ŞEVVAL
DEMİRDÖĞER

ŞAFAK VURGUNU

KADER AĞI

PUKKA

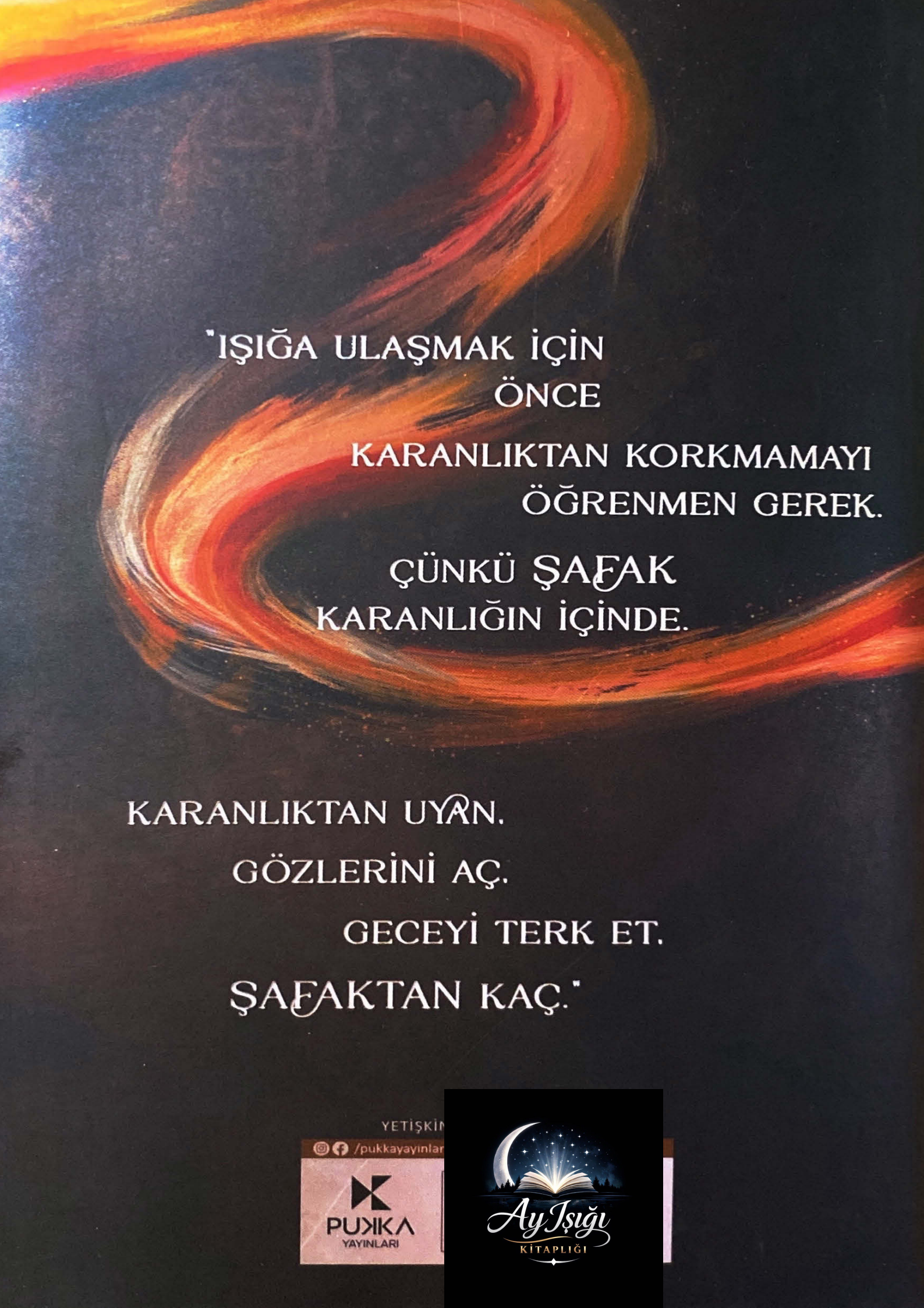
"IŞIĞA ULAŞMAK İÇİN
ÖNCE
KARANLIKTAN KORKMAMAYI
ÖĞRENMEN GEREK.
ÇÜNKÜ ŞAFAK
KARANLIĞIN İÇİNDE.
KARANLIKTAN UYAN.
GÖZLERİNİ AÇ.
GECEYİ TERK ET.
ŞAFAKTAN KAÇ."
YETİŞKİN
/pukkayayinlar
PUKKA
YAYINLARI
Ay Işığı
KİTAPLIĞI

Işıl Atabey, soyadının ağırlığıyla şekillenmiş, kusursuz görünen ama aynı ölçüde boğan bir fanusun içinde yıllarını geçirmiştir. Yıllar sonra nihayet hayatından kaçtığını, özgürlüğüne ulaştığını düşünmektedir. Ta ki özgürlük sandığı o dünyayı paramparça eden olay yüzünden fanusuna dönene kadar. Bu olayın ardından ailesini koruyabilmesi için önünde sadece tek bir seçenek vardır.

Ecevit Demirhan, *Yıkım* lakabıyla anılan, geçmişi de kendisi kadar karanlık olan özel eğitimli bir askerdir. Emirlere sorgusuz sualsiz boyun eğmeye alışkındır fakat aldığı yeni emir, sıradan bir görevden çok daha fazlasıdır.

Ecevit ve Işıl'ı birbirine bağlayan karar, kaderin ağları kadar ince örülmüştür.

Birbirlerinin tamamen zıddı olan Ecevit ve Işıl, seçim hakları olmadan sürüklendikleri bu zorunlu durumda, beklenmedik şekilde birbirlerine tutunmaya başlarlar.

Henüz bilmedikleri şey ise onlar için yazılan kaderin bir tesadüften ibaret olmadığıdır.

ŞAFAK VURGUNU

(Çeyrek Vurgun #1)
Şevval Demirdöğer

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Yayın Koordinatörü: Buse Güler Tüzün
Editör: Buse Güler Tüzün
Son Okuma: Derya Özkan
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
İllüstrasyonlar: Pınar Nur Güven

1. Basım: Şubat 2026
ISBN: 978-625-8718-06-5
Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A
Daşkıran Apt. Bağcılar/İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticared LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center
Blok No: 28 İç Kapı No:161
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifa No: 80122

ŞAFAK VURGUNU

KADER AĞI

ŞEVVAL DEMİRDÖĞER

Çeyrek Vurgun #1

Bu kitaptaki kişi ve kurumlar tamamen hayal ürünüdür.
Gerçek kişi ve kurumlarla hiçbir ilgisi yoktur.
Bu hususta yapılacak herhangi bir benzetme
ancak tesadüf olarak nitelendirilir.

Karanlıkta kaybolmuş fakat ışığını aramaktan
vazgeçmeyen herkese.

Umarım çok iyisindir, değilsen de umarım bu kitap yüzünde
bir gülümseme oluşturur. Ne kadar karanlığın varsa
hepsi aydınlansın diye yazıyorum, unutma.

ŞAFAK VURGUNU

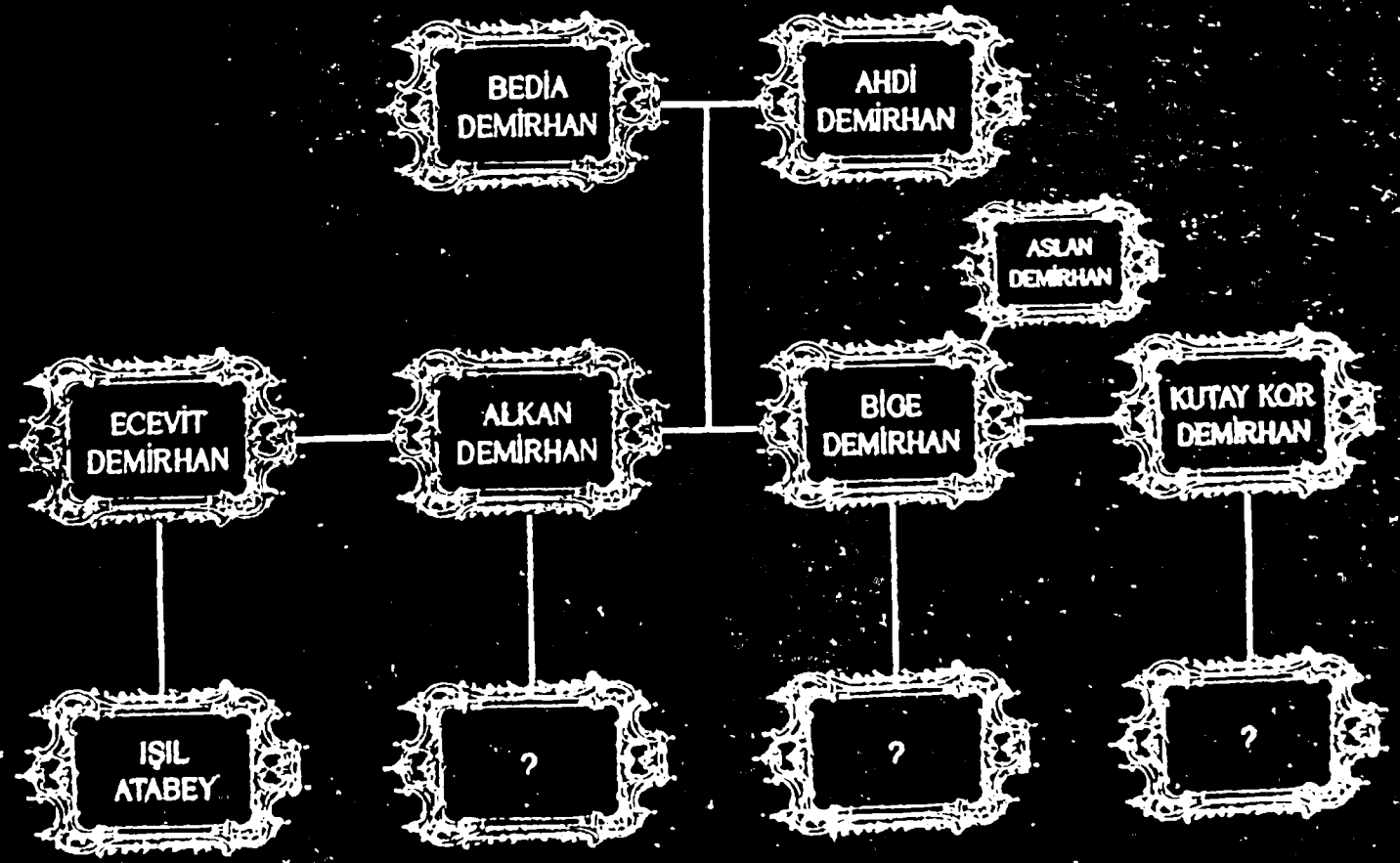

ÇALMA LİSTESİ

AMBER RUN - 5AM

HALSEY - CASTLE

KAMURAN AKKOR - AŞK ESKİ BİR YALAN

BERNADETTE CARROLL - LAUGHING ON THE OUTSIDE

ZELLA DAY - SHADOW PREACHERS

THE MARİAS - NO ONE NOTİCED

AMBER RUN - I FOUND

MICHAEL BUBLÉ - FEELING GOOD

ADELE - EASY ON ME

SEDA SAYAN - ŞİİRE GAZELE

CİHAN MÜRTEZAOĞLU - GÜNGÜZELİ

MELEK MOSSO - SABAHÇI KAHVESİ

GRİPİN - BEŞ

COLDPLAY - YELLOW

SEVDALİZA - HUMAN

MAZLUM ÇİMEN, EDİP BÜLBÜL - SOKAĞIN TAVANI KADAR

ŞAFAK VURGUNU

"Işığa ulaşmak için önce
karanlıktan korkmamayı öğrenmen gerek.
Çünkü şafak karanlığın içinde.
Karanlıktan uyan,
gözlerini aç,
geceyi terk et,
şafaktan kaç."

Işıl Atabey

26 Kasım 2021
Fransa - Paris

Ruhun karanlığa yakalanırsa korkma, sıkıca sarıl. İçindeki şeytanın vesvesesinden sıyrıl, zira en karanlık gecede saklanan *sevdanın ışıltısı* kurtuluşun olabilir asıl.

Cehennemin renklerini aklında tut, yaşattığı korkuyu unut. Ellerinden cehennem değil, gündüz doğur çünkü senin fırçan kâğıda değil, *kadere* dokunur.

"Işık Hanım, sergiye üç saat var. Heykelleri ve tabloları yerleştirdik. İkramlıkları hazırlamaya başlayalım mı?" diye seslenen kızlardan birini duyduğunda kafasını çevirmeden bakır rengi saçlarını karıştırarak tabletine bakmayı sürdürdü. Yanında çalışan kızların bazıları yabancı dil programıyla Türkiye'den gelmiş öğrencilerdi.

"Yirmi dakika sonra başlayabilirsiniz," dedikten sonra sitesine eklediği tablolarda göz gezdirdi.

Sergi için resmettiği on dokuz tablonun on dördü sergideydi. Geriye kalan beş tablosunu sitesinde satılığa çıkarmış fakat yalnızca dördünü satabilmişti. Elindeki beşinci tablo -kesinlikle en rahatsız olduğu tablo- asla satılmıyordu.

Sergiye farklı bir hava katsın diye daha karanlık bir ton kullanıp insanın içindeki karanlığa dikkat çekmeye başvurmuştu. Karanlıklar

hiç tarzı olmamasına rağmen çizime başlamıştı. Dört tablo gayet saf, huzurlu ve yıldızlı geceyi taşırken beşinci tabloda kontrolü kaybetmişti.

Korkunç geceyi kıran turuncu şafağı temsil eden bir fon kullanmış, gökyüzünü yaran bir şimşek ile fonun ortasında geceye karışan bir beden çizmişti. Bedenin profiline geçtiği sırada fırçası elinden düşüp ses çıkarınca ne yaptığını fark etmişti. Çok sonra saate dönüp bakmıştı.

Saat beşti. *Sabah beş.*

Tanımadığı, yabancı olduğu, sevmediği sabah beş.

Bedenin kim olduğunu, hangi duygusunu temsil ettiğini, hangi kâbusunun başrolü olduğunu dahi düşünememişti. Ellerindeki turuncu boyalara bakarken uzun bir süre donakalmıştı.

Turuncuya çalan ışıklar gecenin içinde sıkışıp kalmıştı. Gökyüzü hâlâ gece mavisindeydi ama karanlık, alışıldık soğukluğundan çok uzakta, içten içe yanıyor gibi duruyordu. Ne yıldızlar vardı ne de güneş. Yalnızca ince bir turuncu şimşek ve şafak...

Gecenin koynunda turuncu ışıklarla yanan tablodaki şimşek sanki karanlığa yapılan bir *şafak vurgunu* gibiydi. Şafak vurgununun tam ortasında ise geceye hükmeden, *yıkımı* müjdeleyen bir beden bulunuyordu. Göğsünü titreten bir korkutuculuğu vardı.

Kendisi ışıklar içerisinde görünmeyi düşünürken karanlık şafağı ve tüyler ürperten bedeni resmetmek nereden çıkmıştı?

Genelde güneşi, aydınlığı, mutluluğu, baharı, yazı konu aldığı sergisinde neden huzursuz hissetmişti? Huzursuzluğu göğsünde taşımayalı uzun zaman olmuştu. Bu his onu korkutunca tabloyu kenara atmıştı. Beş tablodan da direkt kurtulmak istemişti. Tek istediği tabloların ondan uzağa gitmesiydi. Dördü sahiplerini bulurken geriye kalan *Şafak Vurgunu* tablosu hiç dikkat çekmiyordu.

Belki de o tablonun yeri başka bir ev değil, burasıydı. Sergide olmalıydı.

"Gabriel!" diye seslendiğinde arka taraftan koşarak gelen uzun boylu, genç çocuk Işıl'ın karşısına geçti.

"Buyurun, Işık Hanım?"

"Depoya kaldırmanı istediğim beş tabloyu hatırlıyor musun?"

"Evet, Işık Hanım. Dördünün satıldığını söylemiştiniz. Onlar kuryeye teslim edilmek üzere hazır," diyerek gülümsedi. Yanında çalışan tüm gençleri çok sever, çok saygı duyardı. Işıl karşılarına çıktığında asla gerilmez, sıkılmaz, korkmazlardı. Işıl, çevresindeki herkese karşı anlayışlı ve tatlı dilli biriydi. "Benden bir şey mi isteyecektiniz?"

"Evet tatlım. Beşinci tabloyu sergiye eklemeni istersem seni yormam değil mi?" diye yumuşak bir dille konuşunca Gabriel başta şaşırdı.

"*Şafak Vurgunu'ndan* kurtulmak istediğinizi sanıyordum," dedi genç çocuk ifadesini taşıyan sesiyle.

"Anlaşılan o ki... o benden gitmek istemiyor," diyen Işıl derin bir nefes aldı. Bakışlarını etrafta gezdirdi. "Onun için bir şövale ayarlayıp en arkadaki duvar dibine koy. Belki satın alan olur."

"Tabii, Işık Hanım," diyen Gabriel kendisinden istenilen işi yapmak için depoya gitti.

Işıl üzerindeki kırık beyaz, kısa elbisesini düzelterek ayaklandı. Topuklu ayakkabıları mermerde yüksek ses çıkardı. Tablolarından birinin yamuk olduğunu fark edince gülümseyerek küçük adımlarla duvara yürüdü. Bu tabloyu Yunanistan'da çizmişti. Arkadaşı Parla ile tatile gittikleri minik kasabanın kendisinde bu tabloya resmettiği renkli hisler uyandıracağını bilemezdi.

Gabriel, Şafak Vurgunu'nu getirip şövale ile serginin sonuna doğru götürürken Işıl'ın gözleri alanın tam ortasına takıldı. Ortadaki taş podyum standın üstünde bir heykel vardı fakat onun yanındaki alan boştu ve dolması için yalnızca bir tablo geliyordu aklına. "Gabriel, bir bakar mısın?" diye seslendi.

"Evet, Işık Hanım?"

"Şövaleyi buraya koyar mısın? Burada durmasını istiyorum," dedi gözlerini Gabriel'in elindeki tabloya çevirerek. Tablonun kendisine çağıran çekimini hisseder gibi olurken derin bir nefes alıp gülümsedi. Bal rengi, kehribar gözlerini turuncu vurgulardan çekmeden *bence o kendi yerini çoktan seçmişti,* diye düşündü.

Gabriel, Işıl'ın yanından yürürken genç kadın da ona yardım etti, tabloyu yerleştirdiler. "Bence çok güzel oldu," diyerek kafasını omzuna doğru eğdi. "Bayağı iyi oldu," diyerek gülümsedi. Etrafta turuncu, sarı, pembe, açık yeşil, kahverengi gibi renkler yumuşak tonda tuvallerini doyururken bu karanlık, şafağı simgeleyen turuncu rengin hüküm sürdüğü, ürkütücü silueti taşıyan tabloyu serginin başrolü yapmak mantıklı mıydı, bilmiyordu.

Çizdiği, şekillendirdiği her eserin ruhu vardı. Onlara bir kimlik verir, bireyden sayardı. Şafak Vurgunu, karanlık ruhlu bir eserdi. Ondan kurtulmak istese de kurtulamıyordu.

Tek bildiği, tablonun ruhunun kendisini rahat bırakmadığıydı.

Derin bir nefes alarak aklındaki soru işaretlerini sildi ve saçlarını savurarak arka tarafa geçti. Tabakların başında bekleyenlerin arasına dalıp, "Elinizi biraz hızlı mı tutsanız?" diye konuştu şakayla karışık bir tavırla.

"Işık heyecan yaratma ya!" diye konuştu hem çalışanı hem de arkadaşı olan Parla. "Zaten gerginiz. Şampanyaların naklinde sorun olmuş, yarım saat sonra geleceklermiş. Her şeyi dün geceden hazırladığımıza emin olmuştuk oysaki..."

Işıl telaşla ona bakıp, "Ne diyorsun?" diyerek elini boynuna götürdü ve gergince sıvazladı.

Parla onun içini rahatlatmak ister gibi sakin bir şekilde konuşmaya başladı. "Sorun yok arkadaşım. Sakiniz. Tablolar ve heykeller harika. İki yıldır bugünü beklediğini hepimiz biliyoruz ve unutma ki bugün mükemmel geçecek!" diyerek ellerini Işıl'ın omuzlarına koydu.

Işıl'ın bakır kızılı saçlarında parmaklarını gezdirdi. Hem uzun hem gür hem de rengi harika tonda olan bu saçları kıskanmadığını söylese yalan olurdu. Işıl'ı üniversiteden beri tanırdı ve onun seçtiği yolda hep destekçisiydi. Arada bir imrenirdi ama hasetliği yoktu. Işıl'a karşı birinin hasetlik besleyeceğini de sanmıyordu. Bu güzel kalbe kötülük asla bulaşmazdı.

"Evet, sorun yok," diyen Işıl içindeki sıkıntıyı unutmaya çalıştı. "Ne olabilir ki?"

Çalışanlardan biri, "İkramlıkları hazırlamaya başlayalım mı?" diye sorunca Işıl onay verdi ve hep birlikte ikramlıklar ile şampanya bardaklarını ayarlamaya başladılar. Gabriel'in yersiz şakaları, kızların neşeli halleri, Parla'nın taklitleri ve Işıl'ın şen kahkahaları ile yarım saati doldurduklarında Parla'nın telefonu çaldı.

"Herhalde şampanyalar için arıyorlar," diyerek telefonu açtı. "Evet, girebilirsiniz. Henüz başlamadık. Kim almaya gelsin? Müdür mü?" diye soran Parla, bakışlarını Işıl'a çevirdi. "Arkadaşım sözleşmeleri varmış. Senin imza atman gerekiyormuş," diye konuşunca Işıl kafasını sallayarak girişe yürümeye başladı.

"Siz de üstünüzü değiştirin! Ufaktan toparlanalım!" diye uyardıktan sonra sergi alanına girdiği gibi tablolarını yerinden çıkarmaya çalışan iki kişiyi gördü. Adamların ellerinin üstündeki kuru kafa dövmeleri, kafasının içinde tehlike ışıklarının yanmasını sağladı. Arkasında kalan tablolarının asıldığı yerde olmadığını ve sona kalanları da maskeli adamların aldığını fark etmesi dehşetle dolmasına sebep oldu.

Fransızca konuşarak, "Kusura bakmayın. Ne yapıyorsunuz?" diye sorduğunda arkalarını dönen iki adamın yüzlerindeki korkutucu maskeyi fark etti. Geriye doğru bir adım atıp, "Siz kimsiniz?" dedi ve sertçe yutkundu.

Adamların ikisi de boş gözlerle bakmaya başlarken Işıl, "Polis çağırmak zorunda bırakmayın beni. Lütfen gidin!" diye seslendi. Emeklerinin çalındığının farkındaydı fakat olası bir tehditle baş edemezdi. Kafasından bin bir türlü

düşünce geçiyordu, en önemlisi bu adamlardan hemen kurtulmaktı. Kalbi hızla ve korkuyla çarpmaya başladı. "Rica ediyorum, gidin!" dedi korkuyla.

Galerinin kapısını kırarak içeri giren büyük araç ile Işıl çığlık atarak yere çöktü. Silah sesleri, bağırışlar artarken elini kulaklarına kapattı. Başının üstünden uçan kurşunları beklemiyordu ve yaşadığı bu karmaşada gözlerini sımsıkı kapattı.

Heykellerinin parçaları etrafta uçuşuyor, kurşunlar kenarlardan geçiyordu.

Üst kolunun arkasında hissettiği keskin acı ile boğuk bir şekilde inledi. Elini kolunun arkasına götürdüğünde avucuna bulaşan sıcak ıslaklık ile gözleri kardı. Yerde emekleyerek Şafak Vurgunu ile heykeli koyduğu taş podyumun arasında durdu. Fark edilmemeyi umarak elinin birini ensesine sardı ve kafasını sakladı.

Kaçmayı düşünemedi bile. Olduğu yere çöktü ve yaşadığı cehennemi sindirmeye çalıştı.

Tablolarının, heykellerinin alındığını galerinin kapısını kıran aracın hızla geri geri çıktığını seslerden anladı. Adamların İngilizce konuşarak, "Hızlı ol!" diye bağırdığını duyduğunda gözlerinden düşen yaşlarla yere baktı.

İki yıl, diye düşündü. *Her şey bitti.*

Acıdan daha kor, ağrıdan daha keskin, kırıktan daha can yakan bir an... İki yıllık emekleri göz göre göre alınıyordu.

Şafak Vurgunu'nun tam yanında dururken tablonun karanlık gecesinde patlayan şimşeğin üzerinde bir kurşun izi açıldığını fark etti. Zihninin içinde kocaman bir şimşek çakınca acıyla yere yığıldı.

"Işıl! Işıl!" diye bağıran arkadaşı Parla'yı duysa da Şafak Vurgunu'nun gerçek bir yıkım olduğunu içinden tekrar etti.

Her şey o tablonun suçu gibi hissettiriyordu çünkü tüm emeklerinin böylesine kolay bir şekilde çalınması beklediği bir şey değildi.

Şafak Vurgunu, diye fısıldadı içinden. Acıyla içine kapandı. *Her şeyimi elimden aldın.*

Ecevit Demirhan

26 Aralık 2021

Suriye - Haseke

Bir söz ver gençliğine, içinde yalanlar olmadan ve koynunda büyüt onu canın sana sormadan.

Ruhun ördüğü ağlara yakalanmadan önce paçanı karanlıktan kurtar çünkü bilir ya insan bu dünya bir savaş meydanından daha dar.

Öfke bir zihne sarılan yılan ve kork, *aşk* yalnızlıktan daha zor olan. Gece her yere sarılırken kaçma aydınlıktan. Karanlık ne kadar derin olursa olsun kaderi nihayetinde *şafağa* yakalanan.

"Saldırının failleri belli değil."

Telefondaki adamı dakikalardır dinliyordu. Sert, bariton ses zihninin derinliklerine dikenler batırıyor gibiydi. Kaç gündür uyumuyordu? Beş gün olmuş muydu? Beş rakamının nasıl bir gücü olduğunu bile unutmuştu.

Saat kaçtı? Beş. *Gece beş.*

Bir türlü sabahı göstermeyen beş çünkü günün çoğu saati geceydi. Sabah hiç gelmezdi. O da gelmesini istemezdi.

"Sakat mı?"

Başına yine ağrı saplandı. Sesine bile yabancıydı. Bu, günler sonra ilk kez sesini duyduğu andı.

Karşı taraftan ses gelmedi bir süre. Bakışlarını çölün düzlüğünde gezdirdi. Kapkaranlıktı. Gündüzlerden kovulduğundan beri aydınlığı aramıyordu fakat bulunduğu yer de hiç içine sinmiyordu.

Çölün ortasında yapayalnızdı. Güneş bile selam vermiyordu. *Güneşe* hasretti.

Buradaki yedinci haftasıydı. Suriye'de işler karıştığı için buraya intikal etmişti. *Yalnız.* Suriyeli militanlar arasında şehit olan Türk askerlerinin kanlarını yerde bırakmak istemiyordu. Şehit olan askerlerin arasında eski astlarından biri bulunuyordu ve intikamını alacaktı.

Yıkım gökten inmiş, toprakları kana bulamaya yemin etmişti. Gecenin kör karanlığında avlanıyordu ve örgütler Yıkım'ın burada olduğunu biliyordu.

Yıkım adım atardı, acı dolu çığlıklar artardı ve dağlar çığlıklara yabancı değildi.

"Sakat değil," dedi karşıdaki ses. "Elinin birinde duyu kaybı varmış. Kolunu ve elini kullanamıyor."

Umurunda olduğunu söyleyemezdi. Sakat birine bakıcılık yapmayı üstlenmeyeceğinden sorgulamış, cevabını almıştı. Kolu da kopsa diğer kolu yeterdi. "Buradan çıkamayacağımı biliyorsunuz. Ortalık karışık."

"Durum ne?"

"*Güneş* bir süredir buraya uğramıyor." Gökyüzüne baktı. "Yıldızlar da yok." İlerideki boş, harabe evlere baktı. "Sesler bile kesildi."

Yalnızlık sırtındaki çanta gibiydi. Taşımaya alışkındı. Bırakınca rahatlasa da onsuz yapamıyordu. Ağırlık kaldırmaya razıydı. Çantasının kapattığı sırtı

güvende hissettiriyordu. Sırtını çantası ve duvardan başka bir şeye dayamayı sevmezdi.

"Zayiat var mı?"

"Dokuz yaralı, dört şehit."

"Çok fazla."

"Kırktan fazla militan etkisiz hale getirildi." Kafasını iki yana yatırdı, rahatlamaya çalışır gibi nefes aldı. "Bir hafta önce durum buydu. Askeri bölgeden uzaktayım."

"Neredesin?"

"Haseke."

Aksakallı, "IŞİD*'in kucağında mısın?" diye öfkeli bir sesle konuştu.

"Beş haftada dördünü indirebildim," diye cevap verdi sert bir sesle. "Ortalık karıştı. Bir haftadır gölgedeyim. Bu bölgede üç kişi kaldılar."

Türk askeri olduğunu belli edemezdi. Onlar yalnızca Yıkım'ın burada olduğunu bilirdi. Bu, korku için yeterliydi. IŞİD'in bile dilindeydi. Arapça bağırışlar aklına gelince gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

Yıkım burada, ölüm kapıda.

"Siviller?"

"Bulunduğum yerde yaşam yok. Onlar ve ben dışında."

Üçü düşman, biri şeytandı. Üçü ölü, biri katildi. Üçü militan, biri *Türk askeriydi.*

"Ankara'ya dönmen lazım."

"Burada işim bitmedi."

"Bitir o zaman. Vakit yok."

"Ne kadar sürer?" Sessizlik oldu yine. "Belli olmayan bir şeye adım atmam."

"El-Bab da belli değildi, Haseke'ye geçtin. Buraya geleceksin. Bu bir istek değil."

"Adı ne?"

Birden gök aydınlandı. Bakışları yukarı kalktı. Çölün üstüne çarşaf gibi serilen gecenin tam ortasında turuncu bir şimşek çaktı. Çantasını kenardan kaldırdı ve önüne aldı. Gözlerini rengi açılan geceden alamıyordu.

"Işıl Atabey."

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Atilla Atabey'in kızı. Teğmen Oğuz Atabey ve Yüzbaşı Kağan Atabey'in kardeşi.

---

* DEAŞ veya IŞİD olarak da bilinen IŞİD, 2014-2019 yılları arasında Suriye ve Irak'ta büyük topraklar ele geçirip kontrol eden yasaklı bir terör örgütüdür.

Kızı koruması için Ankara'ya çağırılıyordu. Korgeneral Alparslan Aksakallı, Haseke'yi bırakıp başkente dönmesini istiyorsa durum vahimdi. Genelkurmay Başkanı kararını vermiş, Aksakallı'ya emrini iletmiş olmalıydı.

Bakışları yere takıldı. "Zoraki görev mi?" diye sordu. Bunun bir emir olduğunun farkındaydı. Telefonun ucundaki adamdan gelen emir değil, en yukarıdan gelen emir. Gurur duymalıydı fakat Suriye'de gözü önünde şehit düşen üç askeri kenara çekip sakladıktan sonra emir dinleyemiyordu. Tek istediği kanlı intikamdı.

Burada kalmalıydı. Emir, seçenek, ayrım, durum dinleyemiyordu. Burada şehitleri vardı. Arkasını dönüp sıcak bir eve girmeyi istemiyordu.

"Sen nasıl görmek istiyorsan."

Telefon bu sefer cızırtısız biçimde kesildi. Telefonun arkasındaki bataryayı çıkarıp pantolonuna sıkıştırdıktan sonra yatarken başının altına koyduğu muşambayı aldı, çantasına koydu.

Aynı bölgede daha fazla duramazdı. DEAŞ kokusunu bulurdu. Beş yıl önce Musul ve Rakkas'ın düşmesiyle sessizleşseler de Haseke ve Rakka çöllerine dağılmışlardı. Haseke'de de dağınık haldelerdi. Gözüne kestirdiği üç kişi kalmıştı ve üçünü kaldırmadan uyku uyuyamazdı.

Yağmur çiseleyerek başlamış, gücünü artırmıştı. Yağmurdan daha güçlü ve karanlık olan adımları yere sert basıyordu. Kafasındaki düşüncelerden hiç nefret etmemişti. Sessizliğin içindeki ses olarak ona eşlik ediyorlardı. En sevmediği şey sessizlikti fakat sessizliğin içine doğan o değil miydi?

Babasının en büyük hediyesiydi karanlık ve annesinin en sevdiği şarkıydı sessizlik.

Belki de bazen güneş beklenmemeliydi. Güneş notalar mı dağıtırdı göğe? Bazen sadece gölgede kalmalıydı insan. *Yalnız ve sessiz.* Kaderde olanı şeytan bozabilmiş miydi? Hiç. *Hiç...*

Birkaç kilometre ileride konteyner kent vardı. Buralara DEAŞ gelmeden önce halk, komşu ülkelerden gelen konteynerlere güveniyordu, burada konaklıyordu. SDG* ile DEAŞ'ın çatışmaları yüzünden pusudayken şehit olan halkın geri kalanı buradan da kaçmıştı.

Hemen birkaç metre ötesindeki konteyner, kentten çalınıp buraya getirilmiş olmalıydı. Konteynerin yanında omzunda silah, kafasında puşi asılı bir adamın sigara içtiğini fark edince yavaşça ve sakince dizlerini kırdı, hemen yanında duran patlamış arabanın yanına çöktü.

* Suriye Demokratik Güçleri (SDG), De facto özerk olan Kuzey ve Doğu Suriye Demokratik Özerk Yönetimi Bölgesi'nin silahlı gücüdür.

Ses yoktu. Sigaranın kâğıdının yanma sesi kulağına gelmiyordu. Yine sessizlik şarkısı çalıyordu. Birkaç dakika önce telefonda konuştuğu adamın sesi sonsuzlukta kaybolmuştu.

Bir telsiz cızırtısı duydu ve olduğu yerde donakaldı. Pantolonuna sıkıştırdığı telsize baktı fakat hayır, ses kendisinden gelmiyordu.

Bölgede başka bir güç vardı. Kafasını çevirmeden gözlerini etrafta gezdirdi. Gözlerinin değdiği yerler boştu. Önünde, sağında ya da solunda değildi.

Arkasındaydı.

Dizinin yanındaki cepten silahını kaptığı gibi birden arkasını döndü ve karşısındaki adamın kendisine silah doğrulttuğunu gördü. Gözlerini adamın yüzünde gezdirirken onun kim olduğunu anlayınca içinden küfürler savurdu.

SDG'ye destek için ülkeye gelen Amerikan askerlerinden biriydi. Çok yakınlarda geri kalan destek grubunun olduğunu anladı. İkisi de aynı anda silahlarını indirirken sinirlilerdi. Birbirlerini öldürmek istedikleri söylenmeyen fakat ezbere bilinendi.

Savaş, bayraklarını taşıdıkları ülkeleri ilgilendirmiyordu. Onlar burada yalnızca kendi ülkelerinin güvenliği için bulunuyorlardı. Birbirlerine fiske vursalar bile uluslararası suç ve tehditti.

Amerikan askeri, "Benimle gel," dedi. Asker önüne dönüp yürümeye başlarken arkasına doğru baktı ve sigara içen herifi orada göremedi. Çok az kalmıştı. Birkaç dakikası daha olsa herifi öldürüp ortalıktan kaybolmuş olurdu. Her şeyi siktir edip önündeki John, William, Alex ya da ismi her neyse onu ensesinden vurmayı istedi.

Yapmadı. Askerin peşine takıldı. Bakışlarını sökmeye başlayan şafaktan çekemedi. Şafak, kızıllığını gecenin karanlığına emanet etti. Şimşek çaktıran ve yağmur başlatan ismi hatırladı. Korgeneralin ağzından çıkan bu isimden sonra olmuştu her şey.

Işıl Atabey, diye fısıldadı içinden. *Daha tanışmadan başıma dert oldun.*

Bu şafağın ona ilk zararıydı. Çünkü *gece* ne kadar karanlık olursa olsun şafağa kavuşur, içindeki *ışığı* şafağa kurban ederdi.

Ecevit Demirhan, son ışığını *gece beşte* orada kurban etti.

I. BÖLÜM

"LANET"

İşıl Atabey

Ankara

Derler ki hayatın kıyamet mi ödül mü olduğu iki dudak arasından çıkan cümleye bağlıdır. Belki ödülün kıyamet, kıyametin ödülündür. Her ikisinin sonu da aslında üzüntüdür.

Hayatımın kıyamete döndüğünü doktorun dudakları arasından çıkan cümle ile anladım.

"Maalesef ki bir süre daha sağ elinizi kullanamayacaksınız."

Ne kadar süre daha? Bir gün, bir ay, bir yıl, bir ömür?

"Ne kadar süreden bahsettiğinizi anlayamadım doktor bey. Zaten bir aydır bununla yaşıyorum," dedim korkuyla. Boğazıma bir şeyler batıyordu. Nefes aldırmıyordu bu his. "Yani... çizimlerde sağ elimi kullandığımı söylemiştim. Bu..." Komik bir şey yoktu ama güldüm. "Bununla başa çıkamam."

"Üzgünüm," diyen doktorun gerçekten üzüldüğünü düşündüm. Ben de üzgündüm. Hem de öyle üzgündüm ki karşısında hüngür hüngür ağlayacaktım. "Kurşun, sağ kolun hemen arkasındaki sinire ciddi şekilde zarar vermiş. Orta seviye hasarı atlatmamız üç ile altı ay arası sürebilir."

"Ne olacak şimdi?" dedi annem. Onun sesini duyduğum gibi yutkunarak ağlamamaya çalıştım. Odada annem varken ağlamam imkânsızdı. O, duygu göstermeyi zayıflık olarak görebiliyordu.

"Yara iyileşiyor ama birkaç gün sargı beklesin. Sonra çıkarıp fizik tedavi sürecini başlatabiliriz. Sırayla duyuyu ve hareketi hatırlamayı, fonksiyonları geri kazanmayı amaçlayacağız."

"Tekrar resim yapabilecek miyim?" diyerek doktora yalvarır gibi baktım.

Bana umut verecek bir şey söylemesini istiyordum.

"Sinirin ne kadar iyileştiğine bağlı. Erken müdahale ve düzenli fizik tedavi ile kasları zayıflamaktan kurtarırız. Yaşadığınız olay çok... ağır ama çözülmeyecek hiçbir şey yok. Moralimizi bozmuyoruz ve tedaviye sadık kalıyoruz."

Bir aydır sürekli aynı şeyleri söyleyen doktorum Engin'e bakmayı kesip parmaklarıma döndüm. "İyileşmezse?"

"İyileşeceğine eminim, Işılcığım. Lütfen hemen karamsar davranma," diyen annemin ayaklanıp yanıma yürüyüşünü dinledim.

"İyileşmeyecek bir şey yok, Işıl Hanım. Bir süre eskisi gibi elinizi kullanamayacaksınız fakat dediğim gibi işi zorlaştırmadan tedavilere ayak uydurursanız fonksiyonları kazanmaya çalışırız."

"Sanatımı çaldılar, emeklerimi çaldılar, gücümü çaldılar," derken gözümden kocaman bir yaş yuvarlandı ve yanağıma süzüldü. "Ruhumu çalmalarını istemiyorum. Çizmek benim her şeyim. Fırçalarım, ellerim benim her şeyim."

"Işıl," diyen annemin uyarı dolu sesini dinleyerek kafamı yukarı kaldırdım. "Hadi bebeğim. Yapma. Abin ve korumalar dışarıda bekliyor. Artık eve geçelim. Zaten doktor bey üç gün sonra tedavi için eve gelecek, değil mi?"

"Evet, birkaç gün sonra görüşeceğiz," diyen doktora döndüm. Doktor bir anneme bir bana baktı. "Bugün gelmenize bile gerek yoktu."

Biraz daha o evde durmaya devam etseydim kafayı yiyecektim. Belki birileri peşimden gelmez diyerek doktora kaçmak istemiştim ama Seçil Atabey asla kızını şaşırtmamıştı. Yine yanı başımdaydı.

İki yıl önce kaçtığım hayata geri dönmüştüm.

Babasının korumalarıyla atacağı adımı bile göremeyen, nefes alamayan, hayatı hakkında kararlar veren ailesine maruz kalan ve yarım hisseden o kızı arkamda bıraktığımı sanıyordum. Her şey bir yanılgı silsilesiydi. Benim bir şeyden kaçabildiğim yoktu.

Gerçekten yarım hissediyordum. Hatta çeyrektim, öyle bir eksiklikti.

Annem yine benim yerime konuştu. "En azından hava almış olduk. Değil mi, Işılcığım?"

Kafamla onayladım ve ayağa kalktım. "Teşekkürler," derken çıkışa yürümeye başlamıştım. Annem birkaç saniye sonra topuklularının gümbürtüsüyle arkamdan gelirken sağlam elimle, fırça tutmaya alışkın elimi okşadım.

Eserlerimin çalınması, heykellerimin kırılması ya da iki yıldır beklediğim günün mahvolmasına üzülmüyordum. Tek üzüldüğüm hayallerimi tutan elimin bana ihanet etmesiydi.

Artık benden değil gibiydi. Bir aydır da beni hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyordu. Sanki bana ait değildi. Sanki başkasının yükünü taşıyordum.

Gözümden sızan yaşlarımı tutmaya çalışarak hastaneden çıktığımda Kağan abim güneş gözlüğünü indirip bana doğru ilerledi. "Daha iyi misin bebek?" diye sordu. Cevap bekledi ama onu cevapsız bırakarak arka koltuğa oturduğumda annem ön koltuğa geçti. Abim arabayı çalıştırdığında arkamızdan üç araba daha kalktı ve kısa bir an camdan dışarı bakarak yaşlarımı tutmaya çabaladım.

Kuyruklarım ve gardiyanlarım da arkamdan geliyordu. *Harika.*

"Ağlayacak ne var anlamıyorum, Işıl," dedi annem ön taraftan. "Doktorun da olumlu konuşuyor. Ne olacak yani?"

"Anne, kız iki yıldır sergisi için uğraşıyordu," dedi abim araya girerek. "Buralardan gitme sebebi buydu. Biliyorsun."

Gözlerimdeki yaşları silip burnumu çektim. İki yıl önce babamın yanına gidip, "Baba artık yaşamak istiyorum," dediğimde babamın masasının başında donakaldığını hatırlıyordum. Doğumumdan mezun oluşuma kadar hayatımı bir fanusun içinde geçirmiştim ve bu fanustan kurtulmak istiyordum.

Babam, Genelkurmay Başkanı olalı altı yıl oluyordu ama öyle bir ailenin kızıydım ki hep başkaları benim yerime karar vermişti. Hep kendi hayatımı şekillendirmeye çalışmıştım ama yine büyük ailemin benim için karar verdiği hayata sürüklenmiştim.

Dedem ve büyükbabam ne dediyse onları dinlemiştim. Annem neye karar verdiyse onu giymiştim mesela. Babam başıma kimi diktiyse bir yerlere onunla gidebilmiştim.

Altı yıl önce Genelkurmay Başkanlığına seçilen Atilla Atabey'in kızı olmak büyük bir yük de getirmişti. Korumalarla yaşamak, ders çıkışı bir kahve içmek istesen de kırmızı nokta üstüne doğrultulmasın diye elli tane adam eşliğinde arabaya bindirilmek, hiç arkadaşa sahip olmamak, giyimine dikkat etmek, babanın başarılarına eşlik etmek ve bir kere bile hayatını yaşayamamak...

Babam, "Böyle mi olsun istiyorsun kızım?" diye sormuştu. "Ailenden uzakta mı olmak istiyorsun?"

"Evet, sanatıma izin vermenden başka bir şey istemiyorum. Ben buralarda yapamıyorum baba."

Ve sonrasında aile büyüklerinin karşı çıkmalarını dinlemeyen babamın benim için bir kimlik çıkarması, korumalardan uzak yaşamam için Fransa'da ikamet alması ve bana hayatımı yaşatmasıyla artık kendi başıma olduğuma inanmıştım.

Ta ki bir ay önce yaşadığım saldırıya kadar.

Basit bir sanat hırsızlığı olduğunu benden başka kimse düşünmediği için korkunç hapishaneme geri dönmüştüm.

Hapishanenin mahkûmu muydum yoksa yine koruma adı altında hayatımı mı yaşayacaklardı bilmiyordum.

Hayatını kendin yaşayamazsın çünkü fanusa doğdun. Fanustan kaçamazsın. Onların kararları senin geleceğindir.

"Tamam, Kağan. Tekrar çizer, yapar oyuncaklarını. Ne var bunda?" diye çıkıştı annem. "Çok mu zor onun için?"

Oyuncaklarım... Bir türlü onları sanat olarak görmüyorlardı. Evet, iki üç şey çizeyim diye uğraşırlardı ama bu mesleğim olamazdı. Bunun okulunu okusam bile olamazdım. Benim bir sanatçı olduğumu kabullenememişlerdi. Düşüncelerini de kanıtlamış gibi hissediyordum. Elime bakarak yutkundum.

Artık sanatçı olarak görmemekte haklılardı çünkü hiçbir şeydim. *Hiçbir şey!*

Yine heykellerime oyuncak demesi kalbimi kırsa da, "Değil," dedim annemi susturmak için. "Zor değil, tekrar yaparım oyuncaklarımı."

Artık zordu.

"Anne," diye uyaran abimle annem arkaya dönüp bir bakış attı. İnce gözlüklerini geriye itti. "Seni üzmeye değil, toparlamaya çalışıyorum, Portakalım," dedi kısık bir sesle. "Annen seni düşünüyor."

"Biliyorum, teşekkür ederim," diyerek tekrar cama döndüm.

"Hem bak... doktorun da dedi. Fonksiyonları geri kazanacakmışız."

"Evet anneciğim," diyerek sustum. O da daha fazla diyecek bir şey bulamamış olsa gerek sustu.

Alelacele Fransa'dan özel jetle alınmış ve Ankara'ya getirilmiştim. Babamın beni gördüğünde ilk söylediği şey, "Seni bırakmamalıydım," olmuştu ve o zamandan beri benimle konuşmuyordu. Yeniden onun yüzünden saldırıya uğradığımı düşünüyordu ama ben yaşadığım facianın onunla ilgili olduğunu düşünmüyordum.

Fransa'da başıma adam dikmediği için pişman olan babamla yüz yüze gelmeyi ben de istemiyordum fakat biricik babamın benimle ilgilenmemesi kalbimi kırıyordu.

Işık Asaf ismiyle yaşadığım hayatta kimse benim Atilla Atabey'in kızı olduğumu düşünmemişti. Kimsenin şüphelendiğini de beni tanıdığını da sanmıyordum ama başıma aldığım bela yüzünden herkes tetikteydi.

Atabey ailesinin tek kızı, Atabey sülalesinin tek kız torunu saldırıya uğramıştı. Herkesin ayaklanmasına şaşırmıyordum. Türkiye'ye ilk geldiğimde aile büyüklerimizi evde görünce ve söylenenleri duyunca herkesten kaçmıştım.

Ailemden uzaklaşırsam başıma gelecek olan buymuş. Atilla kızını asla bırakmamalıymış. Anne babam, çocukluk hayalimin peşinden gitmem için beni destekledikleri zaman en büyük hatayı yapmışlar.

Her şey hevesimi, hayallerimi kursağımda bırakıyordu.

"Hem zaten iyi oldu. Aklım hep sende kalıyordu," dedi annem dakikalar sonra konuşarak. Omzumdan koluma yayılan ağrıyı hissederken gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Uzakta olman hiç hoşuma gitmiyordu. Ne güzel, dizimin dibine geldin. Her gün birlikte uyuruz."

"Anne ben çocuk değilim," dedim sabırla.

"Sen benim gözümde her zaman *minik portakalım* olacaksın!" diye söylendi.

Seçil Atabey böyleydi. Oğlu otuz yaşını da geçse, kızı otuza da yaklaşsa çocuk muamelesi yapmaya devam edecekti.

Evimizin önündeki büyük kapıyı açtıklarında abim içeri girdi ve arabayı büyük evimizin bahçesine bıraktı. Yaklaşık altı yıl önce taşındığımız bu evde tek bir güzel anım yoktu.

Ne zaman gelirsem geleyim tüylerim ürperiyordu.

Arabadan inip eve doğru yürürken ayağımın altındaki tüm taşları içimden döküyormuşum gibi hissediyordum. İçimde taş olan her bir umut ayaklarımın ucundaydı. Kaybetme hissi insana yük katmıyor, tüm yüklerini döküp onu bomboş bırakıyordu.

Yüksüz, çaresiz, yalnız ve biçareydim. Çözümüm de yoktu.

Evden geçip merdivenlere yöneldim ve koşarak çıkmaya başladım. "Işıl!" diye bağıran annemi duymazdan gelip odama girdim. Kolumdaki ağrı bileğime bulaşınca dayanılmaz raddeye gelmişti. Hızla makyaj masama ilerleyip titreyen elimle suyu doldurdum. Canım çok yanıyordu.

Dişlerimi sıkarak ilaç kutusunu açtım ve iki ilacı birden yuttum. Beynime vuran bir ağrıydı. Geceleri uyutmuyor, sabahları yaşatmıyordu. Ağrının şiddetinin arasında Şafak Vurgunu ile göz göze gelince ürpererek yatağıma girdim ve pikeyi üstüme çekip gözlerimi sımsıkı kapattım. Ağrının geçmesini bekledim.

Herkes başka bir şeyi suçlu buluyordu ama ben asıl suçluyu biliyordum. Ne yaptıysam kendim yapmıştım. O tablonun lanetine inanıyordum. Onunla göz göze gelmek bile içimi ürpertiyordu. Kafamı pikenin altından çıkarıp ona baktım. Tesadüf müydü? Tesadüf olamayacak kadar çirkin duruyordu.

Onu yok etmeliydim.

Ayağa kalkıp hızlı adımlarla ilerledim, onu elime aldım. "Sen misin suçlusu?" derken sorumlu aramanın derdindeydim. "Sensin, değil mi?"

Şafağın içindeki tamamlamadığım siluet tüm heybetiyle dikilirken, "Kimsin?" diye fısıldadım. Kafayı yemiş olmalıydım. "Bana ne yapacaksın?"

Her tablonun, her heykelin bir ruhu vardı işte. Ruhuma dadanmış ve canıma kastetmişti. Oydu suçlusu... *O.*

Tam tabloyu parçalamaya çalışacakken kapım çalındı. "Müsait değilim!" diyerek tekrar tabloya döndüğümde abim, "Babam seni bekliyor," dedi sakin bir sesle.

Kalbim sertçe vurmaya başlayınca bakışlarım kapıya döndü. Kapının arkasındaki habercim, celladın yaklaştığını bağırıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak tabloya döndüm. Kurşunun açtığı delikten tutup yırtacaktım ve bitecekti. Sonra ne olacaktı? Eski hayatıma dönebilecek miydim?

Hayır. *Hayır...* Hiçbir şey artık beni kurtaramazdı.

"Yine başıma kaldın," dedim ona yüzümü buruşturarak bakarken. Tabloyu dikkatlice yere koyup kapıya yürüdüm.

Kapıyı açtığımda abim tekrar kapıyı çalmak üzere kaldırdığı elini indirdi. Bakışlarını yüzüme çevirdi. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim omuz silkerek. Sargılı kolumu gösterdim. "Alıştım ona."

"Böyle olmasına çok sinirliyim," dedi burnundan soluyarak. Kolunu enseme sararak kendine çekti ve kafamın üstüne öpücük bıraktı. "Tekrar çizersin hepsini, heykellere de başlarsın abim."

"Ama hayatımı geri kazanamam, değil mi?" dedim fısıldayarak. "Artık bu hayat benim değil, değil mi abi?"

Sessiz kaldı. Herkes bana acıyormuş gibi hissediyordum. Acınacak halde olduğumu reddetmiyordum. Koskoca sergim taranmış, tablolarım ve heykellerim çalınmış, elimi belki kısa belki uzun süreliğine kullanamayacak kadar kaybetmiştim. Yine de bana böyle davranmamalarını tercih ederdim.

"Bana yaralı bir ceylan gibi yaklaşmanız iyi hissettirmiyor," diye konuşarak ondan ayrıldım. "Yaşananları kabullenip unutmaya çalıştıkça bana acır gibi bakıyorsunuz."

"Düzeleceğini biliyorsun ama kurduğun hayat..."

"Evet, üzüldüğüm tek konu bu." Daha fazla konuşmak istemeyerek gülümseyip ondan ayrıldım. "Ben gideyim," dedikten sonra merdivenlere yöneldim. Tam aşağı inecekken abim arkamdan seslendi.

"Işıl!" Yalnızca dönünce, "İstemediğin bir şey olursa yanındayım," dedi hissediyormuş gibi.

Kafamı iki yana salladım. "Ama babam ne derse o, değil mi?"

Sessiz kaldı, ben de cevabımı aldım. Atilla Atabey, ölün derse ölürdü çünkü babamızın lafları Kağan abim için emirdi. Onu baba olarak gördüğü çok nadir anlar vardı.

Atilla Komutan, Orgeneral Atilla ama baba değil.

Benim için hep baba, her zaman bir sığınaktı. Bu konuda şanslıydım.

Babamın çalışma odasının önünde terleyen elimi kotuma sildim. Yaralı kolum yüzünden diğer elim hareket etmiyordu ve bu sinirlerime dokunuyordu. Annemin yan odadan çıkıp bana baktığını gördüm. Kapının önünde gerginlikle dikilişime bakıp, "Baban senin zararın için karar vermez," diye konuştu kollarını göğsünde birleştirerek.

"Biliyorum."

"Ona karşı çıkman sağlıklı olmaz, Portakalım." Gözlerimi ondan çekmeden izlediğimi fark edince gülümsedi. "Ve baban ne derse arkasındayım."

Bunu da biliyordum. Babamın verdiği kararlar hepsi için emir hükmündeydi. Tek şanslı olan bendim çünkü babam gözümün doluşuna bile kıyamıyordu. Nazımın geçtiği bir babaya sahip olmak şu kısacık ömrümdeki en kıymetli ayrıcalıktı.

Annem konuşmayacağımı anlayıp, "Sakın ağlama. Babanın misafiri var. Onların karşısında güçlü dur," dedi çünkü aile dışında birisine ağlamam aile imajımızı bozuyordu.

Koskoca Atilla Atabey'in kızı kırılgan mı? Öyle bir adamın kızı kırılgan olamaz. Her zorluğu göğüslemeli.

"Öyle yapacağım," dedim nazikçe. Elimi kaldırıp kapıyı çaldığımda içeriden gelen *gir* komutu ile kapıyı açtım. Babamın masasının önündeki koltukta oturan adamı görünce gerilmemi durduramadım.

Korgeneral Alparslan Aksakallı.

Evimize sık sık gelirdi. Onu küçüklüğümden beri tanırdım. Gerçek bir devlet adamıydı. Babamla yaptıkları toplantılar bazen günlere yayılırdı. Odadan hiç çıkmadan uzunca konuşurlardı.

Alparslan amca bize veda etmeden evden çıkmazdı. Saygılı duruşunun yanında hissettirdiği otorite yüzünden biz de ona veda etmeden uğurlamazdık.

"Misafirimiz var, Işıl," diyen babam bakışlarını Alparslan amcaya çevirdi.

Daha önce hiçbir şekilde üçümüz oturup konuşmamıştık. Beni de ilgilendiren ve konuşmaya dahil olmamı gerektiren ne olabilirdi?

Benim hakkımda nasıl bir karar verilecekti?

"Hoş geldin, Alparslan amca," diye konuşunca sert yüz hatlarına rağmen gülümsedi.

"Hoş buldum, Işıl. Sen de hoş geldin. Buralarda yokluğun hissediliyordu."

Hissedilmediğine emindim. Fanusta yaşayan bir balığın kime ne yararı ya da zararı olabilirdi ki? Kendi halinde, sanatını yapmak isteyen küçük bir kızdım. Artık onu da yapamayacaktım.

Alparslan amcanın karşısına oturunca babam konuştu, bakışlarımı ona çevirdim. "Doktorun olumlu konuşmuş."

Bir süre sağ elimi kullanamayacaktım ve ne kadar olduğu belli değildi. Hayatımda çizim yapmadığım, fırçamı tutmadığım zaman dilimi çok azdı. Bir aydır sanatımdan uzak olmak yeterince kıyametim gibi hissettiriyordu zaten. Yaşamaya nasıl dönülürdü, onu unutmaya başlamıştım resmen.

Ümitsizlik ruhumu daha da sardığında derin bir nefes alarak kötü düşünceleri kovmayı denedim.

"Evet, bir süre sonra düzeleceğini söyledi," dedim ensemde karıncalanma başlarken. Gergindim ve gerginliğim beni kazanın içinde kaynatıyordu. Bu hissi üstümden atmak istiyordum fakat imkânsız gibi duruyordu. "Fizik tedaviye başlayacakmışız. Yakında sargıları çıkaracak."

"Bugün doktora gitmene bile gerek yoktu. Yatılı doktor tutayım dedim, kabul etmedin. İlla hastaneye gitmek istiyorum diye direttin."

"Hava almak istedim, baba," diye fısıldadım kısık bir sesle. "Çok bunalmıştım."

"Çok zor olduğunu anlayabiliyorum," diyen Alparslan amca ile ona döndüm. "Doksan üçte bacağımdan vurulmuştum. Doktor bir daha yürüyemezsin dedi ama bak..." Göz kırptı. "Tazıdan hızlıyım."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Yürüyemezsin mi dedi?" Şaşkınca güldüm. "Hiç de yaralı durmuyorsun."

"Sen de hiç yaralı durmuyorsun," dedi gülümseyerek. "Düzelmeyecek bir şey yok. Tablolar ve heykeller için üzüldüm."

"Ben de," dedim omuz silkerek. "Canıma gelmediğine seviniyorum." Alparslan amca moralimin düzeldiğine kanaat getirmiş olsa gerek sözü vermek için babama döndü.

Babama döndüğümde onun beni duygulu gözlerle izlediğini gördüm. Kafamı yavaşça omzuma doğru yatırıp üzülmemesini işaret ettim. İyiydim. Kaybetmiş bir insan ne kadar iyiyse o kadar iyiydim.

"Galeriyi kapattırdım," diyen babamla bakışlarımdaki ışığın kırıldığını hissettim. Bu kadar hızlı söyleyip nefesimi kesmesini beklemiyordum. Boğazıma bir yumru oturdu fakat yine de çalışanlarımı sormak için dudaklarımı aralayacak cesareti buldum. Babam benden önce konuştu. "Çalışanlarına da iş bulundu."

Gözlerimden akmaya hevesli yaşlarımla ona baktım ve iç geçirdim. Kafamı aşağı yukarı sallarken içimde veda ettiğim şeylerin cenazesini kaldırıyordum. Gözlerimi kapatıp ağlamamaya çalıştım.

Işık Asaf tarihe gömülmüş gibi duruyordu.

"Sevindim," diye konuştum zar zor çıkan sesimle.

"Bir aydır görünmek istemediğini anlıyorum fakat yakınlarda bir davet var," dediğinde gözlerimi kırpıştırdım. "İyi olduğunu, güçlü olduğunu ve mutlu olduğunu göstermeliyiz. Düşmanların nerede olduğunu bilmiyoruz. Senin zayıflığından yararlanıp bize saldırmaya başlayabilirler."

Işıl Atabey de geri dönmek zorunda gibi duruyordu.

Gülümseyen, nazik, mutlu ve güçlü kız olma vaktiydi. Annemin seçtiği kıyafetleri giymeye, makyajla göz altlarımı kapatmaya, herkese *biz yıkılmayız* imajı vermeye geri dönüyordum.

"Elimi herkes görecektir," diye fısıldadım.

"Bu bir hasar ya da eksiklik değil. Yaşıyorsun ve güçlüsün," diyen Alparslan amcaya dönüp kafamla onayladım.

Yaşıyordum. Bu herkes için en önemli detaydı.

"Seni ve bizi korkutmaya çalıştılar," diyen babama, "Baba, sanat hırsızları-" diyecekken elini kaldırdı.

"Sanat hırsızlarının sana ateş açmayacağını bilecek kadar akıllı bir adamım," dedi babam kesin bir sesle. "Düşmanlarımızın seni bulmaması için her şeyi yaptım. Bir yerde açık verdik. Biri senin aslında kim olduğunu biliyordu ve yerini söyledi."

Gözleri imayla bakarken kafamı iki yana salladım. *Hayır.* Ne demeye çalıştığını anlıyordum ve hayır. Parla asla böyle bir şey yapmazdı. Beni ifşa etmezdi. Peki beni neden şampanyalar için gönderen oydu? *Hayır!* O benim en yakın arkadaşımdı.

"Baba..."

"Sana o kızdan uzak durmanı söylemiştim," diye konuşunca yerimde doğruldum.

"Parla asla böyle bir şey yapmaz. O kötü biri değil!" diye yüksek bir sesle konuşunca babam kaşlarını kaldırdı. Sesimi çok yükselttiğimi anlayınca sesimi kıstım. "Babacığım, beni korumak istediğini biliyorum ve seni anlıyorum ama Parla... benim tek arkadaşım."

"Ve tek arkadaşın seni sattıysa ne yapacaksın?" diye sordu Alparslan amca.

"O öyle biri değil. Beni düşünür, korur, yanımda olur. Kötülüğümü düşünmez. Bana inanmadığınızın farkındayım ama onu ben tanıyorum, siz değil," diye konuşmaya çalıştım.

"Parla'yı senden iyi tanıyoruz demek ki," diyen babam önüme fotoğrafları koydu. Fotoğraflarda kalın bir zarfı teslim alan Parla görünüyordu. Fransa'daki galerinin yakınındaki bir sokaktaydı. Bu sokağı biliyordum. Sarhoş olup danslar ettiğimiz, şarkılar söylediğimiz, eğlendiğimiz sokağı bu şekilde kirletmesi kalbime dişli bir bıçağın girmesine sebep oldu. Nefesim kesildi. "Sen saldırıya uğradığında onu izleyen adamlarımdan biri yüklü bir para aldığını söyledi."

"Ne için?" diye sorarken kursağımdan düşen heveslerimi tutmaya çalışıyordum. Hayal kırıklığı bir kez gelip durulmuyordu, düşmandan çıkan ok gibi saplanıyordu. "Öyle biri değil ki."

"Düşmanın kim olduğunu hiçbir zaman bilemezsin," diyen Alparslan amcaya yanan yüzümle baktım. Bir ateş huzmesinin içindeydim sanki. Hem utanıyor hem de sinirleniyordum.

Parla bana bunu yapmazdı. Parla olmadığına yemin edebilirdim. Bu zarfın para olmadığına, Parla'nın arkadaşlığımızı birkaç bin euro için satmadığına emindim. Ne kadar konuşsam da kimseyi inandıramayacağımı biliyordum.

"Parla'nın saldırıda bir parmağı olduğunu düşünmüyorum ama senin yerini birine söyledi. Bana ve aileme zarar vermek isteyen birine!" Başımı iki yana sallarken tek tanem dediğim arkadaşımın bana bunu nasıl yaptığını anlamaya çalışıyordum. "Senin yerini söyleyecek kadar güvendiği birine."

Yutkundum. Bu ne demekti? Parla benim yerimi söylemek için kime güvenebilirdi ki?

"Ne yapacağım? Korumalarla yaşamaya geri mi döneceğim?" diye sordum titrek bir sesle. "Yine eve mi kapanacağım?"

Babam ve Alparslan amca bakıştılar. Kısa bir bakışma olsa da karar verdiklerini anlamıştım.

"Evde kalmak istiyor musun?" diye sordu babam uyarı dolu bakışlarını karşımdaki adama yönlendirirken.

"Hayır," dedim yumuşak bir sesle. "Bu evde kalmak istemiyorum."

"Korumalar çevrende olacak, üzgünüm ama buna mecbursun. Bunun dışında başka bir şey düşünüyoruz," diyen Alparslan amca cebinden çıkardığı yüzüğü masaya koydu ve önüme doğru itti. "Senden bunu istemenin çok ağır olduğunun farkındayız," diye bastıra bastıra konuştu. "Fakat çevrende olup seni korurken görevini yerine getirecek bir adama ihtiyacımız var."

Yüzüğe bakarken içimden çığlıklar atıyordum. Hayır, hayır, hayır... Böyle bir şey asla olamazdı. "Ve?" diye fısıldadım.

"Güvendiğimiz bir asker var. Kısa bir süreliğine dikkat çekmeden yakınında duracak, gizli bir görev sürdürecek."

"Evlenmemi mi istiyorsunuz?" diyerek hiddetle ayağa kalktım. "Tanımadığım bir adamla aynı evde yaşamayacağım."

"Işıl..." diye uyaran babama döndüm.

"Beni biriyle mi evlendireceksin?" İnanamaz gibi baktım. "Zorla!"

"Kısa bir süreliğine, göstermelik olacak. Senin yerini söyleyeni ve kimin bizimle uğraştığını anlayana kadar formaliteden olacak. Anlaşmalı bir evlilik, zorunlu değil."

"Evlenmeyeceğim!" diye çığlık atınca babam da ayağa kalktı. Ona ilk kez bu hiddeti gösterdiğimin farkındaydım ama beni böyle bir felakete sürükleyemezdi! "Beni işlerine karıştırmayacağını, yalnızca beni düşündüğünü söylemiştin!"

"Işıl, haddini aşıyorsun!"

"Beni evliliğe zorluyorsun ve ben mi haddimi aşıyorum? Yıllarca sen ne dediysen onu yaptım ve seni anladım ama bu çok... çok fazla baba!"

"Korumalarla gezip eve tutsak mı olmak istiyorsun?"

"Bunu da yapma! Hayatım yeterince mahvoldu. Yine bir kimlik bul. Başka bir yere sür beni. Git, yaşa de ama hiç tanımadığın bir adamla evleneceksin deme!"

"Bana bağırmayı kes küçük hanım!" diye sert bir sesle konuştuğunda korkuyla geriledim. "Evleneceksin dediysem bitmiştir. Bunu senin tercihine bırakmıyorum. Bu bir istek değil!" diye bağırıp masaya yumruğunu koyduğunda sol gözümden düşen yaşla donakaldım.

Benim babam asla böyle bir şey yapmazdı. Bir adamla evlendirmek mi? Küçükken elinden tuttuğum çocuklardan beni kıskanırdı ve şimdi öylece bir askerle evlenmemi mi istiyordu?

"Baba..." dedim gözyaşlarımı durduramazken.

Masaya yumruklarını bastırıp öne doğru eğildi. "Sana bu yüzümü göstermemek için çok uğraştım fakat son söz benim kızım. Alparslan'ın güvendiği, donanımlı bir asker. Sadece bir sene aynı çatı altında yaşayacaksınız. Tüm dikkatler üstümüzden dağıldıktan ve asıl düşmanı bulduktan sonra boşanırsınız. Bu bir senede ben ne söylüyorsam onu yapacaksın!"

Korktuğum oluyordu. Aşkı seven bana, âşık olmadığım biriyle evlenmem söyleniyordu.

Fakat bir yıl diyorlardı, değil mi? Yalnızca bir yıl katlanacaktım.

Kafamı iki yana sallarken elimi ağzımın üstüne kapattım. Annem ağladığımı görünce kızacaktı ama umurumda değildi. Ruhumu çalıyorlardı. Artık ne fırçam ne sanatım ne de ruhum kalmıştı.

"Beni zorluyorsun."

"Öyle görmek istiyorsan öyle olsun küçük hanım. Zorluyorum! Bunu yalnızca senin ve ailemizin iyiliği için yapıyorum. Bir abinin daha suikasta kurban gitmesini istiyorsan reddet, ben evde yaşarım de."

Bir abimin daha...

Oğuz abimden bahsetmesiyle birlikte daha da güçsüzleştim. Zorlukla sandalyeye tutunarak ayakta durmaya çalıştım.

Yine seçim hakkım yoktu. *Ya evde kal ya da evlen.*

"Ya da sadece bir yıllığına o askerle evli rolü yap. Sana zarar vermez, seninle ilgilenmez. Nerede uyuduğuna ne yaptığına ne yaşadığına karışmaz. Şimdi bu yüzüğü takıyorsun, üç gün sonraki davette rolünü oynuyorsun. Yalnızca bir yıl!"

Hıçkırarak ona baktım. Göğsüm sarsılıyordu. Hayatımın direksiyonu uçuruma çevrilmişti. Ailem için... Bir abimin daha suikasta kurban gitmesini, anneme zarar vermelerini, babamı zorlamalarını istemiyordum.

Öne doğru eğildim, yüzüğü aldım ve hiçbir şey söylemeden hızlı adımlarla odadan çıktım.

"Işıl! Buraya gel! Yaptığın saygısızlık için özür dile!" diye bağıran babamı umursamadım. Annem ağlayarak yanından geçtiğimi fark edince korkuyla bir nefes aldı, abim merdivenlerden çıkarken kolumu tutmaya çalıştı ama hiçbirine aldırmadan odama girip kapımı sertçe kapattım.

Tam karşımdaki tabloya bakarken adımlarım habersizce oraya döndü. Avucumun içindeki yüzüğü sıktım. "Artık biliyorum," diye fısıldadım. "Sen gerçekten lanetsin."

Şafak Vurgunu'ndaki siluetin kime ait olduğunu ve yolumun ona nasıl çıktığını artık biliyordum.

O askerdi. Evlenmek zorunda bırakıldığım asker.

2. BÖLÜM
BELA

Ecevit Demirhan

Ankara

Amerikan askerlerinin saçma salak muhabbetleri ve ticaret yapma çabasından kurtulduğu gibi kısa sürede görevi tamamlayacaktı ama Aksakallı üçüncü günde görevi yarım bırakmasını emretmişti. Emre uyup Ankara'ya dönmüştü.

Haseke'de daha uzun kalmayı düşünmüşken Atabey Prensesi'nin koruması olmak planları arasında yoktu.

Alparslan Aksakallı, Ankara'ya gelmesini emredince başka çaresi kalmamıştı. Tek umduğu yarım bıraktığı işin timlere verilmesiydi. İyi bir time verilmesini umuyordu. Rahatça içilen sigaraları o teröristlerin götlerine sokmalarını istiyordu.

Bakanlıklar bölgesinde güneş gözlüğü, deri ceketi, siyah pantolonu ve postalları ile yürürken arkasından konuşanları duymuyordu.

"Ecevit mi gelmiş?" diye fısıldadı biri. "Haberi gelirdi önceden. Artık bomba gibi düşüyor."

Yanındaki asker gözucuyla baktı. "Buralara uğramazdı. En son *beni çağırıp durmayın* dememiş miydi? Hangi rüzgâr attı acaba?"

"Kime demiş?" diye şokla fısıldadı arkadaşı.

"Yavere patlamış. Atilla Komutan'a onu söylemez."

Saygıda kusur, karaktere ihanet derdi. Binbaşı Ecevit Demirhan'ın duruşunu bozduğu hiç görülmemişti.

Ecevit içeri girip kartını gösterince kapıdaki asker kenara çekildi. "Hoş geldiniz."

Ona dönüp gözlüğünü çıkardı ve tişörtünün yakasına taktı. Etrafa bir bakış atarken soğukkanlılığını korudu. "Nasılsın, Burak?"

"İyiyim komutanım. Siz de iyisinizdir inşallah."

"Bakalım," dedi yalnızca. Askere başka bir şey söylemeyip büyük adımlarla binada yürürken asker tekrar nöbet konumuna geçti.

Ecevit yalnızca iki kez geldiği ve bir daha gelmek istemediği odaya adımlarını sürükledi.

Genelkurmay Başkanı ile birebir görüşmeleri genelde Alparslan Komutan ayarlardı ve her seferinde de zorlu bir görev olurdu. Bu seferki daha zordu çünkü insan gibi davranmak zorundaydı. Kırılgan Atabey Prensesi'ni koruyacaktı. Atilla Atabey'in nasıl talimatlar vereceğini tahmin edebiliyordu.

Onun ezberi öldürmekten, silah taşımaktan, aylarca dağda hayvanla beslenmekten ve canavarca hislerle av sürmekten ibaretti. Takım elbise, şampanya, oyunlar ve ışıklar hiç onluk değildi. Bu tarz işleri Atabey ailesi iyi ilerletirdi.

Kapının önündeki yaverin önünde durdu. Atilla Atabey'in yaveri Ali Osman, "Kimlik," dedi.

"Tanıyorsun," diyen Ecevit dişleri arasından konuştu.

"Kimlik."

Ecevit, sabırla kimliğini uzattı. Ali Osman bir kimliğe baktı, bir Ecevit'in suratına. Bunu üç kez tekrarlarken Ecevit en sonunda onun boğazına yapışacaktı ki elindeki cihazla kimliği okutup kulaklığına, "Ecevit Demirhan burada komutanım," diye konuşunca etrafa bakındı.

Koridor bomboştu. Ortalığın ayağa kalktığını, Atilla Atabey'in kontrolsüzce herkese emirler yağdıracağını düşünüyordu ama öyle görünmüyordu.

Belli ki baba Atabey, kızını yaralayan meselede yakın çevresinden şüpheleniyordu. Yoksa yapılan gizli toplantının başka açıklaması olamazdı.

Kapıyı açan yavere ters ters baktı. Ali Osman denen ucubeyi boğası geliyordu. Sanki kendisi çağırılmamış gibi ters ters bakar, emirler verir, üç kere kimliğini kontrol ederdi. Hepsi emir kuluydu, orası ayrıydı da bu herifin tavrına uyuz oluyordu.

Kapıdan içeri girdiğinde Alparslan Aksakallı ile Atilla Atabey'i gördü. Atilla Atabey alnını tutarak masaya bakıyordu, Alparslan ise daha sakin görünüyordu. Karşılarında durup, "Binbaşı Ecevit Demirhan, emret komutanım," diye konuştu.

"Prosedürleri siktir et," diyen Alparslan Komutan'a düz gözlerle baktı. Normal zamanda iki üç kere daha tekrar ettirirlerken şimdi ikisi de sinirli ve gergin duruyordu. "Otur, Ecevit."

Emri dinleyip diğer koltuğa geçti. "Bir sıkıntı mı var?"

"Ailemi tehdit eden, kızımın yerini bulup canına kasteden ve bana mesaj gönderen birkaç orospu çocuğundan başka mı? Yok!" diye bağırdı Atilla.

Ecevit, ifadesiz bir şekilde Alparslan'a baktı. *Ne oluyor* der gibi sorgulayıcıydı. Alparslan derin bir nefes alıp, "Kızıyla bir konuşmadan çıktı," diye uyardı. "Gergin."

Ecevit, "Konuşma iyi gitmedi sanırım," derken sertti ve bunu kontrol edemiyordu. Sesini, ifadelerini, duygularını dağda sandığa kapatıp kilitlerdi. Oradan çıkarması da kolay olmuyordu.

"Sanki onun canını korumuyormuşum, ailemizi düşünmüyormuşum gibi davranıyor!" diyen Atilla'ya dikkatle baktı Ecevit, sonra cevap vermeden önüne döndü.

"Kızı sinirlendiren olayı duymak istemiyor musun?" diye sordu Alparslan sakince Ecevit'e.

"Pek ilgilenmediğimi söylersem saygısızlık etmiş olmam, değil mi?"

"Yeni görevin..."

"Kızın koruması olmak?" dedi sorguyla.

"Kocası olmak."

Birkaç saniye dondu. Evlilik mi? Basit bir kapıda bekleme, hanımefendinin alışveriş poşetlerini taşıma, arkadaşlarıyla kahve içerken kafe önünde nöbet tutma gibi işler bekliyordu. Evlenmeyi değil.

"Anlamadım."

"Atilla, Işıl'ın yerini söyleyen kişilerin aileden ya da içeriden biri olduğunu düşünüyor," dedikten sonra dikkatle arkadaşına baktı Alparslan. "Kızın etrafındakileri satın alan biri olduğuna eminiz. Satın alınmayacak birine ihtiyacımız var."

Damarına basıyorlardı. Para için ruhunu, amacını, karakterini satan herkesten ve her şeyden nefret ederdi. Zamanında para için ailesini ölüme sürükleyen insanları kara listesine yazmıştı ve o kara listeden çıkarırken kirli oynamıştı.

Para onun için anlamsız birkaç kâğıt parçasıydı.

"Beni mi düşündünüz? Dağa sürüklediğiniz ve *dağdan başka işin yok* dediğiniz adamı?"

"Bu yüzden satın alınmazsın işte," diyen Alparslan'a kontrol etmeye çalıştığı öfkeyle baktı. Bu yaşlı kurt nereye nasıl oynayacağını iyi bilirdi. Zamanında kendisini tek başına adada eğitime sürüklerken de damarına basmıştı ve artık yıkımdan başka bir şey değildi.

"Evlilik ne için?"

"Kızı hem içeriden hem dışarıdan koruyacak, dışarıya karşı korunmadığını hissettirecek ve dikkatleri uzaklaştıracak bir prosedür. Aşk evliliği olduğu düşünülürse dikkat çekmez," dedi Alparslan.

Atilla konuşmuyordu çünkü içinde olduğu, kızını sürüklediği duruma sinirliydi. Bir evladını daha soyadı ya da mesleği yüzünden kaybetmeyecekti.

Ecevit sessiz kaldı. Her iki yaşlı kurda bakarken kafasının içinden bir risk analizi yaptı. Kırılgan bir kıza nasıl yaklaşacağını, nasıl konuşacağını, nasıl

bakacağını bilmiyordu. Evliliği hayatı boyunca düşünmemişti ve yapılacaklar listesinde de bulunmuyordu.

"Neden?" diye sordu direkt. "Olay ne?"

"Atilla bir uyuşturucu çetesi operasyonuna onay verecekti ki izin vermemesi için bir tehdit mesajı geldi. Sonra da kızı saldırıya uğradı." Alparslan masadaki zarfı uzattı Ecevit'e.

Sayın Atilla Atabey,
Güçlü bir kurumsal yapının sarsılmaya başladığını siz de hissediyor olmalısınız. Siz harekete geçerseniz sadece düşman değil, aile de zarar görecektir. Bu işin içinde sadece yasalar değil, bağlar ve bedeller de var. Operasyonunuzun sınırlarını iyi çizin. Gereksiz bir adım, en yakındakileri yakabilir. Kızınız ile başlar ama asla son bulmaz. Kim olduğumuzu merak etmeyin. Sadece bir uyarı. Bu bölgeyi yakarsanız biz de sizin bölgenizi yakarız.

Ecevit kafasını kaldırdı. "Güçlü kurumsal yapı, askeri birimler mi?" diye sordu. "İçeride hainler mi var?"

"Mektupta onu ima ediyor," dedi Atilla Atabey öfkeyle. "Bağlar, bedeller... Aile..."

"Kendi ailenizden mi şüpheleniyorsunuz?" diye sordu Ecevit.

"Kim olduğunu bilmiyoruz," dedi Alparslan, Atilla yerine. "Büyük bir çatlak var içeride. Belli ki amaç kızı korkutup Atilla'yı ailesi ve mesleği arasında seçim yapmaya zorlayacak oyunu oynamaktı ama..." Alparslan oturduğu yerde dikleşti. "Oyuna sen girecek, nasıl oynandığını kanıtlayacaksın."

Atabey ailesinin ne kadar büyük, köklü bir devlet ailesi olduğunu iyi biliyordu. Daha önce de Atabeyler tehdit edilmişti fakat medyaya yansıtmamak için servetlerini dökmüşlerdi.

Ailenin suikasta uğradığı duyulursa otorite sarsılırdı. Oğuz Atabey faciası bu yüzden öylece kapatılmıştı. Aile otoritesi zarar görmesin diye... Işıl'ın faciası da duyurulmamıştı ve duyurulmamak için belli ki servet dökmek yerine başka bir yol izlemeye karar vermişlerdi.

Evlilik.

"Kız benim kardeşim yaşında," dedi sanki tek sorun buymuş gibi. "Kim bunun bir aşk evliliği olduğunu düşünsün?"

"Öyle düşündüreceksiniz," dedi Atilla sertçe. "Kızıma hazinen gibi davranacak, değerli hissettireceksin. Bakan göz âşık gözü görecek."

"Aşk nedir bilmem," dedi Ecevit de aynı sertlikle. "Gözüm düşman görür. Ayağım toprağa, parmağım tetiğe basar. Aşkı lügatimde tutmam."

"Lügatini baştan yaz ve aşkın ne olduğunu öğren, öyle davran kızıma," diyen Atilla Atabey'e sabırla baktı. "Bunun bir emir olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Yok komutanım," dedi dikkatli bir tavırla. Silahından ayrılmak dünyadan koparılmakla aynı şeydi. "Ne kadar sürecek?"

"Bir yıl boyunca dosyayı kızımın yakınında sürdüreceksin. Yakından izleyecek, rapor sunacak, kızımı koruyacak, bana çalışacaksın."

"Bir yıl sonunda ne olacak?" diye sordu.

Atilla, "Boşanacaksınız," dedi tekdüze sesiyle.

"Anlaşmam nerede?" diye soran Ecevit ile Alparslan sinirle, "Ne anlaşması?" diye sordu.

"Evlilik anlaşması," diyen Ecevit ifadesizdi. "Prosedürse prosedüre uygun davranalım."

"Şerefin üzerine yemin edersen prosedürü tamamlarsın," diyen Alparslan ile sabırla nefes aldı. İşte dediği gibi... yaşlı kurt nereye dokunacağını biliyordu.

"Kız ne üzerine yemin edecek?" diye sordu Ecevit. Kaşlarını kaldırdı. "Ya boşanmayı kabul etmezse?"

"Boşanacak. Zaten evliliği istemiyor," dedi Alparslan. "Emin ol... hiç istemiyor."

Ecevit, sabırla Alparslan'a döndü. "Ben kimsenin bakıcısı olmam. Kız istemiyorsa nazıyla-" diyecekti ki Atilla Atabey yüzüklü parmağıyla masaya vurunca sustu. Derin bir nefes alıp ona döndü. "Anlaşıldı komutanım. Emir, vicdandan üstündür."

Kendi fikri, doğru-yanlış duygusu, ahlaki değerleri, kişisel duyguları vicdandı ve şimdi bu iki adam ne diyorsa onun için diğer her şey önemsiz kalıyordu.

Alparslan masanın üstüne koyduğu nişan yüzüğünü Ecevit'in önüne doğru sürükledi. "Aile içi nişan olduğunu duyuracaksınız," deyince yüzüğe baktı. Yüzünü buruşturmamak için zor dayandı. "Birkaç kez nişanlı görünüp dostluğunuzun uzun süreli ve gizli olduğunu göstereceksiniz. Üç gün sonraki davette kendinizi gösterin, düğünü duyurun. Biz de kim dost kim düşman izleyelim."

Annesi Bedia Demirhan'ın oğlu hakkındaki evlilik hayallerinin gerçek olmayacağının yeminini etmişti ama şimdi... yeminini bozuyordu.

Yüzüğü eline aldı ve avucu içinde sıktı. *Işıl Atabey... artık eminim,* diye geçirdi içinden. *Sen gerçekten belasın.*

3. BÖLÜM

"AŞK ESKİ BİR YALAN"

Işıl Atabey

Bedenim neyin içinde olduğunu çözemiyordu ama duygularım her şeyin farkındaymış gibi benden kaçıp uzak bir kıtaya yerleşmişti.

Herkes nasıl olduğumu, nasıl başa çıktığımı soruyor, üzülmemem gerektiğini söylüyordu ama kimse parmak uçlarımı sormuyordu.

Bir şeyi sımsıkı tutarsan dünyadan kopmamışsın demektir.

Ben artık hiçbir şeyi tutamıyordum. Ne kalemi ne fırçayı ne yüzüğü ne de fincanı. Boğazımı ıslatacak sıcak çayı üstüme dökmeden tadamıyordum. Fırçalarıma, tuvallerime bakıyordum ama onlara dokunamıyordum. Hissedememekten korkuyor, ulaşamamaktan kaçıyordum.

Karanlığa o kadar gömülmüştüm ki küçük, turuncu bir ışık bu zifiriyi aydınlatamıyordu.

Kimi zaman insanın içindeki en karanlık yerde, küçük ama en gerçek ışık yanardı. Işığımı kaybetmemiştim ama artık yalnızca ben görüyordum. Kimse ışığımın kendime kadar kaldığının farkında değildi.

"Şimdi yavaşça çevireceğim. Bir his duyarsanız bana söylemenizi istiyorum."

Doktoru kısık bir sesle onayladım ve elime baktım. Elimi yavaşça tutarak hareket ettirdi. Hareket ettiğinin farkındaydım. Gördüğüm için sanki benim kontrolümle olduğunu hissediyordum ama doktor, "Siz deneyin," deyince elim kucağıma düşüyordu. Şimdi olduğu gibi.

Dudaklarımı bükerek ona döndüm korkuyla. *Olmuyor.* "Çok erken," dedi doktor. "Yalnızca bu akşamki davet için toparlamaya çalışacağız."

"Ama olmuyor," dedim üzüntüyle. "Hareket etmiyor."

Gözüm elimdeydi. Beş parmak, teni benden, tırnakları da bana ait ama taşımak zorunda olduğum bir yük gibi... Eskiden fırçayı kavrayan parmaklarım artık sahipsizdi ve oraya fırçamın yerleşmesini, ellerimin

renklerle boyanmasını istiyordum. Doktor gözlüğünün çerçevesini düzeltti. "Sinirler hâlâ yanıt vermiyor olabilir ama... beyinle bağlantı kurulmaya başlandıysa bu iyiye işaret."

Derin bir nefes aldıktan sonra çantasından küçük, metalik bir cihaz çıkardı. Üzerinde minik bir ekran, kablolar ve ucu iğne gibi ince bir şey vardı. Cihazın düğmesine basınca ince bir vızıltı odanın sessizliğinde yankılandı.

"Bu sinir ve kaslarınızı kontrol edeceğim cihaz," dedikten sonra bakışlarıyla beni kontrol etti. "Kolu uyarmaya çalışacağız. Küçük dozlarla başlayacağım. Bazen hafif bir karıncalanma hissi olabilir."

Başımı salladım ama içimde bir ürperti yükseldi. *Karıncalanma hissi...* Bir aydır elim benden bağımsız gibiydi. Orada bir şey hissetmemek, başka birinin uzvuymuş gibi yalnızca izlemek gururuma dokunuyordu. Şimdi karıncalanacak olmasını duymak bile bana aitmiş gibi hissettirmiyordu. Yine de heyecanlandım. Bir şeyler olmalıydı artık.

Karıncalanacaksa elimi voltajı yüksek bir elektrik direğine de bağlayabilirdi.

Doktor iğneli ucu bileğimin içine yerleştirdi. Cihazdan hafif bir bip sesi geldi. Sonra bir başka titrek sinyal daha. Sanki bir örümcek kolumda geziyormuş gibi bir his... Çok hafifti ama beni daha da heyecanlandırmaya yetti. Kocaman gözlerle doktora döndüm.

"Bir şey hissettiniz mi?" diye sordu hemen.

Tereddüt ettim. "Bilmiyorum... belki. Çok hafif... sanki tüy değmiş gibiydi."

Gülümseyen doktor profesyonel göründü. "Bu, kasların ve sinirlerin cevap verebileceğini gösterir. Şimdi biraz daha artıracağım. Canınız yanmayacak."

Cihazdan yeni bir sinyal yükseldi. Bu sefer daha keskin bir şey hissettim. Acı gibi değildi ama rahatsız ediciydi. Parmaklarımın benden bağımsız şekilde hareket ettiğini görebileceğimiz kadar fazlaydı.

Birden gözlerim doldu. Ne acıdan ne de korkudandı. Sadece... hissettiğim için. Bir şeyin hâlâ mümkün olduğunu fark ettiğim, belki de iyileşme ihtimalim yüksek olduğu için... Kısa mı sürecekti yoksa anlık bir umuttan sonra yıllarım elimi hissedemeden mi geçecekti?

Umutsuzluğa düşmedim. "Gördünüz mü?" diye fısıldadım heyecanlı bir sesle. Ona döndüm ve diğer elimle koluna yapıştım. Kolunu sıktığımda doktor güldü. "Hareket ettiler."

"Evet ama bu tamamen cihazla ilgiliydi. Biz sizin bunu başarmanızı istiyoruz." Ümitsizce bir nefes aldığımı duyunca, "Moralimizi bozmak yok," diye fısıldadı.

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Yakışıklı ve genç bir adamdı. Büyük ihtimalle doktorluğunun beşinci senesinde olmalıydı ama bize önerdiklerinde en iyisi olduğundan şüphe etmediklerini söylemişlerdi. Sarı saçları ve mavi gözleriyle tam gözlerimin içine bakıyordu.

"Yok," dedim yutkunarak. "Teşekkür ederim, Engin Bey."

Benden yavaşça uzaklaştıktan sonra makineyi toparladı. "Elinize bir destek ateli takacağım. Bu akşam için acelemiz olmasaydı biraz daha sargının durması iyi olurdu ama bugün önemli bir gün olduğunu söyledi babanız."

Kafamla onayladım ve elimi hareket ettirmeye çalıştım ama olmadı. Derin bir nefes aldım. Moral bozmak yoktu. Sonuçta parmaklarım hareket edecekti. Yalnızca zamana ihtiyacım vardı.

Zaman... En büyük düşmanım. Onunla barışmak zordan da zor, imkânsızdan da imkânsızdı.

Doktor çantasını karıştırırken gözucuyla bana bakıp, "Yüzük yeni," dediğinde başta anlamadım. *Yüzük?* Kafamda yanan ampulle birlikte sol elime baktım. Sağ elim yaralı olduğu için sol parmağıma takmıştım. Annem yüzüğü doktorun yanında takmam konusunda kesin bir tavırla konuştuğu için mecbur kalmıştım. Doktor yüzüğü seansta fark etse de şimdi sormayı seçmişti.

Yerimde kıpırdandım. "Nişanlıyım," dedim içim inanılmaz bir öfkeyle dolarken. Neyse ki öfkemi içime gömüp sesime yansıtmama konusunda iyiydim. "Sevgilimle birkaç ay önce nişanlandık. Saldırıdan sonra yüzüğü bulamadığım için yeni yüzüğü bekledik."

"Sevgiliniz olduğunu bilmiyordum."

Ben de üç gün öncesine kadar bilmiyordum.

Zorlukla gülümseyerek, "Kendisi asker olduğu için gizliyorduk," diye cevap verdim. "Görevden döndü. Artık benim yanımda."

Adamı bir kez bile görmemiştim! İsmini bile bilmiyordum. Yüzü hakkında da hiçbir fikrim yoktu. Kaç yaşındaydı? Nereliydi? Boyu kaçtı? Burcu neydi? En sevdiği yemek ve en sevdiği renk de meraklarım arasındaydı. Birisi sorsa asla cevap veremezdim.

Doktorun da merakının artmaması için, "Destek atelini gece çıkarabilir miyim?" diye sordum konuyu başka yere çekerek.

"Evet, çıkarabilirsiniz. Ateli takmaktaki amacımız ağrıyı en aza indirmek. Ağrılarınız ne durumda?"

Siyah, eldiven gibi bir şeyi elime yerleştirirken, "Geceleri çok yoğun oluyor. Özellikle kolumdan elime doğru uzanıyor," dedim bakışlarımı yüzüne dikerek. "Uyutmuyor."

"Ağrı kesicileri tek tek alıyoruz, değil mi?" Sabah üç tane almıştım çünkü beni uyutmayıp ağlatacak kadar sertti. Sessizce bakarken doktor sorusunun cevabını aldı. "Işıl Hanım, tek ağrı kesi-"

"Yetmiyor," dedim burnumun ucu sızlarken. "Tek bir tanesi kesmiyor."

Bazen çığlık attırıyordu. Bu bir ayda tek ağrı kesici ile yetiniyordum ama son birkaç gündür yaşadıklarımın üstüne, daha büyük bir cezaymış gibi ağrılar artmıştı. Psikolojik bir karşılığı olduğuna emindim.

"Bir dahaki seansımıza dozajı yüksek bir ağrı kesici getireceğim. Birden fazla ağrı kesiciye vücudunuzu alıştırırsanız ilaçlar işe yaramaz." Ateli taktıktan sonra yüzüme bakıp gülümsedi. "Tek ağrı kesici, unutmayın."

Bu ağrıyı kendisi çekmiyordu, ne yaşadığımı nasıl bilebilirdi ki?

Onu kafamla onayladım. Yeni ilaca kadar dayanabilirdim. Zaten şunun şurasında iki gün sonra görüşecektik.

"Teşekkürler tekrardan. Sizi geçireyim," dediğimde çantasını omzuna astı.

Yan yana yürürken, "Bana istediğiniz saatte yazabilirsiniz. Ağrılarınız dayanamayacak hale gelirse haberim olsun. Beni haberdar etmezseniz tedaviyi kontrol edemem," dediğinde ona hak verdim.

Birkaç gündür babamın evlilik emri yüzünden kimseyle konuşmamış, güçlü durmaya çalışmıştım. Kırılgan olarak bilinmek sinirlerimi bozuyordu. Doktorumla bile bir şeyler paylaşamamıştım. Sözde güçlü duracaktım ama acıdan tepiniyordum. Neyin çabasını verdiğimi ben de bilmiyordum.

Babamın tuttuğu askerin korumasına ihtiyacım olmadığını kendime mi kanıtlamaya çalışıyordum? *Bilmiyordum.*

"Evet, size yazacağım," diye cevap verdim.

"Destek ateli bu gece ağrıyı aza indirecektir. Bir sorun olursa haber edersiniz."

Onu geçirdikten sonra kapıyı kapattım ve arkamdan bir ses geldi. "Ne ayak bu?"

Abime döndüm hızla. "Ne?"

"Bu lavuk senden mi hoşlanıyor?" diye sorarken omzunu duvara yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Alt takımlarıyla üst takımları ayrı hareket ediyor."

"Abi!" dedim imasıyla birlikte gözlerimi kocaman açarken.

"Neye kızdığını anlamadım. Götü başı demedim ki."

Küfrü çok kaba ve gereksiz buluyordum. Abim de bunu bildiği için normalde yanımda küfretmezdi ama iması bile çirkindi.

"Çok iğrenç bir söylem bu." Televizyon odamıza doğru yürüdüm. "Engin Bey'in zararı yok. Bir iki saat durup gidiyor."

"Reklam arası diyorsun?" diyen abim arkamdan yürüdü. Ben koltuğa kurulurken de yanıma atladı. "Biliyorsun ki yaralandığın için görevi erteledik. Yakında gideceğim," dediğinde üzgünce ona baktım.

Evet, bunu Türkiye'deki ikinci haftamda söylemişti. Göreve çağırılınca babam benim yanımda olması için abimin görevini erteletmişti. Yanımda olması çok ama çok iyi hissettiriyordu. Her ne kadar her şeyi bilmese de abim buradaydı.

"Bana hiçbir şey anlatmıyorsun," dediğinde ona döndüm.

"Ne?"

"Önceden konuştuğun erkekleri söylerdin, ben de emdikleri sütü burunlarından getirirdim. Benden bu yüzden mi sakladın?" diye sorduğunda yutkunarak bakışlarımı sol elime çevirdim. Yüzükten bahsediyordu.

"Abi..."

"Annem sevgilinin olduğunu ve olaylar yüzünden alelacele yüzük taktığınızı söyledi. Sevgilinden bana bahsederdin normalde. Ne konuştun ne de tanıştırdın."

Ah... demek öyleydi! Abime bile gerçeği söylemeyeceklerdi. Ondan bir şey saklıyor olmak karnımı ağrıtacaktı. Yine beni bir şeye zorunda bırakıyorlardı. *Abime, en yakınıma yalan söylemeye.*

Aynı yalanı söyledim. "Göreve gitmeden önce konuşmuştuk," dedim ve yutkundum. "Aile arasında bir nişan yaptık deyip geçiştirecektik. Yüzüğü de yeni gönderdi."

"Görev? Asker mi? Nişan olmadı ki hem..." Abim yerinde dikleşti. "Bir saniye ya... Ne demek asker? Kimmiş?"

Bilmiyorum. İnan ki bilmiyorum. Adını da kim olduğunu da.

"Işılcığım hazırlanmamışsın hâlâ bebeğim!" Sesi duyunca abimle aynı anda kapıya döndük. Annem gözlüklerinin üstünden, beni kurtardığı için minnet etmemi bekler gibi bakıyordu. "Hadi, kalk! Daha işimiz var!"

"Anne daha beş saat var."

"Evet!" diye bağıran annem bana doğru ilerledi ve kolumdan tutarak kaldırdı. Özellikle sağlam koluma dokunmasına gülümseyecek gibi oldum. Saldırıya uğradığımı duyduğunda baygınlık geçirdiğini ve *canım yavrum* diye ağladığını abimden duymasam inanmazdım.

Annem genelde sert anne imajını korurdu. Bana hiç hissettirmezdi. Bayıldığını duymak bana da sürpriz olmuştu.

Abime dönüp, "Nişanlısıyla ilk kez görünecek!" diye bağırdı annem. "Kız kardeşinin işini zorlaştırma ve ona dünyanın en güzel kızı olduğunu sürekli söyle."

"Bir saniye ya!" dedi abim ayaklanarak. "Kim bu asker anne? Kimse bir şey söylemiyor."

"Akşam öğrenirsin Kağancığım. Acelemiz var," diyerek beni kendisine çekti annem. "Hem elini hızlı tut. Kardeşin bile evleniyor sen hâlâ kızlardan uzaksın. Böyle olmaz!"

Ben, "Anne," diyerek zorla gülünce kolunu omzuma attı.

"Ne? Yanlış mıyım, Portakalım?"

"Birileri artık benim de Atabey olduğumu hatırlayabilir mi!" diye bağıran abimi arkamızda bırakarak yürümeye başladı annem.

"Bağırıp durma, Kağan. Evde hasta var. Huzursuz etme bizi," diyerek beni yürütmeye devam edip salondan çıkardı. Yüzümdeki sahte gülümsemem soldu. Sessiz bir şekilde odaya çıktığımızda makyaj masamın üstündeki dağınık ilaçlara baktı. Kaşları çatılırken yüzüme döndü. "Buranın hali ne?"

Titreyen ellerim, ağrıyan kolum, acıdan düğümlenen boğazım biraz savruk olmama sebep olmuştu. Sabah ilaçları her yere dökmüştüm.

"Canım çok acımıştı," diye fısıldadım yalnızca.

"Işıl," diye iç geçirerek bana baktı. "Hadi benimle ve babanla konuşmuyorsun, bari Aysel'e haber verseydin."

"Ağrının hemen kesilmesine ihtiyacım vardı," deyince derin bir nefes alıp yüzüme baktı.

"Böyle olunca ben de üzülüyorum. Benimle bir şeyleri paylaş artık, Portakalım." Kafamla onayladım. Onunla bir şeyleri paylaştığımda bile derdime derman bulamıyordu, bu yüzden annemden yardım istemeyeli beş yıl kadar oluyordu. "Şimdi nasılsın?"

"Daha iyi," dedikten sonra dolabıma yürüdüm ve dün gece annemin seçtiği elbiseyi çıkardım. Tozpembe, saten elbise tek omuzluydu. Sol omzumu açıkta bırakırken sağ omzumdan birleşen saten kumaşıyla yere dökülüyordu. Kolumdaki yarayı ve elimi saklıyor olması onu seçmemizin en büyük sebebiydi. Annemin dün söylediklerini hatırladım.

"Zayıflıklarını kimseye gösterme. Çünkü düşman her zaman zayıflığından vurur. Sen kaybedecek bir şeyi olmayan asil bir ailenin tek kız evladısın."

"Abime neden söylemediniz?" diye fısıldadığımda annem derin bir nefes aldı. Bakışlarını bana çevirince mesajımı aldım. *Çünkü karşı çıkıp sorun yaratırdı.*

"Zorlaşmadan bu işi halletmek istiyoruz," diye konuştu annem. Ben ailemin başına bir şey gelmesin diye, ailemize saldırı düzenleyen insanların dosyasında çalışacak askerle evlenmeyi kabul ediyordum ama Kağan Atabey'in,

kız kardeşinin evleneceği kişinin yalnızca görevini yapan bir asker olduğundan haberi yoktu.

Beni âşık zannediyordu.

"Anlıyorum," dedim kabullenerek. Sanki başka şansım varmış gibi davranıp olay çıkarmak istemiyordum. Karar da verilmişti, yol da çizilmişti. Yoldan çıkmak ipin ucuna ailemi koymak olurdu.

Her ne kadar aileme kızsam da onlar benim ailemdi. Her zaman önceliğim aileydi, bu şekilde büyütülmüştüm.

Aile, itibardır ve itibar belkemiğimizdir. Onu kıramayız.

"Sen otur, ben her şeyini halledeceğim," diyen annemi dinledim ve makyaj masasına kuruldum.

Annem yukarıdan topuz yapılı saçlarımdaki tokayı çekti ve saçlarım belime uzandı. Kendi saçlarıyla aynı renk olan, bakır kızılı saçlarımı avucu içerisinde topladı. "Saçlarına bu kadar iyi bakmanı seviyorum," diyerek okşarken aynadan yüzüme bakıyordu. "Kendine değer ver."

Yutkundum. Onunla bir şeyler mi paylaşmamı istiyordu? Beni iyi dinlemeliydi o halde. "Buna izin vermiyorsunuz," dediğimde kafasını omzuna doğru yatırdı.

Mavi renkteki gözlerini kısarak, "İstediğin gibi yaşayacağını mı düşündün anneciğim?" diye sordu. "Kaostan kaçtın ama seni buldu. Bunun olacağını biliyordun. Geri döneceğini biliyordun."

Acımasızdı ama haksız değildi. Beni toplamaya çalışırken önce dağıtıp içimde ne kadar parçanın koptuğunu gösteriyor ve onları birleştirmek için bana öğüt veriyordu. İyi gelmediğini söyleyebilirdim.

"Geri dönmek istememiştim," diye fısıldadım. "Bir an hayatımın değişmeyeceğinden çok emindim anne."

"Senin hayatın hiç değişmedi ki," diye konuştu. "Senin hayatın zaten buydu."

Dayanamıyordum. Onun yanında ağlamazdım ama zayıflığımı aileme de göstermeyeceksem nasıl dik durardım?

"Evlenmek istemiyorum," diyerek birden ona döndüm. Tek dayanağımmış gibi konuşmaya başladım. Birinin beni anlamasını istiyordum. "Bir şey yap. Tanımadığım bir adamla evlendirmelerine müsaade etme. Adamın ne ismini ne yaşını ne de yüzünü biliyorum. Buna göz yumma anne."

"Baban ne derse..." diyerek omzumdan tutarak yavaşça aynaya döndürdü. "O."

Gözlerimden düşen yaşlarımı tutamadım. Artık göz altlarım yanıyordu. Daha ne kadar ağlayabilirim derken daha çok ağlarken buluyordum kendimi.

"Babam böyle bir karar vermezdi," dedim. "Beni düşünürdü. Hep derdi ki *ailemizin karanlığından nasibini almaman için uğraşacağım.* Şimdi kendini haksız çıkarıyor, beni her şeyin ortasına atıyor."

"Yalnızca bir yıl. Her şey çözülecek ve bitecek. Sonra o adamın yüzünü bile görmek zorunda kalmayacaksın."

"Bu iş bitince ne olacak? Bir yıl aynı evde yaşadığım adamla boşanıp yoluma devam mı edeceğim? Ben böyle bir şeyin ortasında olmak istemiyorum. Hayatım boyunca aşkı savunan, aşkı arayan biri oldum ve şimdi... öylece âşık pozu mu keseceğim? Her şeyi yalan olan bir aşk."

"Aşk çok geçmişte kalmış bir yalan zaten," dedi kırık bir sesle. "Artık onu ılmak, içi boş toprağı eşelemek gibi. Aşk gömülür ve toprakta kaybolur."

"Babama âşık değil misin?" diye sorduğumda sustu. O sustu ve sessizliği cevabım oldu.

"Elin iyileşene kadar bu böyle gitmek zorunda," dedi konuyu değiştirerek. "Sen şu an kendini savunamazsın. Dışarıda... kimse senin ne halde olduğunu umursamaz. Sana zarar vermemeleri için o adam seni koruyacak."

Koruyacak. Ne acı ki varlığım başka bir adamın korumasına bağlıymış gibi davranıyorlardı. "Bir adamın gölgesinde beni korumak mı iyilik?"

"Sistem böyle kurulu." Saçlarımı ayırdı ve şekil vermeye başladı. "Fikirlerini görüyor ve destekliyorum ama sistem acımasız. Ona yalnızca kocan olarak değil, bir asker olarak bakmalısın. İyilik olan bu."

Sistem. İçine girmek zorunda kaldığımız devlet sistemi.

Seçil Atabey, merhum Tümamiral Cihat Davacı'nın en büyük kızıydı ve *biliyordum.* Annem hiç söylemese de bahsettiği sistemin ne olduğunu anlayabiliyordum. Çünkü o da babası tarafından bu sistemin kurbanı olmuştu. Babamla evliliğinin aşk evliliği olmadığını on yedi yaşımdan beri biliyordum.

Ben Genelkurmay Başkanı'nın kızıysam o da zamanın üst düzey NATO görevlisi filo komutanının kızıydı. İki büyük askerin aile birleştirme düşüncesi için Orgeneral Cengiz Atabey'in oğlu ile evlendirilmişti. Bu denklemi kurmak yıllarımı almıştı. *Zorunluluktu, bir seçim değil.*

"Bu iyilik değil," dedim yutkunarak. "Bu sadece zarif bir tutsaklık."

O an annemin gözlerinde bir kırılma gördüm. "Sen benim hayalini kurduğum kadındın," dedi fısıltıyla. "Güçlü, dik duran, korkusuz, istediğini yapmak isteyen, özgürlüğü için savaşan..." Derin bir nefes aldı. "Ama sistem seni de kırdı ve benim elimden bir şey gelmiyor."

Bir şeyler mantıklı ama zordu. Bir yıl katlanabilirdim, değil mi? Sadece bir yıl. Belki o adamla evliliği arkadaşlığa çevirirdik, bir düzene oturturduk, birbirimize karışmadığımız yeni bir sistem kurardık.

Gözyaşlarımı sildim. "Onu tanımıyorum."

"İsmi Ecevit Demirhan."

Ecevit Demirhan.

"Fotoğrafı babanda var ama duyduğuma göre yalnızca ismiyle biliniyor, yüzüyle değil. Gizli asker. Çok fazla insanla muhatap olmuyor. Son on yılda ortalıkta göründüğü zamanlar iki elin parmak sayısını geçmemiş. Otuz beş yaşında-"

İşte burada karşı çıkma şansım doğuyordu. "Abimden büyük!" diye isyan ettim ince bir sesle. "Anne ben o adamla evlenemem!"

"Keşke seçim hakkın olsaydı ve keşke seni kurtarabilseydim..." Saçlarımı yukarıdan tutturdu. "Keşke kurban olan sen olmasaydın..."

"Abim yapsın. Abim kalsın yanımda, abim çalışsın dosyada," diyerek burnumu çektim. "Abimle yaşayayım."

"Abini düşünme," dediğinde donakaldım. "Abin dosyaya uygun biri değil. Baban abinin bu olayların dışında kalmasını istiyor. Düğünden sonra göreve gidecek. Yeterince erteledi baban. Artık yanında olamaz."

"Anne..." derken artık omuzlarım sarsılıyordu. Bana bunu yapmamalılardı. Benim her şeyimi çalmamalılardı. Abimi bile benden uzaklaştırıp beni yalnızlaştıracaklardı, benden başka kimse zarar görmesin diye. Beni hedef haline getiriyor ama başıma koruma koyuyorlardı. "Anne yapamam."

"Özür dilerim," diyerek eğildi ve kafamın üstüne öpücük kondurdu. Derin bir nefes çekerek kafamın üstüne yaslandı. "Yaşadıkların ve yaşayacakların için çok üzgünüm, Portakalım. Lütfen bu akşam her şeye uygun davran."

Daha fazla konuşamadım. Ağladım... Ellerimi yüzüme kapatıp karnım ağrıyana kadar ağladım. Aklımda bir sürü şey olsa da tek bir şey canımı sıkıyordu. *O.* Yalnızca o.

4. BÖLÜM

"İRADE BOZAN, KONTROL KAYBETTİREN"

Ecevit Demirhan

Ankara'daki evine girmeyeli birkaç ay olmuştu. Evdeki ilk gecesinden beri yerde, uyku tulumunda uyuyordu. Yatağa alışkın olmayan vücudunu iki gündür sert zeminde dinlendiriyordu.

Üçüncü gününde aldığı ilaç sayesinde uyuduğu uykusundan, odasındaki birinin varlığıyla uyandı. Gözlerini açtı, boş duvara baktı ve bir saniye sonra uyku tulumunun yanındaki silahı kaptığı gibi odasındaki insana doğrulttu.

"Sakin ol şampiyon!" diyerek gülen Bige Demirhan rahattı. "Her geldiğimde bana silah doğrultmayınca aile bağlarımız zedeleniyor gibi mi hissediyorsun? Nedir yani?"

Kız kardeşi şakacı yanını asla bozmuyordu. Ciddi kadın imajını aile içinde asla koruyamazdı.

Ecevit göz devirerek yattığı yerden doğrulurken, "Sana evime habersizce girmemeni defalarca kez söyledim," diye söylendi. Boğazını kaşındıran his yüzünden öksürdü. Ağzında bok tadı varmış gibi hissediyordu.

Üstünde siyah elbisesi ve topuklu çizmeleri olan Bige odadaki yatağa oturdu. "Yatağına sığmadığından mı yerde yatıyorsun yoksa dağdaki hayata özlem mi?"

Alışkanlıklar kolay bırakılmıyordu ve Ecevit Demirhan alışkanlıklarına bağlı bir adamdı.

Ecevit ayağa kalkıp odasındaki koltuğa yürüdü. Alışkanlıklarını sürdürerek paketinde kalan son sigarayı dudakları arasına koyup çakmağıyla yaktı. "Dalga geçmen bittiyse evimde ne halt yediğini söyle."

"Alparslan Komutan döndüğünü ve içine düştüğün evlilik oyununu anlattı," dedi Bige. Ecevit dün gece izmaritlerden dağ oluşturduğu

küllüğünde yer olmadığını fark edince eline alıp yere döktü. Bige ona iğrenerek baktı. "Sen çok iğrenç bir adamsın."

Abisinin düzenle de temizlikle de işi yoktu. O külleri temizleyecek olan yine Bige'ydi. Pis eve gelemezdi. Ecevit'in evini de o görevdeyken ara sıra gelip temizlerdi.

Ecevit umursamadan külünü küllüğe silkeledi. Bige, Alparslan'a çalışıyordu. "Alparslan Komutan'ın dedikodularından rahatsızım."

"Hayırlı olsun çiçeğimi görmedin ama!" diyen Bige kıkırdıyordu. "Beni şaşırtmadın desem yalan olur."

"Seni Aksakallı çevresinden uzaklaştırmak için elimden geleni yapacağım."

Bu kadar çok şey bilmesi bazen sinir bozucu oluyordu. Görevin tam ortasındayken kız kardeşi tarafından aranmaktan bıkmıştı. Yanında götürdüğü telefon yalnızca Aksakallı'nın ulaşabileceği, uyduya bağlı bir telefondu ama ne hikmetse kardeşinin de telefonuna erişimi vardı.

Bir gece *sesini duymak için aradım, beni ne kadar sevdiğini söyle* diyerek on dakika boyunca kendisiyle uğraşmıştı.

Üstelik bu konumundan keyif alıyor ve konumuna kimsenin dokunmayacağını bildiğinden sürdürüyordu.

Bige, Demirhan Konağı'nın üç numarasıydı. Ailenin tek kız çocuğu olmanın ekmeğini fazlasıyla yiyordu. Ecevit için üçten başka numara yoktu ve ailenin en küçüğü her zaman Bige'ydi.

"O çok zor," diyen Bige sırıttı. "Bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Eskiden aradığımda açardın, artık onu da yapmıyorsun."

"Telefonu kapatıyorum."

"Benim yüzümden mi? En sevdiğin kardeşin benim sanıyordum!" Abisinin tepkisizliğini görünce keyfini devam ettirmeme kararı aldı. "Neler oluyor?"

Saçlarını karıştırarak sıkıntıyla etrafa bakındı. "Bilmiyor musun?"

"Biliyorum. Dosyanın adını *Atabey Krallığı* koydum. Nasıl ama?" dedikten sonra boğazını temizledi. "Evlenmeyi istemiyor musun?"

"Kız seninle aynı yaşta," dedi sabırla. "Evliliği istemiyormuş. Babası da tam tersine çok kararlı. Alparslan Komutan da seçim hakkını bana bırakmayalı yedi yıl falan oluyor." Son seçim hakkını yedi yıl önce göreve götürdüğü çantanın genişliğinde kullanmıştı. "Yarrağı yedim."

Bige ona anlayışla baktı. Koskoca Bedia Demirhan, çocuklarını evlilik için sıkıştıran bir kadınken evlilik lafı bir tek Ecevit Demirhan'ı etkilemiyordu. Ne yaşı ne de bekârlığı söz konusu olabilirdi. Evlilik konusunda bu kadar katı

olan bir adamın evlilik oyununa düşmesi komiğine gidiyordu ama anlıyordu da.

Birine bağlanmak Ecevit Demirhan için kumardı ve o kumara asla bulaşmazdı.

"Aileye ciddi bir saldırı düzenlediler. Konu senin prenses değildi, direkt tehditti. Adam koskoca Genelkurmay Başkanı! Başka çaren yok. O kafasına göre bir karar vermez, ardı dolu kararlar verir."

"Sen de boş konuşmaya başlama, Bige," diyerek ağrıyan başını tuttu. "Alkan da dün gece kafamı sikti. Ondan sonra uyku ilacı almak zorunda kaldım."

Bige kahkaha attı. "Nişanlandığını biliyor mu?"

"Kafamı daha da ağrıtamazdım. Evlenince öğrenir."

"Doğacak çocuğunuz üniversiteye başlarken haber verirdin. Bu kadar acele etme."

"Bige," diyen Ecevit sertçe ona döndü. "Çocuk falan yok. Bir sene sonra uğraştırmadan boşanacağız."

"Benden sana tavsiye. Boşanırken Atabeylerden bir villa iste. Kiraya verirsin." Ayağa kalkıp eliyle elbisesini ve saçlarını düzeltti. Siyah, uzun saçları, yemyeşil gözleri, dolgun dudakları ve beyaz teniyle kız kardeşi gözünde en güzel kadındı.

Bige bileğindeki ince saatine baktıktan sonra derin bir nefes aldı. "Davete geç kalma da nişanlın yalnız kalmasın. Ve unutma, kızı gördüğünde tokalaşmayacaksın, elini öpeceksin. Zarif bir beyefendi gibi." Gözucuyla abisine baktı. "Alkan abime bunları hatırlatmaya gerek yok mesela. O senin gibi dağ yabanisi değil. Gerçek bir beyefendi."

Ecevit homurdandı ve sigarasını söndürdü. Kız kardeşi dışında bir kadınla konuşmayalı da uzun zaman oluyordu. Atabey Prensesi'ni incitmemek için başka biri gibi davranma fikri hiç hoşuna gitmiyordu. O sabit bir adamdı. Aynı çizgiden sapmadan yürürdü. Alengirli hiçbir meseleyi beceremezdi.

"Ben dağ yabanisi olduğumdan evlenemedim, Alkan kırığı neyi bekledi?"

Bige güldü. "İşte onu yalnızca sen merak etmiyorsun," diyerek abisinin dolabına yürüdü. Bir tane takım elbisesi vardı, o da Bige'nin katıldığı davetlere denk geldikçe giydiğiydi. "Düğününde de bunu giymesen bari."

"Herkes ne kadar çabuk kabulleniyor," diyen Ecevit kafasını koltuğun baş kısmına yasladı ve tavana baktı. "Bir Atabey Prensesi bir de ben kabullenemeyeceğiz bu durumu herhalde."

Yüzüne atılan takım elbise ile kafasını kaldırıp kardeşine boş gözlerle baktı. "Dediğin gibi, bir sene sonra hayatında olmayacak. Bu bir yılı iyi geçirmeye bak." Gözucuyla abisine baktı. "Belki âşık olursun."

"Aşk mı?" Ecevit ayağa kalktı ve onun yüzüne bakmadan takım elbisesini yatağa attı. "Aşk eski bir yalan."

Bige şarkının devamını getirip, "Adem'le Havva'dan kalan..." diye dans ederek odadan çıktı. "Aşk eski bir yalan, hayatıma dolan! Bir ses, bir bakış bazen... o kalbime akan! Bir çiçek hatırlanan, yılların ardından!"*

Ecevit onun sesini duymamak için sertçe kapıyı kapatıp üstündeki tişörtü çıkardı ve aynanın önünde durdu. Sırtının çoğunluğunu kaplayan yanık yarasına bakmaktan kaçınıp ensesini kaşıdı. Görevleri her zaman zorlu olmuştu, yaraları da bu zorluğu kendisine hatırlatacak şekilde vücudunda iz sürüyordu.

Sırtının iki kanadının tam ortasında, omurga çizgisini takip eden bir kılıç vardı. Kılıcın ucundan kan damlıyordu. Dövmesini yaptıralı altı yıl oluyordu. Korgeneral dövmesini sildirmesini isteyecek diye düşünse de Aksakallı karışmamıştı.

Onu enkazın ortasında kılıcını yere yaslamış, savaşı kazanmış ama kayıplar vermiş bir şövalyeye benzettiğini şakayla karışık söylese de ciddiydi.

Ecevit Demirhan, kayıplarla kazanan bir savaşçıydı.

Banyoya gidip sakallarını keserken, dalgalı saçlarını kısaltırken ve bakımını yaparken beyninde düzgün tek bir düşünce yoktu. *Ondan başka...*

Nasıl bir savaşın içine gireceğinden habersizdi ama bu savaşta kaybedecek biri yoktu. Kendisinin olduğu taraf yenilmezdi. Atabey Prensesi eninde sonunda bu evliliğe razı gelecekti.

Aşk gerçekten de eski bir yalan mıydı yoksa kader onu doğruya mı çevirirdi?

Davetin içinde tanımadığı kimse yoktu. Üniformalarını giymiş paşalar, bastonuyla yürüyen büyük adamlar, otoritenin yanında dikilen kadınlar ve kahkahalar... İki yıl önce katıldığı davetlerden farksızdı. Bu tarz ortamlara girmeyi sevmez, tercih etmezdi. İnsanlarla konuşmayı istemezdi.

O davet adamı değil, yıkımın adamıydı. Yıktıktan sonra arkasında yokluk bırakmayı, varlığın hiçbir şey ifade etmediğini ezberlere kazırdı. Kan akmayan savaşın savaş olmadığını iyi bilirdi.

Buradaki sessiz, soğuk savaşlar hiç kalemi değildi.

Elindeki bardağa bakışlarını indirdi. Alkol almayı sevmiyordu. *İradesini bozan, kontrolünü kaybettiren her şeye karşıydı.* Suyundan bir yudum alıp bakışlarını kapıya çevirdi ve elindeki bardak donakaldı.

* Aşk Eski Bir Yalan - Kâmuran Akkor.

Tozpembe elbisesi, topuz yaptığı bakır kızılı saçları, boynundaki ince pırlanta su yolu kolyesi, bileğindeki zarif takıları, elini süsleyen yüzükleri, sakladığı sağ kolu ve yüzünü saran çillerini kapatamayan sade makyajıyla kapıda beliren kadını çok iyi biliyordu.

Işıl Atabey.

Onu en son küçük bir kızken görmüştü. Böylesine can alıcı bir kadınla karşılaşacağını düşünmemişti.

Elindeki bardağı yavaşça indirirken suyunu zar zor yuttu.

İradesini bozan, kontrolünü kaybettiren... her şeye...

Atabey Prensesi sadece bir saniye içeri baktıktan sonra aralarındaki onca mesafeye rağmen hissedilen turuncuya çalan bal rengi gözleriyle Ecevit'in ifadesizliğinin taşını kırmayı başardı.

Karşıydı.

Işıl siyah takım elbiseli, asker tıraşlı, oldukça yakışıklı, davette kendini belli eden bir büyüklükle dikilen kumral adama bakarken onun kim olduğunu anladı. Ondan başkası olamazdı. Kim olduğunu bağıran bir varlığı mevcuttu.

İlk göz temasında ikisinin de içinde bir şeyler koptu.

Zorunluluk muydu, mağduriyet miydi yoksa bir mahkûmiyet miydi? Hangisiydi bakışlarını birbirine bağlayan?

Işıl içeriye doğru bir adım attı, ardından bir adım daha. Her adımda göz temasını korudu. Gözleri bir yabancıya değil, kaderine bakar gibiydi. Ecevit dik, hareketsiz ve kararlıydı ama içinde bir sarsıntı yükseliyordu.

Işıl, ona yaklaşırken göz temasını bozmadı. Ecevit de ilk kez bir insanın gözlerine bakarken bu bağı koparmak istemedi. Genç kız hakkındaki bütün önyargıları koca bir balyozla yıkılmıştı. Kırılgan ve savunmasız sandığı kadının bir güneş kadar parlak, güçlü ve tek olduğunu kendisi de bakışlarını ondan alamazken anlıyordu.

Karşısındaki küçük bir kız değil, her şeyin farkında olan olgun bir kadındı.

Bardağını usulca yanındaki masaya bıraktı. Parmaklarını gevşettiğinde sağ elinde taşıdığı yüzük ince bir sızı gibi kendini hatırlattı. Artık bu yüzük bir zincir miydi yoksa bir bağ mı bilmiyordu ve karar vermek için çok erkendi. Bildiği tek bir şey vardı.

Karşısındaki kadın artık onun kaderinin tam ortasındaydı.

İçinden geçen bütün düşünceleri susturmayı denedi. Sağlam sandığı her şey onun bakışlarıyla sarsılıyordu. Günlerdir kendini telkin ettiği iç sesi fısıldadı.

Bu sıradan bir görev değil. Bu sıradan bir kadın değil. Şu andan itibaren yaşanacak her şey eşsiz, her şey başka olacak.

Onun birkaç adımını tamamlamak Ecevit için çocuk oyuncağıydı ama adım atmadı. Yürüdüğü mesafeyi tamamlaması için sabırla bekledi çünkü kız nasıl ilerlemesini isterse o şekilde davranacaktı. Küçük ama kararlı adımlarla yaklaşırken genç kızın oynamasına izin verdi.

Işıl onun tam karşısında durdu ve samimiyetten uzak bir gülümsemeyle, "Ecevit Demirhan?" diye fısıldadı.

Bunca gürültünün arasında bile kendini duyuracak kadar kararlıydı. Yüzünü görmediğine, sesini duymadığına, kim olduğunu bilmediğine emindi. Peki bu kadın kendisinin kim olduğunu nereden anlamıştı?

Hayatında ilk defa ne yapacağını düşündü. Onca yıllık askeri eğitim, yüzlerce toplantı, defalarca hazırlıksız kriz anı, yüzlerce yaralanma, sonsuz bir yalnızlık, birkaç esir düşme... Yaşadığı her şey bir yana ilk kez sığındığı sessizlik boğazını kaşındırdı. Onun ismini söyleme isteğiyle yandı.

"Işıl Atabey."

Kız kardeşinin söylediği gibi, kızın saklı olmayan elini aldı ve acı kahve gözlerini ondan çekmeden yavaşça dudaklarını elinin üstüne bastırdı. Kızın eli yumuşacıktı ve bu bedenin yaralı olduğunu düşünmek bile kaslarını sıkıştırıyordu.

Bu kadar narin bir şeyi nasıl kırabilmişlerdi?

Işıl onun dudaklarının yumuşak dokunuşuna karşılık sertçe çarpan kalbine nefretten başka bir anlam yükleyemedi. Zorunda olduğu bir durumda nefretten başka ne hissedebilirdi ki?

Dudaklarını kızın elinin üstünden ayırdıktan sonra ellerini ayırmadan onu yavaşça kendi yanına çekti. Işıl oyuna ayak uydurarak ellerini ayırdı ve onun omzuna tutunup parmak uçlarında yükseldikten sonra yanağına bir öpücük kondurdu. Kızın hafif dudakları tüm dengesini bozmak ister gibi tehditkârdı. Bu çok başkaydı. Bambaşkaydı. Bu... alışkın olmadığı her şeydi.

Ecevit'in bakışlarındaki ifade dondu. Güneş içine dolar gibi hissedince karanlığa alışmış gözlerini rahatsız eden ışık huzmesinden kaçmak istedi. Bu kadın zifiri gecesine yapılan vurgundu.

Geceyle gündüzün birleştiği şafak noktasıydı. Işıl Atabey, geceye yapılan *şafak vurgunuydu.*

Düşüncelerini sıraya koymaya çalışırken ifadesiz yüzünde bir şeyler değişti. Bige elini öptükten sonra ne yapacağını söylememişti. Şimdi ne yapmalıydı?

Işıl bir adım atarak kulağına, "Oyuna bu kadar çabuk uyum sağlaman takdire şayan," diye fısıldayınca bakışlarını ona çevirip donuk bir şekilde baktı. Ne hissettiğini seçemiyordu. Karışıktı.

"Anlaşılan uyum sağlayan tek kişi ben değilim."

Işıl komik bir şey duymuş gibi gülerek ondan ayrılırken, "Seni özledim!" diye yüksek sesle konuştu. Ecevit onun bu hiddetini anlamadığı için kendilerine dönen meraklı gözlere kaşlarını çatarak baktı.

Ne diye bakıyorlardı?

Işıl kendisini mi özlemişti? İyi de... tanışmıyorlardı. Kafasını bulandıran pahalı parfüm kokusu, güneş gibi duran yüzü, gözleri, gülümsemesi, zarifliği beynini durdurmuştu. Bakışları kendilerine bakan gözlerden ayrılmazken aklına düşen detayla toparlandı.

Oyun. Her şey oyun. Atabey Prensesi hamlesini yaptı, sıra bende.

Elini onun beline yaslayarak kendine çektiğinde Işıl, koca elin kendisini bu kadar sahiplenmesine şaşırsa da yalpalamadan kendini toparladı. Bakışlarını alttan doğrultup kafasını omzuna doğru yatırdı. "Sen de beni özledin mi?"

Ecevit ondaki bakışlarını başka bir yere çeviremeden kızın iki gözü arasında mekik dokudu. Daha önce hiç böylesi bir gözle karşılaşmamıştı. Turuncuya çalan kızıl saçlarıyla uyumlu, bal gözleri alışılmışın dışındaydı.

İradesini bozan, kontrolünü kaybettiren...

Boğazdan gelen bir sesle, ifadesizliğini bozmadan cevap verdi. "Özledim."

Ve tam o an yanaklarının üstüne flaşlar patladı. Bakışlarını zar zor ayırıp karşılarına döndüklerinde fotoğraflarını çeken kameraman sayesinde herkesin dikkatinin kendilerinde olduğunu fark ettiler.

"Ecevit! Hadi be oradan!" diyen ses salonda yankılandı. Çok eski bir komutanının sesi olduğunu anlayınca yutkunarak etrafa bakındı.

Ecevit tam o an Kağan Atabey ile göz göze gelince Kağan'ın yüzündeki şoku soğukkanlılıkla karşılayıp baş selamı verdi. Kendisini iyi tanıyordu. Şokunu bu yüzden anlayabiliyordu fakat ona söylememişler miydi? Atabey evinde neler dönmüştü?

"Aslanıma bak be! Yaşlanmışsın oğlum!" diyen komutanı kendisine yaklaştı ve elini uzattı.

Ecevit, Işıl'ı tutmayan eliyle tokalaşırken, "Ali Komutan'ım," dedi saygıyla.

Onun yüzüne gülerek bakıp, "Sen hiç böyle yerlere uğrar mıydın?" diyen adam gözucuyla Işıl'a da bakmayı ihmal etmemişti. "Işıl Hanım, nasılsınız?" diyerek Işıl'a selam verince genç kadın gülümseyerek karşıladı. Bu adamı tanımıyordu fakat adamın onu tanıdığından emin olmuştu.

"Siz..." deyip susan adama karşılık Işıl, belindeki elin üstüne elini kapatırken gerekli mesajı verdiğini düşünüyordu. Annesinin dediği gibi uygun davrandı. Ecevit ise bu mesajı kuvvetlendirdi.

"Nişanlım."

Ali, etrafta onları izleyenler, Kağan ve diğer herkes şok olurken bu sahneyi izleyen Seçil Atabey, Atilla Atabey, Alparslan Aksakallı ve Bige Demirhan içkilerinden bir yudum aldı. İki taraf da yapması gerekenleri yerine getiriyor, tek bir şüphe uyandırmıyordu.

Işıl gülümseyerek etrafına bakınırken Ali, "Ne zamandan beri?" diye sordu.

Işıl, "Bir süredir birlikteydik, aile arasında nişanlandık," diye ince bir sesle konuşurken bakışlarını Ecevit'e çevirdi. Akıl karıştıran bir gülümsemeyle baktı.

Ecevit, "Ve yakında evleniyoruz," diye sert, açıklayıcı ve noktayı koyan sesiyle konuşunca salonda bıçak gibi bir sessizlik oldu.

Bakışlarını birbirlerinden çekmediler. Acı kahve ve bal rengi kehribar gözlerin arasından çıkan yıldırım salondaki herkesi çarpıyordu. Yalan olamayacak kadar gerçek, gerçek olamayacak kadar sahtelerdi. Bu sahteliği salondaki altı kişi dışında hiç kimse bilmiyordu ve kimsenin anlamaması için bu altılı büyük bir oyun oynayacaktı.

İkisinin de gözlerinden aynı cümle geçti. *Bu yalnızca bir oyun.*

Operasyonlarda planlar yapılır, ihtimaller hesaplanır, zayıflıklar bulunur, en doğru anda harekete geçilirdi.

Ecevit Demirhan ilk kez hesaplayamadığı bir savaşın başrolüydü. Ve bu kadın... bu kadın tüm ihtimallerin sınavı olacaktı.

5. BÖLÜM

"İÇİ BOŞ KARANLIK"

İşıl Atabey

Karanlık.

Ona bakınca gördüğüm tek şey içi boş bir karanlıktı.

Yolunu kaybetmiş, pençesini geçiren geceden kaçamamış ve gölgeler arasına gizlenmiş.

Duruşuyla, bakışıyla, konuşmasıyla, parmaklarıma sinyaller gönderen bir çizme arzusu hissediyordum. Bir aydır fırçama, kalemlerime, boyalarıma sol elimle bile dokunmazken bu adama bakarken cesaret göğsümde büyüyordu. Bu karanlığı kelimelerle anlatmam imkânsızdı. Çizmeliydim.

Onun karanlığını resmedince ne kadar korkutucu olduğunu gösterebilirdim.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Gözleri de duygu taşımıyordu. Sanki içi boş bir kutuya bakıyordum fakat orada bir şey vardı. Dikkatimi çeken, görme isteğimi körükleyen, bulup çıkarma arzusuyla yanmamı sağlayan bir gölge.

İlk bakıştan ve birkaç dakika geçirdiğimiz vakitten sonra bunları hissetmem normal miydi, bilmiyordum. Normalde insanları gözlemlemeyi iyi bilir, çok fazla diyalog kurmaz, gülümser ve yalnızca izlerdim. İzler ve anlardım. Benim için gördüğüm birini analiz etmek hiç de zor değildi fakat o... onun ifadesiz halini çözmek için öyle hırslıydım ki gözlerimi üstünden alamıyordum.

Bomba haberi verdiği andan beri salonda sessizlik vardı. Annemin yanında kafamı masaya gömmemek için uğraşırken şampanyamı yudumluyordum. Sanki herkes bana bakıyordu. Bense... ona.

Ecevit Demirhan, ona baktığımı çok iyi biliyor olmasına rağmen siyah saçlı, beyaz tenli bir kadınla konuşuyordu. Kadının kim olduğunu bilmiyordum. Siyah elbisesi ve siyah topuklu çizmeleriyle benden çok farklıydı. Karanlık bir havası vardı. Öyle ki yeşil gözlerinin etrafını

bile siyah makyajla çevrelemişti. Dudağındaki koyu ruju ile belalı bir tipti, tam da Ecevit'in duruşuna uygun şekilde.

Elimin üstünde dudakları, belimde elleri geziniyor gibi hisseden vücudum karıncalanmayı bırakmıyordu. Böylesi uzun, ürkütücü, tehlikeli ve duygusuz görünen bir adamın üstümde etki bırakmasını garipsemediğimi söylesem yalan olurdu. Yanlış bir şeyler hissediyordum. Ondan hiç hoşlanmamıştım, hem de hiç.

"Adama onu öldürecekmişsin gibi bakmayı bırak, Portakalım," diyen annemi duyunca yutkunarak bakışlarımı kaçırıp ona döndüm.

"Öyle bakmıyorum."

"Tam da öyle bakıyorsun. Sanki onu gözlerinle parçalara ayırıp tavandan aşağı sarkıtacakmışsın gibi." Kaşlarımı çatarak anneme baktıktan sonra saçlarımın önüne gelen tutamlarımdan birini parmağıma doladım. "Evet, Ecevit farklı bir adam ama bu ona kötü davranmanı gerektirmez."

"Kötü davranmıyorum," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Sadece..." Saç tutamımı serbest bırakırken dudaklarımın arasından ince bir nefes bıraktım. "Ondan hoşlanmadım."

Annem bir an duraksadı. Sezgilerime ailecek güvenirdik. Aileme kimin hakkında kötü hissettiğimi söylesem o insanın başının altından bir şey çıkardı. Yıllar önce babam doğu görevindeyken evimize sürekli gelen bir kadın vardı, kadın anneme sürekli ailemiz hakkında sorular sorardı. Cevap alamazdı ama sorardı.

Annemle güzel bir arkadaşlık kurmuşlardı ama kadından bir türlü hoşlanamamıştım. Nitekim kadının para karşılığı mafyaya çalışan bir muhbir olduğu ortaya çıkınca tüm aile beni bazı konularda dinlemeye başlamıştı.

Zaten beni kendi hayatım hakkındaki isteklerim dışında dinlerlerdi. Konu bana gelince söz hakkım olmadığını çok güzel hissettirirlerdi.

"Ona mecbur kaldığın için böyle hissediyorsun."

Masadaki bardağımı alıp şampanyayı yudumlarken bakışlarımı anneme çevirdim. Kışkırtıcı bir yavaşlıkla bardağımdakini içtikten sonra cevap vermeden Ecevit'e döndüm. Onu bana bakarken yakaladığımda çarpılmış gibi hissettim. Aramızdan uzanan mesafedeki hava ikimizi de etkiledi. Derince yutkunduğumda boş gözleri kısıldı.

Hiç gülümsüyor muydu? Gülümsemek için kullandığımız kasları daha önce keşfetmiş miydi? Sanmıyordum.

Robot gibi bir şeydi. Kafasını çevirirken bile komut verilmiş gibi davranıyordu. Gerçekten ondaki bir şeyler huzursuz hissettiriyordu.

Sert ve nasırlı elleri, büyük bedeni, uzun boyu, kalıplı yapısı, acı kahve gözleri, düz çizgi şeklindeki dudakları, yüzündeki soluk yara izleri... Bütünüyle bende geldiği anlam, tehlikeden ibaretti.

Onda rahatsız olduğum şeyin sebebi insanlık namına tek bir kırıntı görmediğim için miydi? Çünkü görmüyordum. Onun ne kadar kaybolduğunu ilk göz göze gelişimizde hissetmiştim. İnsanlığını bir kenara bırakmış, duygularını törpülemiş ve ezbere bir hayat yaşayan bir... bir şeyle karşı karşıyaydım. Onda insanlık bulabilsem bu işi arkadaşlığa çevirecektim.

"Portakalım, bakışlarını çeker misin? Beni bile rahatsız ediyorsun şu an," diyen annemi duydum.

Ecevit gözlerini benden almadan put gibi dikilmeyi sürdürürken boğazımı temizleyerek bakışlarımı ondan çektim ve yanındaki kadına döndüm. Yanındaki güzel kadın Ecevit'in nereye baktığını fark edince onun koluna girdi. Midemde anlamsız bir his çatladı. Yüzümü ince ve yumuşak ifadeden çıkarmadım.

Bize doğru yürürlerken Ecevit bakışlarını benden ayırmadı. Gözlerimizin arasında cümleler başladı. Daktiloda yazılıyormuş kadar yavaş ve sert cümleler.

Hiç hoşlanmadım bu durumdan! Kurtulmak istiyorum! Özgür olmak istiyorum!

Birkaç adımda yanımıza ulaştıklarında genç kadın -benimle aynı yaşta olduğunu tahmin ediyordum- anneme döndü. "Seçil Hanım," dedi saygıyla bir adım atarken.

"Bige," diyen annem ona elini uzattı.

Bakışlarım Ecevit'in gözlerinden koptu ve şaşkınlıkla anneme döndüm. Kadını tanıyor muydu? Acaba adamı benimle evlensin diye sevgilisinden mi ayırmışlardı? Bige neden hiç garipsememişti o halde az önceki senaryoyu? Belki de arkadaşıydı?

"Nasılsınız?" diyen Bige isimli kadın annemden bakışlarını almadı. Soğuk ve sert bir görüntüsü vardı. Yine de gözlerindeki samimi parıltılar hoşuma gitti.

"İyiyim, teşekkür ederim. Sen nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler," dedikten sonra bana döndü ve elini uzattı. Hemen kendini tanıtmak ister gibi hızla konuştu. "Bige Demirhan. Kız kardeşiyim."

Ah... O yüzdendi bu benzerlik!

Kız kardeşiydi.

Midemdeki çatlak kaynadı ve geri birleşti. "Işıl Atabey," diyerek elini sıktım. Merakla ikisi arasında bakışlarımı gezdirdim. Ne demeliydim? *Ecevit'in nişanlısıyım* mı? Bunu az önceki şovumuzdan anlamış olmalıydı.

"Biliyorum," dedi imayla gülümseyerek. Neyi bildiğini anlayınca rahatlayarak gülümsedim ve elimi çektim. Her şeyin sahte olduğunu en azından birimizin kardeşi biliyordu. Kağan abim, öfkeli gözlerle burayı izlerken bilmediği bu yalan hakkında ne düşünüyordu, bilmiyordum. "Onunla nasıl baş edeceğini merak ediyorum."

"Onunla baş etmek gibi bir düşüncem yok," dedim samimiyetimi sesime yansıtarak.

Ecevit'le göz göze geldiğimizde kaşlarının çatıldığını gördüm. Bakışlarımız kopmazken gülen Bige'ye ikimiz de dönmedik. Bige keyifli, annem ise gergindi. Beni yalnız yakaladığı ilk an müstakbel kocam hakkında kesin yargılı olmamamı öğüt edeceğine emindim.

"İsabet olur," diyen Ecevit'in kaba sesine gözlerimi kıstım.

"İsabetlerin kadınıyım," diye konuştum gülümseyerek. Bakışlarımı ondan çekmeden bardağıma uzandım, bir yudum aldım ve bardağı masaya bıraktım.

Ecevit, "Ben de hedeflerini yerine getirmeden bırakmayan bir adamım," diye cevap verdi. Tepkisiz, sert, anlam veremediğim boş sesi... Onunla kurduğumuz birkaç diyalogdan hiç de sabredebileceğim bir adam olmadığını çıkarabiliyordum.

Hedeflerini yerine getirmeden bırakmayan adam... Bu evlilikten vazgeçmeyeceğini mi söylüyordu?

Burnumdan aldığım nefesle içimdeki huzursuzluğu sakinleştirmeye çalıştım ve birden kocaman gözlerle gülümsedim. Bana hissettirdiklerinin tam tersini göstermeliydim çünkü herkes bizi izliyordu. Bakışlar altında saçlarımda olan elimi fark ettim ve indirdim. "Hedefinden şaşma o halde," diye konuştum. "İkimizin de iyiliği için."

"Şüphen olmasın," dedi gözlerini kısıp gülümser gibi bir yüz ifadesine bürünürken. *Gülümsemekle uzaktan yakından alakası yoktu.*

"Sizce de birbirlerine çok âşık olan iki çift gibi durmuyorlar mı, Seçil Hanım?" diye soran Bige'nin bizi izlediğini gördüm. Ecevit ile aynı anda ona döndüğümüzde gülümsedi. "Çok da yakıştılar."

Annemin kafası karışıktı. Bakışlarını benden çekmeden, "Öyle," diye fısıldadı donuk bir tavırla.

Ecevit anneme dönüp, "Sizinle tanışmamıştık," diyerek elini uzatınca annem onun eline baktı. Nasırlı, sert ve yaralı ellerindeki bakışlarını çekmeyen annem derin bir nefes aldı. "Binbaşı Ecevit Demirhan."

Otuz beş yaşında olduğu tekrar yüzüme çarptı. Aramızda dokuz yaş vardı!

Annem ince, kemikli elini onun eline bırakıp, "Seçil Atabey. Tanıştığıma memnun oldum," dedi mesafeli sesiyle.

"Ben de," dedi Ecevit ve o an yanımıza gelen babam, abim ve Alparslan Aksakallı ile kaslarımın sıkışmasını engelleyemedim. Sağ kolumu sakladığım pembe elbisemin saten kumaşının altına girmek, saklanmak, görünmemek istiyordum.

Abim varken nasıl davranacaktım? Anlarsa ne yapardım? Akrabalarımızdan kimse burada olmadığı için bizi çok iyi tanıyan insanlar yoktu, bu yüzden rol yapmak kolaydı ama abim dibimdeyken?

"Merhaba," diyen abim elini Ecevit'e uzatınca Ecevit bakışlarını yavaşça ona çevirdi. "Demek kız kardeşimin âşık olduğu adam sensin."

Hayır, abi. Hayır, onu tanımıyorum. Sesindeki kırgınlığı sil, sana anlatmadığım bu adam benim hiçbir şeyim.

"Öyle," diyen Ecevit onun elini sıktı. Sesinde yine hiçbir şey yoktu. Abimin yüzüne baktığımda ise beni rahatsız eden bir hatıra izi görüyordum. Abim, Ecevit'i tanıyor muydu?

O anda bir şey oldu. Küçük bir dokunuşla parmak uçları belki yarım saniye fazla değdi birbirine. Sanki ellerinin birleştiği yerde iki tehdit döndü, ikisini de yakalayamadım. Ellerini ayırdıklarında kaşlarım çatıldı. Babam ve Alparslan amca soğukkanlı bir şekilde izlerken kimse bir tepki vermiyordu.

Tepki vermememem gerektiğini bilsem de, "Tanışıyor musunuz siz?" diye sordum kısık bir sesle. Çok fazla dikkat çekmek istememiştim ama masamızın etrafındaki herkes bana döndü. Benim bakışlarım iki kişideydi. Ecevit'in bakışı sabitti, abiminki kuşkuyla kısılmıştı.

"Yok," dedi abim, dudaklarının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. "Sadece sıması tanıdık geldi."

Ecevit başını hafifçe salladı. "Dünya küçük," dedi soğuk bir sesle.

Dünya küçük, evet ve ben bu küçüklük içinde boğulacak gibi hissediyorum.

Sanki başımın üstünden beni yere bastıran bir güç vardı. Hayatım beni sıkıştırıyordu. Gerçekler, sırlar, yalanlar... hepsi boğazımı sıkıyordu.

Abim gerçeği bilse, bu evliliğin gerçekten neden yapıldığını öğrense... ne yapardı? Beni çekip çıkarır mıydı bu durumdan? En önemlisi ona söylemediğim için bana olan güveni kırılır mıydı?

Derin bir nefes aldım. Hiçbir şey yapamazdı.

Ecevit bana dönüp, "Terasa çıkacağım. Benimle gel," deyince kaşlarım çatıldı.

Benimle gel mi? Rica cümlelerinden haberi yok muydu?

Babam, abim ve Alparslan amca ona sertçe bakarken Ecevit anlamaz gibi hepimize baktı. Nasıl yani? Yaptığının yanlış olduğunu fark etmemiş miydi?

Bige boğazını temizleyerek, "Abimle gider misin?" diye konuştuğunda ona döndüm. Tüm şaşkınlığımı yüzüme yansıttığımdan emindim. Bu nasıl bir adamdı böyle? Bir de boş gözlerle bakıyordu!

"Onun rica etmesi gerekiyor," dedim inanamaz gibi. *Hayret bir şey!* Abim şüphelenmesin diye kendimi yerden yere vuracaktım. "Tamam, kavga etmiş olabiliriz ama kalbimi almak için o uğraşmalı," dedim çaktırmamaya çalışarak. Abime daha önce kavga etmişiz izlenimi vermeye çalıştım.

Ecevit derin bir nefes alıp, "Gelir misin?" diye sorunca ona bakmadım.

"Gelmem," dedim sanki komik bir şeymiş gibi gülerek. Nasıl bir saçmalığın içindeydim?

"Gel," dedi yine.

Abimle aynı anda ona döndük. Abim, "Öküz müsün sen?" diye sorarken ben, "Senin nezaketten haberin yok mu?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. Nezaket kelimesine ne kadar uzak olduğunu bağırmasına gerek yoktu. "Naziklik ediyorum," dedi tok bir sesle.

Babam araya girdi. "Terasa çıkıp konuşmak istersiniz, Işıl," dediğinde ona gözlerimi kocaman açarak baktım. Gitmek istemiyordum. Onunla yalnız kalmak istemiyordum! Babamın bakışlarındaki ısrara gözlerimi kapatmak istedim.

Alparslan amca, "Ecevit de seninle yalnız kalmak istiyor. Sorunlarınızı çözebilirsiniz," diye konuşunca güldüm inanamayarak. Ecevit eksikmiş de onu tamamlamaya çalışıyorlarmış gibi beni ikna etmeye çalışıyorlardı.

"İnsanlar bakıyor canım," diyen annemin yüzünde, sahteliği anlaşılmayan gülümsemesi vardı. Seçil Atabey gülümsemesi.

Başka şansımın olmadığını ailemin yüzünden anladım. Fanusumun camlarını tırmalamanın anlamı yoktu. Zaten köşeye sıkıştırılmıştım.

İnsanlar inanmalı, insanlar ailemizin yıkılmadığını görmeli, insanlar içimizde yaşanan cehennemi bilmemeli, insanlar zayıflığımı fark etmemeli... İnsanlar, insanlar, insanlar...

İnsanlar yoksa biz de olmazdık ve insanlar önemliydi!

Derin bir nefes alıp omuzlarımı yükselttim. Ecevit yüzüme dik dik bakarken ona döndüm. "Tabii, biz sorunlarımızı çözelim nişanlımla!" diyerek gülümsedim. Rahatlamış gibi kaşlarını kaldırdı. Kolunu hafifçe kaldırıp girmemi işaret edince dik dik gözlerine bakarak koluna girdim. Sıcaklığını hissedince boğazım kurudu. Koca bir varil su içebilirdim.

"Biz gidiyoruz," diyerek masamızın etrafındaki kalabalığa haber verdi ve yürümeye başladı.

Onun koca adımlarına ayak uydurmaya çalıştım. "Yavaş yürür müsün?" demek zorunda kalacağım kadar hızlı yürüyordu.

"Hızlı yürüyemez misin?"

"Nereye kaçıyoruz?" dedim ona sakin bir sesle.

"Bu ortamda olmak ruhumu sikiyor. Sigara içmem lazım yoksa burada birinin götüne kadeh sokacağım," dediğinde gözlerim kocaman oldu. Ne demişti? İğrenç! İğrenç ötesi biriydi. Nasıl küfürlerdi onlar!

Allah'ım... Çok çirkindi!

"Küfretme lütfen," dedim kısık bir sesle.

"Ben senin kadar nazik değilim, Atabey Prensesi. Alışsan iyi edersin," diye konuşup beni terasa yönlendirdi.

Ayaklarımdaki topuklular beynime vuruyordu. Kolumun ağrısı da başlamıştı. Bir de bu yer, yön bilmeyen adamla birlikte başımın ağrısı daha da artıyordu.

Doktor ne demişti? *Tek ağrı kesici.* Ecevit denen ruhsuz adamla tanışsaydı tek seferde beş ağrı kesici içmeme ses etmezdi!

Terasın boş olduğunu görüp derin bir nefes aldım ve kolundan çıktım. Beni umursamadan sigarasını yakarak terasın ucuna doğru yürümeye başladı. Terasın kenarına yürüyüp kısa duvarın önünde durdu ve bacaklarını hafifçe açarak manzaraya baktı. Esen hafif rüzgârla içim ürperdi.

Kafasının üstünden yükselen duman sigara dumanı olabilirdi. Benim kafamın üstünden çıkan duman varsa ona olan sinirimdendi!

"Ne kadar garip bir adam!" diye ağzımın içinden söylendim.

"Neye göre?" Sesini duyunca ona döndüm. Kaşlarım çatıldı. Duymuş muydu? İyi, dinlemeliydi o zaman!

"Bak... Ben sevmediğim şeylere alışamam ve sana alışamayacağıma emin olabilirsin," diyerek yanına yürümeye başladım. Topuklu ayakkabılarımın seslerini dinledi ama bana dönmedi. İlerleyip yanı başında durdum. "Bu durumun formaliteden olduğunun ikimiz de farkındayız. İnatçılık yaparak orta yolu bulamayız."

"Seninle bir yol bulmaya çalışmıyorum," dedi net bir şekilde. Yine duygu yoktu! Ayrıca benden intikam mı alıyordu? Onunla baş etmeyi düşünmediğimi söylediğim için sinirlenmiş miydi? Duygusuz, soğuk ruhlu, ürpertici adamı kırmış mıydım? *Kıyamam!*

"Senin duyguların mı alındı?" diye sordum alayla. Hayır, ağzımı tutmalıydım ama tutamıyordum. Sinirimi bozan bir rahatlığı vardı. "Ne bu ruhsuzluk?"

"Duygular karmaşık, mesafe net," dedi aynı sesiyle.

"Bu musun yani sen? Duygusuz, mesafeli bir adam?"

Sigarasından çekip bıraktığı duman yüzümü yalayınca suratımı buruşturdum. Sigara kokusundan nefret ediyordum. İnsan kendine nasıl böyle bir kötülük yapabilirdi? Zararının yanında iğrenç kokuyordu.

"Evet."

"Hiçbir şeyden beklentin yok yani?" Güldüm elimi havaya kaldırarak. İnanamıyordum. Daha önce bu kadar düz, dümdüz bir adamla tanışmamıştım! "Hayal kırıklığı..." diyerek yüzüne baktım. Öyle sabit bir adamdı ki arkadaşlık hayallerimi yıkıyordu. Hayal kırıklığı hissediyordum!

"Senin de beklentin olmasın," dedi gözlerini bana çevirip. Acı kahve gözleri etkilenmemiş gibi bakıyordu. "Beklenti yoksa hayal kırıklığı yok. Hayal kırıklığı yoksa duygu da yok."

Ne demek duygu yok! Duygu olmazsa ne olurdu ki? İnsan yaşayamazdı. Şarkılar, şiirler, romanlar boş, sanat anlamsız gelirdi. Bunca yeşillik, ayağımızı bastığımız toprak, yerdeki taş bile duyguydu. Bu adam duygusuzluktan bahsediyordu.

Ben bir sanatçıydım. En büyük ilhamım duyguydu. Benim tüm hayatım duygular üzerineydi! O ise bir askerdi. En büyük zayıflığı duyguydu. Kaçtığı tek şey hisleriydi.

Nasıl orta yolda buluşacaktık?

"Duygu yok mu? Bu mu planladığın hayat?"

"Planladığım hayat..." Durdu ve bakışlarını benden aldı. "Hayat plan yapamayacağın kadar hızlı geçiyor. Sen de yetişemiyorsun."

En azından konuşuyordu. Gerçi... normalde pek konuşmadığına emindim. İçinde bulunduğumuz durumda iletişim kurmanın gerekli olduğunu o da anlamış olmalıydı.

Belki de o kadar korkutucu biri değildi. Belki de biz aynı paydada buluşabilirdik. Evlilik o kadar da kötü olmazdı, değil mi?

"Sen de hızlı yaşa o halde," dedim yanında dikilirken. "Planlarını hızlı yap ve kendi yolunda yaşa. Ben öyle yapıyorum. Birden, hızlı ve hayat ne getirirse öyle..."

Konuşmanın sonunda varmak istediğim bir yer vardı. *Arkadaşlık*... Evliliğimiz arkadaşlık üzerine, saygı çerçevesinde olacaktı. Saygıdan haberi var mıydı bilmiyordum ama deneyecektim.

"Hızlı yaşayan hızlı ölür."

Hızlı yaşamayı sevmediğine göre... "Ölmek istemiyor musun?"

"Ölmeyi düşünmüyorum."

Dayanamayıp güldüm. "Bu senin düşüncenle olan bir şey değil."

"Aslında her şey düşüncede bitiyor, *Işık*. Sen kafanda neyi kurarsan hayat sana onu verir."

Işık mı? Kafam karıştığı için duraksadım ve yutkundum. Bana niye böyle seslenmişti? İsmim Işıl'dı! İsmimi bile yanlış mı anlamıştı?

"İsmim Işık değil, Işıl. Ayrıca bahsettiğin şey plandır. Kafanda kuruyorsan plan yaparsın."

"Düşüncelerinle iyiyi ya da kötüyü çağırırsın, plan yok."

"Anlamadım," dedim yüzümü buruşturarak.

"Saldırıya uğramak senin planın değildi. Görevden çağırılıp parmağıma yüzük takılması da benim planım değildi. Senin korkun ailene geri dönmekti ve bunu yaşadın. Ben de dağdan inmek istemiyordum ama..." diyerek parmağındaki yüzüğü gösterdi. Olan ortadaydı. İkimizin de parmaklarına küçük halkalar takılmıştı. "Olanı yaşarken emirlerle ilerlersin. Duygu yok, ruhuna emir var. Olana ayak uydururken duyguya yer verme."

Evet, kesinlikle plansız bir oyunun içine düşmüştük. Bunun farkındaydım. Duygusuzluğu hâlâ anlamamıştım.

"Duygusuz hayat mı geçer?" dedim alayla. Ben de planlamamıştım ama ruhuma duygusuzluğu kodlamıyordum. Üzülüyordum mesela, kırılıyordum, ağlıyordum. O hiçbir şey göstermiyordu. "Yaşayamazsın. Ruhuna emir vererek nereye kadar ilerleyeceksin ki? Geriye dönüp baktığında attığın adımlardan başka bir şey göremezsin. Dünya adımların kadar karanlık değil."

Onunla bu konuşmayı yapıyor olmak garip hissettiriyordu. Duygusuzluğu savunuyordu ama bir yerde... bir şeyler vardı. Araştırma duygumu körükleyecek bir şey... Sanki kendi karanlığının içine gizlediği bir şey... Bilmiyordum, görüyordum fakat tarif edemiyordum.

Tek kaşını kaldırdı. "İntikam ölümle arana girer çünkü aklın vicdanını, vicdanın acını öldürür. Acın ölürse yaşarsın." Hayatını intikam üstüne kuran bir adam gibi konuşuyordu. "İntikamına sarıl. Hayat böyle yaşanıyor." Haklılığımın yansıdığı yüzüme baktı. "Maskelerini sakla. Onları takman gereken zaman bir adım ötende duruyor." Sırtıma dokunduğunda omurgam dikleşti. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Sert, nasırlı elinin hissini göz ardı etmeye çalıştım. "Arkanı kolla. Düşman hep orayı izliyor."

Yani diyordu ki *adımlarımı biliyorum, başka bir şey görmeyi reddediyorum, sen de öyle yap.*

"Düşman dediğin kim?"

Elini sırtımdan çekmedi. Çıplak sırtıma dokundu belli belirsiz. "Belki aynada bıraktığın, belki karşına aldığın ya da ininde sakladığın. Hiçbir zaman düşmanın kim olduğunu bilemezsin."

"Sen de babam gibi mi düşünüyorsun? Düşman yakında mı?" Yutkunarak yüzüne baktım dalgın bir şekilde. Yüzünde soluk yara izleri vardı ve bu onu daha da karanlık kılıyordu. "Her şeyimi benden alan çevremizde mi?"

Elim hakkında konuştuğumu fark edip bakışlarını saten kumaşın altında kalan sağ koluma çevirdi. Dişlerini sıktı. Dudaklarını araladı ama yine kapattı. Yaralı oluşumu umursamıyor muydu? Yaralıydım, bunu hatırlasa iyi ederdi.

"Babanın tecrübelerine güven." Bakışlarını geceye çevirip sırtımdaki elini çekti. "Ben de sevmediğim şeylere alışamam ama alışkanlıklarımın içinde sevdiğim bir şeyler bulurum. Bakıcılığını üstleneceksem görevimi yapacak olduğuma sevinirim."

"Bakıcılık? Pardon?" dedim şokla. "Ben bakıma muhtaç değilim."

"Öyle mi? Neden yaranı saklıyorsun?" diye fısıldadı bana bakmadan. "Neden onu göstermekten korkuyorsun?"

"Korkmuyorum!"

"O zaman göster," dedi aldırmadığını belli ederek. "Yaralı olmak üzücü bir şey değil. Yaradır insanı güçlü yapan. Güçlü müsün, *Gün Işığı*?"

Gün Işığı... Bana ikinci kez ışık olarak sesleniyordu. Ben hiç de ışık gibi hissetmiyordum. Karanlığa çekiliyor gibiydim. Bende ışığa dair hiçbir şey kalmamıştı.

Yutkundum. Bir şey diyemedim. Güçlü müydüm? Bilmiyordum. Kaybettiklerim gücümü benden kaçırmıştı.

"Ben de öyle düşündüm," diyerek kestirdi. "Bu evlilikte seveceğin bir şeyler bulmaya bak."

İşte tam şu anda isteğimi dillendirebilirdim.

"Arkadaş olamaz mıyız?"

Birden bana döndü. Çok hızlıydı. Onun bu hızına karşılık nefesim kesildi. Kendimi aptal gibi hissederken dudaklarımı birbirine bastırıp yerin dibine girmeyi diledim.

"Arkadaş mı?" Beni şok ederek güldü. Güldü! Dişlerinin ne kadar temiz ve düzgün olduğunu görebileceğim şekilde güldü. Sonra birden ciddileşti. Bu tavrı kaşlarımı çatmama sebep oldu. Gülmemişti. Benimle alay etmişti! "Kendine başka bir oyun arkadaşı bul, Gün Işığı."

Yutkundum. Oyun arkadaşı aramıyordum, evliliğimi nefret edeceğim bir şeye çevirmemeye çalışıyordum.

"Sonuçta aynı evde yaşayacağız," dedim omuz silkerek. "Aynı evin içinde iki yabancı olmak zor olacaktır."

"Arkadaşlık kurmak daha zor," diyerek üstüme baktı. Onun simsiyah takım elbisesinin yanında çocuksu kalan pespembe elbiseme alayla bakması sinirlerimi bozdu. "Sen neysen ben tam tersiyim. Benden nefret ediyorsan bir şey bekleme."

"Senden nefret etmiyorum," dedim buna inanarak. Yani... tanımadığım birinden nasıl nefret edebilirdim ki? Evet, gıcık oluyordum ama nefret diyemezdim. "İçinde bulunduğum durumdan nefret ediyorum."

"İçinde bulunduğun durum benden ibaret."

"Ama seni tanımıyorum," dedim bakışlarımı karanlık gözlerinde gezdirerek. Gecenin karanlığında daha da koyulaşmışlardı. "Bilmediğim bir şeyden nefret edemem."

Sessiz kaldı. Bakışlarını benden çektikten sonra yeni bir sigara yaktı. Yüzüm yine buruştu. Öksürdüm istemsizce. "Sigaradan hoşlanmıyorsan dibimde durma," dedi düz bir sesle. Bir adım geri gittiğimde bakışlarını yine bana çevirdi. Gözlerini benden çekmeye çalışıyor ama sürekli bana dönüyormuş gibi hissediyordum. Kuruntuydu büyük ihtimalle. "Arkadaşlığı başkasında ara. Bende ondan bulunmuyor."

"Hiç mi arkadaşın yok?"

"Seni ilgilendirmez," deyince kaşlarımı çattım.

"Ne demek beni ilgilendirmez? Seninle nişanlıyım," deyince göz devirdi.

"Çok konuştun," dedi gözlerini kapatarak. "Çok fazla konuşuyorsun."

İki saattir konuşan oydu! Bana felsefe yapan, uzun cümleler kuran, konuşmama izin vermeyen!

"Sen gerçekten katlanılacak bir adam değilsin. Onu anladım."

Gözleri hâlâ kapalıyken konuştu. "Kuş gibi titreyeceğine içeri geç o zaman."

"Sen çağırdın. Hatta dur, emir verdin! *Gel* diyerek. Kaba insanlar gibi." Bana bakmıyordu. Kontrolsüz bir öfkeyle konuştum. "Gibisi fazla oldu. Sen kaba bir insansın!"

Bana doğru bir adım atıp gözlerini açtı. Gözleriyle karşılaşınca titrek bir şekilde geri gittim. Üstüme geldi, geri adımladım. Sırtım terasın duvarına yaslanana kadar bunu sürdürdük. En sonunda kaçacak yerim kalmayınca derince yutkunarak göğsüne baktım yalnızca. Kafamı kaldıracak cesareti bulamama sebebim, bu kadar hiddetli olmasındandı.

Ona hakaret etmemeliydim! Beni buradan aşağı atar mıydı? Daha neler! Babam onu mahvederdi. Bana zarar veremeyeceğine inanıyordum. Veremezdi. Yani... vermezdi herhalde.

"Evet," dedi derinden gelen bir sesle. "Kaba bir insanım."

"Kaba insanlardan hoşlanmam."

"Güzel. Ben de kuş kadar narin şeylerden hoşlanmam," diyerek kafasını eğmeye başladı. "Orta yolu bulduk, gördün mü? İkimiz de birbirimizden hoşlanmıyoruz."

Kalbim korkuyla çarparken yutkundum. Arkadaş olmayı beklediğim adamla birden tersine dönmek sürpriz olmuştu. Böyle olmamalıydı! Bu evliliğe bir yıl katlanabilmem için tutunacak bir şey bulmalıydım.

"Ama zorundayız," diye fısıldadım. Elimdeki ağrı yine kendini hatırlattı. İki saattir düşüncelerimin ağrıma kaymadığını o zaman anladım.

Yüzüme bakmaya çalıştığını anlayınca bakışlarımı kaldırdım ve göz göze geldik. O kadar uzundu ki kapanında küçücük hissediyordum. "Bu kaba insanı umursamamaya bak."

"O nasıl olacak?"

"Bana bakma, benimle konuşmaya çalışma, beni araştırma, gözlerini bende tutup da bir şeyler görmeyi bekleme. Gün ışığı yok. Araştırdığın şey karanlık."

"Yanlış, Ecevit Demirhan. Her karanlığın içinde ışık vardır. Onu bulmak için..." İşaretparmağımı göğsüne bastırdım. "Karanlığı anlamalısın. Işığa ulaşmak için önce karanlıktan korkmaman gerek."

"Çünkü?"

"Çünkü şafak karanlığın içinde. Karanlıktan uyan ve etrafına bak."

Sinirlerinin oynadığını belli eden bir şekilde dudağı seğirdi. "Karanlıktan uyanılmaz. Karanlık şafaktan daha derindir."

"Karanlık ne kadar derin olursa olsun şafak her zaman gelir," diyerek göğsündeki parmağımla onu geri ittim. Direnmeden bir adım atarak yolumu açtı. "Uyanırsan görürsün. Uyanmıyorsan... şafaktan kaç. Bu iş hiç olmasın!"

Onu arkamda bırakarak terası terk ettim. Davetlilerin arasına girdikten sonra babama ağrımın başladığını söylerken Ecevit de içeri girmişti ama onun yüzüne bakmamıştım. Annem ve babam ne kadar uyarsa da boşunaydı. Onu görmek dahi istemiyordum. Üstüme gelerek bana küçücük ve savunmasız hissettirmişti. Bunun için bile ağlayabilirdim.

Anne ve babamla daveti terk edip arabaya bindiğimiz gibi herkesi sessizliğe boğacak ve evde bir kaosa sebep olacak o cümleyi söyledim.

"Ben Ecevit'le asla evlenmem!"

Onunla bir yıl aynı evin içinde yaşayamazdım. Kesinlikle olmazdı!

6. BÖLÜM
"KADER AĞI"

Ecevit Demirhan

Işık:
Ona bakınca gördüğü tek şey ışıktı ve gözünü alıyordu.

Gözlerini kapatsa bile üstüne geliyormuş gibi hissediyordu. Onun doğuracağı şafaktan kesinlikle kaçmalıydı. Ecevit; gölgeler arasında kalması, açığa çıkmaması gereken bir siluet olmalıydı.

Yapması gereken tek şey, bu evliliğin önüne geçmekti.

Kızla uyuşmuyordu, düşünceleriyle uyuşmuyordu, üstüyle uyuşmuyordu, sözleriyle uyuşmuyordu, gözleriyle bile uyuşmuyordu.

Bu iş olacak gibi değildi.

"Yapman gereken tek şey kızla iyi anlaşmaktı ve onu da yapamadın mı yani abi?" diye soran Bige, yanında hızlı adımlarla yürümeye çalışıyordu. Ecevit onu duymuyordu.

Aksakallı ile konuşup parayı umursamayacak başka bir adamı bulmasını söyleyecekti.

"Nereye gidiyorsun acaba? Aksakallı sana emri verdi! Karşı çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bige, git başımdan."

Kolunu tutan kardeşine aldırmadan yürümeyi sürdürünce Bige de onunla sürüklendi. "Abi, dur."

"Bırak."

"Dur!" diye bağıran kardeşinin sesiyle sertçe durunca Bige savruldu. Hızla abisinin karşısına geçip, "Konuş benimle. Ne oldu?" diye sordu.

Sabırla kardeşine baktı. "Kız kırılgan," dedi sadece.

"Ee?"

"Bu iş yaş. Ben götüme kazık girmiş gibi davranamam. Arkadaşlık istiyor. Bende o yok."

Bige inanamaz gibi ona baktı. "Kız orta yol bulmaya çalışmış. Ona nasıl davrandın?"

"Artık önemi yok," diyerek yürümeye devam etti. Bige ellerini kaldırıp ona seslenecekti ama anlamsız olduğunu anladı. Elleri iki yanına düştü. Işıl gerçekten anlayışlı ve olgun bir kızdı. Abisinin kabalığına rağmen adım atmayı kabul edebilecek gibiydi ama Ecevit Demirhan yeni birine açık değildi. Özellikle de Işıl gibi birine...

Ecevit çaldığı kapıdan komut bekledi. Komut gelmeyince tekrar çaldı. "Kapımın önünden kaybol, Demirhan!" diyen ses geldi içeriden.

"Konuşmamız gerek komutanım."

"Siktir git lan!" diye bağırdı içerideki ses. "Seninle konuşacağım hiçbir şey yok benim!"

"Alparslan Komutan'ım-"

Kapı birden açıldı. Sinirli bir Alparslan Aksakallı, çok sık karşılaşılan bir görüntü değildi. Genelde soğuk, hesaplı ve umursamaz olan adam şimdi ateş saçıyordu.

Ecevit'i yakasından tuttu ve içeri fırlattı. Ecevit birkaç adımla içeri girerken Aksakallı alnını sıvazlayarak koltuğuna geçti. "Sana ne dedim?" Dirseklerini masasına yasladı ve yüzünü sıvazlarken sakince konuşmaya çabaladı. Olmuyordu. Bu mankafa herifin karşısında sakin kalmak zordu. Az önce kendisine gelen telefonda neler duyduğunu unutmak istiyordu. "Sana ne dedim, Ecevit?"

Ecevit, duvar gibi yüzüyle bakmayı sürdürdü. Cevap verirse dayak yiyecekti, bu belliydi. Sessiz kaldı.

"*Bu bir istek değil*, dedim. Seni ilk aldığımda söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Dün yok, yarın yok. Bugün ve şu an var."

"Şu an bu evliliği yapacaksın. İtirazın var mı?"

"Komutanım. Bu Atabey Prensesi işi olacak gibi deği-"

Masaya vurulan yumrukla sustu ve öfkeli bir nefes aldı. "Fikrini belirtmeni isteyen oldu mu?" Sessiz kalarak yaşlı kurda baktı. "O kızla evleneceksin. Bir yıl dedik. Bir yıl kızı üzmeden, zorlamadan evli kalacaksın."

Aksakallı itiraza yer vermiyordu. Olacak diyorsa olacaktı ama Ecevit için de olacak gibi değildi.

"Yapamam," dedi o da sert bir sesle. "Kız kırılgan. Çok üzülür. Bugün iyi davransam yarın beceremem. Ben tiyatro çeviremem. Salon beyefendiliği, şampanyalar, takım elbiseler, evlilik, sohbet, arkadaşlık, orta yol falan... Boş verin beni. Başkasını bulun, beni dağıma gönderin."

Alparslan'ın, "Senin dağını sikerim, Ecevit!" demesiyle dişlerini sıkarak kendini susmaya zorladı. "Ayağını da sikerim, lügatini de sikerim. Sana seçim hakkı vermedim. Bu işi yapacaksın dedim! Ne dedin de kızı delirttin?"

Delirmiş miydi? Kendisi de delirmişti! Naziklik istermiş, sigara sevmezmiş, şafak gelirmiş de şafaktan kaçacakmış. Kendisine hem katlanılmaz hem hayal kırıklığı hem kaba hem de garip demişti! Üstelik parmağının ucuyla göğsünden itmişti. Kendisini itmişti!

Kadın sınırlarına basa basa yürüyordu. Böyle bir şeye katlanamazdı. Atabey Prensesi kendisine başka oyun arkadaşı bulmalıydı.

Ecevit Demirhan, değişmezdi. Bu hikâyenin başrolü o değildi.

"Bu hikâye benim değil!" dedi sinirle. "Bu iş de olacak gibi değil."

"Oğlum sen bana verilen bir imtihan mısın?" diyerek ayaklandı Alparslan. "Dimağını siktirip zorla dövdürecek misin kendini?"

Ecevit durduğu yerden kıpırdamadı. "Komutanım-"

Alparslan tane tane konuştu. "Döveyim mi?"

Birkaç adım atan korgeneral onun önünde durup kafasını kaldırdı. İki metre dört santim uzunluğundaki adamı aldığına içinden sövdü. Kısa bir şey olsa ayağının altında ezecekti de bu kaya ezilmiyordu. Dilinden çıkanla onu bastırırdı fakat Atabeylerin kızı ne yaptıysa Ecevit'i kapısına getirtmişti.

"Hayır komutanım."

"Şimdi söyle bana. Kıza ne dedin?"

"O dedi."

"Ne dedi?"

"Kaba dedi."

"Ee, kabasın oğlum! Ne güzel kız erkenden anlamış. Hıyarın tekisin. Odunsun. Ben de diyorum. Haksızsam haksızsın de bana."

Derse ne olacağını tahmin edemiyordu. "Haklısınız."

"Kıza hazine gibi davran dedik, insan içinde kıza küfretmişsin. Kız Fransa'dan geldi, senin gibi gorile alışkın değil!"

Kıza küfretmemişti! Sabrı zorlanıyordu. Bir de kendini şikâyet mi etmişti? Bu kızla olmazdı. Aralarında ne olursa hemen koşa koşa babasına şikâyet edecekti, sonra babası da Aksakallı'yı arayıp söylenince kendi ırzına sövülecekti. Bunun sonu yoktu!

"Ben de dağdan geldim. Fransa'dan gelen biriyle evlendiremez misiniz?"

Alparslan elini onun omzuna koydu. "Bak, güzel oğlum. Seni beş ay sonra adadan çöp parçasıymışsın gibi aldığımda dedim ki *ben ne dersem o*. Sen ne dedin?"

Döneminde tuğgeneral rütbesindeki Alparslan Aksakallı, kendisine verilen emirle ilk kez bir askeri özel eğitime sokmuştu.

Ecevit Demirhan, Alparslan Aksakallı'nın ilk özel askeriydi. En ağır, en acımasız, en karışık, en zor eğitimi görmüştü.

Aksakallı onu taburdan alıp özel eğitime sokmuştu. Eğitimin ortasında adaya bırakıp hayatta kalması için elinden her şeyini almıştı. Ecevit beş ay boyunca idman yapmış, yerleştirilen hedefleri vurmuş, hayvanla beslenmiş ve zamanını doldurmuştu. Pislik içinde alındığında Alparslan onu tutup *bundan sonra benim askerimsin* deyince tek bir şey söylemişti.

"Ağzınızdan çıkan namusumdur," dedi geçmişteki Ecevit gibi.

"Bu kız senin neyin olacakmış?"

Burnundan bir nefes çekti. "Namusum."

"Evet, namus meselen olacak. Bu evlilik olacak mı oğlum?"

Omuzlarını düşürdü. Başka çaresi yoktu. Başka asker, başka adam, başka biri yoktu. Bu hikâye kendisinin değildi ama olacaktı. Kendini başrol yapacaktı. "Olacak."

"Aferin. Siktir git, bir daha da emrime karşı çıkmak için karşıma gelme!" diyen Alparslan onu omzundan itti.

Ecevit sakin nefeslerle, "İyi günler komutanım," diye seslendi odadan çıkarken.

"İyi gün mü bıraktın şerefsiz?" diyen sesi duyarken kapı arkasından sertçe kapandı. Hızlı adımlarla dışarı yürürken Bige, "Abi-" dedi ama Ecevit çok sinirliydi.

"Beni rahat bırak," diyerek asansöre bindi.

Bige asansör kapıları kapanmadan, "Nişanlının yanına git koca adam! Sevgi neydi? Sevgi emekti!" diye bağırdı.

Asansörün kapıları kapanınca Ecevit gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı. Atabey Prensesi'nin turuncu gözleri, gülümsemesi ve vücudu gözünün önüne gelince gözlerini açtı. Asansör açılmak üzereyken yumruğunu asansör tuşlarının üstüne geçirdiğinde içinde bulunduğu asansörün ışıkları gitti.

Yavaş yavaş açılan kapının iki yanından tutarak öfkeyle asansör kapısını aralarken, "Sikeyim böyle işin ırzını!" diye bağırdı ve asansörden çıktığı gibi arabasına atladı.

Rota belliydi. *Atabey şatosu.*

Ecevit, önündeki kocaman kapının açılmasını ve içeri girmeyi on beş dakika beklemek zorunda kalmıştı. Kendisi kapıda beklerken Atabey şatosunda bir gerginlik döndüğünü anlamıştı. Aksi takdirde bu kapı ikinci dakikada açılmış olurdu.

Arabasını büyük malikânenin önüne bıraktıktan sonra arabadan çıktı. Onun öfkesini sırtlandığını hissettiren yağmur, tüm ağırlığıyla karaya dökülüyordu. Ecevit yol boyunca öfkesini susturmaya çabalasa da olmamıştı.

Kızın suçu var mıydı onu da bilmiyordu. Sorunun hepsini kıza yüklemiyordu. Kendisi de iletişim konusunda sınıfta kalmış biriydi. Hayatındaki en uzun konuşmayı kızla birlikte terasta konuştukları zaman yapmıştı. En son o kadar konuştuğunda lisede münazara yarışmasında falan olmalıydı.

Kafasını kaldırıp yağmura yüzünü döndü ve tenine kurşun gibi dökülen damlaları hissetti. Üstü başı iki dakikada ıslanmıştı. *Geri mi dönseydi?* Atabey Prensesi'yle hiçbir çizgide denk düşmüyordu. *Bu işi bırakıp gitse miydi?*

Kafasını iki yana salladı. Deneyecek, çabalayacaktı. Artık geri dönüş yoktu.

Malikânenin koca kapısının açıldığını duyunca yüzünü karşısına çevirdi. Işıl Atabey, beyaz pantolonu, beyaz örme kazağı, beyaz kabanı ve kahverengi topuklu botlarıyla dışarı çıktı. Sağlam elinde turuncu bir şemsiye vardı. Kapıdaki korumalar ona selam verince Işıl gülümseyerek onlara baş selamı verdi.

Bakışları Ecevit'e döndüğünde yüzündeki gülümseme düştü ve yağmurun ıslak damlaları arasında kayboldu. Bu kızı mutsuz ettiğine üzülemeyecekti. Bu iş olacak deyip defolup gitmeyi istiyordu Ecevit.

Atabey Prensesi yavaş adımlarla kendisine yaklaşırken anladı. Genç kadın belli ki müstakbel kocasını içeri davet etmeyecekti. Derin bir nefes alarak genç kadına doğru yürümeye başladı.

"Konuşmamız lazım."

Işıl göz devirdi. "Sana da merhaba, Ecevit."

"Merhaba, Işık." Işıl'ın kaşları çatıldığında Ecevit anlamadı ama yutkunarak, "Yürüyelim mi?" diye sordu evin etrafını göstererek.

Az önceki öfkesi neredeydi? Kızın sesini duyduğunda kaybolmuştu sanki. Anlamsız sakinliğini çözmeye çalışarak kızın yüzüne baktı. Kızın yüzünde makyaj yoktu ama gözlerinin şiş olduğunu görebiliyordu. Kız uyuyamamış mıydı? Ona da bir uyku ilacı verebilirdi. Kendi kafası gürültüyü kaldırmayınca hemen ilaçlara sığınırdı. Kıza da bunu önerebilirdi.

Kızın gözlerindeki hafif kırmızılığa, belli olan anlamı yüklememek için uğraştı ama kaçamadı. Genç kadın ağlamıştı. Hem de belli ki bayağı uzun süre ağlamıştı.

Işıl onun isteğini kafasıyla onayladığında malikânenin etrafında yürümeye başladılar. Genç kadın şemsiyesini vermedi, Ecevit de istemedi. Ecevit yağmurla ıslanırken, Işıl sevmediği kasvetli havada sıkıntılı nefesler aldı.

Sadece sessizce yürüseler belki bir şeyler çözülürdü. Sessizlik her zaman ilaç olurdu ama bu kadın... bu narin görünen fakat kalkan gibi duran şemsiyesiyle kendini ondan uzak tutan kadın, her şeyi daha da karmaşıklaştırıyordu.

İlk turu sessizlik içinde geçirdiler. Ecevit de Işıl da bu birkaç dakikadan hoşlanmıştı. Konuşmazken birbirlerini çekebildiklerinin farkındalardı. Bunu daha fazla sürdüremeyeceklerini de biliyorlardı, bu yüzden en sonunda Ecevit derin bir nefes aldı.

İkinci turun yarısında, "Dün şafaktan kaç, bu iş olmasın dedin," diyerek giriş yaptı. Işıl bakışlarını ona çevirdi. Ecevit dünkü kaba tavrında değildi. Yine ifadesiz duruyordu fakat sesinde garip bir anlayış vardı.

Işıl, dün gece eve geldiğinde babasına Ecevit ile evlendirilirse evden kaçacağını ve kendisini bulmaması için her şeyi yapacağını bağırınca evde bir kıyamet kopmuştu. Kıyametin Ecevit'in kulağına gittiğini düşündü. Ondan mı böyle davranıyordu bu adam?

"Ben şafaktan kaçmayacağım. Bu iş de olacak," diyen Ecevit'le birlikte Işıl'ın adımları kesildi. Ecevit yavaşça ona döndü. "Arkadaşlık istediğini söylemiştin. Kabul. Arkadaşlık yapalım."

"Bana hak mı veriyorsun?" diye sordu şaşkınlığını taşıyan sesiyle.

Ona hak verdiğini düşünmemişti ama kafasıyla onayladı. "Seni koruyacağım, bu evliliği yapacağım, dosyada çalışacağım ve dediğin gibi evliliği çekilmez bir şey yapmamaya uğraşacağım."

"Alanlarımız olacak mı? Birbirimize karışmadığımız ve çok fazla muhatap olmadığımız?"

Işıl gerçekten samimi bir şekilde gülünce Ecevit başından aşağı dökülen yağmuru unuttu. Gözünü alan bir güneşle karşılaştığını fark etti. Şafak Işıl değildi, şafak ikisinin orta yoluydu.

Ecevit karanlıksa Işıl güneşti. Şafak ikisi bir araya geldiğinde oluşacaktı.

Işıl kafasından geçen düşünceleri toparlarken parmak uçlarında yükseldi ve turuncu şemsiyesinin altına Ecevit'i almaya çalıştı. Ecevit onun bu çabasına karşılık gözle görülür biçimde sarsılırken olduğu yerde donakaldı.

Işıl, Ecevit'in başının üstüne uzanamadığı için, "Çok ıslandın," diyerek şemsiyeyi almasını işaret etti.

Ecevit o an kımıldayamadı. Gözleri Işıl'ın parmak uçlarında yükselen, şemsiyeyi ona doğru uzatan duruşuna takılıp kalmıştı. Kızın bileği inceydi, şemsiyeyi zor tutuyormuş gibi sol eli hafifçe titriyordu. Şemsiye sanki bir barış bayrağıydı ve Işıl ışık saçan gülümsemesiyle zorluk içinde kendisine uzatıyordu.

Ecevit donuk, hiçbir şey anlamayan, karmaşık bakışlarıyla elini tereddütle kaldırdı. Yavaşça şemsiyeyi kızın elinin üstünden kavradı. Işıl da bunu beklemediği için yutkunarak onun yüzüne bakakaldı. Ecevit'in bakışları tarafından ele geçirilmiş gibi hissederken elini yavaşça onun elinin altından çekti. Şemsiye ikisini de yağmurdan korurken aralarında kısa bir bakışma geçti.

Gözlerini kaçıran Işıl etrafa bakınarak, "Bunu yapmasam kaba hissederdim. Islanmana gönlüm el vermedi," dedi gülümseyerek.

"Eyvallah," dedi Ecevit.

Işıl'ın kısa bir an kaşları çatıldı ama sonra birden güldü. "Eyvallah mı?" Kahkahasını sürdürdü. "Bu da senin teşekkür kelimen herhalde."

"Eyvallah işte," dedi Ecevit onun neye güldüğünü anlayamazken.

"Eyvallah alındı," diyen Işıl sırıttı. Sonra yavaşça gülmeyi kesip, "Yani diyorsun ki arkadaş olabiliriz?" diye sordu onun yüzüne bakmayı bırakmadan.

"Nasıl bir arkadaşlıktan bahsediyorsun?" diye sordu Ecevit de.

"Kurallarımız olur." Ecevit gözlerini açarak *ee* der gibi devamını getirmesini bekledi. "İşte ne bileyim... Aşk olmaz mesela."

Ecevit duyduğu şeyi komik bulur gibi alayla baktı. Kafasını yavaşça omzuna yatırırken kızın güneşi taşıyan saçlarına, gözlerine, çillerine ve gülümsemesine baktı. Aşkı arayan, aşka inanan biriydi değil mi?

"Niye öyle bir hareket yaptın? Aşkı saçma mı buluyorsun?" diye sordu Işıl hızlıca.

Sertliğini bırakmayan adam gözlerini kısarak ona baktı. Yürümeye geri dönerek kızın da yürümesini bekledi. Kız ıslanmasın diye ultra yavaş davranınca Işıl ona yetişti. Hafifçe ıslanmış kızıl saçlarına bakıp yüzüne döndü genç adam. "Sen bulmuyor musun?"

Işıl omuz silkti. "Bulmuyorum. Bence aşk, insanı yaşatan bir şey."

"Katılıyorum. Bu yüzden saçma." Omuz silkti. "Kendime yakıştırmıyorum."

Ecevit'in bu sözleri Işıl'ın yüzünde hafif bir şaşkınlık ve ince bir tebessüm bıraktı. "Yani sen aşka inanıyorsun ama kendine yakıştırmıyorsun," dedi Işıl yumuşak bir tonda.

"Öyle diyelim, öyle olsun," dedi Ecevit umursamaz bir şekilde. Kıza uzun uzun açıklama yapmayacaktı.

"Peki yakıştıracağın biri karşına çıkarsa?" diye sordu Işıl bakışlarını dikkatle onun gözlerinden çekmeden.

Ecevit ikinci kuralı da fark etti. *Evliliğimizde birine âşık olma.* Pekâlâ, Atabey Prensesi'nin bu konuda şüphesi olmamalıydı.

"Ben bu evlilikte sana saygısızlık yapmam, Gün Işığı."

"Ama diyelim ki çıktı. Seveceğin bir kadın. Böyle tam senlik. Hafif tehlikeli, güçlü, sert, senin gibi bir şey. Ne diyordun sen? Heh! Duygular karmaşık, mesafe net. Felsefeni benimsemiş bir kadın karşına çıkarsa?"

Ecevit ona yalnızca baktı. Kendisine benzeyen hiçbir kadını çekebileceğini sanmıyordu. Kolay ve sorunsuz biri olmadığını kabulleniyordu, bu yüzden kendisine benzeyen her şey uzak durmalıydı ondan.

"Biri karşıma çıksa dahi benden aşk göremez. Ben pek... aşk adamı değilim."

Işıl istediğini alarak gülümsedi. Tam da istediği gibiydi. Bu kaba adam kendisine âşık olmayacaktı. Kendisinden de emindi, bu adama asla aşk besleyemezdi.

Işıl heyecanla lafa girdi. "Bir iddiaya girelim o zaman. Duygu yok, aşk yok, kıskanmak, özlemek yok. Göz önünde el ele tutuşma, temas var ama yalnızken dokunmak yok. Başka kadınlar ya da başka adamlar yok ki ben kendimden eminim, olmayacak. Sen de olmayacağını söylüyorsun." Ecevit kafasıyla onayladı. "O halde bu evlilik sadece kâğıt üstünde. Âşık olan kaybeder."

"Anlaştık," dedi Ecevit rahat bir tavırla. Bunu dert etmiyormuş gibi görünüyordu.

Işıl'ın bahsettiği tüm bu duygusal saçmalıklar onun dünyasında yer almazdı. Başka kadınlardan bahsetmesi ironikti. Ecevit kimseye ihtiyaç duymadan yalnız yürüyen biriydi. Kaybetmek de hiç huyu değildi. Yani Işıl'ın iddiasında hiçbir problem görmüyordu.

"Kaybettiğimizi nasıl anlayacağız?" diye sordu Işıl kafası karıştığı için.

Ecevit birkaç saniye onun yüzüne her zamanki gibi ifadesizce baktı. "Eğer bir gün seni öpersem bil ki iddiayı kaybetmişimdir."

Ecevit kadınlarla takılan, etkilenen, öpen, koklayan bir adam değildi. Kardeşleri bazen aşk konularını ona anlatırdı ama anlamazdı. Hayatını intikam ve vatan üzerine kurmuş bir adamın bu tarz işlerde bezi olmazdı.

Sözleri bir an Işıl'ı boşluğa düşürdü. Derince yutkundu. "Eğer bir gün seni beklerken saatleri sayarsam bil ki iddiayı kaybetmişimdir."

Çünkü Işıl aşkı beklerdi. Aşkı yaşamayı, aşkı görmeyi, aşkı sevmeyi... Eline aldığı eskiz defterinde kalemini oynatırken bile sokakta âşık insanların önünden geçmesini beklerdi. Aşkı resmetmeyi severdi. Kendisinden emin olduğu bir konu vardı ki Ecevit'i beklerse onun aşk olduğunu kabullenmiş olurdu.

"O halde..." dedi Ecevit de derin bir nefes alarak. "Çözdük?"

"Çözdük," dedi Işıl da kafasıyla onaylayarak. Elini uzattı. Ecevit bakışlarını kızın küçük eline çevirdi. "Tanıştığıma memnun oldum, Ecevit Demirhan."

Ecevit elini uzattı. Onun kocaman elinin içinde Işıl'ın minik eli kayboldu sanki. Ellerinin arasından geçen elektrikten ikisi de etkilendi. Kalpleri aynı anda çarptı ve aynı anda anlaştılar.

"Tanıştığıma memnun oldum, Işıl Atabey."

Yine bir şimşek gökyüzünde çakarken ikisi de Şafak Vurgunu'nu hatırladı fakat bakışlarını birbirlerinden çekmediler.

Kader ağlarını onlar için çoktan örmüştü.

7. BÖLÜM

"PORTAKALLI KURABİYE"

Işıl Atabey

Ailemin bana çizdiği yolda bir askerle örülmüş kaderin sessizliğini izliyordum. Kaderine razı gelmek bu muydu? Yaşamak için bir yol bulmanın eski mahkûmiyete sakin vedası...

Onu tanımıyordum. Onun rüzgârının hangi mevsimden geldiğini, soğuğunu hangi dağlardan getirdiğini, sertliğini hangi duvarlardan çekip aldığını bilmiyordum. Bildiğim tek bir şey vardı; olanı yavaşça kabullenmek ve razı gelmek zorundaydım. Aksi takdirde kendime küsecektim.

Ördüğüm duvarlarımın ardında onunla aynı gökyüzüne bakmayı kabullenen bir ben vardı, onunla yola devam etmeliydim. Kaçıp giderek ailesine neler olacağına göz yuman bir ben olmamalıydım.

Ecevit ile anlaşma sağladığımız günden bu yana oldukça uzun bir zaman geçmişti. Genelde sessizlik orta yolumuzdu. Beni bir kez dışarı çıkarmıştı fakat konuşmamız *nasılsın, iyiyim* sözlerinden öteye geçmemişti. Onunla sessiz olmak iyiydi. Bundan rahatsız değildim.

Bu sürede fizik tedavim devam ediyordu. Kolumu kaldırabiliyor ama parmaklarımı oynatamıyordum. Doktor Engin bu süreçte bana yardımcı oluyordu. Umudumu yitirmemem konusunda terapi önermişti fakat babam kesinlikle karşı çıkmıştı.

Hiç kimseye güvenemeyeceğimizi ve dertlerimi anneme anlatmamı söylemişti. Dertlerini birilerine açamayan bir insan olarak elbette bu isteği göz ardı etmiştim.

Abim benimle Ecevit hakkında asla konuşmuyordu. Birkaç hafta önce babama, "Işıl'ı onunla evlendiremezsin! Onun kim olduğunu bilmiyor musun?" diye bağırmıştı ve babam da onu odasından kovmuştu. Abime Ecevit'in kim olduğunu soramıyordum çünkü ne zaman Ecevit'ten bahsetsem konuyu değiştiriyordu.

Bu sabah Ecevit'in mesajıyla uyanmıştım.

Annem nişanlandığımı öğrenmiş.

Söylememiş miydin?

Söyledim.

Ee, niye -miş?

Ciddiye almamış. Seninle tanışmak istiyor.

Hemen.

Bugün.

Nasıl bir heyecana yakalandığımı anlatamazdım. Heyecanlanma sebebim kesinlikle yeni biriyle tanışacak olmamdandı. Ecevit ve Bige ile tanışmıştım ve onların sert, soğuk, hesaplı görüntüsüne bakarak annelerinin de kendilerinden farklı olmadığını anlayabiliyordum.

Annesinin ismini, Ecevit'in nasıl bir hayatı olduğunu ve çevresini bilmiyordum. Bu yüzden kendimi güvende hissedebileceğim, kendimi sevdirmek için aradığım bir yola başvurmuştum.

Kurabiye yapmaya.

Annem oturduğu masada şaşkınlıkla beni izlerken tek elimle eklediğim malzemeleri aşçımız Aysel abla karıştırıyordu. "Aysel bu işleri hallederdi, Portakalım," diyen anneme dönmeden, "Kendim yapmak istiyorum," diye konuştum.

Gerçekten evleniyordum ve gerçekten de nişanlımın annesiyle tanışmaya gidiyordum. Olanlara bir anlam veremesem de ailemin benden beklediğini yapmaya çalışıyordum. Annesini bu nişanlılığın gerçek olduğuna inandırmalıydım. Babası var mıydı, bilmiyordum. Baba konusunu hiç açmamayı aklımın bir köşesine yazdım. Bige'den başka kardeşi var mıydı? Bunu da bilmiyordum. Nerelilerdi? Bunu da bilmiyordum.

Onun hakkında bildiğim hiçbir şey yok desem yeriydi.

"Neden bu kadar heyecanlısın?"

Durdum ve anneme baktım. "Hiç bilmiyorum," diye fısıldadım. "Annesinin beni sevmesini istiyorum sanırım."

İnsanlarla ilişkilerimin kötü olması beni geriyordu. Hem de oldukça fazla geriyordu. Birinin benden hoşlanmaması... benim problemimmiş gibi

geliyordu. Hayatım boyunca insanlarla arasını iyi tutmaya çabalayan, düşman kazanmayan, kendi halinde biri olmuştum. Annem bana bunu öğretmişti.

Kimseye zarar verme, kimsenin gözüne batma ve asaletini koru.

Ben de öyle yapacaktım.

"Ona anne demeyeceksin, değil mi?" diye soran annemle birlikte yavaşça gülümsedim. "Senin bir tane annen var zaten. Gerekli değil."

"Anne dememi isterse ne diyeceğim? *Benim zaten annem var* mı?"

"Evet?" dedi annem de ayağa kalkıp yanıma ilerlerken. "*Hanımefendi iyi birine benziyorsunuz ama benim annem daha iyi* diyeceksin."

Yanımda durup bakışlarını yüzümde gezdirdi. Gülümsedim. Zaten Ecevit'in annesine anne demek ya da kızı gibi görünmek amacında değildim. Tek istediğim zararsız olduğumu anlamasını sağlamaktı. Başka anne istediğim yoktu, kendi annem bana yeterince yetiyordu.

"Ecevit nasıl biri?" diye sordu merakla.

Omuz silktim. "Sessiz."

"Hiç mi konuşmuyor?"

"Yani... hayır. Düğüne kadar benimle pek görüşmek istemiyor sanırım. Kaba tavırlarından hoşlanmıyorum bu yüzden sessiz, sakin olması işime geliyor," diye cevap verdim. "Birbirimize alan açmaya karar verdik."

"Bu çok güzel anneciğim," diye konuşarak saçlarımı okşayıp omuzlarımdan geri itti. "Neden kaba olarak görüyorsun onu?"

Anneme anlatmalı mıydım? Nasıl bir adamla evleneceğimi fark ederse bir şeyleri değiştirebilir miydi? İçinde olduğum durumu kimsenin değiştiremeyeceğini iyi biliyordum.

"Asker olmasıyla ilgili bir soğukluğu olduğunu düşünüyorum. Sanki istemese bile böyle davranıyor. Kaba, sert, soğuk..." *Benim tam tersim.* Ben ne kadar sıcak, ince ve yumuşaksam o da benim hoşlanmadığım her şeydi. "Anlaşacağımızı düşünüyorum. Bana alan açacağına ve evliliği nefret ettiğimiz bir şeye çevirmeyeceğine söz verdi."

Annem sessizce eline hamurdan bir parça alıp yuvarlamaya başladı. Ben de sessizleşip tek elime bir parça aldım ve şekil vermeye başladım. Annem ve Aysel ablanın yardımı işi çabuk bitirmemi sağladı.

En sonunda kurabiyeleri fırına verdiğimizde cebimdeki telefonum titredi. Ecevit yazmıştı.

Bir saate oradayım.

Mesajına onaylayan bir emoji atıp, "Ben hazırlanayım," diyerek annemleri bilgilendirip mutfaktan çıkmak için yürümeye başladım.

Annem arkamdan, "Yatağının üstüne kıyafetlerini hazırladım!" diye bağırınca göz devirerek merdivenlerden çıktım.

Güzel olma çabasında değildim. Ecevit Demirhan da böyle şeylere dikkat eden bir adam gibi durmuyordu.

Odama girdiğimde dudaklarımı büzerek annemin yatağıma koyduğu beyaz kazağa, lacivert kumaş pantolona, krem kabana ve lacivert şapkaya baktım. Üstümü giyinmeye başlarken bugünün nasıl ilerleyeceğini merak ediyordum.

Kapının dışından gelen, "Işıl Hanım, Ecevit Bey dışarıda sizi bekliyor," sesiyle, "Teşekkür ederim, Kemal abi! Hemen geliyorum," diye konuştum bilgisayarımdaki bakışlarımı çekmeden.

Fransa'da depoda bekleyen dört adet gece tablosunun sahiplerine ulaşıp ulaşmadığını merak etmiştim. Sitede teslim edildi olarak görünüyordu.

Sitemin ismine son kez baktım. Artık tarih olma vaktiydi. Babamın bu siteden haberi olmadığı için kendimi kötü hissetsem de tabloların sahiplerine ulaşmasını beklemiştim. Artık siteyi kapatabilirdim.

Tam sunucu ayarlarına girmiştim ki bir bildirim düştü panele. Kaşlarım çatılırken bildirime girdim ve içime düşen korkuyla dikleştim.

Şafak Vurgunu'nu biri satın almak istiyordu. Hem de iki katı fiyat teklif ediyordu!

Yutkunarak isme baktım. *Ece Demir* mi? Bu kimdi ve bunca aydır almayıp şimdi mi alıyordu yani? Ben siteyi kapatmaya karar vermişken?

Kapı tekrar çaldı. "Işıl Hanım, Ecevit Bey hızlı olmanızı istedi. Eve girmek istemiyormuş."

"Anlıyorum!" diye bağırdım ama neyi anladığımı bilmiyordum.

Ece Demir kimdi ve sitemi nereden bulmuştu? Galeri kapanmıştı, Işık Asaf artık yoktu ve ben genelde yabancı müşterilere hizmet ederdim. Bu kadın Türk'tü ve yazdığı adres de Ankara'daydı.

"Işıl Hanım, Ecevit Bey biraz daha beklerse annesine gelininin berbat biri olduğunu anlatacağını söyledi."

Dalga falan geçiyordu herhalde!

Kafamı kaldırıp kapalı kapıya baktım. Oflayarak bilgisayarı kapattıktan sonra çantamı ve lacivert şapkamı taktığım gibi öfkeli bir şekilde kapıyı açtım. Kemal abi bana anlayış bekler gibi bakınca, "Teşekkür ederim, Kemal

abi," diyerek öfkemi içime gömdüm. "Ben ineyim de daha fazla beklemesin Ecevit Bey."

Merdivenlerden inerken topuklu botlarımın sesi duyuluyordu. Mutfağa girip fırından çıkarılmış kurabiyelerimi bir saklama kabına koymaya başladım. Annem ve Aysel abla kahve içerken annem hareketlerimi dikkatle takip edip, "Beklemeyi sevmiyor sanırım," diye konuştu.

Ecevit'e en az onlar kadar yabancıydım.

"Sanırım," diyerek işimi bitirdim. "Ben çıkıyorum! Akşam görüşürüz!" Hızla dışarı koşturdum. Kapıyı açtığımda onu arabasına yaslanmış, sigarasını içerken buldum. Acelesi olan birine göre fazla rahattı!

"Bakıyorum da ağaç olmuşsun," diyerek ona yaklaşırken bakışlarını üstümde gezdirdiğini gördüm. Ben de aynı şekilde onu kontrol ettiğimde lacivert pantolon ve beyaz bir kazak giydiğini fark ettim.

Aynı renklerde giyinmiştik. Tesadüfün böylesiydi!

Kaşlarını çatarak elimdekine döndü. "O ne?"

Saklama kabını kaldırarak hafifçe salladım. Parmağıma geçirdiğim yüzükler de ses çıkarınca gülümsedim. "Kurabiye."

"Ne kurabiyesi?"

"Portakallı kurabiye," dedim ben de onun düz sesine anlam veremeyerek.

"Ben portakal sevmem," dedi kaşlarını daha da çatarak.

"Sana yapmadım zaten," diyerek önünde dikildim. Sigarasının dumanını yüzüme üflememek için kafasını eğdiğinde duman yine de yüzüme geldi. Kokuyla birlikte yüzümü buruşturdum ve elimi yüzümün önünde sallayarak dumandan kurtulmaya çalıştım. "Annene yaptım."

"Gerek yok, evde bırakabilirsin. Annem böyle şeylere kanmaz," dediğinde onun kabalığına ben de kaşlarımı çattım.

"Kansın diye yapmadım. Yapmak istediğim için yaptım," diyerek sabırla yüzüne baktım. "Kapının önünden çekilir misin?"

Göz devirerek yaslandığı yerden çekildi ve önümden yürüyüp gitti. Ona inanamaz gibi baktım. Kapımı açmak ya da kabı elimden almak gibi bir şey yapmamıştı. Kaşlarım iyice çatıldı.

Öküz diye bir hayvan olmasaydı da ona öküz derdim.

Kabı kolumun altına sıkıştırıp kapıyı açtım ve arabaya kuruldum. Kurabiye kabını kucağıma koyup emniyet kemerimi takarken o da koltuğuna geçmişti.

Arabayı direkt çalıştırıp sürmeye başladığında, "Emniyet kemerini takar mısın?" dedim sabırla.

"Gerek yok."

Trafiğe çıkacaktık ve her an her şey olabilirdi! Önlem almanın önemini düşünmüyor muydu?

"Var. Takar mısın?" dedim sabırla. Bakışlarını yüzüme çevirdi, bir süre baktı. Bir şey demeden önüne dönüp gaza asıldı. Evimizin önündeki yüksek kapı açıldığında ve uzaklaşmaya başladığımızda da takmadı. "Takar mısın lütfen?"

Burnundan çok büyük bir nefes çekip ağzının içinden söylene söylene kemerini çekiştirdi ve taktı. "Oldu mu, Atabey Prensesi?" diye konuştuğunda arkama yaslanıp gülümseyerek yola baktım.

"Oldu."

Araba yolculuğumuzda telefonu arabaya bağlamama, şarkı açmama bir şey söylemedi. Çalan caz *blues* şarkıları dinlerken birkaç kez ofladı ama yine de sessiz kaldı. Sakin araba yolculuğumuz bir sitenin otoparkına girmemizle son buldu.

Arabadan inip siteye yürürken, "Annenin Ankara'da olduğunu bilmiyordum," diye cevap verdim saklama kabını sol kolumla gövdem arasına sıkıştırarak.

"Değildi," dedi sadece.

"Neredeydi?"

"Antep."

"Antepli misin?" Şaşırarak yanında koşar adımlarla yürümeyi sürdürdüm. Adımları o kadar büyüktü ki! "Hiç Antepli vibe vermiyorsun."

Kaşlarını çatarak bana döndü. "Ne vermiyorum?"

"Vibe."

"O şey ne demek?" diye sorarak asansörü işaret edince önüne geçip asansöre bindim.

Bir tuşa bastığında, "Enerji yani," dedim açıklayarak. "Ankaralı sanıyordum seni."

"Yedi kuşak Antepliyim. Ankara'da kardeşlerim yaşıyor."

"Kardeşlerin mi? Sadece Bige var sanıyordum. Kaç kardeşsiniz?"

Kapıdaki bakışlarını bana çevirmeden, "Üç," dedi sert bir sesle. "Üç kardeşiz."

Yalan söylediğini düşündüm. Başka kardeşleri daha mı vardı? Belki ölmüştü. Bunu da sormamayı aklımın köşesine yazdım. "Biz de üç kardeşiz."

"Biliyorum, Işık," diyerek açılan asansör kapısından geçti ve beni beklemeden yürümeye devam etti. Oflayarak koşar gibi peşine takıldım. Biraz daha yavaş yürüyemiyor muydu?

Önünde durduğumuz dairenin ziline basmadan kapıya alacaklı gibi vurdu. Kapı açılana kadar vurmayı sürdürürken, "Neden zile basmıyorsun ki?" diye söylendim ve saklama kabını diğer kolumun altına sıkıştırdım. Öne doğru eğilip elini tuttum. Bakışları kaplumbağa yavaşlığında bana döndüğünde gülümseyerek onun eliyle zile bastım. Elini indirip elimi çekecektim ki kapı açıldı.

Ellerimizi ayıramadan kestane rengi saçlarını topuz yapmış, omuzlarına taş rengi bir şal asmış, kahverengi pantolon takım giymiş bir kadına yakalanmıştık.

Kahverengi gözleri, yüzünü süsleyen yaşanmışlık kırışıklıkları, hafif makyajı ile bu kadının kim olduğunu anlamıştım.

"Merhabalar..." dedim ve kalakaldım. Aman Allah'ım! İsmini sormayı unutmuştum. Bir Ecevit'e bir annesine bakarken ikisinin de sert bir tavırla dikildiğini fark edip, "Hanımefendi," diye bitirdim cümlemi.

Aptal gibi göründüğüme emindim! İsmini sormayı nasıl unuturdum?

"Bige nerede?" diye sordu Ecevit annesine araştırır gözlerle bakarak.

"Hoş geldiniz," dedi annesi soğuk bir sesle. "Bige, bebeyi okula götürdü. Az bir zamana varır," dediğinde kaşlarım çatıldı. Bebek dediği... Kimin bebeği? Ayrıca burası kimin eviydi? "Kapı ağzında tünemeyin. İçeri geçin, orada selamlaşırık."

Annesinin ağır bir aksanı vardı. Doğulu olduğunu belli eden bu vakur kadından bakışlarımı alamadım. O da dikkatle bana bakıyordu.

Ecevit elimi bırakmadan beni peşinde sürüklediğinde annesine gönderdiğim gergin gülümsememle onu takip ettim. Annesi kapıyı arkamızdan sertçe kapattığında Ecevit'le ellerimizi ayırıp salona geçmiştik. Gri L koltuk, duvara asılı televizyon, fiskos ve bir abajurdan başka bir şey yoktu. Çok soğuk bir odaydı. Ürpererek arkamı döndüğümde Ecevit'in annesini gördüm.

Ecevit, "Hoş geldin anne," diyerek onun eline doğru uzanınca gerilerek onları izledim. Annesi elini uzatıp öpmesine izin verdiğinde gözlerimi kırpıştırdım. Ecevit kocaman boyunu annesinin karşısında küçülene kadar kısaltmıştı.

"Sen de oğlum," diyen annesi omzuna dokundu.

Uzaklaştıklarında annesinin bakışları bana dönünce kabı fiskosa bırakarak öne doğru atıldım. "Hoş geldiniz, tanıştığıma memnun oldum," diyerek önünde durdum.

Aynı şekilde bana da elini uzattı ve öpmemi bekledi. Bir Ecevit'e bir annesine bakıp çalışmayan kafama lanetler okuyarak elini öpüp alnıma koydum. Kadın bana düz, soğuk gözlerle bakmaya devam ederken, "Ben..." diyerek yutkundum. Elimdeki kabı hatırladığımda gözlerimi açarak gülümsedim ve kabı gösterdim. "Kurabiye yapmıştım. Portakallı."

"Ecevit portakal sevmiyi," diyerek oğluna döndüğünde Ecevit'e dönemedim bile. O kadar gergindim ki altıma edebilirdim.

"Evet, size yapmıştım," diyerek yutkundum.

"Belli ki Ecevit sana benden bahsetmemiş," dediğinde gerilerek gülümsedim.

"Oğlunuzu tanıyorsunuz."

Sonuçta oğlunun nişanlandığına inanmayan bir anneydi. Belli ki Ecevit ketumluğunu annesine de gösteriyordu.

"Tanıyım ya," dedi bana dikkatle bakarak. "Ben oğlumu o kadar eyi tanıyım ki şu aranızdaki nişanın yalan dolan olduğunu hemen anlarım. Kesin şimdi bana palavrayı."

Zurnanın ne dediğini bilmiyordum ama benim bir taraflarımda fena patlamıştı. Gerilerek Ecevit'e döndüğümde onun umursamaz olduğunu gördüm. Annesine ne diyecekti?

"Gerçek değil," diyerek beni şaşırtmadı.

Annesi bana yavaşça döndü, oğlunun gözlerinin rengindeki gözlerini üstümde gezdirdi. Omuzlarını dikleştirip göğsünü şişirdi.

"Bedia Demirhan," dedi otoritesini isminde taşıdığını kanıtlayarak. "Sahte nişanlının annesiyim."

"Tekrardan merhaba, Bedia Hanım," dedim ve tüm gücümü yitirir gibi onun yüzüne baktım. *Ben suçsuzum. Tek istediğim size iyilik etmekti.* "Işıl Atabey."

"Biliyim," dedi bakışlarını benden çekmeden. "Oturmaz mıydın kızım?"

Şükrederek ağlayabilirdim. Sinirli ve soğuktu ama benimle ilgili değildi. Olmadığını düşünüyordum. "Aslına bakarsanız ellerimi yıkasam çok iyi olur. Lavabo ne taraftaydı?"

"Bu odadan çıktın mı düzüne yürü, sol taraftaki ilk odadır," diyen Bedia Hanım'a gülümsedim.

"Teşekkür ederim," diyerek odadan çıkınca elimi kalbimin üstüne götürüp göğsümden kopan nefesi dudaklarımdan verdim. O kadar gerilmiştim ki ağlayabilirdim. Lavaboya girmeden şapkamı ve kabanımı çıkarıp askılığa

bıraktım. Sonrasında ilerledim ve tam lavabonun karşısındaki kapısı açık odayı fark ettim. Kaşlarım çatılırken odaya döndüm.

Bir çocuk odasıydı. İçerideki ruhsuz salonun aksine bu oda rengârenkti. Mavi, araba desenli nevresim takımı, yerdeki oyuncaklar, küçük kitaplık, çalışma masası, duvarlardaki renkli boyalarla çizilmiş özensiz resimler...

Buranın Bige'nin evi olduğuna emin olmuştum. Bige'nin oğlu mu vardı? Evli miydi?

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Asla böyle bir şey beklememiştim. Yavaşça kitaplıktaki çerçeveyi elime aldım. Bige, küçük oğlan çocuğu, Ecevit, Bedia Hanım ve başka bir adam, bir konağın önünde oldukça samimi bir şekilde poz vermişti. Hepsi gülüyordu ki bu aileden tanıştığım insanlardan yola çıkarak söyleyebilirdim ki kolay kolay gülmüyorlardı.

Sıcak bir aile resmiydi bu, öyle hoşuma gitmişti ki dudaklarımda oluşan gülümsemeyi bastıramadım.

Çocuk mavi gözlü, kıvırcık saçlıydı ve Bige'nin kucağındaydı. Bir yaşından biraz büyük olduğunu tahmin ediyordum ama Ecevit hiç şimdiki haline benzemiyordu. Bu fotoğrafta daha uzun saçlı ve daha zayıftı. Birkaç yıl önce çekildiği belli oluyordu.

Ecevit üç kardeş olduklarını söylemişti. Yanlarındaki yeşil gözlü adam diğer kardeşi miydi yoksa Bige'nin kocası mı? Bu kadar mutlu oldukları bir fotoğrafta aile dışında birinin olmadığını hissettim. Diğer kardeşleri olduğunu düşündüm ve çerçeveyi dikkatlice yerine bırakıp koşarak lavaboya girdim. Elimi yüzümü yıkayıp enseme su çarptım.

Lavabodan çıkıp içeri yürürken Bedia Hanım'ın, "Sakat mı?" diye sorduğunu duydum.

Bedenim buz kesti. Olduğum yerde donakaldım. "Sakat değil, yaralı," dedi Ecevit sıkıntılı bir sesle. "Yarası ciddi. İki aydır elini kullanamıyor."

"Bu kıza yazık edicin oğlum," sesiyle Ecevit'in ofladığını duydum. "Yüzünden belli, bu kız hayat dolu. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsen o kadar iyi."

"Biliyorum anne," dedi Ecevit. "Biliyorum ama başka çaremiz yok. O da istemiyormuş ama bir şekilde yapacağız. Anlaştık."

"Aman diyim, bu kızı incitme," diyen Bedia Hanım'la omuzlarım düştü. "Yıpratma, kırma, ağlatma. Annen olarak tek dileğim, bu kızı koruman. Namusun bilesin, karın olarak göresin." Ecevit sessiz kalınca tekrar konuştu. "Sözünden gitmeyene hayatı zindan ediyorsun, ona etme."

"Anne-"

"Kutay'a ettiğini bu kıza edersen analık hakkımı helal etmem."

"Anne, nasıl dersin bunu?"

"Son sözümü söyledim."

Konuşmalarının bittiğini anlayınca içeri geçtim fakat kafamda dönen soruları susturamıyordum. Kutay kimdi? Bige'nin çocuğunun babası olabilir miydi? Hiçbir şey bilmemek iğrenç hissettiriyordu.

Ben içeri geçince Bedia Hanım, "Otur kızım. Küçülme karşımda," diye konuşunca yutkunarak Ecevit'in yanına oturdum. "Ecevit anlattı halinizi. Çok geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim," diyerek başımı kucağıma doğru eğdim. "Bu şekilde olmasını hiçbirimiz istemezdik. Yani... sizi de anlıyorum. Oğlunuz sevmediği, mecbur olduğu bir kızla evleniyor. Böyle olmasını eminim siz de istemezdiniz."

Bedia Hanım gülümsedi. "Ben ona yıllarca söyledim en sonunda yolunun buna düşeceğini. Benim söylediğim kızları beğenmez, bana posta koyarsa tıpış tıpış dediğime gelir."

Onun gülümsemesiyle ben de gülümsedim ama midemdeki çatlak yine kendini belli etti. "Ona kız mı ayarlıyordunuz?"

"Tabii. Otuz beş yaşında kocaman adam. Elime torun versin, bir hayat gayesi olsun, aile kursun istedim amma..." Oğluna baktı. "Vatan dedi, sustu. Gerçi..." Üstüme başıma bakıp gülümsemesini büyüttü. "Haklıymış. Vatan kadar güzel kızsın. Oğlum vatan deyince boşuna demiyormuş."

"Teşekkür ederim," diyerek daha da küçüldüm. "Siz de çok güzelsiniz. Çok güzel evlatlar yetiştirmişsiniz. Bige'yle tanışmıştım."

"Söyledi." Gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları belli edecek kadar derin gülümsedi. "Üç böcek, bir çiçek... Çiçeğimdir benim Bige'm. Seni de çok sevmiş, öyle dedi."

Üç böcek mi? Hani üç kardeşlerdi? Ecevit'e baktığımda onun yerdeki halıya baktığını gördüm. Tam tahmin ettiğim gibi... bana yalan söylemişti. Diğer kardeşini niye yok sayıyordu?

"Ben de onu çok sevdim," diyerek Bedia Hanım'a gülümsedim. Bedia Hanım ayağa kalkınca ben de ayaklandım.

"Sen dur kızım. Bir çay koyup gelicim."

"Olsun, yardım edeyim," dedim anlayışla. "İçim rahat etmez."

"Eh iyi, gel bakalım."

Birlikte mutfağa geçtiğimizde Bedia Hanım bana bardakların yerini söyledi. Bardakları çıkarıp tezgâha koyarken, "Düğününüz yakındaymış," diye konuştu.

"Evet, Bedia Hanım," dedim saygıyla. "Ailem ayarladı. Göstermelik bir organizasyon olacak."

"Biz Antep'in büyük ailelerindenik. Senin ailen için burada düğün edicik ama asıl düğün Antep'te olucu," dediğinde donakaldım.

Ben sade bir nikâhla geçiştirmek isterken sonu boşanma olan evlilik için iki düğün mü yapacaktık? "Aslında hiç gerekli değil-"

Lafımı kesti. "Asıl düğün Antep'te olucu kızım."

"Tabii, Bedia Hanım. Sonuçta sizin evladınız, düğün yapmak hakkınız," dedikten sonra dilimi ısırdım. Kadının otoritesi o kadar ağırdı ki hayır diyememiştim! Tatlı dille ikna edebilirdim, niye hemen kabul etmiştim?

"Şöyle anlı şanlı yapak da düğün nasıl olurmuş, görsünler," dediğinde kafamla onayladım.

O çayları koyarken, "Sorumu mazur görün. Haddim olmayarak lavabonun karşısındaki odaya girdim. Bige'nin oğlu mu var?" diye sordum kısık bir sesle.

Derin bir nefes alırken yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Bu gülümseme gizli saklı yaptığımdan rahatsız olmadığını hissettirdi. "He ya, Aslan'ımız. Üç buçuk yaşında," dediğinde, "Öyle mi?" diye sordum. Başka bir şey daha sormak istiyordum ama haddimi aşmaktan korkuyordum.

"Babasını merak edisin?" diye sorar gibi konuşunca kafamla onayladım. "Babası yok," dedi sakin bir sesle. "Bige'mindir oğlan."

"Anlıyorum. Kusura bakmayın," dediğimde bakışlarını bana çevirdi.

"Kusur yok, kızım. Sen de Demirhan olucun, bilmek hakkın," diye cevap verince olduğum yerde küçüldüm. Gerçekten de Demirhan olacaktım. "Ama bana hikâyeyi sorma. Hikâye Bige'min, o isterse anlatır."

"Tabii," diye cevap verince kapıdan anahtar sesi geldi. Birkaç saniye sonra, "Hoş geldiniz!" diye bağıran Bige'yi duyduk. "Çok acil bir şey alıp gitmem gerekiyor." Koridorda koşturdu ve sonra mutfağa girip annesini yanağından öptü. Onlara gülümseyerek baktım. Bedia Hanım başı dönermiş gibi, "Dur deli kız! Nereye gidiyin?" diye sordu.

"Dosyayı istediler. Ben de geçen gece eve getirmiştim, aklımdan çıkmış." Bana yaklaşıp birden sarılınca şokla kasıldım ama sırtına sağlam elimi götürüp dokundum. "Kusura bakma, Işıl. Bugün izinliydim ama dosya acilmiş. Seninle konuşmak için çok heyecanlıydım. Seni çok sevdim."

"Ben de!" dedim ama o çoktan dışarı koşmuştu.

"Görüşürüz abi! Unutma. Emekti!" diye bağırdı ve kapıyı kapattı.

İçeriden Ecevit'in homurtusu gelince Bedia Hanım gülerek, "Dışarıdan böyle durmuyu, değil mi?" diye sordu. Kafamı iki yana salladım. "Aile içinde çocuk gibi. Alışsan iyi edersin." Bu sefer kafamı aşağı yukarı salladım. "Alkan'ım da gelici az sonra. Onu da çağırmıştım."

"Alkan?"

"İki numara. Ecevit'in bir küçüğü. Sonra Bige'm ve Kutay'ım var."

Alkan fotoğraftaki adam olmalıydı. Kutay... Diğer kardeş de Kutay'dı demek ki. Neden Ecevit onu yok sayıyordu?

"Anladım," diyerek susacaktım ama susamadım. "Tekrardan kusura bakmayın. Kutay ile Ecevit konuşmuyor mu?"

Bedia Hanım koyduğu ikramlıkları bitirip bana döndü. "Alkan ve Ecevit, Kutay'ımla görüşmüyü," dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

"Bige?"

Güldü. "Bige'm ikizine sırt dönmez," diye cevap verdi. İkizler miydi? Bu ailede çözülmesi gereken çok şey varmış gibi hissettim. İnanılmaz bir merakla doluydum. Nedenini sormamam gerektiğini bildiğimden sessiz kaldım.

Ecevit'in soğukluğu, Bige'nin duruşu, Kutay'ın aileden uzakta oluşu, Bedia Hanım'ın Ecevit'e Kutay hakkında sinirle konuşması, Alkan'ın bile görüşmemesi ve ortalıkta görünmeyen babaları... Onları merak ediyordum.

"Ben kurabiyelerden getireyim," diyerek yanından ayrıldım ve salona geçtim. Salona girdiğimde kucağına saklama kabını almış, portakallı kurabiyelerimi yiyen Ecevit Demirhan'ı görmeyi asla beklemiyordum.

Üstelik kabın içinde hiçbir şey kalmamıştı. Son kurabiye elindekiydi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sen ne yaptın?"

Beni beklemediğinden olsa gerek donakaldı. Tuttuğu kurabiyeyi kabın içine düşürüp ağzındaki kırıntılarla yüzüme bön bön baktı. "Ne yaptım?"

"Hepsini yemişsin!" diye dişlerimin arasından öfkeyle fısıldadım. "Hani portakal sevmiyordun!"

Yakalanmayı hazmedememiş gibi kaşlarını çattı. "Seni beklerken acıktım. O kadar bekletmeseydin acıkmazdım."

"Yalnızca on dakika bekledin!" diyerek sabrımın taştığı belli bir sesle ona yaklaştım. "Her yeri de kırıntı yapmışsın. Annene yaptım demiştim!"

"Annem sevmez kurabiye zaten," dedi dolu ağzıyla gayet umursamaz bir şekilde.

"Sen de sevmiyordun!" diye homurdanarak boş kaba hüzünle baktım. Sona kalan kurabiye de kaba düştüğü için kırılmıştı. Daha kötü ne olabilirdi? Bedia Hanım için yaptığım kurabiyeyi yalayıp yutmuştu!

"Ben portakal sevmiyorum dedim. Portakallı kurabiye sevmiyorum demedim," diye konuştuğunda bir an nefesimi tuttum. Sonra hiç beklemeden hınçla elinden çektim kabı.

"Mahcup olacağım annene!" diye söylenirken hışımla arkamı döndüm. Kabı göğsüme bastırmıştım, yanaklarımın sinirden alev alev tutuştuğunu hissediyordum. Salondan çıkmak için adımlarımı sertçe atmaya başladım. "Of ya!"

"Kötü olmuş zaten. Bir daha yapma!" diye seslendi arkamdan.

İçimde gerilmiş tellerden biri koptu. Bir anda topuklarımın üzerinde geri döndüm. Elimdeki kabı sıkıca kavrayarak sona kalmış zavallı kurabiyeyi salladım.

"Kötü olmasına rağmen hepsini yemişsin. Güzel olsaydı kabı mı yutacaktın!" Kaşlarını çatıp ağzındaki kırıntıları süpürdü ve kucağındakileri yere silkeledi. İğrençti! "İnanılmazsın!" diye bağırıp hışımla salondan çıktım. Ayaklarım koşar adımlarla mutfağa kadar gitti. "Bedia Hanım, Ecevit kurabiyelerin hepsini yemiş. Özür dilerim. Keşke biraz daha yapsaydım."

Bedia Hanım elindeki çaydanlığı bırakıp hayretle bana döndü. "Yemiş mi?"

"Evet!" diyerek kabın içindeki kurabiyeyi gösterdim. "Bir tane kalmış. Gerçekten size yapmıştım. Çok mahcubum."

"Ecevit..." dedi inanamayan bir tonla. "Kurabiyeleri mi yemiş?"

"Evet," diyerek yutkundum.

"Allah Allah," derken gözlerinde hâlâ aynı şaşkınlık duruyordu. "Bildiğin yemiş. Portakallı kurabiyeleri..." Kafamla onaylayınca dudaklarını birkaç kez açıp kapattı. Söyleyecek söz bulamıyormuş gibiydi. Sonra derin bir nefes alarak, "Vardır bir hayır," deyip tepsiyi aldı. "Eline sağlık. Zaten ben kurabiye sevmem. Ondan şaşırdım kurabiye yaptığını görünce. Hiç üzülme. Gel, içeri geçek."

İçeri geçip oturduktan sonra Bedia Hanım, bakışlarını oğlundan ayırmadan çayını içiyordu. Ben de öfkeyle Ecevit'e bakıyordum. Kurabiyelerin hepsini yemiş, bir de gamsızca çayını içiyordu! İnanılmazdı. Bedia Hanım, "Işıl... Ecevit senden bahsetti ama bir de senden dinleyeyim," deyince yerimde kıpırdandım.

"Babamı tanıyorsunuzdur. Atilla Atabey," dedim kendimi toparlamaya çalışarak.

"Tanırık," diye cevapladı Bedia Hanım net bir tonda.

"Annem Seçil Atabey. Ev hanımı," diyerek derin bir nefes aldım. Göğsüm hafifçe sıkıştı. "İki abim var. Kağan ve Oğuz." Son isimden sonra kısa bir an duraksadım. Ne kadar zaman geçerse geçsin ismini her söylediğimde boğazım düğümleniyordu. "Oğuz abim sizlere ömür," dediğimde Ecevit de Bedia Hanım da gerildi.

Bedia Hanım'ın yüzüne anında bir gölge düştü. Ecevit'in bakışları bir anda ciddileşti. "Kardeş acısı bin acıya bedel. Allah rahmet eylesin," dedi Bedia Hanım.

Öyleydi. Ne kadar kızsam da ona son bir kez veda edemeyişimin acısı boğazıma oturuyordu. Yeri dolmayacak bir boşluktan dumanlar tütüyordu. Onsuzken ağladığım her acı bir şekilde onarılıyordu ama onsuzluk bir türlü üstü kapanmayan yara gibiydi. Ne kadar sararsam sarayım kanıyordu.

"Sağ olun," diyerek gözlerimi kaçırdım. Sözün ağırlığı göğsümü sıktı, sıktı ve bırakamaz gibi hissedince konuyu değiştirmek ister gibi toparlandım. "Güzel sanatlar mezunuyum. İki yıl önce babam Fransa'da yaşamam için kimlik ve ikamet almıştı. Orada küçük bir galerim vardı. İki yıl boyunca yaptığım tüm tablolarım ve heykellerim çalındı. Maalesef..." diyerek sessizleştim.

"Talihsizlik olmuş," diye fısıldadı Bedia Hanım. Eskisi kadar sert değildi. Karşılaştığım katı kadının yerini alan bu müşfik* hanımla içim biraz da olsa hafiflemişti. "Belli ki yeteneklisin ya. Eminim daha güzellerini de yaparsın."

"Çok sağ olun," dedim ilk gördüğüm sert kadının artık olmayışının mutluluğuyla. "Kolumdan vuruldum," diye ekleyince kısa bir sessizlik çöktü odaya. Ecevit'in bakışlarının üzerime kaydığını gördüm. Gözlerimi hemen kaçırdım. "Fizik tedavi görüyorum. Kolum iyileşiyor," dediğimde kafasıyla onayladı.

"Biliyim, anlattı onu Ecevit. Allah sabır versin kızım. Metanetini koru, güçlü ol. Allah sabredenlerle beraberdir," deyince kafamla onayladım.

Evet, o sabırdan bende bolca bulunuyordu.

"Ben de Ecevit'i çok tanımıyorum," dedim.

Ecevit'in başı annesine döndü. "Bende pek bir şey yok," dediğinde kaşlarımı kaldırdım. Sesi kısa ve sertti. "Kayıp bir baba, koca aileyi çeviren anne, iki kardeş, bir yeğen, meslek, dağ, silah, bayrak... Bu kadarım."

Sözlerinin çıplaklığı tüm odayı bir anda gerdi. Kaçmadı, saklamadı. Direkt söyledi. *Bunları bil ve kurcalama* demek istedi belki de ama benim kafam daha da karışmıştı.

Kayıp bir baba?

Şaşkınlığımı fark eden Bedia Hanım, "Babası yirmi yıl önce terk etti, gitti," diye açıkladı. Oğluna şöyle bir bakıp devam etti. "Tek başıma baktım, yetiştirdim. Çocuklarım devlete çalışır. Böyle büyüttüm."

Ecevit'in parmaklarını sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdiğini gördüm. Yüzüne düşen gölgeden eski bir yaranın hâlâ oralarda bir yerde oluk oluk kanadığını anlıyordum. Bakışlarımı gerilmiş çenesinden, kısa ve kesik

* Sevecen.

nefeslerinden, parmaklarının gergin hareketinden alamadım. Yüzünü benden saklar gibi yere eğdiğinde bakışlarımı kaçırdım.

Tam o anda kapının zili çaldı ve odadaki gerginlik bıçak gibi kesildi. Ecevit, "Ben açayım," diyerek ayaklandı. Göz göze geldiğimiz kısa anda içindeki sessiz fırtınanın içime esip ağaçlarımın yapraklarını dalgalandırdığını hissettim. Gözlerini benden çekip kapıya yönelince yapraklar duruldu.

Bedia Hanım, "Babalarından bahsetmeye hiçbiri razı olmaz. Sormasan iyi olur kızım," diye konuşunca kafamla onayladım.

Ecevit içeriye kendisinden daha kısa bir adamla girince bakışlarım onlarda kaldı. Ecevit kolunu onun omzuna atmış, o da abisinin beline tutunmuştu. Bu adam... fotoğraftaki adamdı. Bige'nin diğer abisi, *Alkan.*

"Merhaba, Işıl," diyerek ağır ama kendinden emin adımlarla bana yaklaşınca ayağa kalktım. Benden bir adım beklediğini fark edince sağlam elimi uzattım ve o da usulca elimi tuttu. "Alkan Demirhan. Ecevit'in kardeşiyim." Sesi alçak ve hoştu.

"Merhaba, Alkan," derken gülümsememi saklayamadım. "Bedia Hanım senden bahsetti. Tanıştığıma memnun oldum. Nasılsın?"

"Teşekkür ederim, iyiyim. Sen nasılsın?" diye sordu alçak tonlu bir sesle. Oldukça nahif, hoş kokulu, nazik bir adamdı. Üstündeki siyah, polo yaka tişörtü, siyah pantolonu, büyük saati ve özenli duruşuyla abisinden çok farklı bir havası olduğunu hemen hissettirmişti.

Tam o anda Ecevit'in yerinde hafifçe kıpırdandığını fark ettim. Bir an Alkan'a ve bana doğru kısa ama dikkatli bir bakış fırlattı. Kaşları belli belirsiz çatıktı.

"Ben de iyiyim, Alkan," dediğimde Ecevit eliyle duvarları kontrol ediyor gibi sürtünce ona anlamamış gibi baktım. Ardından fark edilmediğini düşünüyor olsa gerek, kafasını yana çevirip duvara bir kez vurdu ve öksürdü. Elimi Alkan'dan çekip ona bakmayı sürdürdüm.

Alkan ve Bedia Hanım da benim baktığım yere dönünce Ecevit'in ne yaptığını anlamaya çalışıyor gibilerdi. Alkan abisini umursamadan, "Çok sevindim, Işıl," deyince Ecevit bir kez daha vurdu duvara.

"Duvar sapasağlam," dedi alakasız bir şekilde.

Alkan, "Tavanı da kontrol et istersen abi. Başımıza çökmesin," deyince Ecevit ona kaşlarını çatarak baktı.

"Annemin elini öptün mü de konuşuyorsun abiye?" deyince Alkan boğazını temizleyerek annesinin yanına geçti ve elini öpüp alnına koydu.

"Hoş geldiniz, Bedia Hanım," dedi muzip bir sesle. Annesinin yanaklarına ellerini koyup iki yanağından öptüğünde ister istemez gülümsemem büyüdü. "Özlettiniz kendinizi."

"Hoş buldum oğlum. Ben de özlemişim. Çay koyayım?" diye sordu Bedia Hanım anne şefkatiyle. "Yeni demledim. Senin sevdiğinden."

"Yok annem. Sağ olasın." Abisine döndü. "Duvarı iyi kontrol et, sağlam olsun," diyerek abisine sataşınca ortamda beklenmedik bir samimiyet doğdu. Sessizce onları izlerken içimde Demirhanların karmaşık ama bir o kadar da güçlü bağları olduğunu hissettim.

Bu ailenin kendi içinde bir dinamiği vardı. Alkan diğer kardeşlerinin aksine o kadar da sert görünmüyordu ama hareketlerine ne kadar dikkat ettiği belli oluyordu. Dışarıya yansıttıkları ile asıl oldukları kişi arasında oldukça büyük fark olduğunu anlayabiliyordum.

Ecevit, "Kafan kontrol etmek için iyi bir seçenek gibi geldi bana, Alkan. Sen ne diyorsun?" deyince Alkan gülerek saçlarını düzeltti.

"Kafa kontrolü diyorsun. Kırılır falan... Anladım," diyen Alkan alaycı ama içtendi. "Ben kendi halimdeyim. Böyle iyi," diyerek göz kırptı.

Onları izlerken kendimi güvende hissetmemin garip olduğunu biliyordum ama kendimi durduramıyordum da. Aralarındaki bağ sıcak hissettirmişti. Daha önce hiçbir yerde hissetmediğim bir sıcaklıktı ve buna yabancıydım.

Ecevit yerine otururken Alkan da benden biraz uzak bir noktaya çekildi. Samimi bir şekilde bana döndü. "Ecevit bir şeyler anlattı ama onun lafından bir şey anlamak çaba istiyor. Yolunuz nasıl denk düştü?"

Gülümseyerek kısık bir sesle cevap verdim. "Kader." Ecevit benim aksime sert bir sesle, "Kader," derken ikimiz bir ağızdan konuşuyormuş gibi sesimiz aynı anda yükseldi.

Alkan ikimizin bu anlık uyumuna gülümseyerek, "Kaderin böylesi. Atabeylerin tek kızı ve Demirhanların en büyüğü," dedi. O sırada Bedia Hanım'ın kısık gözlerle bizi izlediğini fark ettim. Alkan nazikçe bana baktı. "Seni abime düşüren kaderi pek sevmiyorsundur." Ecevit aniden harekete geçip yastığı Alkan'a fırlatınca gülerek yastığı havada yakaladı. "Şaka bir yana ikiniz adına sevindim. İnşallah güzel bir yıl geçirirsiniz."

Ben de bunu umuyordum. "İnşallah," dedim kısık bir sesle.

Saygılı duruşu, tavrı ve konuşmasıyla kesinlikle Alkan'a ısınmıştım. Hafif bir muzipliği vardı ve bu güvende hissettiriyordu. Benden sonra kimse bir şey demeyince kendimi kötü hissettim. Çok konuşkan olmadıklarını daha iyi anlarken sağ elimi sol elimle okşamaya başladım.

Tam o an Bedia Hanım, "Alkan, yüzbaşı," diye konuştu. "Havacı asker."

Şaşkınlıkla ona döndüm. İçimde bir şeyler kıpırdandı. "Gerçekten mi?"

Alkan kafasıyla onaylarken bir gurur içerisindeydi. "Evet, pilotum."

"İnanmıyorum!" diye sesim yükseldi istemeden. "Benim abim de havacı..." Birden durdum, ne dediğimi fark ettim, sesimi kısarak yüzümü yere eğdim. "Havacıydı. Oğuz Atabey."

Alkan yüzüme bakarken ne olduğunu direkt anlamıştı. "Başımız sağ olsun."

Sadece gülümseyerek kelimelerin yükünü kabullendim. Onlar anlattı, ben dinledim. Alkan kendi mesleğiyle ilgili birkaç gelişmeden bahsederken ellerim istemsizce saçlarımın ucuyla oynuyordu. Neden abimden bahsettiğimi bilmiyordum ama hatırlamak içime kaya gibi ağır bir yük oturtmuştu.

Üçünün havadan sudan konuşmalarını dinlerken birkaç kelimelik kısa cevaplar verdim. Aralarına girmek istemedim. Sıcaklıkları güzeldi ama çoktan odağımı kaybetmiştim. Kolumdan bileklerime ulaşan ağrı başlamıştı, uykum gelmişti ve bunu hissettiğim için oldukça utansam da sıkılmıştım.

Bedia Hanım bana evlatlarının çocukluklarıyla ilgili birkaç şey anlattı ama hiçbiri Ecevit ile ilgili olmadığı için dikkatimi çekmedi. Gülümseyerek cevap verdim birkaç kez ama hiç de iyi hissetmiyordum. Kalbim sıkışıyordu ve içimde büyüyen gitme isteğiyle boğuşuyordum.

Ecevit düşüncelerimi duyuyormuş gibi, "Biz gidelim," deyince saçımı bırakıp kafamı kaldırdım. Gözlerimin parladığını hissettim. "Işıl'ın ilaç saati geçiyor," dedi sert ama kararlı bir tonda.

Benim ilaç saatimi bildiği falan yoktu. Basbayağı sallıyordu ama beni kurtardığı için şükredebilirdim.

Bedia Hanım'a baktım utanarak. "Kalabiliriz aslında."

"İlaç saatin gelmiş kızım. Biz de tutmayalım sizi, yoksa ayak sürürüz," diyen Bedia Hanım'la birlikte Alkan da ayaklanırken mecburen toparlandım. Bize kapıya kadar eşlik ettiler.

"İyi ki geldin, Işıl," dedi Bedia Hanım. "Bu durum içime hiç sinmese de sen bir türlü sindin. Seni görünce rahatladım." Sakince gülümseyerek ona baktım. Bana bakarken gözlerinde bir yumuşaklık vardı. "Ecevit kaba sabadır, sabrı azdır. Sana hadsizliği olursa gel sen bana. Kulağını çekiveririm onun." Bunu duyunca gülmekten kendimi alamadım.

"Daha neler," diye atıldı Ecevit.

Kesinlikle söylemezdim ama Bedia Hanım'ın bana bunu söylemesi bile çok tatlıydı.

"Tanıştığıma çok memnun oldum, Bedia Hanım. En yakın zamanda görüşürüz," diyerek gidecekken birden kolumdan tuttu. Şaşırarak ona baktığımda beni kendine çekti ve sımsıkı sarıldı.

"Rabbim mutluluğunu daim etsin," dediğinde elimle sırtına dokundum. "Gülüşün solmasın kızım. Bu evlilik sana cehennem olmasın."

Ona tutunur gibi sarıldım. "İnşallah, Bedia Hanım," diyerek sırtını sıvazladım. "Kendinize çok dikkat edin."

Ayrıldığımızda Alkan da elini uzatınca sıktım ve gülümsedim. "Tanıştığıma memnun oldum. Görüşürüz."

"Kendine dikkat et. Abimi adam edersen sana hasır set yapacağım." Kahkaha attım. "Kaç sıra istediğini sen seçersin."

"Ha ha, çok komik!" diyen Ecevit elimden tuttu. Elimden tutmasını beklemediğim için gerilerek bakakaldım. "Sen kendine bir kadın bul da kendi kadınına yap hasır seti. Salak!"

Alkan omzunu duvara yaslayıp abisine gülerek, "Sıra senin abiciğim. Benim değil," diyerek annesini kendine çekti. "Bedia Sultan'ın yeni uğraşı siz olacaksınız. Beni unuttu bile!"

"Unutmadım ha, Alkan! Bana gelin getiricin. Hele, torun istiyim artık sizden!"

Alkan annesine döndü şokla. "Ama sıra abimin. Beni unut artık, Bedia Hanım. Vallahi bıktım ya!"

"Anneye bıktım denmez," diyen Bedia Hanım oğlunun karnına vurunca Alkan gülerek onun arkasından dudaklarını kıpırdatarak, "Sıra sizde," diye fısıldadı. Gülümseyerek veda edip evden çıktım.

8. BÖLÜM

"ARKADAN GELEN YIKIM"

Ecevit Demirhan

Düğüne bir hafta kalmıştı.

Sessizlik, aralarında kirli bir gürültü gibiydi. Haftalardır hiçbir şey konuşmuyorlardı.

Ecevit, annesi ile Işıl'ı tanıştırdığı günden beri olanları düşünüyordu. Genç kızın neden birden sessizleştiğini ve içine kapandığını anlamamıştı. Oysa gitmeden birkaç dakika öncesine kadar konuşmaların içindeydi, gözleriyle ve şen şakrak sesiyle Alkan ve annesiyle konuşuyordu. Sonra birden kaybolmuştu. Kısa cevaplarla sadece saçlarıyla oynamış, gülümsemiş ve dinliyor gibi yapmıştı. Dinlemediğini Ecevit bakışlarından bile anlamıştı.

Birkaç saniye bıraksa bile üç dakika durmadan saçlarıyla uğraşıyordu. Davette Seçil Hanım ile konuşurken, annesi ile tanıştığında, Alkan ile sohbet ederken, geçenlerde Ecevit'in arkadaşının düğününe katıldıklarında, yanlarında birileri bir olay anlatırken de...

Ecevit, bu hareketlerin ardındaki anlamları çözmüştü. Işıl sıkıldığı, kendini huzursuz hissettiği ve bulunmak istemediği yerlerde saçlarıyla oynayarak etrafı dinliyormuş gibi yapıyordu. Sigara dumanının burnuna dolmasından ya da yüzüne gelmesinden hoşlanmadığı için yüzünü buruşturup kafasını çeviriyordu. İnsanlarla konuşurken gülümsemeye dikkat ediyor, onları rahatsız etmemek için sessizce duruyordu. Kaba davranışlardan ve kaba insanlardan hoşlanmıyor, karşısına nazik biri çıkınca bakışlarını ondan alamıyordu. Tanımadığı biriyle tanışırken o insana kendisinden bir şeyler vermek istiyor, çabalıyordu. Ayrıca iyi kurabiye yapıyordu.

İşte... Ecevit yavaş yavaş onu çözüyordu.

Geçen haftalarda Alparslan Aksakallı'nın kendisinden sonra eğittiği ve dostum diyebileceği Turan Alp Akkurt'un düğününe, Tunceli'ye gitmişlerdi. Düğüne gideceklerini baştan söylememişti ve saatlerce

yaptıkları yolculukta Işıl tek kelime etmeden yolu izlemişti. Uyumlu bir kızdı. Çıkıntılık yapmıyor, içinde bulunduğu durumu çabuk kavrıyordu.

Tunceli'ye girdikten sonra durumu açıkladığında Işıl başta şaşırsa da Ecevit'in, "Turan benim can dostumdur. Bir emaneti var bende, onu vereceğim. Biraz durur, döneriz," dediğini duyunca kabullenmişti. Beyaz bir elbise giydiği için mahcup olacağını söylediğinde Ecevit kimsenin bunu dert edeceğini sanmadığını söylemişti. Gerçekten de öyle olmuştu, Işıl hemen ortama ayak uydurmuştu.

Tunceli'deki düğünden döneli iki hafta oluyordu. Kendi düğünlerine bir hafta kalmıştı ve Ecevit bu kargaşa durumundan oldukça rahatsızdı. Bedia, Ankara'da bir özerklik ilan eder gibi düğün alışverişine herkesi çağırmıştı. Antep'teki kuzenlerini, dayılarını ve teyzelerini bile. Işıl'ın da birkaç kuzeni ve teyzesi alışverişe katılmıştı.

"Bunu alak kızım sana," diyen Bedia'ya dönen Işıl'ın başının ağrıdığını yüzünden bile görüyordu Ecevit. Bedia'nın elinde çok kalın bir altın kolye vardı.

Işıl gülümseyerek, "Aslında gerek yok," dedi nazikçe. Bedia altın alışverişini abartıyordu, Işıl da mahcup bir duruşla reddediyordu. "Ben kullanmam ki böyle şeyler. Kendinize alın, siz takın. Size çok yakışır."

Mağazanın içinde derin bir sessizlik oldu. Herkes bakışlarını Işıl'a çevirmişti. Ecevit kaşlarını kaldırıp kızın yaptığı hatayı soğuk gözlerle izledi.

Annesine hayır demek her yiğidin harcı değildi. Bu evlilik gerçek olmasa dahi o alışveriş yapılırdı. Bu, Bedia Demirhan'ın evlendirdiği ilk çocuğuna, en büyük oğlunun hanımına yatırımıydı. Ne kadar büyük, eli açık ve gelinine değer veren bir kadın olduğunu herkes görmeliydi. Işıl ne kadar itiraz ederse etsin, o altınları takmak zorundaydı.

Bedia ağır ağır Işıl'a eğildi. "Ne diyin? Duyamadım, söyle hele? Ben yeni gelinime değil de kendi gerdanıma mı alacakmışım?"

Işıl telaşla, "Yani ben... nasıl diyeyim... Taşıyamam," diyerek yalvarır gibi Seçil Atabey'e baktı. Seçil de şaşkın ve kıpırtısız duruyordu.

"Ne demek taşıyamam? Seni Antep'e gerdanın, kolun, belin boş mu gelin getiricim? Duyan da bizi aciz sanıcı!" deyince Işıl yardım ister gibi Ecevit'e baktı. Ecevit omuz silkti. Sahte bir düğün için boşuna uğraşıyorlardı ama annesine karışmak gibi bir hata yapmayacaktı. "Antep'te gelin dediğin takıp takıştırır, şıkır şıkır gezinir. Eli boş, boynu çıplak gelin mi olur?"

Işıl gözlerini kırpıştırarak bu tantanayı anlamaya çalıştı. İlk olarak evlilik gerçek değildi, ikinci olarak Antep'te değil Ankara'da yaşayacaklardı, üçüncü olarak da bu evlilik bir yıllıktı. Bunca gürültünün sebebini anlamıyordu.

Annesi ve Bedia Hanım sanki gerçek evlilikmiş gibi bir hazırlığa girişmişlerdi.

"Ama biz Ankara'da-" diyecekti ki sözü yarım kaldı.

Bedia, "Oğlum ilk ve son kez evleniyi. Hayatta eliniz boş olamaz! Karşı çıkanı da gayri göresim gelmez, çıksın gitsin gözümün önünden!" deyince Işıl korkuyla dikildi. Annesine ve kuzenlerine yardım dolu bakışlar atsa da kimse sesini çıkarmıyordu.

Ecevit'in dayısı, "Gelin kız, ablamın lafından çıkılmaz. Aklın varsa itiraz etme," dediğinde Işıl, Ecevit'teki bakışlarını çekmedi.

Bir şey demesini bekler gibi baksa da Ecevit onun yardım çağrılarını cevapsız bıraktı. "Alalım," dedi umursamadan.

Işıl derin bir nefes alırken Seçil araya girdi. "Alalım, alalım. Bedia Hanım gelinine ne istiyorsa onu alalım. Kaynanan seni düşünüyor, Işılcığım! Sen neden karşı çıkıyorsun, anlamış değilim."

Seçil Atabey ve Bedia Demirhan karşılaşması şok ediciydi. Biri geleneksel Türk kadınıyken diğeri moderniteyi sahiplenmiş Türk kadınıydı. Anlaşamayacaklarını düşünen Işıl ve Ecevit'e en büyük şaşkınlık Seçil Hanım'ın düğünü Antep'te de yapmayı teklif etmesi ve Bedia Hanım'ın onun elini sıkarak, "İşte benim dünürüm be!" diye kahkaha atması olmuştu. Düğün alışverişini hep birlikte yapmayı öneren de Seçil Hanım'dı. Işıl, annesinin bu yüzüyle ilk kez karşılaşıyordu.

"Sen bunları kutuya koy oğlum," diyen Bedia, kuyumcuya komut verdi. Kuyumcu alınan altınlardan memnun şekilde kutuları çıkarırken Işıl, Ecevit'in yanına uğradı.

"Anneni durdurmazsan tüm mağazayı alacak," diye fısıldadı Işıl. Sesi yorgun ama zarifti. Bakışlarını az önce gösterilen ağır işlemeli gerdanlığa çevirmişti. "Gerçekten bunlar çok fazla. Zaten bir yıl sonra boşanacağız. Neden böyle bir zahmete giriyor?" diye sordu.

Ecevit yaslandığı yerde Işıl'a döndü. "Kolaysa sen söyle."

Işıl çaresizce göz devirdi. "Söylüyorum!"

"Ve?"

"Dinlemiyor."

Ecevit düz bir sesle, "Aynen öyle. Boşuna nefesini yorma. Hevesini alsın," diye cevap verince Işıl oflayarak eliyle yüzünü sıvazladı. Onun her bir parmağına farklı renklerde yüzükler geçirdiğini gören Ecevit başını hafifçe yana eğdi.

Bige ve Alkan işleri olduğunu söyleyerek bu alışverişten kaçmıştı ve Ecevit onları tebrik ediyordu. Keşke kendisinin de işleri çıksaydı. Ama belli ki... zaten bir işi vardı. *Işıl Atabey'in gölgesi olmak.*

Artık bu fırtınalara alışkın adamın memleketi dağlar değildi; bu incecik, ürkek bakışlı kızın yanıydı.

Işıl ince parmaklarıyla sargılı elini okşamaya başladı. Ecevit onun huzursuz nefes alışlarını fark ederek, "Ağrıların olmuyor mu?" diye sordu ters bir sesle.

Işıl ilk kez yarası hakkında konuşulunca şaşkınlıkla ona döndü. Gözleri kocaman oldu. Birkaç saniye bakıştılar. Ona bakarken ağrıyan boynunu hissedince derince yutkundu.

Ecevit bir an kız konuşamayacak sandı ancak, "Azaldı," diye cevap verdi Işıl bütün samimiyetiyle.

"Önceden çok muydu?"

"Gün içinde dayanılmazdı," diyerek elini serbest bıraktı. "Ama artık o kadar değil."

"Ne kadar sık?"

"Geceleri yalnızca," diyen Işıl başını aşağı indirdi. "Uyuyamıyorum," deyince Ecevit başıyla onaylayıp içerideki kalabalığa baktı. Düşünmemeye çalışsa da kızı rahatsız eden ağrının varlığı anlam veremediği şekilde sinirlerini bozuyordu.

Bu narin, kırılgan kızın sınırlarını zorlayan bir durum vardı. Elinden gelse ağrılarını bitirebilirdi fakat yapacağı bir şey yoktu.

Kuyumcuda işleri bittiğinde ve yine çeyizlik dedikleri alışverişe döndüklerinde Işıl ne dense kabul etti. Dayıları bir ara birlikte kahvehane bulup oyun oynamaya gittiklerinde Ecevit de onlara takılacaktı ki Bedia, nişanlısının başında durmasını sert bir dille isteyince Ecevit kaçamamıştı. Yine kaçış yoktu.

Bir ara Işıl'ın kuzeni Serap'ın önerdiği o fırfırlı, cesur kıyafetlerle dolu dükkâna girdiklerinde Ecevit'i kapının önünde bırakmışlardı. Işıl'ın yüzüne bakamamıştı bile Ecevit. Biliyordu ki baksa kız utançtan yerlerde tepinirdi.

Tam o sırada telefonunun sesiyle kendine geldi. Alkan'ın keyifli sesiyle, "Düğün alışverişi nasıl damat?" diye soruşunu dinledi telefonda.

"İğrenç."

Alkan kahkahasıyla kulağını doldurdu. "On beş yıldır bugünü bekliyordum. Gerçek değil ama olsun."

Alkan'a bu evlilik olayının gerçek olmadığını da Bige söylemişti. Zaten Alkan gibi bir adama rol yapmak akıl kârı olmazdı. Çok zeki bir çocuktu

küçüklüğünden beri. O yüzden Alkan, Ecevit'e durumu sorunca da inkâr etmemişti.

"Keyfini siktireceksin," diye homurdandı Ecevit etrafa bakınarak. O lanet olası dükkâna girmelerinin üstünden uzun bir zaman geçmişti.

Alkan hâlâ alaycıydı. "Sen de çok keyif alıyorsun anladığım üzere," diye cevap verdi. Ecevit sessiz kalınca konuşmaya devam etti. Ecevit'in sessizliğini, konuşmasından daha iyi anlıyordu. "Işıl kesin annem ne derse kabul ediyordur. Birini reddedebilecek bir kız olmadığını anladık. Etseydi ilk sana hayır derdi."

Ecevit sabırlı bir nefes alırken kardeşinin sözlerine katılmadan edemedi. Genç kız bu mecburi evliliği başından sonuna kadar omuzlarında sessizce taşımaya razıydı. Kimseyi zor duruma sokmak istemeyerek ayak uydurmaya başlamıştı. Daha da garibi... Ecevit de bu düzene alışmaya başlamıştı.

"Atilla Atabey senden hoşlanmıyormuş. Bige söyledi."

Atilla Atabey'e kendini damat olarak kabul ettirme gibi bir derdi yoktu. O yaşlı kurt ve oğlu kendisinden uzakken işler daha kolaydı.

"Hareketlerine dikkat ediyor musun abi?"

Ecevit kaşlarını çattı. "Niye edecekmişim?"

"Koskoca Atilla Atabey'in tek kızıyla evlendiğin için." Alaycı bir nefes aldığında Alkan onun alaycılığını sezerek devam etti. "Ben olsam gerilirdim. Büyük aileye damat gidiyorsun. Gerçek ya da sahte fark etmez; o kıza iyi bakman lazım. Ailenin gözünde değerli olmak istiyorsan rolünü iyi oynamalısın."

Ecevit tam bir karşılık verecekti ki bakışları mağazanın kapısına takıldı. Üzerine krem rengi tüylü ceket, beyaz bir kazak ve kot pantolon giymiş olan Işıl direkt kendisine bakıyordu. Başını dik tutup gülümsemesini büyütünce Ecevit istemsizce kaşlarını kaldırdı. Işıl'ın yanakları, alnı, çenesi ve burnu kıpkırmızıydı. Utancını yalnızca yüzünde değil, boynunda ve gerdanında da taşıyordu. Hafif çilli olan vücudu da kızarmaya başlamıştı.

Ecevit ona bakarken birkaç saniye düşünmeyi bıraktı. Işıl onun yanına hızlı adımlarla yürümeye başladı. Ecevit, Alkan'ın aralıksız konuşmasını duymuyor gibiydi. En son söylediği cümleyi yakalayabildi.

"Bakarsın âşık olursun," dedi Alkan.

Ecevit zarif bir şekilde kendisine yaklaşan kızı izlerken kardeşine cevap veremedi. Işıl, Ecevit'e ismini sorgulatacak bir tebessümle yaklaşıp, "Annemlere ağrım olduğunu söyledim. Beni eve götürür müsün?" dedi.

Ecevit ona cevap vermeden öylece bakınca Alkan'ın gülüşünü duydu. "Konuşsana abi. Kız seni bekliyor," diyen Alkan'ı umursamadı.

"Götüreyim," dedi donuk bir sesle. "Ağrın mı var?"

"Hayır," dedi Işıl usulca gülümseyerek. "Daha fazla bunun içinde olmak istemediğim için onlara yalan söyledim."

Ecevit'in dudağında çarpık bir kıvrılma oldu. İfadesi, gülümsediği anlaşılmayacak kadar karışıktı. "Yalan mı söyledin?"

Işıl, birden telefonu fark edip dudaklarını birbirine bastırdı ve telaşla bir telefona bir Ecevit'in yüzüne baktı. "Alkan," dedi Ecevit yalnızca.

Işıl gerginliğini iyice yüzüne taşıyınca Ecevit, sesini duymadığı Alkan'ı umursamadan kapatma tuşuna bastı ve telefonu cebine koydu. "Neden yalan söyledin?"

Işıl rahatlayarak omuz silkti. "Gitmek istediğimi söylesem bırakmazlardı."

"Yalanı sevmeyen Atabey Prensesi yalana mı başvurdu?"

"Lütfen dalga geçme ve beni buradan götür," dedi Işıl gerilerek etrafa bakarken.

Elini hafifçe ileri savurarak yolu gösterince Işıl reveransa karşılık teşekkür edip yürümeye başladı, Ecevit de arkasından ilerledi. Sessiz sakin otoparktaki arabalarına geçtiklerinde Ecevit, Işıl uyarısı almadan kemerini bağladı. Genç kadın memnuniyetle gülümseyerek kemerini takıp arkasına yaslandı.

Arabanın motoru çalışırken Ecevit onun bir iki kez yutkunduğunu ve derin bir nefes aldığını fark etti. Kız, çaktırmamaya çalışarak eliyle karnını gizlice tutuyor, nefesini dudakları arasından veriyordu. Işıl'ın ne istediğini anlamıştı.

Bir restoranın önünden geçerken birden frene basarak durdu. Işıl bir an şaşkın bakışlarla, "Ne oluyor?" diye sordu fakat Ecevit ses çıkarmadan arabadan inince nerede olduklarına baktı.

Bir restoranın önünde olduklarını görünce utana sıkıla kendisi de indi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadığında Ecevit onu duydu fakat belinden destekleyerek içeriye yöneltmeyi seçti. Konuşup her şeyi mahvetmeyecekti. Dışarda hiç yemek yememişlerdi ama acıkmış kızı da öylece evine bırakacak değildi.

İçeride küçük, loş ışıklı, romantik bir masaya yerleştiler. İkisi de mekânın ambiyansı yüzünden gergin olsa da yapacak bir şey yoktu. Burası denk gelmişti. Ecevit siparişleri verdikten sonra çevredeki iyi giyimli müşterileri incelemeye başladı. Onun için bu kadar şık yerler gereksizdi. Ekmek arası domatesle aylarca ses çıkarmadan beslenebilirdi fakat kızın gidebileceği türden olan restoranı yol üstünde fark edince mecburen arabayı durdurmuştu.

O normalde esnaf lokantasında bir tas çorba içmeyi tercih ederdi.

Sessizliklerini bozan Işıl oldu. "Rahatsız hissediyorsun sanırım?"

Ecevit kulakları havaya dikilmiş gibi keskin bakışlarla etrafa baktığının farkında olmadığı için, "Yok," dedi ağzının içinden. "Esnaf lokantası yeterdi de yol üstünde burası varmış. Şans."

Işıl onun yine de bu tarz bir incelik yapıp kendisini yemeğe getirmesini tatlı bulduğu için gülümsedi. "Burası da güzel. Tasarımı çok hoş," dedi. Ecevit ona kısa bir an bakıp etrafa bakınmaya geri döndü. Kız gözlerinin içine içine baktığı için ister istemez dikkatini başka bir yere verdi. Işıl tekrar konuştu. "Bige her gün beni arayıp halimi hatırımı soruyor." Ecevit ona dönüp kaşlarını kaldırdığında Işıl oturduğu yerde birkaç kez kıpırdandı. "Çok tatlı bir kardeşin var."

Bige tatlı tanımından uzak bir kızdı. Bazen sırf kendisini sinir etmek için yaşadığını düşünürdü. Ayrıca iş başındayken dünyanın en soğuk ve ketum insanı olurdu. Bige'yi tatlı bulabilecek tek kişi Işıl'dı.

"Alkan da çok beyefendi. Annen zaten çok anlayışlı biri," dedi Işıl sohbete başlamak ister gibi.

Ailesi dışarıya karşı açık ve sıcakkanlı insanlar değildi. Açıkçası Ecevit de ailesinin Işıl'a olan tavrını anlamsız ve garip buluyordu. Sanki yıllardır bugünü beklemiş gibilerdi. Aileye bir gelin gelmesini... ya da Işıl gibi birisini.

"Ailem hemen samimiyet gösteren insanlar değil," diyerek kısa bir nefes aldı.

Işıl onun sesindeki soğukluğu duymamış gibi sevinçle dikleşti. "Ben de öyle olacağını düşünüyordum ama bana çok sıcak davrandılar. Sanki uzun zamandır tanışıyorum onlarla."

Ecevit cevap vermeyince Işıl etrafına bakındı. Kendisine bakan bir adamı fark edip huzursuzca dikleştiğini fark eden Ecevit, gözleriyle salonu taradı. Adamı teşhis etti. Adamın bakışları Işıl'ı inceler gibiydi. Ecevit bakışlarıyla adama kilitlendi. Adam yutkunarak bakışlarını kaçırınca Ecevit sakince önüne döndü.

"Ailemi sevmene sevindim," diyebildi.

Işıl'ın yüzündeki hafif gülümseme büyüdü. Hem Ecevit adamı defettiği için hem de konuşmayı sürdürdüğü için mutluydu. "Evet. Kesinlikle sevdim. Bana ve aileme karşı çok nazikler."

Çünkü sen naziksin, diyecekti Ecevit ama sustu. Ailesi normalde hiç de tatli dilli değildi. Annesi dünyanın en ters ve ketum insanı, Alkan dışarıya mesafeli, Bige de ters biriydi ama Işıl'a karşı aile içinde nasıllarsa öyle davranıyorlardı. Işıl'ın duruşu Atabey ailesine karşı tavırlarını da yumuşatıyordu.

Sanki ailesi onun yanında kendini korumak zorunda hissetmiyor, tüm kalkanlarını indiriyordu.

"Evlenince nerede yaşayacağımıza karar vermişler," dedi Işıl yine.

"Evet, eski evinizde," dedi Ecevit de soğuk bir sesle onu onaylayarak.

Tüm düzen kurulmuş, güvenli muhit onlara ayrılmıştı. Hem her şeyden uzak hem de güvenli bir yerde yaşayacaklardı. Atilla Atabey'in her detayıyla ilgilendiği bir konuydu.

"Bundan rahatsız mısın?" diye sordu Işıl merakı yüzüne yansırken.

"Neyden?" diye sordu Ecevit sabırla.

"Senin için bir hayat kurulmasından."

Ecevit'in bakışları ağırlaştı, kafasını omzuna doğru eğip gözlerini kıstı. Bir an düşündü. Bu soru kendisine sorulmuyordu. Işıl kendi rahatsızlığını birinde görme ihtiyacı duyuyordu.

"Sen rahatsızsın."

Işıl kaçamak bir şekilde gülümsedi. Sürekli gülümseyerek asıl duygularını gizlediğini fark eden Ecevit bunu da not aldı. "Evet," dedi Işıl omuz silkerek. "Fransa'ya giderken hayatımı kendim kuracağımdan emindim."

"Sen bir Atabey'sin. Seçim hakkı senin değil."

"Hatırlattığın için sağ ol," dedi Işıl ışık saçan gülümsemesiyle. "Sen de benim gibi mi hissediyorsun?"

Kendisini araştırıyordu. En sevmediği şey birilerinin kendisini tanımaya çalışmasıydı. Ecevit bunu derhal durdurmalıydı.

"Beni sorgulama."

"Ama hiç konuşmuyorsun. Hep ailenden dinledim seni. Niye kendinden hiç bahsetmiyorsun? Otuz beş yaşındaymışsın. Ben yirmi altıyım."

Ecevit onun sorusunu umursamıyormuş gibi başka yöne döndü. "Biliyorum."

"Ankara'da evin var mı?"

"Var."

"En sevdiğin yemek ne? Şarkıcı? En sevdiğin renk kesin siyahtır."

Ecevit ona dik dik bakarken ters bir şey söylememek ve kızı kırmamak için susmaya çalıştı. Cevap vermesine gerek kalmadan yemekleri gelince kız da susmak zorunda kaldı. Işıl gerilerek yemeğine baktıktan sonra çatalına dokundu. Ecevit onun sol elini sık sık yumruk yapıp geri açmasını, çatalı tutmak için titrek parmaklarıyla çabalamasını gördü.

Genç kadın onun bakışlarını fark edince yutkunarak cesaretini topladı. "Şey..." Kısa bir nefes alıp sesini kısarak konuştu. "Sol elimle yerken zorlanıyorum. Ev dışında bir yerde yemek yemekten çekiniyorum. Umarım çok çirkin bir görüntü oluşturmam."

Birkaç saniye bakışları kopmayınca aralarındaki elektrik artmaya başladı. Muhtaç değil, mahcuptu. İlk kez bir yemeğe oturuyorlardı ve kız mahcubiyet içinde önden bilgi veriyordu. Kendisine mahcup olmasına gerek yoktu. Ecevit onun hiçbir şeyine takılmazdı. Bir an içindeki o katı duvar sarsıldı.

Kız, tabağına dönüp sol eliyle çatalını tutunca dudaklarını birbirine bastıran Ecevit bir şey demeden izleyecekti. Yapamadı. Kızın çatalı elinde sımsıkı tutup makarnasını çatalına tutturmaya çalışmasına kayıtsız kalamadı. Uzandı ve sakince çatalı ondan aldı. Işıl şaşkınca ona dönüp donakaldı. "Bunu yapmana gerek yok."

"Yardımcı olurum," diyerek onun afallamış bakışlarını umursamadan çatalı makarnaya daldırdı.

Işıl bu tavra karşı bir tepki göstermek istedi ama buna şans tanımayan adam yüzünden nefesini tuttu. Ecevit, çatalı dudaklarına yaklaştırınca Işıl parlayan gözleriyle onu izledi.

Çocuk gibi hissetmiyordu; acınası, kötü ya da bebek gibi de hissetmiyordu. Ecevit'in bunu düşünecek bir adam olmamasına rağmen çabalaması ve kendisine yardım etmesi kalbini yakmıştı. Gerçek manada yakmıştı, dudaklarından çıkan nefes kor alevdi.

İlk defa birinin kendisini gerçekten gördüğünü ve onun için ufak da olsa bir şey yaptığını hissetti.

Makarnayı dudakları arasına alırken, "Teşekkür ederim," diyebildi sessizce.

Ecevit'in kendisine acımadığına çok emindi. Herhangi bir acıma duygusu taşımadığını bilecek kadar onu tanımıştı. Bu yüzden kendini yaralı bir ceylan gibi değil de nişanlısının düşünceli halini gören kadın gibi hissediyordu.

Gerçek nişanlısı bile değildi!

Ecevit, çatalı tekrar uzatınca Işıl kaşlarını çatıp makarnasından bir lokma daha aldı. Ecevit, kızın ıslak dudaklarına bakarken kafasının bulandığını hissetti. "Belki etrafta biri vardır," diye açıkladığında Işıl kaşlarını kaldırdı. "Nişanlısının zorlandığına göz yuman bir adam gibi durmamak gerekir."

Işıl elini ağzının üstüne götürüp gülmesini durdurmaya çalıştı. Ecevit yutkundu ve kaşlarını çattı. Kızın gözlerinin içi gülüyordu. "Burada bizi tanıyan birinin olduğunu sanmam."

Ecevit düşünüyordu. Işıl'ı ve ailesini zora sokan birinin çevrelerinde olacağına emindi. Peki bunun için mi yapıyordu? Şov yapmak için? *Hayır...*

Kız her uzattığı çataldaki lokmayı yerken dudaklarından bakışlarını alamadı. Kendine hâkim olmak için bilinçsizce dişlerini sıktığını anlamamıştı. Işıl lokmasını nazikçe aldıktan sonra küçük bir hareketle dudaklarını birbirine

bastırıyor ve hemen ardından peçeteyle ağzının kenarlarını siliyordu. Ecevit kızın dudaklarını düşünmemeye ve onlara dönmemeye çalıştı ama bu zordu.

İçindeki dürtüyü bastırmaya çalışırken bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

Işıl doyduğunu belli eden küçük bir hareket yapınca Ecevit hemen, hızlı bir şekilde çatalı onun tabağına bırakıp soğumuş yemeğine döndü. O anda elinde olmadan nefesini tuttuğunu fark etti. Kafasında dönen elli düşünceyi hizaya sokmaya çalıştı. Kaşları her düşüncesinde daha da çatıldı.

Kızın dudakları umurunda değildi. Sadece yardım etmişti, o kadar. Başka bir şey yoktu.

Sakince çatalını yemeğinde gezdirdi. İştahı kapanmıştı. Birkaç çatal daha alıp kızı hemen eve bırakmalıydı. Işıl'ın, "Teşekkür ederim. Yemek de çok güzeldi," diye konuştuğunu duyunca bakışlarını ona çevirdi. "Seninki nasıl?"

Ecevit düşünmeden kendi çatalındaki et parçasını ona uzattı.

Işıl birkaç saniye duraksadı. Onun çatalından mı yiyecekti? Utanarak dudaklarını araladı ama boş verdi. Öne eğilip Ecevit'in çatalındaki lokmayı alıp dudaklarını birbirine bastırdı. "Güzelmiş," diye mırıldandı ve çirkin bir görüntüye mahal vermemek için peçeteyle sildi.

Ecevit kızın dudaklarındaki bakışlarını fark edip sabır çekerek yemeğine döndü. Neden bunu yaşıyordu? Niye içinde anlam veremediği dürtüler dolaşıyordu ve neden aptal gibiydi?

Düşüncelerini unutmaya çalışıp kızın bakışlarını umursamadan yemeğini yerken sanki yalnızmış gibi davranmaya başladı. Hızla yemeğini bitirip birden sandalyesinden kalktı.

Kızın dudakları kontrolünü yitirtmişti.

Onu şok içerisinde izleyen kıza dönmeden içeri geçti. Işıl arkasından bakakaldı. *Ne kadar garip*, diye düşündü. *Hem kaba hem düşünceli... Bu nasıl bir adam böyle?*

Ecevit yanına gelip onun kalkmasını bekleyince Işıl toparlanıp, "Gidiyor muyuz?" diye sordu.

"Evet."

Kızın toparlanmasını bekleyemedi. Elini uzatıp çantasını kavradı ve eline uzandı. Işıl şaşkınlıkla onun eline tutunurken Ecevit hızla yürümeye başladı. "Biraz yavaş! Ne oluyor? Ne bu yangından mal kaçırır gibi!"

"İşim var. Hızlı ol, Gün Işığı."

Işıl onun bu telaşlı haline yetişmek için gayret ederken nefes nefese konuştu. "Karnım çok şiş, hızlı yürüyemiyorum. Biraz yavaş lütfen!"

Ecevit aldırmadan hızla onu arabaya bindirdi. Kavrayamadığı bir öfke vardı içinde. Kendi düşüncelerine mi, onun dudaklarına mı yoksa dudaklarını

aklından çıkaramayışına mı sinirliydi bilmiyordu. Bir anlığına Işıl'ın irileşen gözlerini görünce içine sıkıntı düştü.

Bu tuhaf sıkıntıya da öfkelenerek kemerini takmadan arabayı hızlıca park alanından çıkardı. Işıl nefes nefese arabanın kapısındaki tutunma yerine tutundu. Gaza asılan adamın sinirini anlamıyordu.

"Ne oluyor? Konuş benimle. Bir şey mi oldu içerideyken?"

"Seninle bir şey konuşmak zorunda değilim," diyen Ecevit'in öfkesini tadan Işıl sessizleşti.

Ecevit ise kızın ıslak dudaklarının fikri yüzünden öfkeliydi. Böyle düşünmemesi gerekiyordu. Kızla toplasa bir elin parmak sayısı kadar görüşmemişti. Dudaklarını düşüneceği ne vardı?

İçinden kendine söverek arabayı sürerken Işıl'ın mum gibi durduğunu, nefes bile almadığını fark ediyordu ama sikerlerdi böyle işi.

Belki âşık olursun...

Herkes aynı şeyi söylediği için mi böyle hissediyordu? Milletin lafına takılacak bir adam değildi.

Elindeki direksiyonu sıkarak kırmızı ışıkta geçince Işıl, "Kırmızıda geçtin," diye mırlar gibi bir ses çıkardı. Ecevit ona dönmedi. "Kemerini de takmadın zaten." Ecevit burun deliklerinden aldığı nefesle dikiz aynasına bakınca Işıl yerine sindi. "Takma zaten. Niye takasın ki? Sanki araba sürüyorsun..."

Ecevit önüne dönüp gaza daha da asıldı ve en sonunda Atabey malikânesinin kapılarından geçip evin önüne kızı bıraktı. Işıl kemerini çözüp nefes nefese kapıyı açtı. Hemen bu adamdan uzaklaşmalıydı. Dengesiz ve anlamsız davranışları kendisini şaşırtmıştı.

Onun korkusunu anlayan Ecevit bu halinin önüne geçemiyordu. Kız için davranışlarına dikkat etmek sorun değildi. Olmadığı biri gibi davranmayı Aksakallı ile yaptığı konuşmadan beri zorunluluk olarak görüyordu ama biri ona söylemeden bir şeyler yapmaya başlamıştı.

Kızın yanında sigara içmemeye dikkat ediyor, sakin duruyor, yemek yediriyor, isteklerini göz ardı edemiyordu. Sıkılınca saçlarıyla oynadığını, insanlara takındığı gülümsemeyi kolay kolay bırakmadığını biliyordu. Kızın yaptığı kurabiyeyi yiyordu... Allah kahretsin ki bir de portakallılardı! Bunlar hiç kendisine yakışan davranışlar değildi.

Bakışlarını kıza dikip ifadesizce bakan Ecevit'in içinde fırtınalar kopuyordu. Fırtınadan haberi olmayan Işıl ona döndü. "Beni korkutuyorsun," deyince Ecevit'in bakışları boşluğa düşer gibi oldu.

"Ne?"

"Korkutuyorsun," diye tekrarladı Işıl. "İki kere kırmızı ışıkta geçtin. Kemerini takmadın. Sert sürdün ve konuşmayıp bana ters ters baktın. Baştan beri beni korkutan dengesiz tavırların var."

Gözlerini kısarak kızdaki bakışlarını aldı ve bahçedeki korumalara baktı. İçinden *korkuyorsan niye hep bana soru soruyorsun* diye geçirdi. Gidebilirdi. Işıl kapıyı kapatıp yerinde kalmaya devam edince kıza döndü. Gider diye düşünüyordu.

"Konuşalım. Sorun ne?"

"Sorun mu? Sorun korkak olman," diyerek sertçe kıza döndü. "Sorun sürekli benim hakkımda konuşmak istemen. Sorun sensin."

"Ben miyim? Seninle orta yol bulmaya çalışıyorum ama senin bir anın diğerini tutmuyor. Bir an iyiysen bir an dengesizsin. Bir an gözlerin yumuşakken diğer an kabasın. Korkak olmam çok da şaşılacak bir şey değil."

Ecevit sabırsızca iç çekti. "Korkak olmaya devam edersen arkandan neyin geldiğini anlamayacaksın."

"Öyle mi?" diyerek alayla güldü Işıl. "Ne geliyormuş arkamdan?"

Ecevit soluyarak onun yüzüne doğru eğildi. Gözlerinde karanlık bir parıltı vardı. Nefesi kızın yüzüne çarptı. "Yıkım."

Işıl onun bakışlarına meydan okudu. Aralarındaki sessizlik derinleşirken Işıl onun sözlerinin ağırlığının altından kalktı ve burnunu dikti. "Sen misin arkamdaki yıkım?"

Ecevit onun üstüne daha da eğildi. Gözleri sertti. "Yanında değil arkandayım, Gün Işığı. Yoluna bak, yüzünü bana çevirme."

Işıl yüzünü buruşturdu. Üstünde kurduğu üstünlükten hoşlanmamıştı. "Tamam." Olana inanamıyordu. Kaba adamın ne düşündüğünü de anlayamıyordu. Sadece bir gün insan gibi davrandı diye tüm duvarları indirmeyi düşünmüştü ama boşunaydı. Bu adamın duvarları boyunu aşıyordu. "Ne yapıyorsan yap! Umurumda değilsin zaten."

"İyi," dedi Ecevit kısa ve keskin bir şekilde.

"İyi!" diye bağıran kız kapıyı açtığında Ecevit geri çekildi. Yoluna bakarken Işıl tam arabadan inecekken geriye döndü ve bakışlarını onun yüzüne dikti. "Düğüne kadar beni arama sakın! Unutma, duygu yok!"

Ecevit'in çenesi gerildi. Tam konuşmak için dudaklarını aralayacakken Işıl onun suratına kapıyı sertçe kapattı ve koşar adımlarla evin kapısına gitti.

Ecevit kaşlarını çatarak gaza asılırken, "Duygu yok," diye sert bir sesle kendine hatırlattı. "Ona karşı hiçbir şey yok. Olmamalı."

Yol boyunca yüzünü sıvazladı, gece boyunca uyumaya çalıştı ama küllüğündeki sigara izmaritleri yine dağ oldu. Düşünmeden duramıyordu. Nedenini bulamadığı bir huzursuzluk göğsüne çöreklenmişti.

Yaşadıkları kısa an, yakınlık, dudakları, gözlerindeki parıltılar, içten gülümsemesi, saçları, kokusu ve Ecevit'in içinde engelleyemediği o garip his. Hepsi uykusuz geçen saatlerde kafasının içini kemirdi durdu.

Bugün restoranda yaşadıkları o lanet an da neyin nesiydi?

Ördüğü duvarların arasına çatlak mı düşmüştü? İnşa ettiği soğuk kale, kendi elleriyle ördüğü buzlar, sarıldığı mesafeler mi sarsılıyordu?

Yoksa yalanın tam ortasında filizlenen, istemediği fakat herkesin dillendirdiği o gerçeklik bu muydu?

Hayır.

Asla öyle bir şey olmayacaktı. Bu işi bir yıl sürmeden bitirecekti. Bu, kendisine ettiği bir yemin oldu.

9. BÖLÜM

"RİSK ALMADAN BİR YERE VARILMAZ"

İşil Atabey

Huzursuzluk insanı zindana atıyorsa, Ecevit Demirhan mahkemesinde müebbet almıştım. İşin kötüsü duruşma bitmiyor, her gün yeniden başlıyordu.

Bir adamı tanımadan evlenmeye razı olabilirdim ama kaba ve dengesiz bir yabancıyla bir yıl geçiremezdim. Asıl yüzünü merak ediyordum çünkü elimi tutan adamla beni metrelerce uzağa fırlatan adam aynı kişiydi.

Aramızdaki duvarlara her çatlak düştüğünde o çatlağı sıvayan yine oydu. Sonra da demirden bir kapı örerek vuracağım balyozun önünü kesiyordu. Yüzüme kapısını kapatmıyor, çarpıyordu.

Hangisi oydu? Soğuk olan mı, bana yemeğimi yedirirken dikkatle beni izleyen mi?

Ondan nefret etmiyordum çünkü içindeki insanlığın birkaç kırıntısına rastlamıştım ama beni huzursuz ediyordu. Sürekli üstüme gelen tavırlarıyla bunaltıyordu. Karanlıktan, yıkımdan söz ediyor, beni hem fiziksel hem de duygusal olarak metrelerce öteye fırlatıyordu. Tam onunla gerçekten anlaşacağımızı düşünürken gizemli maskesini takıyor, duvarlarının arkasına saklanıyordu.

Benim hakkımda sohbet etme de ne demekti? Onunla evleniyordum!

Bir an iyi, bir an kötüydü. Yaramı merak ettiğinde heyecanlanmış, benimle ilgilendiğine sevinecek gibi olmuştum ama hayır... yine kırıcı, ilgisiz haline dönmüştü. Ona öküz demek öküzlere saygısızlıktı.

Bu bir haftada tek kelime konuşmamıştık. Defalarca ona yazmak, kızmak, sinirle ağzıma geleni söylemek istemiştim fakat her seferinde kendimi durdurmuştum. Engin tedaviler için yazınca ona da,

"Düğünüm var ve şu an tedaviyle uğraşamayacağım için üzgünüm. Umarım daha sonra devam edebiliriz," diyerek patlamış bulunmuştum.

Kendimden hiç beklemediğim bir çıkıştı.

Abim köşe bucak benden kaçarken ben de babamdan uzaklaşıp onunla denk düşmemeye çalışıyordum. Annemse... sürekli Bedia Hanım'la konuşup Ecevit hakkında bilgi alıyordu ama bana söylememesini rica etmiştim. Açıkçası ben de ne halde olduğunu merak ediyordum ve bu beni daha da sinirlendiriyordu. Ondan bana neydi ki!

Düğünden bir gece önce yatağımda yan dönmüş, cenin pozisyonundayken tabloya dik dik bakıyordum. Elimdeki ağrı zihnimi fare gibi kemiriyor, uyku kanallarımı yok ediyordu. Ne ağrım diniyordu ne de uyku yüzü görüyordum. Üstelik yarın gösterim vardı. Evet, gösteri... çünkü oynayacağım bir role sahiptim! Âşık, mutlu, huzurlu Işıl Atabey. Pardon, müstakbel Işıl Atabey Demirhan!

Hem ağrıma hem yaşadıklarıma hem zorunluluklarıma hem de halime sinirliydim. Hele... o karşımdaki tablolara! En çok onlara!

Birkaçı Fransa'daki evimde yarım kalan tablolardı. Onları tamamlayacağımı düşünmüyordum. En azından yakın zamanda elime fırça almak gibi bir niyetim yoktu.

Tüm ince çizgileri ve taslağı sağ elimle çıkarır, sol elimle renkleri dağıtırdım. Şimdi taslağını çıkaramadığım resme bakamazdım ki. Sol elimle taslak çıkarabilsem ve bir şeyler karalasam öfkemi kusabilir miydim? Denemekten zarar gelmezdi ya.

Yatağımın yanındaki taş rengi komodinin çekmecesinden eskiz defterimi ve kalemimi alıp yatağıma koydum. Türkiye'den ayrılacağım kesinleşince çizdiğim çiçekli bahçeleri, güneşli gökyüzlerini, parlak gözleri içeren sayfaları tek tek koparıp buruşturduktan sonra duvara fırlattım.

Sanmıştım ki kurtulurum. Sanmıştım ki hislerimi kâğıda dökersem özgürlüğüm sonsuza kadar bir kenarda temsilen durur. *Sanmıştım.*

Saf Işıl! Mahkûmiyetinin ne denli büyük olacağını tahmin edemeyen, kimsesiz, savunmasız, güçsüz, eksik Işıl! İki gülüp beş ağlayan Işıl!

Gözyaşlarım akarken çizim kalemimi sol elime alıp sımsıkı tuttum. Elimi yumruk yaparak sayfayı yırtar gibi taslak çıkarmaya çabaladım. Her çizgide öfkem daha da büyüdü. Göğsümdeki sıkışmayı bastıramadım.

Olmuyordu ki!

Yanaklarıma yaşlar dökülürken sağ omzuma yüzümü sürterek yaşlarımı sildim. İçli içli nefeslenerek onu düşünmeye başladım. Kalem sayfaya her

değdiğinde ortaya ne çıktığı umurumda değildi. Sayfayı yumruklayarak içimdekini çıkarmak, o histen kurtulmak istiyordum.

Sol elimle istediğimi çizemiyordum.

Sayfa bir süre sonra sadece kapkara bir karmaşaya dönüştü. Omuzlarım sarsılırken yırtılan sayfayı rahat bırakmadan birkaç dakikayı öldürdüm. En sonunda defterden uzaklaşarak ortaya çıkan görüntüyü gördüğümde nefesim boğazımda sıkıştı.

Bu... korkunçtu!

Yırtık sayfaların arasında gözleri olmayan bir portre vardı. Dağınık çizgilerim karmaşık, düzensiz, yaralı bir yüzü gösteriyordu. Bu simada belirgin olan, defalarca kez üstünden geçtiğim çatık kaşlar ile düz dudakları fark etmek sinirlerimi iyice bozdu.

Güzel de değildi, sanatsal da! Ayrıca kapkaraydı! Estetikten yoksundu, hiçbir anlamı yoktu!

Ve en kötüsü *o adamı* anımsatmıyordu bile!

Kısık bir çığlık atarak karşımdaki duvara fırlattığımda defter yere düştü. Ardından koştum, defteri yerden aldım. Bu sefer yatağımın yanındaki duvara fırlattım.

"Hiçbir şey beceremiyorsun. Çirkin! Çok çirkin! Artık yapamayacaksın! Her şeyini kaybettin!"

Ağrı beynime kurşun yemişim gibi sertçe başıma vurunca kısık sesle inledim. Makyaj masamdaki ilaçları almak için acele ettim fakat elim bana yine ihanet etti. Açamayınca ilacın kapağını dişlerimi kullanarak açtım. Ağrı katlanılmaz boyuta gelince sinirle hapı masaya döktüm. Tam iki ağrı kesiciyi içecekken bakışlarım yavaşça odamın köşesinde üstü örtülü tablolarıma takıldı.

Ağrı kesicilerin birini masaya geri koydum, sakince ilacı alıp suyu kafama diktim. Yine suyu üstüme döktüm. Gözlerimi kapatarak sakin nefesler almaya çalıştıktan sonra nefesleri dudaklarımdan bırakıp sınandığım her şeyi unutmaya çalıştım.

Kendine gel, Işıl. Sesini biri duyabilir.

Sesimi hiçbir zaman duymamışlardı, şimdi de duymazlardı. Burada yaşadıklarım sadece onunla benim aramdaki bir şeydi.

O...

Her şeyimi elimden alıp hayatımı altüst eden, sabahın beşinde beni rahatsız eden, peşimi bırakmayan *o*.

Üstteki çarşafı çekip aldım ve kenara fırlattım. "Şafak Vurgunu, her şeyimi... her şeyimi elimden aldın! Kaybettim. Şimdi ne olacak?" diyerek Şafak Vurgunu'nu tek elimle tuttum. "Onu karşıma çıkaran sen misin?"

Turuncu geçişlere ve siluetin hatlarına baktım. Tabloyu yere yaslayıp arkasından ayağımla destekledim. "Ecevit bana malum mu oldu? Sanki... müneccimmişim gibi!" dedikten sonra tozdan simsiyah olmuş işaretparmağımı siluete dokundurdum. "Hiç mi kurtulamazsın geceden?" diye fısıldadım. Siluet de kim olduğunu bilmiyordu ki!

Tablo benim gibi hasarlı, içim gibi karamsar, dağınık saçlarım gibi sahipsizdi. Bir süre önce onu satın almak isteyen kadına, Ece Demir'e göndermeli miydim bilmiyordum.

Tabloyu yatağa fırlatıp bilgisayarımı açtım ve hızla kadının iletişim bilgilerine ulaştım. Ne yaptığımı bilmiyordum ve düşünmek de istemiyordum. Ağrı mantığımı un ufak ediyordu. Telefonumu elime alıp numaraya mesaj attım.

Merhaba, Ece Hanım. Tabloyu almak istediğinizi belirtmişsiniz fakat tablo hasar aldığı için artık satılık değil. İstediğiniz bir tarz varsa birkaç arkadaşıma yönlendirebilirim.

Gece beş, Işık Hanım.

Saat beş mi olmuş?

Kusura bakmayın. Saatin farkında değildim. Sabahın bu saatinde yazmak istemezdim. Umarım uyandırmamışımdır.

Hayır, uyumuyordum. Tabloyu istiyorum. Hasar önemli değil.

Neden istiyorsunuz ki? O hem hasarlı hem kötü hem de...

Görmüyor musunuz? Şafak güzel durmuyor. Teklifiniz bana uygun değil.

Şafak güzel duruyor.

Ve tabloyu satın alacağım. Daha fazla isterseniz verebilirim. Durumum var.

Hayır, teklifiniz çok fazla. Değmez.

Yaptığınız çok riskli. Bu tabloda bir şey var.
Onu yok etmek en iyisi.

Yok etme. Riskliyse de alacağım,
bana değişik hisler uyandırıyor.

Hem risk almadan bir yere varılmaz.

Pekâlâ. Adresinize en yakın zamanda
göndermeye çalışacağım.

Sabahın beşinde rahatsız ettiğim
için üzgünüm. İyi sabahlar.

İyi geceler, Işık Hanım.

Sabahın beşinde mesajlaştığım kadının birkaç lafıyla sakinleştiğime inanamıyordum fakat gerçekten artık daha iyiydim.

Risk almadan bir yere varılmaz.

Ecevit Demirhan ile yapacağım evlilik bir riskti fakat bu riski almazsam ailemi tehdit edenleri açığa çıkarıp onları koruyamazdım. Yatağın karşısındaki defterimi alıp onun simasını andıran çizgilerin olduğu kırışık sayfayı ellerimle düzelttim. Sonra etrafa fırlattığım sayfaları aldım, onları da düzelttim.

O sayfalar da bana aitti, benimdi. Bir zamanlar taşıdığım hisleri gösteriyordu. Onlardan vazgeçemezdim.

Makyaj masamı toparlayıp ilaçlarımı kutuya koydum. Derin bir nefes alarak Şafak Vurgunu'nu yerine götürüp duvara yasladım. Yatağımın içine girip sabahın ilk ışıklarıyla onu izlerken gözlerim ağır ağır kapandı.

Yarın ilk riskimi alarak evlenecektim. Ölü gibi olmak istemediğim için hayatta kalmaya mecburdum.

Ağrısı kesilen elimin rahatlığıyla uykuya daldım.

12 Şubat 2022

Düğün sabahı, kuzenlerim sürpriz yaparak odama fotoğrafçıyla birlikte küçük bir bekârlığa veda organizasyonu kurmuşlardı. Başımda bigudiler, üzerimde tüylü sabahlığım, ona uyumlu tüylü terliklerimle poz vermiştim. Kendimi çocukken gizli gizli annemin makyaj malzemeleriyle süslendiğim oyunu oynuyormuş gibi hissetmiştim fakat ben zaten çok büyük bir oyunun içindeydim.

Pembe bulutlar içinde uçacağımı, aşktan kıvama geleceğimi, mutluluktan kafayı yiyeceğimi yıllardır hayal ettiğim düğünüm bugün bana eziyetti.

Küçük Işıl'a âşık olduğu adamla minik ve sıcak bir müstakil evde yaşayıp, bitkilerini suladığı, iki köpek sahiplendiği evliliği veremeyeceğim için bir özür borçluydum.

"Sen niye böyle sinirlisin? Bugün düğünün var!" diye sordu Serap gülerek. Ona döndüm yavaşça. "Yoksa Ecevit abiyle mi kavga ettiniz?" Başını çevirip diğerlerine seslendi. "Kızlar, Işıl'ın morali bozuk!"

Sabırla nefes aldım. Diğer kuzenlerim de etrafımda toplandı. Makyajları henüz tamamlanmamıştı fakat enerjileri tamdı. Hepsi tüylü nedime sabahlıkları içinde mutluydu.

"Ne oldu?" diyen sorular ağız birliği etmişler gibi yükseldi.

"Kavga ettik," dedim üzgün bir yüzle.

Evet, kavga etmiştik! Tabiri caizse beni yerin dibine sokmuştu. İki güzel hareketine kanıp onu merak ettiğim için benden uzaklaşmıştı ki onu merak etmek en doğal hakkımdı. Fakat Ecevit empatiden yoksun bir öküz olduğu için aşkı hayal eden küçük Işıl'a ihanet etmeye devam ederek sahte nişanlımla bir haftalık küslüğün içerisindeydim.

Şaşkın nidalar hepsinden aynı anda döküldü. "Sinirlerimi bozduğu için bir haftadır konuşmuyoruz."

"Ne!" diye çığlık attı Pera. "Evlilikten vaz mı geçeceksiniz yoksa?"

Keşke.

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim ümitsizce. "Vazgeçmiyoruz. Birbirimizi seviyoruz. Sadece kavga ettik."

Yalanım o kadar zayıftı ki kendi içimdeki alayla gülen sesi susturamıyordum. Ben bile inanmıyordum, insanları nasıl inandıracaktım?

"Çok yakışıyorsunuz ama!" diyen Elif yatağa dirseğini yaslayıp oturduğu yerden hülyalı bir şekilde yüzüme baktı. "Ecevit abi çok karizmatik. Çeyiz alışverişinde bayağı iyi anlaşıyorsunuz gibi duruyordu."

"Çok iyi anlaşıyoruz zaten," dedim sırıtarak. Gülmemi durduramazken, konuştuğumuz her an didiştiğimizi hatırlamıştım. "Hiç sorun yaşamazdık normalde biz. Aşk kuşuyduk. Bir elmanın iki yarısıydık."

Kızlar benim kıkırdamamı dinlerken gülmeye başlamışlardı. Hiçbir şey anladıkları da yoktu gariplerin. Gerçekle alakası olmayan bu yalanlarım benim için çok ama çok komikti.

"Ee? Ne oldu da kavga ettiniz?" diye sordu Sinem ciddi ciddi.

Aklıma ilk geleni söyledim. "İstediğim pırlantayı almadı!" dedim gözlerimi kocaman açarak dramatik bir şekilde. "Bana evlilik teklifi bile etmedi ki! Hiç naz gösteremeden kocaya gidiyorum!"

"Ne?" diye bağırdılar bir ağızdan. "Evlilik teklifi etmedi mi?"

Parmağımdaki alyansı gösterdim. Bu yüzüğü Alparslan amca vermişti, Ecevit evlilik teklifini bırak, kurdele kesilen yüzüğü bile bana uzatmamıştı. Yalanım daha komik bir hal alıyordu. "Bir alyansla tavladı beni! Hiç tektaş, güller, mumlar falan yok. Sadece yüzük."

Kızlar etrafımdayken ve ben kızlara yüzüğümü gösterirken bizi çekmeye devam eden fotoğrafçı da güldü. Çok tatlı kareler çıkardığını düşünüyor olmalıydı.

"İnanmıyorum!" dedi Aliye. "Ecevit abi romantik bir tipe benziyordu. Nasıl evlilik teklifi etmez?"

"Çok romantik çok," dedim kıkırdamamı durduramazken. O günleri göreceğimi düşünmüyordum. "O kadar romantik ki iş ciddiye binince kaçacak delik aradı. Bu saldırı yüzünden aceleye geldik işte."

Kızlar nidalarla aynı ağızdan bir şeyler söylerken kapım çalındı. Sesleri aniden kesildi. Kapıya döndüm hızla. "Gel!"

Kapıyı açan korumamız Kemal abi, "Işıl Hanım, babanız sizi odasına bekliyor," diye konuşunca ayağa kalktım. Kemal abi üstümdeki sabahlığa bakıp bakışlarını kaçırdı. "Üstünüze düzgün bir şeyler giymenizi rica etti. Misafirleriniz varmış."

"Tamamdır, Kemal abi. Teşekkür ederim," diyerek dolabımdan aldığım kıyafetlerle kuzenlerime el salladım. Bir misafir odasında pantolon ve gömlek giyip merdivenleri ikişer ikişer indim. Babamın odasının kapısına geldiğimde annem mutfaktan telaşla çıktı.

"Işılcığım, Ecevit burada." Sesi tedirgindi. "Lütfen bir gerginlik çıkmasın."

Ne demek Ecevit burada?

Kapıdaki elim dururken anneme, "Ne işi var bu saatte?" dedim fısıldayarak. Gözlerim kapıya kilitlenmişti. Damarlarımdaki kan bir anlığına donuvermişti. "Akşam gelecek sanıyordum."

Bir haftadır konuşmuyorduk. Ne mesaj ne bir arama. Sessizliğimizi iyice büyütmüştük. Açıkçası onunla konuşmak, yüzünü görmek bile istemiyordum. Onunla yüzleşmeyi ertelemiş, düğün sonrası bile konuşmamak üzere kendi içimde plan yapmıştım.

Şimdi nasıl davranacaktım? Kapının arkasında onun olması fikri içimdeki tüm planları darmadağın etmişti. Elimi pantolonuma silerek teri almaya çalıştım.

Annem gözlerini büyütüp uyarır gibi, "Sakın ters bir şey yapma," dedi.

Babamın yanında nasıl yapabilirdim ki?

Kapıyı çalmak için elimi kaldırmışken, "İçeri gel, Işıl," diyen babamın tok sesiyle irkildim.

İçeri girdiğimde odaya dağılmış ciddiyetin ağırlığını fark edebildim. Ecevit Demirhan, Alparslan Aksakallı ve Atilla Atabey üçlüsüyle karşılaştım. Ecevit'in üzerinde damatlık değil de siyah bir gömlek ve siyah pantolon vardı.

Ecevit ve Alparslan amca karşılıklı oturuyordu. Babam masasının üstünde ellerini toplamıştı. Gömleği kırışıksız, kol düğmeleri özenli, saçları jilet gibiydi. Karar komutanı olduğunu gösteren ağırlığını hissettiriyordu.

Atilla Atabey otoritesine çok alışık olmayan ben, şu birkaç ayda yaşadıklarımı kavramakta zorlanıyordum.

Babam sessizdi ama gözleri pürdikkat Ecevit'in üzerindeydi. Düğün öncesi yapılan bu buluşmamız, gizli bir operasyonun brifingi gibi hissettirince gergince koltuklara baktım.

Ecevit bana değil, ortadaki masaya bakıyordu. Bu bende üzüntü yerine öfke uyandırdı. Yüzümü buruşturup onun yanına değil, Alparslan amcanın yanına oturdum.

Ecevit'in gözlerindeki kaçış son bulup bana döndü ama benim gözlerim ona küstüğü için babama döndüm. Odada elle tutulacak kadar keskin olan bir soğukluk hâkimdi.

Babam burun deliklerinden aldığı nefesle Ecevit'e dönerken Alparslan amca da bana baktı. Gergince gülümsedim. Ecevit bakışlarını benden çekmezken onu umursamadım.

Bir de yanına mı oturacaktım? Bu odada kimseye oynamak zorunda değildim! Ecevit beni huzursuz ediyordu ve bunu saklayamazdım.

Herkes sessizken ne olduğunu anlamaya çalıştım ve hemen kavradım. Kafamdaki turuncu bigudilerin ortamın ciddiyetine hiç uymadığını düşünüyor olmalılardı. Turuncu bigudilerime garip garip bakan Ecevit'i, gözucuyla bakıp bakıp önüne dönen Alparslan amcayı, Ecevit'i öldürmeyi diler gibi ona kilitlenen babamı da dikkate almadım.

"Beni çağırmışsınız babacığım," dedim ciddiyetlerini karşılamak isteyerek.

"Bugün ve sonrasında yapmanız gerekenleri konuşacağız," diyen babamı kafamla onayladım. "Düğüne davet edilen herkes potansiyel şüpheli. Konukların hepsi hedefimiz olabilir. Herkese dikkat edeceksiniz. Konuşurken saldırıdan bahsedip tepkileri gözlemleyeceksiniz. İnsanlara bu işin bir oyun olduğunu hissettirmeyeceksiniz. Her şey normal, doğal ve göze batmayacak şekilde olmalı."

"Yani birbirinizden çok sık ayrılmayacaksınız," diye açıkladı Alparslan amca devralarak. "Yan yana duracaksınız. El ele tutuşacak, mutlu bir çift görüntüsü vereceksiniz."

Ecevit ile bakışlarımız çarpıştı. Onun düz bakışlarına karşılık aynı şekilde bakmaya çabaladım. Benim için zordu ama denedim. Bakışlarımızla anlaştık.

Göz önünde el ele tutuşma, temas var ama yalnızken dokunmak yok. Bu evlilik sadece kâğıt üstünde.

İkimiz de aynı anda başımızla anladığımızı ifade ettik. Sessiz ve hesaplı bir uyum vardı aramızda.

"Dans-" diyen Alparslan amcaya karşılık ikimizden de aynı ses çıktı.

"Hayır!" Aynı anda Alparslan amcaya döndük. "Dans edemem," dedik yine aynı anda.

Alparslan amca kaşlarını kaldırarak, "İyi, en azından ortak fikirlere sahipsiniz. O kadar da kötü olmayacak demek ki bu evlilik," dediğinde babamın sabır çektiğini duydum. "Gerçekten evleniyormuşsunuz ve birbirinize âşıkmışsınız gibi davranacaksınız. Kimse en ufak bir şeyden şüphelenmeyecek. Şimdiye kadar iyi idare ettiniz. Buna devam edin. Bugün en kritik gün."

"Tamam," dedik aynı anda. Aynı şeyleri aynı anda söylemek bile bu oyunda başarılı olacağımızı kanıtlıyordu. Konuşmaya ben devam ettim. "Gerçekten âşıkmışız gibi davranacağız."

Gerçekten âşık olmak... Acaba kime gerçekten âşık olacaktım? Bir tarafım hikâyemin başrolü bu adam olmamalı diye bağırıyordu. Diğer tarafım ise hâlâ emin olmadığım çatlağa bakıyordu. Aramızda oluşan bir çatlaktı. Birkaç anlık hisler o çatlağı aramızdaki duvarlara taşımıştı. Bilmiyordum. Hikâyemin bu adam olmadığına inanmak istiyordum.

Ecevit parmağındaki alyansı çevirmeye başladığında benim de işaretparmağım sol elimde takılı olan alyansıma gitti. Yavaşça okşadığımda içimde bir düğüm çözüldü. Bizi bağlayan bu yüzükler zorunlu bir kırmızı iple bizi birbirimize çekiyordu.

Anlaştığımız bu evlilik gizli, hayır diyemediğimiz bir zorunluluktu. Ailemi korumak için, beni tehdit eden karanlığı açığa çıkarmak için bu evliliğe evet demek zorunda kalmıştım. Ecevit için de bu bir emirdi. Onu bu işin içine benim ailem çekmişti.

Babamın bakışlarını yüzümde hissediyordum ama dönüp de bakmadım. İçinde olduğum durum son çaremiz miydi bilmiyordum ama belli ki ilk çaremizdi. Daha zorunu denemeye cesaret edememişti, kızını tanımadığı biriyle evlendirmek kolayına gelmişti.

Ona kırgındım ama kızamıyordum. Kırgınlığımın altında hâlâ anlamaya çalışan bir parçam, onu haklı bulduğum noktalar vardı. Mantığıma ihanet ettiğim bir durumun içindeydim.

Babam, "Evinizin içinde nasıl davranacağınızı kendiniz belirleyin," diyerek Ecevit'e baktı. Bu sefer sesi daha kişisel, daha tehditkârdı. "Kızım da duysun, sana bir komutan olarak değil, evleneceğin kadının babası olarak söylüyorum. Senin yüzünden kızımın gözünden tek bir damla yaş düşerse... sana hayatı zindan ederim."

"İçiniz rahat olsun," dedi Ecevit bana bakarken. "Işıl asla benim yüzümden ağlamayacak."

Göz devirdim. Bir hafta önce eve bırakmadan önce beni harap etmişti ve sessizce uzaklaştığında saatlerce ağlamıştım. Hayır, beni ağlatan o değildi. Beni ağlatan onunla bir yıl geçirmek zorunda oluşumdu. Dengesiz, suskun, aniden patlayabilen bir adamla bir yıl nasıl yaşayacaktım?

Yalnız ağlayıp yalnız toparlanmış ve her sabaha yalnız başıma uyanmıştım. Bunu kimse fark etmemişti. Kimse yalnız başıma toparlanıp geceyi gündüz ettiğimi bilmiyordu.

"Sen de Ecevit'in işini zorlaştırma, Işıl," diyen Alparslan amcaya döndüm. Sesinde dikkatli bir ton vardı. "Birbirinize bir yıl arkadaşlık edin. Ortak bir hedefiniz var."

Bu öküzle ne evlilik yapılırdı ne de arkadaşlık ama, "Anlaştık zaten," diye konuştum gülümseyerek. "Arkadaşız."

Ecevit beni kafasıyla onayladı. "Arkadaşız."

Bu arkadaşlık, savaş alanında sırt sırta durmak ama yüreklerin ısınmayacağına söz vermek gibi bir şeydi. Odada bir süre sessizlik oldu. En sonunda, "Ben hazırlanmaya gideyim. Size iyi sohbetler," diyerek yanlarından ayrıldım.

Beni hazırlayan ekip, son düzenlemeleri yaptıktan sonra kuzenlerimin kahkahaları eşliğinde odayı terk etmişti. Kapatmayı unuttukları kapıdan içeri usulca giren annemi fark edince ona döndüm. Ayağına kadar inen pastel tonlarda ipek elbisesiyle adımlarını ağır ağır atarken yüzündeki ifade hiçbir davette, hiçbir fotoğrafta görülmemişti.

"Prensesler gibi olmuşsun, Portakalım..."

Straplez, güpür işlemeli gelinliğim üzerime tam oturmuştu. Göğsümden belime inen narin işçilik, tül eteğin kabarıklığında sanki bu akşamın ağırlığını taşıyordu. Bu gelinliği annemin günlerce evde ağırladığı, kumaşları tek tek seçerek getiren tasarımcı dostuyla birlikte seçmiştik.

Tüm gösterişe rağmen içimdeki karmaşayı saklamak zorundaydım. Sağ kolumu ve elimi örten uzun, zarif duvağın her katmanında sadece tül değil, bir parça utanç, bir parça korku, bir parça tutsaklık, bir parça da sabır vardı. Her adımda o duvak arkamdan sessizce sürüklenecek, içinde olduğum zorunluluğun izlerini süpürecekti.

Saçlarımı bu hale getiren kuaför işinde iyiydi. Bigudilerden özgür kalan saçlarım belime dökülen düzgün ve hacimli dalgalar halindeydi. Taç gibi duran o çiçekli aksesuarın renkleri ne kadar yumuşaksa içimde bıraktığı his bir o kadar keskindi.

Masalsıydı ama bu masalın prensi ellerimi tutmak istemeyen, tam tersine iten bir adamdı. Ben de prenses gibi hissetmiyordum.

Ben kendi hikâyesinin figüranı olan, eteği çamurlu o sessiz kızdım.

Babam bana önceden prenses gibi hissettirirdi fakat şimdi içimde bir boşluk vardı. Sanki masalın içinden çoktan çıkmış, kendi gerçekliğimde kaybolmuştum.

Sol elimdeki çiçek buketini daha sıkı kavradım. Beyaz, tozpembe, kirli sarı ve ince morlardan oluşan türlü türlü çiçeklerle bezenmişti.

Annemin yaşlarla dolu gözlerine baktım. Gözkapaklarını kırpmaya korkar gibi bakıyordu bana. Bir anne olarak içini parçalayan gerçekleri saklamaya çalışıyor, gülümsemeye çabalıyordu ama gözlerinden taşıyordu her şey. Sevgi, endişe, suçluluk... ve en çok da çaresizlik. Kızının kendi kaderini yaşamasını durduramamanın yaşattığı karmaşayı görebiliyordum.

Derin bir nefes alıp gülümseyerek yüzüne baktım. "Teşekkür ederim anneciğim."

"Benim bebeğim gelin oluyor."

Gelin oluyormuş gibi hissetmemem dışında sorun yoktu. Gelinliği giyerken de hazırlanırken de kafamda yalnızca evimizin arka tarafındaki bahçede hazırlanan sade düğünde nasıl davranmam gerektiği dönüyordu.

Mutlu değildim! Gelin olmuştum ama gitmek istemiyordum. Annesinin bir tanesini hor görmemeleri için kına istememiştim zaten. Ne kadar hızlı biterse o kadar iyiydi.

"Çok güzel olmuşsun, maşallah sana," diyen annem eliyle elbisesini okşadı.

"Sen de çok güzelsin," dedim gülümseyerek.

Üzgün bir ifadeyle çiçeğimi elimden aldı, diğer eliyle de elimi tuttu. "Keşke böyle olmasaydı," dedi kaşları düşerken. "Bana kızıyor musun?"

Yutkunarak başımı iki yana salladım. Ona kızamıyordum. Her şeyin ortasında biraz suçluydu ama sorumlu değildi.

"Hani sordun ya bana... babama âşık değil misin diye." Başımla onaylarken bakışlarımı çiçeklere kaçırdım. "Babanı ilk tanıdığımda nefret ettim çünkü rahmetli deden bu evliliği yapmam için hayallerimi elimden almıştı. Ressam olma hayallerimi... Hiçbir zaman desteklememiş, alaya almıştı. *Evleneceksin, evinin hanımı olacaksın* demişti."

Dehşetle doldum. Annemin ressam olmak istediğini bilmiyordum. O hiçbir zaman eline fırça almamıştı. Ellerinde hiç boya kalıntısı görmemiştim. Şimdi tuvalin önünde durup çizgilerini içine atan bir kadını görüyordum. O, her zaman hayallerimi desteklemişti. Tuvallerimi ve heykellerimi ciddiye almasa da ressamlık yolumda yanı başımdaydı.

Annem de mi ressam olmak istemişti? Dedem onu dinlememiş miydi?

"Baban evlendiğimizde hayallerimi bilmiyordu. İlk zamanlar oldukça kaba bir adamdı. Çünkü ailenin en asi oğluydu. Bir şey söyleyip ona uymamı bekliyordu. Her zamanki Atilla..." Gülümseyerek bana bir adım daha yaklaştı. "Ama bir gece... ona hayallerimden bahsettim ve ilk kez beni dikkatle dinledi. Aslında olmak istediğim kişiyi, beni desteklemediklerini, hor görüldüğümü anlattım. Baban ne yaptı biliyor musun?" Kafamı iki yana salladım. "Ertesi gün bana tuvaller, boyalar, fırçalar getirdi. Evde yalnızca bana ait bir oda hazırladı. İçindeki perdeden duvarın rengine kadar bana seçtirdi. O benim atölyemdi. Bana aitti."

Nefesim kesildi. Bunu bilmiyordum. "Ama seni hiç çizerken görmedim. Odayı da görmedim."

Gülümsedi. "Çünkü o oda senin oldu," deyince şaşırarak donakaldım. "Çünkü ben aslında ressam olmak değil, hayallerimi destekleyen bir insan bulmayı istemiştim." Annemi can kulağıyla dinliyordum. "Aslına bakarsan hiç yeteneğim de yoktu. Oğuz ve Kağan abine hamile olmadan önce ben ne kadar çirkin çizersem çizeyim, baban dünyanın en güzel tablosunu resmetmişim gibi övdü beni. Tabloları ben çizdim ama onları baban sanat haline getirdi."

Burnumun ucu sızladı. Gözlerim dolarken bunu yeni öğrenmemin haklı şaşkınlığını yaşıyordum. "Aşk bu mu?"

"Sevgi ve saygı bu." Gülümseyerek yanağımı okşadı. "Baban bana dair her şeyi sevdi ve saygı duydu. Evliliğimizde asla beni hor görmedi, bana yabancı gibi davranmadı. Babanı seviyorum ama bu babanla evlenirken olmadı, Portakalım. Atilla bizim için bambaşka bir dünya yarattı. Saygıyla, ortak sessizlikle, paylaşılan yalnızlıkla bu dünya bizim oldu. Evliliğimizi otuz iki yıl sürdürecek bir yuva kurdu bize."

Saygıyla, ortak sessizlikle, paylaşılan yalnızlıkla dolu bir dünya. İstediğim bu muydu? Değildi ki! Ben duyguyu, aşkı, aşkla dolu bir yuvayı istiyordum. Ve annemin aksine benim hayalime saygı duyulmuyordu.

"Birbirinize âşık değil misiniz?"

Sadece gülümsedi. "Bu mühim mi? Sonuçta üç evladımızı büyüttük. Onlar için çabaladık ve onlara bir ev inşa ettik. Sen ressam olduğunda babanla seni desteklememiz, gelişmen için her şeyi yapmamız bundandı. Sen benim olmak istediğim her şeysin çünkü baban benim yaşayamadığım her şeyi bir tanecik kızına yaşatacak kadar koca yürekli bir adam. Bu benim için dünyalara bedeldi."

Gırtlağım düğümlendi. Başımı aşağı yukarı salladım. "Evet, beni hep destekledi."

"Ben bu sisteme kurban gittim ama baban bana başka bir dünya kurdu. Bu dünya benim yuvam oldu. Baban ne kadar çabalasa da seni de bu sisteme sokmak zorunda kaldı. Bunu istemedi, seni bunun içine sürüklemeyi düşünmedi bile. Çok direndi ama tek çaremiz buydu, Işılcığım."

"Ben Ecevit'te yuva bulamayacağım," diyerek onun anlatmak istediği mesajı aldığımı belli ettim. "Bu yalnızca bir yıllık bir şey anne. Sizin evliliğiniz sürecek bir şeydi ve birbirinize alışmak zorunda kaldınız ama ben ona alışmak zorunda değilim. O benim hoşlanmadığım her şey... Nasıl alışayım?"

İmayla gülümsedi. "Öyle mi dersin anneciğim?"

Başımı dikleştirip bakışlarımı kaçırdım. "Ne?"

"Neden Ecevit'ten bahsederken sesin titriyor?"

İçimde bir şey çatladı. "Çünkü ondan hoşlanmıyorum," dedim kaşlarımı çatarak.

"Ona alışmadığını mı söylüyorsun?"

"Tabii ki alışmadım. Nasıl alışabilirim ki? Dengesiz, soğuk, sessiz biri!" dedim sesimi yükselterek.

Saçımı okşadı. "Neden bir hafta boyunca gözün telefondaydı?" diye sordu kısık bir sesle. "Neden aramasını bekledin? Neden bu bir haftada sana gelmediği için sinirlendiğini bana itiraf etmiyorsun anneciğim?"

"Çünkü umurumda değil," dedim sinirden gülerek. "Yanlış anlamışsın anne."

Yanlış anladın anne! Ben bile kendime anlam veremezken niye bu karmaşadan anlam çıkarmaya çalışıyorsun? Yanlış anlamlar yükleyerek kafamı karıştırma. Lütfen anne.

Sadece, "Benim hatam," dedi annem bana inanmayıp tatlı bir kıkırtıyla. Kapı çalınca ikimiz de kapıya döndük. "Gel!"

"Seçil Hanım, kızımla konuşmanız bittiyse sıra bana gelebilir mi?" diye soran babama döndüğümde yüzüne yansıyan ifadeyle donakaldım. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki... yıllardır dimdik duran, hiçbir duygusunu belli etmeyen Atilla Atabey'in burnunun ucu kızarmıştı.

Gözlerini benden ayıramazken yüzündeki ifade, yıkılmaz babama tezattı. Onu ilk kez böyle görüyordum.

"Tabii, Atilla Bey. Kızınızla konuşun," diyen annem kolumu okşayıp babama doğru yürüdü. Önünde durup ona bir şeyler fısıldadı ama duymadım. Babam başını eğip onun alnına kısacık bir öpücük kondurduğunda annem bana dönüp göz kırptı.

Bahsettiği sevgiyi gördüm. Bana alıştırmaya, *belki sen de yaşarsın* demeye çalıştığı sevgi buydu. "Seni seviyorum. Kızımı ağlatma. Makyajı çok güzel, bozulursa senden bilirim, Atillacığım."

"Gerçekten çok güzel," dedi babam bir bana bir anneme hayran hayran bakarak. "Sana benziyor," diyerek tekrar annemin alnına öpücük kondurdu. "Senin gibi çok güzel, Seçil."

Annem kıkırdayarak onun kolunu sıktı ve utanır gibi yere baktı. "Beni de utandırma kızın önünde!"

Kalbim sıkıştı. Aralarındaki bağ ne kadar gerçek ve... içtendi. Annemin yuvası babam, babamın yuvası annemdi. Benimkisi Ecevit olamazdı ama onlar için mutluydum. Kendi talihsizliğimi bir kenara bırakıp saygıyla ördükleri hikâyelerine saygı duydum.

Annem odadan çıkıp kapıyı kapatınca babam sol gözünden akan yaşı hızla sildi ve bir adım attı. Bana baktı, bir adım daha atamadı. Yüzündeki çaresizliği görünce içim parçalandı.

"Özür dilerim," dedi zar zor duyulacak kısık bir sesle.

Daha fazla kendimi tutamadım. İki saattir boğazımda hazır bekleyen hüzün düğümü çözüldü ve ağlamaya başladım. Omuzlarım titreyerek babama koştum. Yüzümü göğsüne yasladığımda babam bana sımsıkı sarıldı.

"Çok özür dilerim prensesim," diyerek saçlarımı okşadı ve kafamın üstünden defalarca öptü. "Babanı affet."

"Babacığım..." dedim hıçkırarak. "Sorun değil." Sorundu ve çok kırgındım. Bu yüzden ağlamamı durduramıyordum. "Sana kızgın değilim. Her şey ailemiz için, seni anlıyorum."

Küçük kalbim, babamın hassasiyetine dayanamıyordu. Her şeyin kontrolünü elinde tutmaya çalışan o sert duruşunun ardında, kızını yangına atmanın vicdanıyla ezilmiş paramparça bir adam duruyordu.

Benim yıkılmaz babam öyle bir durumun içindeydi ki bana ne kadar sert çıkışsa da içi rahat etmiyordu. Onu tutan neydi bilmiyordum ama benim için içinden geçirdiği her şeyi bastırdığı belliydi.

Onun için her şeyi yapardım. Üzülmesini istemiyordum. Babama kıyamıyordum.

"Ecevit işinde iyi bir asker yoksa asla seni böyle bir şeyin içine sokmazdım. Asla, kızım. Babanın içi rahat değil. Değil, Işıl. O herifle aynı evde yaşayacağın için de değil ama zorundayım."

"Sorun değil babacığım," dedim ağlamamı durduramayarak. "Lütfen üzülme. Ben bununla başa çıkabilirim."

Başa çıkarım babacığım. Ben senin kızınım. Ben Atabeylerin tek kızı, prensesi, özgürlüğü için başkaldıranı ama ailesi için tutsaklığa göz yumanıyım. Ben üstesinden gelirim. Sen yeter ki ezilme. Ailemiz için her şeyi yaparım. Sen yeter ki üzülme.

"Benden nefret etme," dedi fısıltıyla. "Ne yaptıysam bizim için yaptım. Benden nefret etme güzel kızım."

"Senden asla nefret etmem. Seni çok seviyorum." Tek kolumla onu yeterince sarmaya çalıştım. Kararlı bir nefes aldım. "Seni anlıyorum. Artık bu bir zorunluluk değil, her şeyin farkındayım."

"Bu bir yıl sonunda ne istersen yapacağım, tamam mı? Seni hiçbir şeye zorlamayacağım. Gerçekler ortaya çıktığı gibi seni o odun bozması hayvandan kurtaracağım."

Güldüm. *Odun bozması hayvan...* Ecevit'i seven hiçbir Atabey yoktu en azından.

"Tamam," dedim burnumu çekerek. "Tamam. Söz verdin. Sözlerini tutarsın, değil mi?" Gülerek ondan ayrıldım. "Tutmazsan benden kurtulamazsın."

Babam da gülümseyerek ellerini yüzüme götürdü, yaşlarımı sildi. "Senden kurtulmak isteyen kim?" Sonra yanaklarımdan tuttu ve alnımdan öptü. "Baban seni seviyor ve iyiliğini düşünüyor. Hep de iyiliğin için çabalayacak."

Bu iyilik için beni bir fanusa kapatsa da yaşadığımız hayatta bazı şeylerin zorunluluk olduğunu anlayacak kadar hayatıma adapteydim. Hayatımı yaşayan onlar değil, ben olmalıydım ve babama hep kırgın olacaktım ama ona asla dayanamazdım.

"Biliyorum. Ben de babamı seviyorum," dediğimde gülümseyerek derin bir nefes aldı. Yanağımdan öptükten sonra kolunu açtı.

"Hadi bakalım. Yapalım şu işi." Aynaya baktım kısa bir an. Allah'tan makyajım bozulmamıştı. Parmak uçlarımla yaşlarımı kuruladım. Gülümseyerek çiçeğimi aldım ve koluna girdim. Uzattığım kolum, yaralı kolumdu.

"Bu kolunu zorlamamaya çalış. Engin ani hareketlerin ağrıyı artırabileceğini söyledi."

"Tamam babacığım." Derin bir nefes alarak duvağımı yüzüme kapattım ve güçlü olmaya yemin ettim. "Dikkat edeceğim."

Abim, yanımıza uğrayıp bana sımsıkı sarıldığında ve hafif çakırkeyif bir sesle, "Çok güzel olmuşsun. Evlenecek başka adam mı bulamadın?" diye sorduğunda kıkırdadım.

"Abi..." dediğimde abim daha sıkı sarıldı.

"Abin senin yanında. Sana bir şey olmasına izin vermez," dediğinde gerilsem de sırtını sıvazlayarak, "Bunu biliyorum," demeyi seçtim.

Hiçbir şey yapamazdı. Sıkıntı çıkarır, ortalığı karıştırırdı ama düzeltemezdi. En azından üzülürdü. Bu da bir şeydi.

"Kağan," diye konuşan babamla, abim benden usulca uzaklaştı. "Misafirlerimiz tam, değil mi?"

"Evet baba," dedi abim burnunu çekerek. "Her şey yerli yerinde sorun yok. Ve benim güzeller güzeli kardeşim evleniyor." Gözlerini kaçırınca babama döndüm. Babamın ona uyarır gözlerle baktığını gördüm. Tekrar abime dönünce abim kafamın üstüne öpücük kondurdu. "Seni dünyalar kadar seviyorum."

"Seni dünyalardan çok seviyorum," diyerek çiçeği tutan elimle eline uzandım. "Hepiniz beni ağlatmaya yemin ettiniz sanki!"

"Aileden uçacak ikinci kuşsun," diyen abimle gerildim. "En azından seni ailemiz ve işleri yüzünden kaybetmiyoruz. Değil mi baba?"

Babama hızla döndüğümde babamın dişlerini sıktığını gördüm. Oğuz abimin kaybını asla yediremiyorduk.

İlk zamanlar ailemize kızdık, sonrasında soyadımıza kızdık, devamında babama kızdık, en son kendimize kızdık. Ardından kızacak kimse kalmayınca birbirimize sarıldık.

Oğuz abimi kaybetmiştik ve kızacaklarımızın önemi kalmamıştı.

Ben kaybedilmiyordum ama kayboluyordum. Şimdi kızmanın da önemi yoktu. Bu sefer sarılabileceğim tek kardeşimi de kaybedersem kendimi affetmezdim. Bu lanet kayıplar bitsin istiyordum.

Abi ailemiz için, babamızın işi için, senin için bir adım atacağım. Bunu öğrenirsen bana kızmazsın, değil mi? Bana kızarsan kendimi asla affetmem.

"Kağan, sen biraz alkolü kaçırdın sanırım," dedi babam burnundan nefes alarak.

"Belki de bugün görmeyi beklediğim tek adamı göremediğim için üzgünüm baba. Belki de birlikte büyüdüğüm kardeşim olmadan kız kardeşimin gelinliğini görmenin ağırlığını taşıyorum. Bilmiyorum ki," dedi abim gülerek. "Üstünden on yıl geçiyor ama ben bilmiyorum ki baba. Bu yalnızlığı bir türlü bilemiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıp dolu gözlerimi kaçırdım. Dudaklarımın arasından bir nefes verip ağlamamak için bakışlarımı tavana diktim.

Babam onun omzuna elini koyup, "Onu bugün görmeyi, sizi bir arada görmeyi en çok ben isterdim oğlum," diyerek sıkınca abim suçlu bir şekilde başını yere eğdi. "Kardeşin birazdan herkesin önüne çıkacak ve ona bunu yaşatmak doğru mu bilemiyorum. Sen biliyor musun?"

"Özür dilerim baba. Ben biraz duygusallaştım. Huyum değildir ama biraz fazla içtim sanırım."

"Bir sorun çıkaracak gibiysen önlemimi alacağım," dedi babam onu kontrol ederek.

"Hayır," dedi abim hemen. "Kız kardeşimin yanındayım." Dolu gözlerime döndükten sonra, "Özür dilerim," dedi bana suçlu bir şekilde. Kafamı iki yana salladım. Dilememeliydi. Onu anlıyordum.

"Sorun değil. Seni anlıyorum. Ben de burada olmasını isterdim," diye fısıldadım gülümseyerek. Oğuz abimi gülerek anımsadım. "Burada olsaydı her şey yerli yerinde olurdu."

Belki o burada olsaydı ona olan biten her şeyi anlatabilirdim çünkü Oğuz abim, Kağan abimin aksine mantıklı, sakin ve daha emin bir adamdı. O beni anlardı, dinlerdi, yanımda olurdu. Kağan abim öğrenirse sıkıntı çıkarırdı. Ona anlatamamak bana çok yalnız hissettiriyordu. Kimseye anlatamamak... bana çok kötü hissettiriyordu.

Abim bir babama, bir bana bakıp, "Dışarı geçiyorum, hemen gelirsiniz," diyerek yanımızdan ayrıldı.

"Hazır mısın?" diye sordu babam. Gözlerimi sildim, derin bir nefes aldım ve gülümsedim. Kafamla onaylayınca yürümeye başladık.

Bahçe kapısına çıktığımızda kapının dibinde bekleyen Ecevit'in bana bakmakta olduğunu görüp omuzlarımı yükselttim. Beni süzüyordu. Gelinliğimi, saçımı ya da çiçeğimi değil, *beni.*

Bakışlarını alamaz gibi dümdüz bana bakıyordu. Sanki beni ilk kez görüyordu. Ona gülümsediğimde gözlerindeki bir duygunun boşluğa düştüğünü fark ettim.

O da çok yakışıklı görünüyordu. Siyah smokin, özenle düğmelenmiş gömlek, beline bağladığı kuşak, papyon... Hepsi üzerine mükemmel oturuyordu ama karakterine uymuyordu.

Babam, "Kızıma dikkat et," deyince Ecevit başını eğerek onayladı ama bir şey anlamış gibi görünmüyordu. Bakışları, kafasındaki karışıklığı ifşa ediyordu.

Babam kolumdan çıkıp davetlilerin arasına giderken Ecevit'in hâlâ bana ifadesizce baktığını gördüm. Bir davetlilere bir ona bakıp zorlukla gülümsedim.

"Kolunu açarsan gireceğim," diye fısıldadığımda beni duymuş gibi kolunu açtı. Yaralı kolumu kaldırmak zorunda kaldım çünkü bu gelinliği bir elimle tutmazsam yere yapışırdım.

Ecevit beni şaşırtacak bir dikkatle, en ufak bir baskı yapmadan, sanki pamuklara dokunuyormuş gibi kolumu tutup koluna girmeme yardım etti. Yüzüme yaklaştı. "İyisin," diye fısıldadı zorlukla. Analiz yapar gibiydi.

Alnında oluşan küçük damlacıkları görünce kıkırdadım. "İyiyim. Sen değilsin sanırım."

"Kalabalıktan hoşlanmıyorum. Herkes bize mi bakacak?"

"Dikkat çekici bir adamsın," dediğimde alay ettiğimi düşünüp, "Şaka yapma, Işık," diye söylendi.

"Sen boyunun farkında değilsin sanırım," diye söylendim.

Etrafa boğuk bir camın ardından bakar gibi üstünkörü bakarken, "Bu yüzden bir başımaydım işte," diye söylendi. Sonra ileriye doğru bir işaret verdiğinde giriş müziğimiz açılınca bana döndü. "Kolunu acıtırsam söyle," dediğinde bakışlarım yüzünde donakaldı. Cümledeki özeni beni şaşırtmıştı. Canımı yakmaktan mı çekiniyordu? Hayret.

"Gülümse," dediğimde yüzüme bakarken gülümsedi.

İlk kez onu gerçeğe yakın gülümserken görüyordum. Şaşırmadan edemedim. Sanki şu an *amuda kalk* desem kalkacaktı. Birinin ne yapacağını söylemesine ihtiyaç duyduğunu anlayabiliyordum ama şaşırıyordum da. Şu iki dakikada beni kırk tane şaşkınlığa sürüklemişti.

Yan gözle ona baktıktan sonra karşıya döndüm. "Bakışlarını benden alma. Sorun yok. Kalabalık önemsiz," dediğimde bakışlarını bana çevirdi. "Bakışlarını hep bende tut ve hiçbir şeyi umursama."

"Beni izledikleri gerçeği orada, Gün Işığı. Çocuk kandırmıyorsun," dediğinde yan gözle ona baktım.

"Evet, milleti kandırıyorum zaten. Seni değil." Önüme döndüm. "Ayrıca buna ihtiyacın var."

"Neye?"

"Bana bakmaya," dedikten sonra organizasyon sahibi yürümeye başlamamız için işaret verince bakışlarımı davetlilerden almadan, "Beni görmeye," dedim ve tamamen ona döndüm. İlk adımımızı birlikte attık.

"Seni görmeye?" diye sorarken benimle aynı anda adım attı. "Atabey Prensesi'ni kızdırmışım."

Evet, o gün beni gerçekten kızdırmıştı fakat bunu düğün günümüzde de sorun etmeyecektim. İnsanların bakışları bizim üstümüzdeydi. Yoksa ben o gün beni kenara tükürür gibi evin önünde bırakıp, yüzüme eğilerek yıkımdan bahsetmesinin acısını çıkarırdım. Yani... bakmaz ve konuşmazdım en azından. Daha fazla bir şey yapabileceğimi sanmıyordum.

Sırıtıp başımı iki yana salladım ve onun etrafa bakınıp kasıldığını fark edince hiç yapmayacağım bir şey yapıp, "Yakışıklı olmuşsun," diye konuştum. Kalbim ağzıma geldi, midem çalkalanmaya başladı. Çok kısık söylediğim için duymadığını düşündüm.

Heyecana şu an yakalanmış olmam çok büyük bir şanssızlıktı. Yürürken düşmemek için büyük çaba harcamam gerekiyordu. Tek dileğim, Ecevit'in kalabalığı umursamayıp bana odaklanmasıydı çünkü anladığım kadarıyla kalabalık onu geriyordu. Bu yüzden hep dağlarda olmayı seçtiğini anlayabiliyordum. Yabanileşmesini garip bulmuyordum fakat iltifatla, samimi bir iltifatla dikkatini kendime çekmeyi planlamamıştım. Daha başka bir şey söyleyecektim!

Bakışları hızla bana döndü. "Eyvallah," dedi soğuk bir sesle.

Bakışlarımızı buluşturup, "Eyvallah alındı," dedim dudağımın kenarını yukarı kaldırarak.

"Sen de güzel olmuşsun," diyerek bir adım daha attı.

Kalbim durur gibi oldu. "İlk iltifatın. Bunu unutmam," deyip güldüm.

Bakışlarını potansiyel suçlu olan davetlilerimize çevirmeyip benden alamadan, "Büyük ihtimalle de son," dediğinde kıkırdadım.

"Çok naziksin." Kafamı hafifçe omzuma eğerken, "Kalabalığın bizi izlediğinin farkında mısın?" diye sorduğumda başını hafifçe iki yana salladı. Planlamadığım olay istediğim gibi gidiyordu! Dikkati dağılmıştı ve artık gergin değildi. "Çok iyi gidiyorsun."

"Her zaman iyiydim. Yeni mi keşfettin?"

Kahkaham, şarkının içine karışırken alkışlayan insanlar eşliğinde bizim için ayarlanan çiçekli standa varmıştık. Evimizin arkasındaki geniş bahçe bir masal diyarına dönmüştü. Çiçekler, ağaçlar, yeşillikler arasında beyaz bir konsept ayarlanmıştı. Seçil Atabey sahiden dersine iyi çalışmıştı.

Nikâh memuru aramızda durdu. Kürsüsünde dururken, "Değerli misafirler, Işıl ve Ecevit çiftimizin nikâh merasimine hepiniz hoş geldiniz!" diye bağırdı. Alkışlar ve flaşlar patlarken Ecevit ile birbirimize bakıyorduk.

"Nikâh akdinin gerçekleşmesi için ilk olarak huzurlarınıza nikâh şahitlerini davet ediyorum!" deyince yine alkışlar yükseldi. Kuzenim Pera ve Ecevit'in bir kuzeni yanımıza gelince kuvvetli alkışlar koptu. Abim ve Alkan da yanımızdaydı.

Bir an misafirlere baktım. En önde duran annem, babam, Bedia Hanım, Bige, yanındaki kıvırcık saçlı küçük çocuk ve Alparslan amca gülümsüyordu.

Bige'nin yanındaki küçük çocuk Aslan olmalıydı. Aksakallı ve Bige arasında oturup minik, lacivert takım elbisesiyle büyülenmiş gibi bana bakıyordu. Ona gülümseyip el salladığımda neşeyle ellerini ve ayaklarını salladı.

Bedia Hanım peçeteyle gözlerinin altını sildi. Sahte bir evliliğe mi ağlıyordu yoksa... anlayamamıştım. Garipti.

"Öncelikle gelin hanımı tanıyalım. Adınız, soyadınız?"

"Işıl Atabey," dedim mikrofona doğru.

"Damat bey adınız, soyadınız?"

"Ecevit Demirhan."

"Nikâh şahitlerimiz?"

"Korkut Demirhan."

"Pera Çimen."

"Evlenme isteğinizi bize beyan ettiniz. Biz de gerekli araştırmaları yaptık ve evlenmenize engel bir haliniz olmadığını tespit ettik fakat evlenme isteğinizi bir kez daha sözlü olarak söylemeniz gerekiyor."

Ecevit ile birbirimize dönerken ikimizin de kaşları kalktı ama gülümsemeyi sürdürdük. Araştırmalarda bu evliliğin sahte olduğunu kimsenin bulamaması büyük talihsizlikti.

"Sayın Işıl Atabey, hiç kimsenin baskısı altında kalmadan, özgür iradeniz ve kendi arzunuz ile sayın Ecevit Demirhan'ı eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Kahkaha atmalıydım burada. Kimsenin baskısı altında kalmadan özgür iradem ve kendi arzum olduğunu düşünüyorlardı. Yoktu.

Ecevit yüzüme bakarken birden davetlilere bakmak gibi bir boşlukta bulundum. *Hayır* dediğimi hayal ederken yutkundum. Yanı başımızdaki abim yüzüme bakarken gergin görünüyordu. Ona gülümseyip mikrofona eğildim.

Bakışlarımı Ecevit'e döndürüp, "Evet!" diye bağırdım asıl hislerimi gözlerimle anlatarak. *Hayır.*

Alkışlar ve ıslıklar patlarken Ecevit anlamış gibi gülümsemesini soldurdu. Hem de çok hızlı soldurdu. Gözlerimi kısıp dudaklarımı ıslatınca bakışları kısa bir an dudaklarıma düştü ve hızla kendini toparladı.

"Sayın Ecevit Demirhan, hiç kimsenin baskısı altında kalmadan özgür iradeniz ve kendi arzunuz ile sayın Işıl Atabey'i eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Bendeki bakışlarını çekmeden gülümseyerek, "Evet!" diye bağırdı. Bakışları asıl cevabını bana iletti. *Hayır.* Alkışlar daha büyük geldi.

"Sizler de şahitlik ediyor musunuz?" diye sordu.

Kuzenlerimiz de sırayla evet dedikten sonra alkış tufanını dinledik.

"Ben de belediyemizin bana verdiği yetkiyle sizi karı koca ilan ediyorum. Hayırlı olsun diyorum!"

Önümüze uzatılan deftere imzalarımızı attık. Kalem elimde titrememişti ama içimdeki yankı sessizce çığlık atıyordu. Kuzenlerimiz de kalemleri ellerine alıp isimlerini yazdılar. Abim ve Alkan aynı anda bana bakınca gülümsemeye çalıştım. Alkan'ın bakışında bir şeyler ima eden rahatlık, abimin bakışında katı bir ısrar vardı.

Mührünü vurduktan sonra, "Allah mesut bahtiyar etsin. Buyurun," diyen nikâh memuru evlilik cüzdanını bana uzattı. Çiçeğimi bırakıp cüzdanı aldım. "Gelini öpebilirsiniz!"

Tüm bedenim kasıldı. Duyduğum cümleyle zaman dondu. Nefesim göğsümde sıkıştı. Elimde tuttuğum evlilik cüzdanının sayfaları titriyordu ya da titreyen benim içimdi. Başımı hafifçe çevirip Ecevit'e baktım. Gözleri benimkilere kilitlenmişti fakat ne hissettiğini anlamam mümkün değildi.

Ağır ağır elini uzattı ve parmaklarıyla duvağımı kaldırdı. Kaldırırken yüzüme yaklaştığında dudaklarıma bakmaktan kendini alamaz gibi kilitlendiğini gördüm.

Alkan hafifçe öne doğru eğildi. "Öp," deyince Ecevit'in bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında gezindi. Ne yapacağını merakla beklemeye başladım.

Abim, "Hayır," dedi fısıltıyla. Sert, net ve keskindi.

Ecevit dişleri arasından, "Sadece oyun," diye fısıldadı. Tepki veremedim. Vermeliydim aslında.

Tam o anda hiçbir uyarı ya da izin beklemeden dudaklarını benimkine bastırdı. Belime sardığı koluyla beni kendine çekip hafifçe geriye yatırdığında kalabalık, dünya ve zaman zihnimde silindi. Ne yapacağımı bilemedim, karşılık veremedim, düşünemedim, donakaldım.

Dudaklarımdaki sıcak dudaklarıyla gözlerim sımsıkı kapandı. Verdiği his midemi karıncalarla doldururken öpücüğün tadından nefret etmediğimi fark ettim. Karın boşluğumda dönen şeyler canımı acıtmıyordu.

Elimi farkında olmadan ensesine sardığımda kulaklarımdaki uğultuyu bastırabilen bir alkış tufanı koptu. Ecevit bir saniye sonra dudaklarımdan ayrıldığında afallamış bir şekilde kalabalığa döndüm.

Herkes ayağa kalkmıştı ve ıslıklara alkışlar eşlik ediyordu. Evlilik cüzdanını tuttuğum elimin titrediğini hissediyordum. Kollarım, dizlerim boşalıyordu. Yutkunarak Ecevit'e baktığımda onun da bana baktığını gördüm.

Tutunmak, sığınmak, teslim olmak ve pes etmek gibi bir öpücükten sonra onda gördüklerim tanıdık bir bakıştı. Aynı bakışı taşıdığımı biliyordum.

Nefret etmemiştim.

Altdudağımı ağzımın içine yuvarlayıp tadını hissederken kalbimin atışlarını yakalamaya çalıştım. Çok kötü bir durumdaydım. Bu sadece bir oyun olmalıydı. Öpücük sadece sahneye uygun davrandığımız bir şeydi... peki hissettirdikleri?

Dudakları dudaklarıma dokunmuştu ve bundan nefret etmemiştim.

Allah kahretsin!

9. BÖLÜM

"GÜNEŞ GİBİ FARKLI"

Ecevit Demirhan

Kafasını sikmek istiyordu.

Alkan malının Işıl gelmeden önce, "Unutma, kızı öpeceksin," diye kafasına soka soka konuşması yüzünden tüm düşünceleri birbirine girmişti. *Öp* lafıyla kızın dudaklarına yapışmayı kendisi de beklemiyordu.

Kızı gördüğü ilk andan beri düşünmek denen eylemin amına koymuştu.

Işıl'ın elini ensesinde hissettiği ve dudaklarını çekmediği birkaç saniyede her şeyi doğru yaptığına emindi. Sonrasında kız ne yapmıştı? Ayrıldıklarında sanki tadına varmak ister gibi dudağını emmişti. O halde neden şimdi kendisinden uzak duruyordu?

Onu rahatsız mı etmişti?

Babasının ve Aksakallı'nın odadaki laflarına rağmen nikâhtan beri kendisinden kaçıyordu. Ecevit normalde peşinden giderdi ama kafasını toplamaya çalışıyordu.

Elindeki bardağı kafasına dikti. İradeyi de kontrolü de siktir etmişti. Bugünlük alkol için kendine izin vermişti yoksa bu kafayı başka türlü toparlayamazdı. Davetliler etrafa dağılırken herkesle selamlaşan Işıl'ı göz hapsine aldı. Kızın, kuzenlerinden biriyle konuştuğu sırada saçının bir tutamını elinde yuvarlamasını izlerken derin bir nefes aldı.

Işıl gülümsüyordu. Bir de dudaklarıyla gülümsüyordu. Niye dudaklarını kullanıyordu?

Göz devirdikten sonra yanından geçen garsonun kolunu tutup, "Viski," dedi dişlerini sıkarak. Garson korkuyla Ecevit'in sert yüzüne bakarken kafasıyla onayladı ve ondan kurtulduğu gibi koşar adım içeri gitti.

Bakışları Işıl'a geri döndü. Kızın hemen buradan uzaklaşmak istediğini görebiliyordu.

Aksakallı kısa bir an yanına uğrayıp dikkatli olmasını söylemiş ve davetliler arasına karışmıştı. Atilla Atabey'i ve Seçil Atabey'i de uzun zamandır görmüyordu. Bedia'yı, Bige'yi ve Aslan'ı da göremiyordu. Gördüğü tek şey Işıl'dı.

Sabah, Işıl yanlarına gelmeden önce Atilla Atabey'in söylediklerini hatırladı. *"Aileye değer verdiğini duydum, Ecevit. Ailene dokunulmasını istemediğin için göz yumduklarını öğrendikten sonra kızımı ailen bileceğine seviniyorum."* Adamın sesinde gizli bir tehdit vardı. *"Onu hep koruyacağını, bu işi bitireceğini ve bir yıl sonra kızımı bırakacağını biliyorum. Oğluma yardım edememiştin ama kızıma edeceksin, bunu biliyorum."*

Ecevit, Atilla Atabey'in bir şeyler bildiğini, daha da ötesi kendisinden şüphelendiğini ilk kez fark etmişti. Ne bildiğini bilmiyordu fakat yanlış bildiğini çok iyi biliyordu.

Kendi ailesi gibi bilmesi gereken bu kıza zarar verilmesine izin vermeyeceğinin yeminini edebilirdi. Işıl'a asla dokunamazlardı. Işıl artık bir Demirhan'dı.

"Dayı," sesiyle Ecevit kendisine gelip yanındakilere döndü. Lacivert takım elbiseli Aslan'ı kucağında tutan Alkan, jilet gibi takım elbisesi ve özenli tıraşıyla Ecevit'in iki saattir baktığı yere baktı.

"Güzel," dedi abisinin yanında durup bardağındaki içkiyi yudumlarken. Işıl, gelinlik içinde kuğu gibi durmak bir yana, prensesleri hatırlatıyordu. Tek fark yüzünde prensesler kadar canlı bir gülümseme olmamasıydı.

Aslan dayılarına gülüp, "Güzel Işıl!" diye bağırınca birkaç kişi onlara döndü.

"Aslan," diyen Ecevit gerilerek çocuğun saçlarını karıştırdı. "Ne yapıyorsun dayım? Bize bakıyorlar. Düzgün konuşsana. Çocuksun ulan sen! Git, koştur, bir şey yap."

Aslan, dayısının elini tutup ısıracak gibi yapınca Ecevit elini çekmeye çalıştı. Alkan gülerek, "Bu çocuk kime benzedi bilmiyorum. Hangimize acaba?" dediğinde ailede ısırma huyu olan tek kişiyi yok saymaya devam ettiler.

"Sana çekmiştir, kime çekecek?" dedi Ecevit tersleyerek.

Kutay'a benziyordu. Hem de birebir Kutay'dı fakat bunu göz ardı ediyorlardı.

"Lan bırak!" dedi Ecevit elini çekmeye çalışarak. "Saldırgan velet. Git, annene salça ol."

"Annem bugün güzel," dedi Aslan annesine dönüp hayran gözlerle bakarak. Bige bugün yeşil bir elbise giymiş ve gözlerini orman gibi parlatmayı seçmişti.

"Ben çirkin miyim?" dedi Ecevit de Aslan'ı kucağına alıp havaya atarken. "Dayı çirkin mi, Aslan'ım?"

Aslan her havaya atıldığında kahkaha attı. Küçük parmağıyla yukarıyı işaret edip, "Daha yukarı!" deyince Ecevit daha yukarı attı. Havalanan kıvırcık saçlarıyla kahkahalar atıyordu. "Dayı yukarı!"

"Uçacak mısın psikopat?" diyerek Aslan'ı yere bıraktıktan sonra gülerek kafasını kaldırdı. Işıl ile göz göze geldiler. Işıl'ın iki saattir kendisini izlediğini anlayan Ecevit durduğu yerde hafifçe kendini düzeltirken kadın yüzündeki gülümsemeyi soldurdu.

Hiçbir şey değişmedi görünüşünde. Sıcak, bal rengi gözler, turuncu saçlar, çiller ve masum çehresi kaldı.

Aslan, "Anne ben uçak oldum!" diye koşarak davetlilerin arasına giderken Bige onu fark etti. "Anneciğim! Yavaş!" diyerek oğlunu kucağına alıp masalara yürümeye başladı. Ecevit ise bakışlarını davetlilerle konuşurken ara sıra kendisine bakan Işıl'dan alamadı.

"Güzel kız şimdi," dedi Alkan keyifle.

Ecevit omuz silkti. "Fena değil."

"Fena değil mi? Kızın dudaklarına yapışırken fena değil diye mi düşünüyordun?"

Ecevit olanları hatırlayınca sinirle Alkan'a baktı. "Senin ağzına sıçayım ben. Niye o an benim ayarlarımla oynuyorsun yavşak göt?"

"Ben sana öp dedim, git dudaklarından öp demedim. Alnından öpecektin," dedi Alkan keyifle gülerek.

"Senin harbiden amına koyayım, Alkan. Yaktın beni. Kızla iddiaya girdik lan! Şimdi kaybettin diye gelecek. Bir de sırıtıyorsun... Eşek sıfatını sikeyim," dedi Ecevit sinirle.

Alkan kahkahasını tutamadı. Elinin biriyle yüzünü sıvazlarken kendini durdurmaya çalıştı. "Bayağı memnun görünüyordun," dedi kahkahaları arasından. "Güzel kız yani, kabul et."

Ecevit sabır çekerek kardeşinin ensesine vurdu. Sinirini bastıramadı ama en azından vurduğu için rahat hissetti. "Kes gülmeyi," dedi göz devirerek. "Güzel ama... o kadar da değil."

Manyak güzel bir kızdı ama bunu kabullenmiş sayılmazdı.

"O ne demek anasını satayım?" diyen Alkan gülüşünü durdurabilmişti.

"Garip..." Etrafa bakındı aceleyle. Biri duysun istemiyordu. Aslan yeterince rezil etmişti zaten. "Biri." Alkan ona mala bakar gibi bakmaya devam edince, "Farklı işte," diye bitirdi sözlerini.

Bu, Alkan'a yeterli gelmediği için elindeki şampanyayı kafasına dikti. "Hepimiz farklıyız abi. Ben senden farklıyım mesela. Diğer insanlardan da farklıyım. Herkes farklı zaten."

Ecevit bakışlarını Işıl'a çevirdi. Tam o an Işıl da Ecevit'e döndü ve bakışları çarpıştı.

"Güneş gibi farklı," derken buldu Ecevit kendisini. "Güneşin geceye şafak doğurması gibi... farklı."

"Çok fazla edebiyat..." diyen Alkan yüzünü buruşturup abisine baktı. "Hiçbir şey anlamadım. Ben Bige'nin yanına gidiyorum."

Abisini arkasında bıraktı ve Ecevit ile Işıl'ın bakışlarının kopmadığını göremedi. Ecevit, boş bardağını kaldırıp ona hafif bir gülümseme ile selam verirken Işıl da aynı samimiyetsiz gülüşle karşıladı. Tam o sırada genç kızın bakışları bir yere takıldı ve gerilerek dikleşti.

Kağan Atabey, Ecevit Demirhan'ın topraklarına sinsice yaklaşıyordu.

Ecevit onu fark edince yeni içkisini getiren garsondan aldı ve Işıl'a döndü. Işıl kendisiyle sohbet etmeye gelen kadınlardan birine gülümseyerek dinlemeye başladı. Ara sıra abisi ve Ecevit'e bakış atıyordu.

Kağan içtiği bilmem kaçıncı içkisi yüzünden, "Sen miydin yani?" dedi ağzındaki kelimeleri yuvarlayarak.

Ecevit derin bir nefes aldı. Yanına hiç gelmeyeceğini düşünüyordu ama buradaydı işte. Belli ki tehdidini etmeden gitmeyecekti. "Evet."

"Onun fular takan, dar ceketli, pantolonu götünü sıkan, uzun saçlı, rahatsız edici bir tiple evleneceğini düşünürdüm. Sen aklıma hiç gelmezdin," diyen Kağan'a yandan bir bakış attı.

"Bayağı şaşırmışsındır."

"Yıllar önce hayatımızdan çıkarken tekrar dönmeyeceğine emindim. Neden seni istedi ki?" derken sinirle güldü.

"Bunu ben de sorguluyorum," diyen Ecevit derin bir nefes aldı. "Yıllar sonra böyle olması..." Sustu. İntiharın kıyısından döndüğü olayı dillendirmek istemiyordu.

Kağan, "Bir kardeşimin başı daha senin yüzünden belaya girerse askerliğimi yakıp kafana sıkacağımdan şüphen olmasın," diyerek araya girdiğinde Ecevit tepkisiz kaldı.

Kağan'ın neden kendisinden nefret ettiğini biliyordu. Bu olayı ısıtmayı yıllar öncesinde bırakmıştı. On yıl geçmişti aradan, hâlâ mı öfkeliydi?

"Olanlar benim suçum değildi, Kağan."

"Suçunu da seni de sikerim, Ecevit. Söyleyeceğimi söyledim. Ne bok yerdeydin, neden yoktun, neden bir kez bile aramadın merak etmiyorum. Kız kardeşim benim her şeyim ve onun kılına zarar gelirse her şeyin acısını senden çıkaracağım. Ben ortalıkta yokken aklından çıkmasın bu dediklerim."

"Başımla birlikte."

Kağan, "Ezik herif," deyip elindeki bardağı kafasına diktikten sonra Ecevit'in eline tutuşturup gitti. Ecevit'in yaptığı tek şey bardağı elinden bırakıp kırılmasına göz yummak oldu. Kağan kırılan bardağı duyunca ona ters ters baktı. Ecevit de ters ters ona bakmayı seçti.

Işıl abisinin kalabalığın arasına doğru uzaklaştığını fark edince hiç düşünmeden Ecevit'in yanına koşar adımlarla geldi. Yanına vardığında gülmeye başladı, kahkahası boğazına takılınca öksürdü ve bunu gizleyerek Ecevit'in yanağına refleksle küçük, ani bir öpücük kondurmayı akıl edebildi.

İnsanlar onları izliyordu ve onlar âşık bir çiftti.

Ecevit şaşkınlıkla gözlerini kırptı ama bakışlarını ondan alamadı. Vücudu beyniyle çelişircesine hareket etti ve elini kızın beline sardı.

Oyun olmalıydı bunlar. İnsanlar onları izliyordu.

"Abimle ne konuştunuz?" diye sordu Işıl neşeyle. Onlara bakan birkaç kişiyi fark eden Ecevit, diğer eliyle kızın elini tutup kendisine iyice çekti ve kızın sırtını davetlilere çevirdi. Işıl maskesini hemen bıraktı. Sahte neşesi kayboldu ve yüzündeki gülümseme kimsenin onu görmeyeceğinden emin olunca soldu.

"Atabeylere damat geldiğim için çok mutluymuş. İyi ki ailemize geldin, çok yakışıyorsunuz, seni çok sevdim falan... Kafa sikti kısacası."

Işıl onun göğsüne tüy kadar yumuşak bir tokat attı. Karıncanın tende yürümesi kadar hafifti dokunuşu. "Küfretmesene."

Göz devirdi. "Kafama edepsiz şeyler yaptı."

Genç kadın boş bulunup güldü ama hemen ciddileşti. "Bu arada nikâh sonrası yaptığın şey hakkında konuşmamız lazım."

Ecevit kaşlarını kaldırdı. Ne hakkında konuşacaklarını zaten tahmin etmişti. Öpüşme... Elbette öpüşme hakkında konuşacaklardı.

Kızın bir süre cesaret topladığını ve bu sahte durumdan kurtulmak için nasıl bir savaş verdiğini sezebiliyordu. Işıl'ın rahatsız olduğunu hissediyordu.

"Konuşalım." Öne doğru usulca eğildi. "Tamamen Alkan'ın kafama soktuğu bir şeydi, Gün Işığı. İddia aklımda ve o an olan şey tamamen iddianın dışındaydı. Seni isteyerek öpmedim."

Işıl'ın yüzündeki bozgunu fark edince anlayamaz gibi kaşlarını çattı. Kızın turuncu gözlerinden geçen gölgeler arasında mekik dokudu. Ne vardı? Niye üzülmüş gibiydi? Kıza daha dikkatli baktı. İddiayı mı düşünmüştü ki Işıl? Bu bir roldü.

"Ben de öyle olduğunu düşündüm zaten," dedi Işıl. Sesi gururluydu fakat ufak bir titreme duyulabiliyordu. "Niye birden böyle söyledin ki?"

"Üzüldün mü?" diye sordu Ecevit keskin bir şekilde.

"Hayır," dedi Işıl gözlerini kırpıştırarak. "Niye üzüleyim?"

"Neden gülümsemiyorsun?"

"Ne?" dedi Işıl dumura uğramış gibi.

Ecevit onun dudaklarına çevirdi bakışlarını. "Gülümsemiyorsun."

"Yani istemeyerek bir şey yapmışsın. Buna nasıl gülümseyeyim?"

Biraz daha yaklaştı Ecevit, aralarındaki mesafe artık yok gibiydi. Tatlı parfüm kokusu, kızın boynunun hemen altından burnuna ulaştı. Ecevit kokuyu alabilmenin memnuniyetiyle kızın dudaklarına baktı. "Gülümsesene."

"Neden?" diye sordu Işıl kısık bir sesle.

"Çünkü bu bizim düğünümüz."

"Sahte evliliğimizin sahte düğünü," diyen Işıl'la, Ecevit'in yüz ifadesi değişti. Kaşları çatıldı, gözleri buz gibi oldu. Dudaklarındaki bakışları kızın yüzüne döndü.

"Gülümsersen gerçek hissettirir," dedi Ecevit neredeyse fısıltıyla. Alkolün getirdiği hafif dalgınlık vardı.

İradesini bozan... Kızın dudaklarına döndü. *Kontrolünü kaybettiren...* Kızın gözlerindeki bocalama ifadesi yüzünü daha da masum gösteriyordu. *Her şeye karşıydı.*

"Ben..." diyen Işıl şaşkınlıkla dikleşti. "Şey..." Ecevit'in ısrarla yüzüne bakıp beklediğini anlayınca gözleri yumuşadı ve sonrasında dudaklarında bir gülümseme oluştu. Şaşkınlıkla karışıktı ama sahte değildi. Gerçekten gülümsüyordu.

Işıl gözlerini kırpıştırıp Ecevit'in suratındaki sertliği anlamaya çalıştı. Yüzündeki gülümseme kaybolacaktı ki Ecevit, "Ben bir şeyler hissetmeyen bir adamım. Bana ne yapıyorsun?" diye iç çeker gibi konuşunca Işıl'ın gözlerinde bir ışık yandı. Bu cümleyle bütün zihni çığlık atmaya başlamıştı.

Sahte kocası Işıl'a karşı bir şeyler mi hissediyordu?

Ecevit zihnine ulaşamıyordu. Kızın karşısında kontrol sahibi değildi ve bu saçmaydı. Kaç aydır bu durumun içindelerdi? İki ay olmuş muydu? İki aylık bir karmaşada kayboluyordu Ecevit.

Kızdan mesaj ve arama beklemişti bu bir haftada. Kızın inadıyla tanışan ilk kişi olduğunu düşünüyordu çünkü Işıl'ın böyle biri olmadığını çok iyi biliyordu. Kızla uğraşmıştı ve saçma davranmıştı ama ne yaptığını hiç mi merak etmemişti Işıl?

Bedia, oğlu ve gelininin konuşmadıklarını duyunca Ecevit'e sağlam bir fırça çekmişti. Geçen bir haftada da Ecevit'e hep Işıl hakkında bilgi vermişti. Seçil, Bedia'ya Işıl hakkında haber verdiği için Ecevit de Işıl'ın neler yaptığını biliyordu.

Hatta kimse bilmese de genç kadının gece beşte uyuyamadığını biliyordu mesela.

Işıl heyecanla dikleşti. "Bu ne demek?" Ecevit derin bir nefes aldı ve sakince eğildiği yerden doğruldu. Işıl cevap almaya kafasını takmıştı. "Bana karşı bir şey mi hissediyorsun? Nasıl bir şeyler?" Ecevit bir şey demezken Işıl'ın gülümsemesi kontrolsüzce büyüdü. Ecevit onun heyecanını anlarken cevapsız bıraktı. "Bizi kimse duymuyor, biliyorsun değil mi? Rol yapmana gerek yok."

Ecevit bakışlarını etrafta gezdirince Bedia Demirhan'ın oturduğu yerde kasılarak, mutlu gözlerle ikisini izlediğini fark etti. Bedia'nın omurgası bir milim bile kıpırdamıyordu. Sanki onların sahnesini kaçırmamak için donmuştu.

Ecevit boğazını temizledi. "Biri duymuyormuş," dedi ve kıza baktı. "Etrafımızda birileri var sandım. Boşuna konuşmuşum."

Işıl dudaklarını şişirdi. Bir çocuk gibi suratını asınca Ecevit'in bakışları yine yasaklı bölgeye, kızın dudaklarına düştü. İçinden küfrederek bakışlarını kızdan çekti. Bu hisse yer yoktu. Bir daha değildi.

"Anladım. Olsun, iyi oynadın," dedi Işıl gülümsemesini tekrar kuşanırken. "Ben Bedia Hanım'ın yanına gidiyorum. Geliyor musun?"

Ecevit başıyla onaylayınca kız onun koluna girdi ve dikkatle yürümeye başladılar. Masaya geldiklerinde Işıl, Bedia'nın yanına oturunca Ecevit de onun yanına kuruldu.

Ecevit, genç kadının yaralı kolunu bırakmadan kendi bacağının üstüne koyunca bunu hissetmeyen Işıl, "Nasılsınız?" diye sordu nezaket taşıyan sesiyle.

"İyiyim kızım. Güzel bir düğün oldu ha! Sen nasılsın? İyisin?" diye konuştu Bedia.

"İyiyim, teşekkür ederim. Sanırım iyi idare ettik." Gülümseyerek Bige'nin kucağındaki Aslan'a baktı. Aslan, parlayan gözlerle Bige'nin kucağında Işıl'a bakıyordu. "Merhaba yakışıklı. Seninle tanışmamıştık. Ben Işıl..."

Aslan dimdik oturdu. Ciddiyetle gözlerini kısıp başını hafifçe yana eğdi. "Biliyorum, sen gelinsin," diyerek çok önemli bir bilgi veriyormuş gibi konuştu.

Işıl güldü. "Evet, doğru tahmin. İfşa oldum sanırım," dedikten sonra, "Peki sen kimsin, söyler misin bana?" diye fısıldayarak eğildi.

Aslan iki elini göğsüne bastırdı. "Ben Aslan!" dedi gür sesiyle. "Aslan gibi Aslan!"

Bedia, Işıl ve Bige kahkaha attı. Bige, abisine baktığında Ecevit'in Işıl'ın avucuna parmaklarıyla bir şey çizdiğini gördü. Ecevit, masaya bakarken kızın hissedip hissetmediğini deniyordu. Işıl eliyle uğraşıldığının farkında değildi.

Gerçekten de elini hissetmiyordu.

Ecevit dalgınlıkla, çocuk gibi karısının avucunda parmaklarını gezdiriyordu.

"Bu nasıl bir cesur isim ya!" dedi Işıl sol elini ona uzatıp çocuğun çenesini sıkarak. "Sen gerçekten aslan mısın? Kükreyebiliyor musun?"

Aslan kaşlarını çattı. "Ben sadece Kor amcama kükrerim. Sana kükreyemem ama dondurma yerim," deyince Bige gerilerek abisine baktı ama Ecevit onları dinlemiyor gibiydi.

Ecevit kızın hissetmediği parmaklarını tutup hareket ettirirken Bedia Hanım da kızının baktığı yeri fark etti. Ecevit masaya dalmışken kimseyi görmüyordu. Düşünceli bir şekilde Işıl'ın eliyle oynuyordu.

Işıl, Aslan'daki bakışlarını alıp Ecevit'e dönecekken Bige, kadın abisini fark etmesin diye birden lafa girdi. "Hiç fark ettirmediniz!" deyince Işıl, Ecevit'e bakamadan Bige'ye döndü. "Şaşırtıcı derecede iyiydiniz."

Işıl, "Umarım bir açık vermemişizdir. Ecevit de iyiydi," diyerek tekrar ona dönecekken Bedia Hanım oğlunun uğraşını bozmamak için Işıl'ın kolunu hafifçe sıkarak dikkatini kendine çevirdi.

"Aslan'ım seni pek beğendi," deyince Işıl tekrar Aslan'a döndü ve dikkatini kaybetti. Mavi gözleri, kıvırcık saçlarıyla bu çocuk manken olabilecek kadar tatlıydı. Aslan ona uzun uzun baktıktan sonra Bige'nin kulağına eğildi ve herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuştu.

"Anne ben bu kızı eve götüreyim mi?"

Işıl gülüşünü tutmaya çalışırken gözleri kocaman oldu. "Kaçırılıyorum!"

Bige ve Bedia gülmekten iki büklüm olmuştu. "Bebeğim, Işıl ablan bizim gelinimiz zaten. İstediği zaman bizim evimize gelir."

"Ama benim odamda kalsın."

Bu sırada Ecevit'in başı bir anlık kalktı. Gözleri hâlâ masadaydı ama dudaklarının kenarı seğirdi. Işıl'ın gülümsediğini duyunca bakışlarını yavaşça onun yüzüne kaydırdı. O an kızın kendisinden habersiz bir şekilde parlayan gözlerle küçük çocuğa baktığını ve içten içe eridiğini fark etti. Birkaç saniye daha öylece baktı. Aslan'ı çok sevdiğini fark edince dalgın bir şekilde kızın parmaklarını açtırdı.

Işıl bunu da hissetmedi. Aslan'ın burnuna dokundu hafifçe. "Odan güzelse oyun oynarız seninle."

"Evcilik oynar mıyız? Ben kocan olurum."

Işıl sır veriyormuş gibi eğildi. "Ama ben evlendim. Huysuz da bir kocam var. Sakın ona karşı çıkma, başın derde girer."

"Dayımı bırak, o sana bakamaz. Ben bakarım," deyince Işıl kahkaha atarak Ecevit'e döndü. Ecevit birden onun elini bırakınca yakalanmamış oldu.

"Bana bakamazmışsın. Seni yarın boşayacağım," diyerek güldü Işıl.

Ecevit, kaşlarını çatarak Aslan'a döndü. Aslan dayısının bakışları yüzünden annesinin kucağında küçüldüğünde, "Bana bak. Kardeşimi çaldığın yetmezmiş gibi karıma mı göz koydun?" deyince Aslan annesine baktı.

Işıl ise *karım* hitabında kaldığı için gözlerini kırparak yutkundu. Karısıydı ya sahiden... Işıl artık bir Demirhan'dı. Soyismini değiştirmek istemediği için *Işıl Atabey Demirhan* olmuştu ama... Demirhan olmuştu. Bu detay önemliydi.

"Ya dayım beni yine baş aşağı sallarsa?" diyen Aslan hızla Işıl'a döndü. "Işıl, sen benim yengem ol."

Hep bir ağızdan kahkaha attıklarında Ecevit yine Işıl'ın parmaklarıyla uğraşmaya başladı.

Işıl, Bige'ye ve onun mutluluğuna baktı. Kendisine, oğluna, abilerine, annesine yeten, kimsenin sahiplenmediği ikizine sırt dönemeyen bir kadın gördü. Aslan'ın babasını ömür boyu rafa kaldırdı. Asla sormayacaktı. Aslan sevgiyle büyüyen, çok zeki ve tatlı bir çocuktu. Bige bu hikâyenin en güçlü kadınıydı ve Işıl'ın gözünde hep öyle kalacaktı.

Bedia, Işıl'ın koluna dokunarak konuştu. "Aslan'ım haklı. Aklını çeldin torunumun. Çok güzel olmuşsun. Kuğu gibi," diye gülünce Işıl ona döndü. Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bu Antep'teki düğünü de haftaya yapak, olur mu kızım? Bir hafta da kalırsınız bizim oralarda. Gelin geldiğin yeri görürsün ha? Ne diyin?" diye soran Bedia Hanım'ın kahve gözlerine baktı Işıl.

"Evet," dedi gözlerini kırpıştırarak. Koluna dokunulmasını beklememişti. "Olur tabii. Hep gitmek istemiştim Gaziantep'e. Kültürünüzü çok merak ediyorum."

Bedia Hanım dikkatin kendisinde olmasına sevinerek, "Hele orada Ecevit'in kuzenleriyle tanışırsın. Hem büyüdüğü konağı da görürsün. Oralarda büyüdü oğlan, her köşesinin bir hatırası var. Taş gibi konaktır, dimdik durur," diye konuştu.

"Konağınız mı var?" diye sordu Işıl şaşırarak.

Bige, "Hem de kocaman bir konak. Annem ilgileniyor orayla. Şimdi Ankara'ya döndüğü için Hacı amcam bakıyor," diye konuşunca Işıl gülümsedi yine.

Bedia, bu kızın zarifliğine şaşırmadan edemiyordu. Ne kadar güzel ahlaklı, tatlı dilli, uyumlu ve anlayışlı bir kızdı bu böyle! Ecevit'in bu kızla evlenmesi hayal gibiydi. Kalbinin derinlerinde bir sıcaklık kabardı. Işıl'a o kadar ısınmıştı ki bağrına basası geliyordu.

Işıl sesini kısarak öne doğru eğildi. "Bedia Hanım, siz hanımağa gibi bir şey misiniz?" diye sorunca Bige ve Bedia kahkaha attı. Işıl şaşırarak onlara baktı. "Neden güldünüz? Yanlış bir şey mi dedim?"

"Hayır! Söyleme şeklin çok komikti!" diyen Bige öne doğru eğildi. "Sen inanılmaz tatlı bir şeysin ya..." Abisine dönünce onun da karısına baktığını gördü. Parmakları Işıl'ın avucunu terk etmemişti. "Abi, annem hanımağa mı?"

Ecevit kendisiyle konuşulduğunu anlayınca kızın elini bıraktı. Işıl ona dönünce kendisine baktığını fark etti. "Öyledir," dedi annesine, kız kardeşine ve karısına sırayla bakıp. "Koskoca aileyi yönetiyor."

"Nasıl yani? Aşiret misiniz?" diye sordu Işıl hızla Bedia'ya dönerek. Ecevit yine onun eliyle oynamaya başladı.

"Büyük aileyik," dedi Bedia kabara kabara.

"Anneme *hanımım* derler. Hanımağa kelimesini sevmiyor annem. Aşiret olarak da görülmek istenmiyor. Aşireti olan akrabalarımız var ama," diyen Bige abisine imayla baktı.

Ecevit, derin bir nefes alıp Işıl'ın parmaklarıyla oynamayı sürdürdü. Kızın parmakları yeni oyunuydu sanki. Işıl hissetse hemen söylenecekti ama hissetmediği için rahatça elleriyle uğraşabiliyordu. Kızın hissetmemesi çok garipti.

"Çok tatlı," dedi Işıl kocaman gözleriyle onları izlerken. "Bedia Hanım, gerçekten büyük bir kadınsınız. Koskocaman aileyi yönetmek..."

"Sen bana hanım deme," diyen Bedia gülümsedi gelinine. "Anne demeni yeğlerim ama annene ayıp olmasın. Teyze de bana."

Ecevit kızın avucunda parmaklarını gezdirirken bakışları donuktu. Sanki çok garip bir şeyi inceler gibi kızın elini kaldırıp baktı.

Işıl kıkırdadı. "Kusura bakmayın. Annem de anne dememi istemedi. Ben böyle şeyleri garipsiyorum." Aceleyle ekledi. "Sizinle alakalı değil. Genel olarak garip buluyorum. Annem de babaanneme *hanım* diye seslenir mesela. Yıllardır bu böyle."

"Sen öyle seslenme," dedi Bedia onun omzunu okşayarak. "Teyze dersen mutlu edersin bu kadını."

"Sen nasıl istersen, Bedia teyze," diyen Işıl birden hissetmiş gibi Ecevit'e dönünce onun eliyle oynadığını fark etti. Ecevit yakalanmış gibi kızın elini onun kucağına bırakınca Işıl elini tutarak ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey."

Kaşlarını çattı. "Elimle mi uğraşıyordun?"

"Evet!" dedi Aslan gülerek. "Dayım oyuncak buldu."

"Hayır," dedi Ecevit rahat bir tavırla. "Uğraşıyor muydum, Bige?" diye sorarak kardeşine döndü.

"Uğraştı dayım! Anne, dayım Işıl'ın eliyle oynamıyor muydu? Söyle!" diye bağıran Aslan annesinin yüzünü küçük avuçları arasına alıp kendisine çevirmeye çalıştı.

Bige boğazını temizleyerek Işıl'a dönüp, "Görmedim ben. Sen gördün mü anne?" diyerek topu annesine attı.

"Görmedim ha! Öyle bir şey yapmaz, Ecevit," dedi gülümseyerek. "Ben yarın Antep'e dönüyüm. Bir isteğin var mı benden?"

Ecevit öfkeyle kız kardeşine baktı. Dudaklarını kıpırdatarak, "Seni öldüreceğim," deyince Bige kahkaha atmaya başladı. Işıl şaşkın bakışlarını ona çevirince, "Ben bir su alayım," diyen Bige gülmesini durduramıyordu. Aslan'ı kucağında düzeltip gülmeye devam etti. "Siz devam edin."

"Anne oynuyordu! Niye yalan söylüyorsunuz? Yalan kötü bir şeydi! Anneannem senin de ağzına acı biber sürsün, kendine de. Yalan söylediniz!" diye bağıran Aslan'la birlikte uzaklaştı Bige.

Işıl gözlerini kırparak bir Bedia'ya bir Ecevit'e baktı ama onlar hiç hallerini bozmamışlardı. Ecevit, "Yok anne. Biz geliriz haftaya," diye konuşup ayaklandı ve Işıl'ın omzuna dokundu. "Kuzenlerinle konuşalım."

Işıl olanlara anlam vermeyi bırakıp, "Sağlığından başka bir şey istemem, Bedia teyze," diyerek ayağa kalktı. "Kusura bakma. Mutlaka uğrayacağım yanına."

Bedia onlara gülümseyerek gitmelerini söyleyince Işıl ve Ecevit, Işıl'ın kuzenleriyle konuşmaya başladı. İkisi asker, biri mühendis, biri parti üyesi olan baba tarafı kuzenleriyle konuşurlarken Ecevit gözlerini kısarak hepsine elini uzattı. Tarık ve Yunus rütbeleriyle kendilerini tanıttı. Biri teğmen biri üsteğmendi. Korhan mühendis, Ufuk da bir siyasi parti üyesiydi.

"Işıl bizim bir tanemizdir," diye Korhan'ı dinlerken Tarık, Yunus ve Ufuk'u da göz hapsinde tutuyordu Ecevit.

"Sergide olan olayın peşini bırakmayacağım. Bu olanların hesabını verecek herkes," diyen Ecevit'ten hoşlanmış gibilerdi.

"Hesabı sorulacak. Kız kardeşimize yaşatılan karşılıksız kalmayacak." Sergiden ve saldırıdan bahsedilirken hepsi öfkeli bir tavır sergilemişti. Gözüne takılan kişi Yunus'tu.

Yunus, "Keşke Işıl ailesinin yanında kalsaydı da bu yaşanmasaydı," deyince Ecevit ona olan bakışlarını değiştirmek zorunda kalmıştı.

Konuşmanın seyrinin gittiği yerden hoşlanmayan Işıl'ın saçlarıyla uğraştığını fark eden Ecevit topluluğa veda edip onu başka bir kalabalığa çekti.

Hepsiyle tanıştıktan sonra anne tarafı kuzenlerinin bu olayda hiç tarağı olmadığını anlamıştı. Işıl, amcalarının yanına onu çektiğinde her birini hayatında bir kez görmüş olan Ecevit dikleşti. Aralarında bir kadın da vardı. Bu, Işıl'ın ismini aldığı halası olmalıydı.

Albay Kadir Han Atabey, Milletvekili Teoman Atabey, emekli Deniz Kurmay Yarbay Selçuk Atabey ve Hava Kuvvetlerinde subay olan Işıl Atabey...

Ortalarında duran yaşlı adamı ise tanımayan yoktu. Emekli Orgeneral Cengiz Atabey...

Bu ailenin birbirlerini desteklediklerini bilirdi fakat asla birbirlerini kayırmazlardı. Oldukları konuma, babaları Cengiz'in onları büyüttüğü baskıyla gelmişlerdi. Hepsi disiplinli, hepsi birbirinden bağımsızdı. Aile hakkında bir karar verilecekse toplu verilirdi fakat kimseyi ileri taşımazlardı.

"Merhabalar efendim," diyen Ecevit, Cengiz'in karşısında tüm eminliğiyle dik durdu.

Asker selamı verecekti ki Teoman Atabey, "Damadımıza rütbe yok, Ecevit. Rahat olabilirsin," deyince sakince toparlandı.

"Hoş geldiniz," diyen Işıl tek tek amcalarına, halasına sarıldı. "Gelmeniz benim için çok değerli." Büyük Atabey'in karşısında durunca yutkundu. "Büyükbaba..."

"Hayırlı olsun, Işıl," diyen büyükbabasına başıyla onay verirken yutkundu. Cengiz Atabey elini öptürmez, karşısında mum gibi durulmasını isterdi. Ailesinden kimsenin eğilmesine katlanamayan bir adamdı.

"Teşekkür ederim büyükbaba. İyi ki geldin," diyerek yutkundu. Büyükbabası, babasından daha sert, daha kuralcı, daha keskin bir adamdı. Onun karşısında gülümserken bile geriliyordu.

Cengiz Atabey, "Tabii gelecektim," dedi burnunu dikerek. "Torunum bir asker ile evleniyor. Bugünü kaçıramazdım."

Bir asker ile evlenmeseydi düğününe katılım sağlanmayacak mıydı? Büyükbabanın ne demeye çalıştığını anlayamadı Ecevit.

Işıl gülümseyerek sahte kocasının koluna girerken amcalarının bakışları altında ezilir gibi hissetti. Asıl oyun burada dönmeliydi. Ecevit'e sığınır gibi yapıştı. Diğer kolu dayanılmaz bir şekilde ağrıyordu. Bunun da ağırlığıyla aklını toplamaya çalıştı.

"Hayırlı olsun. Hiç bilmiyorduk Ecevit ile dostluk ettiğinizi," diyen Selçuk'un ardından Işıl, "Gizliydi amca. Ecevit hep görevlerde olduğu için çok fazla görünemedik," diye konuştu.

Cengiz Atabey, "Baban beni hiç haberdar etmedi. Aile arası nişana nasıl çağırılmam?" diyerek yükselince Işıl donakaldı.

"Büyükbaba..."

Onun konuşamayacak kadar lal olduğunu anlayan Ecevit, "Çok aceleydi. Hemen yüzükler takılsın istedik," diye devreye girdi. Işıl teşekkür eder gibi sol eliyle onun kolunu okşarken Ecevit kasılan kaslarını durduramadı. "Yoksa saygısızlık etmek istememiştik. Biliyorsunuz ki başımızdan talihsiz bir saldırı geçti."

Amcaların hepsi gerilirken halası öfkeyle nefes aldı. Cengiz Atabey'in kaşları çatıldı.

"Bu sergi işinin peşi bırakılmasın, Ecevit," diyen Teoman'a kafasıyla onay verdi. "Becerebilecek misin diye merak ediyorum."

Ecevit'i de mi düşük görüyorlardı? Bu, çok büyük bir hata olurdu.

"Peşinde olduğum dosyaları beceremediğim olmadı, Teoman Bey. Bu işin peşindeyim, Işıl'ın yanındayım. Artık yalnız değil," dediğinde Işıl gülümseyerek kolunu sıkınca Ecevit de onun saçının üstüne öpücük kondurdu. Şu an olanlara bir anlam yükleyemeyecek kadar gergin olan Işıl gülümsemeye çalıştı.

"Kendine güveniyorsun," dedi Kadir gülerek.

"Kendimden ve karımdan başkasına güvenmediğimi söyleyebilirim," dedi Ecevit. "İşlerimde titizim."

Onu takdir eder gibi birbirlerine baktı Atabeyler. En sonunda, "Biz defalarca dedik abime. Işıl akademiye girsin, ailemize yakışsın dedik. Yurtdışına göndermek hem saçma hem de riskli bir karardı," diyen Teoman Atabey ile Ecevit dikleşti.

Işıl'ı asker mi yapmak istemişlerdi?

Işıl gülümseyerek, "Aileye bir asker Işıl yeter," derken halası onaylamaz gibi yeğenine baktı.

"Fakat Seçil Hanım bizi dinler mi?" dediğinde Işıl bakışlarını ondan çekti. Ecevit merakla büyük Işıl'ı izlerken Hala Işıl konuşmaya başladı. "Işıl küçüklüğünden beri annesinin elinde yetişti. Biz evimizde Işıl'a silah vermeye çalışırken annesi ısrarla eline fırça tutuşturdu. Olacak olan buydu."

"Hala..." diyen Işıl gerilerek nefes aldı. Kocasının kolundan çıktı. "Ben sizin gibi değilim."

"Evet, sen annen gibisin," diyen Hala Işıl Atabey ile Ecevit bu ailede çözülmesi gerekenin yalnızca saldırı olmadığını anladı. "Boş işlerin peşindesin. Narin ve kırılgansın."

Bu iki Işıl'ın arasında uçurumluk fark vardı. Biri sert ve duvarken diğeri yumuşak ve pamuktu. Ecevit şaşırdığını hissediyordu.

Işıl, yutkununca Ecevit onu kurtarmak ister gibi, "Bu sorun değil çünkü kocası benim," dedi kendinden emin bir tavırla. "Silah tutmasına gerek yok. Ben silah tutan eliyim."

Cengiz Atabey ona dikkatli gözlerle baktı.

Selçuk Atabey, "Bizi şaşırtmadı desek yalan olur. Ailemizi utandıracak bir damat getirecek sanırken seni bulmak sürpriz oldu. Şükür ki devletten biriyle evlendi. Bir Işıl, ailemizi yeterince utandırmışken ikinci Işıl'a hazır değildik," deyince Ecevit bu insanların derdini gerçekten merak etti.

Büyük Işıl Atabey, aileyi utandıracak bir evlilik mi yapmıştı?

Ecevit istemsiz bir dürtüyle karısının elini tutunca Işıl onun eline can havliyle sarıldı. "Şükür ki Işıl gibi zeki, güzel ve anlayışlı bir kadınla evlendim," dedi koruyucu bir keskinlikle.

Işıl şaşırarak ona bakarken karşısındaki beş büyük de kendisine baktı. Halası derin bir nefes alırken, "Ben bu muhabbetten sıkıldım artık. Konusu açılmasın dedikçe açıyorsun. Amacın ne abi?" deyince ortam gerildi.

Selçuk, "Ne var? Gidip rütbesiz, işsiz, başıboş birini ailemize getirdin ve fiyaskoya sebep oldun. Unutuldu sanma," deyince Hala Işıl Atabey öfkeyle, "Ben bir içki alacağım," diyerek babasına döndü. "İznin olursa babacığım."

"Git, Işıl. Kafanı topla. Bugün anlamsızca gerginsin," diyen babasını dinleyerek öfkeyle içeri yürüdü.

Işıl ve Ecevit diğerlerine bakarken, "Aileden bir daha uzaklaşmayacağını anlamışsındır artık," dedi Kadir amcası.

Ecevit en küçükleri olan Kadir'e bakarken, "Sanırım durumdan memnunsunuz," diye konuştu.

Kadir Atabey gülerek kafasını iki yana salladı. "Yeğenimin saldırıya uğramasından memnun değilim ama ona defalarca kez çevremizden uzaklaşmamasını söylemiştik. Abim sırf karısına yaranmak için Işıl'ı göndermeseydi bu yaşanmazdı."

"Anlıyorum. Yani mutlusunuz?" dedi Ecevit sert bir sesle.

Cengiz Atabey, "Sesini kes ve ablanın yanına git, Kadir," deyince Kadir gülerek, "Hayırlı olsun, Işıl. En azından sen ailemiz için bir şey yaptın," diyerek uzaklaştı.

Işıl, Kadir amcasının arkasından korkuyla baktı. Böyle bir saldırıyı beklemiyordu. Ne zaman aile ile bir araya gelseler aşağılanır, dinlenmez, sözlerine değer verilmezdi. Yine öyle olmasına şaşırmıyordu. Ecevit onun elini okşasa da Işıl gergindi. Anlamıyordu. Neden bu kadar geriliyordu Işıl?

Teoman Atabey, "Bu saldırının önüne geçememek bizim de suçumuzdu. Işıl'a yüklenmek haksızlık olur," deyince ona döndüler. "Artık kocanın yanında böyle dertlerin olmaz."

"Evet amca," diyen Işıl artık buradan kaçmak ister gibi Ecevit'in avucuna tırnaklarını geçirmeye başlamıştı. "İyi ki geldiniz. Teşekkür ederim." Etrafa bakıp babaannesini aradı, babaannesinin Bedia Hanım'ın yanında olduğunu görünce Işıl şükretti. Dedesinden sonra en çekindiği kişi babaannesiydi. Onunla karşılaşmak istemiyordu.

Ecevit kaşlarını çatarak büyük Atabey'e, "Siz ne düşünüyorsunuz? Işıl'a bunu yapanlar kim sizce?" diye sorunca Cengiz Atabey kaşlarını çattı.

"Benden mi şüpheleniyorsun delikanlı?"

"Hayır efendim. Düşüncenizi duymak istiyorum."

"Ben bu aile için çok şey yaptım. Torunuma yaşatılanı da yaşatacağımdan şüphen olmasın," deyince Ecevit başıyla onayladı. Cengiz'in bakışları keskinleşti, gözlerinde hem kararlılık hem de derin bir hüzün vardı. "Bu aile yıllardır ayakta kalmasını bildi. Ailemize yapılan tehditler, sarsıntılar, zorluklar birer sınav. Torunumun başına gelenin hesabını elbet soracağız. Ve hain kim olursa olsun, emri kim verirse versin ailemden birini parçalamaya çalışanı bulurum ve affetmem."

Ecevit hafifçe başını salladı. "Peki sizce kim olabilir?"

"Bilsem söylerdim, evlat," dedi Cengiz Atabey ağır ağır Ecevit'te gezdirdiği bakışlarıyla.

Selçuk, "Biz de elimizden geleni yapacağız," deyince Ecevit bu ailede birilerinin bir şey bildiğinden emindi. "Bu iş kolay değil. Her hamleyi iyi hesaplamalıyız."

"Katılıyorum," dedi Ecevit onlara diktiği bakışlarıyla. "Hızlı ve iyi hesaplanmalı."

Teoman, "Acele hareket eden yara alır," diye konuşunca Ecevit dudaklarını büzerek kafasıyla onayladı.

"Emin adımlarla ilerleyeceğimden şüpheniz olmasın. Karıma uzanan eli kırmaktan çekinmem," deyince Işıl yutkunarak ona döndü. Ecevit ciddi duruyordu. Öyle ki onun bu sert halini garipsemeden duramadı. *Karısıydı.* Buna alışmak niye bu kadar zordu ki?

"Çok şükür ki Ecevit'e sahibim," diyen Işıl gerginliği dağıtmaya çalıştı. "Düğünden memnun musunuz?"

"Sizden dans bekledik ama..." diyen Teoman amcasına, "Kolum..." dedi Işıl hafifçe. "Zorlamak istemedik," deyince Teoman kafasıyla onayladı.

Ecevit, "Biz misafirlerin yanına dönelim," dediğinde Işıl onun avucunu tırmalamayı bırakıp, "Görüşürüz. Tekrardan teşekkür ederim geldiğiniz için," diyerek gülümsedi ve saygıyla hepsine selam vererek yürümeye başladı.

Kaç kere teşekkür ettiğini sayamamıştı Ecevit. Ailesine düğüne geldikleri için teşekkür etmek de neydi?

Ecevit kaşlarını kaldırırken diğer misafirlere gitme gereği duymamıştı. Atilla Atabey haklıydı. Aileden biri Işıl'a saldırmıştı. Aileye karşı büyük bir kumpas vardı ve o kişi uzakta değildi. Fakat kimdi? Atabeyler bir şeyler biliyor ve saklıyorlardı.

Geçmişe aklı kayacak gibi olunca Işıl'ın sesiyle kendisine geldi.

Işıl, "Kusura bakma," deyince Ecevit kaşlarını çatarak ona döndü. Işıl elini hâlâ bırakmıyordu. Sanki tek dalı oymuş gibi tutunuyordu.

Ecevit onun elini daha sıkı tutarak, "Neyin kusuruna bakacağım?" diye sordu ve vücudunu kendisine çevirdi.

"Yani onlar böyle..." dedi boğazını temizleyerek. Amcaları ile büyükbabasının olduğu yere kısa bir an bakıp Ecevit'e döndü. "Biraz sertler. Üstüne geldiler senin de. Gerçekten üzgünüm. Seni rencide edeceklerini tahmin edememiştim."

Rencide olduğu falan yoktu. Kendisine gelen saldırıyı defetme konusunda Ecevit başarılıydı. Atabeylere takılmayacak kadar kendinden emin bir adamdı.

Ecevit kaşlarını kaldırdı. Genç kız iyi niyetinden kaybediyordu. Dünya onun bakışları kadar temiz değildi, bunu göremiyordu. Kafasını omzuna doğru yatırıp gözlerini kıstı. Işıl hiçbir kötülük taşımıyordu. Ailesinin kendisine hakaret etmesine, annesine laf söylemesine, onu küçümsemesine üzülmüyordu da Ecevit'in yanında kusurluk davranışlar sergilemelerine mi bir şey diyordu?

"Her şey o kadar karanlıkken... sen nasıl bu kadar ışık dolusun?" diye soran Ecevit ile Işıl bocaladı.

Karanlıkta kaybolmuş bir adamdı ve ışığa ulaşamayacağını düşünürdü fakat ışık yanı başında kendisine tutunuyordu. Ona her baktığında gözünü alan bir ışıltıyla karşılaşıyordu.

"Ben mi ışık doluyum?" Işıl gülerek kafasını iki yana salladı. "Benim ışığımı çaldılar, Ecevit."

"Sen çalınmış ışık görmemişsin, Gün Işığı," dedi Ecevit.

Tam o an bakışları refleksle kapıya takıldı. Yanında Bige'nin korkuyla dikildiği bir adam gördü, koca bir çelenk taşıyordu.

Işıl da onun bakışlarının takıldığı yere dönünce şaşırarak dikildi. Ecevit hızlı adımlarla kapıya yürürken Işıl da arkasından koşturuyordu. Ne olduğunu soramıyordu çünkü elinden tuttuğu kocasının da bildiğini düşünmüyordu.

"Bu ne?" diye sordu Ecevit öfkeyle.

Bige çekinerek, "Abi, öncelikle sakin ol," dedi ama Ecevit çelengin üstündeki kâğıtta yazılanı okudu.

Aile güzel şeydir, Demirhan. Mutluluklar dilerim.

Kutay Kor Demirkan

Elini uzattığı gibi ismi sökerken ateş saçan tek şey gözleri değildi. Yüzü kızarmaya, elleri yumruk olmaya, dişleri kırılacak gibi sıkılmaya, kaşları yüzünde şimşek çaktıracak kadar kararmaya başlamıştı.

Yıllar önce kütükten silinip gitmesini söylediği kardeşi ne yüzle, hangi cesaretle, nasıl bir kafa karışıklığıyla bu çelengi göndermişti?

"Bu! Ne! Demek!" diye bağırdığında Bige korkuyla yutkundu. Ecevit, onun isminin yazılı olduğu büyük kâğıdı elinde sıkarak yok etmeye yeminli gibi görünüyordu.

"Bu evden siktir olup gidecek, bir daha ne beni ne Alkan'ı ne Bige'yi ne de annemi arayacaksın. Duydun mu? Sana dair bir şey görürsem saklandığın deliği patlatırım, Kor!"

"Bu yüzü unutma abi. Çünkü bir daha asla göremeyeceksin."

"Ecevit!" diyen Alkan'ı duydu Ecevit. Alkan'la aralarında az bir yaş farkı olsa da Alkan, abi diye seslenirdi ama şimdi o kuralı boş vermiş gibi duruyordu. "Düğün günün! Siktir et. Kutay şovu seviyor." Abisinin yanına gidip koluna dokundu. Alkan, Bige'ye ters bakışlar atarken Bige korkuyla nefes aldı. Her şeyin Bige'nin başının altından çıktığına emindi. "Mahvetme moralini."

"Abi-" diyen Bige'yi susturan Ecevit oldu.

"Bu ne lan?" dedi Ecevit hiçbir şeyi umursamadan. Buruşturduğu kâğıdı gösterdi. "Dalga mı geçiyor?"

Alparslan Aksakallı, "Ecevit," derken askerinin kontrolünü kaybettiğinin farkındaydı. Ecevit eskisi gibi bakıyordu. *Her şeyi mahvetmekten gocunmayacak gibi.*

Atilla Atabey, "Ne oluyor?" diye yükseldi düğünün ortasında. Ecevit hiçbirini duymuyordu.

"Bige!" diyen Ecevit, kardeşine delirir gibi baktı. "Senin başının altından mı çıktı?"

"Abi bir dinle-"

"Ecevit!" diye bağıran Bedia Hanım'ın sesiyle Ecevit annesine döndü. "Rezilliğine derhal son ver!"

"Ne hakla anne!" diye bağırdı Ecevit. Etraftaki konuklar onlara dönerken Işıl da korkuyla abi kardeş arasında gözlerini gezdirdi. "Düğünüme ne hakla isminin yazdığı çiçeği yollar?"

"Ecevit," diye konuşan Işıl onun elini sıkarak dikkati kendisine çekmeyi başardı. Ecevit alevlerini kontrol edemediği gözleriyle onun yüzüne bakarken Işıl'ın gözlerindeki korkuyu fark etti.

Işıl niye kendisinden korkuyordu? Korkutucu mu duruyordu? Işıl'ın kendisinden korkmasını istemiyordu.

"Lütfen sakin ol," dedi Işıl dikkatli bir sesle. "İnsanlar bize bakıyor. Yapma. Rezil oluyoruz."

Ecevit kafasıyla onu onayladı. Onu korkuttuğunu fark etmek dilindekileri susturmuştu.

Çelengi tutmaya devam eden adamın elindekini alıp yere fırlattı ve elinde buruşturduğu kâğıdı çelengin üstüne attı. Etrafına dönüp davetlilerin bir şey anlamaya çalışan suratlarını fark edince derin bir nefes alarak, "Bu çöpü yerine gönderin," dedi daha sakin bir sesle. "Ondan gelecek tek bir iğneyi bile görmek istemediğimi de iletin."

Aksakallı, "Götür çocuğum. Ne bakıyorsun? Adam çelengi istemiyor!" diye çıkışınca kurye çocuk çelengi yeniden kucağına aldı. "Sorun yok!" diyen Aksakallı misafirlere döndü. "Küçük bir tatsızlık."

Ecevit, "Sorun yok," dedi ve Işıl'ın elini sıkıca kavrayıp davetlilere döndü. "Geldiğiniz için sağ olun. Düğün bitmiştir. Dağılabilirsiniz!"

Herkesten şaşkın nidalar yükseldi. Kendisine öfkeyle ve her şeyi berbat ettiğini bağıran gözlerle bakan Atilla Atabey'i, çatık kaşlarla misafirlerin arasında bu olanı anlamaya çalışan Seçil Atabey'i, böyle bir rezilliği bekliyormuş gibi izleyen Kağan Atabey'i, hayal kırıklığı dolu suratıyla dikilen Bedia Demirhan'ı, onaylamasa da anlar gibi duran Alparslan Aksakallı'yı, en az kendisi kadar sinirli olsa da sakin durmaya çabalayan Alkan Demirhan'ı, suçlu bir şekilde kendisine bakan Bige Demirhan'ı, annesinin bacağına yapışmış korkulu Aslan Demirhan'ı arkasında bıraktı.

Sadece karısının elinden tuttu ve düğünü terk etti.

II. BÖLÜM

"KAYBETMENİN BİN BİR HALİ"

Işıl Atabey Demirhan

Kaybetmenin bin bir hali vardı.
Sevdiğin birini kaybetmek vardı mesela. Elini hatıralara uzatıp ulaşamamak gibi.

Eski neşeni kaybetmek vardı; çocukken kahkahalar atarken çekilmiş fotoğraflara hüzünle bakıp hasretle kavrulmak gibi.

Elini kaybetmek vardı; tüm sanatını bağladığın ve güvendiğin elini yabancı birinin uzvuymuşçasına izlemek gibi.

Aileni kaybetmek vardı; yalnızlığının içinde en iyi dostum diyebileceğin abine, ailenin önemi yüzünden bir gece yarısı aniden veda etmek gibi ve hatta hayatta olan annene, babana, geride kalan tek kardeşine uzaktan bakmak gibi.

Huzurunu kaybetmek... en sessiz, en sinsisi belki de. Sabahın beşlerinde güneşe selam vermek, gece yalnızlıktan korkmak değil de ona alışmak ve odada sessiz hıçkırıklarla ağlamak gibi.

Aklını kaybetmek... sarılmaya çalıştığın özgürlüğüne veda ederken daha süslü bir fanusa atılmak gibi.

İçinde bulunduğum tek bir kayıp yoktu ki... Sanki hayat kaybettiklerimden örgü örüp beni ısıtmayacak bir battaniye örtüyordu üstüme. Isıtmıyor, eziyordu.

Kayıplar üstüme geliyorken insanların kayıplarını görmek beni yere çekiyordu. Onların acılarını taşıyamasam bile, seyretmek yetiyordu yere çakılmak için.

Bir zamanlar oyunlar oynadığım, üstünde dans ettiğim, kuzenlerimle etrafında döne döne şarkılar söylediğim, önünde renkli kalemlerle ilk resimlerimi çizdiğim orta sehpayı da kaybetmiştim mesela.

Beni ben yapan evin tam ortasında, kendime bile yabancı olarak bir yabancıyı izliyordum.

Şimdi o anılarla dolu sehpanın üstünde bir şişe duruyordu. Üstündeki gömleğin düğmelerini gelişigüzel açmış, gömlek kollarını dirseklerine kadar sıvamış, saçları dağılmış, gözleri bir noktaya değil de geçmiş zamana dalmış bir adam vardı odağımda.

Ecevit Demirhan boğazından geçen içkiden daha ağır bir şeyle baş etmeye çalışıyormuş ama durmadan kaybediyormuş gibi duruyordu.

O da bir şey kaybetmişti; *kardeşini. Kardeşine olan sevgisini. Kardeşine olan şefkatini.* Ne zaman kaybetmişti bilmiyordum ama uzun zamandır bu kayıpla yüzleşmemiş gibiydi. Çünkü bilirsiniz ya bazen insanlar kaybettiklerini anlamadan yaşamaya devam eder, anladıklarında da kendini kaybederlerdi.

Kaybettiklerimin önünde kaybetmiş görüntüsünü izlerken sessizdim.

Onun kocam olduğunu hatırlatan hiçbir şey yoktu. Dağınık görüntüsü çaresiz bir adama bakıyormuşum gibi hissettiriyordu ama yüzündeki ifade çaresizlikten uzaktı. Sinirliydi fakat kaybetmiş gibi hissetmediğine, kaybettiğine emin olduğum kadar emindim. Öfkesini sabırla bekletmiş gibi duruyordu.

Kutay Kor Demirkan yazısını buruşturup çöpe gönderse de kafamı kurcalayan bir detay vardı. Hepsi Demirhan soyismini taşırken Kutay neden Demirkan'dı?

Üstüme geçirdiğim çilekli pijama takımıyla onu izlediğimi biliyordu. Gelinliğimi çıkaralı bir saat kadar olmuştu. Düğünü terk edip eve geldiğimizde yıllardır gelmediğimiz evimize bir yabancı gözüyle bakmıştım.

Babam güvenli olduğunu düşündüğü için eski evimizde yaşamamızı istemişti.

Çocukluğumun geçtiği, oyunlar oynadığım, abimler beni bulamasın diye gizlice dolaplara saklandığım ve o dolaplarda uyuyakaldığım, bazen tek başıma ağlayıp bazen kahkahalarımla yankılanan evdi burası. Tanıdık gelmeliydi ama gelmiyordu.

Eve gelinlikle ilk adımımı attığım anda küçük Işıl'a yabancı olduğumu anlamıştım. Sanki küçüklüğüm sararmış kitap sayfalarında ismi silinmiş, sahipsiz bir karakterdi.

Koridorların duvarlarında fotoğrafları olmayan solmuş çerçeveler vardı. Duvar kâğıtları bazı yerlerden kabarmıştı mesela. Babam evi yaşanabilir hale getirse de soğukluk hissediliyordu.

Salondaki eski koltuklar yerli yerindeydi ve hatırladığım sarı kumaşlar kahverengi kumaşlarla değiştirilmişti. Sanki hiç zıplamamıştım bu koltuklarda.

Küçükken çizimler yaptığım sehpa ortadaydı, sehpanın üstünde Ecevit'in içki bardağı vardı. Bu masanın başında, radyoda kısık sesli Zeki Müren şarkısı eşliğinde çizdiğim resimler de hiç var olmamış gibiydi.

Perdeler eski ama temizdi. Hâlâ çocukluğumun turuncu ışıklarını hatırlatan renkteydi. Babamın odası da yine eski ve kasvetliydi. Mutfaktaki yeşil dolapların içine iki kişilik yemek takımları koyulmuştu. Evimize bizden başka kimsenin girmeyeceğinin mesajını almıştım.

Yukarıdaki katlar boştu. Eskiden yukarıdaki odalar abilerimin ve benim odalarımızdı. Aşağıda da babamın çalışma odası, mutfak, büyük yatak odası ve benim atölyem vardı.

Bu ev artık evlendiğim adam ve bana aitti ama biz birbirimize ait olmadığımız için sessizlikle döşenecek evimizi hızlıca kontrol edip onun yanına gelmiştim. Odanın loş ışığında, oturduğum koltukta bir saattir onu izliyordum. Sessizlik yine aramızda kirli bir gürültüye dönmüştü.

İkinci bardağını da bitirdikten sonra şişeye uzanıp kadehini doldurdu. Bakışlarımla ellerinin hareketini takip ettim. Şişeden süzülen sıvı, bardağa dolarken ben de bu sessizlikte düşüncelerimle dolduğumu ve taşacağımı hissettim.

"Uyu, Gün Işığı."

Sesi saatlerdir konuşmadığı için çatallı, kısık ve yorgun çıktı. İçimde bir titreme yükseldi. Boğazımı refleksle temizledim ve yutkundum. Bana *Gün Işığı* demişti yine. Niye böyle sesleniyordu? Düğünde de garip garip şeyler söylemişti.

"Ben bir şeyler hissetmeyen bir adamım. Bana ne yapıyorsun?"

Gerçi... doğru ya! Ecevit birileri duydu diye böyle söylemişti. *Peki sonrakiler?*

Amcalarımla konuşurken beni sahiplenir gibi konuşmuştu. *Hadi o da oyun olsun, hadi o da boş laf olsun.* Elimle niye oynamıştı? Bu aslında kötü hissettirmeliydi bana. Biri zayıflığımla uğraşmıştı ama konu Ecevit olunca onda kötü bir niyet görmüyordum. Belki o da oyundu. Düğünde bizi izleyen insanlara benim elime masaj yapıyormuş gibi lanse etmeye çalışmış olabilirdi.

Of! Kendimi salak gibi hissediyordum.

Ona çok şey sormak, onunla konuşmak istiyordum ama çekiniyordum da.

"Her şey o kadar karanlıkken... sen nasıl bu kadar ışık dolusun?"

Onun için ışığı temsil ediyor olmam garipti. O neden bu kadar karanlıktaydı? Hiç mi ışık görmemişti?

Gerçi ben de çalınmış ışık görmemiştim ya...

Kalbim çok hızlı atarken düğün boyunca yaşadığımız anları ve öpücüğümüzü hatırlayarak yutkundum.

Uzun süredir sessiz kaldığımı hatırlayınca gözlerimi kırpıştırdım. "Bazı şeyleri konuşmadık. Birlikte mi uyuyacağız? Ya da... bu gece bir şey isteyecek misin benden?"

Sesimin titremesini engelleyemedim. Çırpınan yüreğimi susturmayı çalışıyordum ama burada bir saattir neden onu izlediğimi de biliyordum.

Üstümü değiştirmek için yatak odasına girdiğimde yerlere serpilmiş güllerle, sırayla dizilmiş ama yakılmamış mumlarla, yatağın üstünde de bana ait olmayan, asla giymeyeceğim, oldukça açık bir gecelikle karşılaşmıştım.

O an kalbim karnıma inmiş de karnımda büyüyüp beni nefessiz bırakacak gibi olmuştum.

Beni neyin beklediğini bilmeden çilekli pijamalarımı elime alıp giyinmiştim. Çığlık atabilsem... atardım. Çıldırmama ramak kala sakinleşip hemen onun yanına, salona koşmuştum.

Çünkü o görüntüyü görmek bana bir an bir şeylerin ciddi olduğunu hissettirmişti. Oysaki Ecevit bana asla... asla yaklaşmazdı. O anlamda yaklaşmazdı. Korku değil de... bilmiyordum. Onun yanına gelmek istemiştim. Onun yanında durmak istemiştim. O odada durmaya daha fazla katlanamazdım.

Bakışlarını ilk kez doğrudan bana çevirip üstüme baktığında nefesimi tuttum. Koltuğun üstüne çıkardığım bacaklarımı tek kolumla sardığımı fark edince derin bir nefes alıp gözlerini kaçırdı.

"Hayır, birlikte uyumayacağız. Senden de bir şey istemem."

Gerçek bir nefes aldım ve dudaklarımın arasından hafifçe bıraktım. Zaten bir şey istemezdi ama itiraf etmeliydim ki bir an korkmuştum.

Ecevit yapmazdı. Ben yanılmış, boşuna çekinmiştim.

"Nerede uyuyacaksın?"

Bana bakmadan, "Uyumayacağım," diye cevap verdi. "Beni düşünme."

Onu düşünmemek bir süredir beceremediğim bir eylemdi. Onu düşünmemeye çalışsam da aklım durmuyordu. Lanet olası aklım!

"Nasılsın peki?" diye sorduğumda bakışları yavaşça bana döndü. Gözkapakları ağır ağır kapanıp açıldı. Sanki bu soruya alışık değilmiş, yani bu kadar samimi bir şekilde ona yöneltilmesine yabancıymış gibi garipsedi.

"Ne?"

"Nasılsın?"

"Nasıl mıyım?" diye sordu. Sanki yıllardır gerçekten nasıl olduğu merak edilmemişti. "Nasıl olduğumu mu soruyorsun?"

"Şey... evet?" dedim yanlış bir şey yapmış gibi hissederken.

Bakışlarını yüzümden çekemedi bir an. Yüzünden bir karmaşa geçti, gözlerinin içinde bir şeyler duvarlara vurdu, ortalığı dağıttı ama sonra yine o alıştığım ifadesiz haline geri döndü.

"İyiyim."

Kısa, net ve keskindi. Her zaman olduğu gibi. Kestirir atar gibi.

"Ben de iyiyim," dedim hafifçe. Sonra hissettiğim tuhaflığı bastırmak için kısık bir kıkırtı kaçtı dudaklarımdan. "Aslında içimi rahatlattın. Biraz garip hissettim. Yatak odasına girdiğimde sanki balayı odasındaymışım gibi bir görüntüyle karşılaştım. Birileri odayı süslemiş. Şimdi ben daha önce evlenmediğim için... ne yapmam gerektiğini bilemedim."

Sanki o her gün evleniyordu! Ne saçmalıyordum ben? Bir an utandım ve hemen susturdum kendimi.

"Bu gerçek bir evlilik değil, kendini bu kadar kasmana gerek yok," dedi ters bir sesle. "Odada rahatsız oldukların her neyse çöpe at, yak, savur, ne yaparsan yap. Umurumda değil. Orası senin odan."

Ses tonundaki soğukluk içime işledi. "Ama sen..." Sonra kafamı doğrultttum hemen. "Yukarıda abilerimin ve benim eski odalarımız var. Boştur büyük ihtimalle. Senin için bir yatak alabiliriz."

"Yatağa ihtiyacım yok."

"Hı?" dedim yanlış duyduğumu varsayarak. "Anlamadım."

"Yatak aramam."

"Ne yapacaksın? Koltukta mı yatacaksın?" dedim fısıltıya yakın bir şaşkınlıkla.

Bardağından yudumunu alırken bakışlarını üzerime dikti. Yudumunu yuttuktan sonra bile beni izlemeyi sürdürdü. Gerginlik sırtıma ağırlık yapınca öne eğilmemek için kendimi zorladım. Hemen omuzlarımı dikleştirip cesaretimi topladım.

"Nerede yattığın umurumda değil aslında," dedim hislerimin tersini yansıtarak. "İstersen yerde yat."

Dudağının bir kenarının yukarı kalktığını gördüğüme yemin edebilirdim! Belki alaydı belki de küçümseme. Tekrardan bir yudum alıp bakışlarını içkisine çevirdi.

"Evin içinde istediğini yapabilirsin, karışmam. Yine de eve girecek kişileri önceden bana haber ver. Dışarı çıkarken de bilgi ver. Atabey Prensesi'ni koruma işimiz de var," diyerek bardağındaki sıvıya baktı ve hafifçe elini oynatarak sıvıyı salladı.

"Dışarı çıkmamamı istemeyecek misin?" diye sordum şaşırarak.

Kısa bir bakış fırlattı. "Hayır. İstediğin yere gidebilirsin."

"Gerçekten mi?" diye sordum nefesimden şaşkınlığı dökerken. "Yani... öylece gidebilir miyim?"

"Hayır," dedi bana bakmadan. "Öylece gidemezsin. Daha doğrusu bensiz bir yere gidemezsin."

Güldüm istemsizce. "Ama bana karışmaz mısın? İstediğim yere gelir misin benimle? Benim yerime konuşmaz mısın mesela?"

Anlamamış gibi kaşlarını çattı. "Niye senin yerine konuşayım? Senin dilin yok mu?"

"Var," dedim daha büyük gülerken. İnanmıyordum. Bana tamamen alan açıyordu. Belki de bu evlilik o kadar da kötü olmazdı. "Benim de dilim var. Ben konuşabilirim."

"Güzel. Onu daha nadir kullan benim yanımda. Çok konuşma," dedi kısa ve net ses tonuyla. Bir an onun bu sivriliğine ve donukluğuna karşılık saldırıya uğramış gibi hissettim. "Saat geç. Uyu. Bir şeye ihtiyacın olursa burada olurum."

"Burada derken?" diyerek elimle salonu işaret ettim. "Burada mı?"

"Evde işte. Buralarda bir yerde olurum. Bırakıp gitmem, korkma. Canavarlar yemez seni, Atabey Prensesi."

Alay ederken bile nasıl bu kadar korkutucu olabiliyordu?

"Senden daha korkunç bir canavarla karşılaşacağımı sanmam ama teşekkür ederim," dedim kızgınlığımı yansıtarak.

Kelimelerim dikenliydi, farkındaydım. Samimi olmaya, iletişim kurmaya çalıştıkça bu donukluğu canımı sıkıyordu. Gülümsedim ama sıcak değildi gülümsemem. Duvarlarının önünde, ellerimi birleştirmiş, yüzünü görmeye çalışıyordum. Bunun sıkıntısını taşıyan bir gülümsemeydi.

Sinir bozucuydu!

Sözlerim havada asılı kaldı. Bana yüzünü çevirmeyip elindeki bardağa baktı. Beni resmen yok saydı! İstediğim de bu değil miydi? Bana alan açması, beni rahat bırakması, benimle ilgilenmemesi? O halde niye bana uzaklığına sinirleniyordum?

Yavaşça ayaklanıp salonun kapısına ilerledim. Tam uzaklaşacakken aklıma onun neden bu halde olduğu gerçeği çarptı.

Kutay! Evet... Kutay'ı düşünüyordu. Adını söyleyemiyordu ama içinden tekrar ettiğini görebiliyordum. Kutay, Ecevit'in zihninin kenarına tutunan bir gölgeydi ve her ne kadar bastırsa da onu görüyordu. Kanıydı, kardeşiydi, köküydü. Neden yokmuş gibi davranıyordu?

Kutay yüzünden hüzün saklı bir öfke taşıyordu. Görüyordum. O, duyguları karmaşık bulabilirdi ama ben duyguları sarıp sarmalayan, onları

sahiplenen, sımsıkı sarılan, bazen kendimi unutup onların yoğunluğunda boğulan biriydim.

İstediği kadar saklanabilirdi. Ecevit karmaşık hislerdeydi ve Kutay her şeyi daha da karmaşıklaştırmıştı.

Bir saatten uzun süredir sadece içen ve susan bir adamdan çok şey beklemiştim.

Aptal kafam. O hâlâ üzgündü, baş edemediği bir geçmişin kaybıyla yüzleşmeye çalışıyordu. Bense gördüğü seksi geceliği boş verip çilek desenli pijamasıyla onun yanına koşarak konuşmasını bekleyen bir kızdım.

Aslına bakılırsa... bu gece yalnızca ona destek olmak istediğim için yanına gelmiştim. Yatak odası umurumda değildi.

Boğazıma dizilen sözcükleri ipe dizer gibi dizdim ve ona bir hediye vermek istedim. "Birini yok saymak onu sildiğin anlamına gelmez. Sadece kendine yalan söylediğini gösterir," diye fısıldadım.

Başını umursamazca bana çevirdi ama gözleri neyden bahsettiğimi anladığını yansıtıyordu. Sözlerimi ipe dizmeye devam ettim.

"Düşündükçe onu karalamaya devam edersin. Hiç silinmez, daha da gözüne batar," deyince kaşları çatıldı. "Bence düşünerek daha fazla karalama onun üstünü," dediğimde ifadesiz suratı çatladı. Elindeki bardağın titrediğini içindeki içki kıpırdayınca anladım. "Olacak olan olur. Ben buna inanıyorum. Düşünerek bir şeyler iyileşmez ya da kötüleşmez. Bazen... yalnızca akışa bırakmak gerekir. Bir şeyler yaşanmış ama belli ki sen onu silmeye odaklanırken yaşananlara bağlandığının farkında değilsin. O kâğıdı rahat bırak, Ecevit." Cevap vermediğinde derin bir nefes aldım. "İyi geceler."

Yavaşça arkamı dönüp odaya yürümeye başladım. Ondan bir ses gelmez sanıyordum ama duyulmayacak kadar kısık bir sesle, "İyi geceler, Işık," diye fısıldadı. Ne dediğini bilmiyormuş gibi kargaşada savrulduğunu hissettim.

Yatak odasına geçtim. Tüm o gülleri, geceliği ve mumları bulduğum bir poşete doldurdum ve yatağa yattım. Bir o yana döndüm, bir bu yana. Saatler ilerlerken ağrım başladı, beni ağlatacak kıvama getirdi ama ağlamadım da. Kolumdan parmak uçlarıma doğru uzayan sinsi ağrı bir noktadan sonra dayanılmaz hale geldi. Aldığım ağrı kesicinin beni uyuşturmasını bekledim ama olmadı.

Yatağın kenarına oturup sırtımı yatak başlığına verdim. Karanlık tavana baktım. Kolumu kaldırarak hareket ettirirken diğer elimle ovuşturmaya çalıştım. Parmaklarıma doğru masaj yaparak onları dile getirmeye çabaladım. Olmadı. Bana ait olmayan uzuvlarım sinirimi bozunca yanaklarıma dökülen ıslak çizgileri burnumu çekerek sildim.

Bir şey söylemek, anlatmak, bağırmak istiyorlardı fakat artık ne dilleri vardı ne de mecalleri. Birbirimize küsmüştük ama barışmak istiyorduk.

Ağrı kesiciler yavaş yavaş işe yaramaya başlarken pencereden dışarı baktım. Odanın içine sabahı müjdeleyen meraklı mor gökyüzünün esintileri vurdu. Hava geceyi taşısa da renkler çoktan gökyüzü tuvaline vurulmuştu. Bir şeyler değişiyordu. Geceler sabah oluyor, renkler soluyor, güneş burnunu gösteriyordu.

Ecevit'in uyumadığını biliyordum. Uyumayacağını söylemişti. Belki o da benim gibi düşünüyordu. Benim gibi acı çekmiyordu ama belki düşünceler onun da beynini kemiriyordu. Yanına gitmek istediğimi hissettim.

Ne diyecektim? *Elim ağrıyor, biraz konuşalım mı* ya da *sana jeton atayım, beni eğlendir de ağrımı unutayım*, derdim. O ne yapabilirdi ki? İfadesiz bakışlarla yüzüme bakıp *uyu* falan derdi. Acılarıma çare olamazdı.

Yine de... onda bir şey vardı. Konuşmaya başladığımızda, bakıştığımızda ya da ne bileyim... sessiz bir şekilde aynı odada durduğumuzda bile ağrılarımı unuttuğumu fark etmiştim. Garipti. İki ağrı kesicinin yapamadığını varlığıyla yapabiliyordu.

Zehirle karışık şifamın bu yabancı adam olması benim şansım mıydı yoksa şanssızlığım mı bilmiyordum.

Saatin sabahın beşi olduğunu fark ettiğimde daha fazla dayanamadım. Ayağa kalkıp küçük, dikkatli adımlarla odadan çıktım. Salonun kapısının kapalı olduğunu görünce istemsizce omuzlarım düştü. Beni içeri almayan, kendini dışarıdan kapatan bir engeldi o an kapı. *Onun kapattığı kapı.*

Bir an ne yapacağımı bilemeden sağ kolumu ve elimi ovuşturarak koridorda öylece durdum. Sonra adımlarım benden izin istemeden güvende hissedebileceğim yere doğru götürdü beni.

Babamın annem için hazırlattığı ama anne ve babamın bana bıraktığı oda. Çizim odam. Heykel köşem. Atölyem. Çocukluğum. En neşeli yanım, en hüzünlü parçam.

Kapısını sessizce açarak içeri girdim. Loş ama tanıdık kokuyla karşılandım. Eski bir hatıranın boya lekelerinden yükselen kokusuydu. Tam karşıda, boydan boya uzanan geniş bir cam pencereden süzülen cansız gün ışığı, solmuş ve dökülmüş duvar boyalarını aydınlatıyordu.

Odanın her köşesinde farklı boylardaki şövalelerim duruyordu. Bazıları boş, bazılarıysa yarım kalmış çalışmalarla doluydu. Kırılmış heykellerim ise kırılgan güzellikleriyle uzun, mermer masaya dağılmıştı.

Tablolarım da dahil olmak üzere çoğu eşyam buradaydı. Eski paletlerim, fırçalarım, küçük kirli koltuğum, büyük tuvallerim ve yarım kalmış

çizimlerim... Hepsi bana sessiz hoş geldinlerini fısıldadı, elimden tuttu da içeri çekti sanki.

Tozlu olmasına rağmen bu evde bana ait olan, yabancı gelmeyen, benim kim olduğumu hatırlatan, beni var eden tek yer burasıydı. Burası benim dünyamdı.

Heyecandan ağlayabilirdim. Öyle yoğundu ki hisler... başa çıkamayacak gibi sarsıldım. Sakin ve duyulmayacak adımlar atarak şövalemin önüne geçtim. Birkaç aydır elimi kullanamadığım için hiçbir şey çizmemiştim. Geçen gün karaladığım korkunç çizgiler dışında...

Şimdi burada dururken hâlâ bana ait olan bir parçamı görmek enfes bir manzaraydı.

Fırçalarım temizlenmişti, birkaç tane de yeni boya getirmişlerdi. Paletlerim üst üste dizilmişti. Bazılarına kurumuş boyalar, bazılarına ise eski parmak izlerim bulaşmıştı. Eskiydi ya parmak izlerim... Artık bana ait değildi parmaklarım.

Gülümseyerek boyalı, küçük koltuğuma oturduktan sonra boş bir tuval çıkarıp titreyen elimle şövaleye taktım. Zor oldu ama başardım.

Başardım.

Aylar sonra ilk kez tuvalimi şövaleme takmıştım. Bunu yapabiliyor olmak, buna cesaret edebilmek o kadar güçlü hissettirdi ki aldığım nefesin bana üç yıl yetebileceğini düşündüm.

Paleti sağ kolumla gövdem arasına sıkıştırdıktan sonra boş tuvale baktım.

Kaybetmenin bin bir hali olabilirdi ama vazgeçmemek hepsini yıkıp atıyordu.

Palete birkaç renk sıkarak istediğim renkleri elde ettim. Yine sol elime fırça aldığımda kafamı eğip güldüm. Aylardır elime almadığım fırça sol elime de uyuyordu. Neden cesaret edememiştim ya da neden şimdi edebiliyordum, bilmiyordum.

Korktuğum bazı şeylerin o kadar da korkutucu olmadığını anladığım için hiçbir şeyden çekinmeyecektim.

Fırçaya aldığım rengi tuvale ilk dokundurduğumda parmaklarımda alışık olmadığım bir titreme vardı. Sağ elim artık sadece rüyalarımda resim yapıyordu, sol elimde tuttuğum fırça ise sanki başka birine ait gibiydi.

Yine de... o ilk çizgi, bana aitti. Belki eğriydi, belki belirsizdi ama cesaretin rengi vardı onda.

İlk kez gerçekten başlamıştım; yeniden hem kendime hem resme. Kaybettiklerimi geri kazanmak uğruna titrek parmaklarımla çizerken hayalimde canlanan görüntüyü tuvale aktarmaya başladım.

Saat yine sabah beşti ve ben, en son saat beşte bıraktığım fırçamı sabah beşte tekrardan elime almıştım. Ön planda, siyah siluet gibi yükselen bir dağ görüntüsüne başladım önce. Soğuk, karanlık, korkutucu ve sırlarla doluydu dağ. Zihnimde dağların ardındaki karanlığa saklanmış bir gizem vardı. Kimsenin görmediği, görmeye korktuğu bir yüktü.

Dağın arkasına ağır, karamsar bulutlar ekledim. Sanki dert gibi büyük, acı gibi kasvetli, üzüntü gibi yalnız bulutların arasından kırılan bir ışık huzmesi görülmeye hevesliymiş gibi kendisini belli etti.

Dağın tepesinde duran bulutun ortasından güçlü bir ışık yükselttim. Gözlerimi kırpıştırarak tuvale bakarken en üstündeki ışıltı hariç her şeyin karanlık olduğunu fark ettim. Dağın altına taşlar, dikenler, kayalar geçtim. Ellerim titrek olduğu için istediğim görüntü tam hayalimdeki gibi olmayınca fırçayı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Korkularımı, kırılganlığımı ve endişelerimi dişlerimle ezdim.

Eksik olabilirdim ama pes eden değildim. Cesaretimi yarım bırakacağım bir şeye harcamayacaktım.

Elimin dış yüzeyiyle boyayı tuvale yedirmeye çalışırken kafamı omzuma doğru eğdim. Tırnak ucuma aldığım gri boyayla, dağın ön tarafında örülen ince bir örümcek ağını şekillendirdim. Dağın tepesindeki ışığın ne kadar yalnız olduğunu fark edince de küçük, kıvrımlı, enerjisini çatlaklarından taşıran, sıcaklığını hissettiren bir kristal çizdim.

Neyi düşündüğümü bilmeden tuvali bitirdiğimde gülümseyerek eğildim ve serçeparmağımla tablonun altına bir yazı yazdım. Yazının sonundaki soru işaretini çizerken yüzümdeki gülümseme dondu, gözlerim kocaman oldu. Yutkunarak geri çekildim ve tabloya yazdığım yazıyı okudum.

Her şey o kadar karanlıkken sen nasıl bu kadar ışık dolusun?

Gözlerimi kırpıştırarak oturduğum yerden kalktım. Titrek ellerimle sırf bunu çizmek için uyuyamadığımı anlayınca dudaklarım aralandı. "Ne?" diye fısıldadım kendime. Geriye bir adım atınca oturduğum küçük koltuk arkaya düştü. "Neden ki?"

Kristal... Işığı kıran ve yansıtan, saf, binlerce yılda oluşan, hem hassas hem sağlam, kırık olsa da ışık taşıyabilen birini temsil ediyordu.

Ben.

Her çatlağımda bir anı vardı. Kırıldığım yerden geçmiş sızıyor, tutsaklığım taşıyordu ama ışığı içimde tutuyordum. Hatta belki de kırıldıkça daha da ışık saçıyordum. Kendimden başka kimseye benzemediğim, farklı ve aykırı halimle bendim.

Örümcek ağı... Sarsılmayan, geçmişe bağlı olduğu için kaçamayan, hatıralar yüzünden kendisini korumaya çalışan ama aslında hareket edemeyecek kadar birbirine dolanmış ve dokundukça daha da çözülemeyen bir hikâyeye sahip o varlığı temsil ediyordu.

Ecevit.

Kristal ışık yayarken örümcek ağı karanlığa karışıyordu. Kristal kendini gösterirken ağ kendini saklıyordu.

Ecevit zihnimde benim fark ettiğimden daha büyük bir yer kaplıyordu. Bu fark edişle birlikte içimde bir şeyler oynadı. Ecevit'i anlamanın ve onun aklımda sürekli bir düşünceye bürünüşünün hissi beni felç etti.

Dehşete kapıldım. Yutkunarak bir adım daha attığımda kapıdaki silueti fark ettim. Upuzun boy, korkunç bir yüz, dağınık saçlar, çatık kaşlar, karanlığa karışmış vücut... Ödüm öyle bir koptu ki! Çığlık atarak elimi yüzüme kapattığımda dizlerim titreşirken vücudumun kontrolünü yitirmiş gibi yerimde sarsılmaya başladım.

"Işık?" dedi korktuğumu fark ettiği için daha dikkatli bir sesle.

Işık dolu olan ışık. Çalınmış ışık görmeyen, ışığı içinde taşıyan ışık!

"Allah seni kahretmesin!" diye tekrar çığlık attım. Gözlerimi kısarak başımı geri çektim. "Ödümü kopardın!"

"Bir ses duydum," dedi kaşlarını çatarak. "Kontrol etmeye geldim."

"İnsan bir ses eder, bir nefes alır, bir gölge düşürür. O ne öyle zebella gibi kapıda dikilmişsin üç metre! Delireceğim sandım!" dedim neredeyse titreyerek.

O ise hâlâ öylece duruyordu. Sadece bakıyordu. Mesafeli ve soğuktu, üstelik tepki vermiyordu. İçimden dualar okumaya başlayıp günahlarım için tövbe ederken gözlerimi kırpıştırdım.

"Konuşsana! Dikilme öyle. İn misin, cin misin!" Ayaklarına baktım. Düzdü. Bir de çok büyüklerdi! "İnsansın oysaki..."

"Sen uyumuyor muydun?" diye sordu çatık kaşlarla. Yüzü biraz daha gölgede kaldı. Lanet olası koridor, gün ışığı görmediği için hâlâ karanlıktaydı. "Ne yapıyorsun?"

Senin bana söylediğin cümleyi tuvalime kazıdım, altına imza atmak ister misin? He bir de... kristal ben, örümcek ağı sen.

İçimdeki korku hızla utanca dönüştü. Yakalanmıştım! Saklamaya çalışır gibi refleksle şövaledeki tablomu üst kısmından kavrayıp yere fırlattım. Çizdiğim tuval yere düşünce yapışkan bir ses çıkardı.

Ecevit kavrayamıyormuş gibi, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Önemli değil," diyerek ona doğru hızla yürüdüm. Boyalı elimle onu göğsünden itmeye çalıştım ama lanet herif benim üç katımdı. Gömleğine elimdeki siyah boya bulaşınca gözlerim yavaşça gözlerine döndü. Uyuşuk gözleri benden daha ayık görünüyordu.

"Çok özür dilerim," dedim kocaman gözlerle. "Yarın... yıkarım gömleğini."

"Sen ne yapıyordun burada?" dedi yeniden. Gözleri yerdeki tuval ile benim aramda gidip duruyordu.

"Uyuyamadım da bir şeyler çizeyim demiştim." Utancın, korkunun ve hüznün acısıyla gülümsedim. "Çizemedim zaten. Elim yine bana ihanet etti," dedikten sonra bir kez daha ittim onu. "Çıkar mısın? Uyuyacağım."

"Çıkarım," deyip geriye bir adım atarak yolumu açtı. Hislerini yine anlamadım maalesef. Ne öfke ne merhamet ne merak ne de şaşkınlık vardı yüzünde.

Arkamı dönüp hızla kapıyı kilitledim ve anahtarı avucumda sıkarak, "İyi sabahlar," diye fısıldadıktan sonra yatak odasına koştum.

"İyi şafaklar," dediğini belli belirsiz duydum ama çoktan yatağıma girip gözlerimi sımsıkı kapatmıştım.

Niye böyle bir şey yapmıştım? Niye bizi çizmiştim? Bu yabancı adam bende nasıl hisler doğuruyordu?

Sol elimde tuttuğum kaşığa doldurduğum gevreği ağzıma götürdüğüm sırada Ecevit mutfağa girdi. Üstünü değiştirmişti. Altında siyah bir pantolon, üstünde beyaz bir gömlek vardı.

Sabahın beşinde elimdeki boyayla boyadığım gömleğini yıkamayı aklımın bir kenarına yazdım. Şimdi yıkasam yarına kadar kurur muydu? Boya çıkar mıydı gömlekten? Çıkmazsa yeni bir gömlek alırdım. Adım seslerinin kesildiğini fark edince başımı durduğu yere çevirdim. Gözkapaklarım yanıyordu uykusuzluktan.

Uyuyamamıştım!

Ben perişan haldeyken o günlerce deliksiz uyumuş gibi gayet dinç görünüyordu. Uyumuş muydu acaba?

"Günaydın," diye konuştum dolu ağzımla. "İyi uyuyabildin mi?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Uyumadım."

Hem içmiş hem de uyumamıştı. Neydi bu adam? Robottan halliceydi. Gözlerimi ağır ağır açıp kapattım ve masaya düşmeye meyilli kafamı dik tutmaya çalıştım. "Ben çok güzel uyudum," diyerek ağzımdaki gevreği yuttum.

"Belli oluyor," dedi bakışlarını yüzümden çekmeden. Tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Atilla Atabey yanına uğramamızı istedi. Dünkü rezilliğin hesabını verecekmişiz."

Ne rezilliği? Ne olmuştu ki?

"Hımm," diyerek gözlerimi kapatıp birkaç saniye dinlendirdim. Çok güzel geldi, şarkı dinlerken gözünü kapatmak gibiydi. Sonra tekrar açtım. "Sonra?"

"Ayrıca imam nikâhını ayarlamış. Güzel giyinin dedi," diyerek üstümde boyaların izini taşıyan çilek desenli pijamalarıma baktı. "Bu güzel değil mesela."

"Nesi varmış?" diye sorarken kaşlarımı çatıp kaşığıma biraz daha gevrek daha doldurdum. "Gayet güzel. Üstümde yaşanmışlık var bir kere."

Sessiz birkaç saniyeden sonra, "Uyu. Birkaç saat bekleseler bir şey olmaz," dediğinde gülümsedim.

Ağzımdaki gevreği yuttum. "Uykum yok ki," der demez daha fazla kafamı taşıyamadım. Kafam gevrek dolu kâsenin yanına düştü. Kâse yana devrildi, süt yere döküldü. Gözlerimi birkaç saniye dinlendirsem yeterdi. Sonra da imam nikâhına giderdik. İmam nikâhı şart mıydı acaba?

"Uyuyorsun, Işık."

Ağzımın içinden mırıldanarak reddettim. Kolumda elini hissettim ama kafamı kaldıracak kadar iyi değildim. Eğildi. Beni kucağına aldığında göğsüne elimi koyup yüzümü sürttüm. O an için dünyanın en yumuşak yastığı onun taş gibi sert kaslarıydı.

"Uyumuyorum," diye fısıldadım. Kokusu burnuma doldu. Parfüm mü sıkmıştı? Güzel kokuyordu.

"Birkaç saat geç kalacağımızı söylerim," dediğinde, "Hiç gerek yok," diye konuştum. Sırtım yumuşak bir yatağa değdiğinde kafamı koyduğu yastığa sarılarak gözlerimi kapattım. "Benim uykum yok."

Sonrasında ne olduğunu hatırlamıyordum. Gözlerimi açtığımda odanın karanlık olduğunu fark etmiştim.

Aceleyle doğrulup elimi kafama götürdüm. "Neredeyim?" Etrafa bakınınca eskiden annemlerin yatak odası olan odada olduğumu anladım. Dün yaşananlar bir bir zihnime düştü.

Evlenmiştim!

Ben dün gece hiç tanımadığım bir adamla evlenmiş, yeni evimize o adamla gelmiş, adamın bana söylediği bir cümleyi sabaha kadar tuvale çizmiş ve sonra uyuyamamıştım. Sabah saatlerinde babamın bizi çağırdığını söylemişti...

Panikle yatakta tepinip telefonumu aradım. Ekranı önce ters tuttum, sonra düzeltip saate baktım. "Akşam olmuş!" diyerek hızla ayaklandım. "Ecevit!" Evin içinde koşturmaya başladım. "Ecevit evde misin?"

Önce resim yaptığım odayı kontrol ettim, hâlâ kilitliydi. Mutfağa koştum, yoktu. Salonda da değildi. Eskiden abimlerin olan odalara girdim, yoktu. Hiçbir yerde yoktu.

Perdeyi açarak dışarı baktığımda onu evin önündeki bahçede sigara içerken görünce oflayarak yatak odasına koştum. Üstüme beyaz, dizlerimin altında biten bir elbise giyip üstüme kabanımı geçirdim. Çantamı ve ayakkabılarımı alıp dışarı koştum. Kapıyı açar açmaz Ecevit'le burun buruna geldik.

Nefes nefese, "Beni niye uyandırmadın?" derken elimi kalbimin üstüne koydum. Deli gibi çarpıyordu.

"Uyumuyordun," dedi düz bir sesle. "Niye uyandırayım?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Ne demek uyumuyordun? Bayağı kış uykusuna yatmışım!" diye telaşla söylendim. Üstünden gelen yoğun sigara kokusu burnuma çarpınca burnumu kırıştırdım. "Hadi, gidelim çabuk! Babam yanlış anlayacak. Of ya!"

Topuklularımı ayaklarıma geçirmeye çalışırken tek ayak üstünde zıplayarak dışarı fırlamaya çabaladım. Ecevit bana cevap vermeden kapıyı kilitleyip korumalara başıyla işaret etti. Hepsi aynı anda arabalarına geçerken ben çoktan Ecevit'in arabasına koşmuştum.

"Çabuk olsana!" diye bağırdığımda ağır adımlarla arabaya geçti. Arabaya kurulduktan sonra emniyet kemerimi takarken o da beni taklit etti. Sanki sinir etmek için ağır ağır hareket ediyordu.

Yola koyulurken saçlarımı düzeltmeye çalıştım. "Babam bir şey dedi mi? Kesin yanlış düşünecek. Bir şey yaşanmadı diyeceğiz tamam mı? Of! Çok kızmıştır ki!" Saçlarımı ellerimle tarayıp arkaya attırdım. Ona döndüğümde cevap vermeden yola baktığını gördüm. "Sende hiç mi bir duygu yok ya? Korkmuyor musun?"

"Neyden?" diye sordu gözlerini yoldan ayırmadan.

"Babamdan."

Sessiz kaldı. Sanki beni duymamış gibi yok saydı. Göz devirerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. İçimden saymaya başladım. Bir, iki, üç... on. Yok, ona olan sinirim geçmiyordu! Hemen öne eğilip telefonumu bağladığım araba sisteminden dinlemeyi sevdiğim caz *blues* şarkılardan birini açtım.

Arkamızdan gelen koruma dolu iki arabaya bakmamaya çabaladım. Evimizin ezberlediğim yoluna girdiğimizde gerilmemi durduramadım. Yıllarca bu evde yaşasam da hatta iki gece önce bu evde uyusam da bu sefer farklı biri olarak gidiyordum. Yanımda bir eş vardı! Koca, bir yıllık hayat arkadaşı, soğuk bir yabancı ama soyadını taşıdığım adam... *Gece bir şeyler yaşamadığım adam!* Eve girdiğim gibi babama açıklama yapmalıydım.

Ecevit arabayı durdurduğunda hızla arabadan inip eve koşturdum. Kapıyı açan kişi ne Aysel ablaydı ne Kemal abi ne de annem. Babamdı! Yüzünde soğuk ve donuk bir ifade vardı.

"Geç kaldınız," dediğinde yutkunarak, "Yemin ederim uyuyakalmışım baba!" dedim nefes nefese.

Babamın gözleri önce bana, sonra arkamdan gelen Ecevit'e kaydı. "Ne oldu da uyuyamadın?" diye soran babamın Ecevit'e tüm nefretiyle baktığını fark ettim. "Ne yaşandı da uyuyamadın?"

Ecevit rahat bir tavırla yanımıza geldi ve sakince, "Karımla yaşadıklarımın raporunu kimseye vermem," deyince gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ne? Yanlış düşündürecekti!

"Bir şey olmadı!" dedim ona hayretle bakarken. Sesim titremişti.

Babam öfkeli bir nefes aldı ve kaşlarını çatarak, "Odama, Ecevit," deyip bizi arkasında bırakarak odasına yürüdü.

"Sabaha kadar çizim yaptım, o kadar!" diye bağırdım arkasından.

Ecevit de babam da lafıma takılmadı. Ecevit onun arkasına takılırken, "Selamlar, Seçil Hanım," diyerek selam verdiğinde annemi fark ettim.

Annem yanımdan çıkıverdi, gözleri parlıyordu. "Çizim mi yaptın?" diyerek beni omzumdan çekip sarıldı. "Nasıl yaptın? Allah'ım! Ben sana dedim. Yine çizer, yaparsın oyuncaklarını dedim!"

Oyuncaklarım...

Gülümseyerek annemin sarılışına üstünkörü karşılık verirken Ecevit ve babamın odaya girip kapıyı kapatmasını izledim. "Neler oldu dün gece? Bir şeyler yaşadınız mı?" diye soran annemi kendimden uzaklaştırdım.

"Hayır!" dedim korkuyla. "Bir şey olmadı. Birisi de yatak odasını süslemiş." Ona kırgın bir şekilde baktım. Annem sinsice sırıtıyordu. "Çok utandım."

"Aysel ile hazırladık!" dediğinde dehşetle doldum.

"Anne biz gerçek bir evlilik yapmadık. Neden sanki birbirine âşık bir çiftmişiz gibi konuşuyorsun?"

"Ben de babanla gerçek bir evlilik yapmadım ama üç çocuk doğurdum! Belli olmaz, Portakalım. Belki ısınırsınız birbirinize. Niye kendini soğutuyorsun?" derken saçlarımı okşayarak arkaya attırdı. "Böyle yapma."

"Lütfen konuyu kapatır mısın?" diye isyan ettim. Elimi yüzüme kapattım. "Çok utanıyorum anne. Lütfen!" Onunla böyle şeyler konuşamazdım. Onunla hiçbir şey konuşamazdım!

Omzuyla omzumu dürttü neşeyle. "Ee, gece ne yaptınız? Sohbet ettiniz mi? Ay, Işılcığım! Baban dün gece çok sinirlendi. O çelenk neyin nesiydi? Apar topar ayrıldınız. Ecevit çelengi çöpe atın falan dedi. Neydi o öyle?"

"Bilmiyorum," diyerek yürümeye başladım. "Benimle konuşmadı."

"Peki dün gece-"

"Uyuyamayınca bir şeyler çizmeye çalıştım, ondan uykusuzdum. Bu kadar!" diye yükseldim. Beni utandırmayı kesmeliydi!

"O ne yaptı?" diye sordu annem.

"Bilmiyorum anne," dedim gözlerimi kocaman açarak. "Yan yana değildik!"

"Hadi ama, Portakalım. Ecevit çok yakışıklı bir adam," dediğinde, "Yani?" dedim ağzım kocaman açılırken. Şaka mı yapıyordu?

"Bir şeyler yaşayabilirsiniz!"

"Anneciğim!" dedim sesimi alçaltmaya çabalayarak. "Rahatsız oluyorum. Böyle konuşma," diyerek elimi göğsüme koydum. "Bir şey yaşamadık ve yaşamayacağız. Biz... arkadaşız."

Annem başını eğip imalı şekilde gülümsedi. "Anlıyorum. Yakışıklı bir evlilik arkadaşı... ama Portakalım, eninde sonunda birbirinizden etkileneceksiniz," deyince kaşlarım çatıldı.

"Ben en iyisi abimin yanına gideyim!" dedim ondan uzaklaşırken.

"Nereye?" diye sordu ben merdivenlere yönelmişken.

"Abimin odasına!"

"Abin gitti," dedi birden.

Adımlarım durdu. Geri döndüm. "Ne?"

Yumuşak bir sesle, "Göreve çağırdılar," deyince donakaldım. "Düğünden sonraya kadar erteleyebildi baban ama artık vakti gelmiş. Komutanı çağırdı."

"Ama..." diye fısıldayarak sessizleştim. İçimde bir şey yere düştü ve sesi yankılandı. Ama ona hiç Ecevit'i anlatamamıştım ki...

"Üzgünüm, Portakalım," diye fısıldarken gerçekten üzgündü.

Ben de üzgündüm. Abimin aylarca gelmeyeceğini anladığım için ve ona son bir kez sarılamadığım için çok üzgündüm. Keşke... keşke ona gerçekleri anlatabilseydim.

3. BÖLÜM
"KRİSTAL ÖRÜMCEK AĞI"

Ecevit Demirhan

Rahat bir tavırla oturduğu sandalyeden kendisine öfkeli gözlerle bakan Atilla Atabey'i izliyordu. Adamın gözleri keskin, duruşu dik, tavrı tehditkârdı. Neye kızmıştı? Ne yaşadıklarının hesabını kimseye verecek değildi. Kızını kendi elleriyle Ecevit'le evlendiren Atilla'nın kızmaya hakkı yoktu.

Ecevit sessizliğin içinde kafasında parlayan görüntüleri susturmaya çalıştı. Kız sabahın erken saatlerine kadar uyuyamamıştı. Korkuyordu. Bir şeyler yaşamaları düşüncesinin kızı bu kadar ürkütmesi Ecevit'in bir çizgi belirlemesine sebep olmuştu. Ona asla... asla o anlamda dokunmazdı.

Sırf kızı rahatsız etmemek için tüm gece kapısını kapattığı salonda oturmuştu. Bir ara onun başka bir odaya geçtiğini duyunca kendisini durduramamıştı.

Kız dakikalarca tuvalden ayırmadığı bakışlarıyla çizim yapmıştı. Kızın her bir anını izlemişti. Onu izlemek hem bir cezaydı hem de bir lütuf. Kızı çizim yaparken daha önce hiç olmadığı kadar mutlu ve huzurlu görmüştü. Fakat sonrasında...

Her şey o kadar karanlıkken sen nasıl bu kadar ışık dolusun?

Yazdığı yazıdan sonra korkuyla kaçması, kendisini fark edince çığlığı basması, çizdiği tabloyu gizlemek için uğraşması, telaştan gömleğini boyaması ve titreyen eliyle kapıyı kilitlemesi... Hepsi açıkça bir şeyi gösteriyordu.

Işıl Atabey Demirhan'ın kafasında bir yerlerde yer edinmişti ve olanlara bakılırsa kız bunun bilinmesini istemiyordu.

O da kıza görmediğini, bilmediğini hatta orada olmadığını hissettirmişti ama içindeki sıkıntıya çözüm bulamıyordu. Kıza söylediği tek bir cümleye bu kadar derin bir anlam yüklenmesi çok büyük bir sorundu.

Sert bir sesle, "Düşünmen bitti mi?" diye soran Atilla'ya döndü. Bu adam yıllarca karşısında birilerini titreten büyük bir figürdü fakat şu an... bir babaydı.

"Sizi dinliyorum başkanım," dedi Ecevit sakin bir tonda.

Atilla Atabey, ellerini masanın üstünde birleştirip nefes aldı. "Ben seni kızımın kocası olasın diye değil, koruması olasın diye seçtim," deyince Ecevit gözlerini kırpmadan dinlemeye devam etti. "Atacağın her adımda Işıl'a zarar gelmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Kızımın atlatılmamış bir travması var. Onu incitecek, ürkütecek, yanlış anlaşılacak tek bir davranışına dahi müsamaham yok."

Ecevit başını hafifçe sallayarak masanın üstündeki kalemliğe baktı. "Dikkatli olmaya çalışıyoru-"

"Kızıma âşık olma," diyen sesle dalgın bakışlarını sertçe Baba Atabey'e çevirdi.

"Ben size bunun cevabını en baştan verdim başkanım," dedi kaşlarını kaldırarak. "*Aşkı lügatimde tutmam* dedim, siz de *öğren ona göre davran* dediniz. Ben de öyle davranıyorum."

Atilla Atabey, sandalyede geriye yaslandı. Yüzündeki çizgiler daha da belirginleşmiş, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar gerilmişti. Sert bakışlarını Ecevit'in üzerine kilitlemişti. Ellerini ayırdı ve masanın kenarına koydu. Parmakları sabırsızca ritim tutmaya başladı.

"Bana utanmaz gibi ima yapma," dedi tehditkâr bir sesle. "Sana güvenmek için sebep arıyorum. Elimde çok iyi bir asker olduğun dışında olumlu bir sebep yok."

Ecevit birkaç saniye düşündükten sonra, "Kızınıza âşık olmayacağım gerçeği iyi bir sebep başkanım," dedi.

"Öyle mi? Sana güvenebilir miyim? Çünkü yıllar önce yaşanan olay yüzünden sana güvenmediğimi söyleyebilirim."

Ecevit bu konunun tekrar açılmasıyla derin bir nefes aldı. "Neden bana direkt soramadığınız soruları çeviriyorsunuz başkanım? Oğlunuzun ölümünde parmağım olmadığını biliyorsunuz."

"Hadsizlik etme," dedi Atilla kızgınlığını taşıdığı tok sesiyle.

Ecevit oturduğu koltukta öne doğru eğildi. Bu adamdan korkmuyordu. Atilla Atabey, herkesi kontrol eden bir komutan olabilirdi ama baba olan Atilla'nın Ecevit üstünde bir hükmü yoktu.

"Neden beni seçtiniz başkanım?" diye sordu dikkatle. "Benim bir şeyler bildiğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Bildiğini biliyorum," dedi Atilla dişlerini sıkarak.

"Bu yüzden beni istediğinizi ifşa ediyorsunuz şu an," dedi Ecevit. "Yanlış biliyorsunuz. Ben oğlunuzun çok iyi bir adam ve çok iyi bir arkadaş olduğu dışında pek de bir şey bilmiyorum," dedikten sonra başını dikti.

Atilla sessiz kaldı. Aralarındaki soğuk savaş Ecevit'in tercihi değildi ama ne kadar iyi oynayabileceğini kanıtlıyordu. O, hiçbir savaşta kaybetmezdi. Özellikle de müttefiklerine dikkat eder, onları kadrajına alırdı.

"Sizin bana bakışınızla benim kendime bakışım arasında dağlar kadar fark var başkanım. Ben belki iki gün önce sizin için sadece kullanılabilir bir araçtım ama artık damadınızım. Vefat eden oğlunuzla bağı olan bir damadım hem de. Bu sizin için yeni bir problem, farkındayım. Benim bir şeyler bildiğimi biliyorsunuz ama sandığınız gibi ben kimseye zarar vermedim." Ecevit hafifçe masadan uzaklaştı. "Işıl'ı koruyacağım. Sizin kızınız olduğu kadar benim de artık sorumluluğum. Bu da sizin kontrolünüzün bir kısmını kaybettiğiniz anlamına geliyor."

"Senin gibi çocuklar benim kontrolümü kaybetmediğimi yaşayınca öğrenir, Ecevit," dedi Atilla otoritesini sarsmayan bir sesle. "Sana da öğretmemi istemiyorsan yerini bil."

Ecevit'in dudakları alaycı şekilde kıvrıldı. Mesajı almıştı. Konu kapanacaktı. "Anlaşıldı başkanım."

"Ne fark ettin?" diye sordu Atilla. Açık açık düğündeki gözlemlerinden sonra saldırıda kimin parmağı olduğunu düşündüğünü soruyordu.

Ecevit gözlerini kaçırmadı. "Ailenizin kesin sınırları var. Sırlarla çevrililer. Bir şey söylemek için erken," dedi dikkatle. "Fakat şüphelerinizin haksız olmadığını söyleyebilirim. Şüpheci davranışları vardı."

"Kimin?"

"Çoğunun," dedi Ecevit çenesi gerilirken. Sırtı da dikleşti. "Hepsi bir şey biliyor ama dediğim gibi bir şey söylemek için erken. Davranışlarında bir gerginlik ve hazırcevaplılık vardı. Özellikle kendi duruşlarını saklayan bir aşağılama mevcuttu üstlerinde. En küçük bir şeyde saldırdıkları için bir şey anlamadığımı söyleyebilirim."

Atilla homurdandı. "Ailemi takip etmesi için damat aldığıma inanamıyorum." Parmaklarını saçlarına geçirip geriye doğru taradı. "İçinde olduğum duruma bak."

"Amacım kızınızı korumak ve sorumluyu bulmak. Üzerime düşeni yapacağım. En kısa zamanda dosyaya başlayacağım. Bana güvenebilirsiniz," diye konuştu dikkatli bir tavırla.

Atilla kaşlarını çatarak düşmanca bir tavra büründü. "Güvenmesem senin gibi bir canavarı mı seçerdim?"

Ecevit'in yüz kasları gerildi. O tanıdık ağırlık bir kez daha sırtında kendisini hissettirdi. Olduğu için övündüğü fakat bu adamın karşısında anılmak istemediği sıfattı bu.

Canavar.

Haksız sayılmazdı. O, Alparslan Aksakallı'nın elinden çıkan ilk ve en sert canavardı. Duygusuzlukla eğitilmiş, öldürmeye şartlanmış, empatiyi kaybetmiş, umursamaz ve tehlikeli bir hayaletti. Yıkım, dağları inletmek için şekil almış bir insandı fakat artık üstünde insanlığa dair hiçbir şey yoktu.

"Haklısınız," dedi Ecevit net bir ifadeyle. "İçinizi rahatlatın. Bu canavar kızınıza âşık olmaz."

Atilla dişlerini sıkarak elini masaya çarptı. "Gözümün önünde kızımı öptün. Haysiyetsiz herif!"

Ecevit başını eğmedi, gözlerini kaçırmadı. "Tamamen gerçeklik katmak içindi. Işıl ile bunu konuştuk. İyi bir hamle olduğunu savunuyoruz," diyerek kendini açıkladı.

Atilla, yerinden kalkıp odanın içinde birkaç adım attı. Elleri arkasına kenetliydi ve üstünde olanları gözden geçirdiği belli olan bir gerilim taşıyordu. "Yeterince günaha girdik," dedi yorgun bir sesle. "İmam nikâhı işine girmeyecektim ama... kızımın nikâhsız olduğu biriyle aynı evde yaşamasına katlanamam."

"Siz ne derseniz," dedi Ecevit sakin bir tavırla. Yüzündeki maske bir canavarın soğukkanlılığını taşıyordu.

Atilla onu bir süre süzdü. Bu kocaman, acımasız, ifadesiz ve isyan etmeyen şerefsize katlanamıyormuş gibi ters ters homurdandı. Sonunda keskin bir hareketle cebinden telefonunu çıkarıp arama ekranına bastı. Kısa bir komut verdi. "Işıl'ı odama çağır," deyip kapattı.

Bekleyiş kısa sürdü. Ecevit tanıdık ayak sesleriyle bakışlarını kapıya çevirdi. Birkaç dakika sonra kapı usulca çaldı. "Gir," dedi Atilla.

Işıl, bembeyaz elbisesiyle rüyalara layık bir masumiyetle, ellerini önde birleştirmiş şekilde utana sıkıla odaya girdi. Gözleri önce babasına sonra Ecevit'e kaydı. "Beni çağırmışsınız babacığım," diye konuştu.

"Gel kızım," diyen Atilla Atabey'i dinleyerek Ecevit'in karşısındaki sandalyeye oturdu. İki koca adama bakıp boğazını temizledi. "Sizinle ilgili bir

karar verdik," dedi Atilla yavaşça sandalyesine kurulurken. "İmam nikâhı kıyacağız."

"Evet baba. Haberimiz var," dedi Işıl sağ elini okşarken. "Benim için problem yok. İçiniz nasıl rahat edecekse öyle olsun."

Atilla sıkıntıyla gözlerini kapatırken Ecevit, kızın iyi niyetine düz gözlerle baktı. Kızın bu kadar çabuk kabullenmesine şaşırmıyordu ama içten içe hayret etmeden duramıyordu. Işıl uyumlu bir kızdı. Ne kadar eğilip bükülse de *tamam* diyebiliyordu. Ailesi ne derse onu yapacak kadar bu düzene alışmış duruyordu. Sanki babasının kararları onun için kutsaldı ve kabul etmese ihanet edecekmiş gibi hissettiğini düşünüyordu.

Atilla kaşlarını çattı ve bir anlığına gözlerini kapattı. "Dünkü rezilliği açıklamanızı bekliyorum." Gözlerini tekrar açtığında öfkesini taşıyordu. "Bir çelenk yüzünden düğünü bitirip gitmeniz ne demek oluyor? Aile büyüklerinizi umursamadan nasıl böyle bir şey yapabilirsiniz? Cevap verin!"

"Zaten geç olmuştu..." diye fısıldadı Işıl neredeyse duyulmayan bir fısıltıyla.

"Yeterince rezil anımız yoktu, bir tane daha hediye edelim mi dediniz?" diye patladı Atilla. "Büyükbabanın ne kadar sinirlendiğini tahmin edebiliyor musun?"

"Özür dileriz." Işıl öfkeyle Ecevit'e baktı. Bakışları suçlayıcıydı. Her şey Ecevit'in başının altından çıkmıştı. "Bundan sonra daha dikkatli olacağız."

Ecevit hafifçe arkasına yaslandı. Umursamaz duruşunu koruyordu. Kimseye kendi düğününde ne yaptığını açıklamak zorunda değildi. Düğünleri saçma bulurdu ve gösteriş yapacak olan Atabeylere de bir şey borçlu değildi. Kızın da küçülüp özür dilemesine sinir oldu.

"Düğün bizimdi. Memnun olmayan gelmeyebilirdi," diye umursamaz tonla konuştu.

Işıl uyarır bir sesle ona döndü. "Ecevit-"

"Savunuyorsun bir de yaptığın saçmalığı!" diye bağırdı Atilla. "Bu düğün ailemiz için önemli bir organizasyondu. Sana mı kaldı bitirmek!"

Ecevit gözlerini kıstı. "Başkanım, biz yeni evlenmiş bir çiftiz. Düğünü çabuk bitirip gitmemiz âşık bir çiftin acelesi olarak algılanabilir. Dışarıdan romantik bir izlenim olur."

"Bir de romantik izlenim diyor!" diye bağırdı Atilla yumruğunu masaya indirerek. Işıl yerinden sıçradı. "Sen nasıl bir düşüncesiz hayvansın? Çelengi yere atıp çiğnedin ulan! Bunun neresi romantizm!"

"Sabırsızlıktan," dedi Ecevit boş bir sesle.

Atilla'nın sinirden yüzü kızarmıştı. Işıl, soğukkanlı ve keskin babasının ilk kez bu kadar sinirden delirdiğini görüyordu. Ecevit, babasını bile çıldırtmıştı!

"Tabii, sabırsızlık! Terbiyesiz! Senin gibi bir adamı aileme aldım diye zaten yeterince kendime öfkeliyim, daha da zorlama sınırlarımı. Bir daha böyle bir şey olursa seni mahvederim, Ecevit!"

Ecevit meydan okuyan bir alayla, "Anlaşıldı başkanım," diyerek sessizleşti. Işıl ona ateş atar gibi bakarken kızın masum suratına tezat bakmaya çalışmasına gülecek gibi oldu. Boşuna uğraşıyordu. Ecevit'in korktuğu falan yoktu.

Ecevit'in bu hayatta korktuğu pek insan yoktu. Atabeyler kendi listesine giremezdi bile.

Atilla telefonu açıp, "Çağırın imamı odaya. Aysel'le Nazmiye de gelsin. İki de adam yolla, Kemal. Şahit olsunlar," dedikten sonra kapattı. Yüzünü kenara çevirdi. "Şu işi bitirelim de yüzünü görmeyeyim şu herifin!"

Ecevit tavana bakarak derin bir nefes aldı. Atabey ailesinde genel bir aşağılama hali vardı. Işıl'ın nasıl böyle nazik bir kadın olduğunu asla anlayamıyordu.

Sakin bekleyişten sonra imam geldi ve Işıl kendisine getirilen beyaz örtüsünü örtmüştü. Mihri soran imama şaşırarak baktı.

"Şey..." diyerek düşündü Işıl. Mihrin ne olduğunu daha önce Parla ile sohbetlerinden öğrendiği için rahattı. Kocasından bir şey isteyecekti. "Ben... şey, köpek istiyorum."

Ecevit yanında oturan Işıl'a döndü. "Ne?"

Odada bir sessizlik oldu. Seçil, Atilla'ya dönüp gözlerini kocaman açtı. Atilla da şok olmuş gibi duruyordu. "Efendim?" dedi imam inanamadığını belli eden bir şokla.

"Ben küçüklükten beri köpek isterdim ama annemin alerjisi yüzünden alamamıştık. Kocamdan isteyemez miyim?"

İmam gözlüklerini hafifçe indirip odadakilere baktı. O an odada bulunan herkesin suratı farklı bir ifadeyle donmuştu. "Evladım," dedi imam ne yapacağını bilemez halde. "Mihr, kadının gönlünden geçen neyse odur ama... köpek mal değildir."

"Tamam, benim gönlümden geçen bu," dedi Işıl utanarak. "Gerçekten çok istiyorum. Cins bir köpek. Hatta iki köpek. Barınaktan alır Ecevit."

Ecevit ona döndü. "Köpeğe para mı vereceğim?" Gözlerinde ciddi bir hayret vardı. "Ben olurum köpek. Ne alaka köpeğe para vermek?"

Aysel ve Nazmiye gülmemek için ellerini ağızlarının üstüne kapattı. İmam sabırla, "Kızım, köpek dinen pis bir hayvan. Eve de alınmaz. Köpek istiyorsan kocan bahçenize alsın bir tane ama mihr sayılmaz. Başka bir şey iste," dedi.

"Ama ben köpek istiyorum," diye fısıldadı Işıl yutkunarak.

Ecevit, başını hafifçe eğip kızın gözlerinin içindeki hayal kırıklığını fark etti. Eline hiç verilmeyen bir hayali kaçıran çocuğun üzüntüsünü taşıyordu.

Seçil boğazını temizledi. "Evliliğinizi böyle saçma başlangıçlarla yaparsanız sonu da öyle olur anneciğim," dedi kızını uyararak. "Biz damadın annesiyle anlaştık hocam. Söylersek sayılır mı?"

İmam kafasıyla onayladı göz devirerek. Dudakları arasından kısık sesle tövbeler ediyordu. "Yüz tane cumhuriyet altını," diye konuşan Seçil'e baktı Işıl üzgün bir biçimde.

"Tamam... yüz tane cumhuriyet altını," dedi Işıl yutkunarak.

"Kabul ediyor musun evladım?" diye sordu imam Ecevit'e.

"Ediyorum."

"Işıl evladım, kendi rızanla bu nikâha geldin mi? Mihr olarak yüz cumhuriyet altınıyla bu beyi eş olarak kabul ettin mi?"

Işıl bakışlarını Ecevit'e çevirdi. Adam her zamanki gibi ifadesizdi ama gözlerinde dikkatli bir kıpırtı vardı. Sanki bu anı ciddiye almasa da anlamlı olduğunu düşünüyordu.

Işıl düşündü. Köpek istemesi tuhaf bir şey miydi? Kendi istediği buydu, niye herkes kendisine şaşırarak bakıyordu! Çocukluğunu, eksik kalan yanını kendince tamamlamaya çalışıyordu. Servet mi istemişti sanki! Asıl servet cumhuriyet altınıydı. Işıl ne yapacaktı altını? Her yeri altın olmuştu!

Işıl sakince gülümsedi. Ecevit onun bu gülümsemesini görünce gözlerini kısmadan edemedi. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir kıvrılma belirdi. Gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Kabul ettim."

"Ettin mi?"

"Ettim."

"Ettin mi?"

"Etti ya hoca," dedi Ecevit araya girerek. Sesi sıkılmış gibi çıkmıştı.

İmam alnını kırıştırıp ters ters baktı. "O edecek, sus evladım," diyen imam, Işıl'a döndü. Gözlüğünü düzeltti. "Ettin mi kızım?"

"Ettim."

Ecevit gözlerini kaçırdı, tavana bakar gibi yaptı. Odayı süzerken içten içe *bu kadar seremoniye gerek var mıydı*, diye geçiriyordu aklından. Yine de Işıl'ın kararlı sesi bir an kulağında asılı kalmıştı.

"Ecevit evladım, kendi rızanla bu nikâha geldin mi? Mihr olarak yüz cumhuriyet altınıyla bu hanımı eş olarak kabul ettin mi?"

"Ettim, ettim, ettim," dedi Ecevit direkt.

"Ettin mi?" diye sordu imam.

"Hoca üç kere daha ettim say. Etti altı."

İmam ağzının içinden sabır çekerken ters ters Ecevit'e baktı. Gözlerinden taşan *sizinle uğraşamam* ifadesiyle tekrar sordu. "Ettin mi?"

Ecevit alnını ovaladı. "Ettim."

"Ettin mi?"

"Ettim."

"Ettin mi?"

"Ettim! Oldu dokuz. Üç kere evlendik. Vatana millete hayırlı olsun."

"Ecevit evladım, biraz ciddiyet," dedi imam hâlâ sinirli ama sabırlı bir sesle. "Nikâh oyuncağınız değil. Bu bir emanettir. Genç hanıma saygıyla muamele et. Allah'ın adını andık burada."

"Kusura bakma hoca," dedi Ecevit bakışlarını kaçırarak. Atilla ona her an tekme atmaya hazırmış gibi bakarken Seçil kocasını sakinleştirmeye çalışıyordu. İmamı bile sinirlendirmişti!

Işıl, elini dudaklarının üstüne koyup kıkırdayınca Ecevit ona döndü şaşırarak. Komik miydi?

İmam bu işi bitirmeye yaklaştığını belli eder gibi gözlüğünü düzeltip derin bir nefes aldı. "Siz de şahitlik ettiniz mi?" diye sordu şahitlere.

"Ettik!" dediler sırayla.

"Ben de Allah'ın huzurunda bu çiftimizin nikâhını kıydım. Artık Allah katında birbirinize helalsiniz. Rabbim mesut etsin."

Ecevit ve Işıl oturdukları yerde ellerini açtılar. İmam son duasını edip ellerini yüzüne sürdükten sonra odada belli belirsiz bir *âmin* sesi yankılandı. Dua bittiğinde birkaç saniyelik sessizlik odaya çöktü.

Işıl, başını hafifçe eğerek beyaz örtüsünü omzundan çekti. Parlak kumaş teninden kayarken gözlerinde bir kararsızlık, dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. Hoca evden ayrıldıktan sonra ikisi de sırayla aileyle vedalaşıp arabaya geçtiler.

Işıl fazla konuşmuyordu. Arabada, kucağında birleşmiş elleriyle oynarken gözlerini sık sık kırpıştırdı. Kirpiklerinin arasından süzülen ışıkla birlikte boğazına oturan hisleri bastırmaya çalışıyordu. Gözleri sanki her an dolacak gibiydi ama kendini tuttu.

Ecevit, ona yandan bir bakış attıktan sonra önüne dönüp arabayı çalıştırdı. Motorun sesi arabanın içinde yankılanırken dikiz aynasından Seçil ve Atilla'nın onları dikkatle izlediğini gördü. Yüzleri hem meraklı hem de endişeliydi. Ecevit başını hafifçe eğerek vites değiştirdi ve yola koyuldular.

Yanındaki kadın imam nikâhlı karısıydı. Evliydi. Sahte bir oyunun içindelerdi ama her şey tuhaf bir biçimde çok doğru hissettiriyordu. Sanki... yıllardır bu kadınla evlenmeyi düşünüyordu. Sanki bu an bir zamanlar düşlediği ama unuttuğu bir rüyanın gerçek haliydi. Neden böyle hissettiğini bilmediği için gaza bastığında Işıl yutkunarak torpidoya tutundu.

Saçmalıktı. Her şey saçmalıktan ibaretti. Sabah kollarında taşıdığı, uyurken yüzünde oluşan gülümsemeyi izlediği, kokusundaki gizemi çözmeye çalıştığı, üstü başı pisken bile dünyanın en temizi olduğunu hissettiği, ona baktıkça midesinde bir şeylerin tepetaklak olduğu kadın... imam nikâhlı karısıydı.

Masumiyeti tarifsizdi. Ecevit'in boyunu aşan dağları zorluyordu. Bu dağlar yıkılmazdı da nasıl aydınlanıyordu? Çizdiği o tuvaldeki bembeyaz bir kristal gibi karşısında duruyor, ışığıyla kendisine kilitliyordu.

Mesela bu kadının küçüklüğünden beri köpek sahibi olmak istediğini düşünmek barınaktaki tüm köpekleri toplayıp eve getirme isteği doğuruyordu kendisinde. Neden? Bilmiyordu. Neden, neden, neden...

Çok yanlıştı. *Çok doğruydu.*

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Işıl usulca.

Ecevit, gözlerini kırpmadan ileriye bakıyordu. Düşüncelerinde kaybolmuştu. "Hayır."

"En sevdiğin renk ne gerçekten?" Cevap vermedi. "En sevdiğin yemek? Tatlı? Mesela portakal sevmiyorum demiştin ama kurabiyelerimi yemiştin. Tekrar yapmamı ister misin?" Kızın çabasını anlamsız buldu. Cevapsız bırakmaya devam etti. "En sevdiğin şarkıcı kim? Bence sen arabesk seversin. Ben caz *blues* insanıyım. Şarkı açabilir miyim?"

"Hayır."

Huysuz bir şekilde kendisine dönen Işıl'a bakmadan hızlı bir manevrayla yolunu değiştirdi. "Ne oldu şimdi?" dedi Işıl kısık bir sesle. Ecevit yine sessiz kaldı. "Sabah iyiydin, akşam iyiydin, arabada iyiydin şimdi yine değiştin. Bir an insanisin, bir an kaba."

"Konuşuyorsun."

"Sohbet edelim istiyorum. Ne olduğunu anlamıyorum."

"Bir şey olmadı, Işık."

"İsmim Işıl!"

Sesi yükselmişti çünkü bu dengesizlikten sıkılmıştı!

Ecevit göz devirerek kırmızı ışıkta durdu. Direksiyonu tutan elleri gerildi ve birden kıza döndü. "Benimle sohbet kurmaya çalışıyorsun. Sana daha önce de dedim. Yoluna bak."

"Yolumdasın ve sana bakıyorum. Bu yoluna bak olayı da nasıl bir saçmalık, onu anlamış değilim! Anlaşılmıyorsun."

"Anlama zaten."

"Tamam efendim. Başka ne yapayım?"

"Gözlerini bana dokundurma."

Işıl bir an sustu. Çünkü beklenmedikti bu cümle. "Çünkü?"

"Sen bakınca *güneş* doğuyor... ben *karanlığa* alışkınım."

Bir anlığına sadece kalp atışlarının sesi duyuldu arabada. Işıl donakaldığında Ecevit gaza asılarak yoluna devam etti.

Kızda sürekli kendisini araştırma hevesi vardı. Kurabiyeleri başkasının yiyeceğini düşününce katlanamamış, hepsini yemişti. Normalde portakal sevmezken kurabiyeler çok tatlı gelmişti. Aç olduğu için böyle hissettiğini düşünüyordu ama başka bir sebebi var mıydı?

O kurabiyeleri Işıl yaptığı için. Yaralı olmasına rağmen uğraştığı için.

Kendisine uğraşılmış gibi hissetmişti ve bu bir an iyi hissettirmişti. İyi... ne kadar da uzak olduğu bir rotaydı. Yürüdüğü ama varmaktan çekindiği rota...

Kurabiyelerin içindeki şeker de portakal da umurunda değildi. Emekti Ecevit'i kurabiyelere çeken. Ucuzca verilen bir emek de değildi. Yaralı haliyle, kendisi darmadağınken bile başkası için bir şeyler yapmaya çalışan kadının masum emeğiydi.

Işıl öne eğilip yine o saçma şarkılardan birini açtı ve kollarını göğsünde bağlayıp öfkeyle yolu izledi. Ecevit göz devirdi fakat kızın müziğine dokunmadı. Evlerinin önüne gelince Işıl hiçbir şey demeden arabadan indi ve eve yürüdü. Ecevit de arabadan çıkarken Işıl kendilerini takip eden korumalara bakmadan eve girdi, yatak odasından içeri geçip kapıyı sertçe kapattı.

Kapının kapanışı sadece tahtaya değil, içindeki her yankılı duvara da çarptı. Ecevit kızın hiddeti yüzünden evin kapısını ondan daha şiddetli kapattı. Sessizliğe kendi ağırlığını ekledi. Saçlarını karıştırarak içeri girip koltuğa yayıldıktan sonra gözlerini kapatıp koltuğun başına kafasını yasladı.

Kızın evdeki varlığını yok sayacaktı fakat kızdan, sessizliği ısıracak bir çığlık yükseldi.

"Karanlığa alışkınmış! Kaba adam. Senin meymenetsiz suratına bakmaya hevesliydim sanki!" diye bir bağırış duyunca elindeki alyansın ağırlığını ruhunda hissetti Ecevit.

Elini kaldırıp yüzünün önüne getirdi ve bakışlarını alyansa çevirdi. Artık tamamen evliydi. Bir zamanlar uzak bir hayal olan iş, gerçeğe dönmüştü. Metal parça parmağında minicik duruyordu ama taşıdığı anlam büyüktü.

"Ağır abi, tehlikeli biri, Yıkım, Ecevit Demirhan!" Kızın çığlığı tekrar kulaklarını doldurdu. "Ben orta yolu buluyorum adam beni itiyor. Yapmayacağım bir şey artık! Yabani!"

Dudaklarında oluşmaya can atan gülümsemesini fark edince birden ciddileşip kaşlarını çattı. Kendine kızdı. Daha neler! Kızın durumundan memnun olacak değildi.

Koltukta biraz daha geriye kaydı ve elleriyle yüzünü sıvazladı. Ellerinin arasındaki suratı hâlâ aynıydı. Ketum, sert ama ilk defa... çok yorgun. Hisleriyle yüzleşmenin yorgunluğu, dağda geçirdiği aylardan sonra taşıdığı yorgunluk gibi değildi. Sıkıntılı hissettiriyordu. Belki sahipsiz ve hatta korkutucu.

"Ama var ya... bekle sen!" diyen sesiyle birlikte yatak odasının kapısı açıldı. Ecevit bakışlarını salonun kapısına çevirdi. Işıl çıplak ayaklarıyla salonun kapısında dikildi. Dizlerinin titrediği belli oluyordu ama bakışlarında o tanıdık inat parlıyordu.

"En karanlık gece bile şafağa kavuşur. Herkesin içinde bir ışık, sökmeyi bekleyen bir şafak vardır, Ecevit," dedi öfkeli bir suratla. "Ne kadar koşarsan koş, şafaktan kaçamazsın!" Sesi titrek ama kararlıydı. Bu konuşmayı yapmaya hazırlandığı belli oluyordu.

Düz gözlerle kıza bakmayı kesmeden, "Şafak başkasına ait, bana değil," diye konuştuğunda Işıl kaşlarını çattı.

"O ne demek?"

Gözleri kızın gözlerinde takılı kaldı bir an. "Senin hikâyenin başrolü ben değilim demek, Gün Işığı," dediğinde Işıl kafasını kenara çevirdi.

Dudaklarını ağzının içine yuvarladıktan sonra birkaç saniye dudaklarını emdi. Küçük bir savunma mekanizmasıydı bu. Annesi bağırınca tutunacak yer arayan çocuğun refleksi gibiydi.

Ecevit kısık, dikkatli gözlerle kızın dudaklarına bakarken oturduğu yerde ister istemez dikleşti. İçinde bastırdığı bir şey kabarıyordu. Bastırmasa patlayacaktı. Neyi bastırdığını da bilmiyordu. Huzursuz eden bir his geziniyordu göğsünde.

"Ben hikâyeme başrol aramıyorum. Ben bazı amaçlar doğrultusunda evlendiğim adamı tanımaya çalışıyorum. Tanışmaya çalışıyorum. Zorundayız, anlamıyor musun? Ben seni bilmiyorum sen de beni!" dedi Işıl gerçekçi bir sesle.

Ecevit derin bir nefes alarak dizlerine ellerini bastırıp ayaklandı. Işıl onun ayaklanmasıyla yutkunarak bir adım geri attı. Büyük adımlarla kızın önünde durduktan sonra elini kapının kirişine yaslayıp kızın üstüne doğru eğildi. Gözleri tüm sessizliğin yükünü taşıyordu.

"En sevdiğim renk lacivert. Geceyi severim. En sevdiğim yemek kuru dolma. En sevdiğim şarkıcı Ferdi Tayfur. Tatlı da sevmem, portakal da. O kurabiyeleri yedim çünkü uğraştığın bir şeyi tatmak istedim."

Kelimeleri sert değil, doğrucuydu. Işıl'ın dudakları her cümleden sonra daha da aralandı. Ecevit yutkundu derince. İçindeki karanlık gölgeleri kenara çekmeye çabaladı. Atilla'ya verdiği sözü tutuyordu o yalnızca. *Kızınızı ağlatmayacağım.*

"Senin en sevdiğin renk beyaz çünkü sabahı seversin. En sevdiğin yemek tavuklu makarna. En sevdiğin şarkıcı Bill Withers çünkü her arabaya bindiğimizde onun şarkılarını açıyorsun. En sevdiğin tatlı diye bir şey yok, sütlü her şeyi seviyorsun. Bunu da annenle konuşurken duydum."

Işıl inanamıyordu. Kendisine bu kadar dikkat ettiğini anlamamıştı bile. Ecevit ise... her bir detayı zihnine kazıyordu. Özellikle o detaylar kız hakkındaysa.

"Çizmek senin için hayatı yaşamak. Neden aylar sonra ilk kez dün gece çizdin, Işık?" Sesi bu kez yavaşladı. Kelimeler sanki zar zor çıkıyordu ağzından. "Ben sana hayat vaat etmiyorum." Işıl'ın bakışları dudaklarına düştüğünde biraz daha eğildi kızın yüzüne doğru. Göz göze geldiklerinde ikisi de nefeslerini tuttu. "Bende aradığın şey yok."

"Bunu bilemezsin," dedi Işıl çatlak bir sesle. Gözlerinin pınarları parlıyordu kızın. Ağlayacak mıydı? Ecevit elini yasladığı kirişi sıkınca çatırdama sesi yükseldi. Kızın ağlamasını istemiyordu!

Dünyadaki tüm gözleri yaşa boğardı ama bu kızın gözleri titrerse sözlerine ihanet ederdi.

"Ama seni biliyorum. Sen sabahsın, ben gece. Biz buluşmuyoruz, buluşmayacağız," dedi Ecevit düz bir sesle.

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Işıl inanamaz gibi. "Dün evlendik, hatırlatırım. İnsanlara gerçek bir evlilik olduğunu hissettirmek için seni tanımam lazım. Evliyiz biz!"

"Evet ve bu evlilikten gayet memnun görünüyorsun."

O cümle, o küçümseyici tını sarsıntı gibi Işıl'a vurdu. Gözlerini kırpıştırdı. Ecevit dilini ısırmak istedi. Kızın yüzünde öyle bir ifade vardı ki sanki yeniden saldırıya maruz kalmıştı. Bunu söylememeli miydi? Neden aptal gibi hissediyordu?

"Bu evlilikten *gayet memnun* görünüyorum, öyle mi?" Alayla güldü Işıl. "Memnun..." Kaşlarını çattı, dudaklarını aşağı doğru eğerek *vay be* der gibi bir ifade yaptı. "Hayatını ailesinden uzakta geçirmek isteyen bir kızken saldırıya uğrayan benim. Hayatındaki tek tutkusunu yapamayacak hale gelen benim.

Parmaklarını kullanamayan benim!" Dişlerini sıktı ve sesini yükseltti. "Yaşadığı iğrenç olay yüzünden savunmasız kalan ve en savunmasız anında seni karşısında bulan benim. Senin gibi hissiz bir adamla evlendirilmek zorunda kalan benim. Ama memnunum, öyle mi?" Omuzlarından itti onu. Ecevit sarsılmadı bile. "Fikrim bile sorulmadı! Neyinden memnun olacağım?"

Ecevit başını hafifçe yana eğdi. "Bunların sorumlusu ben değilim."

"Ama ben sana bundan memnunsun demiyorum!" Sesindeki kırgınlık Ecevit'in çevresinde dolanıyor ve sanki kırmızı bir iplikle elini ayağını bağlıyordu. "Parmaklarım benim her şeyim... Duyuyor musun? Her şeyimdi." Kolunu kaldırıp Ecevit'e sağ elinin parmaklarını gösterdi. "Bunları kullanamamak bana ne yapıyor, haberin var mı? Ben her Allah'ın günü kendi vücuduma yabancılaşıyorum!"

"Onları senden alan ben değilim," dedi Ecevit dişlerini sıkarak. Bunu hatırlamak hiç de iyi değildi. Ona bunu yapanları bulmanın hırsı yine içine çarptı. "Ben o cehennemin parçası değilim."

"Bu evliliği sevmediğim bir şeye çeviren, beni korkutan, iten ve bana bakmayan sensin!"

"Sevmen için ne yapayım?" diye sordu kısık bir sesle. Ne yaptığını ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. O da yabancıydı. "Benden beklediklerini sana veremem."

"Verme, Ecevit. Bana bir şey verme. Senden istediğim tek şey bana bir öyle bir böyle hissettirip ayarlarımla oynamaman." Işıl yorulmuş gibi omuzlarını düşürdü. "Aylardır tanıyoruz birbirimizi ama bana üç kardeşin olduğunu söyledin. Diğer kardeşini, kız kardeşinin çocuğu olduğunu, aileni, nasıl bir asker olduğunu anlatmadın. Bilmek hakkım değil mi?"

Ecevit burnundan uzun bir nefes aldı. Kor'u hatırlatmasa olmuyor muydu? "Işık, ben bunları ailemle bile konuşmuyorum."

"Ben bu evde yeni bir aileye hazırsam sen de hazır olacaksın. Bir şey için çabalıyorsam sen de çabalayacaksın. Ben kendimi anlatıyorsam sen de anlatacaksın!"

Kızı ilk kez bu kadar kararlı ve çıplak gerçekleri konuşurken görüyordu. Evet, Işıl her zaman iletişim kurmaya çalışan bir kızdı ama bu konuşma onun için bile fazlaydı. Kız her şeye hazır olduğunu bağırıyordu.

Ecevit yutkunarak kafasını iki yana salladı ve sırtını döndü. Işıl onun arkasından şok içinde baktı.

"Bana sırtını dönersen ben nasıl mutlu olacağım?" diye fısıldadığında Ecevit sırtındaki yanığın alev alev yandığını, derisinin kavrulduğunu, omurgasının üstündeki kılıcın sol yanına saplandığını hissetti. Ona dönmek zorunda

hissetti. "Lütfen... bana böyle davranma. Ben sandığın kadar güçlü bir kadın değilim. Senin gibi değilim, Ecevit. Lütfen bana böyle hissettirme. Sadece arkadaş olmaya çalışıyorum." Gözünden dökülen yaşı sildi. Daha fazla dayanamayacaktı. "Ben bununla baş edemem."

"Işık..." dedi Ecevit boğazına düğümlenen kelimeler yüzünden.

Genç kız omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. "Ben de istemedim. Ben de kaçmak istedim, bunun içine girmekten korktum ama buradayım, tamam mı? Her şeyimi kaybettim ama ailem için buna göz yumdum." Yaşlarını tek eliyle silmeye çalıştı. "Benden istenilenin fazlasını yapmaya çalışıyorum. Bana de ki *Işıl asla seninle ilgilenmeyeceğim, bakmayacağım, konuşmayacağım...* Ben de ona göre davranayım. Ya da bana de ki *Işıl biz evlendik ve bu bir yılı bize zehretmeyeceğim, seninle öğreneceğim, seni dinleyeceğim.* Ben de ona göre davranayım. Bana bir yol göster ki yürüyeyim, Ecevit. Bir gün yaramı merak edip diğer gün o yaranın üstüne basma."

Ecevit ona doğru büyük ve kararlı birkaç adım attı. İçini oyan isteğe karşı çıkamadı. Bir içgüdüydü. *Ona kıyamıyordu.* Düşünmedi bile. O istek kulaklarını sağır ediyordu. Kızı omzundan tutarak kendisine çekince Işıl kafasını onun göğsüne yasladı. Küçücüktü. Elleri, vücudu, hayatı, gözleri, düşünceleri... Işıl her anlamda narindi ve Ecevit daha önce hiç böylesi bir şeyle karşılaşmamıştı.

"Böyleyim," diyen Ecevit'i dinledi. "Berbat bir adamım. Bende üzüldüğün şey yok. Ben yanlışım." Işıl, Ecevit'in göğsüne daha da sığındı. Daha önce kimseye sığınmadığı gibi sığındı sanki. Ecevit bu kızın tutunacak hiçbir şeyi olmadığıyla ilk kez yüzleşti. "Karanlıkta kayboldum, ışığa layık değilim."

"Sana böyle hissettirdikleri için üzgünüm ama ben karanlığında kaybolmak istemiyorum," diye fısıldadı Işıl. "*Ben de çıkmayacağım* diyorsan beni sarma, Ecevit. *Bırak beni karanlığımda* dersen sana yaklaşmayacağım. Eğer ışığa katılmayacaksan sen de beni yalnız bırak. Önemli değil hiç. Yüzüne bile bakmam."

Ecevit onu biraz daha kendisine çekti. Sıkıca tutmasına karşılık Işıl biraz daha kırıldı. Tekrar metrelerce öteye fırlatılmaktan korksa da adamın gömleğini avucunda sıktı. Korku, umut ve heyecan arasında gidip geliyordu Işıl. Yaşadıkları an gerçekdışı geliyordu ikisine de.

Sarılmak gibi sarılmak değildi. Anlaşmak gibi sığınmaktı yaşadıkları.

"Ben oyun oynamayı bilmiyorum. Hiç kalıcı arkadaşım olmadı, tek arkadaşım da ihanet etti. Benimle oyun oynuyorsan bunu fark etmem. Bana ihanet etme," diye fısıldayan kıza karşılık gözlerini yumdu.

Arkadaş olma isteği, arkadaşlık kurmaya çalışması... hepsi bundandı. Bu kızın hiç arkadaşı olmamıştı ve o da bu evlilik oyununda bir şeyler kurmaya

çalışıyordu. Evlendikleri gün tekrar çizmeye çalışarak baştan başlamaya çalışıyordu.

O cesurdu. Ecevit niye cesur olamıyordu? Ecevit değil miydi dağlarda çığlıklar yankılatan? Ecevit değil miydi cesareti sayesinde bitiren? Ecevit değil miydi kayıplarla kazanan ve düşmana galibiyeti gösteren?

Yanlış olan tek şey kendisiydi. Bunu da doğruya çevirmeye çalışmalıydı. Korktuğu, çekindiği şeyler ya da emirler yüzünden değil, sadece Atabey Prensesi için.

"Tamam, Gün Işığı," diye fısıldadı kızın kafasının üstüne çenesini yaslayarak. "İhanet yok. Sen ve ben varız. Bu oyunu birlikte öğreneceğiz."

Işıl kafasını sallayarak onu onayladıktan sonra, "Ben duygusuz olamıyorum," diye fısıldadı. Kafasını kaldırıp Ecevit'in yüzüne baktı. "Sen de öğrendiklerini unut."

"Unuttum," dedi Ecevit kalbindeki atışı hissederken. Gözlerini sımsıkı kapatmaya devam etti. "Bildiklerimi unuttum."

Unutturdun, Gün Işığı. Bana bildiğim, ezberlediğim, bırakamadığım her şeyi unutturdun. Öğrenmeye hazırım.

13. BÖLÜM

"VAHŞİ CEYLAN"

Işıl Atabey Demirhan

Bazı sabahlar uyanmak ve uyanmamak arasında kalırsınız. Gözleriniz açıktır fakat gördüğünüz rüyanın sahneleri zihninizde dolaşır. Tekrar ve tekrar... Bitmeden, yakanızı bırakmadan, boğazınızdan kalkmadan...

Sonsuz bir uçurumdan düşerseniz yalnızca birkaç saniyeliğine, beyniniz gerçekliği kavradığında güneş hiç olmadığı kadar rahatsız edici, uyku hiç olmadığı kadar tatlı gelir.

Uyusanız rüyanın devam etmeyeceğini bilirsiniz, uyansanız rüyanın biteceğini... İkisi de cezadır aslında.

Sabah kalktığımda dün gece yaşadıklarımız zihnimde dönüp durdu. Rüya olmadığını iyi biliyor fakat uyanırsam rüyanın biteceğine inanıyordum çünkü rüya gibiydi. Kollarının arasına beni aldığı ilk andı ve son olmadığının sessiz yeminini etmişti.

İhanet yok. Sen ve ben varız. Bu oyunu birlikte öğreneceğiz.

Mutluydum ve bu garipti. İlk oyun arkadaşımı bulduğum için mi, onunla sarıldığımız için mi yoksa içine düştüğüm bu evlilik belasını sevebileceğim bir şeye çevirme ihtimalinden mi bilmiyordum.

Açıkçası her şeyin tepetaklak olduğu bir dünyada beni saran bir ele yabancı hissederim sanmıştım ama hiç de öyle olmamıştı. Dün ilk kez kimse yokken temas etmiştik. Kurallarımızın dışındaydı. Bu, onun kuralları ihlal ettiği ikinci andı. Benimse... Yalan söylememeliydim, ben kuralları baştan beri ihlal ediyordum.

Duygu yok desem de dün gece *ben duygusuz olamıyorum* diyerek ağladığım anları hatırlayınca utançla dudaklarımı ısırarak yaptığım işe odaklanmaya çalıştım.

Bana sarılmıştı. O kadar sıkı sarılmıştı ki ona tutunan elimin arasında yeni bir hayat tutuyormuş gibi hissetmiştim.

Sonuçta bir yıllık hayatımız ikimize de yeniydi. Yeni bir dünya kuruyorduk.

Umuyordum ki dün konuştuklarımız havada kalmayacaktı. Ecevit'in beni anladığını düşünüyordum. *Bu oyunu birlikte öğreneceğiz* demişti. Yeni bir arkadaşım vardı. Kendisi iki metrenin üstünde, otuz beş yaşında, kaba, kalıplı, duygusuz bir arkadaştı ama artık anlaşıyorduk.

Belki ona bir daha öküz demezdim. Yani... içimden de demezdim.

Kahvaltı hazırlarken ona da bir tabak ayarladım. Kendime ne yaptıysam üç katı da ona yaptım çünkü benim yiyebileceğim yemek miktarı ile onun doyacağını sanmıyordum. Tabağım *dişinin kovuğuna bile gitmez* dedikleri türdendi ama bana yetiyordu.

Sağ elimi istediğim gibi kullanamadığım için zorlansam da kolumla destek olarak gayet iyi bir iş çıkarmıştım. Üstelik omletinin üstüne domateslerden göz, maydanozdan ağız, salatalıktan burun yapmıştım. Çok tatlıydı! O gülen yüzü yapmak için çok uğraşmıştım.

Bardaklara çay koymaya çalışırken evin kapısının kapanma sesini duydum. Ardından adım seslerini fark ettim ve kafamı kaldırdım. Ecevit terli saçları, giydiği gri tişört ve siyah eşofmanıyla mutfaktan girdi. Nefes nefeseydi. Koşudan ya da yürüyüşten geldiğini anladım.

"Günaydın!" dedim neşeyle. Sesimin bu kadar yüksek ve enerjik çıkması bana da sürpriz oldu. "Uyanınca seni evde bulamadım. Dışarıya çıktığını tahmin ettim. Sen de şu sabah koşu yapan tiplerden misin?"

Başıyla onayladı ve elime odaklandı. "Sen ne yapıyorsun?"

"Çay doldurmaya çalışıyorum," dediğim gibi birden sağ koluma bir ağrı saplandı. Zihnim ağrıma odaklandı. Çaydanlık hafifçe titreyen sol elimden kaydı ve tezgâha düştü. Büyük bir ses yankılanırken üstüme birkaç damla sıçradı ama canımı acıtan bu değildi.

Sol kolumdan tutulup geri çekildiğimi hissettim. "İyi misin? Yandın mı?" diye sorarak beni araştıran gözlerle bakışına, ardı boş bir şaşkınlıkla karşılık verdim.

Bir çaydanlığı bile elimde tutamıyordum. *Ne işe yarardım ben?*

"Ben..." dedim kafam karışık bir şekilde. Çaydanlık tezgâhta yan devrilmişti ve çayın hepsi tezgâha dökülmüştü. Gözlerim çaydanlığın döküldüğü tezgâhın üstünden hayalet gibi süzülen dumanı takip etmeye başladı.

"Işık, yandın mı? Üstüne geldi mi?" diye sordu fakat ben dudaklarımı birbirine bastırarak çaydanlığa bakmayı sürdürdüm. "Neden boş bakıyorsun?"

Minik, yuvarlak çaydanlığı çok ağır olmaz diye seçmiştim zaten. Kendimi zorlamamak için dikkatli seçim yapmama rağmen nasıl düşürebiliyordum ki?

Elimde tutamadığım o tombul çaydanlıktan çok daha fazla şey kaybetmiş gibi hissediyordum.

"Ben sadece... çay koymak istemiştim," dedim çocuk gibi.

Teması içimi ürpertirken bakışlarımı ona çevirdim ve gözlerimi kırpıştırdım. Bana acır gibi değil de kendine kızar gibi bakıyordu. "Herhangi bir ağırlık kaldırmaya hazır değilsin," dedi Ecevit. Sesi alıştığım tonda değildi. Kırık bir şeyin üstüne basacakmış gibi dikkatliydi.

Benim neye, ne kadar hazır olduğumu nereden bilebilirdi? Beni anlayamazdı ki...

"Ama minik çaydanlığı seçmiştim," dedim tekrar çaydanlığa bakarak. Buhar hâlâ yoğun bir şekilde yükseliyordu. "Bir çay bile koyamayacağım demek ki... Allah'tan çaycı değil, kahveciyim. Makine kahveyi benim yerime yapıyor," derken hafifçe gülümsedim. "Yanmadım. Bir an dikkatimi kaybettim, elimden kaydı. Çay içmesen olur mu?" Temasından hafifçe uzaklaştım. "Belki çay dolduramadım ama omlete bayılacaksın!"

Sesim hâlâ titrekti fakat inadına neşeliydim. Dün gece yaşadığımız o değerli anı, az önceki sakarlığımla mahvetmek istemiyordum. Hem sabahtan beri çok uğraşıyordum. Onu sabah salonda, abilerimin odasında ya da babamın çalışma odasında bulamadığım için o gelince kahvaltı hazır olsun diye çabalamak düşüncesi hoşuma gitmişti.

Bakışlarını hafifçe çevirdiğinde masaya koyduğum turuncu, seramik tabakların üzerindeki omletlerimi gördü. "O suratlı şey bana mı?" diye sordu omletimden bakışlarını almazken.

Gayriihtiyarı kıkırdadım ve korkudan titreyen elimi ağzımın önünde tuttum. "Evet... beğendin mi? Gerçekten çok uğraştım."

"Benim için mi uğraştın?" diye sorarak bana döndü.

Hevesle onayladım onu. Sonuçta barışmıştık, değil mi? Arkadaştık. Arkadaşıma gülen yüzlü omlet yapmak bana yük değildi.

Bakışları hemen arkamdaki tezgâha takılınca yüzündeki ifade sertleşti. Aramızda ağır bir sessizlik oluştu.

"Bir dahaki sefere çayı ben koyarım," dediğinde içimden sıcak bir şey geçti. "Sen buna üzülme. Gülümse."

"Üzülmedim ki," dedim gülümseyerek. "Benim elimden kaydı, benim hatamdı ama ben hatalarıma üzülmem. Demek ki bir daha kendimi denememem gerekiyormuş." Bakışlarımı utanarak etrafta gezdirdim. Mutfağımızdaki yeşil, eski dolaplar çok tatlıydı mesela. Onlara baktım. "Aslında sol elimle tutuyordum ama sağ koluma birden ağrı girdi," deyince bakışları bu sefer sağ

koluma kaydı. Ben de sağ koluma ve elime baktım. Sabah destek ateli taktığım sağ elim yanımda sallanıyordu.

"İlaçlarını aldın mı?"

"Yemekten sonra alacağım. Neden oturmuyoruz?" diyerek sandalyeleri işaret ederken sağ elimi sol elimle kavrayıp okşadım. "Biraz daha böyle dursak açlıktan bayılacağım." Kaşları çatıldı ve kontrol eder gibi vücudumu süzdü. Kahkaha attım. "Yani mecazen..." Onun yine tezgâha ve çıkan dumana baktığını fark edince gözucuyla baktım. "Şimdi tezgâha dokunmayalım, çok sıcaktır. Ben kahvaltıdan sonra temizlerim," dedikten sonra buzdolabına ilerledim ve kapağı açtım. "Ben portakal suyu içeceğim. Sen ne içmek istersin?"

"Su."

"Olur, kendin al o zaman," diyerek portakal suyu kutusunu alıp kendime bir bardak doldurdum. Masaya geçtiğimde onun hâlâ ayakta olduğunu fark ettim. "Neden ayakta dikiliyorsun? Oturmaz mısın?"

"Terliyim," dedi dikkatli gözleriyle.

"Olabilir," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Koştuktan sonra herkes terler."

"Duş alacağım."

"Ama omlet..." dedim ve karşımda duran gülen yüzlü omlete bakarken düşünceler zihnimi kemirdi. Belki de benimle kahvaltı etmek istemiyordu ya da... omletin görüntüsü hoşuna gitmemişti. Belki cidden duş alması gerekiyordu ki buna da bir şey diyemezdim. "Tamam o halde. Sen duşunu al. Ben kahvaltı yapayım. Duş aldıktan sonra yersin omletini."

Hâlâ orada durduğunu fark ettim. Gitmekle gitmemek arasında bir yerde gibi duruyordu. Ya da bu benim uydurduğum bir şeydi. Çünkü yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

En sonunda, "Tamam," dedi ve yavaşça arkasını dönüp koridora yöneldi. Islak saçlarından damlalar halinde dökülen sular ensesine süzülüyordu. Gri tişörtü sırtına yapışmıştı.

O merdivenlere yönelirken dudaklarımı büzdüm. Oysa onun için neşeli surattan omlet yapmıştım. İçimse omlet kadar neşeli değildi artık. Omleti çatalın ucuyla dürttüm. "Sen de boşuna bekledin. Yüzüne bile bakmadı," dedim kısık bir sesle.

Omlet mi beklemişti yoksa...

Önemi yoktu. O böyle bir adamdı. Kafasına koyduğunu yapan, empati bilmeyen, başarısız bir kız çocuğunun emeklerini sonraya erteleyen ve umursamayan... *Ah, alınganlık ediyordum!* Sonuçta benim için endişelenmiş, ilaçlarımı alıp almadığımı merak etmişti. Sadece duş alıp gelecekti. Kaç dakika sürerdi ki?

Kahvaltıda yalnız oturacağımı hiç düşünmemiştim. Hazırlarken çok da keyifliydim ama artık önemi yoktu. İştahım kaçmıştı. Yalnız kahvaltıdan mı nefret ettim, Ecevit'in arkasını dönüp gittiği bu kahvaltıdan mı... bilemedim.

Önüme dönüp yüzümü masaya eğdim. Kendi omletimle birkaç saniye oynadıktan sonra çatalımla bölecekken karşımdaki sandalyenin çekildiğini duydum. Kafam hızla karşıya döndü.

Üstüne geçirdiği siyah bir tişörtle karşımda oturuyordu. Gözlerim kocaman oldu. Bir şey demek istedim ama diyemedim. Saçları az önceki hali gibiydi, hâlâ birkaç damla su tişörtünün yakasından içeri sızıyordu fakat... tişörtünü değiştirmişti.

Bir omlet için dönülür müydü? Döndüğü şey neydi? Neden tişörtünü değiştirmişti? Neden *tamam* deyip gitmiş, sonra da geri gelmişti? Banyo yapmadığını anlayabiliyordum, neden banyo yapmamıştı?

Hepsini sormak istesem de konu Ecevit Demirhan olunca anın büyüsü kaçacak diye korkmak çok doğaldı. Bir şey demeden omletimden bir parça aldım ve çiğnerken onun yüzüne baktım. "Tekrardan günaydın. İyi uyudun mu peki?"

Bakışlarında doğru söylemeyeceğine dair yemin eden bir ifade vardı. "Uyudum," diye cevap vererek gülen suratlı omletine baktı dik dik. Sabahımız oldukça tuhaf bir hal almaya başlamıştı. Az önce yaşadığımız olayı ikimiz de hasıraltı ediyorduk çünkü belli ki ikimize de yararı olmayacaktı. "Sen iyi uyuyabildin mi?"

"Bana da günaydın mı?" diye sordum onun sorusunu görmezden gelerek.

Birkaç saniye bakakaldı, sonra dudakları aralandı. *Hadi ama!* Hayatında hiç mi bir insana günaydın dememişti? Ben şimdiden iki kere demiştim bile! "Günaydın," dedi düz bir şekilde.

En azından becerebiliyordu.

"Teşekkür ederim," diyerek neşeyle şakıdım. "Çok güzel uyudum. Hatta rüya bile gördüm." Titrek elime odaklanmaya çalıştım. Onun fark etmesini istemeyerek çatalımı salatalığa batırıp çiğnemeye başladım. "Çiçek bahçesinde koşturuyordum. Sen de vardın biliyor musun?"

"Ben ne yapıyordum?" dedi suyundan bir yudum alırken. Yüzünde garip bir şekilde yumuşak bir ifade vardı. Aylardır onun yüzünde görmediğim bir ifadeydi. Hatta insancıl diyebilirdim.

"Duruyordun aslında," dedim hatırlamaya çalışarak. "Öyle uzaktan izliyordun." Yine güldüm. "Her zamanki sen yani."

Kaşları yavaşça alnına doğru havalandı ve sonra, "Değişik bir şey yapmıyor muydum?" diye sordu.

Yapmıyordu. Gerçekten de rüyamda öylece duruyor ve beni izliyordu. Sanırım Ecevit Demirhan sabitliğiyle bilinçaltıma da işlenmişti. Gerçi rüyamda onun orada oluşunun bile yeterli olduğunu hissettiğimi anımsayabiliyordum.

Kıkırdadım tekrardan. "Hayır. Duruyordun sadece. Ama aklımda bulunsun! Bir dahakine sana söyleyeceğim bir şeyler yap diye. Sen de çiçeklerin arasında elbisenle koşarsın falan..." Sonra bu görüntüyü hayal ettim ve daha tiz bir sesle kahkaha attım. "Hayal ettim de..."

"Daha başka şeyler hayal et, Gün Işığı," dedi birden. Farklı şeyler hissettirecek şekilde bakışlarını bana çevirdiğinde gülüşüm boğazıma takıldı. "İnsanın içini ısıtan şeyler..."

Birden öksürmeye başladım. O ne demekti? Ne ısınmasından bahsediyordu? Gözlerinde yine bir şey yoktu ama o ses tonu... neden bu kadar derindi ki?

"Tövbe tövbe," diyerek başımı önüme eğdim. Yanaklarımın alev aldığını hissettim. "Nasıl konuşuyorsun öyle..."

Çatalı tabağa bıraktı, yavaşça geriye yaslandı. "Sen ne anladın?" diye sordu donuk bir sesle.

O kadar net ve ruhsuzdu ki söylediklerinin etkisi iki katına çıktı. Gerçekten ima etse utanmazdım ama bir şey ima etmezken bile öyle konuşunca... kafamı masaya gömmek istiyordum!

Ağzımı açıp kapadım, kelimeler dilimin ucuna gelmedi. Isınmadan, hayalden, iç kıpırdamasından bahseden adamın yüzünde en ufak bir kıpırtı yoktu.

İç kıpırdaması yoktu! İç kıpırdaması onun ağzından çıkan bir şey değildi, benim içim kıpırdıyordu! *Hem de o hiçbir şey yapmazken bile.*

Kendimi iyice aptal konumuna düşürdüğümü hissedip bakışlarımı onun tabağına çevirdim, zihnimi çalıştırdım ve kelimeler ağzımdan ışık hızında çıktı. "Yeter mi tabağındakiler? Ne kadar yediğini kestiremedim. Yetmezse bir şeyler hazırlayabilirim."

"Yeterli." Kestirip atar gibi konuşunca tekrar konuşmaz diye düşünüyordum fakat beni şaşırttı. "Yapmana gerek bile yoktu. Elini zorlamışsın boşuna."

Çaydanlık, tezgâha düşerken çıkardığı ses, beni geri çekişi, çay bile dolduramayacak oluşum, dumanlar çıkan sıcak çayın yaktığı gururum... Yine de pişman değildim. Ben yapamadıklarımı değil, yaptıklarımı görüyordum. Mesela bir kahvaltı masası hazırlamış, omlet pişirmiş, üstüne gülen yüz bile yapmıştım. Bunu da düşünemez miydi?

Kaşlarımı çattım huysuzca. "Bir şeyi zorladığım yok. Ben yemek yapabiliyorum. Gayet de kendi ihtiyaçlarımı giderebiliyorum."

"Sakin ol, vahşi ceylan," dedi kaşlarını yavaşça kaldırarak. "Her şeyi yaparsın sen. Laf söyleyen yok."

Vahşi ceylan. Yardıma muhtaç, saf, zayıf, yaralı ya da aciz ceylan değil de vahşi ceylandım onun gözünde.

Hayatım boyunca kimse beni vahşi görmediği için bu bir an çok komiğime gitti. Gülümserken buldum kendimi. "Söyleyemezsin zaten," dedim omuzlarım meydan okur bir şekilde dikleşirken.

Oturduğum yerde kabarışıma gözlerini kıstı, bir süre yüzüme baktı fakat sonra birden tabağına dönüp yemeğine devam etti. "Eline sağlık. Omlet güzel."

"Afiyet olsun."

"Eyvallah," deyince yine o oyunu başlattığını hissedip sırıttım.

"Eyvallah alındı."

Tatlı bir oyundu ve bundan keyif alıyordum.

Bakışlarını kısa bir an bana çevirdi ve tam o an gülen yüzlü omletin neredeyse geri kalan tüm parçasını ağzına sıkıştırdı. Bakakaldım. Ne domates ne salatalık ne de maydanoz göründü. Omleti bir kerede yutunca garipsesem de bunu ona belli etmek istemedim.

"Sen rüya görmedin mi?" diye sordum gözlerimi kırpıştırarak. "Dün gece dolunay vardı. Gördüğün rüyalar gerçek olabilir."

"Dolunayda rüya mı görülüyor?"

"Evet!" dedim kahkaha atarak. Kendimi durduramamıştım. İlgisiz olmasına rağmen benimle konuşmaya çalışması çok komikti! Belli ki gerçekten bildiklerini unutmuştu.

"Ben rüya görmem," deyince birbirimize garip bir şekilde baktık. Gülmemek için kendimi zor tuttum. O kadar ciddiydi ki sanki rüya görmek onun için zayıflıktı. "Dolunay da beni hiç etkilemedi."

"Astrolojiyi takip etmiyor musun?" Portakal suyumdan bir yudum alınca elimdeki bardağa baktı ters ters. Gerçekten portakal sevmiyor olmalıydı. O kurabiyeleri nasıl o kadar iştahla yediğine hâlâ şaşırıyordum. Başını iki yana salladı. "Burcun ne?"

"Burcu mu?" diye cevap verirken zeytinlerden ağzına sıkıştırdı. Çekirdekleri çıkarıp tabağına bırakırken, "Burcu ne?" diye sordu.

Hem onun ev haline hem de zorla konuşmaya çalışmasına kahkaha attım keyifle. Komiklik yapıyordu. İnsan burcun ne olduğunu bilirdi. "Burç! Hani şu doğduğun aya ve güne göre belli olan..."

"Bilmem," dedi omuz silkerek. Ortaya koyduğum salatalık kâsesinden üç tane alıp ağzına attı. Bir anda onun hakkında daha fazlasını öğrenme ihtiyacıyla doldum.

"Doğum tarihin neydi? Bir de doğum saatin ve doğum yerin?"

Bana dümdüz baktı. "Bunlar nereye çıkaracak seni?"

"Hiç!" dedim kıkırdayarak. "Burcunu ve yükselenini öğreneceğim."

"Burcu ve Yüksel kimse..." Kafasını anlamaz bir şekilde salladı. Yine kıkırdadım. Bazen fark etmeden komik olabiliyordu. "Annem gece üç buçuğa yakın doğduğumu söylemişti. 7 Ocak 1987 doğumluyum."

Bu detay beni sevindirdi. Hem yanıt vermesi hem de kişisel bir şeyi benimle rahatça paylaşması güzeldi. Yol kat ediyorduk.

"Annen neden doğum saatini söyledi sana? Biri mi sormuştu?" dedim yemeğimi yemeye uğraşırken. "Doğum saatini kim merak etti senin?" Bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "Kadın mıydı?"

Benden bunu beklemediğini anlayacağım şekilde sessiz kaldı. "Kuzenlerimden birisi Bige'nin doğum saatini sorunca annem hepimizinkini söylemişti."

Kaşlarımı indirip, "He öyle... Gece üçü kaç geçiyordu acaba?" diyerek telefonuma uzandım. Açtığım siteye onun bilgilerini girdim. Ekranda doğum haritası açılırken kaşlarımı çattım. "Oğlak... sert ve duvarlı olur. Şaşırmadım. Yükselen akrep mi? Tam bir zırh abidesi..." Burun kıvırıp telefonu kapattım. "Neyse bakmayacağım. İçim sıkıldı."

Bana anlamaz gibi bakarken az önce gördüğüm korkunç görüntüyü hafızamdan silmeye çalıştım. Haritaya daha sonra bakıp moralimi bozacaktım. Şimdi sırası değildi. "Ben terazi burcuyum. Yükselenim balık. Duygusalım biraz," derken beni dikkatlice dinliyordu. Ses tonum ister istemez yumuşadı. "Aileme bağlıyım. Sanata yatkınım. Çok güzel empati yaparım."

"Bunu doğum günün mü söylüyor?"

"Astroloji söylüyor." Tam o an bir şey hatırlayarak gözlerimi kocaman açtım. "Sana söylemeyi unuttum. Bugün doktorum gelecek. En son seansımız birkaç gün önce olduğu için bugün çağırmak zorunda kaldım."

"Gelsin," dedi zorlanarak. Normalde bir şey demeyeceği şeylere cevap vermesine kocaman sırıttım.

"Sen ne yapacaksın?"

"Bugün Ali Osman birkaç dosya getirecek. Onlara bakacağım," diyerek derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. Doymuş muydu? Eğer doyduysa bunu gurur tablom sayacaktım.

Merakla yüzünü inceledim. "Ali Osman? Babamın yaveri olan Ali Osman abi mi?"

"Aynen," dedi yüzünü buruşturarak. Ondan hoşlanmadığını anladım. "Ali Osman abi."

Tabağımı alıp ayağa kalktım, sudan geçirip makineye yerleştirdim. "Tabağını yıkayıp makineye koyar mısın? Üstümü değiştirmem lazım. Biraz yürüyüş yapacağım."

"Tek başına mı gideceksin?" dedi hemen. Sesi kontrollüydü. Sonunda müdahale edebileceği bir şey olduğu için hevesli olduğunu bile söyleyebilirdim.

"Yani zaten muhit güvenli. Korumalar eşlik eder," dedim omuz silkerek.

"Korumalara gerek yok, ben gelirim."

Bir an için yüzüne baktım. Mimikleri yine kıpırdamıyordu. "Ama sen daha yeni koşudan geldin," dediğimde beni umursamadı.

"Orası beni ilgilendirir. Hazırlan, Gün Işığı."

Yine söyledi. *Işık olduğumu. Hatta gün ışığı olduğumu...* İçimde bir şeyleri uyandırdığını inkâr edemezdim. Ben kendimi karanlığa düşürecekken ve hatta belki de onu görecekken bana nereye ait olduğumu hatırlatıyordu.

Kristal ben, örümcek ağı o...

"Tamam o zaman!" dedim biraz neşeli bir sesle. "İlk yürüyüşümüz olacak. Bu arada buranın arkasında bir park var, orası harika! Yemyeşil. İnsanlar hayvanlarını gezdirmeye çıkarıyor. Köpeklerle oynayınca çok seviniyorum! Bir de sincaplar... o kadar tatlılar ki! Gerçi birkaç senedir gitmiyorum ama eminim ki park hâlâ canlıdır."

Yüzünü buruşturup kafasıyla onaylayınca onun iletişim pilinin bittiğini anladım. Kıkırdayarak yatak odasına yöneldim. Pastel lacivert tonlarda, ceketli bir spor takım giyip üstüme beyaz montumu geçirdim. Ayna karşısında saçlarımı düzelttim. Bugün güzel bir gün olacaktı.

Park canlı falan değildi. Terk edilmişti, soğuktu, kimse yoktu ve ağaçlar solmuştu. Kuru dallar hiç de hatıralarımı canlandırmıyordu.

Bu havada dışarı çıkıp yürüyüş yapan iki tane saf görürlerse bizim olduğumuzdan emin olacaklardı.

Ben montuma sarılmış yürürken Ecevit üstüne süs olsun diye geçirdiği siyah bir kapüşonluyla rahat rahat yürüyordu. Donuyordum! Konuşamayacak kadar donuyordum.

O da parkın canlı olmadığının farkındaydı ama yavaş yavaş, eli cebinde yürürken bunu belirtmenin anlamsız olduğunu biliyor gibiydi.

Elimi cebime soktum, burnumu çekip adımlarımı hızlandırmaya çalıştım. "Hiç sanmıyorum ama belki ilerideki banklardan biri güneş alıyordur," dedim. Sesim soğuktan titrek çıkınca boğazımı temizledim.

"Titriyorsun," dediğinde bakışlarımı hızla ona çevirdim.

"Hayır."

Gözlerini kıstı. Bu onun keyif alma işareti falan mıydı? Çünkü güldüğünü ilk tanıştığımız gün görmüştüm ve ondan sonra çok sık karşılaşmamıştım o görüntüyle. Bir de düğün günümüzde gülümsemişti, zorla olsa da...

"Hasta olursam bana bakmaz mısın?" dediğimde bakışlarını benden alıp parka çevirdi.

"Hasta olma."

"Tamam, hemen bağışıklığıma söylüyorum," diyerek montumun yakasına çenemi gömdüm. "Hasta olmamam emredildi."

Cevapsız bıraktı beni. Bir süre daha yürürken ileriden yaklaşan bir köpek görünce gözlerim parladı. Buradalardı işte! Park eskisi gibi hissettirdi bir anda. Adımlarım hızlanınca Ecevit'in arkamdan gelen ağırlığını hissettim. Köpek bakışlarını bana çevirince ona yaklaştım. Üstünde tasma gibi bir şey olmadığı için onun sokak köpeği olduğunu anladım.

"Merhaba," dediğimde köpek bakışlarını benden çekmedi. Eğilerek kafasını okşadığımda kafasını elime doğru sürttü. "Sevilmek mi istiyorsun sen?"

"Pirelidir bu," dedi Ecevit.

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. Huysuzca köpeği izliyordu. "Ne diyorsun?"

"Pirelidir diyorum."

"Ee?" derken köpeğin kendini sevdirme çabasını gülerek izledim. Kuyruğunu sallayarak bana baktıkça ona sarılasım geliyordu! "Ama sen çok tatlısın!"

"Her sevilmek isteyen tatlı mı oluyor?"

"Anlamayacağın konularda yorum yapmasan olmuyor mu?" diye sordum gülümseyerek. Köpek yüzüme bakarken dilini çıkardı ve gülümser gibi durdu. "Keşke yanımda senin için bir şey olsaydı..." dediğimde heyecanlı nefes seslerini duydum. "Heyecanlandın mı sen bakalım?"

Yavaşça tek dizimi yere yaslayıp köpeğin kafasını sol avucumla okşadım. O kadar tatlıydı ve o kadar güzel bakıyordu ki... "Aç mısın? Senin için bir şey alabilirim."

Köpek anlıyormuş gibi kuyruğunu salladı ve kendini sevdirdi. Allah'ım! Onu yiyebilirdim. Küçükken köpeğim olsun diye babama defalarca yalvardığımı hatırlıyordum. Annemin köpeğe alerjisi olduğu için babam bu isteklerimi göz ardı etmişti. Küçüklükten beri hayvanlara meraklıydım.

Bir kere annemin babası, Cihat dedem, köpekten başka hayvan seçmemi isteyince seçmiştim ve o da bana tavşan getirmişti fakat tavşanım ilk haftasından ölmüştü. Öyle çok ağlamış, kendimi kahretmiştim ki artık evimize hiçbir

hayvanın giremeyeceği konusunda babam emir vermişti. Sokaktan geçen kedi bile evimizin kapısında bulunamazdı.

Çocukluk hayallerimin elimden kayışını dolu gözlerle izlediğimi hatırlıyordum. O gün kendime bir söz vermiştim.

Büyüyeceğim ve köpeğim olacak.

Fransa'da bir köpek sahiplenmek istemiştim fakat evim ile çok fazla ilgilenemediğim, galerinin her şeyine koşturduğum için böyle bir sorumluluğu üstlenememiştim.

Parla, evde hayvan beslemenin bir çocuk beslemek kadar ciddi bir sorumluluk olduğunu ve bunu herkesin kaldıramayacağını söylemişti. O günden beri kendimi, "Sergi bittikten sonra köpek sahipleneceğim," diyerek telkin ediyordum.

Sergi bitmemişti hatta hiç başlayamamıştı. İki yıllık emeklerim çalınmıştı, vurulmuştum, sağ elimi istediğim gibi kullanamıyor hatta bir çay bile dolduramıyordum, galerim kapatılmıştı, artık Fransa'da değildim ve çabaladığım her şey başıma yıkılmıştı.

Bir de sevdiğim köpeğe ters ters bakan garip adamla evlenmiştim.

Yaşadığım her şey, hayatın bana *al, bu da benim seninle alay ediş şeklim,* dediğinin kanıtıydı.

"Pirelenirsen beni ısırdı diye ağlamak yok," dediğini duyunca gülümseyerek köpeği sevmeye devam ettim.

"Senden yardım istemeyeceğim hiçbir konuda. Sakin ol." Ona döndüm. "Benimle uğraşmayacaksın yani."

Göz devirdi. Köpeğin sırtını okşadım ve kuyruğuna dokundum. Köpek onu sevmemin yeterli olduğunu düşünmüş olsa gerek, yavaşça bacaklarıma sürtünerek yanımdan geçti.

Arkamı dönüp baktığımda Ecevit ile köpeğin birbirine baktığını gördüm. Ecevit'in suratında öyle bir ifade vardı ki sanki köpekten nefret ediyordu. Birbirlerine anlamsız bir boşlukla baktıkları on saniyenin sonunda, "Birbirinizi anladığınız bir dil var ve ben bilmiyor muyum?" diye konuşunca Ecevit bakışlarını bana çevirdi.

"Bu köpek sahipli."

Az önce pireli dediği köpek on saniyelik bakışmadan sonra sahipli mi olmuştu? Nereden anlamıştı? Gerçekten dillerini falan mı biliyordu?

"Ne?" dediğimde bakışlarını tekrar köpeğe çevirdi.

"Sokak köpeği değil, sahipli." Köpeğe doğru kafasını eğdi. "Otur," dediği gibi köpek olduğu yerde oturdu. Yerde uzanan kuyruğunu deli gibi sallarken dilini dışarı çıkarıp Ecevit'in yüzüne baktı.

Donakaldım. Bakışlarım ikisi arasında hızla gidip gelmeye başladı. "Nasıl ya?"

"Dön," dediği gibi köpek ayaklandı ve etrafında döndü.

"Sen nereden anladın?" diyecekken arkadan bir ses geldi.

"Coni! Coni, gel oğlum buraya!" Köpek kafasını kaldırıp arkamızdaki insana döndü. Bir kadın hafifçe eğilip ellerini birbirine çarptı. "Eve gidiyoruz, Coni!"

"Coni," diyen Ecevit'in sesini duydum. "Nasıl bir isimse..."

Köpek oturduğu yerden kalkıp koşarken kadının bize dikkatle baktığını fark ettim. "Kusura bakmayın! Tasmadan sıkılıyor diye çıkarmıştım. Çok insan canlısıdır! Sizi rahatsız etmemiştir umarım!" diye seslendi karşıdan.

Yavaşça eğildiğim yerden ayaklandım. "Hayır, çok tatlıydı! Harika bir köpeğiniz var!" deyince gülümsedi. "Teşekkür ederim. İyi günler!" diye bağırdı. Köpeğin tasmasını geçirdi ve birlikte uzaklaşmaya başladılar.

Ecevit'e dönerken gülüyordum. "Gerçekten nereden anladın?"

"Dağda yalnız değildim," diyerek yürümeye başladı. Hızlı adımlarla ona yetişmeye çalıştım.

Gizli asker olduğunu biliyordum. Bir kez dağdan inmek istemediğini belirtmişti. Dağda görev yaptığını biliyordum.

"Köpeklerle iyi mi anlaşıyorsun sen de?"

"Genelde gitmelerini öğretene kadar yanımda duruyorlar."

"Köpeklere gitmelerini söylemek için mi yanında tutuyorsun?"

Gözucuyla bana baktı. "Aynısını söyledim."

"Peki sen de hayvanları sever misin? Kedi sever misin mesela? Sincap? Eskiden bu ağaçlarda sincaplar olurdu. Sırf onları izlemek için evden kaçar, buraya gelirdim. Onları yakalamak için tüm parkı turlardım. O zamanlar on iki yaşında falandım. O kadar tatlılar ki... Hele o suratları! Küçükken Kağan abim, sincapları kızartıp yiyebileceğini söyleyince kâbus görmüştüm. Oğuz abimle sincap mangalı yapıyorlardı, ben de onları ağlayarak izliyordum."

"Düzgün gördüğün bir tane rüya yok."

"Hakkımı yiyorsun. Elbisenle çiçek bahçesinde koştuğunu görürsem doğru olacak," dediğimde gülmemek için kendimi sıkmıştım ama başarısız oldum. Bir kahkaha ağzımdan fırlarken Ecevit ters ters yüzüme baktı ama yorum yapmadı. Hatta önüne dönerken gülümser gibi olduğunu hissetmiştim.

"Hayvan severim. Masum olan her şeyi severim."

Gülüşüm yavaşça solduğunda, "Peki masum olmayan şeyleri?" diye sorabildim cesaretimi toplayarak.

"Benden ve sevdiklerimden uzak olmalarını sağlarım."

Sesi nokta gibiydi. Bunun kararını vermesinin uzun sürdüğünü ancak artık bu konuyu kapatmış olduğunu anladım netliğinden.

Başımla hafifçe onaylarken onun adımlarına yetişmek için hızlı yürümeye devam ettim. Şu birkaç dakikada yorulduğumu söyleyebilirdim. Parkı bir kez dolaştık. Bu sürede hiçbir şey konuşmadık.

Ona cevap vermediğimde sonsuza kadar sessiz kalacağını hissediyordum. Gerçi bazen cevap verdiğimde bile beni yanıtsız bırakabiliyordu. Dün geceki minik anlaşmamızdan sonra kendini zorladığını, beni yalnız bırakmamaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Umarım böyle devam ederdi çünkü ben bu Ecevit'e ısınmaya başlamıştım. İnsancıl Ecevit'e...

O kaba adamdan hâlâ hoşlanmıyordum. Yani... dün olduğu adamdan.

Eve dönüş yoluna doğru sanki anlaşmışız gibi yöneldiğimizde nefesimde taşıyormuş gibi, "Ecevit," diye fısıldadım. Sesimi kendim bile duymadım ama o duyduğunu hissettirir gibi kafasını bana çevirdi. Gözleri beni buldu. "Masum olmayan nedir mesela?"

Bir an durdu. "İnsanlara zararı olan, kendine hayrı olmayan, sadece... yanlış olan," derken yavaşça uzaklara daldı. Sanki geçmişinden bir anıyı hatırlamıştı.

"Masum olmayan her şeyi mi uzaklaştırırsın?" dedim dikkatli olmaya çalışarak.

"Evet."

Boğazımdaki düğümü yutkunmaya çalıştım. "Peki sen... masum musun?" diye zorlanarak konuşunca birkaç saniye sessiz kaldı.

"Ben zaten..." dedi ve sustu. Cümlesini yarım bıraktı. Bakışlarını gökyüzüne kaldırdıktan sonra tamamen bağımsız bir şekilde, "Birazdan doktorun gelir," diyerek söyleyeceği şeyi yuttu. Adımları hızlanırken onun arkasından bakakaldım.

Bana kendisini göstereceği kısacık bir aralık yakaladım. O anda zihnimdeki Ecevit yer değiştirdi. Başka bir Ecevit olarak gözlerimin içine bakmıştı ve o andan sonra ona bakmıştım. Hayır, hep ona bakıyordum. Ben *ona* bakmıştım.

Cümlenin devamı neydi?

Ben zaten masum değilim mi? *Ben zaten masumları uzaklaştıramam* mı? *Ben zaten sevdiklerimden ve kendimden uzağım* mı? *Ben zaten...* Ne? O zaten neydi?

Söyleyeceği bir şey mi yoktu yoksa söylemek mi istememişti, anlayamadım.

İçimden bir ses bu yüzden insanlarla konuşmadığını, annemin bana söylediği gibi çok fazla insanla görüşmediğini, son on yılda görülmediğini söylüyordu.

Onu çözmek için heyecanlı olduğumu hissettim. Kendime söz verdim. Ne olursa olsun onu kaybolduğu karanlıkta bulacaktım. *Bu, kendi ışığımı kaybetmem anlamına gelse bile.*

Eve gelip duş almış, ısınmış ve üstümü değiştirmiştim. Kuruttuğum saçlarıma bakım yağlarından sürerken adım sesleri duydum. Tam o an kapı zili çalınca, "Ben açarım!" diyerek koştum ama Ecevit çoktan kapıyı açmıştı.

Kendisinden oldukça kısa olan Engin'e bakarken çatık kaşlarıyla bana döndü. "Bu mu doktor?"

"Evet. Hoş geldiniz doktor bey!" diyerek içeri buyur ettim. Doktor, Ecevit'in yüzüne bakarken kafasını kaldırmak zorunda kalmıştı. Gömleğin üstüne geçirdiği gri kazak, lacivert mont ve mavi bir kumaş pantolon ile Ecevit'in tam karşısında duruyordu. Ecevit'le yan yana geldiklerinde bayağı bağımsız duruyorlardı. "Kusura bakmayın. Ecevit-" diyecekken lafım kesildi.

Ecevit elini uzattı. "Kocasıyım."

"Ben de Engin. Memnun oldum," diyerek elini uzattı. Ellerinin boyutları bile farklıydı. Ecevit üstünlük kurar gibi diğer elini doktorun omzuna yasladı. Doktor çok kısa bir an bana baktı. Yine saygılı tavrını bırakmadan kendisini elinin altında bulduğu Ecevit'e döndü. "Düğününüze gelemedim ama sizin için sevindim. Hayırlı olsun."

"Eyvallah, Engin..." dedi Ecevit kafasını aşağı yukarı sallayarak. "Tedavi nasıl gidiyor, *Engin*?"

"Yani..." Doktor boğazını temizledi. Bir omzundaki ele bir de diğer elini tutan koca ele baktı. Neyin içinde olduğunu anlamamış gibi duruyordu. "İyi gidiyor, Ecevit Bey. Işıl Hanım'ın koluna eski fonksiyonlarını kazandırdık sayılır. Şimdi daha iyisi için uğraşıyoruz."

"Güzel. Karımın tedavisi hakkında beni de bilgilendirirsen sevinirim, Engin," diyen Ecevit kafasını eğerek Engin'in yüzüne baktı. "Memnun oldum, *Engin*."

"Ben de..." Doktor zorla elini çekti. Birkaç saniye can çekişiyormuş gibi görünmüştü. Ecevit elini nasıl sıkıyorsa kendini kurtarırken zorlanmıştı. Bana döndüğünde ona gülümsedim. "Nereye geçelim?"

Tam dudaklarımı aralayacakken, "Salona geçelim, Engin," dedi Ecevit lafı benden alarak. Ona garip garip baktım. Benim dilim vardı! Neden benim yerime konuşuyordu?

"Tabii," diyen doktor içeri geçerken Ecevit'e doğru yürüdüm. Yüzümdeki siniri anlaması için iyice somurttum ve kaşlarımı çattım. Anlaşılır olduğumdan emin oldum.

"Doktoruma düzgün davranır mısın? Onu korkuttun."

"Niye korkuyor?" diyerek acı kahvelerini yüzümde gezdirdi. Yüzümden neyi araştırıyordu? Doktorumla hasta-doktor ilişkisinden başka ne ilişkim olabilirdi ki? "Sadece tanıştık. Korkacağı bir şey mi var *Engin'in*?"

"Sürekli ismini söyleyip durmasana adamın." Kafamı onaylamaz gibi sallayarak geri çektim. "Bastıra bastıra söylüyorsun bir de."

"Onun adı Engin. İsmini söylememde yanlış olan ne?" diye sordu düz bir sesle.

"Sürekli Engin dediğinde kulağa hoş gelmiyor," dedim sertçe. Sonra sesimi yumuşattım. "Rica ediyorum, gerginlik çıkarma."

"Doktorunu bu kadar savunmana gerek yok."

"Adamın suçu yok!" diye hafif bir şekilde yükselen sesimle öne doğru adım attım. Sesim çok yüksek çıkmıştı! Gerilerek salon kapısına baktım. "Ona kaba davranma."

"Sen az önce bana bağırdığını mı sandın?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Hayır, Engin Bey'in duymasını istemedim," dedim dişlerim arasından.

"Engin Bey," dedi beni tekrar ederek. Sesi bile o kadar gıcık çıkmıştı ki!

Onunla uğraşmanın anlamsız olacağını anlayınca başımı hafifçe iki yana salladım. İçeride misafirim varken onunla didişmeyecektim. "Sana laf anlatmak o kadar zor ki..."

"Bana laf anlatma zaten. Engin Bey'in yanına git," dediğinde resmen trip attığını söyleyecektim fakat onun gibi bir adamın tripten uzak olacağını çok iyi biliyordum.

Onu umursamadan mutfağın önünden geçerken içeri baktım. O kadar yürüyüşe gitmiş, belki bir saat dışarıda durmuştuk. Masada hiçbir şey değişmemişti. Ben gitmeden önce tezgâhı silmiştim ama o dokunmamıştı. "Tabağını kaldırmamışsın," diyerek ona döndüm. Arkamdan baktığını fark edince gözlerimi kıstım. "Sudan geçirmeyi unutma."

Salona girdiğimde Engin masanın başında eşyalarını diziyordu. "Günaydın, Işıl Hanım. Nasıl hissediyorsunuz?"

Az önce Ecevit'le verdiğim savaşı duymamışa benziyordu. Yine de mahcup hissetmeden duramadım. Gerçekten... beni ne hallere düşürüyordu o adam? O adam... *kocam*. Bu gerçek hâlâ inanılmazdı!

"Ağrılar artık daha az. Geçen hafta verdiğiniz ağrı kesici iyi geldi." Tam oturacakken aklıma geldi. Oturmaktan vazgeçtim ve doktora döndüm. "Bir şey ister misiniz? İkram edeyim."

"Su alırım."

Kafamla onaylayıp, "Su," diyerek gülümsedim ve salondan çıkacaktım ki Ecevit elinde bir bardak suyla içeri girdi.

"Suyun, *Engin*," diyerek bardağı uzattı. Doktor suyu masaya koyarken şaşırarak bana döndü. Ecevit'in tavırlarına şaşıran ilk insanoğlu değildi. Dünya üzerindeki herkes onu garipsiyordu. Kendi ailesi bile... Düğünde beni öptüğünde Bedia Hanım'ın, Bige'nin ve Alkan'ın yüzündeki şok ifadesini asla unutamıyordum.

Mahcup bir gülümsemeyle, "Hayatım," diye seslendim. Ecevit bakışlarını bende o kadar derin tuttu ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Kısa bir an Engin'i kontrol ettim. Sonuçta bu evlilik bir oyundu ve biz ailelerimiz dışında herkese oyun oynamak zorundaydık. "Sen ne yapacaksın?"

Kendini hızlı toparladı. "Burada oturacağım," diyerek koltuğa kuruldu. Elinin birini koltuğun arkasına atıp rahat bir tavırla doktora ve bana baktı. "Siz başlayın."

Doktora dönüp kafamla onayladığımda, Engin çantasından küçük cihazı çıkardı ve bileğime dikkatlice yerleştirdi. "Daha önceki gibi ufak bir karıncalanma hissedeceksiniz," dedi sakin bir sesle, ardından düğmeye bastı.

Parmaklarımda tüy kadar ince bir dokunuş belirdi. Hafif bir gerilim hissettim ama tanıdıktı. İkinci uyarıda parmaklarım benden bağımsız şekilde seğirdi. Hafifçe hareket ettiler. "Gördün mü?" dedim Ecevit'e dönerek.

Dikkatle bakıyordu. O kadar dikkatliydi ki sanki zaman durmuştu onun için. Yüzü ifadesizdi ama gözleri... kurak bir çöldeymiş gibiydi. Hatta dikenli çalı geçiyordu zihninin ötesinde. Hiçbir yaşam ibaresi yoktu.

Neden böyle bakıyordu?

Ben bu harekete alıştığım için artık garipsemiyordum ama o bunu beklemiyormuş gibiydi. Bakışlarındaki boşluk ve donukluk beni huzursuz etti. Kalbim oldukça yavaş çarptı. Boğazımı temizleyip yeniden önüme döndüm.

Üçüncü uyarı geldiğinde hafif dokunuş artık kendini daha belirgin bir baskıya bırakmıştı. Gözlerim kocaman açıldı. "Bunu hissettim," dedim yutkunamazken. "Cidden hissettim. Bu... normal mi?"

Doktor parmaklarımı kontrol ederken arkamda bir ağırlık hissettim. Bu ağırlık, omuzlarımın gerilmesine sebep oldu, ardından Ecevit'in kokusunu duydum. Kafasını öyle yaklaştırmıştı ki şampuanının kokusu da dahil tüm kokuları alıyordum. Hafif odunsu, toprak kokusu... Bir de yükselen sigara kokusu.

Gözlerim refleksle onun yüzüne kaydı. Bakışları hâlâ elimin üzerindeydi. Dikkati odadaki her şeyden soyutlanmıştı.

Engin boğazını temizledi. "Şimdi sizden cihaz kapalıyken bir deneme yapmanızı isteyeceğim. Elinizi, bileğinizi oynatmayı deneyin. Daha önce neredeyse hiç sinyal alamıyorduk ama şimdi bir cevap alabiliriz."

Nefesimi tuttum. Yavaşça bileğimi kırmayı düşündüm. Sadece düşündüm ve...

Elim titreyerek ileri doğru kıpırdadı. Çok hafifti. Sanki bir yaprak, bir nefes, bir fırça tüyü, bir göz kırpışı kadar küçüktü ama bendendi. *Ben yapmıştım.* Kimse yardım etmemişti ya da bir elektrik bana bunu yaptırmamıştı. *Ben yapmıştım!*

Kahkaha atarak şaşkınlıkla Ecevit'e döndüm. "İnanmıyorum!" dedim. "Ben yaptım! Ben hareket ettirdim!"

Ecevit bir anlık boşlukta kalan bakışlarını kaldırdı. "Bu iyi, Gün Işığı," diye fısıldadığında sesindeki yumuşak tonu fark ettim. O da iyi olduğunun farkına varıyordu sanki. "Parmaklarını da hissediyor musun?"

Gülümsemem silindi. Gözlerim yavaşça parmaklarıma döndü. "Hayır... henüz değil."

Bakışlarını parmaklarımdan almadan başını yana eğdi. Elini uzatıp parmaklarıma dokundu. Gözlerimi kırptım. Gördüğüm bir şeyi anlayabiliyordum da görmediğimi hissedemiyordum. Mesela düğünde parmaklarımla oynadığını görmediğim için fark edememiştim ama ona döndüğümde aceleyle elini çekmesi, elimin ortasında ateş gibi parmaklarının hissini taşımama sebep olmuştu.

Yine o his oradaydı. Parmaklarının dokunuşunu hissedebiliyordum fakat bu benim duyumsamamla değil, onun bunu belli etmesiyle oldu.

"Bunu hissediyorum," dedim nefesim kesilir gibi.

Parmaklarımın arasına başparmaklarını geçirdiğinde gözlerim doldu. Sanki çok değerli biri hazineye dokunuyormuş gibiydi. Gözüm ne Engin'i ne de elimi gördü. Yalnızca... o vardı. Nefesini hissedebileceğim kadar yakınımda olan adam elimi tutuyordu. Bu öylesine bir dokunuş değildi, bu araştıran bir dokunuştu.

Sanki... bir şey yapmamı bekliyordu. Benden neyi beklediğini anlayamıyordum.

O sırada doktor tekrar uyarı verdi. Parmaklarım istemsizce kıpırdadı ve Ecevit'in parmaklarını sardı. Bedenim bir şeyleri yeni keşfediyormuş gibi enerjiyle doldu. Gülmeye başlayarak ona döndüm. Yüzünde bir şeylerin değiştiğini gördüm. Gözlerinde sevinç vardı. Evet, bu sefer o ifade belliydi. Tüm ifadesizliğini hafızamdan silecek kadar güçlü bir ışıktı. Onun da içinde ışığı taşıdığını, kaybedilmiş ışığını gördüm.

Bir an sonra birden kaşları çatıldı. Yüzümün düştüğünü hissettim.

Ben zaten...

İşte parkta söylediği cümlenin devamını gördüm. O zaten kendisini uzak tutuyordu. Her şeyden... *ilk önce kendinden.*

Sanki kendini suçüstü yakalamış gibi hızla toparlandı, karanlığına çekildi ve gözlerini doktorun üstüne çevirdi. "Bunu sen mi yaptın, Engin?"

Parmaklarını sardığım için Engin'i dövebileceğini hissediyordum. Doktor ne yapmıştı ki? Belki de... ben kendim parmaklarını sarsam bana sinirlenecekti. Neden böyle hissettiğim hakkında fikrim yoktu.

"Evet," dedi doktor hafifçe gülümseyerek. "Şimdi siz deneyin bir de."

Ecevit usulca elini geri çekti. Odaklandım. Parmaklarımı titrek şekilde kıpırdattım. Bu sefer benden gelen bir hareketti. Zayıf ve güçsüzdü ama bendendi. En son bu hareketi ne zaman yaptığımı düşündüm.

Fransa'daydım. Sergi için çizdiğim son tablolardan birine yeni başlamıştım. Fırçamı sağ elimle tutmaya çalışırken Parla beni güldürdüğü için hafifçe sarsılmıştım. Sonra fırça tahmin etmediğim bir yere çarpacakken geri çekilmiştim. Parla, "Aman yanlış bir çizgi atma, sonra çıldırıyorsun," diye gülmüştü. O anı hatırladım ve gözlerim yandı.

Gözlerim yaşla doluyken, "Ben yaptım bunu," diye fısıldadım.

"Evet," dedi doktor. "Siz yaptınız, Işıl Hanım. Artık her seansta bu hareketi biraz daha büyütmeye çalışacağız."

Engin cihazla birkaç tekrar daha yaptı. Elimi hafifçe sıkıp açtırarak beynime hareketi hatırlatmaya çalıştı. Ecevit'in arada nefes alırken iç çektiğini duydum ama önemsemedim.

Bir saatin sonunda parmaklarıma kıpırdama sinyalleri gönderebiliyordum. Çok az hareket ediyorlardı ama ediyorlardı. Küçük ama canlılardı. Üstelik ben yapıyordum.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedi doktor cihazını toparlarken. "İlaç eksiğiniz yok, değil mi?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedim umutla.

Ecevit yanıma geldikten sonra elini belime koyup beni kendisine çektiğinde başımı kaldırdım. Bakışlarının bende olduğunu görünce içimdeki çocuğun neşesiyle kocaman gülümsedim. O kadar heyecanlıydım ki ne Engin'e yaptığı güç gösterisi ne de teması beni etkileyebilirdi. Ben az önce sağ elimin kıpırdamasını sağlamıştım. *Aylar sonra ilk kez.*

Ecevit'in bakışları dudaklarıma kaydı, birkaç saniye öylece kaldı ve sonra gözlerini kapatıp açarak beni onayladı.

Yaptın.

Yapmıştım çünkü!

Ben yıkılmamıştım. Artık kazanmaya başlıyordum. *Küçük ve yavaş adımlarla ama kararlı bir tavırla.*

"Bu kadar hızlı toparlanmanız sadece kas değil, inat. Sizi biraz tanıdıkça şaşırmamayı öğreniyorum," diyen Engin elime odaklanmıştı.

Sözleri yumuşaktı ama içinde bir hayranlık gizli gibiydi. Belki bir profesyonelin takdiri, belki de bir adamın dikkat kesilişiydi. Biri tarafından takdir edilmek hoşuma gidince gururla doldum. Birilerini şaşırtmak farklı hissettiriyordu.

O sırada yanımda dikilen Ecevit'in duruşu değişti. Başını hafifçe çevirip doktora baktığını fark ettim. Kaşları çatılmıştı. Yüzüne bir gölge gibi düşen ifadeye bakarken şaşırmadan edemedim. Sanki bu iltifat onun ağzından çıkmalıymış gibi gerilmişti. Elini belimden çekmeden parmaklarını biraz daha sıktı.

Sahiplenir gibi, uyarır gibi. Hatırlatır gibi... hem kendisine hem bana hem de yabancıya.

Gözucuyla ona baktım. "Karım güçlüdür," dediğinde alçak ama keskin sesini fark ettim. *Karım.* Bugün benden ikinci kez karısı olarak bahsediyordu. Daha önce de bahsetmişti fakat bu seferki daha başka hissettirmişti. Boşluğa düşer gibi oldum. "Ona bakan herkes önce narinliğini görür ama neler atlattığını bilen biri bu kadar hızlı toparlanmasına şaşırmaz."

Biri tarafından takdir edilmek güzeldi ama Ecevit Demirhan'ın ağzından güçlü olduğumu duymak dünyanın sahibi benmişim gibi hissettirdi.

O kadar emin konuşmuştu ki bir an onun benim neler atlattığımı, neler hissettiğimi, neler gördüğümü ve neleri kabullenmek zorunda kaldığımı bildiğini hissettim. İlk kez böyle hissediyordum. Ecevit tarafından değil... ilk kez biri tarafından böyle görülüyordum.

Ecevit'in gözünden kendimi o kadar merak ettim ki bu durum yerimde kıpırdanmama sebep oldu.

Doktorun tebessümü biraz söndü ama başını sallayarak, "Haklısınız," dedi. Başını kaldırıp ona baktığında yutkundu. "İnat bazen en güçlü tedavilerden biridir."

Ecevit gözlerini bana çevirdi. "İnattan değil, dirençten. İkisi farklıdır, Engin," dedi kararlı bir sesle. "Işıl bir savaşçı."

Savaşçı.

Donakaldım. Sözleri iltifat gibi değildi. Bir tür savunma hatta ilan gibiydi. *Ben güçlüyüm ve karım da benim kadar güçlü.*

Art arda iki kez sarsılmanın etkisiyle boğazımı temizledim. Benim hakkımda böyle konuşması... *bilmiyordum.* Ne hissetmem gerektiğini seçemeyip gözlerimi kırpıştırdım. *Savaşçı.* Hayatımda ilk kez biri beni savaşçı olarak nitelendiriyordu.

Babam, beni kırılgan görürdü. Annem, korunmaya muhtaç olduğumu düşünürdü. Abim, hâlâ beni küçük sanırdı. Ailem tek başıma yapamayacağıma inanırdı ve benim de kendimi onların gözlerindeki gibi görmemi sağlardı.

Ecevit Demirhan bana savaşçı derken söylemekle kalmamış, öyle olduğuma inandırmıştı.

Engin cihazı toparlarken bir yandan konuşmaya devam etti. "Bu hızda gidersek bir aya kalmaz ince motor hareketlerde gelişme görmeye başlarız. Tabii, Işıl Hanım inatçı ve sizin dediğiniz gibi bir savaşçı. Hem de çok sabırlı bir savaşçı. Çok nadir bir kombinasyon."

Ecevit, Engin'e gülümsediğinde gülüş dudaklarında başlasa da gözlerine ulaşmadı. Çok korkunç bir görüntüydü. Gerildiğimi hissettim. "Profesyonel bir bakış açısıyla söylediğini varsayıyorum, Engin," derken sesi sakindi ama fazlasıyla ölçülü davranıyordu.

Alanını mı işaretliyordu? *Burası benim* deme şekli miydi?

"Öyle," dedi Engin. "Profesyonel bakış açısı bu tabii ki."

Ecevit başını salladı. "Yine de kocasıyla bu tür övgüleri paylaşırken dikkatli olmakta fayda var. Bazı kelimeler kişisel gibi duyulabilir, *Engin.*"

Engin. Vurgulu. Sınır çizer gibi. Sert. Uyarıcı.

Sürekli *Engin* diye bastırıp durmasa olmuyor muydu? Gözlerimi kırpıştırırken neyden bahsettiğini anlamadığımdan dikkatini çekmek için göğsüne dokundum. Kasları gerildi ama bana dönmedi.

Engin'in kaşları bir an kalktı ama hemen toparladı kendini. "Tabii," dedi. "Ben alışığım. Yine de dikkatiniz için teşekkür ederim. Daha dikkatli olurum." Bana döndüğünde Ecevit'teki bakışlarımı zar zor ona çevirdim. "Haftaya tekrar aynı saatte geleceğim."

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. "Yapmam gereken bir şey var mı?"

Engin başını salladı. "Size yapmanız gereken hareketleri mesaj olarak iletirim," derken gözleri Ecevit'e kaydı.

Ecevit kaşlarını çattı. "Bana at, Engin," dediğinde şok içerisinde kaldım. "Ben sana yazarım. Sen hareketleri bana at."

"Tabii," diyen Engin de derin bir nefesle salondan ayrıldı. O çıkarken Ecevit tek kelime etmedi. Sadece ardından baktı. Uzun uzun ve susarak. Ben de Engin'in arkasından ilerledim. Ecevit'in bakışlarını kendi sırtımda bıçak gibi hissettim. O bakışta ne vardı bilmiyordum. Tehdit mi? Uyarı mı? Kıyas mı? İçimi ürperten soru parladı.

Kıskançlık mı?

Ecevit beni kıskanmış olabilir miydi?

Daha neler! Sonuçta ben onun sahte karısıydım. Donuk, duygusuz bir adamın beni kıskanacağını düşünmüyordum. Hem... iddiaya girmiştik. Kıskanmak yoktu. Beni öperken bile *iddia bitmedi, sadece oyundu* demişti. Çok iyi bir oyuncu olduğunu düşünerek Engin'i kapıya kadar geçirdim.

Arkamı döndüğümde onu dibimde buldum. Bakışları beni dikkatle araştırıyordu. Huzursuz ve huysuz duruşu beni de sinirlendirdi.

"Sondaki saçmalık da neydi öyle?" diye sordum yakınlığından kaçmak ister gibi sırtımı kapıya yaslarken.

"Bir daha sana bu kadar uzun bakan birini görmek istemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" dedim şaşkınlıkla.

"Sen anlamışsındır," diyerek salona doğru yürümeye başladı.

İki şeyin farkına vardım. Biri, *hâlâ iyileşiyordum.* Diğeri ise *tanımadığım sahte kocam beni gerçekten kıskanmıştı.*

Sesi bir tür sahiplenme ve uyarı gibi çıkmıştı. Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi hissedince boğazımı temizleyerek arkasından yürüdüm. "Benim yerime konuşmak ne demek oluyor? Dilim vardı hani!"

"Var," dedi yalnızca.

"Neden benim yerime konuşuyorsun o halde? Ben konuşabiliyorum, Ecevit!"

"Evet, duyuyorum," dedi salona girerek. "O adamdan hoşlanmadım."

Sormaktan çekindiğim o soru dudaklarımdan dökülüverdi. "Sen beni mi kıskandın?"

Etkilenmedi bile. "Sadece dikkatli olmamız gerekiyor," diyerek koltuğa kendini bıraktı ve kafasını koltuk başına yaslayarak tavana baktı.

"Bence kıskandın. Adama sürekli ismiyle seslendin, alttan mesaj verdin ve sürekli karın olduğumu söyleyip durdun. Daha yeni aklına gelmiş gibi! Hatırlamanı isterim, ben senin gerçek karın değilim!"

Sessizlik.

Kalbim hızlandı. Çünkü bir yanım onun kıskanmasına sevinmişti. Bir yanım da bu oyunun beni nasıl sardığını fark edip ürkmüştü.

Bu hiç sağlıklı bir oyun değildi, hem de hiç.

"Bir şey demeni bekliyorum!" diyerek öfkeyle soludum.

"Ne diyeyim?"

"Kıskandın mı?"

"Hayır."

"Adamın mesajı sana atmasını söyledin!"

"Çünkü sana atamaz," diyerek kafasını yasladığı yerden bana döndü. "Ben evli olduğum kadını korumak, çevresindeki insanları bilmek ve kendimle muhatap etmek zorundayım."

"Babamın yaptığından farklı bir şey yapmıyorsun! Bana *istediğin yere git, evimize gelenleri haberdar et* deyip sonra evimize gelen insana tehditkâr davranamazsın."

"Doktorunun yavşak bir piç olduğunu da haber vermeliydin," dediğinde inanamaz gibi ona baktım.

Gözlerim kocaman oldu. "Küfretme!" diye bağırdım. "Ne kadar çirkin bir laf o ya! Çok kabasın."

Yaslandığı yerden doğrulup koltuğun ucuna oturdu. Dirseklerini dizine yasladı ve kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Kabaysam kabayım. Ne dersen de. O paçasız benim karıma o şekilde bakamaz."

"Kıskanmak yok demiştik!"

"Sahiplenmek yok dememiştik," dedi sakin bir sesle. "İşine dön, Işık."

"İsmim Işıl!"

"Aynı şey."

Öfkeyle yüzüne baktım ama ne demem gerektiğini bilemedim. Dudaklarımı araladım, kapattım ve tekrar araladım. "Huysuz adam!" diye bağırarak salondan ayrıldım ve yatak odasına girip kapıyı sertçe kapattım.

Kıskandığını bile kabul edemiyordu.

Ona gıcık oluyordum!

14. BÖLÜM

"SAFAĞA YÜZÜNÜ DÖNMÜŞ AMA GECEYE GÖMÜLÜ BİR ADAM"

Ecevit Demirhan

Akşam karanlığı şehre çöktüğünde, Ali Osman dosyayı getirmişti. Ecevit kapının önünde onu bekliyordu. Ali Osman siyah takım elbisesi ve güneş gözlüğüyle kayıtsız bir tavır takınarak dosyayı uzattı.

Ecevit gözucuyla ona bakıp üstünü kontrol etti. "Kimlik."

Ali Osman ifadesiz yüzünü bozmadı. "Ne kimliği? Tanıyorsun beni," dedi sabırla. Bu adamla uğraşmak yerine bok temizlemeyi tercih ederdi.

"Kimlik," diye tekrarladı Ecevit. Hiç şaka yapar bir hali yoktu.

Sonunda rolü değiştirmişlerdi. Ecevit yıllardır bu anı bekliyordu. Ali Osman sinirle kimliğini çıkarıp gösterdi. Ecevit kimliği eline aldı. "Gözlüğünü çıkar, tanıyamadım."

Ali Osman dişlerini sıkarak gözlüğünü çıkarınca Ecevit bir kimliğe baktı bir adamın yüzüne. Bunu dört kere tekrarladığında Ali Osman kimliği onun elinden almak için çekiştirdi ama Ecevit vermedi.

"Ecevit, işim var," diyerek sinirini belli etti.

Ecevit sonunda kaşlarını kaldırıp kimliği uzattı. "İyi, hayırlı işler," dedikten sonra dosyayı alıp kapıyı suratına kapattı.

İçeri geçerken dosyayı açtı ve biraz karıştırdı. Uyuşturucu çetesiyle ilgili operasyon gerekçeleri ve detaylı istihbarat dökümleri vardı. Atabeyler hakkındaki bütün bilgiler de elinin altındaki diğer dosyadaydı. İki dosya da oldukça kabarıktı.

Işıl'ın resim odasının karşısında kalan Atilla Atabey'in eski çalışma odasına geçip kapıyı kapattı. Kahverengi, turuncu ve kırmızı tonlardaki ağır dekorlu oda her girdiğinde buraya ait olmadığını bağırıyordu.

Zıtlıkları yine belli oluyordu. Işıl'ın resim odasının duvarları beyaz, yerleri turuncu, odasının içi rengârenkken bu oda kasvetliydi.

Masanın başına geçip geriye yaslanırken çalışma masasının çekmecesini açtı ve bir paket dolusu puro gördü. *Ağzının tadını biliyor, Baba Atabey,* diye düşünerek puroyu yaktıktan sonra pencereyi açtı.

Koku, Atabey Prensesi'ne giderse dilinden kurtulamazdı. Sürekli yüzünü buruşturur, Ecevit'e yargılayan bakışlarla bakardı. O bakışlara maruz kalmamak için evin içinde sigara içmemeye özen gösteriyordu.

Purodan aldığı nefes yüzünden öksürürken kalın puroya bakıp kaşlarını çattı. Kaç yıldır buradaydı bu lanet puro? Omuz silkerek dişleri arasına sıkıştırdı ve dosyalara baktı.

Bilgisayarı açarken e-posta bildirimini görünce bir an e-posta kısmına bastı ve gelen dosyayı açtığında düğün fotoğrafları olduğunu gördü. Fotoğraflardaki davetlilere, ailesine, Atabeylere uzun uzun baktı. Sonrasında bir fotoğraf açtı, Işıl'ın gülümsemesini geçemedi, orada takılı kaldı. Gözünü alan fotoğrafı izlerken ne kadar uzun bir süre geçirdiğini fark etmedi.

Kızın gülümsediği fotoğrafları seçerken hepsini ayrı bir dosyaya -*Gün Işığı* ismini verdiği dosyaya- aktarmaya başladı. Ne yaptığını sorgulamadı bile.

Öyle bir gülümsemeydi ki aklı bulanıyordu. İradesini kaybetmez, kontrolünü yitirmezdi ama bir gülümsemeye kurban gidiyordu.

Düşünceleri yok oldu. Sadece kızın gülümsemesine odaklandı. Işıl gece boyunca gülümsemesini bozmamıştı. Her fotoğrafta daha da büyük gülümsemişti. Düğünün başındaki fotoğraflarda Ecevit'e bakarken gözlerinde hiç ışık yoktu ama düğün sonlarına doğru kendilerini çeken fotoğrafçı, Ecevit'e önemli bir ayrıntıyı gösteriyordu sanki.

Düğünün sonlarında Işıl'ın bakışları tüm fotoğrafları kıskandıracak kadar parlaktı. Özellikle o fotoğraflarda Ecevit'e bakıyordu.

Ecevit göğsünde hissettiği sıcaklığa anlam veremeyerek elini sol yanına götürdü. Sanki hissetmek istiyordu. Atışlarını avucunda hissedince kaşları çatıldı. Ne oluyordu? Neydi bu göğsünü oyan, midesine ağrılar sokan, canını sıkan his?

Fotoğraflardan birine bakarken eli yavaşça sol yanında yumruk oldu. Yanında Alkan vardı ama Ecevit, Alkan'a değil de karşıya bakıyordu. Kendi gözlerinde de tanıdık bir parlaklık vardı. Dudaklarındaki hafif kıvrılış gülümsediğini gösteriyordu. Alkan ile yaşadıkları bu anı hatırlıyordu fakat kıza böyle baktığını hatırlamıyordu.

Fotoğrafçı bu kareyi nasıl yakalamıştı?

Siktir, diye geçirdi içinden. *Ne oluyor lan bana?*

Purosunu içerken kızın başka bir fotoğrafını açtı. Kuzenleriyle konuşurken kızın bakışları başka bir yerdeydi. Dişlerini gösterecek kadar büyük gülümsüyordu. Diğer fotoğrafları kıskandıracak kadar içtendi. Bu fotoğrafa bakarken purosundan çektiği dumanı üfledi.

"Güneş sensin, gece ben," diye fısıldadı. "Bizi bir araya getiren şafak, bekletir mi kaderi?"

O an daha fazla yerinde duramadı. Birden ayağa kalktı ve adımlarının nereye gideceğini umursamadan purosunu söndürüp odadan çıktı. Karşıdaki odanın kapısının açık olduğunu fark edince kapının ağzında dikildi. Omzunu kapının kirişine yasladı ve kollarını göğsünde birleştirdi.

Işıl taktığı kulaklıklarıyla birlikte dünyadan soyutlanmış, önündeki tuvale odaklanmıştı. Sol eline aldığı fırçayla dans ediyordu sanki. Bazen Işıl'ın resim çizerken dünyanın en mutlu insanı olduğunu görüyordu.

En mutlu ve... *en masum.*

Çünkü o anlarda yalnızca renkleri ve fırçası vardı. Huzurunu bozacak başka hiçbir şey yoktu.

Saçlarını yukarıdan bir tokayla tutturmuştu. Özenli bir topuz değildi, hatta Işıl gibi birine göre oldukça dağınıktı.

Üstünde mavi, bol, kırış kırış bir gömlek vardı. Altında da bol bir kot pantolon... Her zamanki gibi süslü yüzüklerini parmaklarına geçirmiş, resmine odaklanmıştı. Ecevit onu izlerken Işıl, dinlediği şarkıya mırıldanarak eşlik etti.

*"It's a new dawn. It's a new day. It's a new life. For me. And I'm feeling good!"**

Bu yeni bir şafak. Bu yeni bir gün. Bu yeni bir hayat. Benim için. Ve iyi hissediyorum.

Ecevit, kızın gülümsemesine bakarken sol yanındaki sıcaklığı yine hissetti. Göğsünde duran elinin başparmağıyla göğsünü okşarken o hisse dokunmak ister gibi dikkatliydi. Soğuk fırtınalar esen içinde hafif, sıcak bir esinti vardı.

Işıl, birden başını kaldırıp ona baktı ve irkildi. Fırçasını tutan boyalı parmaklarıyla kulaklığını indirip, "Bir şey mi oldu?" diye sordu dikkatli gözlerle.

"Birkaç saattir sesin çıkmıyor," dedi Ecevit göğsünü okşayan parmağını yumruğunun içine saklayarak.

"Konuşsam suç, konuşmasam suç," dedi Işıl gülümseyerek.

Ecevit, bu kızın nasıl bu kadar narin bir kalbe sahip olduğuna yine şaşırdı. Ne zaman gerilseler ya da tartışsalar Işıl bir şekilde hallediyordu. Ne zaman kötü bir olay yaşasa pozitif şeyler düşünerek kendisini toparlıyordu. Karanlık

* Michael Bublé - Feeling Good.

onu çekecek gibi olunca Işıl, ışığa tutunuyordu. Sabah çaydanlık elinden düşünce bile hemen kahve sevdiğini söylemişti.

Bu muydu çözüm? Karanlığa düşmemek için içindeki aydınlığa tutunmak mıydı kurtuluş?

Işıl, Ecevit'in sessiz kaldığını anlayınca tekrar konuştu. "Sana sinir olduğumu unutmak için kendime bir uğraş buldum."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ecevit kaşlarını kaldırıp tuvali işaret ederek. Tuvalde soluk renkler vardı. Turuncu, kırmızı, gri, beyaz, kahverengi renkleri iç içeydi. Soyut bir döngü şeklinde birbirlerine karışmışlardı. Ne olduğu belli olmuyordu. Portal gibi görünüyordu ama bu zihninin oyunu da olabilirdi.

Işıl tuvaline dönüp, "Zaman," diye fısıldadı.

"Zaman?"

Kafasıyla onaylayıp, "Zaman, elimizden kayıp giden ve ne kadar çabuk geçip bize ihanet ettiğini fark edemediğimiz bir ruh aslında. Bizimle alay ediyor. Yelkovan akrebi kovalarken biz elimizle tutmaya çalışıyoruz ama boş..." diyerek işaretparmağıyla tuvalin merkezindeki noktaya dokundu.

Noktanın etrafında dönen renkli çizgiler hiç de güzel bir his vermiyordu. Işıl'a yakışmayan bir tabloydu. Soluk, kırık, boğuk...

"Neden soluk?"

"Çünkü soluyor," dedi Işıl ona bakmadan. "Anlamadın mı?"

"Hiçbir şey anlamadım," dedi dürüstçe. "Sanat sepetten anlamam. Ben daha çok savaş, dövüş insanıyım. Renkleri birbirine karıştırıp bunu sanat diye pazarlayan insanları da sevmem."

Işıl başını kaldırıp ona baktı. "Senin dünyan savaşla, çatışmayla dönüyor; benim dünyam ise renklerle, hayallerle... Bir şey anlamadım diyorsun ama asıl anlayacak olan sensin. Zamanla da savaşmıyor musun? Bu da savaş işte." Resmini üstünkörü işaret etti. Ecevit anlamıyor gibi duruyordu. "Hem... resim çok şey anlatabilir. Savaş sanatçıları da var. Francisco Goya'yı duydun mu? İspanya'daki savaşın acımasız gerçeğini, insanlara yaşattığı korkunç etkileri resmetti. Ya da Vasily Vereshchagin... Savaşın kanlı tarafını bütün dünyaya gösterdi."

Ecevit yalnızca baktı. Birkaç saniye sonra konuşabildi. "Fırçayla savaş kazanılmaz, Gün Işığı."

"Ressam savaş kazanmaya çalışmaz, halka savaşın gerçeğini anlatmaya çalışır."

"Çizerek de savaş anlatılmaz. Gerçek savaş, meydanlarda olur. Göz göze gelirsin ölümle, burun buruna. Fırçayla kalem hikâye anlatır ama gerçekliği değiştirmez."

"Gerçeklik sadece gözle gördüğün değil ki," dedi Işıl yumuşak bir sesle. "O çizgiler ve renkler savaşın acısını, yıkımını, insanların içine düştüğü karanlığı anlatır. Yani sen yaşarsın, ben ardında kalanı anlatırım. Sen silahını tutarsın, ben fırçamı. Senin kalemin tarih yazıyorsa benim fırçam o tarihi gösterir." Işıl omuz silkti. "Anladığını düşünmüyorum." Kulaklığını takarken fırçasını sağ eline bıraktı ama tutamadı. Fırça yere düştü, Işıl bunu da umursamadı.

Ecevit ona doğru yürürken Işıl sol işaretparmağının kenarıyla renkleri dağıtmaya devam ediyordu. Ecevit kızın oturduğu boyalı, küçük koltuğun hemen yanında durdu ve yavaşça yere oturdu. Boyları eşitlendi.

Kızın kulaklığının birini çıkardı ve kendi kulağına taktı. Çalan şarkı yumuşaktı ve ismini bilmediği İngilizce bir şarkıydı.

Işıl şaşırarak ona döndü. "Ne yapıyorsun?"

"Sanatını izliyorum," diyen Ecevit ona dönmedi. Gözlerini tuvaldeki renk karmaşasından alamıyordu. "Anlat."

Kızın dudaklarından dökülen titrek nefes Ecevit'in yanağını okşadı. Işıl, "Ne?" dedi neredeyse fısıltı gibi çıkan sesiyle.

"Savaşımı anlat."

"Yaşattığın savaşı mı, yaşadığın savaşı mı?" diye sordu Işıl otururken bile kendiyle aynı boyda olan adamın yüzüne bakarken. Neden bu kadar uzundu ki?

Ecevit ona döndü. "Yaşadığım savaşı."

"Zamanla savaşını mı?"

Gözlerini kıstı Ecevit kızın ıslak dudaklarına bakarken. Sesini alçaltı. "Hangisini istersen."

Kızın fikrini merak ediyordu. Kendisine baktığında ne gördüğünü anlamak istiyordu. Kendisinin ne kelimelerle ne renklerle ne de seslerle arası iyiydi. Onun bildiği tek ses silahından çıkan fişek sesiydi, bildiği kelimeler emirden ibaretti, renkler karanlığa bürünmüştü. Şimdi gürültüler arasında Işıl'ın onu hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu. Bu kız onu nasıl görecekti?

Işıl onun gözleri arasında bakışlarını gezdirdi. Dudaklarını araladı. Kafasını yavaşça omzuna eğdi. Yere düşen fırçayı sol eline alıp sıktı. "Tamam," dedi kısık bir sesle. "Yaşadığın savaş..."

"Görüyor musun?" diye sordu Ecevit kısık gözleriyle.

Kendisinin bile farkında olmadığı bir savaş vardı içinde. Yıllar önce öldürdüğü çocuk yanının cesedi, zihninin mezarlığında yatıyordu. O çocuğu bulamayacak kadar karanlığa saplanmıştı fakat o cansız bedenle aynı toprakta yaşıyordu.

Kim ölüler arasında canlı hissederdi?

Ecevit uzun zamandır yaşadığını hissetmiyordu. Ta ki... bu kız her gülümsediğinde göğsüne yayılan sıcaklığa kadar.

Bu bölgede bir şey vardı. Atabey Prensesi bölgesi, Ecevit için keşif bölgesiydi. Hem kendini hem de bu genç, yaşam dolu, canlı, renkli, duygulu kızı keşfediyordu.

"En başından beri," diyen Işıl, çizdiği tuvalin üstüne ince bir fırçayla iki yuvarlak çizdi. Çizdiği zamanın tam ortasına Ecevit'in savaşını çizmeye karar vermesi, adamın savaşının zamanla ilgili olduğunu fark ettiğini gösteriyordu. "Birkaç saat sonra gelir misin?"

"Ne?" dedi Ecevit anlamayarak.

"Sen yanımdayken çizemem. Yüzüme çok dikkatli bakıyorsun, hoşlanmıyorum," dedikten sonra ona döndü. Mahcup bir ifadeyle gülümsedi. Ecevit göğsünde yine o sıcaklığı hissetti. "Hadi."

Kaşlarını çatarak huysuz bir tavırla yerinden kalktı. Ağır adımlarla çıkarken Işıl'a dönüp birkaç kez baktı. Genç kızsa tuvaline dönmüştü. Ecevit bir an kızı izlemeyi düşündü ama nasıl olduğunu anlamadığı şekilde Işıl'ın kendisini hissedeceğini biliyordu.

Ne zaman kızı rahatsız etmeden gizlice izlemeye kalksa Işıl onu fark ediyordu. Bir de kafasını direkt Ecevit'e çeviriyordu. İlk karşılaştıkları gün olduğu gibi... Kapıdan giren genç kız, bakışlarını salonda bir saniye gezdirip Ecevit'i bulmuştu. Ecevit'se kızı gördüğü gibi ne yaptığını, ne yapacağını unutmuştu.

Her şeyin bir anlamı olmalıydı.

Ecevit odadan çıktı ve salona yöneldi. Sabırsızlığını üstünden atmak için salonda volta atmaya başladı. Ne saçmaydı. Madem birisi izlerken çizemiyordu, o zaman çizmeseydi. Tek istediği onu çizerken izlemekti.

Hayır, tek istediği Işıl'ı *kendisi hakkında* bir şeyi çizerken izlemekti.

Tek bir lafından anlam çıkarıp geçen günkü tabloyu öyle dikkatli çizmişti ki Ecevit ne kadar inkâr etse de içinde bir yerde, söylediği bir cümleye bu kadar kıymet verilmesi hoşuna gitmişti.

Hoşuna gitmesi de tek bir lafıyla koca bir tablo çizilmesi de çok büyük bir sorundu. *Çok. Büyük. Bir. Sorun.*

Bu sabah, kız çaydanlığı düşürdüğünde kursağında yabancı bir his tanımıştı. Işıl'a zarar gelmesi hissi Ecevit'in boğazına yapışmıştı. Gülen yüzlü omlet, kızın üzgün oturması, kahvaltıyı tek başına yapacağını kısık sesle söylemesi bile Ecevit'in zihninde bir şeyleri değiştiriyordu.

Ona yetememe ya da onu kırma düşüncesi kendisini sıkıştırıyordu.

Dakikalar yavaş geçerken zamanla savaşın ne demek olduğunu daha iyi anladı. Kız haklıydı. Zaman alaycı bir düşmandı ve sabrıyla dalga geçiyordu. Dosyayla, volta atmakla, düşünmekle oyalanılmıyordu. Beklemek Ecevit için savaştan daha acımasızdı.

Daha fazla dayanamayıp sessizce kızın odasının önüne geldi, kapının kenarından kıza baktı.

Genç kız tüm odağıyla resmediyordu. Merakla kızın yüz ifadelerini izledi. Işıl kaşlarını çattı, gülümsedi, dudaklarını birbirine bastırdı. Şarkısına eşlik ederken ve fırçasını paletine dokundururken neşeliydi, sonra tuvale dönünce neşesini kaybediyor, ciddileşiyordu.

Onu bu kadar mı rahatsız ediyordu Ecevit? Kıza hissettirdiği tek şey huzursuzluk muydu?

Yine içeri döndü, çalışma odasına gitti, dosyaya bakmaya çalıştı. Olmuyordu. Dikkatini veremiyordu. Hiçbir şey zamanı ilerletmiyordu. Gözleri kelimelerde dolaşsa da aklı o boyalı odada dolanıyordu. Dosyadaki isimlerle tekerleme yapmaya çalışmıştı, o kadar sıkılmıştı.

Bu kadar yeterdi! Portre yapmayacak, savaş çizecekti! Neydi bu oyalanması?

Öfkeyle kapıyı açmıştı ki Işıl'ı kapısının önünde buldu. Tuvali yere yaslamış, diğer eliyle tutmaya çalışıyordu. Tüm öfkesi kızın bakışlarını görünce söndü. Tuvali taşımaya çalıştığını anlayınca her şeyi unuttu.

Kız tek eliyle bu koca tuvali buraya kadar sürüklemiş olmalıydı. Tuvalin boş sırtına birkaç saniye baktı. "Bitti mi?"

Işıl başını aşağı yukarı sallayıp derin bir nefes aldı. Gözleri kısa bir süreliğine utanıyormuş gibi yere kaydı. "Kusura bakma, sol elimle çizmeye alışıyorum. Fırça tutamadığım için pek düzenli değil."

Neyin kusuruna bakacaktı?

İçinden kıza inanamasa da dışarıdan yalnızca tek bir kelime döküldü. "Tamam." Kızın taşıyamayıp yere yasladığı, arkası dönük tuvale bakışlarını çevirdi. Kızın konuşmasını beklediğini belli eder gibi yine onun yüzüne baktı.

Işıl onun tepkisini kestiremediğini belli edercesine gülümsedi. "Modigliani, insanların ruhunu tanımadan gözlerini çizmenin anlamsız olduğunu düşündüğü için resimlerinde insanların gözlerini çizmiyormuş."

Ecevit yaslandığı kapıda merakla dinlerken bunun nereye gideceğini merak etti. Modigliani kimdi, onu bile bilmiyordu. Sadece kızın anlatacaklarını merakla dinlemeye başladı. Onun neyi düşünerek kendisiyle ilgili bir şeyi çizmeye başladığını duymak istiyordu.

"Ta ki hayatının aşkı olan kadının ruhunu görene dek..." Gülümsedi Işıl. Biraz hüzünlü biraz durgun ama kesinlikle memnun bir gülümsemeydi.

Ardından tuvali yavaşça çevirip Ecevit'e gösterdi. Acı kahve gözleri tuvale dönen Ecevit, karşılaştığı portre ile dudaklarının aralanmasının önüne geçemedi. İki tane yuvarlak vardı. Renklerle öyle güzel belirtilmişti ki bu tanıdık yuvarlaklar içinde dönen savaşı görünce kafasının içinde sert bir rüzgâr hissetti.

"Ruhunu gördüğüm birinin savaşını gözlerinde çizmek istedim."

İki yuvarlak, gözü temsil ediyordu. Acı kahve ama içi dolu olan bakışlar... Bu gözler Ecevit'e aitti. Her sabah aynada karşılaştığı gözler değildi fakat kime ait olduğunu anlayacak kadar tanıdıktı. Kendi gözlerinin böyle göründüğünü öğrenmek onun için beklenmedikti.

Karanlık bir geceyi anımsatıyordu gözleri. Sağ göz kendisinindi, acı kahve geçişler ruhunun içindeki karmaşayı gösteriyordu. Sol gözünün içinde geceye saplanmış bir kılıç vardı. Kılıç da dağınık bir şekilde çizilmişti fakat ne olduğu belliydi. Işıl detayları belirtecek kadar ince çalışmıştı.

Ecevit'in sırtındaki kılıç kendisini hatırlattı, bir yanma hissetti. Işıl dövmesini bilmiyordu bile fakat kılıcı aynı sırtındakine benzer şekilde çizmişti.

Kılıcın saplandığı yerden turuncu ışıklar sızıyordu. Yorgun duran, göz gibi belirtilmiş yuvarlakların içinde bir çiçek bahçesi vardı ve bunu da ışık sayesinde görebiliyordu. Sızan ışık, solmuş çiçeklerin olduğu bahçeyi aydınlatıyordu. Solmuş ama yok olmamış.

"Yorgun bir gece ama şafak söküyor," diyen Işıl gülümsedi. Ecevit'in bakışları ona çevrildi. "Karanlık aydınlanıyor."

Karanlık aydınlanıyor. Kim aydınlatıyor?

Işıl, çizdiği gözlerin haline bürünen acı kahvelere baktı. "Gece o kadar korkutucu değil gibi. Baksana, sadece çiçekler solmuş. Sebebi de güneş doğmadığındanmış. Şafağa yüzünü dönmüş ama geceye gömülü adam hiç kurtarılmamış. Çiçeklerini sulamış ama bu yetmemiş."

Şafağa yüzünü dönmüş ama geceye gömülü bir adam.

"Gece korkutucu değil ama ışık gerekli. Değil mi?" diye sordu Işıl gülümseyerek. Sesi bir kandil ışığı gibi aydınlattı koridoru.

Ecevit ona bakarken beynine buz sarkıtları batırılıyormuş gibi bir ağrı hissetti. "Işık gerekli," diye fısıldadı kısık bir sesle. Ne dediğini bilmiyor gibiydi. "Çiçekler canlanacak mı?"

Işıl düşünmeden cevapladı. "Bilmem. Belki de yenilerini ekmek gerekir." Serçeparmağıyla ilk başta çizdiği bulanık döngüyü gösterdi. Gözler sanki zamanın içinde kalmıştı. "Bak, bu zaman. Bu gözler zamanla savaşmış ama

karanlığa karışmış. Bu yüzden zaman yine alayla kılıcını saplamış. Ona izin vermesini istemiş."

Ecevit başıyla onaylarken tuvali eline aldı. Sanki Işıl'ın her kelimesi Ecevit'in kaybettiği masumiyetini gösteriyordu. "Eyvallah."

Işıl anlayışla gülümsedi. "Eyvallah alındı." Etrafa bakındı birkaç saniye. "Ben acıktım, sen?" diye sordu neşesini kaybetmeden.

"Ben de." Işıl kafasıyla onayladıktan sonra mutfağa geçecekti ki Ecevit, "Işık," diye seslendi. Işıl omzunun üstünden ona döndü. "Çiçekler canlanmazsa?" Gözleri sert değildi ama sesinde boğulmuş bir çocuğun feryadı vardı. "Toprak izin vermezse?"

Geçmiş izin vermezse? Kökleri yakasından tutarsa? Ailesinin armağanı ona ihanet ederse? Güneşi üzerse, küstürürse, sırtını döndürürse?

Işıl, Ecevit'e bakarken onun sorduğu soruya şaşırmadığını hissettirdi. Sanki buna vereceği cevabı çoktan düşünmüştü.

"O zaman toprağını değiştir, yeni çiçekler ek, Ecevit. Güneş, bazı cezaları bitirmek istiyor."

Ecevit gözlerini kaçırınca Işıl mutfak kapısına ilerledi. Ecevit, "Yemek yapma, sipariş verelim," diye seslendi. "Yeterince kolunu zorladın bugün."

Işıl birkaç saniye donakaldı. "Ama-"

"Sen ne istersen onu söyle." Ecevit tabloyu kavrayarak kaldırdı. "Biraz işim var, sonra geleceğim."

"Ev yemeği söylüyorum!" diye bağırdı Işıl ama Ecevit çoktan odasına girmişti. Genç kızın sesi kulağına boğuk geldi. O an dünyadaki hiçbir sesi duymuyordu.

Ecevit, odasına çekilip tabloyu en nadide esermiş gibi duvara yasladı. Sonra koltuğa oturup tuvaldeki gözlere bakarken elini çenesine götürdü. Uzun uzun baktı.

Toprağını değiştir.

Işıl bir şey bilmeden öyle bir noktaya parmak basmıştı ki kursağına taş bassa zihnindeki karanlık odanın ışığını bu kadar yakamazdı. Geçmişi, bastırdıkları, unuttukları ve unutmak istedikleri bir bir yüzeye çıkıyordu.

Babası Ahdi Demirhan... Antep'in kirli adamıydı. Para için her şeyi yapar, ailesini göz ardı eder, gözü yaşlı Bedia'yı sustururdu. Küçüklüğüne dair hatırladığı en net sesler, babasının öfkeyle bağıran sesi, annesinin ağlayan boğuk sesi, kapısını yumruklayan adamların tehdit eden sesleriydi.

Bazı geceler kafasının içindeki seslerle tek kalırdı ve kulaklarını kapatmak yetmezdi. Bazen kafasını parçalamak isterdi. *Sadece biraz sessizlik için.* Çünkü

dağın başında tek başınayken ve öldürdüğü binlerce yüzde babasının yüzünü görürken yaşadıklarını unutması imkânsızdı.

Ecevit küçükken babasından korkan, babası elini kaldırınca yerine sinen bir çocuktu. En büyükleri kendi olduğu için her şeyin farkında olan, annesinin yaşadıklarını gören, kardeşleri görmesin diye uğraşan kendiydi.

Babasının karanlık yüzünü herkesten önce ilk o tanımıştı.

On yaşında evin babası olma işini üstlenmek zorunda kalmıştı. Ecevit, kardeşleri ve annesi etkilenmesin diye uğraşırken babasının karanlığına çekildiğinin farkına varmamıştı. Küçük yaşlarda babasını izler, dinler, onu örnek alırdı. Fakat annesi bir gün gözyaşı dökmüştü ve o günden sonra Ecevit'in tek yaptığı babasından nefret etmek olmuştu.

On yaşında bir çocuk kalbinde nefreti ne kadar ağırlayabilirdi ki? On yaşındayken, kırk yaşındaki bir adamın taşıyacağı öfkeyi üstlenmişti. Üstelik ilk nefret ettiği kişi, mahallede ona gol atan basit bir çocuk değildi. Annesini bastırmaya çalışan, hayatlarını zehreden babasıydı.

Babadan nefret etmek, bir yabancıdan nefret etmeye benzemezdi.

Çünkü baba senin hayatını ya kurar ya yıkardı. Geleceğinin üstüne çökebilir, erken büyümene sebep olabilirdi. En kötüsü de sana hiçbir şey yapamayacağını hissettirebilirdi. İşte o en berbatıydı. Elin kolun bağlı kalırdı; nereye gitsen, hangi yöne baksan sığamaz olurdun.

Ahdi Demirhan, aslında küçük bir adamdı ama kendini büyük göstermeyi severdi. Beylik laflarıyla insanları küçümser, çocuklarına her fırsatta, "Sizden bir bok olmaz," derdi.

Annesi ise sessiz sessiz, "Siz vatanınıza hayırlı çocuklar olacaksınız. Babanızı duymayın," diye fısıldardı.

Karanlık babasından, sessizlik annesinden mirastı.

Annesi ışık olamayacak kadar sönük, evlatlarını toparlayacak kadar suskundu. Çocuklarını karanlığa kurban etmemek için uğraşsa da Ecevit çoktan kaybolmuştu. Artık ne ışığı görüyor ne bir sese tutunuyor ne de içinden ses çıkarabiliyordu.

Duygularını özgürce yaşayabilen bir çocuk olsaydı ailesini ayakta tutamazdı.

Toprağını şimdi nasıl değiştirecekti ki? Kök saldığı toprağının üstüne koca bir ev diktikten sonra gözü çiçeği nasıl görürdü artık?

Ayağa kalkıp odadan çıkarken az önceki konuşmayı, geçmişin hayaletlerini, zihnini kemiren her şeyi unutmaya yemin etti. Babasını düşünmeyeli on yedi yıl olmuştu ve düşünmemeye devam etmeliydi.

"Işık?" diye seslendiğinde genç kızın sesini duymadı. Gözleri dikkatle her yerde gezindi. En sonunda Işıl salondan çıktı. "Buradayım," dedi içini rahatlatan bir sesle. "Çok mu açsın? Aperatif bir şeyler hazır-"

"Hayır," dedi Ecevit sadece.

Işıl yine de umursamadı. "Dışarıdan hazır yemekleri çok tercih etmiyorum. Nedendir bilmem, enerjimi düşürüyor. Evde de hiçbir şey yok. O yüzden korumalardan birine söyledim, Aysel ablanın yemeklerinden getirecekler. Aysel abla bizim aşçımız bu arada, çok severim yemeklerini. Sen de bayılacaksın." Ecevit'in dağıldığını fark edince yüzündeki gülümseme dondu. Ecevit normal görünmüyordu. Onun normali farklıydı ama şu an farklı normali gibi durmuyordu. "Sen iyi misin?"

"Uykum geldi," dedi saçlarını karıştırarak. "Yemek yedikten sonra uyurum."

Uyumazdı, uykusu gelmezdi, uykuyu nadiren arardı ama kızın bunları bilmesine gerek yoktu.

"Tamam o zaman," diyen Işıl boğazını temizledi. "Şey... tabakları ve bardakları çıkarabilirsin. Yemek birazdan gelir."

Ecevit onu arkasında bırakarak mutfağa yürüdü. Bir şey düşünmeyi kendisine yasakladı ve her şeyi boş verdi. Yemek geldiğinde de masaya oturduklarında da sessizlerdi.

Işıl da Ecevit de tablodan sonra garip bir ruh haline bürünmüşlerdi. Bu yüzden sessizliği kaçış yolu olarak gördüler. Işıl ilk kez çizdiği birine açık konuşmuş ve tablosunun anlamını açıklamıştı. Ecevit ise ilk kez çizilmişti. Hem de tüm geçmişin kapılarını aralayacak bir çizimdi.

"Yemek güzel," dedi Ecevit ilk kez sessizliği bozarak. "Yarın alışverişe çıkalım."

"Olur," diyen Işıl çatalı sımsıkı tutarak, "Hiçbir şey yok evde. Hem birkaç kıyafet de alırız. Antep'e gideceğiz birkaç gün sonra. Oraya uygun giyineyim," diye hızlı hızlı devam etti. "Anneni aramadığım için kızmıyordur, değil mi? Aslında birazdan arayabilirim. Saat geç olmadan..."

"Takılmaz öyle şeylere."

"Olsun, ben kötü hissetmeyeyim. Ararım birazdan." Gözlerini kırpıştırdı. "Resmi beğendin mi?" Bu konuyu açmasını beklemeyen Ecevit ona döndü. Bakışları donarken Işıl endişeyle onun yüzüne baktı. Ecevit ne düşündüğü belli olmayan sert ifadesiyle kendini duvarların arkasına kapatmıştı. "Beğenmedin mi?"

Ecevit cevap vermeyince Işıl boğazını temizledi. Suratındaki ifade çok sertti. Gözleri uzak bir yere bakıyor gibiydi. "Ecevit?"

"Evet?" diyen Ecevit'in sesi sertti.

"Bana mı bakıyorsun?"

"Evet."

"Neden öyle bakıyorsun?"

Ecevit cevabı ezberlemiş gibi konuştu. "Nasıl?"

"Gömüldüğün yerden çıkamıyormuş gibi." Ecevit birden kendine geldi. Kaşlarını çatmış olduğunu fark edip yavaşça düzeltti. Işıl onun toparlanışıyla nefes alabildi. "Korktum bir an. Aklına bir şey mi geldi?"

Ecevit yemeğinden bir çatal aldı. Düşünmeden ağzına attı. Yuttuktan sonra soğuk bir sesle konuştu. "Bir daha beni çizme."

"Tamam," diyen Işıl merakla ona baktı. O adam geri dönmüş gibiydi. Soğuk, sert, mesafeli ve kaba adam... Yüreğinin korkuyla çarpmasına engel olamadı Işıl. "Bir şey mi oldu?"

"Beni çizme. Benimle ilgili bir şey yapma. Sadece bu."

Işıl ona şaşırırken Ecevit ayaklandı. Boş tabağını, çatalını ve su dolu bardağını götürüp mekanik ve komut almış gibi hareketlerle bulaşık makinesine yerleştirdi. Arkasına bakmadan, "Ben yatıyorum," diyerek mutfaktan çıkarken kısık bir fısıltı duydu.

"İyi geceler."

Duymazdan geldi. Adımlarını ağır ama kararlı bir şekilde çalışma odasına yöneltti. Kapıyı kapattı ve öfkeyle dişlerini sıkarak tablonun arkasını çevirip koltuğa oturdu.

Bu kadar açılmayı beklemiyordu. Bu kadar görünür olmayı...

Bu görünürlükten kaçmalıydı.

15. BÖLÜM

"KIRIK KALP PARÇALARI"

Işıl Atabey Demirhan

Yolun içinde kaybolursan durma, koşmaya devam et.

Işık görmek bitti demek değil, çıkış var demek. Diken varsa gül de var elbet. Yorulursan düşme... sabah yakındır, sabret.

Geceye takılma fazla, yıldızlarla et sohbet. Şafak nihayetinde sarılır sana sonunda olsa da kıyamet.

Karşımda duran kalbe bakmaya devam ettim. Eski kendimi çok özlemiştim fakat sol elimle ince tele dizdiğim killeri şekillendirmeye başlamam üç koca saatimi almıştı. Sabahın beşinden beri bu heykelle uğraşıyordum fakat olmuyordu.

Yaptığım, saatlerimi alan esere değer verilmemesini heykel yoluyla anlatmak istiyordum.

Anatomik bir kalp şekillendirmiş, tüm detaylarını ince işçilikle belirtmeye çalışmıştım. Sağ elimi kullanmadan yapmak çok zordu hatta neredeyse işkenceydi.

Teli her dokundurduğumda dikkatim dağılıyordu ve kilden bir parçayı farkında olmadan kesiyordum. Aynı kalbim gibi her denemede biraz daha eksiltiyordum.

Yolun içinde kaybolmuş, çıkışımı arıyordum.

Kalbin alt kısmını bitirdiğim anda yine elim kaydı ve alt kısmını kestim. O kesik kısmı özenle düzelttikten sonra kili fırına verdim ve öylece baktım. Suskun bir yıkıntı gibi yamuk olsa da düzeltmeye çalıştığım çirkin kalp oradaydı.

Düşünceler kafamda çığlık çığlığa dolaşıyor, susturmaya çalıştıkça daha çok bağırıyorlardı. Nasıl susacaklardı ki?

Koca bir yanılgı zihnimin duvarlarını tırmalıyor, kulaklarımı sağır bırakıyordu. Öyle tiz ve öyle rahatsız ediciydi ki ona kulaklarımı kapatamıyordum.

Birkaç gün önce yaşadığımız o gecenin çok güzel geçtiğini sanmıştım fakat yanılmıştım. O günden beri Ecevit'le temel şeyler dışında sohbet etmiyorduk. Ne zaman yemeğe otursak birkaç soruma kısa cevaplar veriyor, sonrasında işi olduğunu söyleyerek tabağını yıkayıp odasına çekiliyordu. Bense ardında kalan boşluğu seyrediyordum.

Yanılgılarla yalnız kalan, yalnızca yabancılaşan bir varlıktım.

Yalnızdım.

Gerçekten yalnızdım ve içten içe kendimi nankör hissedip sinirleniyordum. Ondan istediğim buydu. Evin içerisinde alanlarımızın olması, birbirimizi rahatsız etmememiz, birbirimize bulaşmamamız, birbirimizi kırmamamız... Gerçi o kırılmıyordu ama ben o yüzüme bakmadığında bile kırılabiliyordum.

Hadi ama! Kendime kızsam da bazen iki kelimeye ihtiyacım oluyordu. *Onunla konuşmaya* demek daha doğru olurdu çünkü çevremde konuşacak kimsem yoktu, hiç kimsem...

Annemi aradığımda sohbetin yönünü hemen Ecevit'e çeviriyordu. Abimin telefonu telesekretere düşüyordu. Babam açmıyor, geri döneceğini söyleyip dönmüyordu.

Hislerimi kimseyle paylaşamıyordum ve bu da beni bardağın boş tarafı kalmayan, dolup taştığım durumun içine sokuyordu. Hiçbir yere sığamıyordum.

Verdiği özgürlük savaşını kazanamayan bir zavallıydım ve şimdi içine düştüğüm durumla savaşırken çırpınan bir balık gibi hissediyordum.

Bu birkaç günde tamamen kendime dönmeye çalışmıştım. *Eski kendime.* Resim çizerek hafifleyen, heykelleriyle uğraşınca yaşıyor olduğunu hisseden, fırçalarını temizleyince nefes alabilen kendime.

Olmuyordu.

İlhamım yoktu. Ne zaman resim çizmeye başlasam Ecevit'in sözlerini, yüzünü, duruşunu, ruhunu çizmeye başladığımı anlayıp kendime kızıyordum. Her çizgide, her renkte, her darbede Ecevit'e ait bir detay çıkıyordu karşıma. *Beni çizme* demişti fakat elim ondan başka şey çizmeyi unutmuş gibiydi. Onu düşünmeden başka bir şey çizmeye çalışsam da yarım bırakıyordum. Hiçbir şey onunla ilgili bir şey kadar tamamlanmaya değmiyordu. Ayrıca canım da hemen sıkılıveriyordu.

Ona verdiğim resmi odasına götürmüştü fakat nerede olduğunu hiç görmemiştim. Asmış mıydı? Gözünün değmediği bir yere mi kaldırmıştı? Belki de çöpe atmıştı. Bilmiyordum ki. Ona değer vermediğini biliyordum yalnızca.

Eserime mi değer vermiyordu bana mı... orası düşündürücüydü tabii.

Her sabah koşuya çıkıyor, döndüğünde kahvaltı hazırladığımı görüp bana eşlik ediyordu ancak bu yeterli değildi. Onunla konuşmak istiyordum. Onunla konuşmak bana iyi hissettiriyordu ama belli ki o benimle konuşunca iyi hissetmiyordu.

Kendini geri çektiğini ve benden kaçtığını açıkça görebiliyordum. Bu da hassas kalbimi yoruyordu. Ben onun bana ayıracağı birkaç dakikayı gözlerken o yalnızca odasına kapanıyorsa... elimden ne gelirdi? Elimden zaten hiçbir şey gelmiyordu.

Basit, anatomik bir kalbi bile şekillendiremiyordum.

Kuruyan kalbe bakmayı kesip elimin tersiyle ona vurdum. Kil kalp, darbemle birlikte masadan yuvarlanıp yere düştü. Sertçe yere çarptığında dağılan sesi içimdeki yıkıntıyla aynıydı. Kalbimin durumunu ancak bu şekilde anlatabileceğimi anladım. Eğilip kalbi yerden almadım, kırık haliyle durmasına izin verdim.

Ben de parçalanıyordum ama biri gelip beni yerden almak istemiyordu.

Masamın başından kalktım. Ellerim kilin kurumuş kalıntılarıyla kaplıydı. Sol avucumu sağ elime sürterek tozları dökmeye çalıştım ama ne kadar sürtersem sürteyim izler gitmiyordu. Bazı şeyler öylece kalıyordu insanın üzerinde. Yüzüne yapışmış bir pişmanlık gibi... Hiç söylenmemiş bir keşke gibi... Sesini çıkaramadığın bir özür gibi.

Özür dilerim. Seni çizince seni incitmeyi istemedim. Ben yalnızca ruhunu görmeni istedim çünkü ben görüyorum ve sen çok acı çekiyorsun.

Hayır! Bunu yapamazdım.

Özür dilerim, keşke sana baktığımda seni görmesem. Keşke yüzsüz gibi sürekli dibinde olmak istemesem... Bana öyle bir bakıyorsun ki senin çok gömülü olduğunu görüyor ve seni çekip kurtarmak istiyorum.

Hayır, ondan özür dileyecek bir şey yapmamıştım. Onu çizmemi söylemişti, çizmiştim.

Özür dilerim. Ben kendimi kimseye anlatmam ama sana her şeyimi anlatmak istiyorum. Oysa ben kimseye, hiç kimseye kendimi anlatamam ki... Onlar söyler, ben yaparım. Onlar anlatır, ben dinlerim. Kimsenin bilmediği parçalarımı görmeni istiyorum çünkü beni dinliyorsun. Konuşmamdan rahatsız olsan da iştahla, sakince, ciddiyetle dinliyorsun. Sana kendimi anlatmak istiyorum.

Çok saçmaydı. Her şey saçmaydı ama ben bu saçmalıklar arasından bile bir anlam çıkarmaya çalışıyordum. Bu korkutucuydu.

Özür dilerim. Sana bakarken aslında bana anlatmak istemediklerini gördükçe sen anlat diye kendimi anlatma sebebim ne bilmiyorum... Bilmiyorum,

özür dilerim. Sesini duymak için çabaladığım için özür dilerim. Böyle hissetmek istemezdim, özür dilerim.

Mutfakta makineye bir kahve koyup masaya oturdum. Masanın soğuk zeminine yanağımı yaslayıp karşıdaki yeşil dolapları dalgın gözlerle izlemeye başladım. Bir şey düşünmek istemiyordum.

Akşama doğru Gaziantep'e uçağımız vardı. Bavullarımız hazırdı. Saatin geçmesini tam da bu şekilde, boşluğu izleyerek beklemek istiyordum.

Makinenin sesini dinlerken gözlerimi kapattım. Bedia teyzeyi bu süreçte sık sık aramıştım. Her seferinde ağırlığını koruyarak bana orada neler döndüğüne dair bilgi veriyordu. Her ne kadar sesi ciddi de olsa ufak bir heyecan kırıntısına rastlamıştım. Düğün hakkında yaptıklarını gururla anlatıyordu.

Ailem, Ankara'daki düğünü, saldırımı planlayan suçluyu bulmak için düzenlemişti. Bedia teyze ise ilk kez bir çocuğunun düğününü düzenliyordu ve bir anne olarak bu hakkıydı. Bana bahsettiği hiçbir şeye katılmak istemesem de onu kırmaya ne elim ne dilim varırdı. Bana kucak açan bir kadını kıramazdım.

Aslında ben zaten kimseyi kıramazdım.

"Yine mi uyuyorsun?"

Sesi bir taş gibi mutfağın ortasına düştü. Kafamı birden kaldırdım ve onu mutfak kapısına dayanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş şekilde buldum. Ne zamandır beni izliyordu?

"Düşünüyordum," dedim kendimden beklemediğim bir hızda. Ayağa kalktım ve kahvemi turuncu benekli fincana koyarken onu süzdüm gözucuyla.

Üstünde yine klasik rengi vardı. Siyah bir tişört, siyah bir pantolon... Onun üstünde siyah, beyaz, lacivert ve gri dışında hiç renk görmüyordum. Sanki gardırobuna bile bir avuç karanlık serpiştirmişti. Pembe giydiğini düşünüp keyiflenmeye çalıştım ama olmadı. Gerçek apaçık karşımdaydı. Olmayacak şeyler düşünüp kendimi yormayacaktım.

En sevdiğim öğün kahvaltıydı. Her sabah güne enerjik başlamak için kahvaltılara önem verirdim. Gevrek de olsa o kahvaltıyı ederdim. Bu sabah Ecevit koşudan dönünce kahvaltı yapmak istemediğini söylediği için ben de yapmayacaktım. Tek başıma kahvaltı etmekten nefret ediyordum. Bir tabak, bir fincan, bir sandalye... Tek başıma kahvaltı, kendimle yalnız kaldığımı hissettiriyordu.

"Akşam havalimanına geçeceğiz."

"Biliyorum. Hazırım. Günü bir şekilde geçirebilirim, beni dert etme."

Dert edeceğini sanmıyordum. Niye böyle demiştim acaba? Belki onun için bir dert olabileceğime kendimi inandırmaya çalışıyordum.

Kahvemden bir yudum alarak yüzüne bakmadan yanından geçip gittim. Sırtıma saplanan delici bakışlarını iliklerime kadar hissedebiliyordum ama dönüp bakmadım. Benden kaçmak istiyorsa pekâlâ ona alan açardım! Sınırsız, sessiz, soğuk bir alan mı istiyordu? *Buyursun, işte alan!*

Onu çizmem, onunla konuşmam, ona bakmam. Ne güneşi doğsun ne sesim kulağını tırmalasın ne de renklerim ziyan olsun!

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi arkamdan. Sesindeki düz tona hayret etmeden duramadım. Şaşırdığını biliyordum ama böyle ifadesiz durmayı nasıl beceriyordu?

Ona dönmedim. "Sanat sepet," dedikten sonra atölyeme girip kapıyı kapattım.

Fincanı masalardan birinin üstüne koyup elimi kalbimin üstüne yasladım. Deli gibi atıyordu! Öyle ki avuçlarımdan çıkıp elimin üstünde zıplayacaktı. Altdudağımı ısırıp gözlerimi kocaman açtım.

Onunla kısacık konuşmak bile kalbimi bu kadar hızlandırıyorsa ben bir yıl nasıl dayanacaktım? Herhalde delirirdim.

Yutkunarak etrafa bakındım. Kırık olan kalbimi fark ettim. Masadan atılıp parçalanan, öylece kalan küçük heykelim sahipsizdi. Kaşlarımı çattım.

Kırık kalbim yerdeydi ve kimse onu oradan almayacaktı. Yine kendim toparlamak zorunda kalacaktım.

Burun kıvırdım. Bu sefer ben de almayacaktım. Orada kalabilirdi, umurumda değildi. Zaten çirkin olmuştu. Onu kendi kalbim gibi görmesem parçalarını çöpe atardım fakat kendime o kadar da acımasız olamazdım. Her şey mükemmel olmak zorunda değildi. Çirkindi, kimse yüzüne bakmazdı, kırık ve sahipsizdi ama benimdi.

Kahvemi alıp şövalemin başına geçtim. Saçlarımı arkaya savurduğum sırada kapının açıldığını duydum. Elim havada donakaldı. Kaşlarımı kaldırarak hayretle kapıya döndüm. O benim arkamdan mı gelmişti?

Birkaç gündür onunla konuşmak için gördüğü yerde peşinde dolaşan ama çalışma odasının kapısı suratına kapatılınca usulca köşesine dönen bendim.

Şimdi köşemi ziyaret mi ediyordu? Bu hiç onluk bir hareket değildi. Kapalı, duvarlı, mesafeli biriydi. Benim kapılarımı çalacak biri değil.

Bakışları yavaşça yerde duran kalbimi gördü. Kırıldığını fark ettiğinde kafasını hafifçe omzuna eğdi. "Yaptığın sanat sepet bu mu?" dediğinde cam gibi keskin sesine anlam vermeyi düşünmedim. Cevap vermedim. "Yanlışlıkla mı oldu?"

"Hayır. Bile isteye kırdım."

Başını salladı hafifçe. "Ben de öyle tahmin etmiştim." Kısa bir an etrafı kontrol etti. Alanımı bir süre izledikten sonra, "Elini kesmediysen sorun yok," dedi duvar gibi sesiyle.

Konuşmaya çalıştığını fark ettiğimde yine heyecanlandım. Lanet kalbim! Neden bu kadar hızlı atıyordu ki?

"Kesmedim," dedim onun gibi hissiz cevap vermeye çalışarak. O mesafeliyse ben de olabilirdim. Ona onun gibi davranırsam beni anlardı belki.

"Güzel," dedi sadece.

Güzel mi? *Güzel mi!* Bu kadar mı? Niye buraya gelmişti ki bu herif? Beni delirtmeye mi?

"Güzel olan ne?" diye sordum derin bir nefes alarak. Sesimin titreyişini ancak nefeslerimle saklayabilirdim.

"Kalbi kendin kırman."

Kaşlarım alayla havalandı. "Çünkü?"

"Başkasının kırmasına izin vermemen gerekiyor."

Başımla onaylayıp şövaleme döndüm. Üstünde tuval yoktu, fırçalarım uzaktaydı. Boş şövalenin önünde sanki çok önemli bir şeye bakar gibi kahvemi yudumladım ve kenara bıraktım.

"Parkta yürüyeceğim. Benimle gel."

Gerçekten rica kelimelerinden, soru eklerinden haberi yok muydu?

"Gelmeyeceğim."

"Geleceksin. Parkta yürümek istediğini biliyorum. Kalk."

"Kalkmayacağım," dedim ters bir tavırla. "Sana da sormayacağım ne yapacağımı. Gitmek istersem korumalarla giderim."

"Korumaları siktirtme, ben varım ve gel diyorum."

Artık delirmek üzereydim. Hem beni günlerdir görmezden geliyor hem de sonra birden her şeyi onunla yapmamı istiyor, üstelik bana sinirlenebiliyordu. Onu anlamak zordu. "Benimle düzgün konuş."

"Evlendiğim kadınla konuşurken götüme taş girmiş gibi davranmam," dediğinde beynimden vurulmuş gibi oldum.

Derdi neydi? Sırf onun yaptığını yaptım diye miydi bu sinir? Arkamı dönüp gittiğim, onu umursamadığım için miydi? O bana günlerdir tavır alır gibi davranırken sorun yoktu da ben ona birkaç dakika aynısını yapınca mı zoruna gidiyordu?

"Evliysek evliyiz. Bu benimle konuşurken iki kere düşünüp konuşman gerektiği gerçeğini değiştirmiyor," dedim iyice öfkemi belli ederken. "Laflarına dikkat et."

"Ne oluyoruz kızım? Sanki sana kurban olduğumdan kabul ettim bu evliliği. İleride kurban falan da olmam, korkma."

O da sinirleniyordu ama umurumda değildi! Bana hayvan gibi davranıyorsa öyle muamele edecektim ona.

"Çok korkuyordum çünkü!" dedim yine sinirle. "Sen benimle evlen diye yalvarıyordum ya! İyi ki benimle evlendin, Ecevit."

"Kızım sen benimle dalga mı geçiyorsun amına koyayım?" diye söylendiğinde elimi ağzıma götürüp gözlerimi kocaman açtım.

Ne diyordu! Bana ne diyordu!

"Bana küfrediyorsun!"

"Küfrettiriyorsun! Ayrıca sana değil küfr-"

"Sen bana küfredemezsin pislik!" diye bağırdım. "Sakın... sakın ama sakın bir daha benimle böyle konuşma. Karşında ben varım."

"Karşımda önemli bir bayan mı var?" dedi alayla. O kelime... alay mı ediyordu benimle? Bayan neydi be! Öküz herif neyin sinirini çıkarıyordu benden?

"Karşında..." Dişlerimi sıktım ve işaretparmağımı göğsüme bastırdım. "Ben varım!"

Yüzündeki alay söndü. Burnu seğirir gibi oldu. Sonrasında göz devirdi ve etrafa bakındı.

"Ayrıca bayan dediğin tuvalet kapısında yazar, insana söylenmez!" diye bağırıp kaşlarımı çattım. "Eğitilmemiş öküz!" Sinirden dayanamayıp yan tarafta duran, paletlerin ve fırçaların olduğu tekerlekli düzenleyiciye bir tekme savurdum. "Öküz!"

Halimi umursamadı. Benden istediği tepkiyi almış gibi sakindi şimdi. Göğsüm hızla inip kalkarken dişlerimi sıktım. O tam bir hayvandı. Bana kaba davranıp, sonra hiçbir şey olmamış gibi köşeme sızdıktan sonra beni delirten bir hayvandı.

"Parka gideceğiz," dedi ifadesiz tutmaya çalıştığı sesiyle.

Gözlerimi devirmemek için gerçekten üstün bir çaba harcadım. Burnumdan soluyordum. "İşlerim var. Seninle hiçbir yere gelmeyeceğim!"

"Boş tahta sopalara bakmak gibi mi?" diye sordu ifadesiz sesiyle.

Az önce beni çıldırtmamış gibi davranamazdı. Bana küfretmişti! Onun burnundan getirirdim o lafı! Pislikti ve öyle kalacaktı. Elimin altına geçen her şeyi ona fırlatma isteğiyle baş etmeye çalıştım.

Bakışlarımı ona çevirdim. Gözlerimden ateş çıktığını hissedebiliyordum. "Şövale onun ismi."

"Her neyse," dedi ve bir adım attı. Kırık kalbimin önünde durdu. Kalbim deli gibi hızlandığında bunun önüne geçemedim. Heyecandan kirpiklerim bile titredi. Ecevit yavaşça eğildi, kırık kalbimin parçalarını aldı ve diğer avucunda topladı. Dudaklarımı araladım, ne diyeceğimi bilemeyip geri kapattım.

Avucunun içindeki parçalar benim elim titreyerek, zorlanarak uzun saatler boyunca şekillendirdiğim çirkin bir kalp olabilirdi. Onu avucunda tutuyor olduğunu fark etmek gözbebeklerimin odağını kaybetmesine sebep oldu. Gözlerimi kaçırıp sağ elimi sol elimin içine alıp masaj yapmaya çalıştım.

Tüm sinirim sanki hafiflemişti.

"Bunları çöpe atayım. Ayağına batmasın," dediğinde bile kalbimi susturamadım. Deli gibi atıyor, yoruluyordu. Kanadı kırık kuştu, göğsümden dışarı çıkmak istiyordu.

Lanet şey! Sus artık! Yalnızca çöpe atmayı teklif ediyor. Değer vermediğini daha ne kadar belli edebilir?

Ama kırıklarımı topluyor. Onları avucunda tutuyor.

"Zaten kimse değer vermez. Atabilirsin," dedim sabit tutmaya çalıştığım sesimle. Hâlâ sinirliydim, hâlâ ona saldırabilirdim ama yaptığı bu hareketle beni hazırlıksız yakalamıştı.

Bir süre bir şey demedi. Yalnızca parçaları tuttu. "Ne zaman kırıldı?" diye sordu birden.

Uzun, hareketsiz bakışlarına dönemedim bile. Sanki ben üstüme bir duygu kıyafeti giymiştim ve o söküklerimi görüyordu. Onun gözünden nasıl göründüğümü o kadar merak ettim ki... Ne kadar zayıftım? Ne kadar çaresizdim? Ne kadar çırpınıyordum?

Yalnızca birkaç dakika önce kırılmıştı ancak, "Birkaç gündür," diye cevap verdim gözlerinin içine cesaretle bakarak.

Birkaç gündür kırılıyor. Durmadan, nefes alamadan, toparlanamadan.

Başını hafifçe eğdi ve gözlerini kıstı. Ne dediğimi anladı. Hareketlerine kırıldığımı anladı. Ne birkaç gün önce ne birkaç ay önce... *Birkaç gündür.*

"Çöp değil bu," dediğinde yutkundum.

İlgileniyordu! Aman Allah'ım! Ecevit Demirhan kırık kalbimle ilgileniyordu. Onun, heyecanlı, deli gibi atan bu yumruk kadar organımın ne halde olduğunu bilmemesi gerekiyordu. Bilirse daha da uzaklaşırdı.

O an... sinirim tamamen yok oldu. İçimdeki öfke, onun hassasiyeti karşısında bir anda eriyip parladı. Öfkenin yerini soluk renkli bir duygu aldı.

"Çöp gibi görünüyor," dedim elimi uzatıp kahvemi tutmaya çalışarak. Kulpunu tutamadım. Elim titriyordu. Kavramam imkânsızdı. Ben de sanki hiç tutmaya çalışmıyormuş gibi bıraktım. Bedenimi ona doğru çevirdim.

"Yanlış görüyorsun."

Gözlerimi kaçırmadım. "Sen bakıyor musun ki?" diye fısıldadım.

Beni görüyor musun ki? Çabalarımı fark ediyor musun? Yalnızca birkaç gece önce birlikte öğreneceğiz dediğin oyunu tek başıma oynamaya çalıştığımı izliyorsun. Kapını kapatıyorsun. Sen hiç benim farkında mısın ki?

"Bazen görmek zararlı."

Ben gördüm diye mi böyle diyordu? Bakmak başka, görmek başkaydı. O bana bakıyordu ben de ona... Gördük diye mi zararlıydık? Bir yıldı sonuçta bizim vademiz. Bir yıl sonra ne olursa olsun boşanacaktık. Birbirimize alışmamızı mı istemiyordu?

Kötü haber... ona çoktan alışmıştım.

"O zaman ben de bakmam," diyerek önüme döndüm. "Sanki sana meraklıyım," diye dudaklarımın arasından mırıldandım.

"Ne dedin?" dedi ters bir sesle.

Ona dönmedim. "Bir şey demedim. Çıkabilirsin atölyeden."

Uzatmadı. "Akşam için kimliğini koyduğundan emin ol," dedikten sonra atölyemden çıkıp kapıyı kapattı. Hayretle kapıya döndüm. Arkasından gidip bağırıp çağırmayı düşündüm ama faydasızdı.

"Huysuz," dedikten sonra kaşlarımı çattım. "Huysuz goril."

Öfkeyle ayağa kalkıp zar zor bir tuval taktım şövaleye. Elime fırçamı aldım ve rastgele tuvale vurmaya başladım. Ne çizdiğimi düşünmedim. Bir yerden sonra hıncımı alamamış olmalıydım ki fırçayı bırakıp elimle tokat atar gibi çizgiler çektim. Ellerimle saldırarak dövdüm tuvali.

En sonunda nefes nefese geri çekilip baktığımda yine Ecevit'i çizdiğimi gördüm. Duvarların arasında sıkışmış bir bedendi, ellerini duvarlara dayamıştı ve çıkmaya çalışıyor gibiydi. Yüzüne gölgeler geçmiştim fakat oradaydı. Yüz, Ecevit'e aitti.

"Of!" diye bağırdım ve tuvali alıp yere bıraktım. Sonrasında üstüne çıkıp boyaları birbirine karıştırmak istedim. Yapamadım. Tuvaldeki Ecevit dağılmaya hazır görünmüyordu. Onu bozmak, ona zarar vermek istemedim.

İçten içe onu anlayan vicdanımdan nefret ediyordum.

Gaziantep

Antep'e geldiğimde farklı bir atmosferle karşılanacağımı biliyordum fakat konağın avlusunda davul zurnayla karşılanacağımı düşünmemiştim. Daha Ecevit valizlerimizi arabanın bagajından indirir indirmez vurulan davulun tokmağı kalbime inmişti sanki.

Şaşkın bakışlarım etrafımda gezinirken beynim durmuş gibiydi. Herkes kahkaha atıyor, alkış tutuyordu. Avluda bir bayram havası esiyordu.

Bedia teyze iki yana açtığı kollarıyla adeta koca konağı kucaklıyordu. Bize doğru yürürken yüzündeki keyfe gülerek baktım. Yürüyüşünde kasıntı bir hava vardı ama her adımında gurur, heyecan ve telaş hissediliyordu.

"Oğlumla kızım gelmiş! Gadasını aldıklarım gelmiş ha!" diye haykırdı. "Valla billa konak şenlendi. Kırk yılda bir yüzümüz güldü de ha böyle güldü! Gaziantep özledi sizi oğlum!"

Etraf bir anda kalabalıklaştı. Turuncu ve bordo renklerinde yöresel bir kıyafet giyinmiş birkaç kadının ellerinde tepsiler vardı. Kimi börek kimi baklava taşıyordu. Tepsilerin üstünde kırmızı streç örtüler vardı. Davul zurna giderek hızlanırken onları takip etmeye çalıştım. Avluda kurulan masa yemek doluydu. Bu kadar yemeği kim yiyecekti Allah aşkına!

Bedia teyze yanımıza geldiği gibi beni öyle bir sardı ki kemiklerim yer değişti sanki. "Gelinim geldi! Ahali! Bakın hele şuna... incecik, nar gibi! Antep'in en güzel kızı geldi!"

Etrafımızdaki kadınlar zılgıt çekmeye başlarken adamlar bağırıyorlardı. "Maşallah, maşallah!"

Bakışlarım sudan çıkmış balık gibi etrafımda gezindi. "Kelenin kefi geldi, Antep'in keyfi geldi!" Zılgıtlar artınca gülüşlerimi durdurmak imkânsızdı.

"Bedia Hanımım! Çeyiz serilici, gelinin giyinmesi lazım!" diye seslendi kalabalıktan biri.

Çeyiz mi serilecekti? İyi de benim çeyizim yoktu ki!

Bedia teyze üstünü düzeltti. "Hazır, her şey hazır! Altınlar, bilezikler, bohçalar, ne var yok serilici. Bizim gelin misafir değildir ha! Sultan gibi davranıcı herkes. Bu da böyle bilinsin!"

Ecevit'e dönüp bakmak istedim ama bir erkek grubu onu ortalarına almışlardı ve etrafında halay çekiyorlardı. Ecevit ise onlar bıraksa kaçacakmış gibi duruyordu. Bakışları sertti, vücudu kaya gibi kasılmıştı. Etrafındaki adamlar tüm vücutlarını kullanarak halay çekerken o yalnızca bakıyordu. Duruşu ve hali o kadar komikti ki ağzımdan bir kahkaha fırladı.

"Gelin hanım, hele gel hele! Odana geçek! Daha hazırlanıcın!"

İki genç kız kollarıma girdiklerinde sağ kolumun acımasını bekledim fakat zihnim şokta olduğu için hiçbir şey hissedemedim. Kızlardan badem gözlü olan saçına koca bir kırmızı kurdele bağlamıştı. Gözlerinde koyu makyaj vardı. Yüzü çok güzeldi. "Anam, bak hele! Bedia Hanımım sana öyle bir bindallı diktirdi ki paşalar görse aklı gider! Ben sağa o kadar diyim!"

Konağın içine girdiğimizde içerisi curcunadan farksızdı. Salonun ortasında büyük bir yer sofrasının etrafında oturmuş kadınlar yuvarlak, küçük hamurlar yuvarlıyordu. Bir yandan baklava tepsileri dizilmişti, diğer köşede renk renk keseler hazırlanıyordu. Konağın içi de dışı kadar gürültülüydü. Zılgıtlar, kahkahalar, türküler birbirine karışıyordu.

"Senin odan yukarıda. Buradan çıkıcik. Kendini yabancı hissetme ha! Biz de senin bacın sayılırık," dedi kızıl saçlı kız. Burnunda bir *piercing* vardı. O da çok güzeldi, gözlerimi onlardan almak zordu. İkisinin de yaşının benden küçük olduğunu anlayabiliyordum.

Genç kızlarla birlikte merdivenlere adımlarken, "Benim dünürüm nerede!" diyen Bedia teyzeyi duyunca arkamı döndüm.

"Küçük bir işi çıktı. Birkaç saate gelir," dedikten sonra eğildim ve fısıldayarak sordum. "Alkan, Bige ve Aslan ne zaman gelirler?"

"Hepsi çeyiz çıkarmaya yetişir kızım. Sen merak etme."

"Peki, Bedia teyze," deyince kadınların hepsinden bir çığlık yükseldi. Anlayamayarak onlara baktım.

"Kızım ne teyzesi? Anan o senin! Ana diyicin ha!" dedi elinde hamur yuvarlayan teyzelerden biri.

"Ama benim zaten annem var," dedim yutkunarak.

"Aman, ananın paçasına bok mu bulaşıcı hanımıma ana desen! De gelin hanım, de! Anandır senin!" dedi yine biri.

Bedia teyzeye döndüm gerilerek. Ben böyle bir şey diyemezdim. Sonuçta... gerçek kaynanam bile değildi.

"Kele bacım hösün* de şurada gelinimizi gösterik! Dönün önünüze, hanek edin**!" diye bağırdı. "Sen kafana takma, Işıl. Antep'e geldin, öyle bir gelin olucun ki Antep sallanıcı. O neydi Ankara'daki düğün? Ben sana düğün tattırıcım! Derdin bağa gele senin!"

Neyse ki anlayışlı bir kadındı. Burada elime iğne batırmazdı. Bedia Hanım gibi bir kadından Ecevit nasıl çıkmıştı, hayret ediyordum.

Gülümsedim. "Tamam, Bedia teyze." Kadınlar bana garipser gibi bakınca yine gerildim.

"Haydi! Gelinimi hazırlayın kızlar!" deyince iki yanımdaki kızlar kıkır kıkır güldü.

"Bacı sen damadı gördün mü?" diye sordu badem gözlü.

"Evet," dedim o görüntü aklıma gelince. Dünyanın en komik görüntüsüydü! "Halayın ortasındaydı."

---

* Gaziantep ağzında *susmak* anlamında kullanılır.

** Gaziantep ağzında *sohbet etmek* anlamında kullanılır.

"He ya! Ortasında durdu amma o bizim gibi oynamaz. Ecevit abi hep böyledir. Nasıl diyim... ağırdır."

Evet ağırdı. O ağırlığın altında o kadar eziliyordu ki kimseye kendini göstermiyordu.

Odaya girdiğimizde içerisinin masaldan farksız olduğunu gördüm. Taş duvarlara dayalı bohçalar, koca sandığın üstündeki ipek şallar, kırmızı tüller, yerdeki işlemeli minderler, eski karyola, ahşap mobilyalar... Ankara'daki sade ve ruhsuz evim aklıma gelince burası bana başka bir yüzyıldan kalma gibi geldi. Her şey çok güzel görünüyordu. Sıcak bir ortamı vardı, burada yaşlanmazdınız.

Yaşlı bir kadın acele ile odadan içeri girdi. Elinde kırmızı, parlak bir bindallı gibi elbise tutuyordu. "Gel kızım, hele bunu giy bakam! Senin ufacık olduğunu söylediler, sen de toz gibi bir şey çıktın anam! Ha bak bunu daraltım! Şindi eyi olur zaar!"

Elbiseyi elime alıp çevirmeye çalıştım ama çok ağırdı. Zor taşıyordum. Kırmızı satenin üstünde altın işlemeler vardı. Her şeyim altından mı olacaktı acaba? "Çok güzelmiş," diyebildim. Gerçekten de öyleydi. Her detayı özenle işlenmiş gibiydi.

"Sen daha güzelsin anam! Hele giy, vallah padişah gelini gibi olicin! Ecevit de padişah gibi çocuktu amma vatan dedi sustu," dedikten sonra bana baktı. "He ya vatan..." dedi sadece.

Vatan kadar güzel kızsın...

Gülümseyerek, "Çok teşekkür ederim," dedim.

"Şindik siz deyisiniz ki üç günümüz var. Hanımım söyledi, her şey hızlı olucu dedi. Ondandır hızlı olicik," dedi kızıl saçlı kız. Bindallıyı elimden aldı. Taşıyamadığımı fark etmiş olmalıydı. "Yarın gelin hamamı var! Bütün karılar orada olucu. Şarkılar, türküler, kınalar... Hele seni süsleyince var ya diyecekler aha düğün budur! Hanımım her şeyi ayarladı bir haftada."

Başımla onayladım. Hafifçe pencereye yaklaşıp öylesine bakar gibi yaptım. Avluda hâlâ davul zurna çalıyordu. Çocuklar ellerinde renkli mendillerle koşturuyordu. Erkekler Ecevit'in etrafında toplanmış, ona laf atıyorlardı. Ecevit ise ellerini ceplerine sokmuş, başıyla hafif selam veriyor ama asla gülmüyordu.

"Ecevit abim yine pek durgun," dedi badem gözlü kız. "Bizim buralı olmasına bakma, milletin içinde pek açılmaz o. Onu bildim bileli böyle sessiz, taş gibi..."

"Alışığım," diyerek omuz silktim.

Bir an gözüm yine Ecevit'e kaydı. Arkadaşlarından biri onun omzuna doğru bir şey söyledi, Ecevit başını hafifçe salladı ama yüzünde değişen hiçbir şey yoktu.

Odun gibi duruyordu.

Tam o an bakışlarını birden pencereye çevirince hemen kaçtım ve geri adımladım. Kızlar da yaşlı kadın da anlamadı ama ben onunla göz göze gelmekten korkmuştum.

"Hayde, kızlar seni giydirsin! Biz de hazırlıklara devam edicik!" diyerek odadan çıktı yaşlı kadın. Kızlar giyinmeme yardım ederken bir anda kendimi bir sandalyede buldum. Saçlarımı şekillendirdiler, makyajımı yaptılar. Başımda konuşurken isimlerini ve ne yaptıklarını öğrenmiştim.

Badem gözlünün ismi Nazlı, kızıl saçlınınki de Esma'ydı. Bedia teyzenin kızların okul okuması konusunda katı olduğunu söylemişlerdi. Biri uluslararası ticaret okurken diğeri hemşirelik okuyordu. Neden şiveli konuştuklarını sorduğumda, Gaziantep'e geldiklerinde böyle konuşmayı sevdiklerini söylemişlerdi.

İşlerini bitirdiklerinde aynadaki yansıma ben değilmişim gibi geldi. Öylesine tepeden tutturduğum saçlarıma özenle davranıp maşa yapmışlardı. Yüzümdeki makyaj ağırdı fakat kötü durmuyordu. Kızlar bindallıyı üzerime geçirirken eteğin ağırlığı üstüme bindi. Sanki üstüme bir hikâyeyi geçiriyordum, öyle ağır hissetmiştim.

Başıma kırmızı tül örtüldü. İnce tülün ardından bakarken dünyanın başka renk olduğunu fark ettim.

Bedia teyzenin sesi yükseldi aşağıdan. "Hadi, gelini getirin!"

Tam ayaklanıp aşağı inmeye yönelmiştik ki kızlar birden beni oturttular. "Nereye gidiyin bacım! Altınları takmadık!" deyince gözlerim kocaman oldu.

"Hiç gerek yok. Bindallı zaten ağır, ben taşıyamam ki! Zaten Bedia teyze altınlar gösterilecek çeyizle dedi, kenara dizelim işte!" diye aceleyle konuştum.

Nazlı kahkaha attı. "Altınlar gösterilici derken... senin üstünde gösterilici. Kuyumcu gibi masaya mı dizek? Sen de komiklik ediyin ha!" dedi Nazlı.

Yüzümü buruşturdum. Gerdanıma, kollarıma, belime takılan altınlar dizildikçe nefesim daraldı. Kıyafetimin rengi neredeyse görünmeyecekti. Bizim Ankara'da aldıklarımızdan daha fazlaydı bu takılar. Mesela bu altın kemer yoktu!

"Gerçekten boşuna masraf yapmış Bedia teyze," diye mırıldandım. "Yeni mi aldı? Ben nerede kullanacağım sanki bunları? Bu kadar altın niye?"

"Sen yat, kalk, dua et... Demirhanlara gelin geldin! Seni yaşatacaklar vallah!" dedi Esma gerdanlığımı düzeltirken. "Senin yerinde olmak isteyen kaç bacı var, bir bilsen..."

Benim yerimde olmak derken... Ecevit'le evlenmek isteyen birileri mi vardı?

Kalbim bir anda hızlandı, kaşlarım istemsizce havalandı. "Anlamadım?"

"Bak hele, nasıl dikildi kulakları havaya!" diyerek kahkaha attı Nazlı. "He ya... Biri vardı. Hâlâ da vardır belki..."

Esma gözlerini devirdi. "Nazlı söylenmez öyle!"

"Ne var ki bunda... Bilmesin mi? Hem bizim mahallede saklı kalmaz böyle şeyler. Yıllarca konuşulur. Gelin kız da bile. Bizim işimiz düz, lafımız da düz." Bana döndü hemen. Esma altınlarımı takarken ağırlıkları hissetmedim bile. Nazlı'nın ağzından çıkacakları merakla bekliyordum. "Ecevit abim yedi, sekiz yıl önce Antep'e gelince komşu kızının annesi Bedia Hanımıma gelip konuşmuş. *Bizim kız Ecevit'e yaraşır* demiş."

"Sonra?" dedim gözlerim irileşirken.

"Sonrası... Ecevit abim dönüp de laf söz etmedi. Ne olmaz dedi ne olur dedi. Gizli gizli konuşurlardı hanımımla. Arkada ne oldu bilmiyik ama Bedia Hanımım bu işe hiç yüz vermedi. *Meryem kursun yuvasını, bizim oğlan bakmaz* demiş. Şerife halam öyle anlattı."

"Ama Meryem abla hâlâ konağın önünden geçerken uzun uzun bakar. Geçen gün bile gördüm, bakıyordu," dedi Esma araya girerek. "Ecevit evlendi denilince odasına girmiş, üç gün çıkmamış. *Bana yâr olmadı, kime yâr olduysa Allah mesut etsin* dermiş. Öyle laflar dolaniyi buralarda."

Boğazıma kalınca bir yumru oturdu. Yutkunsam da geçmedi. Başka bir kadının Ecevit'i sevdiğini duymak... içimde çirkin bir kokunun yükselmesine sebep oldu. Tanımlayamıyordum bu kokuyu. Kimdi bu Meryem? Hem... biz evliydik canım! Ne demek hâlâ konağa uzun uzun bakmak?

"Kaç yaşında ki bu Meryem?" dedim yutkunarak. Sesim umursamaz çıksa da merakım açıkça belliydi. Ecevit'le aramızda oldukça büyük bir yaş farkı vardı. Belki beni çocuk olarak görüyordu. Bazen çocuksu davrandığımı kabul edebilirdim. Örneğin bu sabahı ama başkasına bakacak olmasını... asla!

"Ecevit abimden küçük üç beş yaş. Çocukluktanmış bu sevda... *Ben Ecevit'i gördüm, başkasını görmem* dermiş. Kimler istedi de... *burnumu sokacak yuvam yok* dedi, reddetti."

Nazlı bana alayla baktı. "Ama sen varsın ya... Belki de bu hikâye burada biter."

"O hikâye başlamamış ki bitsin," derken sert sesime hâkim olamadım. "Başlayamaz da zaten. Ecevit benimle evli, herkes iyi bilsin bunu."

Esma başını eğip gülüşünü saklamaya çalıştı, Nazlı kahkaha attı. "Hele görüyorsun değil mi, Esma? Gelin kız dişli çıktı!" dedi Nazlı.

Altınlarla işimizin bittiğini anlayınca ayaklandım ama birden ağırlıktan dolayı masaya tutunmak zorunda kaldım. Kendimi taşıyamıyordum ben, bu kadar altını nasıl taşıyacaktım!

Kızlar kıkırdayınca ben de güldüm. "Ağır geldi birden... alışık değilim ya!" derken kendimi toparlamıştım. "Gidelim de gösterelim şu Antep'e gelin nasıl olunurmuş."

İçimde tarifi olmayan bir hırs vardı.

Ecevit Demirhan'ın karısı, Demirhanların ilk geliniydim. Herkes Işıl Atabey Demirhan'a iyi bakmalıydı.

Kimse sahipsiz değildi.

Etraftaki davullar, zurnalar susmak bilmiyordu. Beynimin içinde artık fon müziği gibi devam ediyorlardı. Konakta tek bir adım atacak yer yoktu. Çeyizler taşınıyordu fakat nereye taşınıyordu, anlayamamıştım. Benim çeyize ihtiyacım yoktu. Evimizde zaten yeterince eşya vardı. Üstelik bir yıl sonra bitecek bir evlilik için bu kadar masrafa, bunca zahmete gerek var mıydı bilmiyordum.

Konağın avlusunda gördüğüm koça kilitlenmiş bir şekilde bakmayı sürdürdüm. Beyaz postlu, küçük boynuzlu hayvanın başında bekçisi gibi duran Ecevit vardı. Üstüne lacivert takım elbise geçirmişti ve yüzünde yine tanıdık sert ifadesi duruyordu.

Koçla birbirlerine benziyorlardı.

Hemen arkasında duran Alkan da giydiği lacivert takım elbisesi ile Aslan'ı omuzlarına almış, kalabalığı izliyordu. Bige de hemen yanı başımdaydı. Bedia teyzenin dediği gibi bu merasime yetişmişlerdi.

Koç gözümün içine bakarken koçun etrafına toplanmış erkeklerin heyecanına baktım. Hepsi, "Yeaa, ya yaa!" sesleriyle bağırıyorlardı. *Ya çekmek bizim âdetimizdir* demişti Nazlı. O ne demekse...

Koça bakmaya devam ettim. Yok... yapamayacaktım. Hayvan acı çeker gibi gözlerime bakarken yapamazdım. Kalbim hızlanıyor, ellerim terliyordu.

"Kesecek misiniz yani?" dedim acı çeker bir sesle.

"Evet ya başka ne edicik!" dedi adamlardan biri kahkaha atarak. Ecevit ona dönüp ters ters baktı. Adam neşesini kaybetti birden, yüzündeki renk soldu. "Pardon abi."

Koçun yüzüne bakmaya devam ettim. Hayvan çırpınmıyor, kaderini bekliyordu. Tamam, et yerdim ve kurban bayramlarında kesim aşamasını izlerdim ama sahte evliliğimiz için koç kesmek neyin nesiydi? Bunu yapmak zorunda mıydık? Hayvancağıza yazıktı.

"Yok, ben istemiyorum!" diyerek birden Bige'ye döndüm. Bindallının eteğini kaldırıp ayaklarıma takılmasını engelledim. Ecevit'in bakışlarının bana döndüğünü hissettim. İsteksizliğimi fark etmiş gibi dikkatliydi. Onu umursamamaya çalıştım ki bu çok zordu! Kocam bana bakıyordu, nasıl umursamayacaktım? "Neden böyle zor bir şey yapıyoruz şu an?"

Bige bakışlarını bana çevirdi. "Bu bizim geleneğimiz. Evliliğinizin bereketi için kesilecek," diye açıklamaya çalıştı. Gülmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyordu. "Koçun kanı yere değince damatla gelinin evine bereket yağar."

"Ya ne evi ne evliliği? Bizim evliliğimizin neyine bereket gelsin abin varken? Bu olanlar çok anlamsız," dedim kısık sesle. "Bige, lütfen. Bir şey yapalım."

Koçun gözlerine döndüm. Küçük boynuzlu hayvan yardım dileniyordu. Onu korumak istiyordum.

"Seni anlıyorum ama böyle şeyler kutsal, Işıl," dedi ve gülmeye devam etti. Komik değildi! "Ne dersen de bu koç kesilecek. Bizler için önemli."

"Ama gülüyorsun, Bige," dedim hayretle. Niye gülüyordu? Etraftaki herkes benden çıkacak bir lafı beklerken Bige'den yardım istiyordum, o ise gülüyordu! Komik değildi.

"Ama çok komiksin," derken kahkahasını sürdürdü. "Abime bak, Işıl tamam dese de kessek diye bekliyor. Kesip çiğ çiğ yemeyi de düşünüyor olabilir." Abisine döndü. "Eminim şimdi biri hadi siz düğüne gelmeyiverin dese arkasına bakmadan kaçıp gider. Hiç sevmiyor bu gelenekleri, hiç..."

Evet, görebiliyordum.

Ecevit araştıran bakışlarıyla yüzümü izlerken omuzlarımı kaldırıp indirdim. Gözlerini kıstığında yine o ifadeyi yakaladım. Gülmek üzere olduğunu belli eden ifadeyi! Başımla hafifçe onayladığımda koçun boynuzlarını tutan adamın omzuna dokundu.

"Yazık hayvana," dedim ama tam o an, "Ya Allah, bismillah!" diyen adam koçun boğazını bıçağıyla kesiverdi.

Kan yere damlayınca zılgıtlar havaya karıştı. Çokça benimsediğim bu yörenin geleneği içime oturdu. Belki gerçekten evlenen insanlar olsaydı, koçun kanı bereket getirirdi ama bizim evliğimiz için ne yapılırsa yapılsın bereket falan göremezdik. Çünkü temeli yalandı.

Ayrıca Ecevit insan değildi. Olsaydı belki koçun hayrına bir dinginlik, huzur hissederdik ama hiç sanmıyordum.

Yine halaylar, türküler, zılgıtlar başlarken kıkırdadım. Birden herkes dansa dahil olmuştu. Beni halaya çekmek isteyenlere, "Kolumda yara var," deyip halaya katılmaktan sıyrıldım. Kenara çekildim. Konağın avlusuna kurulmuş, bin bir çeşit yemekli masanın başına otururken halaydaki görüntüye kahkaha atmayı durduramadım.

Herkes uyumlu bir şekilde aynı anda aynı hareketleri yapıyordu. Bu görüntü hem yabancı hem de büyüleyiciydi. Kimse birbirine ihanet edermiş gibi durmuyordu.

Ankara'daki düğünümüzü hatırlayınca bile ürperiyordum. Benim ailem Ecevit'i ve beni aşağılarken Ecevit'in ailesi daha adım attığım ilk an bana iltifatlar etmeye başlamış, el üstünde tutmuşlardı. İster istemez karşılaştırıyordum.

Burası hayat doluydu. Herkes neşeli ve mutluydu. Enerjileri çok yüksekti ve bu benim de enerjimi yükseltiyordu. Ecevit'in büyüdüğü bu topraklarda yaşam vardı. Benim topraklarımsa kuraktı.

Masanın üstündeki yemeklere bakarken masada oturan birkaç yaşlı kadın bana işimi, yaşımı, ailemi sormaya başladı. Hepsine heyecanla cevap verdim. Demir tabaklara kaşıklar vurulmaya başlayınca bakışlarım hemen o tarafa döndü.

"Sen bu bohçaları alicin, evine götürücün," dedi biri.

"Ama biz uçakla geldik," dedim gözlerimi kırpıştırarak.

"Sen onu dert etme. Bedia Hanımım gönderir size. Âdettendir," dedi bir başkası.

Aralarında oturan kadınlardan biri gürültüyü bastırmak için sesini yükseltti. "Ecevit, bizim gözbebeğimiz. Babası küçük yaştayken terk edince baba oldu kardeşlerine. O Bige'm, Alkan'ım, Kor'um ne çekti babasından da Ecevit dikti kafasını, *benim babaları* dedi."

Yaşlı kadının yanından devam eden daha genç kadına baktım. "Dik kafalıdır ama merhametlidir. Sen bakma bu oğlanın duvar gibi durduğuna, çok çektirdiler bu oğlana."

Ecevit'in ailesini, geçmişini çok merak etsem de onun ağzından dinlemeyi daha doğru buluyordum. Başkasından dinlemek bana yanlış geliyordu. Bu yüzden konuyu değiştirerek, "Siz kimdiniz?" diye sordum.

"Ben kuzeniyim bacım," dedi kadın. "İsmim Şerife. Sen bana Şerife abla diyicin," dediğinde kafamla onayladım ve önüme döndüm.

Ortadaki kadınlardan biri bağırdı. "Damadın gıravadı nakışlı, gelin de damada pek yakıştı!"

"Yeaa, yaaa!" diye bağıran erkeklere zılgıt çeken kadınlar eşlik etti.

"Su gelir millendirir, çayırı çimlendirir. Gelinin güzelliği damadı dillendirir!"

"Yeaa, yaaa!" diyen seslere yine zılgıtlar eşlik etti.

Gözlerimi kırpıştırdım. Neden her cümleden sonra zılgıt ve *ya* çekiyorlardı, anlamamıştım. Sanırım buranın âdetiydi. O kadar yabancıydım ki anlamakta zorluk çekiyordum.

"Paşa mangalın külü, gelinimiz Antep'in gülü!"

"Yeaa, yaa!"

"Bacım esas senin çeyiz odasında olman lazımdı da Bedia Hanımım izlesin, öğrensin geleneklerini dedi. Sen ondan bizimle oturuyun, yoksa para gelene kadar kapı açmazdık," dedi başka biri. Başımla onayladım.

"Korktun mu? Ne diye ürkek duruyun? Hele Alkan evlensin, en önde sen çekicin zılgıtı. Isınırsın Antep'e," diyen başka birine gözlerimi çevirdim. Kahverengi saçlı, sürmeli bir kızdı.

"Ben... korkmadım. Sadece bu kadar sese alışkın değilim," diye fısıldadım.

"Ne diyin! Az daha bağır. Duymiyik!" diye bağırılınca gülümseyerek omuz silktim. Önemi yoktu. Burada birinin beni dinlemeyeceğini anlamıştım.

Bohçalar çıkarılırken zılgıtlar devam etti. Erkeklerin ağır seslerini de duydum. Halay çeken Bige, Alkan ve hatta Aslan bile akrabalarına eşlik ediyordu. Bir an duraksadım.

Benim burada ne işim vardı?

Bakışlarım Ecevit'i aradı çünkü burada başka kimsem yoktu. Onu ne halay çeken kalabalıkta ne de etrafta görebildim. Telaş göğsüme kurulduğunda aceleyle ayaklandım. Arkamdaki sandalye devrilirken elimi masaya dayadım. Tam o an belimde bir elin ağırlığını hissedince omuzlarım düştü. Saçlarım savrularak ona döndüğümde hemen yanı başımda olduğunu gördüm.

"Sendeyim, Gün Işığı," dediğinde rahatlayarak nefes aldım.

"Bir an seni göremedim."

"Korktun mu?"

Altdudağımı ısırdım. Korkmuştum. Onun nerede olduğunu bilince içim rahattı ama görmeyince geriliyordum. "Çok gürültülü," diye fısıldadığımda bakışları dudaklarıma düştü. Kelimelerimi fark edince sol elime uzanıp tuttu.

"Leblebi koydum tasa, el vurdum basa basa. Her yerini beğendim, azıcık boydan kısa!" diyen birine yine zılgıtlarla eşlik ettiler.

Gözlerim kocaman oldu. O tarafa döndüm ve sonrasında hızla Ecevit'e. "Bana kısa diyorlar!" dedim hayretle.

Gözucuyla bana baktı. Dudağının kenarı çok hafif havalanmıştı. Ya da ben hayal görüyordum. "Uzun musun sanki?" derken masadaki kadınlara gözucuyla bakıp, "Biz geliyoruz, Şerife," diye seslendi.

Şerife abla gülümseyerek elinin tersiyle bizi kovar gibi bir hareket yaptı.

Ecevit beni hızla yürütmeye başladı. Bindallının etekleri yüzünden takılacak gibi oldum. Hafif bir aksaklık yaşadığımda etrafa kısa bir bakış attı ve birden beni kucağına aldı.

"Ecevit!" diye çığlık attım fakat birinin beni duyması imkânsızdı. Davul ve zurnanın arasında sesim kaybolurdu. Sol kolumla boynuna sarıldım. "Düşeceğim, dur!"

"Bıraksam düşeceksin zaten," dedikten sonra hızlı adımlarla yürümeye başladı.

"Ayıp olur! Bu eğlence bizim için!" diye bağırdım.

"Kimse yokluğumuzu fark etmeyecek," diyerek konağın altındaki odalardan birine girdi. Kapıyı arkadan kapatınca nefes nefese ona baktım. Beni hâlâ yere indirmemişti.

"Bırakmayacak mısın?"

Ağzının içinden belli belirsiz cıkladı. "Muradiye yakıştı," deyince üstüme baktım. Her yerim altındı fakat altınlardan göründüğü kadar kırmızı saten bindallı belli oluyordu.

Sanırım bindallı olarak gördüğüm şeyin ismi muradiyeydi. O ne demekti, bilmiyordum. Ecevit'e güveniyordum. Muradiye diyorsa ismi oydu demek ki.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Çok güzel bir kıyafet."

"Zor taşıyor gibisin."

Kıkırdadım. "Zaten zor taşıyorum. Ayakta dururken devrileceğim sanki. Ne gerek vardı bu kadarına?" Yüzüne döndüm ve birden gözlerim kocaman oldu. Yanlış anlaşıldığımı düşündüm. "Ama güzel. Yanlış anlama! Annenin emeklerini, meraklarını, heveslerini yarım bırakmam asla."

Ecevit sessizliğini korudu, yalnızca gözleriyle üzerime baktı. Altın işlemelerin ışığıyla parlayan gözlerinde bir şeyler dönüyor gibiydi ama belli etmemeye çalışıyordu. Onu anlamaya çalışmayacaktım.

"Hep böyle mi olacak?" Bakışlarını yüzüme çevirip baktı. Anlamadığını fark ettim. "Yani hep davul, zurna çalacak mı?" Başıyla onaylayarak beni odadaki koltuklardan birine bıraktı. Kendisi de karşı koltuğa oturdu.

"Memnun gibisin," dediğinde bakışlarımı ona çevirdim.

"Çok neşeliler, heyecanlılar, sıcaklar," dedikten sonra odanın içine baktım. "Benim büyüdüğüm ortamı biliyorsun," diyerek kafamı eğdim. "Ben soğuk ve kuralcı bir ailede büyüdüm. Teyzelerimin, dayılarımın kızlarıyla küçükken eğlenirdim ama onları da ayda yılda bir görürdüm. Büyüdükçe azaldı. Fakat sizin şuraya bak! Herkes ama herkes birbirini tanıyor, garipsemiyor, eğleniyor!"

"Buralar canlıdır, Atabey Prensesi. Sizin şato gibi birinin odası bir uçta, diğerinin bir uçta değildir. Kimin kimde yattığı umursanmaz. Akşamları kapı önünde oturulur, sabah kalkarlar yine sohbet ederler."

Sesinde küçümseme yoktu. Benim gerçeğimi ikimiz de iyi biliyorduk.

"Bunu senin garipsememen çok garip. Konuşan insanlara katlanamıyorsun diye biliyorum," diyerek gülünce bakışları birkaç saniye gülüşümde takılı kaldı.

"Benimle konuşulmadığı sürece kimin kiminle konuştuğunu umursamam."

Başımla onaylayarak etrafa bakındım. Dışarıdan bir mâni daha geldi.

"Maşa maşaya benzer, damat da paşaya benzer!"

"Yeaa, yaa!"

Kıkırdamaya başladım. Bu sözleri nereden buluyorlardı!

"Senden de oynamanı isteyecekler," diyen soğuk sesini duyunca ona döndüm.

"Ama ben oynamayı bilmem."

"Öğreneceksin."

Sanki bu basit bir emirmiş gibi konuşuyordu. "Sen biliyorsun sanki! İnsanlar çevrende dönerken sen de bir şey yapmadın ki..." O görüntü aklımdan çıkmıyordu ve çok komikti ama aynı zamanda sinir bozucuydu da.

"Benim oynamayacağımı bilirler. Kimse davet etmez," dedi ifadesiz bir sesle.

Ah! Ona sinir oluyordum. Benimle aynı soğuk ve duvar gibi yüzüyle konuşmak için mi eğlencenin ortasından almıştı? Ben o insanların neşesini izlerken gayet memnundum. Gözlerim onu ararken bana iki saniye görünseydi ama beni oradan almasaydı!

"Beni de bilsinler," dedim kısık bir sesle.

Hiçbir şey demedi. Birkaç dakika daha dışarıdan boğuk gelen bağırışları dinledik. "Bunun için mi aldın beni oradan?" diye sordum kendimi tutamayarak. Dilimi ısırdım. Ona o kadar gıcık oluyordum ki asla yapmayacağım şeyleri yapıyordum. Mesela susup oturmak yerine onunla yüzleşmek istiyordum.

"Gürültüden rahatsız olduğunu söyledin."

"Gürültüden rahatsız olduğumu söylemedim, çok gürültülü olduğunu söyledim. Çünkü biliyorsun ki evde kendimden başka ses duymuyorum. Haliyle şaşırmam gayet normal," diyerek ayağa kalktım. "Ben eğlenceye geçiyorum. Sen de burada sessiz kalmaya devam et."

Kapıyı açıp çıkacakken birden kolumdan tutuldum ve sırtım duvara yaslandı. Başımın üstünden bakan gölgeye değil, gövdesine baktım. Göğsüm hızla inip kalkarken, "Sana bir şey vereceğim," diye fısıldadı.

Bakışlarımı gövdesinde tutmaya devam ettim çünkü yüzüne bakarsam gardımı indirirdim. Çok kısa bir an önümden ayrıldı ve kenara doğru eğildi. Kapının yanındaki sandalyenin altından bir kutu çıkarıp önümde tuttu. Diğer elini başımın üstünden duvara dayayınca duvarla arasında sıkıştım. Kafesim, Ecevit'in kaslı gövdesinden oluşuyordu.

"Bu ne?" diye fısıldarken öylece bakakaldım.

"Aç."

Tabii, o emreder, ben yaparım.

Kutuyu açmak için hareket ettim. Kutuyu elinden bırakmadı çünkü sağ elimle tutamayacağımı anlamış olmalıydı. Önümde de üç metre dikildiği için gidecek yerim yoktu.

Kutuyu biraz zahmetle açtıktan sonra içindeki şeyi görünce ellerim dondu. Bunu mu taşımıştı buraya kadar?

"Sen..." derken sesim titrek çıktı ve hemen başımı kaldırıp yüzüne baktım. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Sana çöp olmadığını söylemiştim," dedi soğuk bir şekilde. O an bu kadar uğraşmasına rağmen hâlâ bu kadar mesafeli kalabilmesinin beni hayrete düşürdüğünü hissettim.

Parçalarını topladığı kırık kalbimi yapıştırmıştı.

Eskisi kadar iyi görünmüyordu hatta daha çirkindi ama bununla uğraştığını düşünmek bile göğsümde duran yumruk kadar organımı canlandırıyordu.

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Kimsenin yerden almayacağı kalbimin parçalarını toplamış, yapıştırmış ve Ankara'dan buraya getirmişti. Göğsümde bir sıcaklık patladı. Gözlerimi kırpıştırarak yaşların dökülmesini engellemeye çalıştım.

"Sen onu onarmışsın."

Kimsenin değer vermediği kalbimi... onarmışsın.

"Boş durmaktan iyidir," dediğinde yutkundum. Odasında boş mu duruyordu? İşleri olduğunu sanıyordum.

Birkaç gündür yalnız hissettiğimi bildiğini söylemesine gerek yoktu çünkü gördüğünü biliyordum. Kırıldığımı anladığını biliyordum. Gözlerimi tekrar ona çevirdim. Bir kalbe bakıyordum bir ona. Sadece duruyordu ama o duruşta bile çabaladığını, uğraştığını görebiliyordum.

Farkındaydım. Çabaladığının, alışmaya çalıştığının farkındaydım. Buna rağmen bu birkaç değersiz parçayı çok önemli bir şeymiş gibi yapıştırması, Ankara'dan buraya taşıması...

Bir an kendimi çok güçsüz hissettim. Ona yaklaştım ve alnımı göğsüne yasladım. Kalbi sessiz değildi. Hatta ritmi kulaklarımda patlıyordu. Ya da bu benim sanrımdı.

Ellerini kaldırmadı, bana dokunmadı ama çekilmedi de. Ona yaslanmama izin verdi.

Tek kelime etmeden bana bir şeyler anlatıyordu. *Buradayım* diyordu. *Gitmiyorum* diyordu. *Belki yanlış yapıyorum ama onarmaya çalışıyorum* diyordu.

O sessiz bir adamdı. Bir şeyleri apaçık konuşmaz ama hareketleriyle belli ederdi. Kelimelerle arası iyi değildi, seslerle ve hatta görüntülerle de. O yalnızca söylemeden göstermeyi biliyordu.

Gözlerimi kapalı tuttuğumda kalbi yavaşladı sanırım. "Düşürme onu," dedi sakin bir sesle.

Kastettiği kilden yaptığım kalpti ama ben başka bir şey anladım. *Düşürme kendini. Seni kırmalarına izin verme. Bu ben olsam dahi.*

"Düşürmem." Sessizlik tekrar aramızda büyüdü. Birkaç saniye sonra kafamı göğsünden kaldırdım ve yüzüne baktım. "Nazlı ve Esma bana Meryem'den bahsetti," dediğimde bile hareket etmedi.

Bakışları iki gözüm arasında gezindi. Uzun bir süre acı kahveleri gözlerimi keşfetti. "Rahatsızsın," dediğinde bunun ne bir soru ne de bir merak olduğunu fark ettim. O zaten benim ne hissettiğimi çabucak anlayabilen biriydi. Çıkarım yapıyordu.

"Seni seven bir kadın var ve gözünün önünde sahte evliliğimizin düğününü yapıyoruz. Bu bana yanlış geliyor. Sanki bir şeyleri... bozuyormuşum gibi."

"Rahatsız hissettiğin bu mu?"

Hayır. Hayır, seni seven bir kadının varlığı beni rahatsız eden. Sen kimseyi sevmezsin ama benden başkası görmesin. Bilmesin. Seni fark etmesin.

"Rahatsız hissettiğim-"

Lafımı kesti. "Kıskandın mı?" diye sordu çenesini hafifçe kaldırarak. Gözlerindeki merakı yakalayabildim.

Gözlerinin tam içine baktım. Ben onun ruhunu görebilirken o da benimkini görsün istedim. Yutkunduktan sonra, "Sahiplenmek yok dememiştik," deyince yüzüme bakakaldı.

Benden bunu beklemiyor muydu?

Ben tam olarak bunu istiyordum. Bana verdiği kadarını vermek, bana gösterdiğini göstermek, bana yaşattığını yaşatmak. Bu istek yalnızca Ecevit için geçerliydi. Geri kalan herkesin gölgesinde kalıyordum çünkü benden bunu bekliyorlardı ama bir şekilde Ecevit onun gölgesine sığınmamı beklemiyordu. Yanımdaydı ama beni yok saymıyordu. Belki de bu yüzdendi ona karşı cesaretim.

Ecevit tam konuşmak üzereydi ki kapı birden açıldı. Bige nefes nefese bize bakarken önce duraksadı ve abisi ile yakınlığımıza, sonrasında da ellerimiz arasında duran kutuya baktı.

"Siz burada ne yapıyorsunuz acaba? Bu düğün sizin değil de bizim sanki!" diye söylendiğinde manzarayı çabuk atlatmışa benziyordu. "Gelini arıyorlar abi. Sen de yerine dönersen güzel olacak." Bige sağ bileğimden tuttuğunda kısık sesle inledim ve şok içinde ona döndüm.

Ağrı kısa bir an gelmedi, davula vurulan tokmak gibi kafamın içine vurdu. Nefesim kesilirken gözlerim kocaman oldu. Kendime gelmeye çalıştım. Şu an olmazdı. Elim bana aylardır ihanet ediyordu ama bugün olmazdı!

Bedia Hanım'a sözüm vardı. Onun hevesini kırmayacaktım. Ayrıca güçlü görünmeli, Ecevit'le evli olduğuma insanları inandırmalıydım.

"O eli iyi değil!" diyen Ecevit'in sesi, kardeşiyle konuşmasına rağmen sert çıkınca hızla ona döndüm. Elimi Bige'nin elinden alıp, beni omzumdan tutarak kendine çekti. "Yaralı olduğunu biliyorsun!" diye bağırdı.

Onun bu hiddetine ikimiz de şaşırdık. Bu kadar abartılacak bir şey yoktu. Olabilirdi. Herkes her an benim yaralı ve çaresiz olduğumu hatırlamak zorunda değildi.

Bige abisine dönerken, "Sorun değil. O kadar acımadı," diyerek Bige'ye dönüp gülümsedim. Korkmuş duruyordu. Onu ilk kez abisinden bu kadar çekinirken gördüm. Hayır, onu ilk kez bu kadar birisinden çekinirken gördüm. Çünkü o... güçlü bir kadındı. Saygı duyulacak, kendine güvenen, dik duruşlu bir kadındı. "Problem yok, gidebiliriz."

"Bilerek olmadı. Gerçekten çok özür dilerim. Canını yakmak değildi amacım," derken abisine bakan korkak bakışlarının önüne geçtim. Ecevit'i görmemesi için koluna uzanıp dikkatini kendime çektim. Yeşil gözleri yüzüme döndüğünde gerçekten bilerek yapmadığının farkındaydım.

"O kadar da kırılgan değilim. Merak etme." Kıkırdayıp sağ bileğimden koluma doğru yayılan acıyı yok saymaya çalıştım. "Ecevit korumalığı çok sahiplendi. Bilerek olmadığının farkına varamadı ama sorun yok. Ben iyiyim."

"Işıl..."

"Hayır, hayır. Hiç üzülme," dedim gülümseyerek. Canım o kadar yanıyordu ki ağlayabilirdim. Koluma yayılan ağrı ense köküme kadar uzanıyordu sanki. Kafamı duvarlara vurmak, acıyı kökten kesmek istiyordum. "Hadi bana halay çekmeyi öğreteceksin daha!"

Koluna girip Ecevit'e bakmadan yürütmeye çalıştım. Adımlarım hızlı ama istemsizce titrekti. Adım atarken bile ağrı kendini hatırlatıyordu.

En son kapıdan çıkarken Ecevit'e dönüp son bir kez gülümsedim. Fırtınamı gizlemeye, iyi olduğumu göstermeye çalıştım. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyordum fakat kaşları daha önce hiç görmediğim kadar çatıktı.

16. BÖLÜM

"ÖNE KOYULMAYAN DUVARLAR"

Ecevit Demirhan

Canı yanıyordu.

Atabey Prensesi'nin canı yanıyordu.

Ecevit, kızın gözpınarlarındaki ıslaklığın farkındaydı fakat insanları kırmamak için ne söyleniyorsa onu yapıyor, memleketinin insanlarına ayak uydurmaya çalışıyordu. Bige ona ne öğrettiyse sağ koluna dokunulmamasını sağlayarak yerine getiriyordu.

İnatçıydı. O inat, Ecevit'in hem hayran kaldığı hem de en korktuğu tarafıydı.

Canını dişine takıp dik duruyor, kendisine güçsüz gözüyle bakılmasından kaçınıyordu. Işıl hayran olunası derecede güçlü bir kadındı. Ne kadar zorlansa da onu kırılgan sanan herkese dik durduğunu gösteriyordu.

Ecevit sandalyesinde geriye yaslanmıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini Işıl'dan ayırmadan izliyordu. Onu izlerken sıkılı dişlerinin farkındaydı. Göğsünde yükselen demir gibi bir endişeye engel olamıyordu. Kız daha yeni toparlamaya başlamış, elini yalnızca birkaç gün önce yeniden keşfetmişti. Şimdi genç kız halayın ritmine uymaya çalışırken onun tedavide verdiği tüm çabalarının mahvolduğunu izliyor gibi hissediyordu.

Elini uzatıp onu çekmek, gövdesini siper edip kızı korumak isterdi ama herkesin ortasında Işıl'ın onca emeğini, sabrını, dirayetini ve insanlara karşı koruduğu imajını hiçe sayamadı. Sadece seyrediyordu işte.

Işıl canı acımasına rağmen gülümsüyor, kahkaha atıyor, hareketleriyle sorun olmadığını söylüyordu. Bu gülüş Ecevit'in içine bıçak gibi saplanıyordu. Çünkü asıl sorun kızın gülüşünde değil, parlak turuncu bakışlarında saklıydı.

Işıl inadına gülümserken içten içe kanıyordu.

"Çabuk ayak uydurdu," diyen Alkan'ı duydu fakat kardeşine dönmedi. O an yalnızca dünyada Işıl ve acısı vardı. "Eli... malum."

Ecevit gözlerini bir an bile kaçırmadan Işıl'a bakıyordu. Kilitlenmiş gibiydi.

"Bizim buralara herkes çok hızlı alışmaz normalde. Uyumlu bir kız," diye devam etti Alkan abisinden bakışlarını alamazken.

Ecevit Demirhan, çoğu insana göre umursamaz ve ağır bir adamdı. Hislerini kolay kolay dışarı vurmaz, insanlara derdini belli etmezdi. Küçüklüğünde ailesinin yükünü sırtlanan Ecevit, arkadaşlarıyla sokakta top koşturmak yerine eve iki lokma ekmek getirmeyi düşündüğü için yolda yürürken bile ağırlığını korurdu.

On yaşında, kırk yaşındaki bir adamın dertlerine sahipti. *Eve nasıl ekmek getiririm, bayramda kardeşlerime yeni kıyafet alabilir miyim, annemin gözünün kaldığı altını alabilecek miyim, aileme laf söz gelmesin, onları koruyabileyim...*

Bunları düşünmekten diğer insanların hayat telaşını kaçırmıştı ve şimdi... yıllar geçmiş olsa dahi bu ağır yükün izleri onun yüzüne işlemişti. İnsanlara soğuk ve mesafeli görünen, en ufak bir tepkisiyle şaşırtan adam olmuştu.

Onun ifadesizliği, üstünden asla çıkarmayacağı kıyafetiydi. İstese de söküp atamazdı. Bu yüzden çevresindeki küçük sorunları görmez, yalnızca ailesinin sesini duyardı.

Alkan, abisini en yakından tanıyan, onun içdünyasına en çok yaklaşabilen kişiydi. Ecevit'in Işıl'a karşı hareketlerine tek bir anlam yükleyebiliyordu fakat bunu dillendirirse abisinden sağlam küfürler yemek zorunda kalacaktı.

Ecevit birinin hislerini görmesinden, ona ayna tutmasından hoşlanmazdı.

Alkan ne zaman hayatı hakkında bir fikir verse Ecevit, Alkan'a çıkışıyor ve kardeşinden uzaklaşıyordu. Alkan asla pes etmiyordu. Abisinin aralığını buldukça onun hislerinin farkına varmasını istiyor ve iğneleyici sözlerle onu yokluyordu.

Işıl hakkında ne zaman konuşsalar Ecevit ya sessiz kalıyor ya da kardeşini tersleyip konuyu kapattırıyordu.

Işıl etraftayken ise... Ecevit değişiyordu.

Onunla ilgili konu açılınca fark etmeden cümleler ağzından kaçıyordu. Sanki gözlerinin vardığı Işıl, diline can oluyordu.

Yine öyle oldu. "Bu uyum değil."

"Peki ya ne?" dedi Alkan dikkatli bir sesle. Ecevit'in bakışları, kararan havayla birlikte aydınlatılmış ışıklar altında kendini halay için zorlayan kızdaydı.

"İnsanlara kendini sevdirmekle ilgili bir çabası var."

"Bu kötü bir şey değil."

Işıl, sıradaki figürde sağ elini kaldırmaya çalışınca Ecevit'in çenesi gerildi. Kızın parmaklarının titrediğini o mesafeden bile seçebiliyordu. Etrafındaki hiçbir titreşim Işıl'ın aksayan eli kadar umurunda değildi.

"Kendi sağlığını da hislerini de başkaları için tehlikeye atıyor," dedi Ecevit, sesi buz gibiydi.

"Mesela başka kim için tehlikeye attı hislerini?" diye sordu Alkan doğru noktayı yakaladığını anlayarak gülümserken.

"Benim için."

Ecevit, birden korkunç bir rüyadan uyanmış gibi bakışlarını kardeşine çevirdi. Yüzünde bir anlığına çıplak bir şok ifadesi belirdi. Ne dediğinin farkına varınca dudakları aralandı ama hemen sonrasında hızla kapadı. Bakışlarını Alkan'dan çekip masaya çevirirken düşünmeye başlamıştı.

Hep böyle mi olacaktı? Işıl'ın kendini tehlikeye atmasını, yıpranışını mı izleyecekti?

Ecevit kendisini biliyordu, çevresindeki insanlar için sorun olacağını bilerek hep kendisini uzaklaştırırdı. Kızın kendisini çizdiği geceden beri onu ne zaman görse ışığın farkına varıyor fakat ne toprağını ne de solmuş çiçeklerini göstermek istiyordu. O ve çiçek tarlaları karanlıkta kalmalıydı.

Babasının öğrettiği ilk şey, karanlığın kusurları gizleyebileceği gerçeğiydi.

Işıkları kimse açmayacak. Burada olduğumuzu anlarlarsa hepimizi öldürürler!

Kafasının içinde babasının sesi yankılanırken çenesini sıvazlayarak tırnaklarını tenine batırdı. Ne Bige hatırlardı o günleri ne de Alkan. Onlar hatırlamasın diye çabalamıştı zaten Ecevit.

Karanlıkta kalın, sesinizi çıkarmayın. Kimse pencereden bakmayacak! Görmesinler!

Ecevit için bu bir kural değil, hayatta kalmasının tek yoluydu. Karanlık onun sığınağıydı.

Keşke öğrendiği ilk şeylerden biri görünmemek için saklanmak olmasaydı çünkü insan bilirdi ya... saklanmanın sonu gelmezdi. Küçükken başlardı ve sonrasında hiç bitmezdi. Bir sığıntı gibi taş arkasına, duvar kenarına, odanın en köşesine, çalıların arasına gömülürdün.

Ecevit'in tüm hayatı saklanmak ve görünmemek üzerineydi. Dağlarda bir hayalet gibi iz sürer, karda yürür ama ayak izini bırakmazdı. Bu yüzdendi Alparslan Aksakallı'nın onu seçme sebebi.

Sen saklanacak olansın, onlar ölecek olan. Savaşı kazanmak için önce karanlığa karışmayı bileceksin.

Işıl, Ecevit'e öğretilen her şeyin tam tersiydi. Işıl, nerede olursa olsun ışık gibi parlıyordu. Onun girdiği bir ortamda görünmeme ihtimali yoktu. Önce turuncu saçlarıyla, sonra beyaz teniyle, parlak turuncu bakışları ve en son da insanın içini ısıtan gülümsemesiyle dikkat çekiyordu. Saklanmayı bilmiyordu. Acısını gülüşünde, neşesini gözlerinde taşıyordu. Ona bakan güzelliğine kapılırdı ama asıl hislerini ancak ona dikkat eden görürdü.

Alkan'ın sesi düşüncelerini böldü. "Senin için uğraşmasından neden rahatsız oluyorsun?"

Ecevit kafasını kaldırıp Işıl'a baktığında, kızın inatçı tebessümüyle halayın ritmine yetişmeye çalıştığını gördü. Ecevit o tebessümün altındaki acıyı yine gördü.

"Çünkü ben uğraşılacak adam değilim," dedi kardeşine dalgın bir sesle. "Ve o her uğraştığında buna değmeyeceğimi ona hatırlatıyorum."

Alkan, abisinin bakışlarındaki donukluğu gördü. Ecevit, küçükken de ona yapılacak iyiliği bile kabul etmezdi. Onun için çabalanması Ecevit'e ceza gibiydi.

"Senin için uğraşması ceza değil, nimet," dedi hafifçe gülerek. Biraz ciddileşirse Ecevit konuşmadan kaçardı. "Herkes uğraşmaz. Hele senin gibi duvarlı bir adam için."

Ecevit bakışlarını yavaşça ona çevirdi. "O duvarlar boşuna değil."

"Biliyorum," dedi Alkan omuzlarını silkerek. Abisini en yakından izleyen oydu, onu en iyi anlayan tek kişi olduğu gibi. Onun gölgesini, sessizliğini, yükünü yıllardır görüyordu. Babasının hatalarını kapatmaya çalışırken başta kendisine, sonra herkese karşı çıkmıştı. Ailesi hariç herkese. "Bazen biri o duvarları aşmaya çalıştığında izin vermek lazım. Yoksa duvarlar üstüne yıkılır."

"O duvar kimsenin üstüne yıkılmasın diye ardında ben varım. Böylesi daha güvenli."

"Belki senin için öyle ama onun için değil." Alkan bakışlarını Işıl'a çevirdi. Kızın neşesi diriydi ve ritme kapılmıştı. "Gözleri ne zaman sana dönse gülüşü büyüyor. O sana, senin kendine baktığın gibi bakmıyor. Önüne engel koymanın anlamı ne?"

"Onun güvenliği duvarın bu tarafında değil," dedi Ecevit yavaşça Işıl'a bakarak.

Verdiği sözü tutup kızı koruyacaktı. Evlilikleri bir anlaşmaydı. Kâğıt üzerinde yan yana ama gerçekte birbirine yabancı iki ayrı uçlardı. Bu yüzden duvarlarını indirmesi mümkün değildi. Çünkü bir gün o kâğıt yırtılırsa ortada kalacak olan sadece Işıl'ın incinmiş hali olacaktı.

"O zaman sen duvarın diğer tarafına geç ve onu koru. Amaç bu değil mi? Sahte de olsa her şey... sizin gerçeğiniz bu. Onu kendinden uzaklaştırarak koruyamazsın."

"Onu korumaya çalışıyorum, yarası olmaya değil," dedi Ecevit. Sonra kardeşine döndü hızla. "Ne kafa siktin oğlum! Seninle konuşmayacağım dedikçe burnumun dibinde bitiyorsun. Kalk, siktir git yanımdan! Sıçacağım edebiyatına amına koyayım, bozma kafamı!"

Alkan abisinin öfkesine rağmen güldü. Çünkü Ecevit'in bir şeylerin farkında olduğunu görüyordu. "Kabul et. Dengenin amına koydu bu kız. Ne kadar kendini çeksen de dayanamayacaksın. İki saattir yüzüme dönmüyorsun kıza bakmaktan. Az biraz varsa vicdanın, karşı koyamayacaksın."

"Kes lan!"

Tekrar Işıl'a döndü. Işıl halayın içinde adımını daha geniş atarken sağ eli boşlukta sendeledi. Omzuna yüklenince az kalsın dengesini kaybediyordu. Yanında duran Şerife sağ kolundan tutup destek olurken Işıl'ın benzi attı. Bakışları hızla Şerife'ye dönerken Ecevit anında sandalyesinden kalktı. Sandalye geriye devrildiğinde Alkan şaşırarak abisine dönmek için başını kaldırdı ama Ecevit çoktan ortadan kaybolmuştu.

Kalabalığın arasından hızla geçen Ecevit, Işıl'a doğru fırlamıştı.

Şerife'yi geri çekerken Işıl bakışlarını kaldırdı ve bu sefer gözlerindeki acıyı saklayamadı. Ecevit bakışlarını onun eline, sonra hızla yüzüne kaydırdı. Kızın eli titriyor, beceriksizce sarsılıyordu. Canının yandığı artık çırılçıplak, herkesin karşısındaydı.

Bige abisinin yüzünü gördüğünde sertçe yutkundu. Onu en son böyle, bu kadar endişeli ne zaman görmüştü? Birkaç saat önce kendisine de Işıl'ı incittiği için kızmıştı fakat hayır, bu bambaşkaydı. Ecevit, Işıl'ı korumak pahasına gözlerine perde çekiyordu.

Şerife, Işıl'a doğru eğilip, "Bir yerini mi incittim bacım?" diye sorarken Işıl kafasını iki yana salladı.

"Hayır incitmedin, Şerife abla. İyiyim." Ses tonu bile yalan söylüyordu.

"Bırak," dedi Ecevit fırtına estiren bir sesle Şerife'ye doğru. "Dokunma, Şerife. Bırak," dedi kadının elini çekerken.

"Hele Ecevit vallah derdim değildir canını yakmak. İyisin değil mi bacım? Boyum kesilesice ben sağa ne yaptım?" diyen Şerife'nin sesini duyan Bedia kasılarak halayı durdururken Işıl yanakları kıpkırmızı bir şekilde kafasını kaldırdı. Herkesin kendisine endişeyle baktığını gördü ki etrafında yaklaşık yüz elli kişi vardı.

"Hayır, lütfen durdurmayın. Sadece kramp!" dedi utançla. "Bedia teyze, sorun yok."

Bir uğultu başladı. Herkes başka ağızdan ne olduğunu soruyordu. Işıl daha da utanırken boynuna asılmış, bileklerine geçirilmiş ağır altınlarla birlikte yere karışıp yok olmak istedi. Herkes kendisine çok dikkatli bakıyordu.

"Dursun, duracak!" dedi Ecevit sertçe. "Gücünü harcama. Zorlamanı istemiyorum."

Işıl utancından onu duymuyordu bile. "Eğlencenizi benim için bozmayın. Ben gerçekten iyiyim. Sorun yok. Devam edin. Biraz dinlenirsem hemen size eşlik ederim." Bu anın yaşanması tüm beynini ele geçirmişti sanki. En korktuğu şey oluyordu. Herkes kendisine acır gözlerle bakıyordu. Tek bir şey istiyordu... kaybolmak.

"Hele bacım sen tabii yol yorgunusun. Ondandır za-"

"Çekil, Şerife!" diyen Bedia'nın sesi meydanın ortasına keskin bir bıçak gibi indi. Otoritesi elle tutulacak kadar ağırdı. Şerife, kadının sözünü düşünmeye fırsat bile bulmadan hemen geri çekildi.

Bedia, ağır adımlarla Işıl'ın önünde durdu. Önce kızın yüzüne baktı. Işıl'ın gözlerindeki korku ile mahcubiyet birbirine karışmıştı. Sonrasında oğlunun yüzüne döndü. Ecevit'in endişeli bakışları Işıl'ın üstündeydi. Sağ eli, kızın sol kolunu tutuyordu. Ne sertti tutuşu ne de rahatsız edici. Sahiplenir gibiydi. Kendisi yoksa Işıl güvende olamazmış gibi tutuyordu.

"Bu gecelik bu kadar," dedi Bedia sert bir sesle. Tartışmaya kapalıydı tavrı. "Yollayın abdalları* hanesine. Gelinim dinlenecek. Herkes evlerine, hayde!"

Çevredeki insanlar sorgulamadılar bile. Herkes dağılmaya başlarken etraftan tek bir uğultu sesi bile çıkmıyordu. Bedia Hanım'ın söylediği sözler kendileri için sorgulanacak eylemler değil, emirdi. Bu koca kadın karar verdiyse kimse aksini yapmazdı. Burada düzen onun nefesiyle yürür, sözleriyle son bulurdu. Bitti denildiyse bitmişti.

"Bedia teyze, hiç sorun yok. Gerçekten. Benim için böyle bir şey-" diyecek oldu Işıl ama sözü kesildi.

"Eğlence bitti, Gün Işığı," diyen Ecevit, kızın bakışlarının kendisine dönmesini bekledi. Sesi annesi kadar sert değildi ancak ondan daha kararlıydı. "Zaten geç oldu. Eğlence yarın erkenden başlar yine."

"Kele bacım, sen korkma! Bizde eğlence bitmez," dedi Nazlı endişeli bir sesle. "Sen iyiysen bizlik hiçbir sorun olmicik."

"Ama-"

* Davul, zurna çalmayı meslek edinen kişiler.

Bedia'nın bıçak gibi keskin sesi yine yükseldi. "Aması yok, gelin. Eğlence bitti dediysek bitti. Heçbir şey gelinimin canından kıymatlı değil." Onun otorite dolu sesinden sonra herkes sustu.

Işıl herkesin yüzüne çekinerek baktıktan sonra, "Öyle diyorsanız..." diye mırıldandı. Bakışlarını eğip utançla mırıldandı. "Affedin beni. Üzgünüm... Ben... gerçekten elimde değildi."

Sözleri mahcubiyetini ve acısını belli ediyordu. Bunca insanın eğlencesini bozmak istemeyeceğini en iyi gören kişi Ecevit'ti ve bahsettiği tam olarak buydu.

Kendi sağlığını da hislerini de başkalarının fikirleri için tehlikeye atıyordu bu kız. Oysa kimse... Ecevit bile Işıl'ın merhametine layık değildi.

Ecevit onun koluna tekrar davranacaktı ki Işıl sağ kolunu sol elinin arasına alıp okşadı. Canını saklar gibi kendisine sarıldı. Dudaklarından titrek bir fısıltı döküldü. "Benden istediğiniz bir şey var mı? Yapılacak herhangi bir şey?"

Ağrısı o kadar fazlaydı ki gözleri dolu doluydu. Hem yaşadığı utanç hem de hissettiği eksiklik kursağına acı gibi hızla, mahcubiyet gibi birden doluyordu. Yok olmak istiyordu. Bu anı yaşamak yerine hiç var olmamayı dilerdi.

Onu izleyen birinin yüreğine canlı canlı bıçak sokuyordu mahcubiyeti. Hiçbir yalanı yoktu. Saf bir dürüstlükle bakıyordu gözleri.

"Seni odanıza götürelim bacım," diyen Şerife, Bedia Hanım'a dönünce kadının bir oğluna bir gelinine baktığını gördü. Kadının çoktan kararını verdiğini görünce geri çekildi. "Ne yapalım hanımım?"

"Bige," dedi Bedia meraklı gözlerle uzaklaşan kalabalığı süzerken. "Abinin eski odasına kadar eşlik et Işıl'a. Oda hazır."

Ecevit annesine bakarken onun niyetini anladı. Etraftaki herkes onları gerçekten evli biliyordu ve ayrı odalarda yatacak olmaları dilden dile yayılırdı. Ayrıca bir kişinin bile gözüne batmamalılardı. Mecburen aynı odada konaklayacaklardı.

Işıl kıpkırmızı gözleriyle, ürkmüş bir halde birden Ecevit'e döndü. Korkar gibi bakınca Ecevit yutkundu. Ne yapmalıydı? Kızın kendisine ihtiyacı mı vardı? Neden öyle bakıyordu? Sanki ona eşlik etmezse hayatı tepetaklak olacakmış gibiydi.

Bedia kısa bir an oğluna baktı. Bakışlarıyla mesaj verdi. Annesinin kendisiyle konuşmak istediğini anlayıp, "Sen git, ben geliyorum, Gün Işığı," dedi Ecevit ağır bir sesle.

Bedia başıyla onayladı ağır ağır. Bige usulca Işıl'ın yanına yanaştı. Genç kızın kollarıyla kendine sarılması, sanki kendisinden başka kimsesi yokmuş gibi hissetmesi hepsinin içini oyuyordu. Özellikle de Ecevit'in...

Işıl, Bige'nin yanında eve doğru ağır adımlarla yürürken bir an arkasına baktı. Göz göze geldiler. O bakışta hem çekingenlik hem de bir çağrı vardı.

Beni yalnız bırakma.

Işıl'ın dudaklarından tek bir kelime bile dökülmüyordu. Ecevit ise ayağa kalkmak, yanına gitmek istedi ama tek bir adım atamadı. Yumruklarını sıkıp derin bir nefes aldı.

Duvarlar, değil mi? *Duvarlar.* Üstüne gelen, onu sıkıştıran duvarlar. Nefes aldırmayan, istediğini yaptırmayan duvarlar.

Lanet olası, yıkılmayan, inatçı duvarlar.

Bige ve Işıl konaktan içeri girince Bedia, "Şerife siz de kınayı yoğurun da paketleyin. Yarına hamama gidicik. Yemeklere de karılar başlasın," dediğinde Şerife ve etraftaki kadınlar dağılmaya başladı. "Bu gece adamlar Ayşe Nene'de kalıcı. Burada Alkan, sen ve Aslan dışında oğlan olmuycı. İçin rahat etsin."

Bu cümleler ile anlaşıldığını fark etti. Evlerinde komşuları, akrabaları kalırdı fakat Işıl buradayken kimseyi istemiyordu. Onun canı kendisinden de değerliydi. Sırf annesinin gönlü kırılmasın diye bu merasime boyun eğmişti çünkü annesinin kararlarını sorgulamaz sadece uygulardı. Konu Işıl'ın canı olduğunda, tam şu an olduğu gibi... annesini de ezip geçmek istiyordu.

Ecevit annesinin gözlerinin içine baktı. Bir yandan huzur buldu, bir yandan da baskı hissetti. "Sen benimle gel. Biraz konuşalım," dedi Bedia. "Alkan, sen Aslan'ı uyut. Bige'ye söyle, Işıl'la kalsın," diye sertçe talimatları verince Alkan onaylayarak ortalıkta çocuklarla koşturan Aslan'ı kolundan tutup kucağına aldı.

"Aslan'ım uyku vakti!" diyerek Aslan'ı bacağından tutarak baş aşağı salladı. Aslan neşeyle çığlık atınca Alkan da sırıttı. "Hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Dayı azıcık daha salla!"

"Beynin mi aksın tosbağa kafa!" diye kahkaha atan Alkan konağa yürümeye başladı. Onların sesleri arasında Bedia oğluna sandalyeleri işaret etti. O sırada sessiz sessiz yemekleri, masaları ve sandalyeleri toplayan delikanlılar, "Ne edek hanımım?" diye sordu. Bedia cevap vermedi.

"Buraları toplayıp evinize gidin," dedi Ecevit soğuk bir sesle.

"Abi, istersen bekleyek sizi."

"Gidin, uyuyun. Yarın sabahtan konuşuruz," dedi Ecevit çocuğa sakince.

"İyi geceler abim, hanımım," diyen genç çocuğa başlarıyla onay verdiler. Sandalyelere kurulduklarında Bedia bir süre oğlunun yüzünü süzdü. Ecevit

oturduğu sandalyede geriye kayarak elinin birini cebine attı. Paketini çıkarıp dalgınlıkla dallardan birini dudağına götürdüğünde aklına yeni gelmiş gibi annesine baktı.

İçmek için izin ister gibi durdu. "İç zıkkımı," dedi Bedia ters ters. "Belli kafan yerinde değil." Ecevit paketini annesine doğrultunca Bedia elinin tersiyle tokat atıp paketi düşürdü. "Ayıptır, hiç kafan ermiy. Elli kere dedim bağa uzatma diye. Hem kendi ömründen yiysin hem gözümün önünde terbiyesizlik yapiysin."

"Bizden gizli saklı içtiğini biliyorum. Odandaki paketin yerini elimle koymuş gibi bulurum," diyen Ecevit pakete uzanmayıp sigarasını yaktı. Gözleri karanlığa daldı. Kafasının içini meşgul eden turuncu renkli bir kadındı. "Neyi saklıyorsun benden? Ben senin içini bilirim."

"Sen biliysin de ben bilmiyim mi, Ecevit Efendi?" dedi annesi kaşlarını çatarak. "Kıza bakarken içinin nasıl gittiğini görmiyim mi saniyin?" Ecevit sessiz kaldı. "Kele bağa bak, o kız olmaz, Ecevit. Ne babana ne Kor'a yaptığını bu kıza yapmicin."

"O adamla aynı kefeye koyma kızı," dedi Ecevit sıkılı dişleri arasından. "Onlar gibi değil o."

"Kutay'ım baban gibi miydi de onu da kapı dışarı ettin?"

"Anne..." dedi uyarır gibi. Artık sabrı kalmamış gibiydi. İçinde durmadan eşilen bir yara vardı ve yarayı kanatmaya uğraşıyorlardı. Özellikle Bedia, hiç durmadan eşeliyordu yarayı. "Ben hiçbir şeyi keyfe keder yapmadım. Bunu bile bile haftalardır yüzüme vuruyorsun. Öncesinde bana bu kadar bahsetmeyen kadına ne oldu da şimdi ondan başkasını düşünmüyor?"

"Özledim oğlum," dedi Bedia birden. "Bir arada görmeyi özledim sizi. Ailen yok dediniz, git sürün dediniz ona. Düğününde kardeşin de olmasın mıydı? Ben nasıl susuyum buna?"

Ecevit başını öne eğdi, sigarasından derin bir nefes çekti. Duman ciğerini yakarken gözleri kısıldı. Annesinin sesi, dumanın içinden ağır ağır sızıyordu. Sessiz kaldı. O ne yaptıysa bildiği, inandığı şeyler uğruna yapmıştı. Kardeşlerini korumak, hanesini ayakta tutmak için yapmıştı.

"Ben bu hanenin yükünü evlendiğim günden beri taşırım, Ecevit. Sen gidersin ardında ben kalırım. Alkan gider, ben kalırım. Bige gider, ben kalırım. Kutay gider, yine ben kalırım. Sizin tüm yükünüz omzumda ama böyle ona yabancı oluşunuz dünya atiy sırtıma."

Ecevit annesinin sözlerine karşılık vermedi. Verirse kalbini kırardı. Sigarasından bir nefes daha çekerken içi bunalmıştı. Geçmişe dönmüş gibiydi; annesinin ilk zamanlarına. Bedia ne kadar otoriter ve dediğim dedik bir kadın

olsa da bu ailede en çok Ecevit'e dinletemezdi sözünü. Ecevit başına buyruk bir adam değildi ama bazı sınırları vardı. O sınırların üstüne annesi bile basmazdı.

Şimdi ise Bedia ilk kez... Ecevit'in sınırlarıyla oynuyordu.

"Sen şimdi bu kızı öyle gözünle süzerken ben korkuyum. Sen o kıza kendini kaptırırsın, sonra bir gün yine bir fırtına kopar. Ben gene yıkılırım. Onu kaldıracak halim yok artık. Aynı acıyı yeniden yaşatıcın diye korkuyum. Baban gibi yapıcın diye..."

Birden oğlu kendisine dönünce hiç bozmadı istifini. Bunu söylemiş olamazdı. Ecevit babası gibi yarı yolda bırakmazdı. Asla babasına benzemezdi. Ailede huyu babaya çeken kişi belliydi.

Bedia devam etti. "Ben o kızın gözyaşını görmeyim, Ecevit. Eğer o kızın gözünden dökülecek tek damlada bile senin payın olursa... işte o zaman evlat da olsan karşımda durursun. Helalleşmem de gözüm de görmez seni."

"Ben babam değilim anne," dedi Ecevit sert, boğuk sesiyle. "Kaçıp giden, ardında harabe bırakan ben olmadım. Ben kalanım. Ben yüklendim, ben uğraştım, ben korudum." Öne eğildi. Sesi kalınlaştı, boğazındaki acı karıştı havaya. "Bendim anne. Her şey eksiksiz olsun diye kendini ateşe atan bendim."

Öyleydi. Sırf kardeşleri kimsesiz hissetmesin diye kendinden vermek zorunda kalan Ecevit'ti. Bedia da çocukları kimseye muhtaç olmasın diye senelerce uğraşmıştı da... yetmemişti. Kadın başına çok hor görülmüştü. Sonra bu koca konağın hanımı olmuştu ama ne zorluklarla olmuştu. Hikâyesi yerlerde sürünmekle sürebilirdi ama Ecevit annesinin ayağına taş bile değdirmemişti. Ecevit olmasaydı ne bu konak olurdu ne de Bedia...

"Ben de senin gibi kalanım amma ben kovmadım. Sen kovan oldun. Kalanın yükü gidenden beter. Kovanın vicdanı nasıl rahat?" Bir an duraksadı. "Babana kızgınsın anladım ama Kutay, babası gibi değil, Ecevit. Sen ona açıklama fırsatı vermedin."

"Gözlerimle gördüm anne. Ne babadan ne ondan fayda yoktu. Haneyi ateşe atan kim varsa kapı dışarı ettim. Benim yüküm, sizin yükünüz... onların oyununa kalamazdı," dedi ve yarısına geldiği sigarasını öne eğilip söndürdü. Tadı kaçmıştı. "On yıl oldu neredeyse. Sen de atlat, bitsin artık. Sürekli yüzüme vuruyorsun, kalbini kıracağım diye susuyorum ama artık beni kenara çekip bahsetme şu çocuktan."

"O çocuk senin kanın, gardaşın!" diye bağırdı Bedia. Sesi konağın avlusunda yankılandı. Etrafta kimse yoktu fakat onun sesini herkesin duyduğuna emindi Ecevit. "Ben oğlumu biliyim... Onun gözüne baksaydın onun yapmadığını anlardın. Senin gözünü baban bürüdü. Baktın, *babam gibi mi oldun*

dedin, sustun. Yanıldın, Ecevit. Bu senin yükündür! Gardaşının kimsesizliği senin yükündür."

Hayır. İşte orada haksızdı bu koca kadın.

Ecevit sabırla öne eğildi. Elini masaya dayadı, annesinin yüzüne eğildi. Bedia oğlunun bakışlarıyla karşılaşınca kesik bir nefes aldı. Hafifçe geriledi.

"Sana bu son lafım olacak, bir daha da açarsan seninle konuşmam anne. İyi dinle şimdi beni," diye giriş yapışıyla Bedia'nın gözleri doldu.

Oğluna değil de... bir yabancıya bakıyordu sanki. Öyle sert, kararlı, gamsız bir yabancıydı ki çok uzaktı elinde büyüyen aslanına.

"Ben Kor'u aylarca dinledim, yapma dedim. Beni dinlemeyen oydu. *Eğer bir daha seni o tarafta görürsem yüzüne bakmam* dedim. *Yapmam abi* dedi. Yaptı. Gözlerimle gördüm yaptığını. Ne yaptıysa... kendi elleriyle yaptı!"

Sesi keskin, tavrı dik, bakışları kendinden emindi. Pişmanlığı yoktu. Asla da olmayacak gibiydi. Yüreğinde tek bir kül bile yoktu. Yanmıyordu içi.

"Şimdi sırf bir arada değiliz diye yükü benim omzuma atma. Eğer o burada kalsaydı ne sen bu konağın başındaydın ne de Bige ile Alkan oldukları yerde. Duydun mu anne? Ben sizin için yaptım. Kor'un yüzüne baktım, babaydı. Gözüne baktım, babaydı. Sözlerini duydum, babaydı anne! Ya birimiz yanacaktı ya hepimiz. Neden anlamıyorsun! Ben bu aileyi ikinci kez yakamazdım!"

Annesinin ellerinden birini aldı, öptü ve alnına bastırdı. Saygıda kusur etmezdi ama sınırları zorlanınca kendini dizginlemek zor oluyordu. "Bak, sen benim en kıymetlimsin. Gözünden düşen için dünyayı yakarım. Benim yüküm zaten yüktür, taşırım ama başkasının hatasını benim sırtıma vurma anne. Yapma bize bunu. Haklısın dedin, sustun senelerce. Şimdi niye beni suçluyorsun?"

Ecevit alnını Bedia'nın elinden kaldırmadı. Annesine bunu yaşatmak istemezdi fakat sırf düğünü diye, sırf Bedia onları eksik görmesin diye de o şeref yoksunu kardeşini buralarda görmeye katlanamazdı.

Görevde olduğu, tek bir davranışına bile dikkat ettiği düğüne çelenk gönderip sahte soyismini yazacak kadar haysiyetsizdi Kutay. İşi gücü eğlenceydi. Annesi kadar ailede olanları umursamıyordu. Nerede olduğunu kimse bilmezdi, kimseye söylemezdi de. O hayatı boyunca bencil, sadece kendini düşünen bir yalaka olmuştu.

Ecevit'in canını sıkan tek şey annesinin üzüntüsüydü. Kutay da ne bok yediği de umurunda değildi.

"Hatırlıyın mı, Ecevit," dedi Bedia kısık bir sesle. "Kutay küçücüktü, daha altı yaşlarındaydı. Sen on beşinde kocaman adam olmuştun. Bahçede

tavukların arkasından koşardı. Sen de arkasından bağırırdın *uçacakmış gibi koşturma, düşicin* diye. Dinlemezdi. Düşerdi, dizi kanardı, koşar alırdın kucağına. Hatırla, Ecevit'im... Gözüne bakışını hatırla. Ben dün gibi hatırlıyım." Sesi çatallaştı. "Vallahi billahi, o gözde kötülük yoktu. Hep oyun, hep merak. O gözler benim yüreğime mühürlü. Senin gördüğün şey ne bilmiyim ama ben anneyim. Evladımın gözünden tanırım. O yapmadı, Ecevit."

Ecevit dişlerini sıktı, dudaklarını araladı ama tek kelime çıkmadı. İçinde bir şey, annesinin anlattığı o çocukluk günlerine çekip götürdü onu. Kutay'ın kahkahalarını, çığlıklarını, komik tavırlarını, girdiği her ortamda kendini sevdirişini düşündü. Bir tek abisinin paçasından tutar, onun sözünü dinler, bir tek ondan korkardı.

Ailede Ecevit'e en düşkün iki kişi Kutay ve Bige'ydi. Ecevit onlar için baba figürüydü. Abiden çok baba olarak görmüşlerdi onu.

Ecevit'in kapıyı kapatması, Kutay'ın ailesinden uzaklaşması herkese bu yüzden ağır geliyordu.

Babadan uzaklaştırılmak öyle çekip gitmeye benzemiyordu. Hangi kapı kapanırsa kapansın, babanın yüzüne kapattığına benzemiyordu.

Kutay, baba olarak gördüğü iki adam tarafından da terk edilmişti.

Ecevit yavaşça uzaklaştı ve sandalyesine kurulup yeni bir sigara yaktı. Sigarasının dumanını üflerken annesinin başka yaşı düşmedi. Bedia burnunu çekip kendini toparlarken Ecevit, bir daha Kutay hakkında konuşmayacağının yeminini kendi içinden ettiğini annesine hissettirdi.

Aralarındaki sessizlik bir süre devam etti. En sonunda Bedia, "Kızla aynı odada yatıcın," dedi soğuk bir sesle. "Kızın peşinden gitme hemen, ayıp demesinler diye tuttum seni. Biraz sonra gidersin. Kızı alıp alttaki odaya götürmüşsün, Şerife herkese yaymış. Herkesin gözü üstünüzde. Nasıl hemen evlendiğinizi, tanıştığınızı, ne yapacağınızı merak ediyler. Biliysin, kafanı dikip başkasına gözünü değdirmediğinden nasıl Işıl'ı görüp sevdiğini sorup duruyular. Yeni efsane peşinde Antep, sizi seçtiler."

Ecevit başıyla onayladı. Bir evliliğin içindeydi ve kadın tam anlamıyla karısıydı. Bu topraklara yanında bir kadınla dönmeyeceğine hatta hiçbir zaman yanında bir kadın taşımayacağına emindi fakat artık devran dönmüştü. Belli ki dönmeye de devam edecekti.

Ecevit Demirhan'ın elinden tuttuğu ilk ve tek kadını herkes merak ediyordu.

Hikâye neydi? Kim iyi, kim kötüydü? Kim ilk âşık, kim maşuktu? İlk görüşte miydi? Ecevit'in zincirleri nasıl çözülmüştü? Işıl nasıl bir kadındı? Ecevit kendi yaşıtlarına dönüp bakmazken, kendinden küçükleri bacısı görürken bu

kız nasıl onun kurallarını değiştirmişti? Antep insanı Büyük Demirhan'ın durumunu merak ediyordu.

Tam o sırada konağın kapısından giren Seçil Atabey'i fark eden Bedia, "Dünürüm gelmiş!" diye bağırarak ayaklandı. "Kele dünürüm hoş geldin! Gönül isterdi seni davulla, zurnayla karşılayım amma herkes yataklara dağıldı... Sen de yol yorgunusundur şimdi, gel seni odana götüreyim."

"Hoş buldum, Bedia dünür. Hoş buldum. Geç kaldığıma yanarım, eğlenceyi kaçırdım." Seçil, konağın avlusunda ayakta dikildiği yerde ellerini birbirine kenetlemişti. Yol yorgunluğunun üstünde başka bir ağırlık vardı sanki. Dudaklarının kenarı gülümsemeye çalışsa da bakışları temkinliydi. Bakışlarını Ecevit'e çevirip baktı. "Merhaba, Ecevit."

"Yolculuk nasıldı?" diyen Ecevit gözlerini kısarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Geç kaldınız."

"Birkaç işim vardı, onları hallettim. Atilla düğün günü gelecek. Siz, Ankara'daki düğüne bizden çok kişi gelmedi deyince ben de bizden herkesi çağırmadım. Birkaç yeğenim, kuzenlerimin çocukları gelecek," derken bakışları Ecevit'in üstündeydi. "Işıl nasıl? Odasına mı geçti?"

Bedia da Ecevit de Işıl'ın ağrısını söyleyip söylememek arasında gidip geldi. En sonunda Bedia, "Çok yoruldu bugün," diyerek konuyu kapattı. "Hadi biz içeri geçelim. Bir kahve içmeden bırakmam seni."

Seçil, "Olur," diye cevap verdi. Sonra tekrar Ecevit'e döndü. "Işıl iyi değil mi? Beni görmeden yatmaz normalde."

"İyi," dedi Ecevit yalnızca. Neden sorguluyordu bu kadın? Elbette Işıl'ın canı acımıştı ama sanki Seçil'in aklında olan, endişelendiği kızın eli değildi. Bakışlarında ayrı bir merak vardı.

"Benim için önemli olan Işıl'ın güvende olması, Ecevit," diyen Seçil'le birlikte Ecevit kaşlarını kaldırdı. "İyi derken... iyi mi?" diye ısrarla bastırdı tedirgin bir tonda. "Her şey yolunda mı?"

Ecevit, orta yaşlı, zarif, kızıl saçlı kadını birkaç saniye izledi. Normalde umursamaz görünen kadının endişesini anlamaya çalıştı. "Yolunda olmayacağını düşündüğünüz şeyler mi var?" diye sordu rahat bir tavırla.

"Tekrar yaşamasını istemediğim bazı şeyler var," dedi Seçil.

"Ben varken korktuğunuz hiçbir şey yaşanmaz, Seçil Hanım. Özellikle Işıl... ben varken zarar görmez. İçinizi rahat tutun."

Seçil hafifçe gülümsedi. "Biliyorum. O yüzden rahatım pek tabii ama unutmayın ki herkesin gözleri üzerinizde, Ecevit. Bu sadece sizin değil, bizim de sorumluluğumuz."

Ecevit kadının bakışlarındaki anlamı yakalayınca duraksadı. Seçil'in cümlelerindeki ağırlık, Işıl'a yapılan saldırının ve emeğinin çalınmasının hâlâ canlı bir mesele olduğunu, her adımda farkında olunması gerektiğini gösteriyordu.

"Korkmayın," dedi sadece. Ellerini dizlerine yasladı. "Ben de yatayım," diyerek ayaklandı. Cevap vermeyecekti ve umursamayacaktı fakat daha fazla dayanamadı. Seçil'e çevirdi bakışlarını. "Bu oyunu nasıl oynayacağımı biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Her seferinde hatırlatmanın anlamsız ve gereksiz olduğunun farkındasınızdır."

Seçil ona bakarken burnunu dikti. "Fakat sana bakınca herkes bunu hatırlatmanın gerekli olduğunu düşünüyor. Hatayı kimde aramalıyız?"

Ecevit, bir süredir içinde olduğu durumu anlamıyormuş gibi duruyordu. Herkes sürekli aynı şeyleri söylüyor, kızı üzmemesi gerektiğini ve bu oyunun önemli olduğunu söylüyordu.

Oysa Ecevit farkındaydı. Bu oyunu birisinden öğrenecekse o kişi Işıl'dı. Sadece Işıl ve Ecevit vardı. Onların çevresinde kimin ne dediği önemli değildi artık. En azından Ecevit için.

"Kendinizde," dedi Ecevit soğuk bir sesle.

Seçil sarsıldı. Kaşları çatıldı ve yutkunarak önce Bedia'ya sonra da Ecevit'e döndü. Birden o kadar tedirgin göründü ki Bedia'nın bile kaşları çatıldı. "Pardon?"

"Kızınızı benim kim olduğumu bile bile bu evliliğin içine sürükleyen sizsiniz. Ben zorundaydım, Seçil Hanım. Benim için emirdi. Üstelik beni çok önemli bir görevin ortasından çekip alan, aylardır çabaladığım emeklerimi hiçe sayan bir emirdi. *Emir demiri keser* dedim, başımı eğip kızınızın başına geldim. Peki siz? Bir anne olarak kızınızdan nasıl bunu isteyebildiniz? Hiç tanımadığı, dağdan çekip çıkarılan bir adamla evlenmesine nasıl razı geldiniz hemen?"

"Bu Atilla'nın kararıydı ve Atilla yanlış bir karar vermez, Ecevit. Eşimin arkasındayım. Sana güvenmiş ki evlenmenize karar vermiş," dedi Seçil kendini korumak isteyerek.

"Kararın yanlış olduğunu savunmadım, Seçil Hanım. Hatayı kendinizde aramanız gerektiğini söyledim. Burada suçlu ne Işıl ne de benim. Sanki sorumlu benmişim gibi kızınız hakkında beni uyarmaya hakkınız yok. O hakkı bir süre önce kaybettiniz. Böyle azarlar, aşağılar gibi karşıma geçip konuşamazsınız."

"Anlamadım?" dedi Seçil gülerek. Bir saldırıya yakalanmış gibi duruyordu. Öyleydi de. Ecevit Demirhan'ın dikenlerinden nasibini alıyordu. "Işıl benim kızım. Elbette konuşabilir, onu korumak isteyebilir, karar verebilirim."

Bu kadın da Atabeyler gibi soğuk savaş sistemine kurban gitmişti belli ki. Alttan batıracağı iğnelerle herkesi uyarıp makamını, gücünü kullanabileceğini düşünüyordu.

Kötü haber; karşısındaki adam sıcağından soğuğuna her savaşta kazanırdı. Savaş dilini en iyi bilen adamdı Ecevit Demirhan. Karşısında galip olmak neredeyse imkânsızdı çünkü o tek başına savaş meydanından burnu kanamadan çıkacak bir keskin zekâya sahipti.

"Işıl hakkında herhangi bir kararı ancak Işıl kendi verebilir. Ve kocası olarak ben..." Seçil elini gerdanına koyarak kendini savunmak isterken Ecevit gözucuyla kendisinden hayli kısa kadına baktı. "Bir daha karşıma geçip bana içi boş kelimelerde bulunmayın ve karım ile aramdaki herhangi bir meselede fikir belirtmeyin. Işıl üzerindeki otoriteniz benim olduğum yerde geçersiz." Noktayı koymuş gibi geri çekildi. "İyi geceler."

Ve kadının bir şey demesine fırsat vermeden uzaklaştı.

Bedia da Seçil de şaşırarak onun arkasından bakarken Ecevit konağa girip üst kata çıktı. Eski odasının önünde durduktan sonra taş duvarların arasında kafasını eğerek kapıyı çaldı. Herhangi bir ses gelmeyince kapıyı araladı.

Işıl, üstüne geçirdiği beyaz pijama takımıyla yatağın ortasında cenin pozisyonunda yatıyordu. Uzun, kızıl saçları yatağın üstüne yayılmıştı. Kafasını omzuna doğru kapatmış, saklanmıştı. Sağ kolu yatağın ortasına doğru uzanırken sol koluyla karnına sarılmıştı. Uyuyordu, hatta çok güzel uyuyordu.

Ecevit kapının aralığından içeri süzüldü. Odayı loş bir lamba aydınlatıyordu. Gölgeler, taş duvarların üzerinde kıpırdayıp duruyordu. Gözleri yatağın ortasında küçülmüş bir çocuk gibi duran Işıl'a takıldı. İçinde bir şeyler yer değiştirdi. Tanımlayamadığı ama hayranlık uyandıran bir his kendini belli etti.

Yavaş adımlarla yaklaşıp baş ucuna oturdu. Kız banyo yapmıştı. Saçları yine eskisi gibi dümdüz ve yumuşacıktı. Yüzünde makyaj yoktu.

Ecevit elini uzatacak oldu ama tereddüt etti. Onu uyandırmak istemiyor muydu yoksa kendisi mi korkuyordu dokunmaktan, bilmiyordu. Sadece sessizce izledi. Her nefes alışında çıkan sesleri, kirpiklerini, burnunu, yanaklarını, çillerini hafızasına kaydetmek için öylece durdu.

Sonrasında eli dayanamadı. Hayır, kendisi değildi. Eli karşı koyamadı Işıl'a.

Sol eli yavaşça havalandı ve kızın yatağın ortasına uzanan sağ eline yöneldi. Hafifçe eline dokunduğunda Işıl'ın parmakları Ecevit'in dokunuşunu yanıtsız bırakmadı. Hafifçe kıpırdadılar.

Ecevit'in yüzü kaskatı kesildi, bir kova dolusu buz göğüskafesine dökülmüş gibi donakaldı. Işıl'ın parmakları hareket etmişti hem de Işıl uyurken. Ecevit'in parmaklarına doğru bir sıcaklık aktı kızın elinden.

Yavaşça avucunun ortasında parmaklarını oynattı, kızın avucuyla oynamaya başladı.

Duvarlar... Evet, duvarlar. *Duvarları sikerdi.* O duvarları yıkıp molozlarını çöpe atar sonra da ateşe verirdi. Duvarlar... Taşağına sürerdi duvarları. Umurunda değildi.

"Senin önüne hiçbir duvar koyulmuyor," diye mırıldandı içinden.

Kendine itiraf edemediği bir denizde dalgalanıp duruyordu, bu da önemli değildi. Önemli olan tek şey oydu.

Bir süre kızın parmaklarıyla ince ince oynadı. Onun parmaklarıyla uğraşmak, o görmezken ve bilmezken uğraşmak güzeldi fakat o bakarken dokunduğunda ister istemez geriliyordu. Annesinin yeni yaptığı tatlıdan bir parmak alırken yakalanmış küçük bir çocuk gibiydi...

Işıl aniden kıpırdanınca Ecevit ateşe dokunmuş gibi elini kaçırdı. Kendini yere attı, kolunun birini kafasının altına koyup yerde uzanarak tavanı izlemeye başladı. Boşlukta sallandı zihni. Işıl'ın uykusuna zarar vermemek en büyük önceliğiydi.

Hiçbir şey yokmuş gibi tavana bakarken, Işıl uykulu gözlerle kafasını kaldırıp etrafına bakındı. Sağ elini oynatırken bir an canı yandı, ince bir inilti çıktı dudaklarından.

Ecevit birden kafasını kaldırıp kızın yüzüne bakınca Işıl korkarak yatakta geriledi ve ağzından kısık bir çığlık kaçtı. "Ecevit? Sen misin?"

"Benden başka kim olabilir?" dedi Ecevit çatık kaşlarla.

"Niye buradasın?" diyen Işıl dudaklarını ısırdı. "Bu odada mı yatacaksın?"

"Annem bu odada kalmamın doğru olduğunu düşündü."

Zaten başka odada kalmazdı. Eğer çatının altında başka birileri varsa asla Işıl'dan uzakta olmayı seçmezdi. Aslında Ecevit... hiçbir şekilde Işıl'dan uzakta olmayı istemiyordu. Düşünceleri ve istekleri, davranışlarının tam tersiydi.

"Neden yerde yatıyorsun?" diye fısıldadı Işıl merak dolu bakışlarını onun üstünde gezdirirken.

Ecevit zaten hep yerde yatardı. Uyku tulumu olsa da olmasa da sırtı yatağa alışkın değildi. Yatakta uyuyamıyordu. Bir süredir de evde, çalışma odasının koltuğunda durduğu ve uyuyamadığı için bu gece birkaç saatlik uyku çekeceğini iyi biliyordu. Bu gece yerde yatar, uyurdu.

Işıl ondan cevap beklerken koluna yayılan ağrı yüzünden dişlerini sıktı ve birden gözlerini Ecevit'ten çekti. Sol elini karnına daha sıkı sardı ve yavaşça yatağın ucuna doğru kaydı. Boğazından ince, acı dolu bir ses çıktı.

"Acıyor mu?" diye sordu Ecevit. Sanki alacağı cevap çok şey değiştirecekti.

Işıl cevap vermedi. Bir gözyaşı yanaklarına süzülürken dudakları titredi. İlaç içme saatine kadar biraz uyursa geçeceğini düşünmüştü ama geçmiyordu işte. Daha fazla acıyor, acıtıyordu.

"Benden saklama," diyen Ecevit yattığı yerden doğruldu. İçinde bir yerlerde ona dokunmak istiyor ama zarar vermekten çekiniyordu. "Acını, yaranı, ağrını görüyorum."

"Bazen görülmek yetmiyor, anlaşılmak lazım. Tabii anlayana da yük olmamak lazım," dedi Işıl neredeyse fısıldayarak. Burnundan derin bir nefes çekti, acısı daha öncekilere benzemiyordu. Titreyen eliyle sağ kolunu okşamaya çalıştı. Ecevit'in sessizliğini fark edince daha fazla durmanın garip olacağını anladı. "Biraz hava almam gerekiyor. Toparlarım." Yavaşça ayağa kalktı ve kapıya yürüdü.

"Işık," diyen Ecevit arkasından seslenince Işıl yavaşça ona döndü. Gözleri yaşlıydı, yanakları ve burnunun ucu kıpkırmızıydı.

"Efendim?" dedi ilk kez. Işık olduğunu kabullenmiş gibi duruyordu. Ya da bu tamamen Ecevit'in düşüncesiydi. Kız çok acı çekiyordu ve ne söylendiğini duyamıyor da olabilirdi.

"Tek başına toparlayamazsın."

"Ben hallederim, hep hallettim," diyen Işıl arkasını dönüp gitmeye kalktı.

"Neden?" diye sordu Ecevit.

"Çünkü kimse benim için halledecek kadar görmedi beni," diye fısıldayan Işıl gülümseyerek omzunun üstünden ona baktı. Ecevit yine o bakışı gördü.

Beni yalnız bırakma.

Işıl tek bir şey daha demeden kapının arkasındaki askılıktan ince sabahlığı alıp omuzlarına geçirdi, kapıyı açarak çıktı ve arkasından da kapattı.

Bu muydu yani? Ecevit'in yaptığını yapıyordu. Cevap veriyor ama devam ettirmiyordu. Sırtını dönüyordu. Kaçıyordu. Tıpkı Ecevit'in birkaç gündür yaptığı gibi. Ecevit'in duvarlarının aynısını mı inşa ediyordu bu kız?

Öylesine bir kız değil. Işık gibi Işıl. Gün ışığı. Ecevit'in ışığı.

Kızın arkasından bakakaldı. Işıl'ın ayak sesleri taş koridorda yankılandıktan sonra sessizlik ağır bir düşman gibi odaya çöktü. İçindeki öfke, kaygı ve bilinmezlik birbirine karışıyordu. Derin bir nefes aldı, ellerini dizlerine bastırarak ayağa kalktı.

Odanın içinde volta attı. Ellerini arkasında birleştirdi. Odanın bir ucundan diğer ucuna yürüdü. Kafasının içinde o bakış dönüyordu. *Beni yalnız bırakma. Beni yalnız bırakma. Beni yalnız bırakma.*

Ne yapmalıydı? Gitmeli miydi?

Sikerler, dedi içinden. *Sikerler. Artık benden başka kimsesi yok. Bir tek ben varsam tek ben olacağım.*

Komodinin üstüne dağılmış olan ilaçlardan birini aldı. Belli ki Işıl dökmüştü ilaçları. Sürahiden su doldurdu ve eski dolabını açıp kalın hırkasını aldı. Hızla odadan çıkıp etrafa bakındı. Sağa, sola, tekrar sağa ve tekrar sola. Kalbinin hızı mantığıyla bir savaş halindeydi.

Tam içindeki sese güvenip odaya dönecekken koridorun sonundaki balkonun aralık kapısından uçuşan turuncu saçları gördü. Nasıl fark etti, nasıl hissetti bilmiyordu ama o an dünya yavaşladı.

Hızla ilerledi ve balkonun kapısını tamamen açtığında Işıl'ı gördü. Üzerine geçirdiği ince sabahlığına sarılmıştı. Sağ kolu, sol koluna göre daha güçsüz dursa da o hepsini yalancı çıkaracak kadar güçlü görünüyordu. Rüzgâr saçlarını savuruyordu. Yüzü solgundu ama gözleri acıya ve uykusuzluğa dayanıklıymış gibi geceye çevrilmişti.

Ecevit yavaşça arkasından yaklaşıp elindeki kalın hırkayı kızın omuzlarına bıraktı. Işıl omuzlarına yüklenen ağırlık ve sıcaklıkla birlikte bakışlarını yavaşça ona çevirdi. Ecevit'ten başkası olmayacağını bilen ve onun gelmesinden memnun olduğunu gösteren gülümsemesi vardı yüzünde.

Çıplak ayaklarını birbirine yaklaştırıp parmaklarını kıvırdı ve hırkaya sarıldı. "Buldun beni," diye fısıldadı acı dolu bir sesle. "Neden geldin? Uykunu bölmemek için gitmiştim." Bakışları Ecevit'in elindeki bardağa kaydı. "Mutfağa mı gittin? Sürahiyle bardak vardı odada. Oradan içseydin." Ecevit cevap vermezken sol gözünden bir damla düştü yanağına. "Seni rahatsız etmemek için çıkarken ilacımı almayı unutmuşum. İlaç saatim yaklaştı, birazdan içerim ben de. Acıyı bastırmak için biraz nefes almak istedim ama niyeyse her nefeste daha da büyüyor," diyerek sol elinin tersiyle yanağını sildi.

O anda Ecevit'in eli açıldı ve avucunun ortasında minik bir nokta gibi duran ilacı gösterdi.

Işıl'ın bakışları koca adamın avucuna kaydı. "Benim ilacım bu. Onu mu getirdin?" Işıl burnunu çekti, ağlamamak için direnirken etrafa bakındı. "Annem geldi mi?" Ecevit başıyla onayladı. Işıl, yanaklarına dökülen sıcak yaşları silmeye yetişemedi tek eliyle. O da yüzüne kapattı elini. Saklanmak ister gibi önce yüzünü gizledi ama oradaydı. "Ağladığımı görmesin."

Ecevit tek elini kaldırıp kızın çenesinin altına götürdü ve çok yavaş bir hareketle yüzünü yukarı kaldırdı. Işıl elini hafifçe yüzünden uzaklaştırırken Ecevit'in gözlerinde beliren yoğun koruma ve dikkat onu bozguna uğrattı.

Ecevit kızın ilaçları komodinin üstüne dökecek kadar acı çektiğini bildiğinden ve ona yardım etmek istediğinden, "Dudaklarını arala," diye fısıldadı.

Işıl onun ne dediğini anladığı gibi düşünmeden, refleksle dudaklarını araladı. Ecevit onun dudaklarından içeri ilacı bırakırken kızın dudaklarının ıslaklığını parmağında hissetti. Kanı damarlarını ateş gibi sardı. Kafasının içinde bir patlama gerçekleşti. Bakışlarını kızın dudaklarının kızıllığından alamazken derince yutkundu.

Boğazından geçen yutkunma sesi, gecenin sessizliğinde yankılanır gibi oldu. Parmak ucunda hâlâ Işıl'ın dudaklarının nemini hissediyor, bu duygu bütün kemiklerini kırıyordu.

Bardağı yavaşça ona uzatırken düşünme yetisini siktir etmiş gibi duruyordu. Işıl düşünmeden sudan birkaç yudum alıp ilacı yutmaya çalıştı. Gözlerini yukarı, Ecevit'in gözlerine kaldırdığında Ecevit'in bakışlarının kendi dudaklarında takılı kaldığını gördü.

Işıl yavaşça bardaktan uzaklaştı. "Teşekkür ederim," dedi usulca. Sesi hem utangaç hem de minnet taşıyordu. "Yardım ettiğin için. Yani... zorunda değildin sonuçta," diyerek altdudağını ağzının içine yuvarladı.

Ecevit bakışlarını zorlanarak gökyüzüne çevirdi. Bardağı elinde sıkarken kırabileceğini anlayarak balkondaki minik masaya bıraktı. Elinin birini taş korkuluğa götürüp sıktı. Elinin altında parçalanan taşları hissetti.

"Işıl," dedi çok derinden gelen bir sesle. "Beni sınama."

"Efendim?" dedi Işıl nemli gözlerini kırpıştırarak.

Ecevit'in gözleri bu kez ona döndü. Karanlıkta parlayan gözlerinde, öfke ve tanımı zor olan bir ifade birbirine karışmıştı. "Beni. Sınama."

"Ne konuda?"

Cevap verse... veremezdi. Cevap kendisinde de yoktu. Ecevit hangi konuda sınanıyordu? Onu sınayan kız mıydı yoksa daha önce tanışmaktan kaçındığı, yüz yüze gelmediği duyguları mı?

Ondan ne kadar etkilendiğini söyleyebilir miydi? Kendisi farkında bile değildi. Bu hislere anlam veremiyordu.

"Varlığın içimdeki bombanın pimini çekiyor," dedi Ecevit aynı derinlikte. "Duvarlarımı çatlatıyorsun."

Işıl'ın omuzları titredi. Hırkaya daha sıkı sarıldı ama bakışlarını kaçırmadı. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Çatlaması korkutuyor seni... yıkılsa ne olacak acaba?"

Ecevit'in çenesi kasıldı. Bir an kıza doğru bir adım attı ama kendini durdurdu. Avuçlarını korkuluğa bastırıp nefesini ağır ağır verdi.

Işıl ondan cevap beklemedi. Gözpınarlarındaki yaşları silerken yüzünü buruşturdu ve sonra burnunu çekti. "Sen neden uyumadın?" diye sorduktan sonra boğazını temizledi. "Aynı odada kalmak zorunda mıyız?"

Ecevit bakışlarını ondan almadan, "Rahatsız mısın?" diye sordu.

Omuz silkti Işıl. Saçlarını sol elinde sıkıştırdıktan sonra sol omzunda topladı. Sağ boynunun açıldığını fark eden Ecevit'in bakışları kızın beyaz tenine takıldı. "Hayır, rahatsız değilim. Yani..." Güldü birden. "Tabii ki rahatsız değilim, neden olayım? Orası senin odan, bu konak senin büyüdüğün yer, burası senin memleketin. Nerede yatmak istersen orada yatarsın. Buna ben karışamam."

Ecevit, Işıl'ın yüzünden bakışlarını alamadı. Kızın nemli gözlerine rağmen geceyi aydınlatacak kadar güzel gülümsemesiyle sersemlemiş gibiydi. Dudakları aralandı ve planlamadığı bir cümle çıktı dudaklarından.

"Şirinsin."

Işıl bir anlığına donakaldı. Şoktan kocaman açılmış gözlerle ona döndüğünde Ecevit bir adım ona yaklaştı. Elini kızın beline yaslayıp kendisine çekerken bakışlarını kısa bir an avluya çevirdi. Aşağıda duran bedenin kendilerini izlediğini biliyordu.

Işıl şoku üzerinden atamıyordu. Bu bir... iltifat olmalıydı. Bile isteye Ecevit'in ettiği ilk iltifat olabilirdi. Bunun şirin kelimesi olması ise şok ediciydi. Ecevit bu tarz bir kelimeyi kullanmış olamazdı değil mi?

Ecevit'in parmakları kızın beline dokunur dokunmaz Işıl'ın bütün bedeni ürperdi. Gözlerini kocaman açmış halde hâlâ onun yüzüne bakıyordu. Ecevit öylesine içten öylesine beklenmedik hareket ediyordu ki Işıl'ın kalbi tuhaf bir hızla atmaya başladı.

"Şirin," diye tekrarladı Işıl dudakları titrerken. "Gerçekten söyledin mi bunu?"

Ecevit'in bakışları kısa bir an kızın gözlerinden dudaklarına kaydı, sonra tekrar gözlerine döndü. Sanki yanlışlıkla açığa çıkmış kelimeyi geri almak ister gibi yutkundu ama almadı.

"Evet," dedi boğuk bir sesle. "Şirinsin. Senlik bir kelime."

Işıl gülümseyecek gibi oldu. "Bunu senden duymak çok ürkütücü." Sonra birden ciddileşti. "Şirin derken... yani güzel değil de tatlı demek gibi mi? Şey... hani çocuklara kullanılan tarzda şirin mi?"

Ecevit kafasını eğdi, ikisini de şok edecek şekilde kızın beyaz boynuna dudaklarını yaklaştırdı. Öpmedi, konuşmadı, yalnızca nefesini bıraktı. Kızın

o pahalı parfüm kokusu değildi burnuna dolan. Saf tarçın ve portakal kokusuydu.

"Şirin, Gün Işığı," dedi sıcak bir sesle. Daha öncekiler gibi bir *Gün Işığı* değildi bu kez ağzından çıkan. "Sen şirinsin."

Konuştukça dudakları Işıl'ın beyaz tenine sürtündü. Tadı dudaklarının arasındaydı. Bir ömür uzağında sandığı ten, bir nefeslik mesafesindeydi şimdi. Kızın kokusu burnundan içeri sızarken bu kokunun ona hediye ettiği sakinliği sevdi. İçinde fırtına taşıyan ama dışında umursamaz bir kayayı andıran bu adam, bir kokuyla tamamen bulut gibi oluyordu.

Bir koku değil, Gün Işığı'nın kokusu.

Siktir... ne yapıyordu? Kendisini durdurması gerekmez miydi?

Işıl'ın parmakları refleksle Ecevit'in kolunu kavradı. Kaçmak istemiyordu ama kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki sanki göğsünden dışarı fırlayacak gibiydi. Başını hafifçe yana eğdi, dudaklarının arasından kısık bir nefes sızdı. "Ecevit..."

Ecevit kızın boynunda duran dudaklarını çekmedi. Aksine, cümleye ihtiyacı yokmuş gibi biraz daha yaklaştı, nefesini kızın kulağının altında kalan hassas noktaya bıraktı. "Sence çocuklara kullanılan tarzda bir şirin mi, Gün Işığı?" diye fısıldadı.

Işıl, Ecevit'in gömleğini avucunda sıkıştırdı. "Şirin... pek sana ait bir kelime gibi gelmedi."

"Sana ait bir kelime zaten," dedi Ecevit başını hafifçe kaldırırken. Işıl nefes alamaz gibi onun acı kahveleri arasında bakışlarını gezdirirken kafasını hafifçe geri çekti.

"O zaman... sadece bana söyledin bu kelimeyi?"

Bir anlık sessizlik oldu. Konağın balkonunda uzaklardan gelen bir baykuşun sesi duyuluyordu ama onların kulakları yalnızca birbirlerinin nefes seslerine hazırdı. Ecevit'in bakışları ağır ağır kızın dudaklarına indi. Gözlerinde ilk defa geri çekilme niyeti yoktu. Hatta her an her şeyi siktir edip aralarındaki mesafeyi yakacak bir niyet vardı.

"Sadece sana," dedi onaylayarak.

Işıl'ın dudakları aralanmıştı ama ses çıkmıyordu. Ecevit biraz daha yaklaşınca nefesleri birbirine karıştı.

Aralarındaki elektrik hissedilmeyecek gibi değildi. Belinde duran koca elin kendisini bu kadar iyi sahiplenmesine şaşırmıyordu Işıl. Elin evi orasıydı, oraya aitti. Başka bir yerde duramazdı.

"Ecevit," dedi Işıl yine zar zor duyulan bir sesle. Bakışlarını Ecevit'in yüzünde gezdirdi. Yüzünde hem kırılganlık hem de güven arayışı vardı. "Beni bırakmazsın, değil mi?"

Sesi öyle ürkekti ki Ecevit kafasını kaldırıp bir an onun ateş gibi gözlerine bakakaldı. Derin bir nefes aldı ve kızın suratına bakarken yüzündeki tüm ifadeyi sildi.

"Seni kim sıkıştırdıysa, senden ne çaldılarsa ve senden neler aldılarsa hepsini geri getirmeyebilirim ama bu oyunda seni bırakmam, Gün Işığı."

Işıl avucunda sıkıştırdığı gömleği rahat bırakıp sağ kolunu kaldırdı ve canı acısa da belli belirsiz Ecevit'in belinde tuttuğu eline dokundu. Bu onun yeminiydi. En zor durumda bile yapacağını söyleyeceği sözlerin altına attığı imzaydı. Ecevit bunu fark edince kasıldı ama yine bu kadına hayran olmadan duramadı.

"Ben de bırakmam, Ecevit," diye fısıldadı. "Tutamam belki ama bırakmam da."

"Tutmana gerek yok."

Birbirlerine bakarken dünyanın bütün uğultusu susmuş gibiydi. Kızın tarçın ve portakal kokusu, sesi ve elinin üstüne dokunan narin dokunuşu dünyayı siliyordu. Gözlerinin birbirlerine değdiği noktada bir elektrik akıyor gibiydi.

"O zaman... sadece bırakmam," diyen Işıl hafifçe gülümsedi. Ecevit ona bakarken gözlerini kısınca Işıl onun gülümsemeye en yakın olduğu anı seçip aldı. Kafasını hafifçe omzuna doğru yatırıp dişleriyle güldü. "En azından gülmeye yaklaşıyorsun. Bu... bir şeyleri başardığım anlamına geliyor sanırım."

Ecevit bir şey demedi. Bu anın masal kadar uzak olduğunu hissetse de samimi, içten ve doğru geliyordu kendisine. Işıl'ın varlığı, karanlığı ve çekinceleri silip yerine güven koyuyordu.

Işıl ağrısının geçtiğini, üzüntüsünün kaybolduğunu, korkularının silindiğini hissetti. Yaşadıkları yoğun an dağılmamıştı fakat en azından başka bir şeye odaklanabilmişlerdi. Ecevit az önce yapacağı, geri dönülmez anı fark ettiğinde içinden küfürler savurdu.

İddia mı? İddiayı da sikip atacaktı az kalsın. İyi ki durmuştu.

Aralarında hâlâ savaş sürüyor, söylenmemiş sözler asılı duruyordu ama Ecevit belki de ilk kez bir şeyi bu kadar net görüyordu.

Duvarlar yoktu. Işıl'a karşı ördüğü duvarlar anlamsızdı.

17. BÖLÜM

"PARÇALANMIŞ SAHNENİN BÜTÜN KALAN OYUNCUSU"

Işıl Atabey Demirhan

Parçalanmış sahnenin bütün kalan oyuncusu... perde kapanmadan yıkıntıyı değil, kendini gösterir.

Oyunu kusursuz, görüntüsü mükemmel olur. Enkazı değil, rolünü sunar. Gerçek gizlenmeli, hikâye yalnızca hikâye görünmemelidir.

Parçalanmış sahnenin bütün kalan oyuncusu...

Çevremde çalan darbukaları ve mânileri dinlerken giydiğim hamam kaftanına sımsıkı sarılarak etrafı izliyordum. Neşeyle gülüp oynayan kalabalığın içinde yalnızdım. Ecevit de yoktu. Onun yokluğunda kalabalığın sesi bana daha da gürültülü, daha da yabancı geliyordu.

Bedia teyze, Bige ve annem dışında tanıdığım kişilerin isimlerini bile hatırlamıyordum. Kadınlar göbek atıyor, zılgıt çekiyordu. Bazı teyzelerin görüntüsünden bakışlarımı kaçırıyordum çünkü onları çıplak görmek ruhuma zarar veriyordu.

Başıma duvak gibi bir tül ve süslü bir taç geçirmişlerdi. Sıcaktan dolayı tülü kaldırmış, saçlarımı serbest bırakmıştım. Her yerimden ter damlaları süzülüyordu. Saat kaçtı bilmiyordum, tüm algımı yitirmiştim ama sabahın on birinden beri buradaydık.

"Nasıl tanıştınız yani? Aşk mıydı? Hele söyle bacım, ilk Ecevit abim mi düştü senin ocağına?"

Gelen soruların ardı arkası kesilmiyordu. Ben ne kadar her şeyi anlatsam da daha fazlasını istiyorlardı.

Soruyu soran genç kıza döndüm. Benden küçüktü. Şerife ablanın kız kardeşi olduğunu söylemişlerdi ama ismini gerçekten hatırlayamıyordum.

"Önceden tanışıyorduk zaten," dedim anlayışla. "Ecevit biraz soğuk bir adam, hemen düşmedi." İçimden alayla güldüm. Ecevit bana hiçbir zaman düşmezdi. "Onun ısınması uzun sürdü biraz."

Sözüme kahkaha attılar. "Tabii, Ecevit abim taş gibi diye biz sana boşuna demiyik bacım," dedi bir kız. "Ee? Nasıl evlenmeye karar verdiniz?"

Yanımda oturan, tüylü yelpazesini yüzüne savuran annem söze girdi. "Işıl, kolundan yaralandı bir gün. Önemli bir tedavi sürecinde hâlâ." Kadınların hepsi sustu ve şok içerisinde bize döndüler. Dişlerimi sıkarak başımı öne eğdim. Annem önümüzdeki kocaman, yemek dolu tepsiden bir üzüm attı ağzına. "Sağ eli ve kolu yaralı."

Kadınlar ağıt yakar gibi *vah vah* sesleri çıkardılar. İçim burkuldu. Başımdan aşağı kaynar su gibi bir utanç döküldü. Şaşırarak gözlerimi onların üstünde gezdirdim. Boğazımı temizleyerek tekrar önüme döndüm.

"Bilmiydik bunu!" dedi biri bağırarak. "Geçmiş olsun kızım."

"Sağ olun," dedim kedi gibi çıkan bir sesle.

Annem devam etti. "Ecevit hiç bırakmadı kızımı. Birbirlerini seviyorlardı zaten, yüzük takmıştık aile arasında. Tedavi sürecinde babası da düğünü erkene çekmek istedi."

Evet, güzel oynuyordu. Annem hayatı boyunca çok iyi oynayan bir kadındı. Her kelimesi hesaplıydı. Burada konuşulan her şey, birilerinin babasına, eşine, kardeşine gidecekti. Benim söyleyeceğim en küçük şey şüpheleri çekebilirdi. Annem buna mahal vermiyordu.

"Tabii Ecevit yaralıya tekme vurmaz. Ortada kalmasın diye sahip çıkmış kızcağıza," diyen birini duyunca yavaşça kafamı kaldırdım. Konuşan, yaşlı bir kadındı.

Sanki kalbimin üzerine kocaman bir taş oturdu. Ben sahiplenilmesi gereken yaralı bir ceylan değildim ki... Ailesini korumak isteyen, düştüğü çukurdan kurtulmak için ailesinin itibarını gözeten, tırnaklarıyla çabalayan bir kadındım.

Hem... Ecevit bile bana vahşi ceylan diyordu. Neden öyle demişti kadın? Beni güçsüz bir gölgeymişim gibi hissettirmişti.

"Işıl ortada kaldığı için evlenmedi, Şaduman teyze. Abim sevdiği kadın yanında olsun istedi. Zaten evleneceklerdi, abim de hemen olmasını istedi," dedi Bige sert bir sesle. "Işıl zaten güçlü bir kadın."

Görünen öyle olmalıydı tabii. Herkes doğrusunu oynuyordu. Benim kafamın içinde ise kocaman harflerle *yalan* yazıyordu. Doğrusu... Ecevit beni, ben Ecevit'i tanımıyordum ve biz ailemin düzeninin kurbanı olmuştuk.

Bedia teyze kaşlarını çatarak kadına döndü. "O nasıl laf, Şaduman? Benim gelinim aciz mi de öyle diyin?"

"Estağfurullah bacım. Ben öyle diyiverdim," dediğinde gülümsedim ve kafamı kaldırdım. İçimdeki kırık camın sesini duyar gibiydim.

Annem yanı başımda sessiz kalırken Bedia teyze ve Bige'nin beni korumasıyla birlikte çok sahipsiz hissettim. Kendi annem bana söylenen lafı savuşturmazken onlar uğraşıyordu. Sahip olduğum kan bağının sessizliğiyle, yabancıların sahiplenişi arasında sıkışıp kalmıştım.

"Yok, sorun değil," diyerek karnıma sarıldım. İçimdeki çalkantıyı saklamak istiyordum. "Ecevit'le ortak kararımızdı."

"Ee, güzel güzel! Pek de yakışıyisiniz!" dedi bir kadın kahkahayla.

"Haydi eğlenceye!" diye bağırdı biri. Darbukanın sesi hamamın kubbesinde çınladı. Su buharı görüş açımı kapatıyordu. Herkes gülerek oynamaya başlarken ben içimde taş gibi ağır bir yükle kaldım.

Bu oyunun perdesi kapandığında ben ne olarak kalacaktım? Antep'in yaralı gelini mi? Ailesi için özgürlüğünü yakan kadın mı? Kendi sesini yutmuş kadın mı? Evlendiği taş gibi adamla anlaşamayıp boşanan kadın mı? Kimliğini kaybetmiş kadın mı? En büyük yeteneği bir eksiklik yüzünden sönüp gidecek kadın mı?

Çabalıyordum. Işıl olarak kalmaya çalışıyordum. Ben ben olmazsam, kimse asıl beni göremeyecekti. Kendime yabancılaştığımı hissetmek bana korkunç hissettiriyordu.

Her şey başıma yıkılmadan önce ben kimdim?

Özgürlüğü için savaşan bir kadın.

Sonra ne olmuştu?

Savaştığım özgürlüğü kaybettim.

"Goruklar üzüm oldu, gelin de bizim oldu!" diye bağırdı biri. Zılgıt çekti kadınlar. Alkışlar ve teflerle birlikte sesler yükseldi. Annem de kalkıp göbek atmaya başlayan kadınlara eşlik edince derin bir nefes aldım fakat nefes, nefes gibi gelmiyordu. Boğuluyordum sıcaktan!

Sağ elimin parmaklarıyla oynamaya başladım. Elimi sıktığımda hafif bir baskı hissettim ve yüzümde küçük bir tebessüm oluştu. Tüm bu parçalanmış oyunun içinde toparlayabildiğim bir elim vardı. Hissettiğim, güvendiğim ve dayandığım bir elim...

Birinin yanıma oturduğunu hissedince hemen başımı kaldırıp baktım. Bige, üstündeki peştamalla suratıma bakıyordu. "Şaduman teyze yanlış konuştu," dediğinde gülümsedim kocaman.

"Alınmadım aslında. Sonuçta tanımıyor beni. Olabilir. Öyle düşünmesi normal. Sorun değil." Etrafa bakındım kısa bir an. "Bu arada teşekkür ederim. Beni savunmak zorunda değildin."

Bige gözlerimin içine baktı. İçimi okur gibiydi. "Senin için sorun olan bir şey yok mu?"

Dudaklarımı ısırdım, bir an düşündüm. Gerginliğimi hafifletmek için ince bir gülümseme belirdi dudaklarımda. "Var, abin," dedim yarı şaka yarı ciddiyetle. Onun kahkahası hamamın buharına karıştı. Öyle bir kahkahaydı ki dans eden birkaç kişi bize dönüp baktı ama o hiç umursamadı.

"Çok komiksin," derken gülüşünü durdurmadı. Ben birileri bana bakar diye böyle bir kahkaha atamazdım. O kim ne düşünür demeden gülebiliyordu. Ona çok imrendim. "Abim zor bir adam ama üstesinden geliyorsun bence."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedim oturduğum yerde dikleşerek. "Yani... cidden..." Etrafa bakındım. "Sence bana ısındı mı abin?" Sonra birden bunu Ecevit'in kardeşiyle konuşmam çok ayıp bir şeymiş gibi geldi. Yerime sindim. Utancım yanaklarımı yaktı. "Pardon."

"Işıl, bu kadar nazik olma," derken gülmeye devam ediyordu. "Herkes abime taş diyor olabilir ama o bir öküz. Kalbi temiz bir öküz." Saçlarını elleriyle geriye taradığında kol kaslarını görüp yutkundum. Ne kadar kaslıydı! "Sana karşı sert olamıyor. Dün bana ne kadar kızdığını gördün. Sana zarar gelmesin diye çabalıyor ve abim kimse için çabalamaz. Bu yeterince açık bence."

"Dün sana haksızlık etti," dedim kısık bir sesle. "Kırılmadın değil mi? Korkmuş gibi durdun çünkü."

"Abilerimi severim. Onlar benim en büyük gücüm. Onların yanında her zaman rahat olurum ama ciddileştiklerinde korkarım. Ellerinde büyüdüm. Babadan önce abi demişim, o kadar yani!" Onun samimi sesine karşılık güldüm. "Abime karşı rahat olsam da hiç korkmayacağım diye bir şey yok."

Hamamın karşısına doğru baktı gözucuyla. Ben de oraya dönünce Bedia teyzenin bizi izlediğini gördüm. Yine kasılmıştı. Bizimle gurur duyuyor gibi durduğunu görünce dank etti kafama. Bige annesinin lafıyla mı yanıma gelmişti? Ah... insanlara rol yapıyorduk! Doğru ya! Başımı eğip ellerimle oynarken derin bir nefes aldım.

Çok sıcaktı, boğulacak gibi hissediyordum!

Gerçi sıcak mı boğuyordu yalnızlık mı... orasını bilemiyordum.

Keşke Ecevit de hamama gelebilseydi. Soğuk, mesafeli ve ketum dursa da onun etrafımda olduğunu bilmek güven veriyordu. Şu an güvende hissetmiyordum.

"Annem söylemedi bu arada. Ben geldim. Hem sana bir özür borçluydum," diyerek kafasını omzuna doğru yatırdı. Yeşil gözleri tenimi sarıyordu. "Dün çok dikkatsiz davrandım. Sağ kolun olduğunu fark edemedim."

"Ben farkındaydım zaten. Hiç sorun değil."

"Ama sorun... tüm gün kolunun acıdığını biliyorum. Ben başlattım ağrıyı."

"Hayır!" dedim gülerek. "Lütfen saçmalama. Sen acıtmadın. Hem... ilaçlarımı unutmuştum. O yüzden ağrıdı. Sorun değil."

"Yine sorun değil dedin, Işıl."

"Ama sorun değil," diyerek gülümsedim. "Neden oynamıyorsun? Yoksa gelin hamamında görümce oynamaz mı?" Birden ayaklandığımda kadınlar ıslık çaldılar. Bige'nin elinden tuttum ve kaldırdım. "Bana eşlik et."

Kaftanıma sarıldım, ayaklarımı ritme uydurmaya çalışırken etraftan gördüğüm kadarıyla oynamaya başladım. Etrafımdaki kadınların gözleri üzerimdeydi. Ben bir anlık da olsa onların istediği rolü oynamak zorundaydım.

Gülümseyen, eğlenen, mutlu bir gelin. Antep'in yeni gelini. Demirhanların ilk gelini.

Rolüm ağırdı.

Bige gülerek bana eşlik ederken sağ koluma dokunmamaya özen gösterdi. Kadınların arasında tabiri caizse göbek atmaya çalışırken biri ıslık çaldı. Ellerindeki teflerle etrafımda dönen kadınları fark edince kahkaha attım.

"Antep'in hamamları sallanır külhanları!"* diye bağırdı bir kadın.

Bige, "Allah!" diye bağırınca birisi zılgıt çekti.

"Hoşgör mahallesinin dip dibedir damları!" diye bağırdı Şaduman teyze. Genç kızlar ayağa kalkıp omuzlarını sallayarak bağırırken ben de kahkahalarla eşlik ettim onlara. Sağ kolumu kaldırabildim fakat elimi oynatmadım. Sol elimi havaya kaldırıp ahenkle çevirirken kalçamı da oynatıyordum.

"Antep gelini dediğin beyle olicik!" diye bağıran bir kadına kahkahalar atıldı.

Sonrasında biri bana uzandı. Gerçekten yetişemediğim için kim olduğunu göremedim. "Ye şunu gelin! Şifa olsun hele!" Ağzıma uzatılan üzüm salkımına şaşırarak baktım ama biri kafamı arkadan itince el mecbur üç üzümü koparabildim. Ağzımdaki koca üzümleri çiğnemeye çalışırken biri omzumdan tuttu. "Hele şundan yemedin gelin! Bunu da ye!" diyerek ağzıma bir patlıcan dolması sıkıştırılmaya çalışıldı.

---

* Ceylan - Antep'in Hamamları.

Ağzım üzümle dolu olduğu için gözlerimi kocaman açtım ama bu hanımefendiden kaçamadım. Zar zor patlıcan dolmasından küçük bir ısırık aldıktan sonra gözlerimi kapatıp açarak teşekkür ettiğimi belli etmeye çalıştım. Biri beni elimden tutup göbektaşının üstüne çıkardı. Dengeyi sağlayarak çıktım. Hamamın başköşesine kurulmuş olan Bedia teyzenin bacak bacak üstüne atıp büyük bir özgüvenle beni izlediğini gördüm. Dudaklarının kenarında gururlu bir tebessüm vardı.

Elimle birlikte dans ederken gülerek onu izledim. Elini kaldırıp alkış yaparken bana gülümsedi.

"Çiğköftenin adına, baklavanın tadına ye derler muradına!"

Teflerden biri benim elime verildi. Gelin kaftanım olmasa, etraftakiler gibi peştamal üstüme sarsam kesin üstümden kayar, düşerdi. Çok şükür ki kaftan sayesinde kollarımı rahatça kaldırabiliyordum. Islıklarla birlikte bana yaklaşıp omuzlarını vurduran kızlara karşılık verdim. Annemin de yaşlı kadınlar arasında alkış ve ıslık tuttuğunu görünce kıkırdadım. Elindeki tüllü, mor yelpazeyi sallarken saçlarını da sallandırıyordu.

"Hele hele hele Anteplim, gel yanıma dili tatlım! Çifte telli çalıyor, kalkın da oynayalım!"

Bige omzunu omzuma yaslayınca onunla geriye doğru kendimizi yatırırken ellerimizi dans ettirmeyi unutmamıştık. Ben sağ elimi çok oynatamasam da sol elimi tüm gücümle sallıyordum.

En son ne zaman bu kadar çok güldüğümü hatırlamıyordum. Orta yaşlı kadınlar, çocuklar, genç kızlar... herkes ayaktaydı ve göbek atıyordu. Yaşlı kadınlar oturdukları yerden taslara vurarak seslere eşlik ediyorlardı.

"Kele Hacer bacım uzat hele şu baklavayı anam! Ne edicik, yiyicik bugün!" diye bağırdı bir teyze. Baklava tepsisinden iki üç tane attı ağzına.

"Kıvırt gelin! Antep'e geldin... daha ne istiyin Allah'tan!" diye bağıran orta yaşlı kadına eşlik ederek kıvırtmaya çalıştım ama çok zordu. Onlar kadar iyi değildim.

Bir kadın önüme baklava tepsisi uzattı. Altın gibi parlayan baklavaları görünce ağzım sulandı demesem yalan olurdu.

"Hadi gelin, bunun tadına bakmadan Antep'ten gidilmez," dediğinde çatal aradım. "Ne ariyin? Çatalla yenmez bu! Alıcın şöyle," dedi ve parmakları arasına aldı baklavayı. "Ters çeviricin!" Ters çevirdi. Şerbet parmaklarına yayılırken baklavayı ağzıma getirdi. Ben baklavayı ısırmışken birden ağzıma ittirdi.

Onun parmaklarına dağılan şerbeti ağzımda hissederken gülümsemeye çalıştım. Buradaki insanların tek yaptığı bana sahip çıkıp beni düşünmekti. Bu yüzden baklavayı çiğnerken elimle de çok lezzetli gibi bir işaret yaptım.

Kurna başındaki kadınların, "Ohhh!" diye bağırdığını duydum. Kahkahalara boğuldular.

"Yerde serili Antep kilimi, gelinimiz baklava dilimi!" diye bağırdı biri.

"Maşallah!"

"Maşallah!"

Kalabalığın sesi kubbeyi sarsıyordu. Bir an için içimdeki bütün sıkıntılar hafifledi. Tefler devam ederken annemin kenarda yemek yediğini gördüm. En azından birimiz bu anı sonuna kadar değerlendiriyordu. Bedia teyzeye, gelinin nasıl olduğunu göstereceğime dair sözüm olmasaydı bu göbektaşının üstüne çıkmazdım.

Keşke buraya ait olsaydım diye düşünmeden edemedim. Keşke gerçekten onların sandığı gibi mutlu bir gelin olsaydım. Keşke bu kahkahaların altında kocaman bir yalan değil, kocaman bir keyif gizlenseydi.

Bir yıl sonra Ecevit ile boşandığımızda, bu insanlar hakkımda ne düşünecekti acaba?

Bedia teyze ayağa kalktı. "Gel gelin! Göbektaşına uzan da Terbiye seni bir keselesin ha!" diyerek elimden tutunca onun çekiştirdiği yere doğru sürüklendim.

Dank eden kelimeyle, "Efendim? Terbiye mi?" dedim kocaman gözlerle. Beni terbiyesiz mi görüyorlardı? Herkes bana gülerken gözlerimi kırpıştırdım. Ben asla... asla terbiyesizlik yapmazdım. "Terbiyesizliğimi mi gördünüz?"

Kalıplı, uzun boylu, güçlü bir kadın ayağa kalkınca boğazımı temizledim. İrkilerek ona dönünce, "Ben Terbiye," deyince bir Bedia teyzeye bir Bige'ye bir anneme baktım. Bige gözünden gelen yaşları silmeye çalışırken annem yelpazesini sallıyordu. "Seni keseleyecem gelin hanım..."

"Ben... şey..." Yutkunarak başımla onayladım. "Tanıştığımıza memnun oldum da... gerek yok aslında, Terbiye Hanım."

"Aaa, âdettir!" dedi biri. Bige dudaklarını birbirine bastırıp aşırı yavaş bir şekilde başını iki yana sallarken gülüyordu. Gözlerim şaşkınlıktan kocaman oldu.

"Tabii... hamamın olayı bu değil mi zaten?" Bedia teyze beni göbektaşına çekip yüzüstü yatırdı. Terbiye Hanım düşündüğüm gibi sert bir kese yapmadı. Kaftanımın saklamadığı yerlere kese sürterken de köpükle yıkarken de nazikti. Sağ koluma hiç dokunmayışı gözüme çarptı. Biraz daha keselese uyuyakalırdım kesin. Elleri o kadar etkileyiciydi.

Elleri üstümden çekilince az kalsın mırlayacaktım. Köpüklerin arasından doğrulmaya çalışıyordum ki sert ama sıcak bir sesle, "Dur hele!" dedi Terbiye Hanım omzuma dokunarak. "Kaynanan seni durulicik gelin hanım..."

"Efendim?" dedim irkilerek. Bedia teyze kasılarak bana yürümeye başladı. Sanki hamam değil sarayının taht odasıydı. Buranın hâkimiyeti ona aitti. Herkes bir anda sustu. Zılgıtlar, darbukalar, kahkahalar birden kesildi.

Beni yavaşça oturttuklarında annem kaşlarını kaldırdı. Gözlerimi kırpıştırarak Bedia teyzeye döndüm. Yanında duran kızın taşıdığı derin, bakır kovayı kenara koydurttu. Kovanın içine baktığımda pembe, kırmızı, beyaz renkteki gül yapraklarını gördüm. Burnuma keskin gül kokusu geldi.

"Gelin, hele doğrul. Bizim mahallenin âdeti bu. Kaynanan gülsuyu dökmeden gelin olunmaz!" dedi biri yüksek sesle.

Doğruldum ve ellerimi kucağımda birleştirdim. "Antep'in âdeti değil mi?" diye fısıldadım.

Biri beni duymuş olsa gerek bağırarak konuştu. "Yok bacım, bu bizim mahalleye aittir. Gelinin üstünden gülsuyu dökülür ki gelinin bahtı açık olsun... Allah muradını versin, yüzüne nur düşsün inşallah!"

Gözlerimi kırpıştırarak sağ elimle oynarken Bedia teyze gül yapraklarıyla dolu kovadan bakır bir tas aldı. "Bismillah!" dedi gür sesiyle. Tası kaldırıp kafamın üstünden boşaltınca gözlerimi sımsıkı kapattım. Ilık gülsuyu saçlarımdan, yüzümden, omuzlarımdan aşağı süzüldü. Gözlerimi kapattım, kokusu ruhuma işledi. Hamamın kubbesinde yankılanan zılgıtlar bir anda patladı.

"Gelin gelir gül gibi, bahtı ola yol gibi. Kaynanası severse... yıkılmaz dağ gibi!" dedi bir kadın. Tefler, darbukalar yine yükseldi. Zılgıtlar da artarken bütün bakışların üzerimde olduğunu bildiğimden daha da küçülmek istedim.

Bedia teyze bana doğru eğildi, sesi yalnızca benim duyabileceğim kadar kısıktı. "Bunlar bizim âdetimizdir, gelin. Belki diyin içinden, ne gerek var diye amma ben yapmasam yapmadı derler. Ben ne sağa ne oğluma ne kendime laf getirtirim. Sağa o kadar diyim!"

Başımla onaylayarak yüzümdeki gül yapraklarını çektim ve bakışlarımı ona kaldırdım. "Sorun değil. Siz ne derseniz o, Bedia teyze. Bu sizin mürüvvetiniz."

"Heh! İşte benim gelinim!" diyerek bağırdı. "E hayde bacılar! Çalsın darbuka!"

Çaldı. Mâniler, şarkılar bağırıldı. Göbekler atıldı. Yemekler yenirken arada ben de yiyormuş gibi görünmek için sarmalardan ağzıma atıyordum. Bir sarmayı on beş dakika elimde gezdirince birisi ikna olmayıp ağzıma sıkıştırmış, sonra da meyvelerden vermişti.

Ecevit burada olsa portakala bakıp yüzünü buruştururdu ama ben doya doya yedim portakallardan.

"Bağa girdim bağ budanmış, bağa bülbül dadanmış. Yirmi altı yaşında da Işıl Hanım kimlere aldanmış!" diye bağırılınca kıkırdadım. Ah... mânileri bana mı uyduruyorlardı? Bu insanlar o kadar tatlılardı ki!

Alkış yapmaya çalışırken yorulduğumu da hissediyordum ama gülümseyerek eşlik etmeye çalıştım. Biraz hava da alsam tadından yenmezdi. Burada bunalmıştım. Çok azıcık ortalıktan kaybolsam bir şey olmazdı herhalde. Hem beni fark etmezlerdi belki.

Göbek atan kalabalığın arasına daldım ve onlarla birlikte oynuyormuş gibi yaparak kapıya yaklaştım. Son kez içeriye göz atıp dışarı fırladım. Nefes! Aman Allah'ım! Nefes almayı özlemiştim. Elimin birini dizime yaslayıp nefeslenmeye çalıştım. Az kalsın boğulacaktım içeride.

Soyunma odasına giderken çalışanlardan biri yaklaşarak, "Bir sorun mu var gelin hanım?" diye sorunca irkilerek ona döndüm.

"Nefes..." dedim sadece. Gülümseyerek kafasıyla onayladı.

"İstediğiniz bir şey var mı? Çay, kahve?"

"Nefes," dedim yine. Kız gülünce ben de kıkırdayarak odaya girdim. Dolabımdan telefonu bulup hızla şifreyi girdikten sonra ne yaptığımı düşünmedim bile. Mesajlara girip ona mesaj atarken ne olacağını sandığımı merak ediyordum.

Selam. Gelin hamamındayız ama gözüm seni aradı bir an. (:

Anında cevap verdi.

Yakınlardayım.

Gerçekten mi? Neredesin? Çok mu yakında...

Sildim mesajımı. Niye o kadar heyecanlı duruyordum ki? Elimi kalbimin üstüne götürüp birkaç saniye kalbimin sakinleşmesini bekledim. Telefona geri döndüğümde bir mesaj daha geldiğini fark ettim.

Ağrın var mı?

Hayır, dün geceden beri yok. İyiyim. Kusura bakma sen de dün yerde yattın. Yatakta yat demeye de utandım. Umarım sırtın ağrımıyordur.

Yastık vermeyi teklif ettiğimde de
reddettin. Böyle içime sinmedi.
Bu gece ben yatayım yerde,
sen yatakta yat. Olur mu? Anlaşalım.

Ağrın yoksa iyi.

Söylediğim onca şeye bunu mu diyordu? O kadar değişikti ki...

Senin nasıl gidiyor
Antep damadı olma işi?

Aynı.

Aynı derken?

Antep'teki diğer günler gibi.

Omzumu dolaba yaslarken kıkırdadım. Düz cevap veriyordu ama saniyesinde yanıtlıyordu. Onunla her zaman normal mesajlaşmadan konuşuyorduk çünkü mesajlaşma uygulamasında profilini görememiştim. *Davet et* yazısı çıkıyordu. Neden kullanmadığı hakkında fikrim yoktu ama doğasına uygun bir durumdu bu.

Yani?

Kötü.

Efendim?

Yani... Antep mi kötü yoksa
Antep'te damat olmak mı?

Bir süre cevap gelmeyince karşı kapının ardından bir ses duydum. "Gelin nerede anam? Kayboldu ha!" Kadının sesini duyunca irkilip aceleyle telefona döndüm. Ecevit hâlâ cevap vermemişti.

Mutlu değil misin burada olmaktan?

Şair diyor ya...

Ne diyor?

Mutluluk mavi çocuk
oynardı bahçemizde.

Şimdi nasıl Antep?

Karanlıktı en son.

Ee? Şimdi nasıldı? Allah'ım! Sorduğum sorulara tam cevap verse burnu yere düşerdi sanki.

Aslında hal hatır sormak istemiştim.
Kaya gibi cevap verdin. Çok karanlık
bir konuşma oldu ama
dediğini anladım. Sanırım. (:

"Gelin nerede ha? Buraya ne diye geldik bacım? Çağırın iki göbek atak! Sır oldu gitti!" diye bağırdı biri.

"Lavaboya gitti Pınar abla, gelir şimdi," diyen Bige'nin aceleci sesini duydum. Yine beni koruyordu. "Ben bir bakayım ona..."

Gerçekler böyledir, Gün Işığı.

Gerçek olan oydu. Karanlık olanın o olduğu gibi.

Kaya gibi mi?

Kaya gibi.

Ben ceylan sen kaya... Öyle mi?

Ceylan kayadan su içer,
gölgesinde dinlenir.

Kalbim hızlandı. Nedendir bilmem... o böyle karmaşık konuşurken bana iltifat ediyormuş gibi geliyordu. Tam o anda kapı açıldı. Bige'nin kafasını uzattığını fark ettim ama gözlerim telefondaydı. "Işıl? İyi misin?"

Dalmış bir şekilde, "İyiyim," derken yazmaya çalıştım hızlı hızlı.

Yani ben senin gölgende miyim?

Sen gölgeye sığmazsın.
Unuttun mu, Işık?

"Abimle mi mesajlaşıyorsun sen?" diyerek birden kafasını telefonumun önüne getirince acele ile telefonun ekranını kilitledim. Bakışlarımı Bige'ye çevirdim fakat zihnimin içinde dönenler başkaydı.

Gölgeye sığmam... Doğru ya! Vahşi ceylanım ben. Kimse beni bir kalıba sığdıramaz. Sığdıramaz herhalde. Bu iş bittiğinde bir kalıpta olmak zorunda değilim

ki. Işıl olacağım. Ben olacağım. Birinin karısı, birinin gelini, birinin kızı, birinin bir şeyi olmasam da olur. Sığmam ben. Ne gölgeye ne kalıba...

Yüzümde bir gülümseme oluştuğunda Bige de gülerek elini önümde salladı. "Bu kız hülyalı... Ne demiş olabilir de seni güldürmüş olabilir abim? Biliyorsun... huyu değil birilerini güldürmek."

"Hiç," dedim omuz silkerek. Telefonu dolaba koyarken gülümsemeyi sürdürüyordum.

"Hiç? Ses tonun bile bir şeyler var diye bağırıyor." Ben telefonu koyduktan sonra dolabın kapağına elini koyup kapattı ve dirseğini dolaplara dayayıp üstüme doğru eğildi. Islak saçları, yemyeşil gözleri, koyu renk saçları, karakteristik biçimde yüzüne yer etmiş benleri ve şekilli kaşlarıyla gözümün önündeydi. Ona bakarken dilim tutuldu sandım.

"Seni gülümsettiyse abimi değiştirmişsin demektir. Ya da... sen çok tatlı biri olduğun için onun söylediği dümdüz cümlelerden etkileniyorsun."

"Etkilenmek mi?" Kıkırdadım. "Abinden birinin etkilenmesi için kafayı yemiş olması lazım."

Bige başını yana eğdi. Gözleri kısıldı ve dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Belki de yemişsindir?"

Boğazımdan istemsiz bir kahkaha kaçtı ama boğazıma tırnaklarını geçirip yırtıyormuş gibi bir kahkahaydı. Acı verdi. Bige öyle bir bakıyordu ki sanki zihnimden geçen her şeyi görüyordu.

"Bige... biz evliyiz ve mesajlaşıyoruz. Bundan doğal ne olabilir?"

"Bundan doğal ne mi olabilir? Evli olduğun adam abim... *WhatsApp'ı* olmayan, telefonunda oğlumdan ve bir dağ fotoğrafından başka görsel olmayan abim. Telefonunu yalnızca kulağına koymak için taşıyan abim. Bazen kulağına bile koymayan abim. İsmi Ecevit falan. Tanıyor musun? Ben çok iyi tanıyorum ve şaşkınım." Elini havada salladı. "Taş gibi dedikleri doğru ama seni güldürmüş. Demek ki sana farklı davranıyor."

Gözlerimi kaçırdım. "Ben fazla yorumluyorum sadece. Meslek alışkanlığı." Dudaklarımı ısırdım. "Her şeye çok değer veririm ben. Ondan."

"Yok," dedi Bige birden. Saçlarından damlayan su damlası omzuma düşünce irkilerek ona döndüm. "Abim sana kimsenin görmediği yüzünü göstermiş. Bir şeyler uyandırmışsın onda. Belli."

İçime tuhaf bir sıcaklık yayıldı ama hemen üstünü kapattım. "Onda bir şey uyandırdığımı düşünmüyorum."

"Ben bu kadar emin olmazdım," dedikten sonra dirseğini çekti. "Kadınlar seni bekliyor. Bak, darbuka sesi bile kesildi. Mesanenin patladığını falan

söylemezsen bu kadar uzun kalmanı saçma bulacaklar. He ama kocamla konuşuyordum dersen... bak onu anlarlar. Çok da sevinirler."

"Bana sahip çıkıyorsun. Seni duydum. Tuvalete gitti diyerek üstünü kapattın kayboluşumun. Neden?"

"Çünkü sen abimin seçimi değil kaderisin," diyerek göz kırptı. "Ve ben... kaderi çok severim, Işıl. Kader bizi değiştirir, aslında olmamız gereken insana dönüştürür. Sen Ecevit Demirhan'ın inanmayı bıraktığı kaderisin."

Ecevit Demirhan'ın inanmayı bıraktığı kaderi...

Öyle olmayı çok isterdim ama bu mümkün değildi.

Bir an sessizlik olduğunda bana yalnızca gülümsedi ve eliyle önünü gösterdi. Önüne geçip yürümeye koyulduğumda arkamdan keyifli ıslıklarla gelmeye başladı. Hamamdan içeri girince kadınların hepsi, "Vao!" gibi seslerle karşıladılar.

"Neredeydin gelin hanım?" diye bağırdı biri.

"Şey... çok üzüm yedim. Lavaboya gitmem gerekti," dedim fısıltıyla.

"Tabii! Daha yiyicin gelin hanım! Bizde beyle!"

Gülümseyerek önüme koyulan yemeklerden yedim. Çok geçmeden eğlenceyi bitirdik zaten. Tüm zaman boyunca kafamın içini yiyip bitiren bir gerçek vardı: *Ecevit Demirhan.*

Kuzenlerim erkenden gelerek sürpriz yapmışlardı. Odadaki kalabalıktan uğultu gibi çıkan sesler kulağıma ulaşıyordu. Saçlarımı yapan profesyonel ekip benimle uğraşırken kuzenlerim ve Ecevit'in kuzenleri etrafımızdaydı. Onlar hazırlardı. Elimdeki telefondan Kemal abiye mesaj yazmaya çalışırken onların konuşmalarını da dinliyordum.

"Şimdi bu ağır bindallı denilen şeyi Işıl mı giyecek?" diye sordu Sinem. "Taşıyamaz ki Işıl bunu."

"Taşır bacım, ne diye taşıyamıcı? Hem de aslanlar gibi taşır. Demirhanlar öyle zayıf gelin almaz. Işıl abla maşallah çok güçlü! Nasıl taşıdı muradiyeyi?"

Mesajı gönderdim.

Kemal abi, tabloyu sana verdiğim Ece Hanım'ın adresine gönderdin mi?

Evet, Işıl Hanım. Tablo teslim alınmış olmalı. Birkaç gün oldu.

Teşekkürler.

Ece Demir denilen kadın hiç mesaj atmamıştı. Acaba teslim almamış mıydı?

"Işıl Hanım, kafanızı biraz kaldırabilir misiniz?" diyen kadını dinleyerek kafamı kaldırdığımda saçlarıma birkaç toka daha sıkıştırıldı. Telefonu yüzümün önüne kaldırıp mesaj kutusuna girdim ve Ece Demir'i buldum.

Merhaba. Tablo size ulaştı mı diye merak ettim, Ece Hanım.

Tabloyu teslim aldım.

Bir sorun yok değil mi?

Neden olsun?

Kusura bakmayın. Kulağa biraz garip gelecek ama o tabloda bir şey var demiştim ya... gerçekten var. Ben eserlerimin ruhu olduğuna inanırım. Şafak Vurgunu'nun ruhu bana zarar veriyordu. Bir sorun yaşadınız mı?

Ne gibi bir zarar?

O tablodan sonra hayatım değişti. Yaralandım, yeteneğimi kaybettim ve tüm hayatım altüst oldu.

Şair diyor ya...

Dejavu hissiyle sarmalandım. Kaşlarım çatılırken ister istemez kalbim hızlandı. "Kafanızı eğebilirsiniz," diyen kızı dinleyerek öne eğdim başımı. O sırada mesaja bakmayı kestim.

Ne diyor?

*Düzenim bozulur, hayatımın altı üstüne gelir diye endişe etme. Nereden biliyorsun hayatın altının üstünden daha iyi olmayacağını?**

Şiir okur musunuz, Ece Hanım?

Ben daha çok dinleyiciyim.

Nasıl yani?

* Şems-i Tebrizî.

Radyoda denk geldikçe şiirler dinlerim.

Radyo?

Gelenekselciyim.

Anlıyorum. Teşekkür ederim.
Söylediklerіniz benim için çok kıymetli.
Asla unutmayacağım. Tablonun
ulaşmasına sevindim. İyi günler dinlerim.

Korkarak yaşanmaz, kaçarak varılmaz.
Bunu da unutmayın. İyi günler, Işık Hanım.

"Tamamdır, Işıl Hanım," diyen kızla birlikte telefon ekranını kapatıp kafamı kaldırdım. Aynadan kendimi izlerken gülümsedim. Saçlarımı su dalgası yapmış, omuzlarıma salmışlardı. Öndeki saç diplerime taşlar yapıştırmışlardı. Saçlarım derli toplu ve ışıl ışıl duruyordu.

"Teşekkürler," dedikten sonra aklıma takılan bir şeyle telefonun ekranını tekrar açtım.

Selam. Bugün bana şiirden bir alıntı
yaptın ya... Şiir okur musun, Ecevit?

Eskiden okurdum.

Şimdi?

Dinlerim.

Öyle mi? Radyodan mı dinlersin peki?

Cevap vermedi. Kaşlarım kalkarken bunun basit bir tesadüf olduğunu düşünüp telefonu kapattım ve makyajın son dokunuşlarını yapan kızın ellerine bıraktım kendimi.

"Peki Ecevit abi Işıl'ı görürse ne olur?"

"Hiçbir şey olmaz," dedi içeri giren Bige. Üstünde koyu lacivert bir elbise vardı. "Evliler onlar. Bereketi kaçmaz görse." Kızları izledi, sonra tekrar konuştu. "Siz de aşağı inin. Kadınlara yardım edin, sabahtan beri oradan oraya koşmaya çalışıyorlar. Şerife abla sizi gördüğü yerde sopalayacak. Işıl'ın üstünü giyinmesi lazım."

"Tamamdır ablam," diyen Nazlı kıkırdayarak Peralara döndü. "Gelin bacılar. Aşağıda hanek ederik."

"Hanek ne?" diye soran Elif, Esma'nın koluna girdi.

"Sohbet işte," diyen Esma ile birlikte herkes odadan çıktı.

Makyajımı bitiren kız da kendini geri çekerken Bige, "Ben giyinmesine yardım ederim. Siz de beklemeyin," diye direktif verir gibi konuştu.

"Bedia Hanım sizin de saç ve makyajınızı yapmamızı istedi, Bige Hanım," diyen kıza döndü.

"Ben kendim yaparım," dedi sert bir sesle.

"Ama Bedia Hanım-"

"Kendim yaparım."

"Peki, Bige Hanım," diyen kızlar hızla toparlanıp odadan çıktılar. Onların arkasından bakarken sandalyede geriye yaslandım.

"Bu kadar sert konuşmana gerek yoktu bence," diyerek gülümseyince o da sakince etrafa bakındı.

"Annem görümce olduğumu savunup dursa da yüzüme ve saçlarıma birinin dokunmasından nefret ediyorum. Biliyor bunu," diyerek ilerledi ve bordo kadifeden olan, çok ağır duran bindallıya ilerledi. "Hem görümce dediğin gelinin ışığını çalmaz."

Kıkırdadım. "Görümceler gıcıklığına beyaz giymez mi burada?"

"Giyer," dedi ve hiç zorlanmadan bindallıyı tek eliyle kaldırdı. Onun kol kaslarını görünce yine hayran olmadan duramadım. "Ben bildiğin görümcelere benzemem."

"Birkaç gündür düşünüyorum," diyerek ayaklandım. "Ben gerçek gelin değilim. Yani bu kadar masraf bana fazla geliyor. Size zarar veriyormuşum gibi..."

Bige alayla güldü ve yanına ilerlememi izledi. "Demirhan Konağı da tüm mal varlığı da anneme ait. Kuyumcuları, turizm firmaları, seyahat firmaları, dükkânları, çiftlikleri olan tonla kuzenimiz var. Her bir işletme üzerinde annemin hissesi var." Bordo bindallının elbisesini omzuna atıp bana bakışlarını dikti. "Annemin izni olmadan bir çivi bile çakamazlar. Senin gelin hamamına, kınana, düğününe harcanan para onun gözünde zerre değil."

Yutkundum. "Ama bu kadar gösteriş... sanki ben-"

"Yük oluyormuşsun gibi?" diye sözümü kesti. Dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Öyle hissetmen normal."

Şaşkınca gözlerimi kırpıştırdım. "Nedenmiş?"

"Çünkü sana hep öyle hissettirmişler. Yükmüşsün gibi." Üstümdeki gömleği işaret etti. Ben düğmeleri açarken bakışlarını yüzümden çekmedi. "Bakışlarından belli. Hep bir gölgeye sıkışmışsın, yük olmamak için sessiz kalmışsın. Burada, Demirhan Konağı'nda, Antep'in gözünde sen bir gölge değilsin, olamazsın da."

Kalbim hızlandı. Bir yandan söyledikleri içime su serpiyordu ama bir yandan da bu kadar kolay inanmak istemiyordum. Altımdaki pantolonu da indirdim. Üstümde straplez bir yapışkan sutyen vardı. Onun yanında rahattım. Bana kötü hissettirmiyordu. Baksa da utanmazdım. "Yani bana diyorsun ki... ben aslında buraya aitim?"

Gözlerinde bir ışık yandı. "Çok inanarak söyledin. Kendini buraya ait mi hissediyorsun, Işıl?"

"Hep böyle misindir?" dediğimde elbiseyi yere yaslayıp açtırdı. Bacaklarımı geçirdiğimde elbiseyi sağ koluma dikkat ederek giydirdi. "Bakarsın ve görür müsün?"

"Her zaman değil," dediğinde sesindeki o tonu yakaladım. Onu anlayabiliyordum. Bir konuda yanılmıştı. Yanıldığı konu Aslan'ın babası olabilir miydi? "Bazen ben de yanılabilirim. İnsanız, beşer şaşar, düşünmediğimize düşeriz." Göz kırparak fermuarı çekti. "Sen de düşünmediğine düşersin belki."

"Abine mi?" Ağzımdan istemsizce gıcık bir ses çıktı. "Ben o donuk adama düşmem."

"Abimden bahsetmiyordum aslında ama sen öyle diyorsan..." diyerek bindallının diğer parçalarını giydirdi. Dudakları arasına bir iğne alıp elbisede birkaç noktayı iğneledi. "Buralara ait hissettin demek kendini..."

"Yani bilmem. Herkes aşırı sıcakkanlı. Asla garipsemediler. Sanki burada doğmuşum gibi sahiplendiler. Neşeliler, komikler, bir aradalar. Herkes birbirini tanıyor. Kimse hakkında kötü düşünmüyorlar."

"Annem seni kabul ettiğinde şehir de kabul eder. Çarşıya gitsen herkes selam verir, kendinden ikramlık çıkarır. Seni burada Atabey Prensesi olarak görmezler, Demirhanların gelini olarak görürler," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırıp bir şey dememek için çabaladım ama tutamadım kendimi.

"Kimse beni Işıl olarak görmeyecek desene," derken gülmeye çalıştım. Boğazıma iğneler battı sanki. Yutkunmaya çalıştım ama zordu.

"Bizim gözümüzde Işıl'sın. Bu yetmez mi?" dedikten sonra bindallının tacını kafama geçirip tokalarla sabitledi. "Işıl Atabey Demirhan ama en çok Işıl." Gözlerime çevirdi yeşillerini. "Bir sonraki gelişinde Işıl olacaksın. Herkes senin emrine bakacak."

"Ben öyle biri değilim. Yani emir veren, sert olan, dediğinin ikiletilmemesini isteyen..." Omuz silktim. "Olmak da istemem. Böyle büyüdüm. Karakterim bu."

"İşte bu Işıl demek. Kendi başına Işıl'sın. Gördün mü? Sadece farkında değilsin." O an içimde hem bir ürperti hem de garip bir güven hissi dolaştı. Onun varlığı, bu yabancı şehirde bana ilk kez bir tür korunma duygusu

veriyordu. "Kendini gördün mü?" diyerek omuzlarımdan tutarak aynaya çevirdi. "Kim olduğunu gördün mü?"

"Işıl'ım," dedim gülümseyerek. Başımla onayladım. "Ben Işıl'ım, evet. Anladım. Teşekkür ederim."

Tam bir şey söyleyecekken kapının dışında kadınların sesi yükseldi. "Bige, damat geliyi! Çık da karısıyla iki görümlük etsin!"

Kalbim hızlandı. Ah, kahretsin! Onu göreceğim için niye heyecanlandığımı bilmiyordum bile.

Sabah uyandığımda o aşağıdaydı, kahvaltıda karşılaşmıştık ama konuşamamıştık çünkü yanımızda birileri vardı. Hamama giderken bizi Alkan götürmüştü. Döndüğümüzde Ecevit alsa da araba dolu olduğu için yine konuşamamıştık. Dün geceden sonra ilk kez yalnız kalacaktık.

Onu hep görüyordum ama her görüşümde ilk kez görecekmiş gibi heyecanlanıyordum.

Gülerek Bige'ye döndüğümde konuştu. "Abim indirir seni aşağı. Sana yemek yedirirler bol bol. Bizim buralarda en önemli şey yapılan yemeklerden yemektir. Sakın yemekleri geri çevirme. İhanet etmişsin sayarlar. Gerçi sen zaten..." *Ben zaten geri çeviremem.* İkimiz de bunu biliyorduk. "Siz inene kadar aşağıda olurum," dedikten sonra tacın ucundaki tülleri düzeltti. "Altınları abim taksın. Söylersin."

Sanki... kimseyi tanımadığımı ve yalnız hissettiğimi bilir gibi konuşuyordu. Hiçbir şey bilmiyordum, bunu da düzeltmeye çalışıyordu.

"Hıhı," dedim başımla onaylayarak. "Teşekkür ederim. Bu arada düğünde beyaz giyebilirsin. Ben alınmam."

Kahkaha attı. "Sorun değil mi?" deyince güldüm.

"Sorun değil."

Yine kahkaha atarken başını iki yana salladı. "Sen gerçekten inanılmaz birisin." Kapıdan çıkmak için yürüdüğünde birden kapı açıldı. Ecevit'in yüzünü görünce heyecanla üstümü düzelttim. Kafasını eğerek odadan içeri girdiğinde Bige, "Altınları sen takarsın. Şuradaki poşetin içinde her şey. Hazırlanmam lazım. Aşağıda görüşürüz!" diyerek hızla abisinin önünden geçip odadan çıktı.

Ecevit bana döndüğünde onun üstündeki siyah takım elbiseye baktım. Omuzlarına oturmuş olan ceketi, uzun bacaklarını saran siyah pantolonu ve vücuduna yapışmış beyaz gömleği beni heyecanlandırdı. O gerçekten... gerçekten çok yakışıklı bir adamdı. Hiçbir hareket yapmazken aşırı karizmatikti. Hareket edince ürkütücü görünüyordu.

Hıphızlı çarpan kalbime anlam vermeye çalışmadan, "Selam," dedim.

Donuk bakışları üzerimde gezindi ve en son yüzümde durdu. "Bindallı yakışır," dediğinde sırıttım.

"Takım elbise yakışır."

"Eyvallah."

"Eyvallah alındı," dedim sırıtarak. Bu oyuna bayılıyordum. Bu bizim oyunumuzdu! Bize aitti. O gizli bir teşekkür ediyordu ve ben de rica ediyordum aslında. Tatlıydı.

Eteğimi hafifçe kaldırıp etrafımda döndüm ve ona doğru durdum. Sonra birden omuzlarımı indirdim. Üstümdeki parçalar beni yere çekiyordu sanki. "Çok ağır!"

Gözleri kısıldı. Bu bizim işaret dilimizde onun güldüğü anlamına geliyordu. Onun bu tepkisine kıkırdadığımda elini cebine soktu. "Çok zayıfsın."

"Antep'te üç kilo aldığıma yemin edebilirim ama kanıtlayamam!" Kahkaha attığımda bana doğru yaklaştı ve gülüşüm hafifçe soldu. "Senin bu kadar kalıplı olduğuna şaşmamak lazım. İnsan burada bir hafta kalsa on kilo alır!"

"Yemeklerimiz güzeldir. Sabah yediğin yuvalamayı beğenmiştin."

"Evet, harika bir şeydi. Çorba dediğim için Şerife abla ve Kamuran teyze az kalsın üstüme atlayacaklardı." Gülmeye devam ettiğimde gözleri iyice kısıldı. Bu da kahkaha attığını gösterir miydi? Acaba o günleri görebilecek miydim? "Ama öğrendim, o bir yemek."

"Güzel. Öğreniyorsun." Bana iyice yaklaştı. Tam önümde durunca kafamı kaldırmak zorunda kaldım. Elimi eteğimin üzerinde oynatırken boğazımı temizledim. Burnuma karışık kokular geliyordu. Erkek duş jeli ve onun derin, ağır parfümü. Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi.

"Benimle dalga geçmiyorsun değil mi?" diye sordum kıkırdayarak. "Gerçekten öğreniyorum. Mânileri ezberlemek üzereyim. Zılgıt ve ya çekmeyi kavradım. Halay çekmeyi de çözdüm gibi..."

Başını hafifçe yana eğdi. "Dalga geçsem bunu saklamam."

"Hım... doğru." Bakışları öyle yoğun ve derindi ki sanki eriyecektim.

Elini cebinden çıkarıp parmaklarının ucuyla bindallının kolundaki işlemeleri düzeltti. Dokunurken dikkatliydi. Dokunuşlarını görmesem de hissederdim. "Taşımayı beceriyorsun."

Gözlerimin parladığını hissettim. "Yani bana güçlü diyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Ah! Sesindeki o ifadesiz ton sinir bozucuydu. Bu adam hiç mi kendini belli etmeyecekti? Gerçekten sabırlı bir insandım ama onun yüzünden sabrımı kaybedecektim. Birkaç ay nişanlım, bir haftadır da kocamdı ama onda değişen hiçbir şey yoktu. Sıfatı dışında.

"Evet, dedin. Sen güçlü bir kadınsın ve bu ağır bindallıyı taşıyorsun dedin."

Dudak kenarında belli belirsiz bir kıpırdama gördüm. Evet! Evet, bu bir tebessüm olmalıydı! İçimden zafer çığlığı atarken etrafımda dönüp dans etmek istedim ama onun gibi ifadesiz kalmaya çalıştım.

"Altınları takalım," dedim. Yatağın kenarında duran poşeti aldı ve kutuları çıkardı.

Kutulardan aldığı bilezikleri bileğime geçirmek için ilk önce sol elimi kaldırmamı bekledi. Bana dokunmamaya çalışarak ilk bileziği takarken zorlandı. Sonrasında sol eliyle elimi kavradı. Parmaklarından uyarıldığımı hissedince ürperdim. Bakışlarımı hemen yüzüne kaldırdım.

Acı kahve gözleri yavaşça gözlerime çevrildi. Bakışlarından içime akan kelimeleri yakalayamadım. Yoğun, ağır ve kalabalıklardı. Onun dilini çözemediğimi anlayarak hayal kırıklığı ile doldum.

Boğazımı temizledim. "Gün sonunda taş zeminden beni kazımak zorunda kalabilirsiniz."

Kaşlarını kaldırdı. "Sen baş edebilirsin."

Sırıttım. "Teşekkürler." Birkaç bileziği daha geçirirken sol elimi bırakmadı. En son sol kolum dirseklerime kadar dolunca sağ elime çevirdi bakışlarını. Sona kalan kelepçeye ve sağ bileğime baktı. "Evet, sağ elime de taktılar dün," dediğimde başıyla onayladı.

Sağ elimi avucu içerisine aldı. Bakışlarım yüzüne kaydığında onun çok ciddi bir yüz ifadesiyle kelepçeyi geçirmeye çalıştığını gördüm. Tekrardan bakışlarımı sağ elime çevirince son anda gördüğüm o minik dokunuşu kesti fakat ben hissetmiştim.

Sağ elimi okşuyordu. İradesizce, düşünmeden, istemsiz.

Kalbim hızlanırken yutkunmaya çalıştım ama bir an yakınlığı beni zorladı. Sonrasında, "Mesajıma cevap vermedin," diye konuştum. Elimi okşayışını hissettiğimi söylersem kendini geri çekerdi. Geri çekmesini istemiyordum. "Şiirleri radyodan mı dinlersin?"

"Bazen radyoda denk gelirim, bazen televizyonda."

"Televizyonda mı?" dedim duraksaya duraksaya. "Televizyon açıp izler misin ki?"

Belime altın kemeri takarken, "Nadiren," diye cevap verdi.

Başımla onayladıktan sonra büyük kutudan çıkardığı gerdanlığı tutarken saçımı yavaşça avucunda toplayıp sağ omzuma bıraktı. Yoğun bakışlarıyla eğildiğinde nefesi boynuma çarptı. Bakışlarım karşı duvara kilitlendi. Derin bir yutkunuşu saklayamadım. Sesim ikimizin kulağında patladı sanki.

Parmakları soğuk gerdanlığın kilidiyle uğraşırken ensemde dolaştı. Tenim ürperdi. Kalbim göğüskafesimi yumrukluyor gibiydi. Gözlerimi karşı duvardan ayıramıyordum çünkü en ufak bir hareketle ona dönsem dudaklarımla onun arasında tek bir nefes kalacağını biliyordum.

"Sessizsin," dedi alçak bir sesle. Nefesi yine boynuma çarpınca gözlerim kapanacak gibi oldu. Nefes alamıyordum.

"Sesten hoşlanmıyorsun sanıyordum."

"Senin sesine alıştım," dedi ve gerdanlığın ucunu nihayet kilitledi. Soğuk taşlar göğsümde ağır ağır yerini bulurken parmakları son kez enseme değdi. Parmaklarından akan elektrik vücudumu titretti. Geri çekildiğinde nefesimi bıraktığımı fark ettim.

Varlığı o kadar yakındı ki bir adım atsam bindallının ağırlığını, kadınların seslerini, bütün Antep'i unutabilirdim.

"Bu bir iltifat mı?" dedim gülümseyerek.

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır," dedi. Dudaklarımı birbirine bastırıp ona inanamaz gibi baktım.

"İnanayım mı?"

"İnan."

"İnanmadım." Gözlerini kıstığında sırıttım. "Gülümsemen bu senin. Her gözlerini kıstığında gülümsedin sayacağım. Haberin olsun."

"Öyle olsun, Gün Işığı," dedikten sonra gözlerini kısınca kıkırdadım.

Ah, bana gülümsüyordu! Tam bir şapşaldı!

Tam dudaklarımı aralayacakken kapı birden tıklatıldı. "Işıl, hadi kızım! Zamanı geldi, herkes bekliyi!" diye seslendi Bedia teyze.

Büyü bozulmuştu. Ecevit birden doğruldu. Elini cebine koyup yüzüne o tanıdık, mesafeli ifadesini takındı. Hâlâ boynuma değen nefesinde ve bana gülümsemesindeydim.

Ecevit kolunu açtığında hızla koluna girdim. Birlikte konağın kapısına kadar yürüdük. Sonrasında konağın kapısının önünde kalabalığa baktık. Avluda ışıklar yanmıştı. Kadınların ellerinde mumlar, tefler çalınıyordu. Gözlerim kocaman oldu.

Tüm Antep burada mıydı cidden?

"Evet," dedi Ecevit'in sesi. Dışımdan konuştuğumu anlayınca gözlerimi kırpıştırdım. "Sokaklar dolu. Seni görmeye geldiler."

Gerildiğimi hissettim. Tüm kaslarım birbirine girip sıkışırken, "Herkes bize mi bakacak?" dedim yutkunarak.

"Dikkat çekici bir kadınsın."

Hızla ona döndüm. Sonunda bana karşı kullanacağı bir cümlemi bulmuştu. Ona bakarken ister istemez güldüm. Ankara'daki düğünümüzde o gergindi, şimdi de ben. Aynı diyaloğu yaşıyorduk.

"Şaka yapma, Ecevit," dedim gülümsememi engellemezken.

"Sen kendinin farkında değilsin," diye söylendiğinde bir an duraksadım. Benim kelimelerimi kullanmak için mi söylüyordu yoksa... ciddi miydi? Gözlerimi kırpıştırırken Ecevit beni yürütmeye başladı. Merdivenlerden inerken ıslıklar, zılgıtlar duydum. Herkes bizi alkışlarken yürümeye devam ettim.

"Gülümse," dedi. Gülümsediğimde başıyla onayladı. "İşte böyle, Gün Işığı. Gülümsersen..."

"Gerçek hissettirir," diyerek onu onayladım.

Beni avlunun ortasındaki o ihtişamlı koltuğa oturttuğunda davullar bir anda hızlandı. Teflerin sesi kulaklarımı doldurdu. Etrafımdaki kadınlar çember oluşturmuştu. Ellerinde mumlarla, kınalı ellerini havaya kaldırarak dönüyorlardı.

Şerife abla yüksek sesle, "Bağlardan üzüm aldık, bekçiden izin aldık. Düşmanlarım çatlasın, gelini de biz aldık!" diye bağırınca bir uğultu koptu. Zılgıtlar art arda patladı, kadınlar art arda nara attı. Ben başımdaki kırmızı tülün altından kalabalığı izlerken gözlerim büyümüştü.

"Hemen mi?" diye seslendim ama kimse beni duymadı. Annem kırmızı tül örtüyü başımdan aşağı salarken Şerife abla, "Yakınlaşın bacılar, kınası yakılıcı!" diye bağırdı.

Gözlerim Ecevit'i aradı ama yok olmuştu! Etrafıma bakınsam da kırmızı tül yüzünden hiçbir şey görmüyordum.

Genç kızlar ellerinde kına tepsisiyle yaklaşırken etrafımı sardılar. Mumların ışığı yüzüme vuruyor, etrafımdaki bakır sinideki kınanın ortasında yanan mum gözlerimi alıyordu. Yüzüm yanacaktı burada!

"Uzaklaştırın," dedim gözlerimi kırparak. Yine kimse beni duymadı!

"Gelin ağlamaz mı anam?" diye ağıda başladılar. Yaşlı kadınlar ellerini havaya kaldırıp sallıyor, gençler teflerle tempo tutuyordu.

Bige omzuma eğilip kulağıma fısıldadı. "Burası ağlaman gereken yer."

Kahkaha atmamak için dudaklarımı ısırdım. Tam o sırada Nazlı eğildi. "Şerife abla yakicidi amma Pera yakacak. Senin yeğenin ya!" diye bağırdı.

"Kuzenim benim Pera!" dedim ama yine beni duymadılar. Çok gürültülüydü.

Biri beni duysun artık!

"Yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar. Aşırı aşırı memlekete kız vermesinler!"

Pera kınadan bir parmak alırken, "Çok komik ama gülmemem lazım," diye konuşunca onu duydum. "Seçil teyzem ağlıyor. Gülerken baygınlık geçireceğim."

Kafamı kaldırıp görmeye çalıştım ama etrafım kalabalıktı. "Neden ağlıyor?"

"O kadar bilmiyorum ki!" diyerek kahkaha attı. "Allah'ım vallahi ben gülmüyorum. Güldürüyorlar," diyerek kınayı elime yakacakken biri bağırdı.

"Gelinin kaynanası versin geline altınını!"

O sırada Bedia teyze gelsin diye yolu açtılar. İleride oturan annemi gördüm. Peçeteyi burnuna yaslamış, omuzları sarsıla sarsıla ağlıyordu. Onu görünce gülümsemem soldu. Donakaldım.

Annem ağlıyordu. Hem de bunca kalabalığın içinde.

Bedia teyze iki avucuma altın bıraktı. O an herkes çığlıklar atarak zılgıt çekti. Sesler arasında annemi görmeye çalıştım.

Ağlamamalıydı. Herkes bize bakıyordu! Ağlamak zayıflıktı! Bana böyle öğretmişti. Şimdi o niye ağlıyordu?

Gözlerimden düşen yaşlarla başımı eğdim. Pera kınayı avuçlarıma sürerken Bedia teyze, "Allah mesut etsin, bahtınız açık olsun! Evladımın gelini oldun, bu ocağın gülü oldun!" diye bağırdı.

Herkes alkışlarken sessiz sessiz ağlamaya başladım. "Annesinin bir tanesini hor görmesinler!"

İçimden akan yaşlarım yanaklarımı ıslatırken, "Ağlar, anası!" diye bağıran kadına dönmedim.

İçinde olduğum durumu bilen, beni anlayan, beni düşünen kimse yoktu. Annem bile bu parçalanmış sahnede bütün kalmaya çalışan benim oyunuma ağlıyordu. Oyun gerçeğine değil, gelin olup gidiyor oluşuma.

Tanımadığım bir adamla evleniyordum, ailem beni buna zorlamıştı ama sanki severek evleniyormuşum gibi davranıyorlardı. Hiç bilmediğim bir memlekette aciz hissediyordum.

Ağladım ama kendime ağladım. Benim için gerçekten üzülen kimse yoktu.

Pera avucuma koyulan altının üstüne kınayı sürüp elimi dikkatlice kapatırken gözyaşlarım kurur diye bekledim. Bir süre sonra kafamı kaldırıp baktığımda annemin bana ilerlediğini gördüm. Annem yanıma oturup beni kolları arasına aldığında ona sarılamadım.

"Benim güzel bebeğim," diye fısıldadı. "Gelin oldun, gidiyorsun. Nasıl mutluyum kızım!"

Ağladım ama kendime ağladım. Benim içimi üzen kişiler uzağımda değil, koynumdaydı.

1. BÖLÜM

"DOĞRU YOLUN ŞAŞMAYAN YOLCUSU"

Ecevit Demirhan

Doğru yolun şaşmayan yolcusu... yol bitmeden yorgunluğu değil, azmi gösterir.

Yolu engebeli, duruşu dik olur. Zorluğu değil, kendini yürütür. Adımlar gizlenmeli, çaba yalnızca çaba görünmemelidir.

Doğru yolun şaşmayan yolcusu...

Sabah Alkan'ın damat hamamı diye tutturduğu saçmalık yüzünden hamama gitmiş, Işıl'ı görememişti. Hamam sonrasında da sürekli yanlarında birileri vardı. Sülalesini seven bir adam değildi, artık iyice nefret ediyordu. Kına gecesinde de Işıl'ı uzaktan izlemişti. Kına gecesine kendisinin de katılacağını düşünmüştü fakat öyle bir şey olmamıştı.

Koskoca Antep âdetlerine ne oluyordu? Karısını uzaktan mı izleyecekti! Çabuk bitseydi de evlerine, Ankara'ya dönselerdi.

Ecevit, gece sonunda Işıl'ı göreceği için keyifliydi. Yatak odasına girmeden önce kısa bir an duraksadı. İçeriden gelen kısık sesleri dinledi. "Çok mu yorgunsun, Portakalım?" diye fısıldayan Seçil'in sesini duyunca kaşları çatıldı. Seçil ne alakaydı odalarında? "Bu senin gecendi."

"Evet, anne. Benim gecem. Yorgunum sanırım. Sabahtan hamam, akşam kına yordu biraz. Hemen uyurum zaten." Işıl'ın sesi ifadesiz ve tekdüze çıkıyordu. Normalde ne kadar ağır hissetse bile sesi taş gibi sağlam olurdu fakat şimdi sesinin üstünde bir duman vardı. "Sen de geçe kalma. Yarın babamı karşılayacaksın."

"Işıl'ım, yavrum... Neden mutsuzsun?" diye sordu Seçil de kızına ince bir sesle.

"Mutsuz değilim. Çok mutluyum," diyen Işıl'ın sesi kedi gibi çıktı fakat Ecevit duyunca yutkunmasının önüne geçemedi. Herkese kısık

çıkan bir sesi vardı kızın. Ne kadar bağırırsa bağırsın duyulmayacağını bilen kadının çaresizliğini taşıyordu.

"Ecevit mi seni mutsuz eden? Sana kötü mü davranıyor? Kaba, sert, soğuk demiştin onun için. Hâlâ mı aynı?"

Işıl'ın kendisi hakkında düşüncelerini başkalarıyla paylaştığını ilk kez anlayan Ecevit arkasını dönüp gitmek istedi. Burada olmaması gerektiğini biliyordu ama... *ama dağı* vardı içinde.

"Asker olmasıyla ilgili, istemese de öyle davranıyor demiştin. Onu anladığını ve bundan memnun olduğunu söylemiştin," diyen Seçil'e katlanmak Ecevit'e zor gelse de sakince dinlemeyi sürdürdü. "Sorun ne bebeğim?"

"Sorun yok," dedi Işıl kısık bir sesle.

Sorun çok.

Işıl için sorun çok, en başta Ecevit.

"Ecevit benim için bir sorun değil."

Olmasa da olacak.

"Olamaz da zaten anne."

İçinde oldukları duruma sövmek isteyen Ecevit arkasını dönüp aşağı doğru ilerlemeye başladı. Adımları yere sert basıyordu. Arkasından gelen sesleri dinlemeden avluya geçtikten sonra sandalyeye oturdu, dirseklerini dizlerine yasladı ve kafasını eğdi.

Derin bir nefes alacaktı ki nefes almak boş geldi. Bir süre nefes almanın tek amacı intikamsa, bir yerden sonra intikamdan kopmak nefes alıyormuş gibi hissettirmiyordu.

Hayata intikamla tutunmuş bir adam, intikamsız nasıl yaşardı?

Hangi dala tutunsa eli yanardı. Eli yananın kursağı kurumazdı. Ateşle ıslanırdı kelimeleri. Ağzından çıksa dili kül olurdu.

Ellerini yüzüne götürdü. Işıl'a bunu yaşatanlar Yıkım'ın gazabına uğramalıydı. İntikamsa intikam... Eğer evliliklerinde Işıl mutsuzsa, sebepleri vardı. En başta Ecevit.

Ellerini saçlarına geçirmek üzereyken kısık bir ses duydu.

"Varsa sıkıntın paylaş."

Ecevit kafasını yana çevirdi. Komşu Hacer'in kızı Meryem, kocaman ela gözleriyle kendisine bakıyordu. Bu kızı küçüklüğünden beri tanırdı. Sessiz, sakin, zararsız bir kızdı. Küçüklüklerinden beri kendisine attığı kaçak bakışları görür ama pas vermezdi çünkü kızın içindeki umut ışığına can katmak istemezdi.

Ecevit onu duymazlıktan gelerek cebinden çıkardığı sigarayı dudakları arasına aldı. Sigarayı yakarken kızın olduğu tarafa dönmedi bile. Meryem küçük adımlarla yaklaşırken, "Evleniyorsun ha," diye fısıldadı.

Ecevit göz devirmemek için zor durdu. Meryem kendisine yararı olmayan toprakları eşelemeyi seviyordu. Küçükken de hep Ecevit'e dikkat ederdi. Bir türlü onunla konuşmaya cesaret edemez ama Ecevit'in eli kanasa bir mendil gönderirdi. Gerçi Ecevit elini silmezdi ama o mendilin nereden geldiğini bilirdi.

"Dün gece sizi balkonda gördüm. Karına sarılmıştın, gözlerin gülüyordu."

Ecevit de avluda onu görmüştü fakat ne diline ne gözüne ne hafızasına bırakmıştı Meryem'i. Kızın uzun zamandır huyuydu Demirhan Konağı'nı gözetlemek. Yine gözetlemişti.

"Çok güzel kız. Saçı ateş gibi. Boşuna yakmıyor seni," diyen Meryem'i dinlerken dişlerini sıktı fakat aklına düşen kızıl saçlar çoktan düştüğü yeri yakmıştı. Öyleydi ya... Saçları ateş gibiydi. Dün gece bir ateş çakmıştı Ecevit'in aklında.

Dönüşü olmayacak bir yanlışa ayak basıyordu az kalsın.

"Severek mi evlendin onunla?"

Ecevit sigarasından aldığı dumanı üflerken, "Üstüne vazife olmayan şeylerle ilgileniyorsun," diyerek sert bir sesle konuştu.

"Bilmek hakkım değil mi?"

"Değil."

"Sen kimseyi sevmezsin ki. *Taş bastım bağrıma, ölen canlanmaz* dedin. *Var git yoluna, bakma bana* dedin. Bedia teyze de dedi. *Benim oğlan varmaz* dedi. Ben geride kalan oldum, sen başkasına varan. Ne vardı onda olup bende olmayan?"

Ecevit sustu. Kül tablasına bastırdığı sigaranın cızırtısı kaldı yalnızca. Söylenmeyen sözlerinin noktası gibiydi. Meryem hiç konuşmayan bu adamın cümlelerine nokta koymasına sinirlendi.

"Ne yüzüme baktın ne de gözüme. Ben içimde büyüttüm seni, sen başkalarına küçüldün. Bilmek istiyorum. Ne var bende olmayan, Ecevit? Ne var bende yetmeyen sana?"

Ecevit derin bir nefes aldı ve yeni sigarasını yaktı. Mesela Işıl'ın yanında yakamazdı. Meryem'de olmayan ama Işıl'da olan bir şey de buydu. Işıl sırf Ecevit diye her şeyine göz yummuyordu. *Bir yol çizeceksek ben de varım* diyebiliyordu. Meryem küçüklükten beri kendisinin ne istediğine değil, Ecevit'in ne istediğine dikkat eden biriydi.

Sigaranın dumanı havada dağılırken bakışlarını yere dikti Ecevit. Konuşmasa olmazdı, konuşsa yaralayacaktı. "Git, Meryem," dedi sadece.

"Hayır, söylemeni istiyorum. Söyle, bitireyim seni. Başkasına ait olan bir adamı sevecek kadar alçak biri değilim. Bana bir şey söyle, ben de kendime hatırlatayım onu."

Susmalıydı aslında, Ecevit çok güzel susardı ama sadece Meryem'e değil kendisine de konuşmalıymış gibi hissetti. "Sende ben var, onda benden fazlası var."

Meryem kaşlarını çattı, anlamadı.

"Sen bana bakınca küçüklükten beri ailesinin yüklerini sırtlayan birisini hatırlayacaksın ama o bana baktığında o yükün altına girmemesi gereken çocuğu görecek. Sen bana bakınca karanlık göreceksin, o bana bakınca şafağı. Sen bende hayali göreceksin, o bende hayatı. Sen bende siyahı göreceksin hatta siyaha razı geleceksin, o bana renklerini verecek." Uzaklara daldı gözleri. "Ben sana yokum, Meryem. Sende olmayan ama onda olan bir ben var."

Meryem'in gözlerinden yaşlar süzüldü. Dudakları titredi ama kelime bulamadı. Ecevit bu kadını çok seviyor olmalıydı. Çünkü Ecevit'in gözlerinde o geri dönülmez kararlılığı görmüştü.

Sende olmayan ama onda olan bir ben var. Başka da ben yok. Bir taneydim, onun oldum.

Meryem tam konuşacaktı ki, "Kocacığım?" diyen ince sesi duydular.

İkisi de aynı anda ileriye dönünce Işıl'ı gördüler. Üzerinde kırmızı saten pijama vardı, bol ve rahattı ama taşıdığı zarafet ve duruşuyla o kadar büyüleyiciydi ki Ecevit yutkundu.

Elindeki sigarayı düşünmeden, irdelemeden küllüğe bastırıp söndürdü. Duman dudaklarından değil, burnundan çıktı. Işıl sigaradan hoşlanmıyordu.

Işıl'ın minik adımlarla kendilerine yaklaşmasını büyük bir dikkatle izledi. "Yatmak için seni bekliyordum. Sanırım misafirimiz var," diyen Işıl bakışlarını yavaşça Meryem'e çevirdi. Meryem siyah ve kısa saçları olan, kahverengi gözlü, oldukça güzel bir kadındı. Yüzündeki benler, konağın etrafına sarılmış olan ışıklarla birlikte onu daha da güzel gösteriyordu. "Merhaba. Sizi tanıyor muyum?"

"Ben..." dedi Meryem ne diyeceğini bilemez gibi. Kına boyunca Işıl'ı kenardan izlemişti. Kızın yüzündeki bol makyaj, sessizliğine rağmen dikkatli bal rengi gözleri, nazik davranışları, insanlara olan kibarlığı ile Ecevit'in bu kıza asla bakmayacağını düşünmüştü fakat şimdi gördüğü kadınla kınadaki gelin aynı kişi değildi.

Bu kadın, zarif bir dişliydi.

"Meryem," diyen Ecevit, Işıl'ın üzerinden gözlerini almadı. Kızın tepkisini merak ediyordu. Kıskandığını resmen belli ettiği Meryem'e karşı nasıl davranacaktı Işıl? "Komşu Hacer'in kızı."

Işıl, buraya gelirken zaten kiminle tanışacağını biliyordu ve bunu bildiğini yalnızca Ecevit anlayabildi. Bakışları yavaşça konağa döndü, Işıl'ın hazırlandığı odanın penceresindeki perdenin yarım bir şekilde çekilmiş olduğunu fark etti.

Kurnaz ceylan, komşu kızını gördüğü gibi buraya koşmuş olmalıydı.

"Hiç duymadım," dedi Işıl dikkatli bir keskinlikle. Gözlerini kıstıktan sonra Meryem'i süzdü ve gülümsedi. "Kınada var mıydınız? Orada da sizi göremedim."

Meryem'in yüzündeki renk yavaşça soldu. Işıl'ın bakışları, kırılganlığının arkasında saklı duran bıçak gibi bir keskinlik taşıyordu. Bu bakış Meryem'i huzursuz etti. Bir an dili tutuldu. Sesi alçaldıkça alçaldı ve sadece, "Vardım," diyebildi.

Işıl asla art niyet beslemeyen bir bakışla Meryem'e bakmayı bitirdi ve birden kocaman bir tebessümle gülümsedi. "Demek vardınız. Sizi göremediğim için üzgünüm. Gerçekten çok kalabalıktı, sizi seçememiş olmalıyım. Eğer görseydim kesinlikle güzelliğinizi hatırlardım." Sonra omuzlarını düşürdü ve elini uzattı. "Baştan tanışalım o halde. Ben Işıl, Ecevit'in eşiyim."

Ecevit'in kaşları kalktı. Işıl kendisine yakışan bir incelikle müdahale ediyordu duruma. Meryem'i kırmıyordu. Hatta iltifatlar ediyor, kıza rahatsız hissettirmeden kim olduğunu hatırlatıyordu.

Meryem gözlerini kırpıştırdı ve birkaç saniye kendisine uzatılan zarif, ince ve kemikli sol ele baktı. Hemen toparlanarak Işıl'ın elini sıkarken, "Memnun oldum, Işıl. Ben aslında sadece hayırlı olsun demek için uğramıştım. Fazla kalamadım. Ecevit'in evlendiği kadını görmek istedim," derken sesine bir soğukluk ekledi. Kızın ne yaptığının farkındaydı fakat kendi düşüncelerini de iki naziklik için unutmayacaktı.

Işıl bu sefer kocaman gülümsedi. Ecevit şaşırmadan edemedi. Meryem resmen gard alır gibi davranıyordu. O, buraların kızıydı. Saldırmayı, bağırmayı, çağırmayı ve tavır göstermeyi iyi bilirdi fakat Ecevit'i şaşırtan bu değildi.

Işıl, Atabey Prensesi olduğunu kanıtlar gibi laf altından mesaj veriyordu. Tehditkâr değildi, saldırır gibi de değildi. Meryem'e karşı içinde en ufak bir kötülük olduğunu sanmıyordu Ecevit.

"Ne naziksin, Meryem... Keşke biraz daha kalsaydın. İnsan en mutlu gününde yanındakileri hatırlar ama sen komşuluğun gerektirdiğini yapmamışsın. Belli ki görünmek istememişsin."

Ecevit, işte şimdi Işıl'ın sözlerindeki ince iğneyi gördü. Işıl kıskançlığını bağırarak değil, zarifçe işleyerek sınırlarını belli edip gösteriyordu. Kırmızı pijamalarıyla, küçük adımlarıyla ya da kısık sesiyle kimse onu tehditkâr algılamazdı. Kelimelerini duyan biri ince kurnazlığı hemen anlardı.

Işıl yavaşça elini Meryem'den kurtardıktan sonra gözlerini kırpıştırıp, "Komşunun oğluna tebriklerini iletmek istedin yani," dedi.

Meryem, "Evet," diyerek elini gelişigüzel havada salladı. Tedirgin duruyordu. "Ecevit'e tebriklerimi iletmek istemiştim."

"Sanırım yarınki düğüne gelemeyeceksin, o yüzden mi?" diyen Işıl'ın sözlerinde net bir mesaj vardı.

Düğünümüze gelme.

"Evet," dedi Meryem karşısındaki kızın her şeyi bildiğini fark ederek. "Yarın gelemeyeceğim için uğrayayım dedim. Size mutluluklar dilerim."

Meryem'in herhangi bir harekette bulunmadığını anlayınca, "Gidiyor musun?" diye soran Işıl tekrar gülümsedi. Sesinde bir mesaj daha vardı.

Git.

Meryem'in gözleri Ecevit'e kaydı. "Anladım," dedi Meryem. *Onunla evlenme sebebini anladım. O çok zeki bir kadın.* "Evet, şimdi gidiyorum. İyi geceler size. Tekrardan mutluluklar dilerim."

"Teşekkürler," dedi Işıl, Ecevit'in yanı başında dikilip elini kocasının omzuna koyarak. Ecevit omzunda hissettiği dokunuşla taş gibi oldu. Ecevit'i titretecek kadar yakındı dokunuşu. Işıl çenesini Ecevit'in kafasının üstüne yasladı ve gülümsedi. "Biz de sana mutlu bir hayat dileriz."

Meryem, arkasını dönüp konağın kapısına ilerledi. Ecevit, az önce izlediği tek taraflı savaşın hayatı boyunca izlediği bütün savaşlardan daha tatmin edici olduğunu fark etti. Gülmemek için dudaklarını bastırırken kafasını çevirip Işıl'a baktı.

Kırmızı saten pijaması içinde eksik ama tam, narin ancak dişli, yalancı fakat emin, iyi niyetli ama kurnaz, sıcak ancak fırtına gibi olan bu kadın kazandığını bakışlarıyla belli ediyordu.

Işıl Atabey Demirhan, olası tehlikeyi kurnaz zekâsıyla alt etmişti ve bunun çok da iyi farkındaydı.

Meryem'in konağın bahçe kapısından çıkıp gittiğini görünce yavaşça Ecevit'in omzundan elini çekti ve dudaklarından titrek bir nefes verdi. Ecevit onu izlerken Işıl sol eliyle saçlarını geriye taradı, dudaklarını dişledi. Etrafa

bakınırken yaptığından pişman gibi bir hali vardı ama gözlerinde hâlâ zafer ışığı parlıyordu.

"Tebrikler," dedi Ecevit takdir dolu bir sesle.

Işıl, Ecevit'in burada olduğunu unutmuş gibi ona dönerken, "Hı?" dedi kısık bir sesle.

"Meryem'i nazikçe mort ettin. Bunu kimse yapamazdı."

Işıl göz devirdi ama sonra birden gözlerini kocaman açtı. "Onu üzmüş müyümdür? Gerçekten öyle bir amacım yoktu. Ben yalnızca..." Sustu. "Ben yalnızca..." Tekrar sustu.

Diyecek bir şey bulamadığından mı yoksa cümlenin devamını kendisine yediremediğinden mi susmuştu, Ecevit bilmiyordu.

Ecevit gözlerini ondan ayıramadı. Işıl'ın sesindeki kırılganlık asla mantığına yatmıyordu. "Üzülmüştür," dedi sigarasız kalan elini cebine sokarken.

Işıl'ın kirpikleri hızla kırpıştı. "Ben onu kırmak istemedim ki... Yani senin geçmişinle kavga etmek değil derdim. Eğer bilsem onda gönlün olduğunu-"

"Yok," dedi Ecevit katı bir sesle. "Gönlüm yok."

Işıl sözü kesildiği için kısa bir an şaşırdı. Sonra dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Senin yanında kimseye yer olmadığını bilsin istedim. Belki fazla ileri gittim ama bence onun da bunu bilmesi gerekiyordu."

Ecevit yavaşça ayaklanınca Işıl'ın başı yukarı kalktı. Bakışlarını Ecevit'in yanan acı kahve bakışlarına kilitledi. "Sen düşündüğünden daha güçlü birisin."

"Güçlü olduğumu kaçıncıya söylediğini unuttum." Işıl güldü. "Şirin, güzel ve güçlü. Bana ettiğin iltifatlar artıyor. Çok yol kat ettik. Umarım sana fazla gelmemiştir."

Ecevit'in gözleri kısıldı. Gülecek gibi hissetti. Sonrasında sessiz kalarak gözleriyle önünü işaret etti. "Yatmak için beni beklediysen seni yatıralım, Gün Işığı."

Işıl önce onun önüne düştü, yürürken başını arkaya çevirip Ecevit'e bakmaya çalıştı. "Onu yalnızca sizi bölmek için söyledim. Yoksa seni beklemiyordum. Umutlanma yani."

"Tabii," diyen Ecevit'in sesi alaycıydı.

"Gerçekten! Sen yokken de mışıl mışıl uyuyabiliyorum ben."

"Sabah beşe kadar uyuyamayan da benim," diyen Ecevit'le Işıl birden duraksadı. Ecevit ne söylediğini fark edince dudaklarını ısıracak gibi oldu ama Işıl çoktan ona dönmüştü.

"Nereden biliyorsun?" dedi şüpheli bir bakışla.

"Evlendiğimiz günün gecesinde sabah beşte atölyedeydin, Gün Işığı," deyince Işıl'ın şüpheci bakışları kısıldı.

Ecevit iyi toparlamıştı fakat az kalsın ifşa olacaktı. Işıl birden gülümsedi. "Sabah beşte çizmemin bir sebebi vardı. Kendimde çizebilecek gücü bulmuştum," dedi.

"Beşe kadar ne yapıyordun?"

"Ağlıyordum," diyen Işıl dilini ısırdı. Bunu söylememeliydi! Ecevit'in bilmesine gerek yoktu ki. "Yani uyuyordum, ağrım başlayınca ağlayarak uyandım. İki saniye bile sürmedi, öyle söyleyeyim," dedikten sonra koşar adımlarla ilerlemeye başladı.

Ecevit onun arkasından bakakaldı. Uzaktan rüzgârın taşıdığı uğultu, avluyu doldurdu. Canı yanan Işıl'ın bunu ne zamandır sakladığını merak etti. Kendisinden niye sakladığını merak etti. O acıyı nasıl bitirebileceğini merak etti.

Hiçbir şeyle ilgilenmeyen bir adamdı, Işıl'ı iyileştirmek için yapabileceklerinin sınırını merak etti.

En son büyük adımlarla konaktan girdi, merdivenlerden çıkarken birden açılan kapı ile bakışları aşağıya kaydı. Aslan üstündeki çizgili pijamasıyla küçük adımlarla çıktıktan sonra gözlerini kaşıdı. "Dayı?" diye fısıldadı.

"Aslan'ım?" derken Ecevit bir yukarı, bir aşağı baktı ve sonra büyük adımlarla aşağı inip Aslan'ı kucağına aldı. "Ne oldu? Niye buradasın sen?"

"Annem Alkan dayınla yat bu gece dedi," diyerek dudaklarını öne uzattı. "Dayım horlamaya başladı."

Ecevit şaşıracak gibi oldu ve Aslan'ın çıktığı odadan içeri baktı. Alkan'ın horladığı falan yoktu. Sırtüstü yatarken nefes sesi bile duyulmuyordu. O kadar sessiz ve hareketsiz uyurdu ki bazen Bige onun uyurken astral seyahate gittiğini düşünürdü. Sanki bu hayatta değilmiş gibi dümdüz dururdu çünkü.

Kaşlarını çatarak Aslan'a döndü. "Yalan mı söyledin lan sen bana? Dayılar kandırılıyor mu, Aslan'ım?"

Aslan yakalandığını anlayıp dudaklarını büzdü. "Annemle yatarsam ana kuzusu olurmuşum," diye fısıldadı. "Ama ben annemle uyumayı seviyorum. O bana sarılıyor ve güvende tutuyor."

Ecevit onun kafasının üstünden öptü ve kokladı. Aslan hem zeki hem de gururlu bir çocuktu. Sessiz, zorluk çıkarmayan biriydi. Ailesinin yanında şımarsa da asla dışarıdan şımarık görünmezdi.

"Neden annenle yatınca ana kuzusu olasın koçum? Anneyle yatmak utanılacak bir şey mi?"

"Ama annem bana dayınla yat dedi."

"İşi vardır annenin, ondan öyle demiştir. Bir yere mi gitti?"

"Hıhı," dedi Aslan başıyla onaylayarak. "Antep'teki arkadaşlarının yanına gidecekmiş." Bige bazen Antep'e dönünce buradaki çocukluk arkadaşlarıyla görüşürdü. Büyük ihtimalle geçe kalacağı için Aslan'ı Alkan'ın yanına yollamıştı.

"Annen döndü," diyen Ecevit onu kucağında sımsıkı tutarken merdivenlere yöneldi. "Utanılacak bir şey yok. Kim dedi sana onu?"

"Şerife teyzenin oğlu dedi," diyen Aslan sesini kıstı. "Ama ona kızma. Babası demiş ona öyle. Benim babam yok ya... bana kimse öyle demez."

Ecevit sinirle dudaklarını dişledi. Sövse... olmayacaktı. Kendini tutmaya çalışarak, "Sende babadan fazlası var. İki dayı var. Yetmez mi?" diye fısıldadı.

Aslan minik kollarını dayısının boynuna sardı ve başını omzuna yasladı. Gözleri hafifçe kapanırken, "Benim de babam olsaydı... sizin gibi olsun isterdim dayı," diye mırıldandı.

Ecevit onu şakağından öperek Bige'nin odasına çıkardı. Kapıyı tıkladığında ses gelmeyince içeri girdi. Bige kolunu gözünün üstüne kapatmış, uyuyordu. Kapı sesini duyunca birden kolunu indirdi ve tek gözünü açıp kapıya baktı.

Aslan'ı fark edince yerinde hızla doğrulup, "Uyuyamamış mı?" derken sesi uyku mahmuruydu.

"Alkan horluyormuş," dedi Ecevit alaycı bir sesle.

Bige gülerek, "Yalancı velet," dedi. Ecevit kucağındaki Aslan'ı yatağa bıraktı. Bige oğlunu kolları arasına alıp uzanınca Aslan hemen annesinin boynuna saklandı. "Abim hayatta horlamaz."

Ecevit, Bige'nin saçlarını okşayarak alnından öptü. "İyi geceler," diye fısıldadı.

Bige oğluna sarılarak yatakta küçüldü. "Yerde yatma da Işıl senin değişik biri olduğunu anlamasın," deyip kıkırdadı.

"Ne komik kızsın sen," diyen Ecevit kapıdan çıkmadan önce Bige'nin neşeli bir sesle, "İyi geceler abi," dediğini duydu.

Yavaşça kapıyı kapatıp çıktıktan sonra annesinin eşyalarını koyduğu odaya gidip üstünü değiştirdi. Siyah bir tişört ve siyah bir pijama altıyla yatak odasına yöneldi. Kapıyı açıp içeri girdiğinde Işıl'ın yatağın ortasında cenin pozisyonunda yattığını gördü. Gözleri kapalıydı fakat Ecevit onun uyumadığına emindi. Nefes alış verişleri hızlıydı. Hem de kapı açılır açılmaz kulaklara ulaşacak kadar hızlı ve gürültülüydü.

"Ben yerde yatarım," diyerek kızın uyumadığını anladığını belli etti.

Işıl gözlerini aralayıp onun yüzüne baktı. "İstersen-"

"Yerde yatarım," diyen Ecevit yatağın sağındaki yere çöktü. Dün geceden kalan yastığı kafasının altına çekti ama ihtiyacı olmayacaktı.

Işıl yatağın sağ tarafına doğru yanaşıp kenarından kafasını hafifçe çıkardı. "Böyle kendimi kötü hissediyorum."

"Hissetme."

Işıl bir süre onun yüzüne dudaklarını büzerek baktıktan sonra, "Peki," diye fısıldayıp yatağa geri döndü. Bu sırada Ecevit tavana baktı. İkisi de nefes seslerini dinlemeye devam etti. Işıl uykuya geri çekildiğini anlarken esnedi ve yatakta küçülerek alanını korudu.

Ecevit tavana bakarken birden gözünün önüne doğru uzanan eli gördü. Kaşları çatıldı ve kafasını kaldırıp kıza bakacakken Işıl, "Elimle oynamak ister misin?" diye fısıldadı uykulu bir sesle. "Ya da benimle başka bir oyun oynamak ister misin?"

Ecevit'in parmakları Işıl'ın avucunda durdu ve hafif dokunuşlarla kıza dokunmaya başladı. Avucundaki çizgilerin üstünden geçti ve sonra parmaklarını tüy gibi bir dokunuşla okşadı. Işıl'ın dudaklarından bir kıkırtı kaçarken kafasını kaldırıp baktı fakat kızın gözleri kapalıydı.

"Ne gibi bir oyun?"

"Ben soru soracağım, sen cevaplayacaksın," dedi Işıl uykuya yenik düşmemeye çalışan kısık sesiyle. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Ecevit onun avuç içindeki sıcaklığa gözlerini dikti. Hiçbir zaman bu kadar masum, içten bir yakınlık yaşamamıştı. Yutkundu. "Sor," dedi.

Işıl'ın kirpikleri kıpırdadı. Gözleri kapalıydı ama sanki görüyormuş gibi konuştu. "Ama dürüst olacağına yemin et."

"Dürüst olacağım," dedi Ecevit parmaklarını onun avucunda gezdirirken. Tenindeki sıcaklık, içinde biriken sertliği hafifletiyordu.

"Alparslan amcayı nereden tanıyorsun?"

"Askeriyim," dedi Ecevit.

"Yıkım ne demek?" diye fısıldadı Işıl.

Ecevit'in sesinde hiçbir ifade yoktu. Her zamanki gibi. "Lakap."

"Kim verdi o lakabı?"

"Yaşamayanlar." *Öldürdükleri. Tarihe gömdükleri.*

Işıl hafifçe gülümsedi. "Kağan abimle ne konuştun düğünde?"

"Senin, pantolonu götünü sıkan, uzun saçlı bir piçle evleneceğini düşündüğünü söyledi."

Işıl huysuzca mırıldandı. "Küfretme."

"Tamam," dedi Ecevit hemen.

"Sonra ne dedi?"

"Sana zarar vermememi istedi."

Işıl sessizleşti. Ecevit onun uyuduğunu düşünecekken derin bir nefes aldı. "Mutlu musun benimle?" Soru, Ecevit'in göğsünde birden ağırlaştı. Parmaklarını kımıldatmadan sustu. İçinde verecek birden fazla cevap vardı ama hangisi doğruydu? Sessizliği Işıl hemen fark etti. "Cevap vermek zorunda değilsin ama bil ki ben öyleyim. Sen istemesen de... yani... mutluyum."

Ecevit'in boğazı düğümlendi. Elini geri çekmek istedi ama çekemedi. Kızın bileğine doğru uzanan dokunuşları içindeki çekimi artırıyordu. Işıl huylanıyormuş gibi kıkırdadı.

"Başka soru sor," dedi kısık bir sesle Ecevit.

"Tamam. Hımm... bir düşüneyim. Bana neden başta soğuk davrandın?"

Ecevit gözlerini kapattı, tavandaki karanlığa sığındı. "Senin benden daha iyisini hak ettiğini düşündüm."

"Şimdi öyle düşünmüyorsun demek..." Işıl cevapsız kalınca küçük bir nefes çıktı dudaklarından. "Eğer hayatında yaptığın bir şeyi değiştirme şansın olsaydı ne isterdin?"

"Büyümemeyi," dedi Ecevit düşünmeden. Işıl'ın parmaklarındaki dokunuşu durdu.

Çünkü büyümek Ecevit'in tercihiydi. O yapmıştı. Kimse ondan böyle bir şey istememişti.

Hayır, zorundaydı. Kimse istemese de onun yapması gereken buydu. Büyümek bir seçim değil, zorunluluktu. Zorunlulukla örülmüş bir tercih, masum bir oyunun içinde bile ağırlığını hissettiriyordu.

Tam o an Işıl parmakları titreyerek Ecevit'in başparmağına sarıldı. Ecevit'in gözleri açıldı, bakışları hemen kızın eline döndü. Işıl sağ eliyle bu koca adamın parmağını zar zor sarabiliyordu. Eli o kadar küçüktü ki... Yine de bunu yapabilmesi Ecevit'in içindeki bir şeyleri devirdi.

"Belki de bazen büyümek ceza değildir," diye fısıldadı Işıl. Ecevit parmağını saran ele doğru kaldırdı parmaklarını ve kızın bileğini çok hafif dokunuşlarla okşadı. "Belki de acımasız bir ittirişle büyümek kaderimiz içindir."

"Öyle," dedi Ecevit sadece. Kalbi çok hızlı atıyordu. Orada bir kalp olduğunu yeni keşfediyordu sanki.

Işıl çekingen bir sesle sordu. "Eğer Meryem başka birisi olsaydı onunla evlenir miydin?"

Ecevit başını ona doğru çevirdi. "Kim?"

"Ben mesela," dedi Işıl kısık bir sesle. "Pencereden duydum onu. Ne yüzüme baktın ne gözüme dedi sana." Yutkundu sertçe. Ecevit devamını duyup

duymadığını merak etti. "Ben Meryem olsaydım, komşunun kızı, sana yıllarca sevdalı bir kız olsaydım... bana bakar mıydın?"

Sessiz kaldı Ecevit. *Evet,* demek istedi. *Sen olsaydın yine benim olurdun. Kim olursan ol benimle olurdun.*

İçindeki sesi susturdu. Bakışlarını Işıl'ın parmağını saran güçsüz elinden çekmedi. Ecevit elini ufacık geri çekse Işıl'ın eli boşluğa düşerdi. O kadar cansız tutuyordu. Kızın bileğine hafif hafif dokunmaya devam etti.

"Başka soru sor," dedi Ecevit. Işıl'ın elini kaldırıp yüzüne sürttüğünü duyan Ecevit kafasını kaldırdı ve kızın yanaklarını sildiğini fark etti. Parmağını saran elini çekmişti. Ecevit içindeki boşlukla kalakaldı. "Işık?"

"Hı?"

"Ağlıyor musun?"

"I-ıh."

"Yüzünü siliyorsun, Işık."

Burnunu çekti Işıl. İçinde bulundukları duruma bakılınca çaresiz hissetmesini, seçilmeyecek olduğunu düşünmesi Ecevit'e çok doğal geldi. Işıl hayatı boyunca fanusta, emirlerle, kurallarla ve sınırlarla yaşamıştı. İlk özgürlüğünde tekrar ayak bileklerine prangalar takılmıştı. Seçilmeyen biri olmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu Ecevit.

Seçilmemek zordu. Birinin gözünün içine bakıp da seni görmediğini anlamak daha zordu. Her insan görülmeyi hayal ederdi.

Işıl derin bir nefes aldı. "Küçükken televizyonda izlediğim dizilerden gördüğüm hayatı ister ve hatta hayal gücümle geliştirirdim. Evlendikten sonraki hayatımı hep hayal ettim," diyerek başladı sözlerine.

Hayallerini anlatmaya başlaması bir an ikisini de boşluğa düşürdü. Işıl'ın aklına düğünde annesinin anlattığı hikâye geldi. Seçil de bir gece hayallerini kocasına anlatmıştı. Işıl annesiyle olan benzerliğini fark edince kasılır gibi oldu ve sustu.

Ecevit o devam etsin diye doğrulup oturur hale gelirken parmakları yine Işıl'ın eline daldı. Okşarken kızın yüzünü dikkatle izliyordu.

Anlat, dedi hareketleriyle. *Ben dinliyorum.*

Ve Işıl... anlatmaya başladı. Kimseye anlatmadığı, anlatsa da kimsenin dinlemeyeceği hayallerini.

"Küçük, müstakil bir ev; küçük detaylarla yuva olan bir ev... Mesela çerçeve, mesela fotoğraflar, mesela tablolar, avizeler, lambaderler, vazolar... Hepsini kendim yapacaktım. Çizecektim, tasarlayacaktım, ben uğraşacaktım." Gözlerini tavana kaldırdı. Yaşları geri itmeye çalışırken Ecevit onu mesafeli gözlerle izlemeyi sürdürdü. "Sonra... sıcacık bir enerjisi olan, emeklerimi

temizlemediğim, kil ve boya kokulu atölye. İki köpek, cins olmaları çocukluğumun eseri. Onları koşturmayı isterdim! Hım... başka..."

Yaşlarını sol eliyle temizlerken bir yandan da boğazını temizlemeye çalışıyordu. "Evin bahçesinde hep ilgileneceğim bitkilerim, çiçeklerim. Ah... masamın üzerinde taze çay ve taze kurabiyeler! Portakallı olacaklar."

Ecevit'e dönüp parlayan gözleriyle kıkırdadı. Ecevit onun yüzüne korkunç bir ciddiyetle baksa da kısacık bir şaka yapmak onu kendine getirdi.

Sonra gülüşü yavaşça soldu. "Âşık bir koca... Bana dünyadaki her güzellikten daha güzelmişim gibi bakan bir koca."

Ecevit'in bakışları birden yumuşadı. Dinlediği kadın, ümitsiz bir kadın değildi. Tersine, bunu hâlâ ümit eden bir kadındı.

Ecevit onu başka bir adamın yanında düşününce seğiren gözüne engel olamadı. Âşık bir koca... Ecevit kendisini bu kalıba sığdıramıyordu fakat farklı bir adam? Bir yıl sonra boşanacaklardı. Işıl başka sulara yelken açacaktı. Ecevit karanlık, sığ denizlerinde yalnız kalacaktı. O zaman o kendi karanlığında kaybolurken Işıl renkleriyle başka bir denizi temizleyecekti. Ona ve renklerine âşık olan bir koca bulacaktı.

Ecevit bu düşünceyle çıldıracağını sandı. İçinde başlayan dağınıklığı Işıl fark etmedi, konuşmaya devam etti.

"İki çocuğum olmasını isterdim. Bir kız, bir erkek. Ama bana benzemelerini değil, kocama benzemelerini isterdim. Çünkü onlara baktığımda en sevdiğimi görmek isterdim, kendimi değil. Yani herhalde insanın kocası bu hayatta en sevdiği insan olur, değil mi? Ben hep öyle düşündüm."

Bakışlarını Ecevit'e çevirdi ve yutkundu. Ecevit'in bakışları bakış değildi de hislerin döküldüğü bir şarkıydı sanki. Işıl'ın nefesi kesildi. Gözleri yuvalarından çıkmak ister gibi yanmaya başladı. Dudakları titreyerek kıvrıldı ve o kocaman, güneş açtıran gülümsemesini sundu. "Ama hepsi üniversiteye geçene kadar kafasında başka bir hayatı dileyen genç bir kızın hayaliydi."

"Şimdi?" dedi Ecevit.

Sesi katı çıkınca Işıl bir an şaşırdı. "Ne?" diye fısıldadı titreyen bir sesle.

"Şimdi ne hayalin?"

"Ben..." Sessizleşti ve parmaklarını okşayan ele baktı. Koca el kendisine narince dokunuyor, ısıtıyordu. Dokunuşları hissediyordu. "Ben şimdi sadece o kızın mutlu olduğunu hissetmeyi hayal ediyorum."

Ecevit kısa bir süre sustu. Onun bu kırılgan ama kararlı sözleri içindeki taşları çatlatıyordu. Ardından başını yavaşça eğdi ve sesinde hiçbir sertlik bırakmadan ama her zamankinden daha derin bir kararlılıkla konuştu. "Ben

Meryem olsaydım diye düşünme," dedi boğuk bir sesle. "Sen Işıl'sın. O yüzden buradayım."

Işıl, Ecevit'in yüzüne döndü. "Ama sonuçta zorla-" Onun bakışlarını fark edince sesini kesti. Aralarında bir fırtına eserken Işıl'ın göğsünü istila eden acımasız his büyüdü, büyüdü ve boğazına kadar dayandı. Yutkunamadı bile. "Bu bir oyun, Ecevit. Hayalimin gerçek olacağı bir hayat değil ki."

Ecevit cevap vermedi. Çünkü dudaklarından çıkacak kelimeler içinde fırtına gibi esen hisleri daha da büyütecekti. Sadece başını yere koydu ve kızın elini bırakmadı. Aralarındaki sessizlik büyüdü. Kocaman bir hal alıp odada ikisine de nefes aldırmayacak hale geldi. Işıl bu ağırlığın altında gözlerini kapattı.

"Ecevit... Şafak Vurgunu'nu biliyor musun?" diye fısıldadı son kez uykuya yakalanan sesiyle.

Ecevit'in kasları sıkıştı. "Ne?"

"Şafak Vurgunu."

"O ne demek?" derken sesine yalanı sıkıştırdı. Kızın anlamaması için dikkatli oldu.

"Biz," dedi Işıl kısık bir sesle. "Biz demek, Ecevit. Siluet sensin, güneş ben."

Ve sonra bir daha hiç konuşmadı. Ecevit onun uykulu nefeslerini dinlerken tavana baktı. Tablo gözünün önünde canlandı. Işıl lanetli olduğunu savunsa da Ecevit'in Ankara'daki ruhsuz evini süsleyen tablo, tek renk olarak duvarında asılı duruyordu.

Düğüne girişlerini büyük alkışlar, zılgıtlar, bağırışlar eşliğinde yapan Ecevit ve Işıl, dikkatli bir şekilde sahneye çıktılar. Sabahtan beri düğün işiyle meşgullerdi. Işıl'la bir türlü yalnız kalamamışlardı. Yine. Lanet olası düğün merasimi bittiği gibi gidip, Antep'e on yıl gelmemeyi düşünüyordu Ecevit.

Dünya saçması âdetleri vardı. Sabah *damat atomu* denilen boku niye içirmişlerdi? Teni sıkışıyor, yanıyor ve nefessiz bırakıyordu onu. Şapa oturmuştu.

Işıl'ın neşeli yüzünün yanında Ecevit'in ağır, kontrollü duruşu tezatlıklarını belli ediyordu. Yalnızca birkaç dakika önce seçtikleri dans şarkısı çalmaya başladı.

Ecevit, Işıl'ın sol elini alacakken Işıl, "Sağ," diye fısıldadı ve sağ kolunu kaldırdı. Ecevit tereddütle onun sağ elini avucu içerisine alınca gülümsedi. "İşte böyle."

*Küçücük yüreğimde ben sana ne aşklar büyüttüm.**

"Acırsa?" dedi Ecevit yutkunarak.

"Sen tutunca acımıyor," dedi Işıl kısık bir sesle.

Ecevit duydu fakat kızın kızaran yanaklarını fark edince, "Ne?" dedi kaba bir sesle. Teni yanıyordu, teni!

"Hiç..." diyen Işıl gülümsedi, parmaklarını oyunbaz bir şekilde kıpırdatmaya çalıştı. Kıpırdatamadı ama yüzündeki oyunbaz gülümsemeyle Ecevit'in bakışları kısıldı. Kızın topuz yapılmış turuncu saçlarında gezdirdi bakışlarını.

Saçlarındaki tokaların hepsini koparıp açtığını düşündü. Sonra uzun, beline kadar uzanan kızıl saçlarına parmaklarını geçirdiğini, avucunda sıktığını, güzel boynunu kendine sunduğunu, dudaklarını beyaz teni üzerinde gezdirdiğini ve sonrasında göğüskafesine indiğini düşündü.

Bakışlarını Işıl'dan kaçırdı. Dikkatli adımlarla dans etmeye başladılar.

Kimseye görünmeden ağlarken sana hiç gücenmedim
Bir kere ah etmedim
Bir mutlu son borçlusun
Elini uzat bana
Yazalım bir aşk bize

Işıl'ın parmakları Ecevit'in elinde sıkıca kenetlendi. Her adımda birbirlerine daha da yaklaşıyorlardı. Göz göze geldiklerinde, etrafın coşkusu kaybolmuş gibi hissettiler.

Işıl'ın beyaz tenini düşünen Ecevit gözlerini kapatıp burnundan derin bir nefes aldı. Dudaklarından titrek bir nefes döküldü. Beyaz teninde gezdirmek istediği dudaklarında sıcaklık hisseder gibi oldu.

Siktir, dedi içinden. Kaderin onunla taşak geçtiği an burasıydı herhalde.

Dans adımları dikkatliydi. Ecevit ölçülü, ciddi ve kontrollüydü. Işıl ise ritme uyum sağlamak yerine kendi enerjisiyle etrafı dolduruyordu. Misafirlerin birkaç dakika sonra onlara eşlik etmesiyle koskoca sahne dans eden çiftlerle doldu.

Işıl birkaç küçük dönüş yaptı. Ecevit'in sert bakışlarıyla karşılaştığında bile çekinmeden gülümseyebiliyordu.

Ecevit, Işıl'ın gülümseyen dudaklarının arasından inlediğini düşündü ve nefesi sıklaştı. Kızın ince bedeni yakınında, nazik sesi kulağındaydı. Her an sertleşebilirdi. Aklı başından gitti. Dilini ısırdı sertçe.

Hayatının hiçbir döneminde bir kadına o anlamda dokunmayı sürekli düşünen bir adam olmamıştı. Kendisine ne oluyordu?

---

* Funda Arar - Mutlu Son.

Hep o atomdandı! Nimete sövecekti şimdi...

Alkan ve Bige çifte yaklaştı. Hem dans ediyorlardı hem de gülüyorlardı. Ecevit onları görünce göz devirecek gibi oldu. Alkan sırıtarak konuştu. "Bu kadar mutlu olma bak, insanlar garipsiyor. Hayatlarında hiç bu kadar mutlu Ecevit görmemişlerdi."

Ecevit samimiyetsiz bir şekilde gülümser gibi yapınca Işıl kahkaha attı.

Bir ömür boyu sürsün hiç bitmesin
Hayat bize gülsün hiç küsmesin
Masal gibi olsun
Yazılsın aklıma
Kalbime dokunsun
N'olursun

"Siz abi kardeş nasıl komik oldunuz böyle?" dedi Ecevit ters ters.

Bige ve Alkan aynı anda, "Huyumuz kurusun," dediler.

Işıl gülüşünü zar zor durdurdu. "Ecevit de komik aslında," dedi.

Bige kahkaha atmaya başladı. "Çok... çok! Yerde falan yatıyor..."

Işıl şaşkın bakışlarla onlara baktı. "Normalde de mi?" diye sordu.

Alkan kalın bir sesle gülerek, "Habitatı gereği," deyince Ecevit, sağ eliyle Alkan'ın bacağına vurdu. "Ah! Abi düğündeyiz. Senin düğünün. Haberin yoktur belki..."

"Siktir git lan. Dövdürtme kendini dansın ortasında," dedi dişlerinin arasından konuşarak. "Amına koyarım şimdi senin."

Alkan gülerken Işıl, "Ecevit! Nasıl konuşuyorsun!" dedi kınar gibi.

Ecevit dansını bozmuyor, Işıl'ın canını yakmamaya ve aynı zamanda zihninden geçen edepsiz düşünceleri susturmaya çalışıyordu. Çalan şarkı da içini baymıştı. Şimdi çıkıp haykırarak herkesi düğünden kovacaktı.

Teni yanıyordu, teni!

"Abime bir şeyler oluyor. Acaba neden?" dedi Alkan sırıtarak. Bu atom işi hep Alkan ve kuzenlerinin başının altından çıkmıştı. Zorladıkları için Ecevit en sonunda söverek bardağı kafasına dikmişti. Böyle olacağını nereden bilebilirdi? Şimdi gömleğini yırtacaktı. Çok sıcaktı.

Bige, "Abi sakin ol, ilk düğünün değil. Maşallah iki düğünün oldu. Ne bu heyecan?" diye takılınca Ecevit öyle bir baktı ki iki kardeşi de korkuyla çekindi. Alkan'la uzaklaşırken, "Hep böyle güler yüzlü, cana yakın ve mutlu olun canım abiciğim ve yengeciğim," demeyi unutmadı.

"Yengeciğim mi dedi o bana?" diyen Işıl yüzünü buruşturdu.

Ecevit ona dönünce az önceki sinirini unuttu. Işıl'ın yüzünü buruşturması komiğine gitti. "Yenge değil misin?"

"Pratikte öyle oluyorum ama... gerçeği biliyor sonuçta," diyen Işıl sırıttı. Ecevit bakışlarını gülüşünden alamadı. Cıvıl cıvıl bir yüzü vardı. O yüzün ter damlalarıyla kaplı olduğunu düşünürken bakışları karardı.

"Gerçeğe rağmen sen de cıvıl cıvılsın," deyince Işıl neşesini kaybetmedi.

Daha büyük güldü. "İnsan mutlu olmayı becerebilir, değil mi?"

Kısa bir süre sessiz kaldı, Işıl'ın enerjisine karşı koyamıyor gibi tekrar konuştu. "Bu kadar cana yakın olmak başını ağrıtmıyor mu?"

Işıl küçük bir kahkaha patlattı. "Mutlu olunca insanların başının ağrıdığını mı düşünüyorsun? Çok acayipsin, Ecevit."

"Niye öyle dedin?" diyen Ecevit'in kaşları çatıldı.

"Düğünümüzdeyiz. Annen mutlu olsun, Antep de gerçeği bilsin diye gösterişli bir düğün yapıyoruz. Ciddisin, sertsin... kaşların çatık! Bir de Allah aşkına... boncuk boncuk terliyorsun resmen." Ecevit derince yutkundu. Işıl neşesini kaybetmemişti. "Rolümü iyi oynadığım için bana başımın ağrıyıp ağrımadığını soruyorsun. Olanların içinde izleyici gibisin. Biraz gülümsesen başın ağrımaz."

"Ağrıyor," dedi Ecevit. Evet, başı ağrıyordu. Bu edepsiz düşünceler onu bitirecekti.

"İyi, böyle somurt goril gibi," diyen Işıl yine kıkırdadı.

Hayır, bu gülüşler, bu enerji, bu neşe oyun olamazdı. Işıl rol olduğunu savunsa da olamazdı. Ecevit zar zor zihnini toparladı. "Oyun mu oynuyorsun gülümserken?"

Işıl ona imayla baktı ama cevap vermedi. Şarkı bittiği için sol eliyle eteğini kaldırdı ve Ecevit merakla onun hareketlerini izlerken dağılan kalabalığa karıştı. Onun arkasından yavaş yavaş giden Ecevit nikâh masasına oturdu. Nikâh kıyılmayacaktı, niye buradalardı?

Mikrofonun başında her yanı ayrı oynayan adama ters ters baktı Ecevit. Adam halay için herkesi sahneye davet ederken Ecevit'in dudakları arasından, "Gavat," kelimesi çıktı.

Işıl suyundan yudum alırken ona yandan bir bakış attı. Bir yandan pasta ve içecekler dağıtılırken Ecevit önüne gelen pastayı bir kerede ağzına attı. Bir ara Şerife gelip Işıl'a sarmalardan yemesini söyleyince Işıl gülümseyerek bir tane ağzına atıp, "Çok güzel, çok güzel," dedi.

Ecevit oturduğu masada halay çeken tüm sülalesini izlerken limonatasından bir yudum aldı. Limonata da sıcaktı. Her şey sıcaktı şu an.

Bakışları kalabalıkta gezindi. Annesi Bedia, Antep'in en geniş düğün salonunu tutmuştu. Her ne kadar onu kırmak istemese de bu düğün işi çok uzamıştı. Çabuk bitseydi de Ankara'ya dönselerdi. Bitirmesi gereken bir Atabey Prensesi dosyası vardı.

Uzaktaki Atilla Atabey'le göz göze gelince tek kaşını kaldırdı. Atilla oturduğu yerden boş gözlerle Ecevit'e bakıyordu. Bir şey düşündüğü çok belliydi. Geldiği gibi kızının yanına gitmiş, Ecevit'le muhatap bile olmamıştı. Ecevit'in işine gelmişti. Seçil'e yaptığı konuşmanın aynısını bir ara Atilla'ya da yapmayı kafasına koydu.

Işıl, önündeki yemek masasından zorla birkaç şey daha ağzına attıktan sonra dudaklarını birbirine bastırıp yutkundu. "Artık kusacağım yemek yemekten." Ecevit ona dönüp baktığında Işıl'ın sol elini dudaklarının üstünde nazikçe tuttuğunu gördü. Dudaklarını kapatmasına sinirlendi ama Işıl konuşmaya devam edince hislerini içine gömdü. "Şerife abla her an ağzıma bir şeyler tıkmaya gelecekmiş gibi duruyor."

Ecevit onun gelinliğine, topuzunun üstüne koyulmuş büyük ve ağır olduğu belli olan tacına, üstündeki takılara baktıktan sonra tekrar önüne döndü. Işıl'ı bu gelinlikle gördüğü ikinci seferdi ama kız alışılmadık derecede güzel geliyordu gözüne. Atomun da etkisi olabilirdi. Ellerini yüzüne yasladı, hoyratça sıvazladı.

Sabır çekerek önüne döndükten sonra sessizce halayı izledi. "Sen bilmiyor musun peki?" diye konuşan Işıl'ı duyunca tekrar ona döndü.

"Ne?"

"Halay çekmeyi... bilmiyor musun?"

"Ben doğma büyüme Antepliyim, Gün Işığı," dedi Ecevit kaşları çatılırken.

"Bilmiyorsun yani," diyen Işıl omuz silkti. "Anladım. Ben bile öğrendim, sen öğrenemedin demek ki."

"Hayır, biliyorum."

Işıl kaşlarını kaldırıp ona baktı birkaç saniye. Sonra dudaklarını büzüp önüne döndü. Halay çeken kalabalığa baktı. "Ben baktım ve bilmiyorsun ama sen de haklısın. Neden halay çekesin ki?"

Ecevit sinirle, "Yine konuşuyorsun," deyince Işıl gözucuyla ona baktı.

"Düğünümde senin gibi kös kös oturacak mıyım? Konuşacağım herhalde."

"Konuşmak zorunda değilsin. Sessizlik yeterli," dedi Ecevit kafayı yiyecek gibi. Işıl'ın ince bacaklarının beline sarıldığını hayal edince gözü seğirdi. Bu düşüncelerinin atomla ilgili olmadığını düşünmeye başlayacaktı artık. Tüm

bedeni istekle sızlıyordu. Atom belki tetikliyordu fakat kesinlikle sebep değildi.

Işıl ona şaşırarak baktı. Bu adam niye bu kadar sinirli ve nefret doluydu şimdi? Yine dengesizleşmişti! "Sessizlik sıkıcı. Sen de bayağı sıkıcısın," dedi umursamazca. Pastasından minnacık bir dilim kesti ama sonra yüzünü buruşturup bıraktı.

"Sen de sürekli konuşuyorsun," dedi Ecevit onun hareketlerini dikkatlice takip ederken. Kız cidden biraz daha yese kusacakmış gibi duruyordu.

Işıl'a sıkıcı diyemiyordu. Diyemezdi de zaten. Işıl'ın renkleri vardı, mevsimleri, gökyüzü ve notaları... Sıkıcılıktan bayağı bir uzaktı.

"Evet çünkü gencim ve Allah bana dil vermiş," dedi Işıl kıkırdayarak.

"Onu anladık."

"Konuşacağım o yüzden. Sen de sıkıcı ve yaşlı olmaya devam et."

Ecevit dumura uğramış gibi Işıl'a döndü. "Yaşlı mı?"

Işıl çatalını masaya bıraktı. Kıkırdayarak, "Evet, yaşlı. Bakışların bile yaşlı. Hep böyle, bilge bilge, derin derin. İnsan senin gözlerinin içine bakınca az sonra hayat dersi verecekmişsin gibi hissediyor," dedi.

Ecevit'in kaşları iyice çatıldı. "Yaşlı falan değilim."

"Öyle mi dersin?" dedi Işıl kaşlarını kaldırarak. "Halay çekmeyi bilmeyen bir adam... Ruhu da yaşlı."

"Yaşlı değilim," dedi Ecevit huysuzca. "Halay da biliyorum."

Işıl kahkahayı bastı. Onları uzaktan izleyen huysuz bir Atilla, gururlu bir Bedia ve şaşkın bir Seçil vardı. Işıl'ın bu kadar mutlu durması, Ecevit'in onunla hevesle konuşması, görenlere bir tutam şaşkınlık veriyordu.

"Biliyorsundur tabii. Eline mendil versem yüzünü silersin, halaydan haberin yok," diyen Işıl gözlerindeki ışıltıyla halay çekenlere döndü. "Bir de sana komik değil diyorlar ya... İnanılmaz. Yaşlı, sıkıcı, çabasız komik, halay bilmeyen bir ruh... Üzücü tabii."

"Üzücü olan ne?" dedi Ecevit ters ters.

"Alışkanlıklarının arasında kaybolmuş kalmışsın. Yeni şeyler denemeye açık değilsin. Sınırların, duvarların, çizgilerin var. Kendi kendine köşe kapmaca oynuyorsun." Sonrasında yavaşça ona döndü ve elini çenesinin altına koyup ona masum masum baktı. "Herkes seni taş gibi görüyor ama sen taş değilsin, taşların altında kalmışsın."

Cümlenin başı ve sonu Ecevit'in göğsünde ağır bir şekilde yankılandı. Yıllardır duyduğu onca söz, emir, laf... hiçbiri böyle delip geçmemişti. Ecevit kendi içini kimseye göstermezdi. Çizgilerini kalın çeker, sınırlarını net

belirlerdi. İnsanların meraklı gözlerinden saklanmak için etrafına hep bir duvar örerdi.

Ama bu kıkırdayarak her şeye meydan okuyan, gün ışığı gibi göz alıcı kız... duvarın arkasını görüyordu.

Gözlerini istemsizce yere indirdi. Sanki yakalanmış, çıplak kalmış gibi hissetti. Işıl onun düşünceli bakışlarına rağmen masaya dayadığı dirseği ve çenesini yasladığı eliyle onu izledi.

"Saçmalıyorsun," dedi nihayet Işıl'a. Sesi kısık ve katıydı ama Işıl onu duymuştu.

Işıl dudaklarındaki ince tebessümle ona baktı. Alaycı değildi, daha çok çokbilmiş çocuklar gibi gülümsüyordu. "Saçmalıyor olabilirim ama doğruyu söylüyorum. Hissediyorum, Ecevit. Duvarların yıkılıyor, taşlar üstünden kalkıyor." Ecevit kafasını kaldırıp ona bakınca Işıl, sahnedeki onca ışığı kıskandıracak kadar güçlü gülümsedi. "Yaşlı olduğunu göreceğim diye korkma yani. Ben zaten biliyorum."

Ecevit'in eli masanın kenarında ister istemez yumruk oldu. Yıllardır kimse onun ne halde olduğunu umursamamıştı çünkü Ecevit bir şekilde üstesinden gelirdi. Yıkardı, dökerdi, belki bir şeylerin altında kalırdı ama sevdiklerini hiçbir molozun altında bırakmazdı. Ona ne olduğunu kimse sormazdı, o da anlatmazdı zaten. İhtiyaç duymazdı kelimelere.

Işıl karşısına oturmuş, içindeki en derin, en karanlık yere ayna tutuyordu.

Onun bakışlarından kaçmak istedi ama beceremedi. Turuncu gözler içini ısıtıyordu. Yeterince üşümemiş miydi? Biraz ısınsa... bir zarar gelmezdi.

Masadaki peçeteyi alıp alnındaki terleri sildi Ecevit. "Sen fazla konuşuyorsun," dedi sesindeki ifadesizliği tekrardan takınarak.

Işıl omuz silkti, gözlerini kalabalığa çevirdi. Eskiden, bir hafta önce Ecevit bunu dese kırılırdı ama şimdi balkonda kendisini bırakmayacağına dair söz veren bu adamdan çekinmiyordu.

"Evet ama yaşlı değilim."

"Bunu sürekli söyleyecek misin?" dedi Ecevit çatık kaşlarla. "Sen de bayağı küçük, ufacık tefecik bir kızsın."

Onun bedenini kendi büyük cüssesinin altında düşününce içinden kendine sövdü. Peçeteyle boynunu ve yüzünü sildi. Kilo veriyordu oturduğu yerde.

"Bunu söylemiş olamazsın!" diyen Işıl kahkaha attı ama gözlerini ona çevirmedi. "Ufacık tefecik olabilirim ama yaşlı ve huysuz değilim."

"Ben sana göstereceğim yaşlıyı," diye homurdandı Ecevit. Bu narin Işık, Ecevit'in zihninden geçen sahnelerden en az birini bilse çığlık atarak uzaklaşırdı. O zaman yaşlı ne demekmiş, öğrenirdi bu kız.

"Biliyor musun? Bu da yaşlı refleksi." Bakışlarını ona çevirip kısık gözlerle Ecevit'e doğru kıkırdarken eliyle ağzının üstünü kapatıp doğruldu. "Çünkü yaşlılar tehdit eder, gençler direkt yapar. Senin gibi söylenmezler. Yaşlısın, kabul et."

Ecevit gülmemek için boğazını temizleyip önüne döndü. "Sen ne baş belası bir şeymişsin..."

Işıl rahatladı. Ecevit ters bir tepki vermiyordu hatta keyif alıyordu. Tüm konuşmayı gözleri kısık yapmıştı. Bu da demek oluyordu ki... Ecevit hoşlanmıştı bu konuşmadan.

"Ecevit sen... iyi misin?" dedi Işıl onun sürekli terlerini silen elini izlemeyi keserek. "Çok mu sıcak?"

"Sıcak," dedi Ecevit sabırlı bir sesle. Gözlerini kapatıp açtı. "Bayağı sıcak, Gün Işığı."

Bu doğal, tatlı ve *sıcak* anı bölen Nazlı oldu. "Bacım ne duruyun? Halaya gel. Sen bakma Ecevit abime. O çöktü yine yerine. Sen koş, gel!" deyince Işıl heyecanla ayaklandı.

Zılgıt çeken kadınlar Işıl'ı beklediklerini belli eder gibi durunca, "Bunu bekliyordum çünkü kocam benimle sahneye çıkamayacak, beni yalnız bırakacak kadar huysuz," diye fısıldadığını sadece Ecevit duydu.

Işıl masayı terk edip halay başına geçirildi. Sağ eliyle Alkan'ın elini tutunca, Alkan ileride huysuzca oturan abisine doğru bir şeyler dedi ama Ecevit ne dediğini duymadı.

Beni yalnız bırakacak kadar huysuz mu?

Işıl bakışlarını Ecevit'e çevirdi. Ecevit onun dudaklarındaki kelimeleri çok kolayca seçti. "Senin abin yaşlı."

Ecevit altdudağını ısırırken halayı izledi. Sol eline bir mendil verilince Işıl salladı ve Şerife ortaya geçip zılgıt çekti. Bir öne bir arkaya giderek senkronize şekilde eğlenen topluluğu izleyen düz suratlı Ecevit, Işıl'a komik geldi.

"Öldüm öldüm... Hadi hazır mıyız? Salla Antep!" diye bağırdı mikrofonu olan gavat.

Kuzenleri *ya* çekerken Ecevit başını iki yana yatırdı. Ne demişti Işıl? Halay çekemeyen yaşlı mı? Dilini ısıran Ecevit daha fazla dayanamadı. Yaşlı ha? Bir de onu yalnız bırakacak kadar huysuz... O huysuzluk görmemişti. Ceketini bıraktıktan sonra masadan kalktı ve halaya ilerlemeye başladı.

Enerjisini bir şekilde atması gerekiyordu.

Işıl'ın yanına ilerlemeye başladığında onu gören herkes donakalmıştı. Antep bir ilke tanıklık ediyordu.

Ecevit Demirhan bir halaya katılıyordu! Bunun kendi düğününde olması asıl ironiydi.

Bedia şokla ayağa kalkarken halaydaki herkes durmuştu. Vaktinde Antep'i ağlatan, bağırışlarını dinleten, karşısında gördüklerinde dilleri lal eden o kaba duruşlu, ağır abi Ecevit halaya katılıyorsa, bu Antep halkının dilinde Ecevit'in Işıl'a deli divane olması anlamına geliyordu.

Işıl bakışlarını Ecevit'ten alamıyordu. Ecevit'i çözmek için daha çok uğraşması gerektiğini düşünüyordu fakat bir *yaşlı* kelimesine tüm sınırlarını yıkmıştı bu adam. Ecevit halay durduğu için müziği durduran gavata sinir oldu ama Işıl'a ulaşana kadar sesini çıkarmadı. Işıl kocaman gülümserken Ecevit, Alkan ile onun arasına girdi. Halay başından Işıl'ı almadı.

"Şimdi görürsün yaşlıyı," dedi Ecevit dişleri arasından. Kafasını kaldırdı, mikrofon başındaki adama döndü. "Çal!" dediği gibi herkes *yaa* çekip zılgıtarla bağırmaya başladı. Koca kalabalık aynı hareketlerle halaya başlarken Işıl ahkahasını tutamadı.

Ecevit onunla birlikte halay çekmeye başladı. Omuzlarını sallıyor, yavaş fakat ritimli hareketlerle halayı sürdürüyordu. Şaşırtıcı derecede iyiydi. Işıl bazen hareketleri şaşırsa da Ecevit ne yaptığını iyi biliyor gibi duruyordu.

Kahkahalar, müzikten daha büyüktü. Gülmeyen tek kişi Ecevit'ti fakat ciddiyetiyle çektiği halayla bile hayranlık uyandırıcı duruyordu.

"Lafımı geri alıyorum!" diye bağıran gelinine baktı. "Sen sıkıcı değilsin. Bir kilometrelik halaya katılan bir gorilsin."

Ecevit göz devirince Işıl kahkaha attı. Diğer şarkıya geçene kadar sürdü bu. "Allah'ım rast getir işimizi, etli lahmacunla beklavaya değdir dişimizi..." dedi mikrofondaki.

Halaydakiler bağırdı. "Bahçede mış mış, sararıp yere düşmüş. Sevdiğim Antepli, aklıma düşmüş!"

Işıl kahkahalarla gülerken elindeki mendili sallamaya başladı. Ecevit onun neşesine bakakaldı. Işığı göz alıcıydı. Kendini hayran bırakan bir gülüşü vardı.

Bedia, Bige'nin kulağına eğilip emrini verdi. Bige halaydan çıkıp masadan bir mendil aldı. Sonra halay başına dönüp abisi ile Işıl'ı yapılan yuvarlağın ortasına çekti.

Işıl turuncu gözlerini ona çevirip ne olduğunu anlamaz gibi bakınca, "Annem *ortada oynasınlar, âlem gelini görsün* dedi," diye açıkladı Bige. Abisinin eline de bir mendil verirken, "Hayatımın şokunu yaşıyorum," demeyi unutmadı.

Ecevit ve Işıl ortada mendillerini sallayarak halayı koordine ederken Işıl'ın sağ eli Ecevit'in başparmağına sarılmıştı. Ecevit de minik dokunuşlarla

karısının bileğini okşuyordu. Birbirlerini asla bırakmıyor, daha sıkı sarılıyorlardı.

Davulcu, gelin ve damadın önüne gelip tokmağı sertçe vururken zılgıtlar kulaklara ulaştı. Ecevit cebinden para çıkarıp davulcuya fırlattı. Bağırışlar artık kulakları sağır bırakacak kadar kuvvetliydi. Hem şaşkın hem de gururlu bir Antep halkıydı buradakiler. Demirhanların ilk oğlu düğünün hakkını veriyordu.

Yıllarca dilden dile dolanacak bir kalabalığa, neşeye ve ilke imza atıyorlardı.

Gece boyunca oynanan oyunlar, çalınan davullar, yükselen zılgıtlar bir türlü hızını kesmedi. Ecevit ve Işıl hiç yalnız kalamadı ama bir an ayrılmadılar. Ecevit, onun başına bir şey gelse hemen müdahale edecek gibi, yanına biri yaklaşsa omzunu hafifçe öne atacak gibi tetikteydi. Ne yaşlı demesiydi nedeni ne de sıkıcı demesi. *Beni yalnız bırakacak kadar huysuz* demişti kız. Ecevit asla... asla onu yalnız bırakmazdı.

Takı merasimi, halaylar derken düğünün sonuna doğru gelindiğinde sahnedeki kalabalık hâlâ dağılmamıştı. Bedia, oğlu ve gelinini izlerken onların birbirlerine olan bakışlarına dalan bakışlarını çekemedi.

Kalbi, onların bulunduğu sahneye her bakışında biraz daha kabarıyordu. Oğlu... o katı, kimseye yüz vermeyen, bakışları bile sert olan oğlu, genç bir delikanlı gibi bakıyordu yanındaki kıza. Yıllardır onun gözlerini okurken acı çeken bir anneydi ama şimdi oğlunun bakışlarında saklı hiçbir sır yoktu. Hepsi apaçık yazıyordu. İhtiyacı vardı o kıza.

Oğlu hayatında kimseye... kendi ailesine bile böyle bakmamıştı.

Sanki nefes almak için Işıl'ın varlığına, bakışına, gülüşüne, hareketlerine bağlıymış gibi bakışlarını ondan alamıyordu.

Ecevit *bir yıl sonra bırakacağım, boşanacağız* diyordu fakat dilinden çıkanla gönlünün bağırdığı başkaydı. Bedia kendi gözleriyle görüyordu, ateş bacayı sarmıştı.

Ne kadar inkâr ederse etsin, kimse Işıl gibi bir güzele karşı koyamazdı. Oğlu da onun ışığına kurban gitmişti. Oğlunu daha önce hiç bu kadar dalgın görmemişti Bedia. Ecevit'in gözü başka şey görmez gibiydi. Sanki karanlık dünyasını renklerle boyayan tek kişi Işıl'dı ve Işıl olacaktı.

Nasıl bir düşüştü ki Ecevit'in dizleri yıllar sonra yere dönüktü? Oğlunun ruhu çoktan diz çökmüştü. Bir gün, zamanı geldiğinde bedeni de bunu takip edecekti. Işıl önünde diz çökmesini istese Ecevit bir an bile düşünmez, Işıl'ın dibine çökerdi.

Zaman, diye düşündü Bedia. *Sadece biraz zaman ver oğlum kendine. Sen hâlâ neye düştüğünü göremiyorsun ama ben görüyorum. Sen çoktan kaymışsın... kalbini ışığına vermişsin.*

Bedia derin bir nefes alarak Alkan'a döndü ve bir şarkı ismi söyledi. "Abinle Işıl'ımın şarkısıdır," deyince Alkan başıyla onayladı. "Aç bakalım, Alkan'ım."

Alkan hızlı adımlarla orkestranın yanına gidip şarkıyı açtırınca dans eden kalabalık giriş müziğini duyup dağılmaya başladı. Ecevit ve Işıl karşı karşıya kaldılar. Derin gözlerle birbirlerine baktılar. Ecevit bir adım attığında Işıl gülümsedi ve usulca sağ elini kaldırdı.

Yaralı elini, yara almayacağı adama emanet etti. Çünkü biliyordu ki neyi kaybetse bu adam geri kazandırırdı.

Ecevit onun sağ elini avucu içerisinde tutup kendisine çektiğinde kalpleri, göğüslerinin boş kalan sağ yanını doldurdu. Ecevit bakışlarını çekemeden müzik başladı.

Senin aşkın beni düşürdü dile
*Neçe âşık olur bülbüller güle**

Işıl, sol elini Ecevit'in omzuna yasladı ve bakışlarını yukarı kaldırdı. Aralarındaki boy farkı dışarıdan ne kadar büyük durursa dursun, gözleri birbirlerine döndüğünde hiç mesafe yokmuş gibi yakın görünüyorlardı.

Işıl'ın omzu usulca Ecevit'in göğsüne değdiğinde kalabalıkta bir uğultu oldu. Herkes, sanki nefesini tutmuşçasına onları izliyordu. Böylesi bir aşka kimse şahit olmamıştı. Birbirlerini tamamlayan bir uyumları vardı. Arka planda her şeyi eriten, dilleri lal eden bir uyumdu.

Gerçek farklıydı. Bunu bilen Atilla Atabey, kızının bakışlarını görünce derin bir nefes aldı. Işıl tüm gerçekleri bilseydi hâlâ böyle bakar mıydı o askere? Atilla onların arasındaki gücü fark edince kızını nasıl bir belaya düşürdüğünü anladı. Bunu düzeltebilir miydi? Bilmiyordu. Tek bildiği Işıl'ın rüzgâra kapıldığıydı.

Işıl, kafasını adamın omzuna yaslayınca Ecevit bir an için unutmak istedi her şeyi. Anlaşmayı, sahteliği, mesafeyi, kendi soğukluğunu... Gözlerinde görkemli bir ışık vardı kızın. Narin, kırılgan ellerle bile hayata sıkıca tutunmayı bilen bir güçtü.

Hasret çektim, könül verdim
Seni sevdim ben

---

* Seda Sayan - Şiire Gazele.

Yavaşça eğildi Ecevit ve kızın saçlarının arasına doğru fısıldadı. "Acıyor mu?" *Elin... Elin acıyor mu? İki gündür sağ elini bana emanet ediyorsun. Acıyor muyum?*

Işıl başını hafifçe kaldırdı. Gözleri Ecevit'in acı kahvelerini kırdı, üstüne basa basa güneş gibi doğdu. Işıl kalbindeki ağrıyı fark etse de bu ağrı hoştu. "Hiç acımıyor."

Ecevit'in boğazı düğümlendi. Söylemek istediği çok şey vardı ama hiçbirini dile getiremedi. Onun yerine elini biraz daha sıktı. Biraz daha yaklaştırdı Işıl'ı kendine. O an tüm salon, tüm hayat, tüm yükler kayboldu.

Sadece o vardı. O kız. Işıl. *Işık. Ecevit'in ışığı.*

Böyle bir güzele aşkını tazele
Şiire gazele gönül verdim, şiire gazele
Eğer menden ayrı gezip dolansan
Benim bu aşkıma bigâne kalsan

"Ecevit," diye fısıldadı Işıl.

"Gün Işığı?"

"Sence her şey bittiğinde bizden geriye ne kalır?"

Ecevit donakaldı. Gözlerini onunkilerden ayıramadı. Işıl'ın yüzünde gülümseme vardı ama gözlerinin kenarında saklanan korku incecik bir çizgi gibi beliriyordu.

Biteceği gerçeğini hatırlayınca dişlerini sıktı. Kızın elini bırakamadı.

Bunu da bilmerem, sensiz ben gülmerem
Könlümü vermerem kimseye mem könlümü verememe

"Bizden geriye ne kalırsa sende kalır, Işık."

Işıl'ın gözleri doldu. Dünyası Ecevit'in cümlesinde durdu. Işıl'a göre, *beni etkilemez* diyordu Ecevit. *Bizden geriye kalan her şey sende kalır* diyordu fakat Ecevit'in bahsettiğinin farklı olduğunu asla anlayamadı.

Bizden geriye ben kalmam. Bana ait her şey sende kalır. Çünkü ben ilk defa, Gün Işığı. Ben ilk defa...

Kendisine itiraf bile edemedi. İçine düştüğü çukurun karanlık olmadığını, çiçeklerle dolu bir bahçe olduğunu ve yaşamın, nefesin, güzelliğin burada olduğunu kendine bir türlü anlatamadı.

Işıl gücü bu kadarmış gibi alnını Ecevit'in göğsüne yasladı. Saklandığı yerin bile kendisini hatırlamayacak bir adam olması onun cezasıydı. Titredi dudakları. Sol gözünden bir yaş düştü ve burnunu çekti.

"Yani kaybolacağız, öyle mi?" diye fısıldadı kırık bir sesle.

Bu oyundaki yeri kesindi. Ecevit'in yanıydı. Asla bırakmayacaktı Ecevit onu. Ama oyundan sonra ne olacağını bilmiyordu. Korku, Işıl'ın göğsüne yayılmıştı.

Ecevit derin bir nefes aldı, onun saçlarının kokusunu içine çekti. Sonrasında çenesini kızın alnına yasladı ve gözleri ileri baktı. İleride kendilerini izleyen kimseyi görmedi.

"Kaybolmak için fazla iz bıraktın, Gün Işığı."

Işıl kafasını kaldırmadı ama anladı. Gözleri büyürken kalbinin atışına lanet etti fakat farkına vardığı şeyden kaçmak için gözlerini sımsıkı kapattı.

Düşünmek istemese de Ecevit'e âşık oluyordu.

Hem de öyle bir aşktı ki bu, oyundan sonra bile kendisinden bir şey kalmayacaktı.

Parçalanmış sahnenin bütün kalan oyuncusu, oyun bittiğinde karmaşanın altında kalacaktı. Kalbini ise bulamayacağına emindi.

19. BÖLÜM

"OLMAMASI GEREKEN HİSLER"

Işıl Atabey Demirhan

Hayat yapamadıklarından değil, yapabildiklerinden ibaret. Bir insanın başarma çabası, yaşama çabasının önüne geçerse yapamadıklarına gözünü diker ve yapabildikleri yalnızca hatıra olarak kalır.

Yaşamına günleri değil, günlerine yaşamını katarsan değer kazanırsın.

Önümdeki defteri izlerken bugüne kadar yaşadıklarımı düşündüm. Sahi... hayat mıydı beni buraya getiren yoksa günlerime katmaya çalıştığım hayat mı?

Gaziantep'ten ayrılıp evimize döndüğümüzde o ruhsuz dünyaya itilmiş gibi hissetmiştim. O zaman başarma çabası, bu evi canlı bir şeye çevirme isteği sardı bedenimi. Nedendir bilmem, oradaki kahkahaların sadece birer hatıraya dönüşmesi zoruma gidiyordu.

Çünkü biliyordum ki ben bir daha oraya gitmeyecek, bir yıl sonra Ecevit'in ve yakınlarının hayatında yalnızca bir iz olarak kalacaktım.

Ankara'ya döneli bir hafta olmuştu ama yaşadıklarımız dün gibi tazeydi.

Ecevit benden bir şekilde uzak durmaya çalışan, duramasa da beni uzaklaştıran bir adamdı.

Gaziantep'te düğün sonrasında yanımda yatacağını ya da en kötü ihtimalle aynı odada yatacağımızı düşünmüştüm. Yanılmıştım. Ecevit konağa girdiğimiz gibi Alkan'ın erkenden Ankara'ya döndüğünü, onun odasında yatacağını söyleyip beni odada yalnız bırakmıştı. Ertesi gün uyandığımda ise onu yatak odasında, yerde yatarken bulmuştum. Uyumuyor, gözleri tavandaki boşluğu izliyordu. Neden geri döndüğünü sorduğumda yola çıkmamız gerektiğini söylemişti.

Bir gün önce *bende iz bıraktın* diyen adam sanki onun üstünde hiçbir gücüm yokmuş gibi davranınca bocalamıştım. Artık onu anladığım için çabucak hazırlanmış, orada tanıdığım herkese hızla veda

etmiştim. Bedia teyze, "Yangından mal mı kaçırıyorsun oğlum?" diye çıkışınca bile, "İşler beklemez," diye cevap vermişti.

Dönüş yolunda birkaç kez sohbet etmiştim ama hepsi yüzeysel şeylerdi. Benden tam anlamıyla uzaklaşmıyor, uzaklaşsa bile bir şekilde dönüyordu. Geldiğimizde Ecevit birkaç işi olduğunu, işlerini birkaç gün içinde halledeceğini belirtmişti. Gaziantep'teki olaylar hakkında konuşmaya fırsatımız olmamıştı çünkü işlerinin yoğun olduğundan bahsetmişti. Ben de kendi işlerimle ilgileniyordum. Çizim yapıyor, heykellerimle uğraşıyordum.

Bu sabah yanıma uğrayıp markete gidebileceğimizi söylemişti. O bunu söylediğinde atölyemdeydim. O gittikten sonra kili şekillendirirken birden ne yapmaya çalıştığımı fark etmiştim.

Ecevit'in dudaklarını şekillendiriyordum.

Koca bir tokat vurduğum kili masada bıraktığım gibi elime bir defter almış, evdeki eksikleri yazmaya başlamıştım. Daha doğrusu, çizmeye başlamıştım. Sol elimle yazmaya alışık olmadığım için kara kalemle biraz dağınık bir şekilde eksikleri çiziyordum.

Süt, portakal suyu, sebzeler, meyveler, *Ecevit'in gülüşü,* peynirler, zeytinler, yumurta, *Ecevit'in göğüs kasları,* tavuk, kıyma, *Ecevit'in parlak bakışları,* un, şeker, kabartma tozu, vanilin, çay, *Ecevit'in kalbi,* çamaşır suyu, sabun, şampuan, duş jeli, *Ecevit'in kolları...*

Ecevit'le ilgili çizdiğim şeyler fazlasıyla vaktimi alıyordu.

Oflayarak deftere çizdiğim Ecevit detaylarının üstünü karalayıp yumuşak silgi ile sildim. Göz devirerek çizmeye devam ettim.

Toprak, çeşit çeşit bitkiler ve çiçekler, değişik saksılar, *Ecevit'in elleri...*

Aman Allah'ım! Benim neyim vardı?

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemeye kendimi zorladım, sonra tekrar üstünü karaladım. Bir şeyler çizmeye devam ederken mutfaktan giren koca cüsseyi fark ettim. Ecevit'in sırtını çizmeye başladığım ilginç görüntüyü hızlıca bırakıp diğer sayfayı açtım. Kafamı kaldırmadan defterime odaklanmış gibi yaptım. Onun işleri varsa benim de vardı, öyle değil mi?

"Hazır mısın?" Sesini duyunca da kafamı kaldırmadım. Bir tane şişme yatak çizerken kıkırdadım ister istemez. "Neye gülüyorsun?"

Başımda dikilince ona çizdiğim yerleri gösterdim. "Eksikleri çizdim. Markete gideceğiz ya..."

"Komik olan ne?"

"Senin için bir şişme yatak almaya karar verdim. Yerde yatıyorsun ya, belin ağrımasın diye..." Elimi yavaşça dudaklarımın önüne götürüp gülmeye devam ettim. "Komikti."

"Hiç komik değil, Atabey Prensesi," dediğinde kahkaha attım. Kafamı kaldırıp ona baktım. Gözleri kısıktı. O da komik buluyordu! "Çıkmamız lazım. Sonrasında korumalarla eve döneceksin."

Birden gülüşüm soldu. Gözlerim onun yüzünü tararken bir eksiklik hissettim. Bu eve onsuz mu dönecektim? "Neden?"

"Birkaç ziyaret yapmam gerek."

"Saldırıyla mı ilgili?"

"Saldırıyla ilgili."

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Bakışlarımı ona çevirdim. Siyah bir pantolon ve gri bir tişört giymişti. Üstünde de deri ceketi vardı. Ayaklarına siyah botlarını geçirmişti.

Kendi üstüme baktım. Üstümde ince, fıstık yeşili, tül gibi bir uzun kollu bluz vardı. Altıma haki yeşili, uzun bir etek geçirmiştim. Ayaklarımda kısa botlarım vardı. Saçlarımı toplayamadığım için salık bırakmıştım fakat toplamak istiyordum.

Dudaklarımda kurnaz bir sırıtış belirdi. "Tamam o halde. Çıkabiliriz. Ama bir şey isteyeceğim senden."

"Neymiş?"

"Saçlarımı toplar mısın?" diyerek bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Aslında kendim yapardım ama sağ kolum bu sabah anlamsızca ağrımaya başladı. Zorlamak istemiyorum."

Ağrımıyordu tabii ki.

"Nasıl toplayacağım?" diye sorduğunda ben çoktan büyük, kahverengi çantamdan tokamı çıkarmaya koyulmuştum.

"Toplamayı biliyor musun?" diyerek gözlerimi kıstım. Ellerine baktım. Tokam benim elime kocaman geliyordu ama o tuttuğunda kırabilirdi. Ellerindeki minicik şeyi parçalama potansiyeli vardı.

"Anlamam öyle şeyleri," dediğinde ona döndüm. Düz sesi... Belli ki geri dönmüştük. Aman ne güzel!

"O zaman ben hallederim," diyerek yanından geçip gittim. Yatak odasına ilerlerken arkamdan gelmediğini anlayıp dişlerimi sıktım. İçimde ince bir hayal kırıklığı gezindi ama umursamıyormuş gibi yapmaya çalıştım.

Aynamın karşısına geçtim, tokayı kenara bıraktım. Saçlarımı sol elimle toparlayıp başımın tepesinde tuttum. Sağ kolumu kaldıracakken arkamdaki gölgeyi önce hissettim, sonra aynadan gördüm.

Sol elim yavaşça kayarken saçlarım omuzlarıma dağıldı. Aynamın yansımasında beliren Ecevit, tek kelime etmeden tokayı eline aldı. Yüzünde yine

o donuk, okunamayan maskesi görünüyordu. Ne sabır vardı ne de özen... Sadece yapmak zorundaymış gibi hissettiği için yapıyordu.

Bir adım öne gidip aramızdaki mesafeyi açmak istedim ama ayaklarım yere mıhlanmıştı. Arkamdaki ağırlığı odanın bütün havasını değiştiriyordu. Yatak odasında kaçıncı kez yalnız kalışımızdı? Sanırım ikinciydi... Kalbimi susturmak için kafamı öne eğdim.

"Ben hallederim," diye fısıldadım.

"Başını kaldır," dedi alçak ve sert bir sesle. Yutkunarak itaat eder gibi kafamı kaldırdım. Saçlarımı tek eliyle toparladı ve avucunda tuttu. Midemde garip bir ağrı başladı. Sanki biri midemi oyuyordu. Bir haftanın sonunda en yakın olduğumuz an, bu andı. Aynadan yüzüne baktığımda saçlarıma değil, yüzüme baktığını gördüm.

Parmakları saçlarımın arasına girerken nefesimin sıklaştığını hissettim. Bakışlarımı kaçırmaya çalıştım ama dokunuşları o kadar sıcaktı ki boğazım kuruyordu.

Saçlarımı hafifçe döndürerek sıkmaya başladı. "Böyle mi?" diye sorduğunda dudaklarımı birbirine bastırdım. Konuşursam sesim titrerdi. Başımla onaylayınca saçlarımı çevirdi, başımın üstünde sabitledi.

Derin bir nefes aldığını fark ettim. Saçlarımı kokluyor olabilir miydi?

Dudaklarımın arasından nefesimi usulca verdim. Öne doğru eğildi, yanağı yanağıma dokunacak gibi oldu. O an zaman durdu. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki önünde yere yığılacağım sandım. Sonra hızla geri çekilip aramızdaki mesafeyi açtı. Nefeslerimi sakinleştirmeye çalışırken mandal tokayı açtı ve saçlarımı tutturdu.

"Oldu mu, Gün Işığı?" diye sorduğunda sesindeki o tonu yakalayabildim. Derin, boğazdan gelen, sert kalmaya çabalayan bir sesti. Zorlanan bir sesti. O da mı nefes alamıyordu acaba?

Niye böyle hissettiğim hakkında bir fikrim yoktu. Bana ne oluyordu ki? Basit bir temastı. *Basit. Bir. Temas!*

Bedenimi ona döndürdüm ama bakışlarım aynadaydı. Saçıma bakmaya çalışıp elimle topuzu kontrol ettim. "Biraz yamuk oldu sanki," diye kıkırdadım.

"Bozulursa bir daha uğraşmam," dediğini duyunca başımı ona çevirdim ve gözlerinin içine baktım. Çok yakınındaydım. Öyle yakındık ki boynu neredeyse burnuma değecekti. Başını biraz eğdi. Gözlerim istemeden de olsa dudaklarına kaydı. Sabahtan beri çizdiğim, ellerimle şekil verdiğim dudaklar bir nefes uzağımdaydı. Sürekli zihnimi meşgul eden, lanetim olan dudakları davetkârdı.

Dudaklarımın yandığını hissedince gözlerimi hızla gözlerine çevirdim. Kaşları çatıldı ve o an anladığını hissettim. Antep'ten beri aklımı kurcalayan dudaklarını çizdiğimi ve kilde şekillendirmeye çalıştığımı anladı sandım. Ben dudaklarına bakarken bile benden uzaklaşmaması bana ne hissettirmeliydi bilmiyordum ama ben yakalandığımı düşündüğüm için utanıyordum.

Geri çekildim hemen. "Teşekkür ederim. Uğraşmana gerek yok."

Ecevit'in önünden kayarak geçtim ve nefes için yalvaracak gibi hızla odadan çıktım. Mutfağa ilerlerken az kalsın düşecektim. Çantamı bulduğum gibi titreyen ellerimle defterimi çantama koydum ve omzuma astım. Mutfak kapısına yöneldiğimde onu kapıda gördüm.

Omuzlarındaki gerginlik yerli yerindeydi. Bakışları ise benden ayrılmıyordu. Öyle sıradan bir bakış değildi. Sanki aklında bir şeyleri tartıyor, ölçüp biçiyordu.

Hafifçe gülümsedim. "Yamuk topuzum ve ben alışverişe hazırız." Sonra kıkırdadım. "Çıkabiliriz."

Yavaşça kenara çekildiğinde önünden geçip kapıya yöneldim. Ceketimi giyerken içimden geçenleri susturmaya çalıştım.

Onun yanında geçirdiğim zamanlar, yaşadığım her şeyin hatıraya dönüşeceği korkusunu daha da büyütüyordu. Ya bir gün o da sadece bir hatıra olursa?

Bunu istemiyordum. Onda hatıra olmak değil, hayatındaki gerçek olmak istiyordum. Yanında başka biri olacağını düşünmek bile midemi burkuyordu. Başka bir kadınla anı biriktirmesini istemiyordum. Ben olmalıydım. Onun geçmişini de geleceğini de dolduran, büyüten, geliştiren... ben olmalıydım.

Bu düşünceler bana yanlış hissettirse de içten içe beni yiyip bitiren kelimeler bütününe sırtımı dönemiyordum.

Evden çıkıp onun büyük, kasalı arabasına yöneldim. Arabası bile başka kimseye ait olamayacak kadar ona özgüydü. Korumaların arabaları siyah, uzun, ince araçlarken onunkisi bizi korumalardan daha çok koruyacak bir güven veriyordu.

Gülümseyerek kapının yanında durdum ve o arabanın kilidini açınca hızla koltuğa geçtim. Çantamdan defteri çıkardım. Ecevit arabanın arkasından dolanırken korumalara işaret verdi. Birkaç adam evin önünde kalırken diğer arabaya dört kişi bindi.

Ecevit de arabaya binip motoru çalıştırırken gözlerimi dışarıya diktim ama aklım hâlâ ellerinde, yanağıma dokunmak üzere olan sıcaklığında, gözlerimin takıldığı dudaklarındaydı.

"Antep'te daha mutluydun," dediğini duyunca bakışlarımı ona çevirdim.

"Yine yaptın analizini," diyerek güldüm. Cevabını beklemeden devam ettim. "Antep'te konuşacak insanlar vardı. Şimdi elimde sadece sen kaldın. Haliyle konuşacak kimsem yok."

Arabayı birden yürüdüğümüz parkın önünde durdurunca şaşırarak ona döndüm. "Buradan mı gideceğiz?"

"Hayır, yürüyeceğiz."

"Ama alışveriş?"

"Bekler."

"Ama işin vardı?"

"Bekler."

"Ama-"

"Beklesin, Işık," diyerek arabadan inince heyecanla doğruldum. Defterimi ve çantamı bıraktım, kapıdan çıkıp inerken çoktan yanıma ulaşmıştı. Parka yöneldiğimizde korumalara el işareti yaptı. Hepsi arabadan inip etrafa dağılırken yine ona döndüm.

"Korumalar olmadan yürümüştük daha önce," dedim sakince.

"Yine öyle olacak," diyerek yürümeye başladı. Adımlarını atarken sesi sakindi. "Burada yürümeyi seviyorsun."

"Analizlerin ve sen," diyerek güldüm ama o sessiz kaldı.

Parkın içinde dolaşırken çam ağaçlarını izledim. Henüz ağaçlar çiçek açmamıştı ama bahara az kalmıştı, bu yüzden yakında çiçek açan dalları göreceğim için heyecanlandım. Sanki onların açışını görmek yeni umudum olacaktı. Yeni bir hayatı yaşıyormuş gibi hissedecektim.

Sırıtarak yürürken ileride köpeklerini gezdiren bir çift gördüm. Bir yanda kediler uyuşuk şekilde dolaşırken diğer yanda kuşlar yürüyordu.

İlk turu sessizlikle tamamladık. Sonrasında derin bir nefes alarak etrafı izledim. Sessiz olmak hoşuma gidiyordu. Normalde de çok konuşkan bir insan değildim ama onun yanında sessizlik bile anlamlıydı. Beni susarken bile anlıyor gibi bakıyordu. Bu da hoşuma gidiyordu. Onunla ilgili hoşuma giden şeyler yavaş yavaş artıyordu.

"Senin yanında susmayı seviyorum," diye fısıldadım usulca. Sessizliği bozduğum için yine heyecanlandım.

Bakışlarını kararlı bir şekilde tuttuğu ağaçtan almadı. Onu hiç tanımasam bile asker olduğunu anlardım. Soğuk, kararlı ve uzaktı. Buna rağmen benimle birlikte parkta yürüyordu. *Asker yanını benim yanımda bırakmasını da seviyorum.*

"Başka şeyleri sev," dedi soğuk bir sesle.

Keyfimi bozmadım. "Benim yanıma gelirken sigara kokmamaya özen göstermeni de seviyorum."

Bakışları bana döndü hızla. Bunu fark etmediğimi mi sanıyordu? Gözlerinin büyümesine az kalsın gülecektim. *Onu şaşırtmak. Evet, bunu da seviyorum.*

Yüzündeki ifadeyi refleksle sildi. Şaşkınlığını yakalamıştım, bu uzun bir süre bana yeterdi. "Benimle ilgili değil." Sesi toktu. "Benimle ilgili olmayan şeyleri sev."

"O halde... çizim yapmayı ve heykellerle uğraşmayı da seviyorum."

Kandırdım. Bu da onunla ilgili. Onu çizmeyi ve onun heykelleriyle uğraşmayı seviyorum.

Adımları ağırlaştı. Yüzünün yarısını görüyordum ama bu bile şaşkınlığını taşıdığını benden saklayamıyordu. Yanıt vermeyecek sansam da beni şaşırtan o oldu. "Sanatla uğraşmaya devam et," dedi sesindeki kalın, geçit vermeyen duvarı hissettirerek. Bunu sevmiyordum işte. Lanet olası duvarlarından nefret ediyordum. Beni korumak için söylediğini biliyordum ama duvarlarını hissetmek yine de canımı acıtıyordu. "O seni ayakta tutar."

Başımı yana eğip ona baktım ve dudaklarımı büzdüm. "Beni ayakta tutan başka şeyler var."

Sen varsın. Beni ayakta tutuyorsun. Bu benim için de yeni çünkü genelde ben kendimi ayakta tutarım. Sen... garip bir şekilde bana vahşi olduğumu, güçlü olduğumu, gölgeye sığmadığımı söylüyor ve bana değerimi hatırlatıyorsun.

Gözlerini bana çevirmedi, öylece yürümeye devam etti. Bir an durup gökyüzüne baktım. Şubatın gri tonları bulutların arasına gizlenmişti ama dalların ucundaki tomurcuklar baharın yaklaştığını fısıldıyordu. "Yakında açacaklar," dedim ağaç dallarını işaret ederek.

"Zamanı gelince," dedi donuk tonda.

"Sen de öyle misin peki?" diye sorarak ona dönünce kısa bir an için yüzüme döndü bakışları. *Sen de zamanı gelince açılacak mısın?*

Sustu. Ben de sustum. Bir köpek sahiplerinin yanından ayrılıp koşarak bize doğru geldi. Kuyruğunu sallayarak Ecevit'e ilerledi ve ön bacaklarını pantolonuna yaslayıp Ecevit'in suratına havladı. "Aynen," dedi Ecevit huysuzca.

"Köpeklerden nefret de etmiyorsun. Niye bu kadar huysuzsun?"

"Sevdiğimi de söylemedim," dedi ters ters ama elini uzatıp köpeğin başını okşadı. Köpek kuyruğunu sallayarak dilini çıkarınca yeniden konuştu. "Hadi sahiplerine git, uzaklaş." Köpek onun dediğini anlamış gibi benim yanıma gelip bacağıma sürtündü ve sonra sahiplerinin yanına koştu.

"Gerçekten acayipsin," diyerek yürümeye devam ettim. Aklıma köpeğe uzaktan bakışı gelince güldüm. "Birine sevgi göstersen ölmezsin," deyince göz devirdi.

Yürümeye devam ettik. Birkaç dakika boyunca sadece çam ağaçlarının arasındaki serin havayı, toprağın kokusunu dinledim. Yan yana sessizlikte yürümek, onunla olduğum için yine de güzeldi.

Derin bir nefes aldım. "Biliyor musun... bir şey yapmasan bile insana ya da hayvana güvende hissettiriyorsun. Herkes seni taş gibi, duvar gibi görüyor ama senin içinde kocaman bir his bulutu var. Sana gerçekten bakan insana çok şey hissettiriyorsun."

Dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Benim hissettirdiğim şeyleri düşünme," dedi keskin bir sesle.

"Yeni yasağımız bu mu? Ama sana söyleyeyim, bunları liste halinde evin duvarına asmamız lazım. Yoksa ezberleyemem hepsini," diyerek kıkırdadım.

"Yasak değil, gereksiz."

Donup kaldım. İçimde ince bir sızı yayıldı ama yüzümdeki gülümsemeyi bozmadım. O soğuk tavrına rağmen parkta yürümek istediğimi düşünerek yanımda oluyor, saçımı topluyor, benim hislerime önem veriyordu. Ne kadar ters olursa olsun onda tutunduğum şeyler daha fazlaydı. Duvarlarının arkasında bile bana dokunan bir tarafı vardı.

"Seninle ilgili olmayan şeyleri sevmemi istiyorsun ya..." dedim ince bir sırıtışla. "O mümkün değil, Ecevit. Ben hayata dair sevilecek şeyleri her zaman bulacak bir kadınım ama bana dersen beni sevme diye... onu anlar ve çok da güzel yaparım. Sonuçta bir yıl sonra görmeyeceğim adamı sevecek kadar delirmedim. Hele o adam onu sevmeyeyim diye duvarlarını yüzüme çarpıyorsa."

Gözleri bir anlığına bana döndü. Donuk bakışlarında küçücük bir kıpırtı yakaladım. Sinirlenmişti! Kısa bir an sonra tekrar taş gibi kesildi yüzü.

"İyi," dedi. "Gidelim. İşim gücüm var."

"Olur," dedim neşemi bozmadan. Önüne geçtim ve daha hızlı adımlarla arabaya yürüdüm. Ecevit arkamdan ağır ağır gelirken ben mutluydum. Onun istedikleri, düşündükleri ve hissettikleri dilinden çıkanlarla aynı değildi. O iletişimde zayıf, icraatta güçlü bir adamdı ve sözlerine değil, davranışlarına bakmak akıl sağlığım için gerekliydi.

Düğün günü bakışları sürekli dudaklarıma dönüyor, elleri ister istemez elimi buluyordu. Sonrasında da bana *bizden geriye ne kalırsa sende kalır* diyordu. Bende kalması için elimi bırakması gerekirdi fakat o bir türlü benden

uzaklaşamıyordu. Beni bırakmayacağını söylerken bile bu bir yıldan bahsetmiyordu.

Onu çözmek, zor bir tabloyu istediğim renklerle boyamak gibiydi. Farklı manzaralar çıkarabiliyordum. Ne derse desin hareketlerini görüyor ve asıl demek istediğini bulup yeni anlamlar çıkarıyordum.

Müziği duymayanlar dans edenleri deli sanırmış ya... Ecevit'i görmeyenler onun sözlerini taş gibi sanırdı. O taş gibi değildi ki! Yalnızca söylemek istediklerini bir türlü ağzından çıkaramayan, duygularını icraatla anlatmayı seçen bir adamdı.

Korumalarla birlikte yola koyulup sonunda markete gelebildik. Çizdiğim eksiklikleri sırayla Ecevit'e aktarırken yanında yürüyordum, o da söylediğim her şeyi bulup alışveriş arabasına atıyordu.

"Vanilin ne?" diye sordu bir noktada.

"Sen yürü, ben göstereceğim," dedim göz devirerek. Çizmeyi unuttuğum birkaç şeyi de raflarda işaret ederken vanilini de arabaya attı.

"Sonra?"

"Şey..." dedim duraksayarak. Bakışlarım silmeyi unuttuğum çizime takılmıştı. Ecevit Demirhan sırtı... Bunu unutmuştum! "Şey..."

"Bu bir sırt mı?" diye sordu merakla.

Defteri hızla kapattım. "Ne?" dedim suçüstü yakalanmamış gibi.

"Orada bir sırt vardı," diyerek kaşlarıyla defterimi işaret etti.

"Yo, hayır. Yanlış görmüşsün," diyerek yutkundum. Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Hım... sonraki alacağımız şey..."

"Kaslı bir sırt," dediğinde irkildim.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Ne saçmalıyorsun?" dedim titrek bir sesle. Heyecandan mı sinirden mi titriyordu, emin değildim.

"Bir sırt çalışması gördüm." Gözlerini üzerime dikmişti. Ne diyeceğimi bilemez gibi donup kalmıştım. "Benimki çizdiğine benzemiyor, Gün Işığı. Sırtımı görmek istiyorsan söylemen yeterli," dedi alaycı bir sesle.

"Düşündüğün gibi bir şey değil." Sesim bu kez sertti ama yüzüm ateş gibi yanıyordu. "Görmediğim bir şeyi çizemem."

Niye böyle söylemiştim? Kafamı deftere gömmek ister gibi yüzümün önüne kaldırdım ve ondan bakışlarımı kaçırdım. Defterin üstünü kavrayan kalın parmaklar defteri yavaşça indirdi. Mecburen bakışlarım yüzüne kaydı. Gözlerini kısmıştı. Keyif alan bir Ecevit Demirhan... Çok sık rastladığım bir görüntü olmadığı için dudaklarım kendiliğinden aralandı.

"Yani görmek istiyorsun?" dedi tehlikeli bir sesle.

"Hayır," dedim kafamı yana yatırarak.

"Eğer kaslı bir sırt görme eksikliğin varsa bu konuda yardımcı olurum."

"Senin sırtın değil," dedim aceleyle. "Başka birinin-" Bakışları değiştiği için susmak zorunda kaldım. Yüzü bir anda kararmıştı. "Hem sen zaten seninle ilgili şeylerle ilgilenmemi istemiyorsun," dedim boğazımı temizleyerek. "Ben de ilgilenmiyorum."

"İlgilenmeni istemiyorum demedim, Gün Işığı. Laflarımı çarpıtma." Sesindeki sertliği garipsesem de bunu dillendirmedim.

"Şu an çok saçmalıyorsun ama bunu boşluğuna geldiği için yaptığını düşüneceğim," diyerek gergince güldüm. Hızla deftere döndüm. "Sonraki alacağımız şey-"

"Hayatında daha önce bu kadar kaslı bir sırtı nerede gördüğünü söyle," dedi ve aynı zamanda parmakları çeneme dokundu. Başımı hafifçe yukarı kaldırdı, yüzüme doğru eğildi. Dudaklarımı ıslatma ihtiyacıyla doldum çünkü yoğun bakışları lanet olası boğazımı kurutuyordu.

"Ali Osman abi..." dedim fısıldayarak. "O da yapılı bir adam."

"Ali Osman abi mi?" diyerek çenemdeki dokunuşunu geri çekti. "Ali Osman. Abi. Mi?" Her kelimesini ayrı ayrı vurguladı. Kaşları o kadar çatılmıştı ki ister istemez yutkundum.

Boğazımdan saçma salak bir gülüş yükseldi. "Evet. Ali Osman abi. Babamın askerleri..." Önümüzde durup etrafı izleyen Cem isimli korumamız takıldı gözüme. "Korumalarımız... Hepsi yapılı adamlar. Bak!" diyerek Cem'in sırtını gösterdim. "Onların sırtını da-"

"Yeterli," dedi bıçak gibi keskin bir sesle. Az önceki keyfi buhar olup uçmuştu. "Sıradaki hangi mutfak eşyası? Söyle."

Gülmemek için kendimi zorladım. "Hım... Şey..." Deftere bakındım ama kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Ters bakışlarının hedefi olsam da umurumda değildi. "Burada şey var... Zeytin."

"Zeytin. Tamam," diyerek ilerlemeye başlarken önümüzde yürüyen Cem'e döndü. "Şş, sen," dedi tehditkâr bir şekilde. Cem arkasını dönünce Ecevit adamı dövecekmiş gibi baktı. "Arkaya geç. Önümüzde yürüme."

Gariban korumamız, "Ama arkanızda zaten üç kişi-" dediğinde öyle bir baktı ki Cem sustu.

"Arkaya."

"Etrafı kontrol ediyordum," diye itiraz etti Cem.

"Önde duracaksan geri geri yürü," dedi bu sefer. "Arkanı döndüğünü görmeyeceğim."

"Tabii, Ecevit Bey," diyen Cem yüzünü bize döndü ve geri geri yürümeye başladı.

"Böyle olmadı. Arkaya," dedi Ecevit ters ters. "Sırtını dönmeden geç arkaya." Cem arkasını dönmeden usulca arkamıza geçti.

"Niye böyle bir şey yaptın?" derken gülmemek için kendimi sıkıyordum.

"Önümde birinin yürümesini istemiyorum. Yolumu görmem lazım," dediğinde kıkırdadım.

"Kesin ondandır. Ya da şey dersin sen şimdi... sahipleniyorum falan."

Onu umursamadan yürümeye devam edince arkamdan söylenen sesini duydum. "Korumalar yapılıymış. Neresi yapılı? Tek hareketle yere sererim ben bunları."

Göz devirerek Ecevit'e *senden bıktım* bakışı attıktan sonra diğer eksikleri aldım. Huysuz bir şekilde etrafı izlese de ben keyfime baktım. Gayet de beni kıskanıyordu. Bunu söyleyemeyecek kadar gururluydu ama ben anlıyordum.

En son bitkilerin olduğu yerin önünden geçerken birden arkamı döndüm. "Ecevit?"

Etrafta gezinen bakışları hızla bana döndü. "Işık?"

Bana böyle seslenmesine alıştığım için umursamadım ve defteri tutan elimle yan tarafı gösterdim. "Eve bitkilerden ve tohumlardan alalım mı? Hem bahar geliyor... Bahçeye ekerim. Olur mu?"

Bakışları yüzümdeki heyecanda asılı kaldı. Gözlerini her bir yanımda gezdirdi, sanki neşemi ezberliyordu. Gözleri ağır ağır kapanıp açılınca bunun onay olduğunu anladım ve koşarak o bölüme daldım. Saksıdaki bitkilere heyecanla baktım.

"Bir tane melek kanadı alalım. Saflık ve masumiyet demektir. Aa, paşa kılıcı! Bak bu kötülüklerden korunma, negatif enerjiyi uzaklaştırma gibi güçleri olduğuna inanılan bir bitki. Bir de bu bitkiyi ekerken ettiğin niyet, bitki bir metreyi geçince kabul olurmuş. İki tane alalım, sen de dilek tutarsın. Ecevit, aloe vera da alalım! Şifadır, yenilenme demektir."

Ben heyecanla bitkiler arasında gezip seçerken Ecevit sessizce onları arabaya koyuyordu. Etraftaki bitkileri izlerken kalbim yerinden çıkacaktı. Fransa'daki evim de bitkilerle doluydu. Onlarla ilgilenmek bana mutluluk veriyordu. Bitkilerimle birlikte köpek alarak hayallerimi gerçekleştirecektim fakat saldırı tüm hayallerimi mahvetmişti.

Şimdi öyle olmak zorunda değildi ki... Hayallerim benimdi. Ben gerçekleştirirdim.

"Bu da yuka bitkisi. Kararlılığı, direnci temsil eder. Zor şartlarda bile yaşamayı..." Sözümü yarıda kestim, onu izledim. Sessizdi ama gözleri üzerimdeydi. O sessizlikte bile varlığı ağırdı. *Biz*, demek istedim ona. *Bu bitki biziz. Zor şartlarda yaşıyoruz, Ecevit.* Diyemedim. O bitkiyi de elime alıp arabaya

ben koydum. "Kaktüs de alalım! Bu tohumlardan da alalım. Bu da çok güzel, Ecevit! Bunu da alalım!"

Kendimi bitkiler arasında o kadar kaybetmiştim ki... Ecevit'in bir ara, "Başka bir araba getirin," dediğini duydum.

Umursamadan devam ettim. "Sarmaşık alalım, mutfakta çok güzel durur. Hem çabuk büyür. Şu saksılardan alalım, ben çiçek de ekerim. Bu metal saksılar da güzel. Aa, Ecevit bak bunları bahçenin önüne ekerim! Gül alalım, hangi renk alalım?"

Birden Ecevit'e döndüm ve onu bana dalgın gözlerle bakarken yakaladım. Gözlerindeki derin ifadeden akan hisler göğsüme doldu. Çok... ağır hissettim. Neden öyle baktığını anlamaya çalışırken dudakları kıpırdadı ama kelime çıkmadı. Sanki yakalanmış gibi bakışlarını hemen kaçırdı.

Elimde tuttuğum güllere, sonra tekrar ona baktım. "Kırmızı mı olsun beyaz mı?" dedim neşeyle.

"Fark etmez," dedi kısaca. Cevabı ne renkle ilgiliydi ne de çiçekle.

"Ben beyaz seçiyorum. Masumiyet demek ya..." dedim inadına gülümseyerek.

Gülü arabaya koyarken dikeni parmağıma battı. İnce bir sızı hissettim. Parmağımdan ince, nokta gibi kan çıkarken bakışlarımı elime çevirdim. Kanı daha göremeden elimi Ecevit'in sıcak avuçlarında buldum.

"Dikkat etsene," diye söylendi. Parmağıma baktığını fark edince gözlerim ona döndü. Kalbim göğsümü yumrukladı. Gözleri donukluğunu koruyordu ama parmaklarımı kavrayışı fazlasıyla gerçekti.

O an anladım ki onun sıcaklığı asla sözcüklerde olmayacaktı. Ellerindeydi, davranışlarında gizlenmişti. Belki de benim bütün bahane arayışlarım, neşemi koruma çabam, hiç susmayışım ve bütün heyecanım yalnızca konuşturmaya değil, dokundurmaya çalışmaktandı.

"Şey... acımadı. Gül varsa diken de var elbet," dediğimde beni duymadı bile.

Birden parmağımı dudakları arasına aldı. Gözlerim kocaman olurken nefesim göğsümde sıkıştı. Zaman benim için donarken Ecevit bakışlarını yüzüme kaldırdı. Parmağımı dudakları arasında tutarken o ıslaklığı hissetmenin beni bayıltacağını hissettim.

"Ecevit?" dedim sesim kendi kulağıma bile varmazken. Dişleri bir an parmağıma dokununca titredim sanki. Dudaklarım aralandı ve refleksle dudaklarını ıslattım. Ecevit parmağımdaki kanı emdi. "Ecevit... ne yapıyorsun?"

Sanki olağan bir şeymiş, garipsenecek hiçbir şey yokmuş gibi elimi kendisinden uzaklaştırdı ve dikenin battığı yere parmağını bastırdı. "Artık kanamıyor."

Hepsi bu muydu? Gerçekten hepsi bu muydu? Bana öyle bakarken, elimi o kadar sıkı tutarken, böylesine ani ve yakın hareket ederken tek derdi kanamayı durdurmak mıydı?

Diken tırnağımın ucu kadar bile değildi. Canımı da yakmamıştı. Neden yapmıştı?

Güldüm birden ve elimi ondan sertçe çekip parmağımdaki ıslaklığı kıyafetime sildim. "Sorun değildi." Kaşlarım çatıldı. "Kanadı diye mi bu çaban?"

"Evet."

"Dikenden ölecek değilim. Korkma."

"Korkmadım," dedi ve kaşlarını çattı. "Kan pisliktir. Ayrıca belki dikende-"

Onun saçma salak cümlelerini dinlememeye karar verdim. Yine saçmalayacak ve hevesimi de heyecanımı da kursağımda bırakacaktı. Onu dinlemek bazen eziyete dönüyordu. Bahanelerinden sıkılmıştım.

Yanından geçip giderken, "Peçete diye bir şey icat edildi. İlkel yöntemlerini kendine sakla ve bir daha böyle bir şey yapma," demeyi ihmal etmedim.

Parmağımı ağzına alıp sonra bir de *kan pisliktir* falan diyecekse bir şey yapmasını istemiyordum! Bu adam nasıl bir dengesizdi? Parmağımı emmişti be!

"Işık!" diye seslendi fakat, "İşlerim var, Ecevit. Saçmalıklarına vakit ayıramayacağım. Eve gitmek istiyorum," diye kestirip attım.

Arkamdan gelirken, "Ne işin var? Dışarı mı çıkacaksın? Biri mi gelecek? Ne yapacaksın?" gibi cümlelerle beni konuşturmaya çalışırken de cevap vermedim.

Aptal, Işıl! Böyle bir adamın anlamlı hareketler yaptığını düşünecek kadar düşüncesiz ve saf, Işıl! Evliliğinde heyecan arayan ama heyecanı kursağında patlayan, Işıl! Işıl, Işıl, Işık... Birinin ışığı ama bir türlü kendine yararı olmayan, Işıl!

Korumalarla birlikte arabaya binerken Ecevit ön kapının üstüne koluna yaslayıp yüzüme baktı. "Benim işim uzun sürmez," dediğinde onun yüzüne değil, yola bakıyordum. "Bekleyecek misin?"

Bakışlarımı ona çevirip kısa bir an baktım, tekrar önüme döndüm. "Hayır. Beklemeyeceğim. İstersen gelme."

"Işık..." dedi dişlerini sıkarak.

"Önemli değil, Ecevit. Beni bırak, evime gideceğim. Ekmem gereken bitkilerim, süslemem gereken bir evim var," deyince biraz daha eğildi.

"Anlıktı," dedi bakışlarımı yakalamaya çalışırken. Bakışlarımı ona çevirdim. Acı kahve gözleri dikkatle yüzümü inceliyordu. İfadesiz sayılmazdı, bir şeyden çekiniyor gibiydi.

Bana açıklama mı yapıyordu? Aslında kırılmamıştım. Üzüldüğüm de yoktu. Ben yalnızca onun sürekli bahanelerin ardına saklanmasından sıkılmıştım. Benim için endişeleniyor, korkuyor, çabalıyor, kıskanıyordu ama sürekli bahanesi vardı. Bir şeyleri bana açıklayamayacaksa yapmamasını istiyordum.

"Biliyorum," dedim kapı kolunu tutarak. "Anlam veremediğin bir sürü şey yaptığını biliyorum ama ben anlamsız şeylere vakit harcamak istemiyorum." Kapıyı sertçe çektiğimde karşı çıkmadı. Kemerimi bağlayarak önüme döndüm. "Eve gidebilir miyiz lütfen?" dedim şoför koltuğundaki korumaya. "İlaç saatim geliyor."

"Tabii, Işıl Hanım."

Saksılı bitkileri evin her bir yanına dağıttım. Ön bahçeye ekmek istediğim birkaç bitki ve çiçek de vardı fakat hava öyle soğuktu ki cesaret edemedim. "Bahar gelsin, o zaman ekerim," diye fısıldadım kendime. "Bahar gelsin, her şey değişecek."

Mutfağa girip aldığımız malzemeleri yerlerine yerleştirdim. Portakallar elimde kaldı. Alırken Ecevit'in yüzünü buruşturduğu portakallarım...

"Sen misin benim portakallarıma yüz buruşturan..." dedim sanki o buradaymış gibi. "Yemin olsun, her gün göreceksin onları!"

Neden böyle inatlaştığımı bilmiyordum. O neyi yapmıyorsa yapasım, neyi sevmiyorsa sevesim geliyordu. Normalde birinin sevmediği şeyi gözüne sokmazdım hatta keyfi kaçmasın diye üstünü örterdim ama Ecevit bana yanlış hissettiriyordu.

Portakalları sağ elimle destekleyerek rendelemeye başladım. Rendeyi kavrayan sağ elimin ağrısı biraz rahatsız etse de aldırmadım. Bir yandan açtığım şarkının sesi kulaklarıma doluyordu. Annemin bana gönderdiği hamur yoğurma makinesini çıkardım. Malzemeleri tek tek tezgâha dizdim.

Neyi, neresinden değiştirsen
Seni çok özlüyorum
*Keşke o kafayı bir değiştirsen**

* Güler Özince - Merkür Retrosu.

Islık çalarak kurabiyemi yoğuran makineyi izledim. Sonrasında mutfaktaki dağınıklığı toplamaya başladım. Hafif hafif dans da ediyordum. Bir anlığına her şey normalmiş gibi hissettim. Kocasını beklerken kurabiye yapan bir kadındım. Kocamı kapıda karşılayacaktım. Öyle normaldi her şey.

Seninle ne güzel yol alırdım
Benimle ne güzel yaşlanırdın
Git o zaman gelme, istemiyorsan
Bu konuya eğilme, korkuyorsan

İster istemez pencereye döndüm ve havanın kararmaya başladığını gördüm. Ecevit niye bu kadar geç kalmıştı? Acaba başına bir şey mi gelmişti? *Ya ona bir şey olduysa?* İçim bir huzursuzlukla doldu. Sonra birden kaşlarımı çattım. "Bana ne ondan?" Keşke sesimdeki titremeyi de bastırabilseydim.

Bakışlarım yavaşça koridora ve devamında Ecevit'in çalışma odasına döndü. Altdudağımı ısırarak, "Yok, yapamam," dedim. Yapamazdım. Ama ne bileyim... Yaptığım tablonun akıbetini merak ediyordum. Belki çöpe atmıştı, belki de saklamıştı.

Omuzlarımı silkip kurabiyelerimi kontrol ettim. Kıvamını yakaladığımı anlayınca hamuru yuvarlamaya başladım. Acaba... tablom ne yapıyordu?

Dişlerimi sıka sıka kurabiyeleri fırına verdim ve zamanını ayarladım. Sonrasında yavaşça mutfaktan çıktım. Adımlarım ağır ağır atölyeme yöneldi, son anda fikir değiştirip karşı kapıyı açtım, Ecevit'in odasına girdim. Birden oldu. Öyle planlı falan değildi.

Ağır odaya hafif bir sigara kokusu sinmişti ve oda çok soğuktu. Bakışlarım etrafta gezinirken önceden bir at resmi asılı olan duvarda gördüm onu. Gözlerini çizdiğim Ecevit'i...

Tablom çöpte değildi, Ecevit'in görüş açısında asılıydı. Ona değer vermişti. Ne kadar beni çizme dese de onu çizdiğim ilk tabloyu her gün göreceği bir yere asmıştı.

Bu... çığlık atıp dans edeceğim kadar sevindirdi beni.

Masasının üstünde kırılmış bir kalem vardı. Onun dışında hiçbir şey yoktu. Yavaşça bilgisayarına takıldı gözlerim. O kadarı da özeldi, bakılmazdı. Yani... bakılmaması gerekiyordu. Yapmasa mıydım?

Bilgisayarın yanındaki fareye dokunup ekranı açtım. Bilgisayarın ekranı açıldı ve masaüstünde gördüğüm dosya ismiyle kalbimin atışları boğazıma kadar çıktı. Bir tek o dosya çarptı gözüme.

Dosyanın ismi *gün ışığıydı.*

Üstüne tıkladığımda ekranda yüzlerce fotoğraf belirdi. Hepsi... bendim. Düğündeki fotoğrafçının benim yüzümü çektiği tüm fotoğraflar buradaydı.

Ben vardım; gülüyordum. Ben vardım; düşünüyordum. Ecevit vardı, o varken gülüyordum en çok... Biz buradaydık. Ecevit'in sakladığı her şey buradaydı.

Dudaklarımı dişleyerek hızla dosyayı kapattım ve koşarak odadan çıktım. Kapıyı kapatıp mutfağa dönerken düşüncelerim birbirine girmişti.

Bana değer veriyordu. Ecevit benim içinde olduğum her şeye değer veriyordu.

Bana bu kadar değer vermesinin, bir anlaşmalı evlilikte olmaması gereken bir şey olduğunu düşünüyordum. Yanlış mı düşünüyordum bilmiyordum fakat bende de anlaşmalı evlilikte olmaması gereken hisler uyanıyordu.

Mutfak camının önüne geçip dışarıyı izlerken içimdeki boşluğu anlamaya çalıştım.

Onunla ne yapacaktım ben?

20. BÖLÜM
"ZORLA BÜYÜYEN ÇOCUK"

Ecevit Demirhan

Ecevit, ezbere bildiği asansöre bindi. En son yumruklarıyla bozduğu asansör tamir edilmişti. Yamulttuğu kapı yenisiyle değiştirilmiş gibiydi. Metalin soğuk yansıması yüzüne vururken aynaya bakmadı bile. Asansör kapısı değişse de verdiği bunaltı hissi değişmemişti. Bu kapı her zaman olduğu gibi içinde bir boşluğu tetikliyordu. Kontrolü bu asansöre bindiği gibi elinden kayıp gidiyordu.

Burası Alparslan Aksakallı'nın bölgesiydi.

Kata çıktıktan sonra ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Ne Bige'yi ne de diğer kalabalığı gördü. Koridor tanıdıktı ama insanların yüzleri yabancıydı. Yeni kişiler olduğunu fark etti, hiçbirinin yüzüne bakmadan odaya ilerledi. İçindeki sabırsızlık istemediği bir merakı tetikliyor, her adımda geçmişin gölgelerini hissediyordu.

Bu sabah okuduğu dosyada bir isim görmüştü. *Asım Taner.*

Bu ismi gördüğü gibi elindeki kalemi sıkmış ve en sonunda kırık kalemi masada bırakmıştı. Kırık kalem geçmişin yansımasıydı. Geçmişin pişmanlığı ve öfkesi tekrardan Ecevit'in kapısını çalmıştı.

Alparslan'ı arayıp görüşme talep etmişti. Alparslan da, "Ben çağırmadan gelme," diyerek saatlerce bekletmiş, sonrasında Işıl ile çıktıkları alışverişte mesaj atmıştı.

Akşam karanlığı çökmeden burada ol.

Şimdi buradaydı ama aklı hâlâ kızdaydı. Alışverişte kızla yaşadıkları an yüzünden sinirliydi. Ne diye kızın parmağını emmişti? Kendini sorgularken saçlarını karıştırdı. Yılan mı ısırmıştı, akrep mi sokmuştu kızı? Gül dikeninden gebermezdi ya...

Ecevit kanı görünce içindeki sesi dinlemişti fakat kızın büyüyen gözbebekleri ne yaptığının farkına varmasını sağlamıştı. Bu başını döndürmüştü. Işıl'ın bakışları... derindi. Beklenti doluydu.

Düğünden beri kızın dudaklarından, teninden, boynundan, ince bileklerinden bakışlarını alamıyordu. O içgüdü, hayvaniydi. Bir anlam yüklemeden, sadece dokunma içgüdüsüyle yaşıyordu. Kızın neşesi, coşkusu, ciddiyeti... hepsiyle yüzleşince içindeki fırtına büyümüştü.

Salak kafası yüzünden kız da uzaklaşıyordu. Işıl neşeli neşeli konuşup bitkileri anlatırken kızın ayarını da bozmuştu. Kız birden Ecevit'e düşman kesilmişti. Ne neşesi kalmıştı ne de coşkusu. Ecevit hem öfke hem de suçluluk hissetmişti. Kızın ciddi suratını görmekten nefret ediyordu.

Kapıyı çaldığında içeriden, "Gel," diyen komutu duyunca içeri girdi.

"Selamünaleyküm," dedi kapıyı arkasından kapatarak. Sesindeki metalik rını öfkesini ele veriyordu. "Beni saatlerce bekletip akşam karanlığı çökmeden 'iye belirtme kısmını anlamaya çalışıyorum komutanım. Akşam karanlığının ,ökmesine beş dakika var."

"Hayırdır? Sana rapor veren ben oldum da haberim mi yok?" diye sordu Alparslan önündeki dosyalardan kafasını kaldırmadan.

"Estağfurullah komutanım," diyen Ecevit ayakta kalmayı seçti.

Alparslan kısa bir an Ecevit'in yüzüne döndü. Gözleri Ecevit'in yüzünde gezindi. "Bir ara uyumayı dene. Bokuma benzemişsin," dedi umursamaz bir sesle.

"Ölünce uyurum," dedi Ecevit.

Geçmişe alıntı yaptığını fark eden Alparslan elindeki dosyaları masaya bırakıp geriye yaslandı.

Uykun mu var, Demirhan? Ölünce uyursun. Önce vatan, sonra rüya!

Bir an odada geçmişin hayaleti gezindi. Ecevit'in çenesinin gerildiğini gören Alparslan hafifçe gülümsedi. "Antep nasıldı? Memleket havası iyi gelmiştir."

Bu konuşmaları yapmak zorundaydı. En azından Alparslan acil görüşme isteğini sorana kadar. Sabırsızca dikleşti. "Oradan çıkarmak için uğraştığınız adamın memleketi sevdiğini mi düşünüyorsunuz komutanım?" dedi Ecevit soğuk bir sesle. "Dürüst olmak gerekirse sikimde bile değildi Antep. Hiç de özlememişim."

"Anneni üzmemek için gittin ama," diyen Alparslan gülecek gibi oldu. "Bedia Demirhan nasıl? Gururludur. Teslim aldığı konağı ayakta tutmak kolay iş değil. Oğluna düğün yapmasaydı laf söz olurdu."

"Memnun," dedi Ecevit dümdüz, kesik bir sesle.

"Kız?"

"Sevdi Antep'i."

"Ne güzel," diyen Alparslan gözlerini kıstı. "Nasılsın?"

"Stabil," dedi Ecevit ve etrafına bakındı. Alparslan bir toprağı eşeliyordu ama Ecevit o toprağın üstüne taş basmıştı. Hatırlamayacaktı. Sabırsız bir şekilde konuya girdi. "Ben bu uyuşturucu çetesini araştırıyorum. Dosyadaki isimler hoşuma gitmedi."

"Geçmişi mi hatırladın Antep'te?" diye sordu Alparslan. Ecevit'in anlatacaklarıyla ilgilenmiyor gibiydi. "Kovulduğun günleri hatırlamışsındır."

"Kovduğum günleri hatırladım," dedi Ecevit sıkılı dişleri arasından. Zorlandığını, gerildiğini, karmaşa yaşadığını onu hiç görmeyen biri bile fark ederdi.

"Babanın nerede olduğunu hâlâ merak etmiyor musun?" Alparslan çekmecesinden bir sigara çıkardı ve dudaklarının arasına koydu. "Kutay Kor'un?"

Ecevit'in boğazı kurudu. Başını iki yana sallayarak bu konuşmayı istemediğini belli etti. Bu da Alparslan'ın umurunda değildi.

"Seni nasıl ikna ettiğimi hatırlıyor musun?" diye sordu gözlerini Ecevit'ten ayırmadan. "Şimdi sen buraya belli ki bana karşı çıkmak için geldin ama ben yıllar önce sana ne dedim?"

"Babanın da kardeşinin de sicilini sizden temizlerim, sana istediklerini veririm. Kardeşlerin istedikleri mesleği yapar ama tek şartla," dedi Ecevit, Alparslan'ın geçmişteki sesini taklit ederken.

Aksakallı, Ecevit'i taburda bulmuştu fakat Ecevit'in sakladığı tüm geçmişi biliyordu. Her şeyi... Babasının boklarını, Kutay'ı, ailesini, zor günlerini, ekmek kemirdikleri zamanları, sanayide ağır işler yaparak ailesini geçindirmeye çalışan küçük çocuğu, varlık içinde yokluk çeken annesini ve o yaralı çocuğu...

Ve bir teklif yapmıştı. *Bana katılırsan senin tüm geçmişini temizlerim* demişti. Şartı ise...

"Ben ne dersem o," dedi Alparslan ağır ağır. "Babanın kumar geçmişini, para yüzünden annenin kafasına dayanan silahı, ölümden döndüğünüzü saklarım. Size zor gün yaşatanlardan intikam alırsın, anneni Demirhanların başına geçirirsin, kardeşlerini yerleştirirsin ve sonra sırra kadem basarsın. İstediğin tüm gücü sana kolayca veririm ama sana öl dersem öleceksin, Ecevit."

Kendisini tekrar ediyordu. Ecevit'in göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Geçmişin ağırlığı, alınan sorumluluk, içsel bir öfke ve nefret... hepsi bir aradaydı.

"Geçmişin de geleceğin de elimde. Ben kafana sık dersem gözünü kırpmayacaksın, Ecevit," dedi Alparslan tekrar.

"Evet," dedi Ecevit göğsündeki duygular sıkışırken. "Hatırlıyorum."

"Peki şimdi bana ne diyeceksin oğlum?" diye sordu. Sesinde alayla karışık merak vardı. "Belli ki dikkatini bir şey çekti dosyada. Gerçi ben daha çabuk kavrarsın sanıyordum ama belli ki sen evliliğe daldın." Alparslan başını yana eğdi. Ecevit'in çenesi kasıldı. "Oğuz'la mı ilgili, Kutay'la mı ilgili, Ahdi'yle mi ilgili?"

Bu üç isim... Hayatının altını üstüne getiren üç lanet isimdi.

Kafasına sıkmak üzereydi. Annesinin gözyaşlarını silemiyor, Kutay'la uğraşıyor, asker olmasına rağmen ailesine destek olmaya çalışıyordu o günlerde. Bir yandan kardeşlerinin hayallerini omzunda taşıyordu. Bir de Oğuz ölünce... Elinde hiçbir şey kalmamıştı. Hiçbir şeyi düzeltemezdi.

Kafasına sıkacaktı eğer Alparslan Aksakallı kapısını kırarak içeri girmeseydi...

O günü hatırladı. Ecevit, birden boğazından itilmiş, evine sokulmuştu. Aksakallı'ya karşı koymak için tepinirken dört adam onu zar zor tutmuştu. Ecevit'in nasıl hayvani hislerde olacağını tahmin eden Aksakallı, tek gitmemişti kapısına. Dört adam Ecevit'i bayağı dövmüş, hırpalamış, yormuştu fakat kanlı, iri elleriyle tepinerek karşı çıkmıştı. Dördü de yere devrilmişti ve Ecevit'in sıradaki hedefi karşısındaki adam olmuştu.

Her şeyden vazgeçen adam, karşısına geçen adamın kim olduğuyla, ne kadar büyük olduğuyla ilgilenmezdi. Ecevit de ilgilenmemişti. "Sen kimsin lan?" diye bağırmıştı. "Siktirin gidin evimden! Öldürürüm lan hepinizi!"

Onu durdurmak imkânsızdı. Dört adam zar zor toparlanmış, Ecevit'i bir sandalyeye bağlamış ve güçten düşene kadar işkence çektirmişlerdi. Ecevit, kafasını kaldıramayacak kadar dövüldükten sonra dinlemişti Aksakallı'yı. Ailesini, Oğuz'u, dertlerini, kardeşlerinin hayallerini... her şeyi bilen Aksakallı tehlikeliydi. Onu dinledikçe anlamıştı bunu.

Basit bir teklif değildi Ecevit'e yapılan. Basit bir eğitim değildi Ecevit'e verilen. Basit bir emir değildi Ecevit'i asker yapan.

Aksakallı, ilk deneğini çok zorlamış, zorla emrine amade yapmıştı. Çünkü onun gibi bir nefreti taşıyan adamı insani yollarla kendisini dinlemeye zorlayamazdı.

Ecevit yapılan teklifle birlikte, kabul etmekten başka çare bulamamıştı kendisinde.

Alparslan'ın sesi onu bugüne çekti. "Fark ettin mi, Ecevit?" diye sordu sakince. "Ben dosyayı gözden geçirirken çok garip şeyler fark ettim. Bu Atabeylerin başına gelenlerin sebebini sen de anladın mı?"

Ecevit'in dudakları gerildi. "Oğuz..." dedi sonunda. "Her şey Oğuz'a çıkıyor. İsimler, olaylar... *Ben.*"

Aksakallı gülümsedi. "Oğuz bir trafik kazasında öldü," dedi Aksakallı, bakışlarını Ecevit'in karnına indirerek.

Söylediği sözlerin ağırlığı Ecevit'in karnına yumruk gibi indi. Karnındaki yarasını biliyordu, sırtındaki yarayı biliyordu, dövmeyi de biliyordu. Alparslan bu adamı ne kadar dizginlemeye çalışsa da Ecevit dizginlenemez biriydi. Bu adamın yaraları, ailesi ve nefreti zaafıydı. Aksakallı'nın onu sadece zaaflarıyla sessizleştirmesi bu yüzdendi.

"O arabada bir tek Oğuz vardı söylenene göre. Haksız mıyım?" diye sordu soğukkanlı bir komutan ağırlığında.

Gerçekleri kimse bilmiyordu, yine ve yine Alparslan Aksakallı dışında. Bu hiç sesli söylenmese de bilinen bir gerçekti.

"Evet," dedi Ecevit dişleri arasından. "O arabada bir tek Oğuz bulundu."

"Ama gerçeği bir tek sen ve ben biliyoruz. Değil mi?"

Oda soğudu. Ecevit dişlerini sıktı. "Benim bir şey bilmediğimi biliyorsunuz," dedi eskisi kadar sinirli olmayan tavrıyla. Zorlanıyordu. Aksakallı tarafından tüm zayıf noktalarına taş basılıyordu. "Oğuz'la arkadaştık. Bu kadar. Onun ölümü herkes kadar beni de sarstı. Bunu biliyorsunuz. Her şeyi biliyorsunuz."

Oğuz'dan sonra vazgeçtiğimi biliyorsunuz. Bu yüzden uğraştınız. Her şeyi düzelteceğinizi söyleyerek beni aldınız.

Alparslan'ın gözleri parladı. "Her şeyi biliyor olduğum için bu dosyadasın evlat," dedi temkinli bir tavırla. "Ben her şeyi bilmeseydim, uğruna her şeyi yaptığın ailen mezarının başında ağlıyor olurdu."

"Bu ne demek?" dedi Ecevit boğazındaki taşı midesine indirerek.

"Bu şu demek," dedi Alparslan bıçak gibi bir sesle. "Eğer Atabeyler, Oğuz'un kimseye söylemediği sırlarını bilen, o arabada olan diğer askeri kanıtlarsa senin bedenin cesetten ibaret olacak demek. Ama Atabeyler o askerin hem Oğuz'un hem de kızlarının dosyasını çözecek biri olduğuna inanırlarsa siktiğimin yerinde yaşayacaksın demek. Daha anlaşılır oldum mu?"

"Ben bir şey yapmadım!" dedi Ecevit yüksek sesle. O bağırış sadece Alparslan'a değil, kendi vicdanına da bir meydan okumaydı.

"Bağırma lan bana!" Alparslan, elini masaya vurarak ayaklandı. Odanın havası daha da gerildi. Sert adımlarla Ecevit'in önünde dikildi, yakasından tutup kendisine çekti. "Bir şey bilmiyorum palavranı o saf kıza, annene, kardeşlerine anlatırsın. Ben senin kanını biliyorum. Bana yalan söyleme!"

Ecevit'in gözleri öfkeyle parladı. Öfkesi ne Alparslan'aydı ne de başkasına. Tek kızdığı kendisiydi. "Anlatacaktı," dedi Ecevit dişleri arasından. Altta kalan Aksakallı'ya bakışlarını çevirdi ve sertçe konuştu. "Sırlarını anlatacaktı.

Bir tek sana güvenebilirim, sana her şeyi anlatmam lazım dedi. *Bana yardım et,* dedi. Anlatamadan..." *Öldü.*

"Oğuz sana başka ne dedi?" dedi Aksakallı. Ecevit'in kaçışları ona sökmezdi.

Nefesi hızlandı. Alparslan'ın parmakları ensesine gömülmüştü. Sınırlarını zorlayan tutuştan kaçamadı. "*Ailemle ilgili sırlarım var ama eğer bildiğimi anlarlarsa beni öldürürler* dedi!"

"Başka!" diye bağırdı Aksakallı. Sesi tokat gibi çarptı. "Başka ne dedi!"

"Her şeyi bir depoda saklıyordu ama deponun neresi olduğunu sadece kendisi biliyordu, oraya gidiyorduk." Ecevit gözlerini yumdu. Dudakları titredi. Düşünmeyi kendine yasaklamıştı ama kaçamadı. Anılar beyninde patlıyordu. "Sonra bir ışık gördük. Çok hızlıydı. Tırın biri arabaya çarptı. Birkaç takla attık." Omuzları çöktü, başını öne eğdi. "Yapamam."

"Anlat! Kimseye anlatmadığını biliyorum evlat. Anlat! Kurtul bu yükten!"

Ecevit dişlerini sıkarak konuştu. "Gözlerimi açtığımda karnımda bir demir parçası vardı. Kan kaybediyordum. Çok fazla... kan vardı. Oğuz kafasını çarpmıştı. Onu uyandırmaya çalıştım. Gözlerini açtı. Bir isim verdi ve *git, saklan, onu bul* dedi." Aksakallı onun ensesini sıktı. Konuşmaya zorladı. "Arabadan çıktım, ileride bir yere saklandım. Sonra iki kişi geldi," dedi Ecevit öfkeyle. Gözkapaklarını taş gibi sıktı. Alnında biriken terler zorlandığının kanıtıydı. "Oğuz'un yaşadığını anlayınca... kafasına sıktılar."

"Yüzlerini gördün mü?"

"Maskelilerdi," dedi Ecevit gözlerini açarak. Bakışları buz gibiydi. Normal bir bakış değildi yüzündeki. Senelerce sakladığı bir yemin vardı gözlerinde. "Işık başına gelenlerin tesadüf olmadığını anlarsa üzülür," dedi Ecevit soğuk bir sesle. "Kızı buna dahil etmemeniz gerekiyordu. Benim yanımda güvende değil."

Alparslan'ın sert bakışları, geçmişi ve geleceği tek bir çizgi gibi önüne sererken Ecevit kendini iki arada bir derede buldu. Görevi, ailesi, intikam planları ve Işıl'a karşı hissettiği tüm karmaşık, tanımlanamaz duygular... İçinde bir yerde hem korumak istiyordu hem de uzak durmak. Onu korumak isterken aynı zamanda istemeden ona kalbini açıyordu.

Işıl'dan kaçmalıydı ama kızın gülüşünü hatırlayınca bile içinde bir şeyler yer değiştiriyordu.

"İsim neydi?" diye sordu Alparslan.

Ecevit soruyu görmezden geldi. "Işık olmaz. Benim yanımda olmaması lazım."

"Atilla öyle düşünmüyor," dedi Alpaslan ısrarla. "Sen niye böyle düşündün?"

Ecevit'in çenesi kilitlendi. Söyleyemedi asıl çekindiği şeyi ama içinden tekrar etti. *Çünkü her şeyi öğrendiğinde dünyası başına yıkılacak. Çünkü gerçekler, insanları öldürür ve benim birini daha gömecek gücüm yok.*

Dışından söylediği farklıydı. "Çünkü o heriflerin belasını sikeceğim ve durmayacaklar," dedi sesi öfkeyle çatlarken. "Bana ve yakınımdakilere zarar verecekler. Antep'te herkes güvende. Bige ve Alkan'a bir şey olmaz. Aslan'a dokunamazlar. Işık çeker cezasını."

"Cezayı o kız çekmesin diye evlendin, amcık!" Aksakallı onu yakasından tutup sertçe sarstı. "Kim, Ecevit? Oğuz'un verdiği isim kim?"

Gözleri karardı askerin. "Asım Taner," dedi. Aksakallı onun gözlerinde Yıkım'ı gördü. O gözlerde emir beklemeyen, intikam için her şeyi yakacak adamın bakışı vardı. Aylar sonra Ecevit, kendisine kavuşmuş gibi bakıyordu. "Işıl'ın dosyasında ismi olan adam. Her şeyin sorumlusu oydu."

"Araştırdın mı adamı?"

"Araştırdım."

"Güzel," diyen Alparslan, Ecevit'i bıraktı ve masasının başında durup ellerini masaya dayadı. Gözlerini kapattı. Bu dosyayla baş edecek tek bir adam vardı elinde. O da Ecevit'ti.

Kararlı, karanlık, kâbus gibi çökecek Yıkım.

"Arabada olduğunu kim biliyor?"

"Siz," dedi Ecevit sadece. Bir isim sakladı kendince. O ismin ortaya çıkmayacağını iyi bildiği için kendisinde sır olarak kaldı.

"Kağan biliyor mu? O çocuk fazla meraklı. Atilla onu olaylardan nasibini almasın diye uzaklaştırdı ama dönmek için her şeyi yapar. Öğrenmemesi lazım."

"Bilmiyor," dedi Ecevit. "Kimse bilmiyor."

Aksakallı'nın elleri yumruk oldu. "Hiç kimse, Işıl bile o arabada olduğunu öğrenmeyecek!"

Ecevit konuşamadan devam etti. "Kimsenin tarafında olmayacaksın, olduğun an kaybedersin. Duydun mu beni?" dedi dişleri arasından. Kelimeleri ağır, akla kazınacak şekildeydi. "Senin tarafında olacak tek kişi benim. Seni koruyacak tek kişi benim. Oğuz'un sana söylediklerini hatırla. O çocuk zekiydi, ölmeden önce bir ipucu bırakmıştır. Bu siktiğimin dosyasını çözecek tek kişi sensin!"

Kafasını Ecevit'e çevirdi, bakışlarını onun gözlerinin içine sapladı. "Ve o kızı koru, Ecevit. Bildiğin tüm değerlerin üzerine koru. O masum kıza bir şey olursa seni öldüren ben olurum."

Ecevit dişlerini sıktı ve başıyla onayladı. Emir olmasa da korurdu ama şimdi emir olduğu için bu görev boynunda bir düğüm gibi duracaktı. Bu davadaki tek masum Işıl'dı ve öyle kalmalıydı.

"Seni tekrar arayana kadar beni arama. Kızın yanında ol."

Ecevit başıyla onayladı. Başka hiçbir şey söylemeden odadan çıktı. Kapıyı kapatırken parmak eklemleri beyazlamıştı. Adımlarını sayar gibi ağır ağır yürüdü. Omuzlarındaki yük daha da artmıştı sanki.

Asansöre ilerlerken Işıl'ın gülümsemesini düşündü. Gülen gözleri, basit bitkilerden bahsederken bile sesindeki heyecanı, düğündeki neşesi, kendisi ne kadar duvar gibiyse Işıl'ın pamuk gibi duran masumiyeti, parmağını emdiği an kızın gözbebeklerinin büyümesi...

Göğsü sıkıştı. "O masum," diye mırıldandı kendi kendine. "Oğuz da öyleydi. Onun canını aldılar." Yumruğunu asansörün yanındaki duvara indirdi. "Işık olmaz."

Çıkan ses koridorda yankılandı. Eli zonklamaya başladı ama bu iyi gelmişti. Asansör kapısı açıldığı gibi otoparka indi. Kapının açılmasını yine bekleyemedi. Ellerini sabırsızca asansör kapısına dayadı ve sertçe açtı. Kapıdan sert, tiz bir ses çıktı ve sağ taraftaki metal duvar yamuldu.

Asansör kapısını ikinci kez kırmıştı.

Öfkeyle ilerledikten sonra bir sigara çıkardı ve parmaklarının arasında çevirdi ama yakmadı. Sigara kokmak istemiyordu. Eve gidecekti. Doğrusu... evden önce uğraması gereken bir yer vardı.

Ecevit anahtarla kapıyı açmaya çalışırken korumalar garip gözlerle onu izliyordu. Adamın arabadan indiğinden beri olan çabası hepsine şaşırtıcı gelmişti. Kucağında tuttuğu hediyeyi daha sıkı kavradı ve kapıyı açıp içeri girdi.

"Işık?" diye seslendi içeri doğru. Evin içi tatlı bir şey kokuyordu. Kızın o güzel kurabiyeleriydi. Ecevit'in şaşırdığı kurabiye kokusu değil, evdeki kalabalıktı. Aldıkları bitkilerin bazıları saksılara ekilmişti. Evin içerisinde... yaşam vardı. Evin her köşesi Işıl'ın hayallerinin küçük yansımasıydı.

"Ecevit? Sen misin? Baksana, çay demledim! Bu sefer yanmadı-" diyen kızın neşeli sesi, mutfak kapısında gördüğü manzara karşısında kesildi.

Mutfağın eşiğinde, kolunun birinde kocaman bir taşıma kutusu tutan Ecevit'i gördü. Kutunun içindeki bir çift minik, meraklı göz ona bakıyordu. Kutu hafifçe sallandıkça içinden hışır hışır sesler çıkıyor, küçük patiler heyecanla tırmalıyordu. Yerdeki meraklı gözü de fark edince Işıl'ın nefesi kesildi.

"Ecevit..." Gözleri doldu. "Bunlar..."

Yerdeki siyah, turuncu, beyaz tüyleri olan *bernese*, kuyruğunu yavaşça sallarken dilini dışarı çıkardı. Taşıma kutusundaki beyaz, turuncu tüyleri olan *brittany spaniel* ise tiz sesler çıkarıyor, yere inmek için sabırsızlanıyordu.

Işıl'ın gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Çaydanlığın önünden hafifçe uzaklaştı. "Ecevit... sen..." dedi boğuk bir sesle.

Ecevit eğildi, kutuyu yere bıraktı ve kapağını açtı. *Spaniel* bir an tereddüt ettikten sonra kutudan atladı, diğerinin yanına koştu. İkisi de Işıl'ın ayaklarının dibinde birbiriyle koklaşırken kuyruğunu sallıyordu.

"Yeni ev arkadaşların," dedi Ecevit sakin ama yumuşak bir sesle. "Birbirlerini çok seviyorlarmış. Küçük olan sonradan gelmiş barınağa ama ikisi aylardır ayrılmamışlar. Ben de ayrılmasınlar diye ikisini de getirdim."

Işıl'ın hayalinde iki cins köpek olduğu için onları seçmişti, bunu söyleyemedi.

Işıl dizlerinin üzerine çöküp iki köpeği birden kucakladı. Gözlerinden yaşlar akarken gülümsüyordu. *Spaniel* kuyruğunu sevinçle sallarken Işıl'ın kucağında dönüp duruyordu. *Bernese* ise hafifçe başını Işıl'ın koluna sürtüyordu.

Işıl iki köpeğe de sarılarak konuşmaya başladı. "Bunu gerçekten yaptın mı? Benim için?" diye fısıldadı titrek ama mutlu bir sesle.

Ecevit'in kaşları çatıldı. Elini önemsiz gibi havada sallayıp omzunu duvara yasladı. "Büyütülecek bir şey değil. Çok istiyordun."

Işıl başını kaldırıp ona baktı, gözleri parlıyordu. "Ama... bu benim en büyük hayalimdi!"

Ecevit gözlerini kıstı ama bir şey demedi. Köpekler ve Işıl birbirini kabul etmiş gibi duruyorlardı. Üçünü izlerken kaşları kalktı hafifçe.

Tam o an *bernese*, kafasını Işıl'dan kaldırdı ve arkasını dönüp Ecevit'e ilerledi. Köpek önce Ecevit'in paçalarını kokladı. Sonra kafasını Ecevit'in bacaklarına sürttü. Gözleri de simsiyahtı. Ecevit ona bakarken, "Gece gibi," diye konuştu dalgın bir şekilde.

Işıl kafasını kaldırdı. "Değil mi? Bu bebek de güneş gibi!" diyerek *spaniel* olanın kafasını okşadı. "Senin adın Güneş olsun mu?" *Spaniel* neşeyle havlayıp dilini çıkardı. "Sevdin mi ismini? Güneş..."

Ecevit, köpeğin küçük, heyecanlı hareketlerini değil de Işıl'ın heyecanını izledi. Köpek kuyruğunu sallayarak havladıkça Işıl kıkırdıyordu.

Bu sahne, Ecevit'in soğuk ve mesafeli duruşunu biraz olsun yumuşatmış gibiydi. Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı ama hemen eski donuk ifadesine döndü. "İyi, o Güneş olsun," dedi ve yanındakinin başını okşadı. "Bu da Gece."

Bernese yeni ismini beğenmiş gibi kafasını Ecevit'in eline sürterek minnetini gösterdi. Işıl gözlerini büyüterek iki köpeğe ve Ecevit'e bakıyordu, kalbi mutluluktan taşacak gibiydi.

"İyi ki geldiniz!" dedi Işıl titrek ama neşeli bir tonla. "Güneş ve Gece..."

"Temizlermiş," dedi Ecevit anlamsız bir sesle. Sanki çok lazım bir bilgiymiş gibi konuşmasına sinir oldu. Kızın dikkatini çekmek istemişti.

"Sen mi aradın barınağı?" diye sordu Işıl yere oturup Güneş'in tüylerini parmaklarıyla tararken.

"Yok, önünden geçiyordum. Beni çağırdılar," dedi Ecevit gayet ciddi bir şekilde.

Işıl'ın kahkahası mutfakta çınladı. Gözlerindeki yaşlar yerini koruyordu ama artık ağlamıyordu. Hepsi mutluluk yaşlarıydı. Ecevit, kızın iki hayvana bu kadar mutlu olacağını düşünmemişti. Şimdi kendiyle gurur duyuyordu. Işıl'ı güldürebilmişti.

Sanıyordu ki alışverişte olan gerginliği telafi etmişti.

"Çok komiksin," dedi Işıl neşeyle. "Bunu yapacağını gerçekten düşünmemiştim."

"Dedim ya... çağırdılar," dedi Ecevit kısa ve net bir şekilde.

"O zaman iyi ki çağırmışlar! Şansa bak, ben de iki tane köpek istiyordum!" diyen Işıl, Güneş'i kucağına aldı. Mutfağın çıkışına yürürken, "Yeni evinizi gezmek ister misiniz?" diye sordu.

Gece de Işıl'ın peşine düşünce Ecevit kaşlarını çattı. Hızla masanın üstünde duran kurabiyelerden birini aldı ve diğerlerini takip etti.

"Bakın, burası salon. Size iki tane minder alacağım ben, onda yatarsınız. Mamalarınız da olacak! Burası sizin eviniz artık!"

Güneş patilerini Işıl'ın omzuna dayayıp kısık sesle havlarken Gece de Işıl'ın ayaklarının etrafından dolanıp salondaki eşyaları kokladı. Sonra yavaşça şöminenin önüne gidip yattı.

"O yerini seçti bile!" diyen Işıl kahkahasını tutamadı.

Güneş bir an için kafasını kaldırıp Işıl'ın omzunun üstünden bakınca Işıl hemen arkasını döndü. Ecevit'i yanakları şişmiş halde yakaladı. Ağzındaki kurabiyeyi sakladığını düşünüyordu. Ecevit ellerini pantolonunun cebine koyarken Işıl onun ağzındaki kırıntılara bakıp kıkırdadı.

"Gördün mü, Güneş? Baba iş çevirmeye çalıştı," dedi ve Ecevit'in yanından geçmeden önce durdu. Sağ koluna Güneş'i yatırıp sol eliyle Ecevit'in ağzındaki kurabiye kırıntılarını süpürdü. "Merak etme, Güneş'e güveniyorum. İyi sır tutar."

Dudaklarına değen parmaklar yüzünden donakalırken Ecevit'in nefesi kesildi. Gözleri Işıl'ın yüzünde kalmıştı, zar zor yutkundu. Kızın sıcak parmaklarıyla kafasındaki dünya durdu sanki.

Güneş kıpırdanarak Işıl'ın kucağından atlayınca Işıl'ın dikkati dağıldı ve Güneş'in arkasından yürüdü. Ecevit arkada kalmıştı, kaşları iyice çatıldı.

"Benimle dalga mı geçti o?" diye sordu. Gece kafasını kaldırıp Ecevit'e baktı ve sonra gözlerini ağır ağır kapatıp geri yattı. Ecevit ona dik dik bakarak koltuğa kuruldu ve ceketini çıkarıp kenara bıraktı. Koltuğa yayılırken Gece'yi izlemeyi sürdürdü.

Evin içinde Işıl'ın sesi yankılanıyordu. "Burası yatak odam, geceleri bana eşlik edebilirsin. Zaten uyuyamıyorum, seninle dertleşiriz... O odaya girmiyoruz Güneş, orası babanın odası... Buraya da girmiyoruz, orası da benim atölyem." Güneş merdivenlere yönelip koşarak yukarı çıktı. "Orada bir şey yok ki!" Işıl kıkırdayarak Güneş'i takip ederken Ecevit'in kaşları iyice çatıldı.

Hata mı yapmıştı acaba? Işıl sürekli köpeklerle mi ilgilenecekti?

Gece yanmayan şöminenin önünde kafasını yere dayamış uyukluyordu. "Sen sürekli böyle pinekleyecek misin? Bunun için mi aldım seni?" diye sordu köpeğe. Gece'nin kulağı kıpırdadı ama istifini bozmadı. "Evde uyuşuk bir köpek eksikti çünkü."

"Güneş! Ona dokunma! O çok eski bir tablo!" Işıl kahkaha atmayı bırakmıyordu. "Çok yaramazsın, buraya gel!"

Ecevit bakışlarını kapıya çevirdi. Işıl birkaç saniye sonra kapıda belirdi ve Gece'ye baktı. "Sanırım biraz yorgun o."

Ecevit kafasını koltuğun sırtına yasladı ve gözlerini kapattı. "Uyuşuk olanı seçmişim."

"Kime benziyor acaba?" diyen Işıl neşeyle şakıdı. Güneş, Gece'nin yanına gidip onu koklayınca Gece de kolunun birini kaldırdı ve onu kolunun altına aldı. Birlikte uyuklamaya başladılar. Işıl bu görüntüye kıkırdadı.

"Bence yeni evlerini sevdiler. Hem de hiç garipsemediler. Sanki senin sahiplenmeni bekliyorlarmış. Şuna bak! Ecevit, uyuyor musun?" Ecevit kapalı gözlerini açmadı. "Bir de köpeğe uyuşuk diyorsun. Asıl uyuşuk sensin. Eve köpek aldıktan sonra yan gelip yatıyorsun!"

"Ne yapayım? Ben de mi havlayayım?"

Işıl bunu düşününce yine kıkırdadı. "Ciddiye almıyorsun! Köpek sahibi olmak sorumluluktur. Gece'yi eğitmen lazım."

"Bunlar eğitimli köpekler," dedi Ecevit gözleri kapalıyken. "Kendi hallerine bırak onları."

"Gece sana dokunduğu gibi uyumaya başladı. Enerjini köpeğe bulaştırdın," dedi kahkahasını tutamadan. Ecevit gözlerini açtı, Işıl'a baktı. Işıl kapıya omzunu dayamış, kollarını göğsünde bağlamıştı. "Onlarla ilgilenmeyecek misin?"

"Yemeklerini veririm."

"Bu köpekleri de yanından gidene kadar tutamazsın. Onlarla oyun oynaman lazım."

"Onu sen yap," dedi Ecevit tekrar gözlerini kapatarak.

Işıl, "Masayı hazırlayacağım. Yemekten sonra kurabiyelerden yer misin? Çay çok güzel oldu bence," diye konuşurken Ecevit çoktan uykuya çekilmişti.

Gözleri kapalı olsa da zihni durmuyordu. Işıl'ın gülüşü, köpeklerin yumuşak tüyleri ve mutfaktaki hafif kokular arasında bile görevleri, Oğuz'un bıraktığı ipucu ve Atabeylerin olası hamleleri beyninde dönüp duruyordu. Işıl'ın güvenliği her şeyin önündeydi ama bunu sağlamak için atması gereken adımlar, yapması gereken fedakârlıklar içini sıkıyordu.

Yine de kızın yanında olmak, onun gülüşünü duymak, biraz olsun bu yükten uzaklaşmak insan gibi hissettirmişti. Köpekler sadece Işıl'ın hayalinin gerçekleşmesi için değildi.

Biraz da olsa dosyadaki sorumluluklarından kaçmak istemişti. Biraz da olsa geçmişin pişmanlığını unutmak, Işıl'ın gönlünü hoş tutarak huzurlu hissetmek istemişti. Bu zorlu dosyadaki en kolay görev Işıl'ı mutlu etmekti.

Ecevit etraftaki sesleri duyduğu ama gözlerini açmadığı kısa uykusundan sonra birden gözlerini açtı ve etrafına bakındı.

Gece kafasını Ecevit'in bacağına yaslamıştı ve uyuyordu. Güneş de Ecevit'in kucağına kafasını koymuştu. Ecevit gözlerini kırpıştırdı. Kaç saattir uyuyordu? Kıpırdanarak kaşlarını çattı. "Kalkın üstümden," dese de köpekler onu dinlemiyordu. Gece'yi itti. "Çık." Güneş gözlerini açıp onun yüzüne bakınca, "Git," dedi ona da.

İkisi kenara çekilince ayağa kalkabildi. Evin içinde yürümeye başlarken mutfaktan gelen sesleri duydu. Mutfağa girdiğinde Işıl'ın tabakları masaya koyduğunu gördü.

"Uyanmışsın!" demesiyle bakışları yavaşça Işıl'a döndü. "Çok güzel uyuyordunuz. Uyandırmaya kıyamadım. Sen köpeklere pek sıcakkanlı olmasan da onlar seni çok sevdiler. Kucağına çıktılar hemen!" Işıl kıkırdayarak elini

beline koydu ve Ecevit'e baktı. Ecevit uykudan uyanmış gibi değildi. Daha çok göreve hazır asker gibi duruyordu. "Taze fasulye ve bulgur pilavı yaptım. Sever misin?"

"Hıhı," dedi Ecevit boğazdan gelen bir sesle onaylayarak. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Bir saattir falan," dedi Işıl gözlerini kırpıştırarak.

Ecevit yemek ve kurabiye kokusunun hüküm sürdüğü mutfakta gezdirdi bakışlarını. "Banyoya gireceğim."

"Peki! Ben de o zamana kadar masayı hazırlarım!" Ecevit arkasını dönecekken Işıl, "Ecevit," diye seslendi. Ecevit onun yüzüne bakınca hafifçe gülümsedi. "Daha önce kimse... beni gerçekten dinlememişti." Elini ağzının üstüne götürüp gülümsemesini sakladı. Ecevit homurdandı. Niye saklıyordu o gülüşü? "Hayallerimde hep böyle bir şey vardı. Evimde, yanımda, bana eşlik eden iki köpek..."

Ecevit gözlerini kırpmadan Işıl'a baktı. "Hayallerin gerçek artık."

"Evet," dedi Işıl utanarak. "Yaptığın gerçekten çok değerli benim için. Hâlâ onları aldığına inanamıyorum."

"Aldım," dedi kısa ve net bir şekilde. "Çünkü istiyordun."

Işıl gözleri dolu dolu gülümsedi. Yavaşça Ecevit'e yaklaştı ve kalbi boğazında atarmış gibi Ecevit'in tişörtünün üstüne ellerini yasladı. Parmak uçlarında yükseldikten sonra derince yutkundu, gözlerini Ecevit'in acı kahvelerinin arasında gezdirdi. Sonra uzanıp Ecevit'in yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Dudakları uzamaya başlayan sakallara değince huylandı ama bu hissi çok sevdi.

Ecevit ise yanağının yandığını hissetti. Kontrolünü çoktan kaybetmiş gibiydi. Kızın vücudu dibindeyken sağlıklı düşünemiyordu. *Uzak dur. Kızdan uzak dur. Uzak dur. Uzak...*

Karısının küçük, kırılgan ama cesurca yaklaşımı, kalbinin hızını artırmıştı. Dudakları yanağına değmişti ama bu rahatsızlık yerine içini ürperten bir heyecan yaratmıştı.

Işıl, Ecevit'in gözlerine bakarken içindeki tüm minik mutlulukları ve kırılganlığını açığa çıkarıyordu. Gözleri yaşlarla parlıyordu. İki köpek alan herkes mutlu olurdu fakat Işıl için durum, havalara uçacağı kadar değerliydi.

Ecevit, onu izlerken sertliği ve mesafesiyle savaşmak zorunda hissetti. Kızın o kadar açık ve samimi hali onun iç duvarlarını delip geçiyordu.

Işıl utanarak alnını Ecevit'in göğsüne yasladı. Elleri titriyordu ve koca göğse yasladığı ellerinden heyecanının anlaşılmasını istemiyordu. İyice saklandı. Sığındığı yer, saklanması gereken yerle aynı yerdi.

"Teşekkür ederim," dedi Işıl kısık bir sesle. "Beni dinlediğin için, hayallerime değer verdiğin için teşekkür ederim."

Ecevit derin bir nefes aldı. Kalbi göğsünde güçlü ve ritmik atıyordu. Bu an, Alparslan'ın karşısında yaşadığı gerginliği ve çekincelerini hatırlattı. Fark şuydu; Ecevit, Alparslan'ın karşısında hissettiği gibi hissetmiyordu. Geçmişin, hayatın yükü ve ona dayattığı sertlik Işıl'ın karşısında duman olup uçmuştu.

Işıl'ın belinden tutup kendisine çektiğini hayal etti. Sabah topladığı kızıl saçlar bozulmamıştı. Hâlâ yamuktu fakat kızın umurunda değil gibiydi. Ecevit, onun saçlarındaki tokayı çözüp serbest bıraktığını, nefesini kızın boynuna verdiğini düşündü. Dudakları yandı ihtiyaçla. Kızın saçlarını avuçlayarak yüzünü dudaklarının önüne çektiğini düşünmek bile kanını kaynattı. Aynı zamanda hissettiği sorumluluk bilinci mantığını temsil ediyordu.

Siktir, dedi içinden. *Hiçbir şey atomla ilgili değildi. Hepsi... Işık'la ilgili.*

"Sen gerçekten..." dedi Ecevit dudaklarından verdiği nefesle. "Farklı bir etki yaşatıyorsun, Gün Işığı." Sesinde hem gerginlik hem de hayranlık vardı. Kızın cesareti, teşekkürü, ona sığınması Ecevit'te bir koruma içgüdüsü yaratıyordu.

Işıl küçük bir gülümsemeyle soluklandı onun göğsünde. "Sana bir şeyler hissettirmek hoşuma gidiyor, Ecevit."

Ecevit elini kaldırdı ve ufacık bir temasla kızın saçını okşadı. "Dünya duruyor," dedi kısık bir sesle. Kızın saçlarından yükselen kokuyu göğsüne doldurdu. Işıl'ın başı hafifçe oynadı. Ecevit kelimeleri paçalarından tutamadı. "Gülümseyince güneş açıyor, dokunduğunda... dünya duruyor."

Işıl heyecanla yutkunarak kafasını kaldırdı. Ecevit onun bakışıyla kendisine geldi ve bir adım geri gitti. Koca çenesini tutamıyordu bu kızın karşısında. Kendisine öfkelendi yine. "Banyo..." Elini ensesine götürüp hatırlamış gibi başını salladı. "Ben banyoya gireyim."

Hızlıca arkasını dönüp yukarı çıkarken Işıl'ın bakışlarını sırtında hissetti. Sırtı yandı ama banyoya girip soğuk suyun altına girince gözlerini sımsıkı kapattı. Eğer Işıl, Ecevit'in Oğuz ile bağlantısını öğrenirse... yaptığı her şey anlamsız olacaktı.

Oğuz olsaydı ne derdi? *Kardeşime iyi bak. Onu sadece sen koruyabilirsin.*

Ecevit sertçe kafasını fayansa vurdu. Oğuz ile tanıştıkları o güne dönebilse onunla tanışmamayı isterdi. Bugünleri bilseydi Oğuz'la asla... asla dostluk kurmazdı. Işıl'ın karşısına onu hiç tanımayan bir adam olarak çıkmak isterdi.

Ecevit soğuk suyun altında dururken kalbinin içinde çarpan öfkeyi ve suçluluk duygusunu hissediyordu. Her damla su, sanki ruhundaki yükü bir nebze olsun silmeye çalışıyor ama Işıl'ın gözlerinin önünden gitmesine engel

olamıyordu. Kızın masum bakışları, gülüşleri, köpeklerin sevinci; hepsi bir olup beynini meşgul ediyordu.

Görev ve duygu, koruma içgüdüsü ve çekim, sırlar ve arzu... Kafasını tekrar vurdu fayansa. *Arzu, arzu, arzu...* Ona karşı böyle hisler beslememeliydi. Kızın vücudunu düşünmemeliydi fakat Işıl'ın beyaz teni Ecevit'i çıkmaz sokağa davet ediyordu.

Asıl çıkmaz, çekim miydi yoksa sakladığı sırlar mı? Kızdan gerçekleri saklamamalıydı. Ama nasıl? Ondan sakladığı birçok şey vardı. Oğuz'u anlatsa diğerleri gizli mi kalacaktı? Ağır basan ne olmalıydı? Görev mi Işıl mı? İçinde yükselen karmaşa onu tamamen ele geçiriyordu.

Su damlaları omuzlarından aşağı süzülürken Ecevit, geçmişin ağırlığını ve Oğuz'un bıraktığı boşluğu düşündü. Oğuz'un güveni, hayatın verdiği acılar... hepsi birleşip Işıl'ın saf mutluluğuna zarar vermemesi gerektiğini söylüyordu.

Bir asker olarak içinde taşıdığı sorumluluk ve görev bilinci, yalan söylemesini reddediyordu. Işıl her şeyi bilseydi belki Ecevit'i çözme konusunda bu kadar ısrarcı olmazdı. Belki her şeyden vazgeçerdi. Ecevit'in duvarlarını yıkmaktan, onu anlamaya çalışmaktan, görmek istemekten...

Ecevit banyodan çıktı, havluyu beline sardı. Banyodan çıktığı an birden karşısında gördüğü kızla vücudu buz kesti. Soğuk suyun yapamadığını Işıl becerdi. Çarpılmış gibi kalakaldı.

Işıl, karşısında çıplak Ecevit'i görünce hazırlıksız yakalandı. Ecevit'in göğsündeki damlalar, kaslarını daha da belirgin gösteriyordu. Onun ne kadar kaslı olduğuyla ilk kez yüzleşiyordu. Kasları bir fırçayla çizilmiş gibi belirgindi. Göğsündeki ve karnındaki yaralar dikkat çekiciydi. Bıçak yaraları, kurşun yaraları, çizikler, yanıklar... Gerçekten yaraları çok fazlaydı. Hepsi bir hikâye anlatıyordu.

Asker olduğunun kanıtı vücuduydu. Sadece kasları değil, yaraları da bunu gösteriyordu. Yaraladığı kadar yaralanmıştı. Hatta belki de öldürdüğü kadar... ölmüştü Ecevit.

Işıl'ın gözleri istemsizce onun göğsünden karnına döndü ve karnındaki koca yarayı fark edince utanarak başını öne eğdi. O yara sızladı, Ecevit yarayı eliyle saklamak istedi fakat kızın sesini duyunca kendine geldi. "Özür dilerim. Yukarıdan iki yastık alacaktım. Köpekler için... şey... çıkacağını düşünemedim. Kusura bakma."

Ecevit hiçbir şey söylemeden yavaşça sırtını kapıya yasladı. Sırtındaki yarayı kızın görmesini istemiyordu. Işıl'ın bakışlarından kaçmak istese de ayakları donmuş gibiydi.

"Utanmana gerek yok," dedi kontrollü bir sesle.

Işıl başını hafifçe kaldırdı ve Ecevit'in suratına baktı. Keşke bakışları suratında kalabilseydi... Yavaşça omuzlarına döndü turuncu gözleri. Ecevit'in sırtını kapıya yasladığını fark ettiğinde istemsizce duraksadı. Onun sırtını göremiyordu ama su damlalarının omuzlarından süzüldüğünü, kaslarının çizgilerini takip ettiğini görebiliyordu. Işıl'ın kalbi hızla çarptı.

Normalde de yapılı bir adam olduğu fark ediliyordu fakat çıplakken... Işıl yanan yanaklarına rağmen Ecevit'in parlayan göğüs kaslarını inceledi. Su damlaları sanki Işıl'ın göğsüne akıyordu.

Ecevit kızın utanmasına rağmen bakışlarını çekmediğini fark edince elektriği savuşturmak için, "Memnun musun halinden?" diye sordu.

Ecevit hafifçe omzunu esnetti, adımını biraz geri çekti ama hâlâ Işıl'ın bakışlarının içinde kaybolmuş gibiydi. Bu sessizlik, ikisi için de bir itiraf gibiydi. Ecevit kafasında gezinen düşüncelerin saçma olduğunu düşünüyordu fakat kızın bakışları hiçbir şeyin boşa olmadığını hissettiriyordu.

Vardı. Aralarında bir çekim vardı. Bunu inkâr edemezlerdi.

Işıl sonunda yavaşça başını kaldırdı, göz göze geldiler. "Sen... gerçekten... çok..." diyen Işıl'ın sesi boğuk çıktı.

Ecevit'in kaşları hafifçe kalktı. "Ne?"

"Ben böyle düşünmemiştim," diye fısıldadı Işıl gözlerini kaçıramazken. Çok önemli bir tabloya işleyeceği manzarayı görmüş gibi dikkatli ve heyecanlıydı.

"Beni mi düşünüyorsun, Gün Işığı?" diye sordu Ecevit hafifçe başını eğerek.

Işıl'ın bakışları Ecevit'in omzundaki o kabartıya döndü. Ecevit'in söylediklerini duymuyor gibiydi. Sabah defterine işlediği vücut karşısındaydı ve kesinlikle zihnindekinden daha mükemmeldi.

Işıl nefesini tutarak küçük bir adım attı. Ecevit gerilse de kaçmadı. Tetikte duruyordu. Korkmuyordu ama görmesini de istemiyordu. Kızın küçük elinin omzuna doğru uzandığını fark edince sertçe kızın bileğini tuttu. "Işık." Sesi uyarı doluydu. *Yapma.*

Işıl bakışlarını yavaşça Ecevit'in gözlerine çevirdi. Bir şey demedi. Öylece baktı. Görmek istiyordu fakat bu koca adamın kararına da saygı duyardı. Eğer saklamak istediği bir şey varsa asla zorlamazdı.

Ecevit kızın gözlerindeki ısrarı ve çekinceyi fark etti. Yarasını gördükten sonra Işıl kendisine aynı gözlerle bakar mıydı?

Kızın tek bir meraklı bakışı tüm duvarlarını indirdi. Eli istemeden, yavaşça Işıl'ın bileğinden kaydı ve uzaklaştı.

Işıl'ın dudaklarında cesur bir gülümseme belirdi. Hafif bir teşekkür ve çekince ile nefes aldı. Yüzü kıpkırmızı olsa da kararlı görünüyordu.

Ecevit ciğerlerine kocaman bir nefes doldurduğunda göğsü hafifçe kabardı. Işıl elini onun omzuna koydu. Cildi buz, kasları taş gibiydi. Parmağını Ecevit'in omzunda kaydırınca kabarık dokuyu hissetti. Gözlerini Ecevit'in gözlerinden çekemiyordu.

"Ecevit," dedi fısıldar gibi çıkan kısık sesiyle. Ecevit gerilerek omzunu biraz daha kapıya yasladı. "Bakabilir miyim?" Sesi nazikti.

Ecevit başta bir şey söylemedi. Aralarındaki sessizlik boğucu bir hal aldığında Işıl daha fazla zorlamak istemeyerek bir adım geri gitti. Ecevit onun elini tuttu. Bakışlarını Işıl'ın gözlerinden almadan kızın elini tutarak onu banyoya çekti ve kızın elini omzuna doğru ilerletti. Işıl tekrardan kabarık ize dokununca Ecevit yavaşça arkasını döndü.

Işıl onun sırtıyla karşılaşınca nefesini tuttu.

Ecevit'in sırtı, iki farklı dünyanın haritası gibiydi. Sol tarafı, yanık iziyle kaplıydı. Derisi kabarmış, kalınlaşmıştı. Dalgalar halinde donmuş bir cehennem denizi gibiydi. Sırtının sol kısmının çoğunluğu hasarlıydı. Sağ tarafı ise birkaç çizginin gölgesini taşıyordu.

İki dünyanın arasındaki sınırdan, omurgasının üstünden bir kılıç dövmesi iniyordu. Ecevit'in bir dövmesi olduğunu tahmin dahi edemezdi. Gövdesini boydan boya bölen bu kılıç, onun kaderine saplanmış acının sembolü gibiydi. Çelik uçtan süzülen tek damla kan geçmişin hâlâ canlı ve kapanmamış olduğunu, ilk günkü kadar can yaktığını fısıldıyordu.

Bu sırt bir insana aitti fakat bir ruhun savaş meydanı gibiydi. Savaş, ihanet, acı... tüm öykü derisine kazınmıştı.

Işıl, hayretle bir nefes aldı. Çıkan ses korku doluydu. Hem korkusunu hem de endişesini gizlemek için sol elini refleksle ağzının üstüne kapattı. Hıçkırarak ağlamamak için kendini zor tuttu.

"Ecevit... dokunabilir miyim?"

Ecevit burnundan sert bir nefes verdi ve başıyla onayladı. Işıl aldığı onayla birlikte kesik bir ses çıkardı. Sanki yanan deri Işıl'ındı.

Sağ elini, duyusunu yeni kazanmaya başladığı elini hafifçe kaldırdı. Yarasıyla Ecevit'in yarasına dokundu. Yaralarıyla birlikte tekrar tanıştılar, yaralarını tanıştırdılar.

Ecevit başını yavaşça öne eğdi. Kızın ne yaptığının farkındaydı fakat ondan kaçmadı. Nefesi ağırlaştı ve aciz bedeninde en çok zoruna giden, en sinirini bozan yaraya Işıl'ın kendi yaralı eliyle acıyarak dokunmasına göz yumdu.

Omuz kasları kaskatıydı. Kızın kendisine acıdığını düşündükçe kaçmak istiyordu ama içten içe bir huzur da hissediyordu.

Işıl'ın parmakları güçsüzce yarayı okşadı. Dokunuşu öyle hafifti ki Ecevit hissetmediğini söylese haksız sayılmazdı.

"Bu ne?" diye fısıldadı Işıl boğuk bir sesle. "Bunu sana kim yaptı, Ecevit?"

Bir süre sessizlik oldu, havanın rengi bile değişti. Sonra kendi kendine konuşur gibi, "Ölüler," dedi.

Işıl'ın kalbi sıkıştı. Bu yarayı Ecevit'e yapanların öldüğünü, doğrusu onları Ecevit'in öldürdüğünü anladı. Bu gerçek onu uzaklaştırır sandı ama öyle olmadı. Hatta kendisinde garipsediği bir his yükseldi.

Eğer Ecevit'e bunları yaşatanlar yaşıyor olsaydı... Işıl çıplak elleriyle onları öldürebilirdi.

"Canını çok yaktı mı?" diye sordu fısıltıyla.

Ecevit'in dudak kenarı belli belirsiz kıpırdadı. Her şeye rağmen bunu mu soruyordu kız? "Yaktı," dedi umursamaz bir şekilde.

Işıl'ın gözlerinden bir damla yaş süzüldü. Yine, belli belirsiz yarayı okşadı parmaklarıyla. Ecevit onun dokunuşlarını hissediyordu ama dokunuşlarının sesini dinlemek daha çok hissettiriyordu. Birden duyduğu sesle birlikte sırtında bir ıslaklık hissetti. Kaşları çatılır gibi oldu.

Işıl... Ecevit'in yarasını mı öpmüştü?

Ecevit bir şoku atlatamadan yarasının üstündeki baskıyı fark etti. Bir anda gözleri aceleyle banyodaki aynaya kaydı ve gördü.

Işıl alnını Ecevit'in yarasına yaslamıştı. Sağ eliyle hafifçe yaraya dokunuyordu. Sanki yaralarının eşit olduğunu hem kendine hem de Ecevit'in tenine kazımaya çalışıyordu.

"Neden kılıç?" diye fısıldadı kısık bir sesle.

"Çünkü o kılıcı taştan çıkarmadım, taşa ben sapladım."

Işıl derin bir nefes aldı. "Bu ne demek?"

"Savaşımı verdim, bitirdim," dedi gözlerini kapatarak. "Ve bir daha asla savaş başlamasın diye kılıcı derimde gizledim. Kazandım. Gücümü kanıtladım ve benden sonra gelecek herkesin gücünü yok ettim." Işıl'ın parmakları yaranın üzerinde gezinmeye devam etti. "Kimse taştan kılıcı çıkaramaz. Kimse bu savaşı tekrar başlatamaz."

O anda Işıl, Ecevit hakkında söylenenleri anladı. Evet, Ecevit'e çok çektirmişlerdi fakat Ecevit her şeyi çekerken başka kimse çekmesin diye de uğraşmıştı.

Savaşını kazanan adam tekrar başlamayacağının garantisini verip kılıcını öyle bırakırdı. Ecevit öyle yapmıştı. Gücü sadece fiziksel değildi, her anlamda savaşı kazanmıştı. Hem kendisini hem de başkalarını korumuştu.

Işıl gözlerini kapattı. Yanık izinin sıcaklığını, pürüzlü dokusunu yanağında hissediyordu. Dudaklarının arasından çok hafif bir hıçkırık çıktı.

"Işık?"

"Hı?"

"Ağlıyor musun?"

"Ecevit," diye fısıldadı Işıl onun sorusunu görmezden gelerek. "Sence yara kader midir, seçim mi?"

Ecevit bir anda durdu. Bu soru, alışık olmadığı bir şekilde içine işledi. Yılların ağırlığı belirdi gözlerinin önünde. "Seçimdir," dedi yaralarını düşünürken. "İnsan yarasını kendi seçer."

"Ama bazı yaralar seçilmez," dedi Işıl burnunu çekerek. "Sen yaralarını seçim olarak görme. Bunları hak etmedin."

Ecevit hafifçe öne doğru ilerleyince Işıl'ın alnı Ecevit'in sırtından ayrıldı. Ecevit arkasını dönerek kızın yüzünde gezdirdi bakışlarını. "Senin yaraların seçim mi?"

Işıl'ın dudakları kıpırdadı. Gülümsedi mi, ağladı mı, cevap mı verdi, belli değildi. "Bilmiyorum," dedi titreyen bir nefesle. "Ama seninkisi seçim olamaz, Ecevit. Senin yaşadığın hiçbir şey seçim olamaz. Zorla büyüyen çocuk yarasını kendisi seçmez ki..."

Ecevit sarsıldığını hissetti. Işıl'ın sözleri omuzlarına, okula giderken taşıdığı ağır çanta gibi değil de sanayide sırtlandığı demir kadar ağır bir şekilde çöktü.

Zorla büyüyen çocuk... Belki de onu ilk kez böyle gören kişi Işıl'dı. Hiçbir şey anlatmamasına rağmen, kendisini bilmemesine rağmen Işıl bakıyordu ve görüyordu. Ecevit'in ruhunu tanıyordu.

Işıl, Ecevit'in içinde yıllardır kapalı kapılar ardında duran çocuğun odasının kilidini açmış gibiydi.

"Beni tanımıyorsun," dedi Ecevit. Bu bir uyarı değildi. Daha çok kendini savunuyordu sanki. Çabalarının küçük bir kız tarafından alaşağı edilmesi onu zorluyordu. Bu kadar açık görüldüğüne inanamıyordu.

Bugünün laneti bu muydu? Tüm zayıflıklarıyla yüzleşmek?

"Tanıyorum," dedi Işıl gülümseyerek.

Ecevit bir adım geri çekildi. "Bilmediğin şeyler var." Gözlerinde parlayan öfke, sakladığı sırların ağırlığının gölgesi gibiydi.

"Korkarak yaşanmaz, kaçarak varılmaz, Ecevit," dedi Işıl onu anlar gibi bakarken. "Bunu bana yakından tanıdığım biri söyledi."

Ecevit, kızın ne anladığını bilmiyordu fakat eğer düşündüğü şeyse fena rezil olmuştu.

Tabloyu alan kişinin kendisi olduğunun farkında mıydı, Işıl? Bunu anlamanın tek yolu vardı. *Bu oyunu oynamak.* İfşa olmuş gibi değil... teslim oluyormuş gibi oynamak.

"Bana Şafak Vurgunu'nu sormuştun, değil mi?" dedi Ecevit gözlerini kısarak. Elinin birini banyonun fayansına yasladı. Kızı kolunun altına hapsetti ve öne doğru eğilerek kafalarını eşitledi. "Biliyorum, Işık."

Omuzlarındaki bir yükün kalktığını hissetti. En azından sırlar adasından birine veda etmişti. Şüphesiz en zararsız sır buydu.

"Biliyorum," dedi Işıl fısıldayarak. "Bildiğini biliyorum."

"Kendimi ele verdim, ha?" Ecevit'in gözleri kızın yüzüne baktığında sertliğin yerini yumuşak bir merak aldı. Işıl, kısa bir an Ecevit'in kol kasına baktı. Pazısı kafasıyla aynı kalınlıktaydı resmen! Ecevit kızın yanaklarının tekrar kızardığını fark edince başını yana doğru eğdi ve gözlerini kıstı. Bakışlarıyla onu ölçüyordu. "Nasıl anladın?"

"Şair diyor ya..." dedi Işıl kafasını kaldırıp onun gözlerine bakarak.

Ecevit'in gözleri kısıldı. Kıza yakalandığı anın şiir olduğuna inanamıyordu. Şiir de okumazdı. Göreve gittiğinde ya da bazen komutanlıklara gittiğinde radyoda duyardı şiirleri. Hafıza çöplüğü kuvvetli olduğu için bir kere gördüğünü ya da duyduğunu kolay kolay unutmuyordu.

Ecevit oyunbaz bir tavırla kızın yüzüne daha da eğildi. "Ne diyor?"

"Bir sır ki yalnız, yalnız gözlerimiz konuştu. Bir sır ki yalnız... yalnız sen ve ben biliyoruz," dedi Işıl parlak gülümsemesiyle. Ecevit'ten rol çalmış gibi hevesliydi. Tablosunu satın alan kadın gibi beklenmedik ama güç verir şekilde konuşmuştu.

"Demek öyle," dedi Ecevit. Gerçeğe teslim olmanın rahatlığını taşıyordu.

"Evet. Beni kandıramazsın. Sensin. Yakaladım işte! Ece Demir... sensin!" dedi Işıl.

"Seni kandırmaya çalışmadım," dedi Ecevit gözlerini kısarak. Elinin birini fayanstan çekip Işıl'ın topuzundan kaçan bir tutam saçı parmakları arasına aldı ve yavaşça kızın kulağının arkasına itti. Dokunuşunun ağırlığı Işıl'ın tenini titretti. Ecevit hâlâ beline bağlı havlu ile duruyordu. Kaslı gövdesi de anı duygusal değil, fazla yoğun yapıyordu. Hissettikleri duygusal baskı nefeslerinin düzenini bozuyordu. "Demek şiirden yakaladın beni."

"Şiirden, konuşmandan, Işık deyişinden-"

"Işık deyişimden?" Ecevit'in bakışları birden derinleşti. Birine bu kadar yakın, isteyerek yaklaştığı ilk andı. İçindeki fırtına, karmaşa, kalp atışları... hepsi bir aradaydı. "Sana seslenişimin eski sahte isminle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun, Işık?"

"Evet."

"Yanılıyorsun."

"Ama... Işık Asaf'ı biliyorsun," dedi Işıl gururla. Bu farkı görmek, onun için gurur duyulacak bir şeydi. Ecevit'in sürekli Işık diye seslenme sebebi, eski internet sitesi ve eskiden galeriyi kiralarken kullandığı ismi olmalıydı.

"Elbette biliyorum," dedi Ecevit kısık bir sesle. "Uğradığın saldırıdan bahsedilince seni araştırdım. O kadar da gizli değilmişsin," diyerek kızın boynuna doğru eğildi ve nefesini verdi. "Belli ki ben de değilmişim."

"Ece Hanım," diyen Işıl'ın sesindeki heyecan dizlerini de titretiyordu. Alaycı olmaya çalışsa da beceremiyordu. Çok heyecanlıydı. Tüm hisleri yüzünden bir kitap gibi okunuyordu. Kıkırdadı hafifçe. "Hiçbir şeyin önemi yok. Ece Hanım sensin. Yakaladım."

"Yakaladın, Gün Işığı."

"Peki neden gizledin ki? Direkt Ecevit olarak da satın alabilirdin. Hatta satın almana gerek yoktu. Sana direkt verirdim tabloyu. Sana söyledim, o tablo uğursuz. Kurtulmak için her şeyi yapardım."

"İsmi girmeye üşendim." Dürüsttü. Cidden gizli saklı almayı düşünmemiş, ismini tamamlamaya üşenmişti. "Sen Ece Hanım olarak konuşmayı başlatınca bozmadım."

"Edebi, felsefi ve derin kadın Ece Bey... Pardon, Ecevit Hanım!" Işıl titreyerek kıkırdadı. Ayakta zor duruyordu sanki. Ecevit ona cevap vermeden yavaşça kızın boynundan uzaklaştı. "Peki... başka ne sırrın var? Hangi sırları saklıyorsun benden?"

Ecevit reddetmedi fakat kızdan iyice uzaklaştı. Sırları vardı ve hayatı boyunca da olacaktı. Sırları olduğunu gizlemiyordu. Kızın öğrendiği gün neler olacağını ise... düşünmek bile istemiyordu. Bir adım geri gitti ve banyodan çıkmak için hareket etti. "Onları da yakalaman gerekecek."

Işıl banyo fayansına elini yasladı. Doğrulamadı. Yaşadıkları karmaşık ve heyecan, öfke, itiraf, yüzleşme ve acı dolu anların ardından hâlâ kendini toparlayamıyordu.

"Ecevit?"

"Işık?" Ecevit bakışlarını ona çevirdi.

"Neden? Sana uğursuz ve lanetli olduğunu söylememe rağmen neden aldın tabloyu?"

Ecevit derin bir nefes aldı. Işıl'a baktı. Gözlerinde o soğuk duvarlar ya da sertlik görünmüyordu. Yerinde sakinlik görünüyordu. Elleri istemsizce gergindi. Kızdan hemen uzaklaşmazsa olacakları düşünmemeye çalıştı. Son kez kızın yüzündeki heyecanı inceledi ve son sözlerini söyleyip Işıl'ı banyoda tek bıraktı.

"Şafak Vurgunu senin lanetli tablon olabilir, Işık. Benim için seni bulduğum gecenin resmi."

21. BÖLÜM

"DÜŞLER KADAR UÇURUM, KARANLIK KADAR GERÇEK"

Işıl Atabey Demirhan

Düşler kadar uçurum, karanlık kadar gerçek.

Yaşadığımın düşlerimle ilgisi yoktu ama o kadar gerçekçiydi ki bu yalanın içinde tutunduğum dal, elimi siyaha boyuyordu. Benim turuncu ışıklarımı karartmaya çalışıyordu.

Karanlık ne kadar derin olursa olsun güneş her zaman ona ulaşırdı. Herkesin içinde bir ışık, sökmeyi bekleyen bir şafak vardır. Peki şafağı şafak yapan ışık mıdır, karanlık mı?

Düşündüm. *Beni ben yapan ne?*

Şafak Vurgunu'nu çizerken elim karanlığa gitmişti. Düşüncelerim de aynı şekilde karanlığa çekilmişti. Beş tablo çizmiştim, beşincisiydi beni ona çeken. Sabahın beşinde, beşinci tablo. Işıklar içinde kendini arayan beni, karanlığa çağıran bir siluet. *Ecevit Demirhan.*

Sonra anladım ki herkesin içinde ışık olduğu kadar karanlık da vardı. Beynini tırmalayan kurnaz bir kötülük. Hayır, bu insanın gerçeği.

Düşündüm. *Onu o yapan ne?*

Yaralarıyla, soğukluğuyla, duvarlarıyla, sınırlarıyla, kimsesizliğiyle... ışıktan korkan bir karanlık. Ne kadar kaçmak istese de bir şekilde ışığı olmadan var olamayan bir gölge.

Karanlık bana hep soğuk gelirdi ama onunla karanlık, ılık bir şeye dönüşmüştü. Olması gereken bir şey gibi hissettirmişti. Sırtındaki yarayı gördüğümde onun karanlığını anlamıştım. Ecevit yaranın seçim olduğunu savunsa da aslında yarası onun karanlığa mahkûm olduğunun kanıtı gibiydi.

Ona neler yaşatmışlardı?

O bana neler yaşatacaktı?

Elim, düşüncelerimden bağımsız şekilde Güneş'in tüylerini okşarken, karnımda duran minik kâsedeki portakallı kurabiyelerimden birini ağzıma attım. Ağzımda kurabiyenin değil de düşüncelerimin tadı vardı sanki.

Bizim gerçekliğimiz Şafak Vurgunu'ydu. Ben, onu tanımadan karanlığı, şafağı ve şimşeği resmediyordum; o ise o anı yaşıyordu. Beni tanıdığı an, benim çizdiğim andı. Hisleri kuvvetli biri olduğumu kabul ediyordum fakat kabul etmeliydim ki bu kadarı ürkütücüydü.

Birinin bana gerçekliğimi hatırlatmasını istiyordum.

Biri söylesin, bir yıl yeter mi bu kaderi yaşamaya?

Söylesin bana, bir ömre sığdırdığım hayalleri birkaç ayda yaşatan adama edebilir miyim veda?

Vedalar hep kolay sanılır. Bir kapıyı kapatmak, bir bakışı sonlandırmak, bir kitabın son sayfasını okumak, bir tabloya imza atmak, bir evi valizlerinle terk etmek, canından çok sevdiğin insanın mezarına gitmeye cesaret edememek...

Abimin mezarına en son ne zaman gittiğimi düşündüm. O öldükten iki yıl sonra, onunla yaşamaya karar verdiğimi söyleyip veda etmiştim. Çünkü kendime göre inandığım bazı yalanlar vardı.

Oğuz abim, on iki yaşında ona hediye ettiğim, aile fotoğrafımızın olduğu kolyeyi asla boynundan çıkarmazdı. Fakat öldükten sonra kolye cesedinden çıkmamıştı.

Uzun bir süre abimin öldüğüne inanmayı reddetmiştim. Beni cesedine götürmeye çalıştıklarında delirmiştim ama sonra görmüştüm. Yüzünü gizledikleri abimin bacağındaki doğum lekesini görmüştüm. Abim Oğuz Atabey, bir trafik kazasında ölmüştü.

Ama ben her şeye rağmen onun yaşadığını, bir yerde olduğunu, sadece bizimle olamayacağını düşünmeyi seçmiştim. Hayır, o yoktu ama mezarına gitmezsem ölü de sayılmazdı. Kendi zihnimde onu ölü değil, canlı kabul etmeye karar vermiş, mezarına sırtımı dönmüştüm.

Ona ettiğim veda dün gibiydi. İlerleyemediğim ama hep dünde kalan bir hatıraydı.

Bu da benim karanlığım sayılmaz mıydı? Abisine sırtını dönen bir korkaktım. Ailesinin yüklerini sırtlanandım. Işığı kendine yetendim.

Ecevit'in karanlığı da kardeşine sırt dönmekti belki. Ailesine sırtını sunan bir cesurdu. Ailesinin yüklerini taşıyandı. Karanlığını kendine kadar bırakandı.

Belki de onu anlamam bundandı. Yaraları, suskunluğu, gözlerindeki o uzak kasırga... Onu tanımadan önce çizdiğim her şey bir hazırlıktı sanki. Kalbim, aylar öncesinden onun için antrenman yapmıştı.

Ecevit'i düşündüm. Bana bakışlarını, bakarken bile sanki geri çekiliyormuş gibi duran omuzlarını. Benimle aynı anda hem kalıp hem giden birini. Ona ne kadar da benziyordum, onu ne kadar da anlıyordum aslında...

Bir yıl yeter miydi bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı. Ben ona dokunmuştum. Bu hikâye bittiğinde bile Ecevit bende kalacaktı. Çünkü karanlığına dokunduğun birini unutamazdın. Kendi karanlığını onda görünce nasıl dönerdin ki sırtını?

Derin bir nefes alarak kurabiye kâsesini kenara bıraktım ve Güneş'i kucağıma aldım. "Sen de babayı merak ettin mi?" diye sorduğumda bana yalnızca baktı. Bakışları oldukça boştu. "Merak ettin mi, Güneş? Ben merak ettim. Neden saatlerdir odasında?"

Güneş ve Gece yalancı ailemize katılalı üç gün olmuştu. Ecevit ile geçirdiğimiz, yaralarımızı tanıdığımız günden beri bir şeyler değişmişti. Özellikle de Ecevit'te.

Her sabah koşuya çıktığında köpekleri gezdirmesini istediğim için onları yanına alıyordu. Yemeklerde benimle anlamsız sohbetler etmeye devam ediyordu. Geçen gün ona, önümüzdeki güneş tutulmasında saçlarını kestirirse memnun olacağımı anlatmıştım ve beni, sanki ona devlet sırrı veriyormuşum gibi dikkatle dinlemişti. Ben bir şey istediğimde sorgulamadan yapıyordu ki köpekler için istediklerim çoğu zaman oldukça saçmaydı ama o bunu hiç dert etmemişti.

Geçen gün demlediğim çayı içmişti fakat o günden sonra bir daha çay yapmama gerek olmadığını söylemişti. Sebebi, çayı demlerken zorlanmammış. Aslında zorlanmıyordum fakat bunu ona anlatmaya çalıştığımda beni dinlememişti.

O günden beri evimiz saf kahve kokuyordu.

Hayallerimdeki değişim, tatlı bir farkla sarmalanmıştı. *Masanın üzerinde taze kurabiyeler ve sıcak kahve...*

Odasının önünde durdum ama ses yoktu. Gece de ortalıkta görünmüyordu. Bunu bahane edebilirdim. "Ecevit?" diyerek kapısını çaldım.

"Gir, Işık."

Gülümseyerek odaya girdiğimde onu kahverengi deri koltukta otururken buldum. Koltuğun önündeki sehpaya kâğıtlar dağılmıştı. Ecevit'in hemen yanında, başını koltuğa yaslamış Gece duruyordu.

"Ben de Gece'yi arıyordum," deyince bakışları yanındaki siyah köpeğimize kaydı. *Bizim köpeğimize...*

Tepkisiz bir şekilde bana geri döndü. "Kıçımın dibinden ayrılmıyor köpeğin," diye söylendi.

Neşeyle kıkırdadım. "Sadece benim köpeğim değil demek ki." Etrafa bakındım. Bakışlarım yine görüş açısında olan tabloma kaydı. *Şafağa yüzünü dönmüş ama geceye gömülü Ecevit'in gözleri...* "Şey diyecektim. Bugün yürüyüşe mi çıksak? Hava çok güzel."

Kaşları çatıldı. "Dışarısı buz gibi."

Ne diyecektim? *Seninle vakit geçirmek istiyorum, benimle ilgilen* mi?

"Ama Güneş dışarı çıkmak istiyor!" diyerek Güneş'i kucağımda salladım. "İstiyor musun, Güneş?"

Güneş sadece havlayarak kuyruğunu salladı ve kucağımdan inmek için hareketlendi. Sonra koşarak Ecevit'in kâğıtlarının üstüne atladı. "Hayır!" diyen Ecevit onu eliyle kovmaya çalışsa da Güneş umursamadan kâğıtların üstüne kurulup yattı. "Defol şuradan!"

Yüzündeki ifade o kadar komikti ki kahkaha attım. "Sen parka götürene kadar kalkmayacakmış," dedim sırıtarak. Gece kafasını kaldırıp havladı ve ön ayaklarını koltuğa bastırıp ritmik şekilde oynadı. "Bak, Gece de gitmek istiyor!"

Ecevit üçümüze tek tek baktı ve en sonunda göz devirdi. "İyi, gidelim," diyerek pes edince neşeyle güldüm.

"Duydunuz mu? Parka gidiyoruz!" diye bağırdım.

Güneş kuyruğunu sallayarak birkaç kâğıdı sehpadan düşürdü. Ecevit burnundan soluyarak, "Çık şuradan," deyip Güneş'i elleri arasına aldı. Ellerinin arasında duran Güneş benim elimde durduğu kadar büyük durmuyordu. Hatta onun bu kadar küçük oluşuyla ilk kez yüzleşiyordum.

Ellerinin benim vücudumda... daha doğrusu en mahrem yerlerimde nasıl olacağını düşündüm. Bu düşünce tenimde öyle bir sıcaklık ve gerilim yarattı ki sertçe yutkundum. Yanaklarımın kızardığını hissederken bakışlarımı kaçırdım. Ayağımın ucunu kalın halıya sürtüp derin bir nefes aldım.

Birkaç gün önce önümde havlusu hariç çıplak bir Ecevit'le geçirdiğim yoğun dakikaları hatırladım. Aklım ara ara o görüntüye kayıyor ve o an irademe nasıl sahip çıktığıma takılıyordu. Dokunduğum soğuk teni sıcaklığımı üşütmemiş, yakmıştı. Üzerimdeki etkisi baş döndürücüydü. Her hatırladığımda, onu her düşündüğümde içimden sıcak bir his akıyordu.

"Hayırdır?" dediğini duyunca ayağımın ucuyla yeri okşamayı kestim ve kafamı kaldırdım.

"Hı?"

"Ne geçiyor aklından?" diye sordu çatık kaşlarla. "Yanakların kızarmış."

"Ben... şey..." Etrafa bakındım. "Şeyi söyleyecektim sana..." Neyi? Lanet! "Bugün Engin Bey gelecek. En son ona olan davranışlarını tekrar etmemeni istiyorum."

Bakışları yüzümde kaldı. Yüzündeki ifade oldukça huysuz bir şekle büründü ama gözlerinde anlam veremediğim bir kıvılcım vardı. "Benim niye haberim yok?"

"Oldu işte," dedim düşüncelerimi saklamanın gururuyla. "Bugün Engin Bey-"

"Niye daha önce haberim olmuyor? *İki gün sonra Engin gelecek* ya da *yarın Engin gelecek* cümlesini duymadım."

Bakışlarımı kenara çevirip birkaç saniye baktıktan sonra gülümsedim. "Park?" diyerek ona döndükten sonra sol elimin parmaklarını şıklattım. "Parka gidiyoruz!" Güneş ve Gece kafalarını dikip benimle gelirken hızlı adımlarla odadan çıktım.

"Işık!"

Onu duymamış gibi yürüdüm ve Ecevit'in satın aldığı tasmaları bulmak için kapıya yöneldim. Çok şükür, Ecevit iki gün önce köpeklerimizin ihtiyaçlarını almıştı. Daha önceden Ecevit'in aldığı mamaları ne Gece ne de Güneş sevmişti. Bu yüzden zar zor onu *petshop* alışverişine göndermiştim. Ondan istediklerimi liste yapmasaydım iki tane mamayı elinde sallayıp gelirdi. Şimdi köpeklerimizin tasmaları, tatlı kıyafetleri, minderleri ve oyun alanı vardı!

Ecevit, "Işık niye bana söylenmiyor? Eve gelecekleri haber vereceğini söylemiştin!" diye söylenmeye devam ederken yerde diz çöktüm. Gece'nin kulaklarını okşayarak tüylerini ellerimle taradım. Gece tüyleri uzun bir köpekti ve yumuşacıktı. Gün içerisinde bir kez tüylerini tarıyordum. Ona tasmasını geçirdikten sonra Güneş de yanıma gelip kuyruğunu sallayarak beklemeye başladı. Onun tatlılığına bitiyordum ama gözlerim istemsizce Ecevit'e dönüyordu.

Hâlâ huysuzdu!

Çatık kaşları, sert duruşu, gerilmiş kaslarıyla hiç de iç açıcı bir görüntüye sahip değildi.

"Işık!"

"Ne var ya? Bağırıp durma. Başımı şişirdin," dedim yutkunarak. Bakışlarımı ona çevirdim. Gergin görünüyordu. Gergin görünmesinin sebebini anlayamıyordum. Sonuçta Engin benim doktorumdu.

Pekâlâ, anlıyordum. Engin, benim doktorumdu ve Ecevit ondan asla hoşlanmıyordu. Engin ile birebir iletişime geçmeme karşıydı. Hem de ilk görüşte ondan hazzetmemeye başlamıştı.

"Engin'e bana yazması gerektiğini söylemiştim," dedi burnundan solurken. "Sana mesaj mı atıyor o göt deliği?"

Gözlerimi kocaman açtım ve kınar gibi başımı yana eğdim. "Ne kadar ayıp! Nasıl konuşuyorsun?" Hızla bej rengi montuma uzandım. Bugün altımda siyah, termal bir tayt ve vücudumu saran spor bir hırka vardı.

Birden kolumdan tutulup çevrildim ve sırtım duvara yaslandı. Onu birden önümde bulunca yutkunarak bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Çatık kaşları yüzüne gölge gibi serilmişti. Yakınlığıyla nefesimi kesiyordu. İster istemez dudaklarımı ısırdım. "Beni duymuyor musun yoksa duymazdan mı geliyorsun?"

"Duyuyorum," dedim kısık bir sesle.

"Engin paçasızı sana mesaj mı attı?"

"Evet. Doktorum ya..."

Bakışları iki gözüm arasında dolaştı. Dişlerini sıktığı için mi çene çizgisi bu kadar belirgindi yoksa daha önce de böyle miydi diye merak ettim. *Kesinlikle değildi.*

"Sahiplik eki getirme," dedi sert bir sesle.

"Ama doktorum-"

"Sahiplik eki..." diyerek yüzüme eğildi. "Getirme." Dudaklarımla dudakları arasında bir parmağın yarısı kadar bile mesafe yoktu. Nefesimi tuttum. Hangi mesafeydi ki? Mesafe yoktu. Nefesimi dudaklarımdan versem yüzünü yalayacaktı.

"Doktor," dedim nefesim yüzüne vurmasın diye başımı yana çevirirken. Burnum çenesini sıyırıp geçince burnundan bir nefes verdi. Saç diplerim nefesinin sıcaklığıyla yandı.

"Güzel," dedi hafifçe aramızdaki mesafeyi açarak. "Doktorun sana mesaj attığından niye haberim yok?"

Ne diyeceğimi bilemeyince kenarda bizi izleyen Güneş ve Gece'ye odaklandım. "Nasıl bakıyorlar şunlara bak! Bizi parka götürün diye-"

Elini duvara yaslayınca çıkan sesle birlikte cümlem yarıda kaldı. Benim niye üstüme geliyordu? Mesajı atan ben miydim? Engin'di!

"Bu eve gelecek sinekten haberim olacak," dediğinde dudaklarımdan titrek bir nefes verdim.

"Doktorumdan başkası gelmiyor."

"Doktor," diye düzeltti.

"Doktordan başkası yok!" dedim en sonunda bunalarak. Burnu kafama değiyordu, kolu başımın hemen yanındaydı. Onun tarafından ele geçirilmiştim sanki! "Ecevit biraz uzaklaşır mısın lütfen? Çok üstüme geliyorsun."

"Bana söylemen gerekiyordu. Bu eve gelecek herkesi düşünmemiz, öyle karar vermemiz gerekli," deyince dudaklarımdan tekrar titrek bir nefes koptu. En azından ortak karar verdiğimizi söyleyebiliyordu. Bu benim küçük zaferim olabilirdi.

"Tedavim için evimize gelecek doktorum- doktoru kesinleştirdik sanıyordum," dedim son anda cümlemi düzelterek. Omuzlarına elimi koyup itmeye çalıştım. Lanet olasının ağırlığı benim neredeyse üç katım olduğu için milim kıpırdamamıştı. "İki haftadır tedaviyi boşladığımın farkında mısın? Hem egzersizleri sana attı ya! Sen bana atmadın onları! Engin Bey de gelmese egzersizlerimi nasıl yapacağım da elimi kullanacağım, Ecevit!" Başını biraz daha eğince çığlık atacak gibi hissettim. "Ya üstüme gelmesene!"

Gözlerini kıstı fakat kesinlikle bu sefer gülmüyordu. Şüpheci ve sinirliydi. Yandan bakarken ağır bir of çektim. "Ecevit uzaklaşır mısın?"

"Hayır."

"Ben atmadım, o attı!"

Sanki zaten sorun buymuş gibi yüzü daha da sertleşti. "Bugün geleceğinin kararını kim verdi?"

"Ne zaman geleyim dedi, ben de bugün dedim," diyerek onu yine itmeye çalıştım. Yok! Hayvan herifte yaprak kımıldamıyordu.

"Peki bu kararı neye göre verdin?"

"Elimin durumuna göre," dedim bakışlarımı ona kilitleyerek. "Hareket ettirebiliyorum. Bu gelişme demek. Birkaç seans sonra düzelme ihtimalim yüksek."

Bakışları elime kaydı. Sağ elimi tuttuğunda dokunuşunun hissi hızlıca geldi. Bakışlarımı yüzünden çekemedim. Derimin üstünde onun varlığı nabız gibi atıyordu. Oysaki küçücük bir dokunuştu aramızdaki. Zararsız, art niyetsiz, tatlı bir dokunuş! Neden öyle değilmiş gibi hissediyordum ki!

"Hareket ettir," dediğinde parmaklarımı yavaşça kıpırdattım. Gözlerini kısarak başını yana eğdi ve parmaklarımın arasına parmaklarını geçirdi. Bir bütün gibi duran ellerimize rağmen bakışlarının yoğunluğundan kaçamadım. Parmaklarımız birbirine kenetlenmedi, elini saramadım ama yine de parmaklarının arasında hafifçe hareket eden minik parmaklarım vardı.

"Güzel," dedi kaşlarını kaldırarak. "Acıyor mu?"

Sürekli bunu soruyordu. Ellerimiz ne zaman birbirine temas etse sanki asıl ilgilendiği buymuş gibi direkt bu soruyu yöneltiyordu.

Parmaklarımıza baktım. Onun koca elinin içinde parmaklarım kayboluyordu. Tuttuğu kalem, poşet, köpek... Ellerinde her şey küçük kalıyordu fakat

şüphesiz en narin ve dikkatli olduğu, kırmaktan ya da acıtmaktan korktuğu benmişim gibi sorusunu sormaktan vazgeçmiyordu.

"Hayır," diye fısıldadım sesim içime kaçmış gibi.

"Tamam," dedikten sonra parmaklarımızı ayırdı ve yavaşça elimi bıraktı. Ensesini kaşıdıktan sonra, "Gözümün önünde bir seans yaparsınız. Gidelim," dedi ve ceketini üstüne geçirip köpeklerin tasmalarına bağlı kayışları tek elinde topladı. Ben de o sırada atkımı ve tozluklarımı giydim. Hava soğuktu, üşütmek istemiyordum.

Ecevit ben henüz giyinirken umursamadan evden çıktı. Derin bir nefes alarak peşine düştüm. Korumalara bize eşlik etmemelerini işaret etti. Parka doğru yürürken Gece'nin kayışını bana uzattı.

Gece uyuşuk ve yavaş yürürken, Güneş o kadar enerjik ve heyecanlıydı ki minik adım sesleri kulaklarımıza doluyordu. Ecevit büyük adımlarla onun enerjisine ayak uyduruyordu. Büyük ihtimalle ben Güneş'i alsam peşinden koşmak zorunda kalırdım.

Parka girdiğimizde, "Çok uzaklaşmak yok. Olur mu? Gece?" dedim. Gece bana bakıp dilini çıkardı ve gülümser gibi durdu. Kalbim patlayacaktı. Güneş ise sessizdi. "Güneş? Duydun mu?"

Benim ne dediğimle ilgilenmediğini bu kadar belli edebilirdi. Güneş'in gözlerinin içine bakıp beni anlamasını bekledim ama asla bana bakmıyordu. İkisinin de kayışını çıkardım. Güneş parkın içine fırlarken Gece de en az onun kadar hızlı bir şekilde koşmaya başladı.

Parkta bizden başka kimse olmamasını fırsat bilerek Ecevit'e döndüm. "Ecevit?"

"Işık?" dedi bakışlarını hemen bana çevirerek. Yavaş adımlarla parkın yürüme yolunda yürüyorduk ama aklıma gelen fikirle çok eğleneceğimi düşünüyordum.

Gözlerim parladı. "Oyun oynayalım mı?"

"Ne oyunu?" diye sordu dikkatli bir şekilde. Sanki buna ayıracak vakti yokmuş ama aynı zamanda benim ne diyeceğimi merak ediyormuş gibi duruyordu.

"Yakalamaç," dedim kıkırdayarak.

Beni baştan aşağı süzdü. "Sen..." dedi hafifçe kaşlarını kaldırarak. "Bu halinle benden kaçacağını mı sanıyorsun?"

"Ne varmış halimde?"

"On adımın benim iki adımım, Gün Işığı," dedi gözlerini kısarak.

Harika! Benimle dalga geçiyor ve bundan keyif alıyordu. Başıma bir tek muzip koca eksikti, o da olmuştu. Daha da garibi o koca, taştan farksızdı. Nadiren alay ediyor, onda da insana garip hissettiriyordu.

Omuzlarımı silkerek meydan okudum. "Koşamam sanıyorsun ama Güneş'ten hızlı olabilirim."

Sustu. Gözlerimi kaçırmamaya, dudaklarımı titretmemeye çalıştım. Bu meydan okumayı kabul etmesi için birkaç saniyelik sessizliğin yeterli olduğunu düşündüm. Ceketinin önünü kapattı, başını yana eğerek köpeklere baktı.

Aslında kabul etmeyeceğini düşünüyordum çünkü onun gibi bir adam parkın içinde benim gibi cılız bir kızın peşinden koşmazdı. Aslında o kimsenin peşinden koşmazdı.

"Tamam," dedi sonunda. "Ama düşersen-"

"Tutarsın," dedim sözünü keserek. Gözlerimiz buluştu. İçimde minik bir yangın başladı çünkü az önce aklımdan geçen buydu.

Peşimde olacak her türlü kötülüğe rağmen düşersem tutacak tek kişi o olurdu.

O sırada Güneş bir çığlık gibi havladı ve toprağı eşelemeye başladı. Gece kuyruğunu sallayarak etrafında dönüyordu. Ben de Ecevit'in dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek Güneş'e doğru koştum. Güneş ona koştuğumu fark edince toprağı bıraktı ve arkasına bakarak koşmaya başladı. Bir yandan havlıyor, diğer yandan koşuyordu. Her şeyin oyun olduğunu düşündüğüne emindim.

Ecevit, "Yavaş!" diye bağırdı ama sesinde öfke yoktu. Birkaç adım sonra arkamdan geldiğini hissettim. Ayak sesleri yaklaşırken kalbim hızlandı.

"Yakalayamazsın!" diye bağırdım arkamı dönmeden. Güneş benden kaçarken onunla oynadığımı sanıyordu. Onun da hevesini kırmamak için sanki onu yakalayacakmış gibi ellerimi uzattım. Daha da hızlandı. Tam o an Gece de yan taraftan bize katıldı. O da oyunumuza dahil olurken kahkaha atmamak imkânsızdı.

"Bu yeni bir iddia mı, Atabey Prensesi?" dedi Ecevit'in sesi yakından. Ne ara bu kadar yaklaşmıştı?

Bir an arkamdan ellerini uzatacağını düşündüm ve gerçekten de uzattı. Tam belime dokunacakken yan tarafa sıçradım. Çığlık atarak güldüm. Bu sefer gerçekten oyuna dönüşmüştü. Gece ve Güneş etrafımızda koşturarak havlarken kahkahalarım arttı.

"Çocuk gibisin," dedi yumuşak bir sesle.

"Sen de öyle ol!" diye bağırdım ve koşmaya devam ettim.

Ecevit pek de koşuyor gibi değildi. Büyük adımlarla arkamdan geliyordu. Ben mi? Kan ter içindeydim! Bacaklarım yanıyor, nefesim kesiliyordu. Atkıyı bir kenara fırlattım ve bacaklarıma asıldım.

Gece havlayarak benimle koşarken Güneş bizden kaçıyordu. Her ne kadar evimize birkaç gün önce gelmiş olsalar da o kadar uyumlulardı ki onları benimsememek imkânsızdı. Onlar da bizi benimsemişlerdi. Fransa'da köpek sahiplenmek için uzun süre araştırma yaptığım için onlara nasıl davranacağımı, neye ihtiyaçları olacağını iyi biliyordum.

O zamanki araştırmalarımda, bazı köpeklerin sahiplerine gidene kadar onları beklediğini okumuştum. Her köpek, kendi evini arar ve bulunca da sadık bir şekilde evdekilerle bağ kurardı.

Sanırım Gece ve Güneş ile aramızdaki şey de bu bağdı.

Nefesim kesilmek üzereyken birden belimden tutuldum. Dengemi kaybederek yavaş bir şekilde çimenlere doğru düşecekken beni sımsıkı tuttu. Ona güvenimi boşa çıkarmamıştı. Düşmeme izin vermemişti.

Gülmekten acıyan yanaklarım ve dolan gözlerimle yüzüne baktım. Ecevit benim kadar yorulmuş görünmüyordu. Benim on adımım gerçekten de onun iki adımına eşit olduğu için bana ulaşması çabasız ve rahatça gerçekleşmişti. Bense o kadar koşturmuştum ki alnımdaki terleri hissediyordum.

"Tuttum," dedi bakışlarını gözlerimden çekemezken.

"Biliyordum ki!" dedim nefes nefese kahkaha ve hırıltı karışımı bir sesle. Ciğerlerim hava almak için çığlık atıyordu.

Ecevit beni yavaşça bırakınca sırtım çimenle buluştu. Çimenlerin serinliğini hissettim. Çok sıkı giyindiğim için kendimi tebrik ettim. Bakışlarım gökyüzüne dönerken kahkahalarım o kadar yoğundu ki nefes almakta zorlanıyordum.

Gökyüzündeki parça parça bulutları izlerken birden görüş alanıma Ecevit'in keskin suratı girdi. Otuz iki diş sırıtarak yüzüne baktım. "Beni yakalaman uzun sürdü. Bu beni galip yapar mı?"

Gözlerini kıstı. Kahkaha atacak gibi duruyordu ama imkânsızdı. "Yapar," dedi sakin bir sesle. Elini uzattığında sırıtışım kurnaz bir gülümsemeye döndü. Gece'nin ve Güneş'in bize doğru koştuğunu gördüm. "Elimi tut," dedi Ecevit ben bir süre daha eline uzanmayınca.

Gece ve Güneş benim bile tahmin edemeyeceğim bir şekilde Ecevit'in sırtına doğru uzandı. Patilerini onun sırtına koyunca Ecevit'i elinden tutup yere çektim. Maalesef üç kişi, korkutucu derecede büyük bir adamı düşüremedik. Ecevit çatık kaşlarla önce arkasındaki iki küçük şeytana, sonra da bana baktı.

"Düşsene!" dedim kahkaha atarak. Güneş ve Gece de havlayarak zıplayınca Ecevit başını yavaşça, sabır dolu bir nefesle iki yana salladı. Tek dizini yere yasladı. Biz kazanmışız gibi elini de yere koydu ve düşmüş gibi yanıma uzandı.

Elimi karnıma götürüp kahkaha atarken Güneş patilerini bacağıma dayayıp üstüme çıktı ve yüzümü yalamaya başladı. Elimle onu itsem de durmuyordu! "Güneş dur! Güneş!"

Kafamı yana çevirdim, elimle yüzümü kapatmaya çalıştım. O sırada Gece, burnunu Ecevit'in göğsüne sürtüp kafasını onun göğsüne koydu. Ecevit gözlerini kırpmadan beni izliyordu. Güneş'ten yüzümü gizlerken Ecevit'in bakışlarına karşılık verdim.

Çok derin ve... bilmiyordum, tanımlayamadığım bir hisle bakıyordu. Kalbimi ürperten bir yoğunluk vardı gözlerinde. Aklımın altı üstüne geldi. Kocaman gülümsedim ama utanıyordum da. Gözlerimi kaçırmak istedim. "Ne?"

"Ne, *ne*?"

"Niye öyle bakıyorsun?"

Ecevit bakışlarını benden alamıyordu. En başından beri alamıyordu. Parka girdiğimiz ilk andan beri yalnızca beni izliyordu.

Kaşları arasında bir çizgi oluştu. "Nasıl bakıyorum?"

"Eğleniyormuş gibi?" dedim sırıtarak. Güneş'i üstümden uzaklaştırınca koşmaya başladı. Gece yorulmuş gibi Ecevit'in göğsünden başını kaldırıp baktı ama sonra geri yattı.

"Eğleniyorumdur belki."

"Sen?" İnanamaz gibi bir hayretle güldüm. Kısa cevapları beni eğlendiriyordu. "Şu an senin başın ağrımıyor mu diye sorman gerekmiyor mu?"

"Hayır," dedi sadece.

Yine netti. Söyleyecek bir şey bulamadığım için elimi çimenlerin üstünde dolaştırdım. Sonra bir anlık boşluğa düşerek Ecevit'in göğsüne dayanmış Gece'nin başını okşamak için uzandım. Burada, Ecevit'in göğsüne yaklaşmam gereken yeri gözden kaçırmıştım. Tek dirseğim çimenlere yaslıyken sağ elimi uzatıp Gece'ye dokundum ama sonra uzaklaşmak istedim.

Ben geri çekilecekken Ecevit elini belime yasladı. "Sev," dedi düşük bir sesle.

Gözlerimi yüzüne diktim. "Ne?"

"Sevmek istemiyor musun? Sev."

Böyle söyleyince göğsümün ortasına görünmez bir şey oturdu sanki.

Kimden bahsediyordu? Allah'ın cezası söylemediği kelimelerle de söylediği kelimelerle de kafamı karıştırıyordu! Sesi öyle derinden geliyordu ki sevmemi istediği kimdi, anlayamıyordum. Köpek mi, o mu? Hangi *Gece*?

"Ben zaten-" Sustum. Ben zaten ne? Bu ne demekti? Asla vermeyi düşünmediğim cevabın sebebi neydi? *Ben zaten seni seviyorum* mu? *Ben zaten Gece'yi seviyorum* mu?

Ecevit'in bakışları daha da koyulaştı. Kaşlarının arasında o alışık olduğum sert çizgi belirdi. Ardından birkaç santim geri çekildi. Gece'yi bir kerede kucaklayıp ayağa kaldırdı.

"İtleri koşturmaya devam et," dediğinde dudaklarımı büzdüm. Gece, yerinden edilmenin huysuzluğuyla havladı ama Ecevit onu umursamadan geri geri yürüyerek eliyle alkış yaptı. Köpeğimiz ona doğru koşarken yeni oyunu bulmuş gibilerdi.

İçimde bir şey düştü sanki. O kısacık an, dokunabileceğim kadar yakın olan o his, Ecevit'in soğuk sesiyle uzaklaşmıştı. Yüreğimdeki sıkışma, kendime itiraf edemediğim şey yüzünden miydi yoksa ona itiraf edemediğim o cümle yüzünden mi? Bilemedim ki... O an yalnızca kendime bile yabancı hissetmekle meşguldüm.

"Ben zaten... sanırım... çoktan..." Güneş bana doğru koşup üstüme atlayınca geri düştüm. Dilini yüzümde gezdirmesine de bir tepki vermedim. Tek düşündüğüm az önceki karmaşamdı.

Ecevit, arka bahçede odun kesiyordu. Baltayı her havaya kaldırdığında gri tişörtünün önünde biriken ter izlerine yutkunarak bakıyor ve balta her odunun ortasına saplandığında burnumdan nefes veriyordum. Kollarındaki kaslar her inişte geriliyor ve damarları belirginleşiyordu.

Bu nasıl bir saçmalıktı ve ben neden atölyemin camının önünde tırnaklarımı ısırarak onu izliyordum, bilmiyordum. Boynundaki ter damlalarını, bu kasvetli havaya rağmen görmemek imkânsızdı.

Engin birkaç saat geç kalacağının bilgisini yine bana verince Ecevit'e söylemiştim. Engin konusuna sinirlenmesin diye de dikkatini dağıtmak için köpekler üşüyor diye salondaki şömineyi bugün yakıp yakamayacağını sormuştum. O da yalnızca bir saat sonra büyük arabasının arka kasasına attığı odunlarla arka bahçeye geçmişti.

Evimizin arka bahçesinde, babamın eşyalarını koyduğu küçük bir kulübesi vardı. Ben çok küçükken babamın odun kestiğini, arabalarıyla ilgilendiğini, evde olduğu zamanlar evdeki tamir işlerini hallettiğini ve bütün eşyalarını o

kulübede tuttuğunu hatırlıyordum. Ecevit de baltayı oradan bulmuş olmalıydı.

Yani mantıken Ecevit'in odun kesmesi çok doğaldı. O halde neden yanacak olan şömine değil de benmişim gibi hissediyordum?

Baltayı bir kerede oduna geçirdiğinde odun ikiye ayrılıp yere düştü. Kestiği odunlara bakmıyordu. Ayırdığı odunları iki parçaya bölüp diğerine geçiyordu.

Alnındaki terleri tişörtünün omuz kısmına silerken korkuyla bir adım geri gittim ve o an arkamda bir şeyin kırılma sesi geldi. "Güneş!" diye fısıldadım sanki Ecevit beni duyacakmış gibi. "Buraya girmek yasaktı!" Güneş devirdiği bir fincan dolusu fırçama rağmen beni umursamadan odadan çıktı. "Lanet!" diyerek hızla kapıyı kapattım.

Fırçaları titreyen ellerimle toplamaya çalışırken, dudaklarımdan sıkıntılı birkaç nefes çıktı. Tablolarıma bakıp düzen vermeye çalışsam da gözlerim sürekli dışarı kayıyordu. Sanki asıl işim onu izlemekti.

Uzun, boydan boya pencereden baktığımda onu tişörtünü çıkarmış halde gördüm. Gözlerim kocaman oldu. Henüz birkaç gün önce dokunduğum -dudaklarımla dokunduğum-, alnımı dayadığım, temas ettiğim teni karşımdaydı. Kollarımın altı ısındı, parmak uçlarım uyuştu.

Engin'e parmaklarımın Ecevit'in tenini görünce dayanamayıp karıncalandığını söylesem... aptal mı olurdum?

Tişörtünü top haline getirip ensesindeki, göğsündeki ve karnındaki terleri silmesini bayılacakmış gibi izledim. Kasları her hareketinde farklı bir şekil alıyordu.

"Of!" dedim göğsümden kopan bir feryatla.

Bu sahne... içimde olduğuna emin olamadığım bazı duyguları canlandırmıştı. Kursağımda, kestiği bütün odunları yakıyordu sanki. Derince yutkundum ve kenardaki fincana dokundu elim. Bakışlarımı ondan alamadım, görüntüyü aklıma kazımak istiyordum. Odunları keserken yayılan toz, bahçeden gelen hafif rüzgâr, Ecevit'in teri... kesinlikle harika bir kombinasyondu.

Ecevit acaba ben ona bakmazken kaç kere tişörtünü çıkarıp evin içinde gezinmişti? Onu hiç tişörtsüz görmemiştim, ta ki geçen gün banyodan çıkarken yakalayana kadar. Görmek istiyordum ama bir yandan bakmak da istemiyordum. Her seferinde farkında olmadan gözlerimi onun göğsüne, kollarına ve sırtına kaydırıyordum.

Fincandaki sudan küçük bir yudum aldım ama boyalı su olduğunu fark edip suyu püskürttüm. "Allah kahretmesin!" derken dudaklarımı elimle sildim.

Ona o kadar dalmıştım ki mideme zehir girse fark etmeyecektim. Bu sahne bir ressam olarak ilgimi çekiyordu. Harika bir görsel olduğunu reddedemezdim. Herhalde... reddedemezdim, değil mi?

Ressamlığı bir kenara bırakırsak kadın olarak gördüğüm şey, uzun zamandır keşfetmediğim bazı duyguların soluk borumda birikip beni nefessiz bırakmasına sebep oluyordu.

Fırçalarımdan birini alıp onu görmemek için şövalemi pencerenin önüne koydum ve sırtımı cama döndüm. Resmi çizmeye başladım. Sağ elimle fırçayı tutmaya çalışsam da sımsıkı tutamıyordum. Ne fincanı ne bir eli ne de bir fırçayı... Hiçbir şeyi kavrayamıyordum. Yine de elimi oynatabilmek bile benim için bir şeydi. Kayadan su içen ceylan için taslak oluşturmuştum ki kapının çaldığını duydum.

Tablonun yine Ecevit'in sözlerine çıktığını anlayınca üstüne bir kumaş kapattım. Ofladım. Onun bana verdiği ilhamı hiçbir şey veremiyordu. Bu huzursuz ediciydi.

Ayağa kalkıp odadan çıkarken Gece de ayağa kalkmıştı. Güneş şöminenin önündeki turuncu-mavi yastığında yatmayı sürdürdü. Fırçalarımı döküp bir de hiçbir şey olmamış gibi içeri geçip uyuyordu. İnanılmaz bir köpekti!

Kapıyı açtığımda Engin'i gördüm. Onu bu saatte beklemediğim için şaşırsam da, "Merhaba, Engin Bey. Hoş geldiniz," diyerek içeri buyur ettim. Gece huysuz bir şekilde havladı ve kafasını kaldırıp ondan hoşlanmadığını belli etti.

Ceketini çıkarıp bana uzattı. "Merhaba, Işıl Hanım. İşim bittiği için erken geldim. Rahatsız etmemişimdir umarım?" diye sorduğunda içeri geçmeye başlamıştı. Gece onun arkasından koşup havlamayı sürdürdü.

"Sizden başka birini beklemiyorduk bugün. Sorun değil." Ceketini askıya astım. "Ne içersiniz? Su, çay, kahve?"

Gece hâlâ hırlıyordu. Engin eğilip onun kafasını okşamak istedi ama Gece ondan uzaklaştı. "Sanırım yeni köpek gelmiş."

"Köpekler," diyerek düzelttim. "Ecevit'le iki tane köpek sahiplendik. Birbirlerini hiç bırakmıyorlarmış. Çok tatlılar ama bugün huysuzlar biraz." Gece hırlayarak Engin'in suratına bakıyordu. Tam olarak babasının oğluydu! "Gece, sakin olur musun?" diyerek tüylerini okşadım. "Yabancı olduğunuz için garipsedi," diye Engin'e açıklama yaptım. "Ondan böyle. Siz ne içerim demiştiniz?"

Engin bir şey içemeyeceğini söyledi ve gözlerini etrafa gezdirdi. "Ecevit Bey yok mu?"

"Birazdan gelir. Ben size sağ elimi hareket ettirdiğimi ve ağrılarımın azaldığını söylemek istiyordum." Gece'ye son bir kez baktım. Dişleri arasından hırlayarak yastığına geçti ve kuruldu. Güneş bu sahneye kayıtsız kalmıştı. Engin'e döndüm. "Fırçaları, kalemi, fincanı yine kavrayıp kaldıramıyorum ama parmaklarımı hareket ettirebiliyorum."

"Bu çok güzel," dedi Engin gerçekten samimi bir gülümseme sunarak. Elini koluma koyup hafifçe sıktı. Gece hırlayarak ayağa kalkınca Engin hemen elini çekti. Gece'ye ne oluyordu böyle? Benim uyuşuk köpeğime ne olmuştu? "Hatta harika, Işıl. Bu iyileşmeye hazır olduğunu gösteriyor. Bakalım elin ne durumda?"

Ah... Sanırım artık Işıl Hanım değildim. Birden Işıl olmuştum.

Engin malzemelerini çıkarırken gerilerek kapıya doğru baktım. Ecevit'i çağırmalı mıydım? Eğer Engin'in gelip bana böyle davrandığını öğrenirse, yine onun gazabından nasibini alan ben olacaktım.

Engin eldivenlerini takarken ben hâlâ kapıya bakıyordum. Gece sessizleşse de çok dikkatli bir şekilde bizi izliyordu. Ecevit'in ruhu köpekte can bulmuştu. Engin'i yiyecekti sanki.

"Rahat ol," dedi Engin gözlerimin kapıya kaydığını fark etmiş gibi. "Evli olduğunu biliyorum. Kocandan seni çalmayacağım. Ben yalnızca doktorum."

Gergin bir şekilde güldüm. Bu konu onunla ilgili değildi, tamamen Ecevit'le ilgiliydi.

"Kocamdan beni çalamazsınız zaten. O da böyle düşünmüyor aslında. Size olan gerginliği başka. Kocam sınırlara önem veren bir adam," diyerek açıkladım. Kocam kelimesini sürekli bastırmak bana da sürpriz olmuştu.

"Kesinlikle biliyorum!" dedi Engin gülerek. "Öyle ki bana ismimi ezberletti. İsmim Engin bu arada. Bilmiyorsan diye söylemek istedim."

İstemeden gerildim. Ecevit yanımda yok diye rahat davranacağı anlamına gelmiyordu. O hâlâ doktor ve ben hâlâ hastaydım. Bu çizgiyi aşmayı istemiyordum ya da Ecevit'in hoşlanmayacağını düşündüğüm için böyle düşünüyordum.

Ne zamandır Ecevit'in fikirleri benim için karar hükmündeydi?

"Elini masanın üstüne koyar mısın, Işıl?" diye sordu. Elimi usulca masanın üzerine koydum. Engin parmaklarımı tek tek kaldırıp indirirken her seferinde küçük bir acı hissettim. Kaşlarım büzüldü. "Bu güzel. Sinirlerin tepki veriyor. Artık herhangi bir elektriğe ihtiyacın yok. Hissediyorsun."

"Acıyor ama," dedim yüzümü buruşturarak.

"Acı iyidir," diye yanıtladı sakince. "Acı varsa bu hâlâ parçanın sende olduğuna işarettir. Ve bizim asıl amacımız elini sana kazandırmaktı."

"Evet, elim benim," dedim hafif bir tebessümle. "Onunla barışıyoruz. Artık bana küs değil."

"İşte bu harika," diyen Engin biraz eğildi. Yakınlığı yüzünden parfümün kokusunu soludum neredeyse. Çok baharatlı bir kokuydu. Ecevit'in doyurucu, güven verici parfümü gibi değildi. Ağır ve rahatsız ediciydi. Nefesimi tuttum. Engin parmaklarımı teker teker hareket ettirirken gözleri yüzüme kaydı. "Hissediyor musun?" diye fısıldadı.

Gülümsedim. Hissediyordum. Acı hissediyordum ama bu ağrı gibi değildi. Hissediyordum! Ellerim bana mesaj veriyordu. "Hissediyorum, Engin Bey," dedim titrek bir sesle. "Parmaklarımın gerildiğini hissediyorum. Hafif acıyor ama oradalar."

"Geriliyorlar çünkü sinirlerin kendini onarmak üzere. Egzersizleri yapıyor musun, Işıl?"

Gözlerim kapıya kaydı ve kalbim hızlandı. Ecevit gelmişti. Engin'in elimi tutan parmaklarını geri çekmek istedim çünkü o buradaydı. Tişörtünü geri giymişti ve gri tişört vücuduna kalıp gibi yapışmıştı. Önce bana, sonra Engin'e baktı.

"Ne oluyor?" Sesi o kadar soğuktu ki üşüdüm sandım.

Engin hemen ayağa kalktı, hafif bir gülümsemeyle Ecevit'e döndü. "Sadece Işıl'a egzersiz yaptırıyordum. Merak etmeyin, her şey yolunda."

"Işıl Hanım," dedi bastıra bastıra Ecevit. Bana yaklaşırken ıslak saçlarını geriye taradı. Teni de sırılsıklamdı. "Ona Işıl Hanım diye sesleneceksin, Engin."

"Evet," dedi Engin gülümseyerek. "Işıl Hanım'a egzersiz yaptırıyorduk. İyi haber, eli toparlamaya başlamış."

Ecevit ona cevap vermeden bakışlarını bana çevirdi. Acı kahveleri alev alıyordu. Bana yaklaşıp elimi Engin'in elinden aldı ve koca avucunda tuttu. Odun ve ter kokusu kesinlikle Engin'in çirkin parfümünden bin kat daha çekiciydi. "İyi misin?"

"İyiyim," diyerek yutkundum. Parmaklarımı kıpırdatarak parmakları arasına geçirdim. "Sadece biraz acıdı."

"Niye acıyor?" dedi Ecevit kaşlarını çatarak. Engin'e döndü. "Ben tutunca acımıyor. Niye seninle yapınca acıyor, Engin?"

"Çünkü kasları zorlanmalı. Gerdirerek sinirleri kontrol ettik ki... gördüğüm kadarıyla Işıl iyi ilerliyor."

"Işıl Hanım," dedi Ecevit yine bastırarak. "Işıl Hanım diyorsun, Engin."

"Evet, Işıl Hanım," diyen Engin malzemelerini topladı. "İlaçlarınızı kullanmasanız da toparlarsınız. Ağrı kesiciler iş görür," dedi Engin hızlı hızlı.

"Ben size egzersizleri atayım, birlikte yapın. Böyle devam," dedi ve çıkmak için kapıya yöneldi.

Ecevit, çatık kaşlarla bir saniye bana baktıktan sonra beni bıraktı ve kapıya yöneldi. "Ecevit," dedim ama yalnızca elini kaldırarak durmamı işaret etti. Gidersem her şey daha kötü olacaktı.

Seslerini duyabilmek için kapıya yaklaştım. "Karımı huzursuz eden davranışların olmuş, Engin," dedi Ecevit kısık bir sesle. Sesi, insanın sırtında bir şeyleri diken diken ediyordu. "Ona bir daha fazla yaklaştığını, onu huzursuz ettiğini görmek istemiyorum, Engin."

"Benim işim bu," dedi Engin rahat bir sesle. "Onu iyileştirmek."

"Kaç seansınız kaldı, Engin?" diye sordu Ecevit birden, hesap sorar gibiydi.

"Egzersizlerle iki seansımız kaldı, Ecevit Bey." Engin sıkılmış gibi bir nefes aldı. "Işıl Hanım benim kardeşim yaşında. Ona o gözle bakmam, işin aslına bakılırsa hiçbir hastama o gözle bakmam. Huzursuz hissetme sebebi ona olan normal davranışlarım değil, sizin bu davranışlara nasıl tepki vereceğiniz. Ve görüyorum ki Işıl Hanım sizin tepkilerinizden çekiniyor, benden değil."

"Şimdi de siktiğimin terapisti mi oldun?" diye homurdandı Ecevit boğazdan gelen bir sesle. "İşin olmayan meselelere karışma, Engin."

"Tıp fakültesinde psikiyatri stajı da yaptığım düşünülürse insan davranışlarını anlayabiliyorum. Işıl Hanım benden değil, sizden çekiniyor."

"Terapist misin, Engin?"

"Hayır."

"O zaman sikik çeneni kapat ve karımı rahatsız eden davranışlarını kes." Adım sesleri yükseldi. "Ve bundan sonra ona olan sorularını da seans taleplerini de bana yaz. Bunda anlaştık. Eğer sen anlaşmayı bozarsan ben de sakinliğimi bozarım." Öfkeliydi. Yüzünü görmeme gerek bile yoktu. "Sana bir kez söyleyeceğim bunu, iyi dinle. Niyetini görüyorum ve emin ol..." Sesi alçaldı ve tehlikeli bir hal aldı. "Ben senden çok daha fazla davranış eğitimi aldım."

Kapı, menteşelerinden ses çıkararak açıldı. Engin'in derin bir nefes aldığını duydum. "Tabii, Ecevit Bey. Ama dediğim gibi-"

"Son iki seansı sana zindan etmemi istemiyorsan davranışlarına dikkat et." Tonunda öyle bir keskinlik vardı ki Engin'in bile sustuğunu duydum. Bir anlık sessizlik oldu. "Bu kadar, Engin."

Sonra kapı sertçe kapandı. Ecevit bir süre orada durdu. Nefesini bastırmaya çalışıyor gibiydi. Nihayet adım sesleri geldi ve Ecevit beni salon kapısının önünde buldu.

Kaşları çatıldı. Yüzüme baktığı gibi her şeyi anladı. "Niye dinliyorsun?"

Çenesindeki kaslarına baktım. "Engin haklı," dedim fısıldayarak.

"Neyde?"

"Senden çekiniyorum," dedim dikkatli bir tavırla.

O an odada bir şey kırılmış gibi oldu. Ecevit'in ifadesi değişti. Öfkesi bir anlığına silindi. Gözlerime baktı, dünyası durmuş ya da başına yıkılmış gibi görünüyordu. "Korkmak gibi mi?" diye sordu.

Çekincelerimin korkuyla eş olduğunu ona düşündüren neydi, bilmiyordum.

"Bana ne zaman kızacağını bilmiyorum," dedim hızla. Sanki şimdi söylemezsem bir daha asla söyleyemeyecektim. "Ne zaman sessiz kalacağını, ne zaman sırtını döneceğini, ne zaman uzaklaşacağını, ne zaman benimle konuşmaya karar vereceğini, ne zaman patlayacağını bilmiyorum. Tepkilerini kestiremiyorum. Engin'le yaptığımız seansta çekindiğim şey onun hep yaptığı hareketler değildi, senin ne düşüneceğindi."

Ecevit başını eğdi. Derin bir nefes aldı, sonra yaklaştı. Parmaklarıyla çenemi hafifçe kaldırdı. "Sana kızmıyorum."

"*Bana, benimle ilgili şeyleri sevme* diyorsun ama başka bir şeyle ilgilenince kızıyorsun. Olumlu şeyler bulmaya çalışıyorum, *hissettirdiklerimi düşünme* diyorsun. *Benimle ilgilenme, benimle konuşma, benimle ilgili şeyler düşünme* diyorsun. Sana nasıl davranacağımı şaşırdım," dedim kısık bir sesle. Beni anlamasını istiyordum. "Benden uzaklaştığında, sana gelirsem beni itersin korkusundan günlerce seninle konuşmamaya çalışıyorum. Beni anlamıyor musun, Ecevit?"

"Bana ne zaman gelmek istersen gel. Söyleyeceğin ne varsa söyle. Seni dinliyorum, Işık. Buradayım. Senin için."

Bakışları o kadar yoğundu ki nefesim kesildi. Elimi fark etmeden göğsüne koydum. O anda kaslarının nasıl kasılıp gevşediğini hissettim. Gözlerimizi birbirinden ayırmadan öylece durduk. Bakışlarındaki korku, öfke, kırgınlık gözlerimin önündeydi.

"Ecevit," dedim yutkunarak.

"Ne?"

"Benden korkuyor musun?" diye fısıldayınca elimin altındaki kasları taş gibi oldu. Dudakları aralandı. "Bende gördüklerin seni korkutuyor, değil mi?" Nefesleri sıklaştı. Duvarların arkasına gizlendiğini belli eden gözlerini gözlerimden alamıyordu ama vücudu sözlerime tepki veriyordu. "Olacaklardan korkuyor musun, Ecevit?"

Çenesindeki kas seğirdi. Gözlerini kapatıp açtı. Bunu söyleyemeyecek kadar gururluydu. Ya da yine kelimelerini bulamıyordu. Bu sessiz itirafı onu hiç görmediğim kadar savunmasız gösterdi.

"Neden?" diye fısıldadım.

"Çünkü," dedi ve çenemdeki elini çekecekti ki sağ elimle eline dokundum, durdu. Sol elimle sağ elim arasına koca elini aldım. "Çünkü sana ne kadar yaklaşırsam o kadar çok kaybedecek şeyim oluyor."

"Beni kaybetmekten mi korkuyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Kendimi kaybetmekten," dedi sadece. Sesini duymadım desem yeriydi, o kadar sessiz konuşmuştu. "Seni korumam gereken yerde sana zarar vermekten."

Gözlerimi kırpıştırdım. Göğsümde bir şeyler çözüldü. Biliyordum. Onun öfkesinin bana değil, içindeki savaşına ait olduğunu biliyordum.

"Bana zarar vermiyorsun," diyerek sağ elimle sol elini tuttum. Parmaklarımı parmaklarına geçirdim. "Bana asla zarar vermezsin."

"Işık," dedi fısıltıyla. "Sana zarar vermektense kendimi parçalarım."

Göğsüm doldu. Yine taşıyamadım o yoğun hisleri. Alnımı göğsüne yasladım ve ona sığındım. Tüm vücudum onu istiyordu. Vereceği her şeyi. Onun vereceği her şeye razı olmak... korkunç bir histi.

"Baban anneni incitti, değil mi?" diye fısıldadım kısık bir sesle. "Ve sen... annene olanları izledin. Değil mi, Ecevit?"

Sessiz kaldı ama ben çırpınan göğsündeki kelimeleri seçtim. Babasının annesine yaptığı şeyi bana yapmaktan korkuyordu. Çünkü bilmiyordu. Çünkü bir kadına nasıl davranılır, nasıl yaklaşılır, nasıl hisleri anlatılır bilmiyordu. Bende bocalıyordu. Ben anlatıyordum, ne hissediyorsam söylüyordum ve o bunu kaldıramıyordu.

Annesi, babasına kendisini açıklamamıştı belli ki.

"Sorun değil, Ecevit. Beni incitmene izin vermeyeceğim. Kendinden korkma çünkü ben senden korkmuyorum."

"Tamam," dedi sesini toparlayarak. "Sadece sen ve ben."

Bu oyunu birlikte öğreneceğiz.

Gülümseyerek uzaklaştığımda yüzündeki sert ifade uzaklaşmıştı. Daha yumuşak, daha uzlaşmacı bakıyordu. "Bugün bir sergi varmış," diye başladı sözlerine. Ona kocaman gözlerle döndüm. "Gitmemiz gerek."

"Ben de mi geleceğim?" diye fısıldadım heyecanla.

"İyi gelir," dedi sadece.

Küçük bir tebessüm dudaklarımda büyüdü. "Evet, Ecevit. Çok iyi gelir."

"O zaman bir saate hazır ol," dedi ve arkasını döndü. Odasına ilerlemeye başladı.

Birden kafamda bir ışık yandı. Yine beni düşünüyordu. Yine biraz da olsa iyi hissedeyim diye beni ait olduğum bir yere götürmek istiyordu.

Elimi kalbimin üstüne koyup dudaklarımı birbirine bastırdım. Kalbim çok ama çok hızlı atıyordu.

Aman Allah'ım! Bunun ne anlama geldiğini sanırım biliyordum.

Giydiğim diz altı, basit bir siyah elbise ve ince, altın topukları olan ayakkabımla karşımdaki eseri izliyordum. Aylar sonra ilk kez Işık Asaf gibi hissediyordum. Sanki saldırıya uğramamıştım, sanki Türkiye'ye dönmemiştim, sanki elimin duyusunu kaybetmemiş ve beni koruması için bir binbaşıyla evlendirilmemiştim.

Sanki Fransa'da, arkadaşlarımdan birinin sergisine katılmış ve onun içdünyasını izliyordum.

Elimdeki şampanyadan bir yudum aldım. Çok ucuz bir şampanyaydı. Tablolar karışık ve basit görünüyordu ama çok derin anlamlar yatıyordu. Bu, serginin sahibini görmek istememe sebep oluyordu.

Bu duvardaki üçlü tablo dizisi tam bir renk karmaşasıydı. Çizdiği hayvanlara bir arka plan çalışmıştı. Fil, kırmızı renkteydi fakat arkası turuncu bir yangındı. Balık, siyahtı ve arkası pembe renkli göldü. Beyaz renkli bir gergedan çizmişti fakat arkası sarının en fosfor tonuyla karmakarışıktı. Ressam insan zihniyle oynuyordu. Asıl amacını ise bakan görürdü. Bu adam gerçekliğini kaybetmişti.

Bu duvar boydan boya hayvanlarla doluyken diğer duvarlardaki tablolar karışıktı. Yavaşça diğer duvara döndüm.

"Ne düşünüyorsun?" diye soran Ecevit'i duyunca bakışlarımı ona çevirdim. Üstünde siyah bir ceket vardı. Altındaki kumaş pantolon ve giydiği siyah tişörtle buraya ait duruyordu. Çok yakışıklıydı. Cidden nasıl bu kadar yakışıklı olabiliyordu ki?

"Adam öfkeli," dedim direkt. Girişte sergi sahibinin bir erkek olduğunu görmüştüm. İsmini hatırlamıyordum ama öfkesini hissediyordum. "Terk edilmemek için terk etmiş ve tüm öfkesini tablolardan çıkarmış. Bu sergi onun içdünyası."

Ecevit beni dikkatle izliyordu. "Katılıyor musun?"

"Bu öfkeye mi?" Etrafıma bakındım. Çok yalnız hissettiriyordu burası. Ayrıca içimde kötü bir his vardı. "Kesinlikle hayır. Öfkesini sanata yöneltmiş, içdünyası çok karışık. Tablolardan hıncını çıkarmış ve şimdi onlara dayanamadığı için satmak istiyor."

"Işık Asaf da öyle mi yaptı?" Ona döndüm birden. "Onlara dayanamadığı için mi sattı?"

Dudaklarım aralandı. Evet, tam olarak öyleydi. O karanlık resimler hiç benlik değildi. Fakat şimdiki aklım olsa satmazdım. O tabloları isteyerek, içimdeki karanlığa sığınarak çizmiştim. Bana aitlerdi.

Özellikle Şafak Vurgunu... tamamen bize aitti.

"Evet ve tablo kendi sahibini buldu," dedikten sonra derin bir nefes aldım. "Bu böyledir. Müşteriler kendilerini gördükleri tablolara çekilirler." Gözucuyla ona baktım. "Sen de öyle, Ece."

Bakışları benden kopmadı. Aklında bir fikir varmış gibi bana bakıyordu. Söylediğim şeye yorumda bulunmadı. "Diğerleri ne diyor?"

Diğer duvara doğru yürüdüm. Buradaki tablolar topraktan oluşuyordu. Üçlü dizi vardı yine. En soldaki toprak çatlamıştı, ortadaki toprak ıslanmıştı, en sağdaki tablo çimlerle yeşermişti. Ecevit'in dikkatli ve benden kopmayan bakışları altında tabloları yorumlamak çok zordu.

Bir oda dolusu sanat vardı, o yalnızca bana bakıyordu.

"İyileşiyor," dedim yalnızca. "Hıncını doğadan çıkarmış ama doğa onu affetmiş."

"Merhaba," diyen ince sesi duyunca hemen arkamı döndüm. Ecevit arkasını dönmeye tenezzül etmemişti. Yüzüme bakmaya devam ediyordu. Seslenen kahverengi saçlı, yeşil gözlü, kısa bir kadındı. Üstünde yeşil bir elbise vardı. "Kusura bakmayın, az önce söylediğiniz şeye kulak misafiri oldum. *Hıncını doğadan çıkarmış ama doğa onu affetmiş.*"

"Evet," diyerek kocaman gülümsedim. "Bu tablolar aynen öyle hissettiriyor."

Gözleri parlıyordu. "Söylediğiniz bu cümle benim için çok şey ifade ediyor aslında." Onun yüzündeki gülümsemeye bakakaldım. Elini uzattı narince. "Ben Doğa. Hakan'ın eski sevgilisiyim."

Ressamın eski sevgilisi miydi?

Dudaklarım aralandı. "Siz..." Elimle dalgın bir şekilde duvarı işaret ettim. Ne diyeceğimi bilemez gibi kalakaldım. "Siz Doğa'sınız." Elimi hızla eline bıraktım. "Tanıştığıma memnun oldum." Bir an kadının yüzündeki gülümsemeye takıldım. Çok gerçekçiydi. "Umarım sizi incitmemişimdir."

Ecevit bir şey dikkatini çekmiş gibi sergide bir yere odaklanmıştı. "Birazdan yanında olurum. İşim var," dedi ve uzaklaşmaya başladı.

Doğa da ben de Ecevit'in arkasından bakakaldık. Kendine ilk gelen ben oldum ve elimi kızdan uzaklaştırdım. Doğa bana döndü. "Hayır, incitmediniz. Aslında bugün oldukça mutluyum. Bu sergi bizi temsil ediyor fakat siz yanlış yerden başlamışsınız. Hakan sergiyi ilk salondan başlatmıştı."

"Öyle mi?" Dudaklarımı ısırarak mahcup bir şekilde gülümsedim. "Ben de parçaları birleştirmeye çalışıyordum. Hikâyeyi merak ettim. Hakan Bey neden elinden çıkarmak istiyor bunları?"

"Çünkü hikâye bitmeliydi. Bitmesi için unutmak ya da yüzleşmek gerekiyordu. Biz de unutmak istedik. Hikâyenin sonu bizde saklı..." Sırıttı ve yürümeye başladı. Onu takip ettim. "Dediğiniz gibi, Hakan bana ne zaman sinirlense hıncını Doğa'dan çıkarırdı."

Gülümsedim nazikçe. "Sizi de kırmış," diyerek arkada kalan yangınlı duvarı gösterdim.

"Ah, evet! Benden intikam almayı iyi bilirdi," dedikten sonra bana döndü. "Bir dönem sevgiliydik, sonra olmadı. Çok yıprandık ama en azından kendi yollarımıza ayrılacak kadar birbirimize değer veriyorduk," diyerek yanımdaki duvarı gösterdi. Sol tabloda bir kadın, sağ tabloda bir adam vardı. Orta tablodaki ağaç bütündü ve iki insanın ellerinde toprak kalıntıları vardı. "Doğayla barıştık ama birbirimizle barışamadık. Şimdi ikimizin de ayrı hikâyeleri var," dedi gülerek. Etrafa bakındı. "Dikkatimi çektiniz çünkü sergiyi anlayan tek kişisiniz. Bunun bir hikâye olduğunu kimse anlamamıştı."

"Ben ressamım. O yüzdendir anlamları çabuk fark edişim. Detayları unutmam. Onları birleştirmek için dikkatli davranırım," deyince kendimi övmüş gibi cümleler kullandığımı anladım. Ne kadar da kendini beğenmiştim böyle! "Kusura bakmayın. Ben... yani..."

"Haklısınız," dedi Doğa gülümseyerek. "Parçaları birleştirme konusunda iyisiniz. Bu da bizim ilişkimizin unutulduğu ve iyileştiği sergi." Birisi yan taraftan onu çağırınca bana döndü. "Tanıştığıma memnun oldum. Kendinize dikkat edin." Ben de aynı şekilde karşılık verince gülümseyerek uzaklaştı.

Ne kadar garipti... Bir ilişkide insan hem öfkelenip algısını kaybediyor hem kırılıyor hem kırıyor hem de affediyordu. Sanırım her şey sona yaklaştığında unutmak ve kendi hikâyene dönmek en doğrusuydu.

Acaba bizim de Ecevit'le ilişkimiz böyle mi olacaktı? Kendi hikâyemize mi dönecektik?

"Her zaman böyle misin?" diye soran derin, kendinden emin sesi duyunca soluma döndüm. Buraya ait olmadığı her yerinden belli olan, deri ceketli, kot pantolonlu adamı görünce birden huzursuz hissettim. Bileğine bağlı bir bandana vardı. Ellerinin üstündeki dövmeleri görebiliyordum. Siyah saçlı, ela gözlüydü. İki kaşında da çizgi şeklinde kesikler vardı.

Görünüşü bile *ben tehlikeyim* diye bağırıyordu.

İçim ürperdi. Ondan kurtulmak isteyerek etrafa baktım ama Ecevit'i göremedim. "Pardon?" dedim ister istemez çekinerek.

"Her zaman ortamda en dikkat çeken kişi misin?"

Bu kimdi şimdi? Ondan hoşlanmamıştım.

"Anlayamadım. Bir şey mi söylemek istiyorsunuz?" dedim nezaketime sımsıkı sarılarak. Ben ne kadar naziksem o daha sertti. Ondan uzaklaşmak istememe neden olan görünüşü ve tavrı vardı.

"Bu sergide herkes tablolarla ilgileniyor gibi ama ara sıra sana bakıyorlar," dedi ve bir adım atarak bana yaklaştı. "Saçların, bakışın, gülüşün ve davranışların... Dikkat çekiyorsun. Her şey bir rol mü yoksa her zaman böyle misin?"

Sesi... sanki cevabı biliyormuş gibiydi. O yalnızca benimle konuşmak için buradaymış da ben ona istediğini veriyormuşum gibi hissedince yutkundum. *Kaç! Bu bir tehlike, kaç!*

Sezgilerime güveniyordum. Beni rahatsız eden bir şey varsa oradan kaçmalıydım.

"Sanırım bu sorunun cevabına sahipsiniz," diye fısıldadım ve samimiyetimi taşımayan soğuklukla gülümsedim. "İyi akşamlar." Ondan uzaklaşırken iki yana bakındım. Ecevit neredeydi?

"Işıl?" diye gelen ses, az önceki adama aitti. İsmimi nereden biliyordu?

Arkamı döndüğümde onu dibimde buldum. "Siz ismimi-"

"Bir şey unuttun," dedi beni umursamayarak.

Dudaklarım aralandı ve üstüme bakındım. Çantam, şampanyam, elbisem, ayakkabım... Bu kadardım zaten! "Hayır, unutmadım," dediğimde tehlikeli bir şekilde gülümsedi.

"Unuttun," dedi ve şampanyama elini uzatıp, "İzninle," dedikten sonra dudaklarına götürdü. Benim bardağımdan içiyordu! Bundan hoşlanmayarak etrafa bakındım. Kesinlikle o bardağı çöpe atacaktım.

Şampanyamı parmaklarımın arasına bıraktığında şok içerisinde ona baktım. "Görüşmek üzere, Işıl." Arkasını dönüp serginin çıkışına ilerledi. Kapıdan çıkmadan önce bana doğru bir bakış attı. Dudaklarındaki tehlikeli kıvrımı gördüğüme yemin edebilirdim.

Elimi göğsüme götürüp korkuyla çarpan kalbimi susturmaya çalıştım. Bir şey vardı. Tehlike! Burası tehlikeliydi!

Kafayı yememek için az önce dudaklarına götürdüğü bardağa baktım ve gördüğüm kolye ile dudaklarım titredi. Hayır. *Hayır!* Ellerim titrerken iki yanıma bakındım. Vücudum buz gibi oldu. Yok. *Ecevit yok!* Ecevit nerede? *Ecevit yok!*

Hiçbir şeyi umursamadan şampanyanın içindeki kolyeyi elime aldım. Ellerim çok titriyordu. O kadar titriyordu ki korkudan bayılacağımı hissediyordum.

Kolyenin ucundaki kapaklı metali sağ elimle açmaya çalıştım. Olmuyordu. *Olmalıydı.* Bunu ne olduğunu biliyordum. *Biliyordum!*

Dudaklarım titrerken, "Işıl, siz bu sanat işlerinden ne anlıyorsunuz asla-" diyen Bige'nin sesini duydum ve kafamı kaldırdım. Yüzümdeki ifade onu susturdu. Elini koluma koyarken kaşları çatılmıştı. "Hey, iyi misin? Yüzün bembeyaz olmuş."

Kolyenin ucundaki kapak açıldı. Sol elimde tuttuğum şampanya bardağı yere düştü, tiz bir çınlama yankılandı. Herkes bize dönerken Bige yüzümdeki dehşetle birlikte iyice meraklanıyordu. "Işıl, iyi misin? Nefes almıyorsun."

Bu kolye... o kolyeydi. Abimin her zaman taktığı ama cesedinden çıkmayan kolye. Aile fotoğrafımızın olduğu kolye.

Gözlerimden yaşlar dökülürken Ecevit'in büyük adımlarla bana yaklaştığını gördüm. Başımda dikildi ve elimde tuttuğum kolyeyi gördü. Yüzündeki ifade aniden karardı. Etrafa bakınırken Bige'yi ve beni kolumdan tutarak yürütmeye başladı. "Buradan hemen çıkmamız lazım."

Son bakışı zihnimin oyunu değildi. Asla hafızamdan çıkmayacak bir buçuk saniyeydi.

Ecevit neden bu kolyeyi tanıyormuş, benim için ne anlama geldiğini biliyormuş gibi bakmıştı?

22. BÖLÜM

"KAYBEDEN KİM?"

Ecevit Demirhan

Orospu çocukları Işık'ı bulmuştu.

Belli ki kendilerini şimdiden galip ilan etmiş, sanki tüm oyun onların elindeymiş gibi havaya girmişlerdi. Düdük çalmış, maç başlamıştı ama bir şeylerin farkında değillerdi. Ecevit sahaya çıkmıştı. Tek hamlede oyunu tersine çevirebilecek kadar kararlı ve usta bir oyuncuydu.

Işıl'ı arka kapıya sürüklerken Bige'ye döndü Ecevit. "Yanında mı?" diye sordu.

Bige mesajı aldı. Abisi onu buraya çağırırken birkaç kıyafet ve turuncu peruk getirmesini istemişti. Işıl ile bedenleri uymasa da kıyafetler Işıl'ı iyi kamufle etmeye yarardı. Neden istediğini ya da neden bu saçma salak sergiye geldiğini anlamayan Bige, abisinin sözlerini sorgulamayı bırakalı uzun zaman oluyordu. Ne dediyse yapmıştı.

"Yanımda," dedi Bige. "Araba arkada."

"İyi," diyen Ecevit cebindeki telefonu çıkardı. Tek tuşla aramayı yaptı. "Arka kapı. Dört adam. Arabasız gelin."

"Geliyoruz, Ecevit Bey," diyen korumanın suratına telefonu kapattı.

Ecevit'in gözleri keskin, vücudu kontrol doluydu. Biliyordu. Bu gece bir şey yapacaklarını biliyordu fakat Işıl'ı psikolojik olarak mahvetmek? Bu affedemeyeceği bir küstahlıktı.

Asım'ın sergiye geleceği bilgisini alan Aksakallı, Ecevit'e tüm bilgileri iletmişti. Ecevit de her ihtimale karşı kafasında elli tane planla Bige'yi arayıp buraya çağırmıştı. Ecevit, sergide Asım'ı gördüğünü düşünerek adamın arkasından gitmişti fakat adam yoktu. Onu bulmak için tüm binayı gezinmişti, üst katları bitirmeye başladığında Bige sergiye geldiğini ve burada ne bok aradığını anlamadığını söylemişti.

Gezinmesini söyleyen abisini dinleyip gezinirken Işıl'ı fark etmişti ve Ecevit tam o an alana geri dönmüştü.

Oğuz'un kolyesini Işıl'a vermek nasıl bir cesaretti? Bu insanlar yürek mi yemişti?

Işıl, sessiz sessiz ağlarken asla konuşmuyordu. Ecevit onun çok başka dünyada olduğunu anladı.

Oğuz, Işıl'ın hediye ettiği o kolyeyi hiçbir zaman çıkarmazdı. Küçük kız kardeşinin verdiği o kolyeye çok önem verirdi. Kolye onlar için sadece bir metal parçası değildi, aralarındaki bağı temsil ediyordu. Ecevit, cesetten kolyenin çıkmadığını duymuştu fakat kolyeye takılamayacak kadar kendinden geçtiği bir dönemdeydi. Şerefsizler Oğuz'un kafasına sıktıktan sonra Ecevit gözlerini kapatıp saklanmıştı. O an kolyeyi almış olmalılardı.

Işıl'a bu kolyeyi verme sebepleri neydi? *Senin de sonun abinin sonuna benzeyecek* mi demeye çalışıyorlardı?

Sikerdi sonu. Bu son Oğuz'un sonuna benzemeyecekti. Ecevit'in Oğuz'a borcuydu bu dosya.

Işıl'ın sarsak adımları yüzünden yeterince hızlı değillerdi. "Işık, bana bak," dedi Ecevit ama Işıl kolyeden başka bir yere bakmıyordu. "Sikeyim." Eğildiği gibi kızı kucağına aldı. Işıl kolyeyi göğsüne bastırdı ve Ecevit'in göğsüne saklanarak ağlamaya başladı.

Kısık sesle bir şeyler mırıldanıyordu ama ne dediği belli olmuyordu. Sadece *abi* sözcüğünü seçebiliyordu Ecevit, o kadar.

Ecevit merdivenlerden üçer beşer inerken dişlerini sıktı. Bige, abisinin önüne geçip kapıyı açtı. Onların çıkmasını sağladıktan sonra hızla arabasına ilerledi. İki yanına bakmaya devam ediyordu. Binanın arka tarafı ıssızdı. Kimse görünmüyordu. Bige arabasının bagajını açıp Işıl'a döndü. Işıl'ın üstündeki elbise de siyah olduğu için şanslılardı, yer değiştirme işini çabucak halledeceklerdi.

Bige çantayı uzatıp, "Beni niye buraya çağırdın?" diyerek merakla abisine baktı.

"Işık ol," dedi Ecevit sadece. Işıl'ı bagajın zeminine oturttu. Işıl kendisinde değildi, transa girmiş gibi kolyeyle fısıldayarak konuşuyordu.

"Işıl mı olayım? Ne kadar kolay söyledin abi!" diyen Bige söylenerek diğer çantayı açtı. Sinirliydi ama Ecevit'in yüzündeki ifadeyi görünce durdu. "Tamam, tamam. Ne yapıyoruz?"

"Işık'ın buradan uzaklaşması lazım. Sen de Işık olacaksın. Bizi takip ediyorlar."

"Abi..." dedi tereddütle. "Işıl kilit isim!"

"O yüzden Işık ol!" diye homurdandı Ecevit. Sesi bu kez daha gür ve keskin çıktı. Gözlerinde karanlık bir kararlılık vardı.

Işıl'ın elbisesinin üstüne siyah, bol bir *hoodie* giydirirken Işıl sol avucunda sıktığı kolyeyi bırakmıyordu. Ecevit onun üstüne bir mont ve altına pantolon giydirirken de sessizdi. Kızın her hareketini kontrolünde tutuyor, her mimiğini takip ediyordu. Işıl ona ayak uyduruyordu ama gözleri boştu, bakışları ölü gibiydi.

Kızın, "Özür dilerim abi," diye fısıldadığını duydu.

Ecevit midesine bir yumruk yemiş gibi oldu.

Eğer Ecevit'in gözünün önünde abisinin infazının gerçekleştiğini bilirse onu affedemeyecekti. İçinden kendisine söven genç adam, aklındaki planı gerçekleştirmek için soğukkanlı bir kararlılığa sarıldı.

"Işık, bana bak," dedi parmaklarıyla çenesini kaldırmaya çalışarak. "Bir şey yok. İyiyiz. Şimdi eve gideceksin ve-"

"Abim öldü!" diye bağırdı Işıl kafasını kaldırarak. Sesi havayı yırtar gibi çıktı. "Sen ne anlatıyorsun? Bir şey var! Var işte. Abimin katilleriyle konuştum ben!" Sesi titriyordu. "Beni tanıyorlardı! Bu bir tehdit mi? Bunu bana niye verdi o adam?"

Ecevit donakaldı. Konuşmuş muydu? O piç, Işıl ile yüz yüze mi gelmişti? Bu daha büyük bir siktir demekti. Neden Işıl'la konuşmuştu?

Olanların Işıl'ın ölen abisiyle ilgisi neydi ya da burada ne dönüyordu, Bige bilmiyordu. "Işıl... sorun yok," dedi Bige araya girerek. Işıl'a Işıl'ı hatırlatmak istedi ama ters tepti.

"Abim öldü. Benim abimi öldürdüler. Kolye abimden çıkmadı. Öldü. Abim öldü! Ona sırtımı döndüm. Abim..." Işıl, tekrardan mırıldanarak kolyeye sarıldı ve omuzları sarsılarak korkuyla karışık nefeslerle ağlamaya başladı.

Ayak sesleri duyuldu. Bige silahın namlusunu arkaya doğrulttu. Gözlerini kısarken temkinliydi. En küçük harekette vurmaktan çekinmeyeceğini gösteriyordu.

"Işıl Hanım'ın korumalarıyız!" dedi en öndeki adam ellerini kaldırarak.

Ecevit, Işıl'dan aldığı bakışlarını korumalara çevirdi. Dört adamın da kendi adamları olduğunu anlayınca Işıl'ı kucağına aldı.

"Giyin, Bige," diyerek arka kapıyı açan korumayla birlikte Işıl'ı oturttu. "Işık, bana bak," diyen Ecevit'e döndü Işıl'ın yaşlı bakışları. "Buna bulaşmaman gerekiyor. Bulaşmaman için elimden geleni yapacağım. Önce bana adamı tarif etmen gerekiyor. Hatırla. Detaylara önem verirsin. Bana anlat."

Işıl hatırlayınca yaşlarını sildi sertçe. Dudakları titrese de gözlerinde acı dolu çığlıklar vardı. Bağırmayan sesi, gözlerine yüklenmişti.

"Siyah saçlı, ela gözlü bir adam. Siyah bir deri ceket vardı üstünde. Ellerinin üstünde ve parmaklarında dövmeler vardı. Bileğinde siyah bir bandana sarılıydı. Kaşlarının ikisinde de çizik vardı. Burnu uzundu, dudakları inceydi. Gözleri... tehlikeli. O tehlikeliydi. Seni aradım ben. Bulamayınca gitmek istedim. Şampanyamı aldı, içti. Sonra gitti." Her detayı sanki karşısında fotoğraf varmış da tarif ediyormuş gibi anlatıyordu. "Evet, gitti ama kapıdan çıkmadan önce bana güldü. Şampanyayı bırakacaktım, kolyeyi gördüm. Abimin kolyesi. Aile fotoğrafımızın olduğu kolye." Işıl tekrar ağlamaya başladı. Bu sefer daha ağır, daha derindi. "Abimi öldürdüler. Ecevit, o adam abimin katili."

Asım Taner.

Işıl'ın tarif ettiği adam Asım'dı.

Uyuşturucu çetesinin eski elebaşı Asım Taner. Oğuz ne bulduysa, ne öğrendiyse her şeyi bilen Asım Taner.

Ama hayır, Oğuz'un katili Asım değildi. Buna emindi. Asım, o gece orada değildi. O halde kolye ona nasıl ulaşmıştı?

Her şey karışıyordu. Her şey altüst oluyordu.

Ecevit öne eğildi, Işıl'ın yanaklarını kavradı. "Beni dinle," dediğinde Işıl'ın kolyeyi okşayan parmakları durdu. "Korumalarla eve git. Geleceğim, tamam mı?"

Işıl başını iki yana salladı. "Hayır. Sensiz gitmem. Beni de götür," dedi içli içli hıçkırarak. "Beni de götür. Beni bırakma."

"Geleceğim," dedi Ecevit sert bir sesle. Işıl'ın ince sesi sertliğini zorluyordu. "Küçük bir işim var."

"Hayır!" diye bağıran Işıl birden Ecevit'in boynuna sarıldı. Ecevit kaskatı kesildi. Muhtaç Işıl, en zayıf anında Ecevit'in yanında olmak istiyordu. "Beni bırakma. Eve gönderme. Beni de al."

"Şu an önemli olan sensin," dedi Ecevit sakince. "Bu biter bitmez yanına geleceğim. Seni bırakmayacağım. Eve git."

"Hayır," dedi Işıl ondan uzaklaşmak istemeyerek. "Abim öldü. Hayır."

Abim öldü, seni de kaybedemem.

"Işık..." Ecevit'in sesi yavaşladı. İçinde bir öfke kıpırdanıyordu ama Işıl'a değil, kendineydi. Onu bu kadar korkutan, bu hale getiren her şeye kızgındı. Işıl'ın bu sesiyle ona her şeyi yaptırabileceğini biliyordu ama yapamazdı. "Döneceğim. Birkaç saat sadece."

Korumalardan biri öksürünce Ecevit, bu dünyanın onlara ait olmadığı gerçeğiyle yüzleşti ve kafasını kaldırdı. Bige giyinmişti, turuncu peruğu kafasına geçirmişti. Işıl olamazdı ama denemişti. En azından o zannederlerdi.

Işıl ellerini boynundan çekip uzaklaştı ve Ecevit'in gözlerine baktı. "Git," dedi, sesi neredeyse kopacak bir ip gibi inceydi. "Git. Beklemeyeceğim seni. Git, istersen dönme!"

Ecevit'in dudak kenarları gerildi. Gülümseyecek gibi oldu ama gülümsemedi. Işıl, iddiasına sahip çıkıyordu. Geçen de beklemeyeceğini söyleyerek sert çıkışmıştı.

Başıyla onaylayarak, "Bekleme," dedi ve geri çıktı. Korumalara bir baş hareketiyle arabaya binmelerini işaret etti. Işıl'ın kapüşonlusunu başına geçirdi, saçlarını sakladı. "İşim uzun sürmez."

Işıl başıyla onaylayınca Ecevit kapıyı kapattı. Korumalarla birlikte yola çıkan Işıl'ın arkasından uzun süre baktı. Sonrasında kardeşine döndü. Bakışları anında eski haline dönmüş, korku dağıtacak şekilde kararmıştı.

Bige, abisinin yüzündeki kasılmayı fark edip kaşlarını kaldırdı. "Sen boku yedin, farkındasın değil mi?" dedi.

"Düş önüme," diyen Ecevit onu önüne geçirdi. "Hızlı ol. Ön kapıdan çıkacağız."

"Tabii efendim," diyen Bige onun önüne geçti. "Narin davranacağım, merak etme. İnce, tatlı ve hanım hanımcık olacağım. Işıl başka nasıl davranır mesela? Çekinmeden anlatabilirsin."

"Dalgayı kes."

"Olur," dedi Bige ama dudak kenarında hâlâ bir sırıtış vardı. Sergi alanına geri döndüklerinde kenardaki garsondan bir şampanya kaptı. Yürürken abisine yan gözle baktı. İçer gibi yaparak Ecevit'e doğru eğildi. Elini onun göğsüne koyup, "Işıl'la hislerin hakkında konuştun mu?" diye konuştu sakin bir şekilde.

"Deniyorum."

Ecevit'in gözleri serginin kalabalığı üzerinde geziniyordu. Bu kalabalığın her yüzünü, her hareketini aklına kazımış gibiydi. Çenesindeki kaslar sıkıydı. Üç tane siyah takım elbiseli adamın daha önce burada olmadığına emindi.

"Mesela ne deniyorsun?" diye fısıldadı Bige ve yürümeye başladı.

"Ona iki tane köpek getirdim," dedi Ecevit, gözleri hâlâ kalabalığı tarıyordu.

Bige etrafa bakınıyormuş gibi yapıyordu. "Hımm, sanırım bu ilişkinizde büyük bir gelişme."

"Çocukluk hayaliydi."

"Yani evde hayvan sevmemene rağmen sırf hayali diye iki tane köpek aldın? Romantik olduğunu bilmiyordum," diyen Bige gözucuyla yan tarafa

baktı. Adamlar saklanma ihtiyacı hissetmeden onları izliyordu. Kıkırdadı. "Sanırım izleniyoruz abiciğim."

"Farkındayım. Öksür ve yüzünü sakla." Bige direkt öksürünce Ecevit endişeliymiş gibi yüzüne eğildi. "Yapmam dediğim çoğu şeyi yaptırıyor. Bakması yetiyor."

"Boku yedin derken ciddiydim," diyen Bige, turuncu saçları önüne alıp yüzünü gizledi. Öksürmeye devam etti.

"İyi misiniz?" diye soran bir kadın onlara ilerledi ama Ecevit elini kaldırıp, "Kronik," dedi sadece.

Onlar çıkışa ilerlerken Işıl'ın bıraktığı kabanı Bige'ye giydirdi. Kızın ince vücuduna kabandaki Işıl'ın kokusu sinmişti. Bige'nin yüzü hafifçe buruştu. Acaba abisi, sahte karısına da kabanı giydirmiş miydi? "Umarım bu kadar romantik değilsindir," diye mırıldandı ama Ecevit'in yüzündeki ifade yüzünden daha fazla konuşmadı. Siyah takım elbiseli adamların onları takip ettiğini düşünüyordu. "Geliyorlar mı?"

"Öksürmüyorsun," dedi Ecevit sinirli bir sesle.

Bige öksürerek güldü. Sergiden çıktılar. Ecevit'in arabasını getiren valeyi beklerken yolun karşısında iki adamın onları izlediğini gördüler.

Asım burada değildi. Işıl'ın tek başına dışarı çıkmayacağını bilecek kadar zeki olduğunu düşünüyordu. Belli ki asıl işi kızı yalnız yakaladığı an kolyeyi verip defolmaktı. Başarmıştı da. Kızı inceden tehdit etmişti.

"Beş oldular," dedi Ecevit. Arabayı getiren vale hızla arabadan çıkarken Ecevit sahte Işıl'ın, yani Bige'nin kapısını açtı. Bige içeri girdikten sonra Ecevit şoför koltuğuna geçti. Adamların ilerideki bir arabaya koştuğunu fark ettiler. "Güzel. Işıl'ın peşindeler."

Gaza abandı ve hızla binanın önünü terk etti. Araba peşlerine düştüğünde Bige sırıttı. "Peki, diğer soru... Işıl'ı güldürüyorsun, belli ki keyifli bir ilişkiniz var. O halde bir şeyleri kabul etmeye mi başladın?"

Ecevit aynaları kontrol ederken bir yandan Bige'ye döndü. "Ne gibi?"

"Ondan hoşlanıyorsun." Ecevit göz devirdi ama cevap vermedi. Gözlerini yola kilitlemiş olsa da direksiyonu kavrayışındaki sertlik Bige'ye yetmişti. Bige heyecanla dikleşti. "Hoşlanmaktan fazlası mı demekti bu?"

"Hayır."

"Benim tanıdığım Ecevit Demirhan tam şu an beni susturmak için kafama vurur ve sesimi kesmemi isterdi."

Ecevit onun kafasına hafifçe vurdu. "Sesini kes."

"Abi!" diye inledi Bige. Başını ovuşturdu. "Ciddi değildim. Değiştiğini vurgulamaya çalışıyordum."

"Değiştiğim falan yok."

"Demiş köyün delisi," diye tamamladı Bige. Ecevit bir daha onun kafasına hafifçe vurdu. Bige göz devirerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Takip edilmiyorlarmış gibi rahattı. "Tamam. Bir şey demiyorum."

Ecevit, peşlerindeki arabayı aynadan kontrol ederken çenesindeki kaslar belirginleşiyordu. Direksiyonu kavrayışı, parmak eklemlerinin beyazladığını gösterecek kadar sertti. Adamlar aradaki mesafeyi koruyorlardı.

Ecevit ani bir manevrayla sağa kırdı. Araba keskin bir viraja girdiğinde Bige tutunmak zorunda kaldı. "Abi!" diye bağırdı koltuk kemerine yapışarak.

"Evet?" dedi Ecevit. Sesindeki sakinlik sinir bozucuydu. Sanki peşlerinde hızlanan beş kişi yoktu.

"Hayatımda hep kovalamaca sahnesinde ölmek istemişimdir," diyen Bige ofladı. Ecevit dar bir sokağa girdi. Araba neredeyse kaldırıma sürtüyordu. Peşlerindeki araba da manevrayı taklit etti. Bige arka camdan arabayı kontrol etti. "Onlara günlerini göstermeni bekliyorum."

"Bige, çok konuşuyorsun. Seni Aksakallı'ya şikâyet edeceğim," dedi Ecevit ters bir sesle.

"Çocuk gibi beni üstüme mi şikâyet edeceksin? Senin için turuncu peruk taktım ben be!"

Ecevit gözucuyla kardeşine baktı. "Baya çirkin oldun." Sonrasında arabayı durdurdu, el frenini çekti. Torpidoya eğildi ve silahını çıkarıp şarjörü kontrol etti. Susturucuyu da silahın ucuna geçirirken Bige'nin söylediklerini duymuyor gibiydi.

"Çok iyi. Abim bana çirkin ve geveze diyor. Üstelik üstüm olan adama şikâyet edeceğini söylerken şarjör kontrol edi-" Ecevit ona dönünce sesini kesti. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Burada kal," dedi Ecevit ve kapıdan çıktı. Kapıyı sessizce kapattı, gözlerini etrafın karanlığına dikti. Sokak boştu, yalnızca uzaktaki bir lambadan sızan soluk ışık vardı.

Köşeyi döner dönmez peşlerindeki adamların arabasının farlarını fark etti. Motor sesi daha yakındı. Derin bir nefes aldı, silahını sıkıca kavradı ve gölgeye saklanarak binalardan birinin duvarına sırtını yasladı. Yavaşça adamlara doğru ilerledi.

Adamlar arabanın kapısını açtı, bir adam sokağa fırladı. Ecevit tam arkalarındaydı. Öne doğru adım atınca gölgesi yere serildi. Adamın silahı yoktu, sadece etrafa bakınıyordu. Adamın kafasını tuttuğu gibi kendisine çekti ve sertçe duvara çarptı. Adam sendeledi, tam toparlanacakken Ecevit ikinci bir hamleyle kolunu kıskıvrak yakalayıp adamı yere düşürdü.

Arabadan çıkan diğer ikisi birlikte saldırmaya kalktı ama Ecevit çevik adımlarla birinin omzuna öyle sert bir tekme indirdi ki adam sendeledi. Ecevit'in hızına yetişemiyordu. Diğer adama bir yumruk geçirdi. Adam sarsılırken Ecevit onun soluk borusunun üstüne yumruğunu geçirdi. Adam yere yığıldı, nefes alamıyordu.

Şoför koltuğundan inen adamla uğraşamayacağını anlayınca onun koluna sıktı. Susturucunun sesi gecede ıslık gibi patladı. Vurulan adam acıyla bağırıp arabaya yığıldı. Arkadan atlayan adam onun boğazını koluyla sıkınca Ecevit göz devirdi. Silahın kabzasını arkasındakinin gözüne geçirdi.

Yerden kalkan başka adam öfkeyle saldırdı ama Ecevit yana kaydı, onu yakasından tutup duvara çarptı. Sonra durmadı, adamın karnına dizini geçirdi. Adam acıyla yere kapaklandı.

Ecevit derin bir nefes aldı, alnındaki teri silerken çevresini taradı. Hiçbirini öldürmemişti, sadece etkisiz hale getirmişti. Kasları hâlâ gergindi, her hareketi bir gövdeyi daha yere indirmek için hazır olduğunu gösteriyordu.

Yerde acıyla kıvranan adamları saydı. Bir... iki... üç... dört... Beşinci yoktu. Beşinci adam yoktu!

Gözünden kaçırdığına inanamayarak yerdeki adamlardan birinin suratına tekmesini geçirip eğildi. "Diğeri nerde?" Adam acıyla inlemekten başka bir şey yapmıyordu. Ecevit, saçlarından tutarak kafasını yere vurdu. "Beşinci nerede?" Adamın gözleri kapandı ve sessizleşti.

Bige! Arabada Bige vardı. Hayır, sahte Işıl vardı. Adam tabii ki Işıl'ın peşindeydi. Fakat önemli olan bu da değildi. Hiç kimse biricik kız kardeşine zarar veremezdi!

Diğerlerinin üstünden geçip ilerledi. Adımları hızlandı, yan sokağa geçince kendi arabasının başında duran adamı fark etti. Koşmaya başladı.

Tam o sırada Bige kendi camını indirdi ve elindeki silahın namlusunu adama doğrulttu. "İşe bak... ben beklediğiniz kişi değilim. Daha kötüsüyüm."

Adam elini belindeki silahına atacakken Ecevit onu yakasından tutup geri çekti. Diğerlerine nazaran bu adam hazırlıklıydı. Ecevit'in şakağına yumruğunu indirince Ecevit dişlerini sıkarak onun suratının ortasına kafayı indirdi.

Adamın sırtı arabaya yaslandı ve arabanın yüzeyi göçtü. Ecevit adamın yakalarından tutup yere savurdu. Adam düşmeden dengesini sağladı ve dik durdu. Ecevit çatık kaşlarla ona baktı. "Asım'ın adamı mısınız?" dedi.

"Asım Bey'i tanırız," diyen adam derin bir nefes aldı.

Tekrar ileri atıldı, kollarını Ecevit'in karnına sarıp onu geriletmeye başladı. Ecevit birkaç adım geri gitti ve sonra birden dirseğini adamın omurgasının üstüne indirdi. Adam acıyla haykırıp yere düştü. Ecevit onun kafasını tutup

dizini herifin yüzüne geçirdi. Yetmiyormuş gibi son kez yumruğunu da yüzüne yedirince adam güçten düşerek kafasını öne eğdi.

Ecevit dizlerini kırarak onunla aynı boya alçaldı. Parmak kemikleri hâlâ kavga sıcaklığıyla yanıyordu. "Neyin peşindesiniz?"

Adamın dudak kenarından kan süzülüyordu. Tükürüğüne karışmış kanı yere tükürdü, bakışlarını yukarı kaldırarak güldü. "Işıl Atabey."

"Asım'ın adamı mısınız? O mu yolladı?"

Adamın gözlerinde garip bir parıltı vardı. "Atilla Atabey'in adamlarıyız." Başıyla onayladı. Ecevit donakalmıştı. "Biz Atilla Atabey'in askeriyiz."

Ecevit onu bıraktığı gibi adam yere yığıldı. Ecevit'in gözleri deli gibi etrafı taradı. Olamazdı. Atilla'nın adamları bu kadar kolay konuşmazdı. Atilla'nın adını sokak ortasında böyle ağızlarına almazlardı.

Eğer gerçekten Atilla'nın adamı olsalar Işıl'ın Atabey değil, Demirhan olduğunu iyi bilirlerdi.

"Yalanını sikeyim!" Ecevit'in sesi bir kükreme gibiydi. Adamın suratına sert bir tekme geçirdi, kafası kaldırıma çarptı. Ecevit burnundan soluyarak ayağa kalktı. Sinirleri çelik tel gibi gerilmişti.

Cebindeki telefonu çıkarırken arabaya bindi ve Bige'ye döndü. "Burayı temizlet," dedi.

"O iş bende," diyen Bige telefonunu çıkarmıştı. Sesi alaycı değildi çünkü Ecevit'in bu halini gördüğü zamanlar sınırlıydı. O da az önce duyduklarını sindirmeye çalışıyordu.

Ecevit aradığı numaranın açmasını beklerken sabırsız ve öfkeliydi. Telefon açıldı. "Ecevit? Beni araman için önemli bir şey olması gerekiyor," diyen Atilla Atabey'in sesi huysuzdu.

"Kızınızın peşine düşenler sizin adamınız olduğunu söylüyor," dedi buz gibi bir sesle.

"Ne?" diye bağıran Atilla'nın sandalyesinin düşme sesi duyuldu.

"Bizzat söyleneni iletiyorum," dedi Ecevit sıkılı dişlerinin arasından.

"Ben kızımın peşine adam takarsam habersiz yapmam!" diye bağırdı Atilla.

"İsminiz düşmanlarınızın ağzında meze. Bu işte birileri sizin adınızı kullanıyor. Oyunun içine çekiliyorsunuz başkanım." Ecevit keskin bir dönüş yaptı, lastiklerin sesi geceyi yardı. "Bu gece bir sergideydik. Adamlar kızınızla konuşmuşlar."

"Işıl'ın evde olması gerekiyordu. Senin gözetiminde!"

"Şu an güvende. Benim gözetimimde olduğu için bu konuşmayı yapabiliyorsunuz. Yoksa adınızın böylesine kirli bir oyunda geçtiğini çok daha geç

öğrenecektiniz," diyen Ecevit, arabayı Bige'nin evine sürmeye başladı. "Haberiniz olması gerektiğini düşündüm."

"Sağ ol asker," dedi Atilla ve sonra, "Ecevit," diye ekledi daha yumuşak bir sesle. "Senin doğru tercih olduğunu biliyordum."

Ecevit bir şey demeden Atilla telefonu kapattı. Ecevit birkaç saniye sessiz kaldı. Direksiyona sıkıca tutunan elleri beyazlamıştı. Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça verdi.

Doğru tercih... Kızı için en doğru tercih.

Kapının önündeki korumalardan rapor aldıktan sonra eve doğru ilerlemeye başladı. Işıl iyiydi. Eve gelene kadar kolyeyle konuşmuş ve ağlamış olsa da sağ salim, hiçbir sorun olmadan eve girebilmişti. Ecevit için önemli olan kısım, sağ salim kısmıydı.

Bige'yi eve bırakmış, Alparslan Aksakallı ile kısa bir görüşme yapmak zorunda kalmıştı. Telefonunun şarjı bittiği için de Işıl'ın ne halde olduğunu, kaç saattir onu beklediğini bilmiyordu.

Eve girdiğinde tek bir nefes sesi bile duymadı. Bu sessizlik midesine kramp gibi saplandı. Büyük ihtimalle Işıl uyuyordu. Onu rahatsız etmemek için ultra sessiz davrandı. Tam salona girecekken ayaklarına dolanan küçük tüy yumağını fark etti.

Güneş sanki ona göstermek istediği bir şey varmış gibi paçasını tutarak içeri çekti.

Ecevit sesini çıkaramadan salondan girdi. Işıl donuk gözlerle pencereden dışarı bakıyordu. Cam kenarındaki sandalyeye oturmuş, bacaklarına sarılmıştı. Ecevit arabasını normalde tam da Işıl'ın baktığı yere bırakırdı. Bugün öyle yapmamıştı. Sona kalan piçi döverken arabası ufak bir hasar aldığı için Işıl endişelenmesin diye birkaç metre uzağa park etmişti.

Işıl, Ecevit'in burada olduğunun farkında değil gibiydi. Üstünde Ecevit'in giydirdiği kıyafetler vardı, ayaklarının dibinde Gece yatıyordu, Oğuz'un kolyesini avucunda sımsıkı tutuyordu. Saçları dağılmış, yüzü kurumuş gözyaşlarının izleriyle lekelenmişti. Üstünü değiştiremeyecek, nefes alamayacak, kendini düzeltemeyecek ve uyuyamayacak kadar her şeyi boş vermişti belli ki.

Abisinin katilleriyle konuştuğunu sanan genç kız, elbette eskisi kadar neşeli görünemezdi.

Tam o sırada Gece'nin bakışları kapıya kaydı ve Ecevit'i görünce haberci bir şekilde havladı. Işıl'ın bakışları uyanmış gibi hızla kapıya kaydı. Ecevit'in

orada olduğunu görünce dizlerine sarılan elleri yavaşça çözüldü, dudakları aralandı.

Bir saniye durdu ve Ecevit'in gerçekten orada olup olmadığını anlamaya çalıştı. Ecevit, sergide giydiği kıyafetleriyleydi. Üstü başı ve saçları dağınıktı fakat hiçbir hasar yok gibi görünüyordu. İyiydi, hatta beklenenden daha iyiydi. Tek hasarı, kaşındaki minik şişlikti. O da belli olmuyordu.

"Ecev..."

Nefesi ismi tamamlamaya yetmedi. Hızla ayağa kalktı ve bir an düşünmeden koşarak Ecevit'in boynuna atladı. Kolları onun boynunu öyle bir sardı ki sanki çekip kalbinin içine sokacaktı. Yüzünü Ecevit'in omzuna gömerken titreyerek, korkudan delirirmiş gibi ağlamaya başladı.

Ecevit bu ani temasla ne yapacağını bilemeyerek kasıldı. Işıl'ın kendisine sarılmasını beklemiyordu fakat içgüdüsü devreye girdi. Kızın beline kollarını sararak sırtına kapattı, onun ayaklarının temasını hafifçe yerden kesti.

Refleks, içgüdü, anlık bir istek... İsmi her neyse bu hissin, ona sığınmak istedi.

Hislere değil de Işıl'a sığınmak istedi. İsmi her neyse bu anın... Işıl'ı kaybetmeme arzusuna tutundu.

Işıl titreyerek ağlarken, "Geç kaldın," dedi. Hafifçe uzaklaştı. Küçük, ıslak ve titrek yumrukları Ecevit'in göğsüne, omzuna ve kollarına inmeye başladı. İsyankâr ve kızgın olsalar da hiç güçlü yumruklar değillerdi.

"Geç kaldın, gelmedin. Çok korktum. Sana bir şey oldu sandım." Gözyaşları yanaklarına hızla iniyordu. "Telefonun kapalıydı. Defalarca kez aradım, mesaj attım. Cevap vermedin! Bige'yi aradım, açmadı. Kavga mı ettin, başına bir şey mi geldi, yaralandın mı yoksa... yoksa sen de abim gibi..." Boğazından hıçkırıklar yükseldi. Nefes alamaz gibi defalarca hıçkırdı, omuzları sarsıldı. Yine de Ecevit'e vurmaktan vazgeçmedi. "Abim gibi olacak zannettim. Beni arayacaklar ve o lanet haberi verecekler zannettim!"

Ecevit yavaşça onun bileklerinden tutarak yüzüne doğru eğildi. Yüzünü görmeye çalıştı. Genç kız üzgün ve kırılgan duruyordu.

"Işık..."

"Bana bunu yapamazsın! Beş saat! Tam beş saattir koltuktayım. Geleceğim dedin, seni bırakmayacağım, birkaç saate döneceğim dedin! Bıraktın!" Işıl onun göğsüne bir yumruk daha attı. Ecevit onun bileklerini hafif tutuyordu. Onu engellemiyor, aksine kendisine vurması için yönlendiriyordu sanki. Işıl birkaç yumruk daha attı. Burnunun ucuna süzülen yaşlar yere düşüyordu. "Beni bıraktın! Ne kadar korktuğumu biliyor musun? Saydım, saatleri saydım! Beş saattir seni bekliyorum. Beş koca saattir!"

Işıl iddiayı kaybetmişti.

Ecevit donakaldı. Beyninin içinde bir nükleer bomba patladı. Şimdiye kadar düşündüğü, planladığı, kaçtığı, saklandığı her şey yerle bir oldu. Hepsi Işıl'ın tek bir cümlesi yüzünden mahvoldu.

Saydım, saatleri saydım.

Bu, şu demekti; Işıl iddiayı kaybetmiş ve Ecevit'e âşık olmuştu.

Ecevit onun bileklerini sımsıkı tuttu ve birden kendisine çekti. Işıl'ın göğsü onun göğsüne çarptı, minik yumrukları aralarında sıkıştı. Işıl ıslak gözleri ile Ecevit'in yüzüne bakakaldı. Ecevit başını eğdi. "Saatleri mi saydın, Işık?" diye sordu.

Ecevit'in aklına, Atabey şatosunun önünde, turuncu şemsiyenin altında Işıl'la olan konuşmaları geldi. O an gözlerinin önünden geçerken Işıl da o günü hatırlamıştı.

"O halde bu evlilik sadece kâğıt üstünde. Âşık olan kaybeder."

"Anlaştık."

"Kaybettiğimizi nasıl anlayacağız?"

"Eğer bir gün seni öpersem bil ki iddiayı kaybetmişimdir."

"Eğer bir gün seni beklerken saatleri sayarsam bil ki iddiayı kaybetmişimdir."

Işıl'ın gözleri büyüdü. Ağzını açtı ama hiçbir şey diyemedi. Henüz yeni farkına varmış, kendisine bile itiraf edememişti. Bu tek kelime onu ele vermişti. Dudaklarını birbirine bastırdı. Nefesi, gözleri, yaşları, kelimeleri... her şey durmuştu.

Ecevit'in ifadesi değişti. Yüzündeki soğuk, temkinli maske yavaşça kırıldı. Sanki biri omzundan zincirleri çözüp yere atmıştı. Gözlerinde ilk kez bir karar parladı.

"Ecevit, ben..." diyerek mırıldandı Işıl. Kendisini savunacak hali yoktu. Yumruklarını Ecevit'ten kurtarmaya çalıştı. Başarısız oldu çünkü Ecevit onu bırakmamaya kararlı görünüyordu.

"Kaç saat oldu?" dedi Ecevit ret barındıran sesiyle. Bahaneleri sikmek üzereydi. Hiçbir şeye tahammülü yoktu.

"Beş," diye fısıldadı Işıl. Sesi kısıktı. İtiraf doluydu. Mağluptu. Kaçacak hiçbir yeri kalmamıştı. "Beş. Koca. Saat."

Ecevit biraz daha eğildi. Bakışları Işıl'ın iki gözü, yanakları, burnu ve dudakları arasında gezindi. Dudaklarının üstünde fazlaca oyalandı.

"Kaybettin, Işık," dedi kısık bir sesle. Sanki kelimeler dudaklarından değil, nefesiyle birlikte ciğerinden kopup geliyordu. "Bu iddiayı ben kazandım."

Işıl'ın kalbi göğsünden çıkacaktı. İddiayı kendi başlatmış ve kendi kaybetmişti. Utanıyordu. Bu utançla kaçmak tek dileğiydi, burada daha fazla

durmak istemiyordu. Geri çekilmek istese de Ecevit onun bileklerini daha sıkı tuttu. Canını acıtmıyor ama gitmesine de izin vermiyordu.

Işıl hafifçe başını kaldırdı. Kelimeler dudaklarından çıkmıyordu. Adamın sert, kendine has kokusunu soludukça kelimelerinin yerini hafif bir sarhoşluk alıyordu.

Ecevit burnundan sert bir nefes aldı. "Ya da siktir et. Kazanmak umurumda değil," dedi.

Işıl'ı sertçe kendisine çekerek dudaklarını kızın dudaklarına bastırdı.

Ecevit de iddiayı kazanmış görünmüyordu.

Başta yumuşak, dudaklarını ezen öpücük ikisi için de zincirlerini bırakamadıkları birkaç saniye sürdü. Işıl'ın burnundan verdiği nefes, onun dudaklarına karışınca Ecevit'in tutmaya çalıştığı tüm duvar çöktü.

Tek koluyla kızı belinden kavradı ve kendisine çekti. Işıl'ın ayakları yere değmiyordu ama kendisini kimin tuttuğunun farkında olarak ellerini Ecevit'in kaslı omuzlarına bastırmıştı. Sanki Ecevit'in dokunuşu, Işıl'ın bedenindeki gerginliği bir kerede almıştı.

Dudaklarının aralanmasıyla Ecevit'in öpüşü derinleşti. Diğer elini Işıl'ın yanağına götürdü ve kalın parmaklarının altındaki narin, zarif yüzdeki yaşları sildi.

Işıl, Ecevit'in üstdudağına minik bir öpücük kondurduğunda Ecevit bir an geri çekilip onun yüzüne baktı. Işıl'ın yanakları kıpkırmızıydı. Dudakları şişmiş, burnu kızarmıştı. Buna rağmen kızın yüzünde en ufak bir pişmanlık yoktu. Eğer olsaydı, tam şu an vazgeçerdi fakat yoktu. Işıl, Ecevit'in ceketinin kumaşını minik yumruğunda sıktı.

Bu kadardı. Işık istiyordu. *Bu kadardı.* Minik karısı istiyordu.

Hiçbir şey söylemeden tekrar eğildi ve bu kez daha aç, daha kararlı, daha sert öptü onu. Altdudağını ağzının içine alıp emdi. Işıl onun omzuna kolunu sarınca Ecevit bir an daha beklemedi. Işıl'ı belinden tuttuğu koluyla tek hamlede kucağına aldı. Öpüşmeyi kesmeden kızı salondaki masaya oturttu. Masanın üstündeki ıvır zıvırı kolunun tersiyle yere itti.

Işıl geriye doğru yatarken saçları masanın kenarından aşağıya döküldü. Dudakları Ecevit'in dudaklarıyla çarpıştığında çıkardığı ses neredeyse bir inilti idi. Ecevit'in elleri masanın iki yanına dayalıydı, Işıl'ı adeta çerçeveliyordu. Bedeninin ağırlığını ona vermemeye çalışıyor ama aynı zamanda onu bırakmamak için eğilip öpmeye devam ediyordu.

Işıl'ın parmakları Ecevit'in ensesine kaydı, tırnakları saçlarının arasında takılı kaldı. Ecevit'in öpüşü gittikçe daha talepkâr, daha derinleşen bir hal aldı. Kızın beline ellerini yerleştirdi ve tenini hissetme ihtiyacıyla yandı.

Dudaklarının arasından nefes alırken bile onu bırakmıyor, bir anlığına yanağına, boynuna öpücükler konduruyor, sonra yeniden dudaklarına dönüyordu. Kendini kaybetmişti.

Kızın karnına dayanan sertliğinin farkındaydı. Aklını kaybedecek gibi hissediyordu. Karısından deli gibi etkileniyordu, vücudu da bunu kanıtlıyordu.

Ecevit kendini bastırdı fakat Işıl'ın durumunu fark edince yavaşça uzaklaştı. Işıl'ın nefesleri düzensizleşmişti. Bu kirli, yoğun ve derin anı taşıyamıyordu. Sanki kalbinin her atışıyla masa da titriyordu.

Dudakları yanıyordu. Zihni parçalanıyordu. Bacak arasındaki aleti acıtırcasına sızlıyordu. Tek bir öpüşme ile boşalacak değildi ama... *Siktir,* dedi içinden. *Bana hiçbir şey yapmasına gerek yok. Öperek beni kıvama getirdi bile.*

Tam şu an Işıl'la olan anı ilerletme, derinleştirme, sürdürme, onu tüm gece boyunca elinden gelebilecek tüm imkânlarla yorma isteğine karşı koyması ne kadar zor olsa da başardı.

Alnını kızın alnına yasladı. Gözlerini kapattı. Ellerini kızın belinden çekip masanın kenarına dayadı, sıktı. Kendi göğsünün hızlı atışını yavaşlatmaya çalıştı. Bu kadarını yapabilmiş olması bile mucizeydi.

Genç kız kızarmış yanakları, ıslanmış dudakları, yarı kapanmış gözkapakları ile titreyerek Ecevit'in kokusunu derince içine çekti. "Şimdi hangimiz kazandık?" diye fısıldadı nefes nefese.

Geçen yoğun dakikalar ikisinin de göğsünde patlıyordu. *Düşler kadar uçurum, karanlık kadar gerçek.* Onları onlar yapan buydu. Her ikisini de yaşamaları.

Ecevit gözlerini açtı, bakışları onun gözlerine saplandı. Bir anlık bir sessizlik oldu. O sessizlikte Ecevit'in gözbebekleri büyüdü, sanki zincirlerinden kurtulmuş bir adam gibi ona baktı. Kızın dudaklarına bakışlarını çevirdi ve derin bir nefes aldı.

"Sen ya da ben değil," dedi kısık bir sesle.

"Biz mi?" dedi Işıl heyecanla.

"Biz, *Gün Işığım.*"

Artık ne yalnızca sen varsın bu oyunda ne de yalnızca ben. Bu saatten sonra yalnızca biz varız.

23. BÖLÜM

"KÜL OLMAK"

Işıl Atabey Demirhan

Bazen kurtuluş, sandığın gibi değildir.

Fanusundan kurtuldun. *Hayır.* Fanusun seni bırakmadı.

Geçmişinden kurtuldun. *Hayır.* Geçmişin seni bırakmadı.

Kendinden kurtuldun. *Hayır.* Kendini bırakmadın.

İnsan kaçtığına yakalanır. Kurtuluş senden uzaklaşıyorsa unutma, bir gün o da sana yakalanır. Her hikâyenin sonunda bir kurtuluş vardır, başında tutsaklık olduğu gibi.

Ya da... belki de ben buna inanmak istiyordum.

Elimdeki kolyeye bakarken kafamdaki düşüncelerim birbirine karışıyordu. Bir gerçeklik beni çağırıyordu. Kurtuluşumu fısıldıyordu. Sanki gerçekler bu kolyeye bağlıydı, sanki kurtuluşum elimin arasındaydı.

Gözlerimi kapatıp kolyeyi göğsüme bastırdım. Oradaydı. Abimin gerçeği oradaydı. Onu kimin öldürdüğünü, arabasına kimin çarptığını bilmiyorduk. Bildiğimiz tek şey, kazada abimin kafasını direksiyona vurması sonucu beyin kanamasından öldüğüydü. Bunu ona düşmanlarımızdan biri yapmıştı.

Gece ve Güneş oyun alanındaki toplarla oyalanırken dün gece geldi gözümün önüne. Ona giderse beklemeyeceğimi, isterse dönmeyeceğini söylemiştim ama eve gelince... öyle olmamıştı. Süslediğim, yuva yapmaya çalıştığım sıcak evimin Ecevit'siz soğuk, karanlık ve korkunç bir yer olduğuna karar vermiştim.

Bekledim. Kendimi kandırmaya çalışsam da bekledim. Beklemesem ölecektim, öyle bekledim.

Sonra baktım ki dakikaları sayıyorum, dakikalar bitince saatleri... içimi korku kapladı. *Ya günleri, ayları, yılları sayarsam?* Bana birkaç saat süreceğini söylemişti ama günler dediğin de birkaç saatten ibaretti. Günlerin asırlara dönüşmesinden, ona bir şey olmasından korktum.

Oğuz abimden kalacak kolye de o ölünce bize kalmamıştı, Ecevit gidince ondan bana hiçbir şey kalmayacak diye korktum.

Sonra söz verdiği gibi birkaç saatte geldi ama bana bir asır gibi gelmişti. Sandalyede eriyip yok olacağımı hissetmiştim.

Kaybettim. Daha önce kaybettiklerime benzemiyordu. Kaybederken kazandığım bir savaştı. Ecevit'e kaybettim ama bizi kazandım. Bunu ben yaptım, ben başardım.

Derin bir nefes alarak kolyeyi boynuma taktım ve ayağa kalkıp atölyeme ilerledim. Önceden kestirdiğim ama bir türlü üstünde çalışmaya fırsat bulamadığım büyük aynayı tuval olarak şövaleye taktım. Önce kurşun kalemle kendime bir taslak çıkardım. Çizgilerim titrekti ama boyayınca kusurlar belli olmayacaktı.

Renkler gelince kusurlar göze batmazdı. Hem tabloda hem de hayatta.

Yavaş yavaş taslağı oluşturduktan sonra boyamaya başladım. Tuval çok büyük olduğu için bir saatte yalnızca arka planı ve taşları boyayabilmiştim.

Atölyeden çıktım ve sprey şişeyi alıp bitkilerimin yapraklarını yıkamaya başladım. Yapraklarını okşadım, onlarla konuştum ve en sonunda evin kapısı açıldı. Onu gördüğümde merdivenin yanındaki büyük yapraklı bitkimin yapraklarını temizliyordum.

Ecevit içeri girdiğinde beni görünce bir an duraksadı. Bakışlarımız birbirine takıldı. Dün gece aramızda olanlar bir anda ikimizin arasına yayıldı. Ortam birden o kadar gerildi ki sol elimde tuttuğum sprey kutusunu taşımakta zorlandım.

Kaybetmiştik ve kazanmıştık. *Biz.*

Onun gün ışığıydım. Önceden sıradan bir söz gibi gelen, düz bir sesle kullandığı kelimeler dudağından öyle bir çıkmıştı ki bir yere ait olduğumu çok net hissetmiştim.

Lacivert bir tişört giymişti, üstünde de siyah bir hırka vardı. Gri eşofman belinden düşmek üzereydi. Saçları ıslaktı. Sabah kalktığımda onu aramış ama bulamamıştım. Koşuya gittiğini düşünerek çok kafa yormamıştım.

"Selam. Bitkilerin yaprakları kurumasın istedim. Bir de tozlanmış gibi geldi. Ondan..." Niye açıklama yaptığımı bile bilmiyordum. Dün gece beni yatağıma yatırmış, ilaçlarımı vermiş ve çıkmıştı. O anları hatırlayınca derince yutkundum. Yine uyuyamamıştım fakat bu sefer ağrıdan ya da başka bir şeyden değil, olanları düşünmektendi.

Biz öpüşmüştük. Daha bir gün önce imkânsız gelen şey, şimdi nefesimde, dudaklarımda, kalbimdeydi.

"Koşuya çıktım," diyerek elini ensesine götürdü ve kaşıdı. Pazıları bir an gözümde büyüdü, kasları daha da belirgin göründü. Dün geceyi hatırlatacak kadar yakındı bu görüntü. Utangaç gibi görünüyordu ama uzaktan yakından alakası yoktu. O utanmaz bir adamdı.

Dün gece, sertliğini bana bastırdığını düşününce bile nefesim kesiliyordu. Bu düşüncelerin bana nereden geldiğini o kadar bilmiyordum ki. Bana ne oluyordu?

Dudaklarım kurudu, hızla ıslattım. "Evet, anladım. Kahvaltı hazırlamadım. Pek aç değilim," diyerek konuştum sabit tutmaya çalıştığım sesimle. "Kahve-"

"Ben hazırlarım," dediğinde lafımı kesmesine şaşırdım ama tavrına daha çok şaşırdım. Ses tonu yumuşaktı, alıştığım Ecevit gibi değildi. Nefesi bile olanları yüzüme vuruyordu. "Sen elini çok yorma. Sonra..." Yüzüme baktı ve duraksadı. Dalgın bir sesle devam etti. "Sonrası sonra."

Bir an nefesim boğazıma takıldı. Onun böyle bir cümle kurması, bunu bu kadar normal söylemesi beni hem şaşırttı hem de vurdu. Başımla onayladım ama kelimeler çıkmadı ağzımdan.

O merdivenlerden çıkarken arkasından bakakaldım. Kalp atışlarım o kadar hızlıydı ki elimi göğsüme koyup durmasını istedim.

Gece ve Güneş'i salon kapısında görünce, "Siz de mi acıktınız?" diye fısıldadım. Gece havladı. Bu *evet lanet kadın, seksi kocanı bırakıp bizimle ilgilen* anlamına geliyordu sanırım.

Oflayarak mama kâselerini doldurup sularını tazeleyince ikisi de yemeklerine döndüler. Mama kutusunu kucağıma alıp koltuğa çöktüm.

Bundan sonra Ecevit'e nasıl davranmalıydım? Sonuçta itiraf etmiştim. İddiayı kaybettiğim kesindi. Beklemiştim onu, saatleri saymıştım ve o da kaybetmişti, öpmüştü beni.

Bu bir itiraf mı olmalıydı? Hiç itiraf gibi hissettirmemişti. Daha çok kazanmak umurunda değilmiş de sadece beni öpmek istemiş gibi gelmişti kulağa.

Bakışlarım yere takılmışken bir süre düşündüm. Düşüncelerim sürekli aynı yerlere dönüyordu. *Dudaklarına, dün gece masanın kenarında hissettiğim o sıcaklığa, karnıma dayanan sertliğine, kollarının baskısına, göğsündeki çılgın atışa...* Onun bana gerçekten âşık olduğunu düşünmek küçük kalbimi yoran bir hıza zorluyordu.

Tam ayağa kalkacakken mutfaktan gelen sesleri duydum. Kucağımdaki kutuyu bırakıp yavaşça mutfak kapısından süzüldüm. Ecevit, önündeki tavaya domates soslarından koymuştu. Bu sosları Bedia Hanım birkaç gün önce

göndermişti. Koca kutunun içinde bir sürü erzak vardı. Soslar, kuru dolmalar, salçalar, baklagiller... Ecevit de onlardan kullanıyordu.

Saçları ıslaktı. Üstünü değiştirip siyah pantolon ve siyah tişört giymişti. Yine alıştığım Ecevit tarzıydı. Bir yandan tost makinesinde kızaran ekmekleri gördüm.

Bu kadar şeyden sonra hâlâ normalmişiz gibi davranması sinirimi bozuyordu. Dün gece masada yaşananlardan sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi kahvaltı hazırlayan bir adamdı.

Olanları konuşmayacak mıydı? Abimin kolyesi, o bakışı, gidişi, dönüşü, öpüşü... Dün gece başından sonuna kadar konuşulmalıydı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Öylece normal davranamazdık. Ben abimin katilleriyle yüz yüze gelmiştim. Abimin kolyesini almıştım. Benimle konuşmalıydı.

"Yardım edeceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Başını çevirip bana baktı. Bakışları boynumdaki kolyeye takıldı ve elleri duraksadı. Gözlerinde dün geceyi hatırladığını belli eden bir ışık vardı. Kırık bir ışıktı ama oradaydı. Gözlerini kaçırdı. Konuşmamız gerektiğini biliyor ama bundan kaçıyor gibi duruyordu. Hisleri hakkında konuşmak, onun için kör kurşuna atlamak gibiydi sanki.

"Masayı kur," dedi sadece.

Dişlerimi sıka sıka kahvaltılıkları çıkardım. O sırada menemen hazır olmuştu. Ekmekleri ve menemeni masaya koyarken bana yaklaşmak zorunda kaldı. Tam uzaklaşmak üzereyken başımı kaldırıp ona baktım.

"Kazanan kahvaltı yapar diye bir kuralımız da var mıydı?" diye sordum kısık bir sesle.

Bakışları bana döndü. Dudakları aralandı. Dudaklarım, gözlerim ve kolye arasında gidip geldi bakışları. "Hayır. Biri elini yormasın diye kahvaltıyı kazanan yapar."

"Kazanan bizdik sanırım?" diye fısıldayınca dudakları kıvrılacak gibi oldu.

"Bunu reddetmedim, Gün Işığı."

Dün bana *gün ışığım* demişti, şimdi niye böyle konuşuyordu? Kalbimin kırıldığını hissettim. O anların değeri yok muydu? Başımı eğip yavaşça salladım. Onu onaylamak bile mideme bıçak sokuyordu. Bu kadar sakin konuşması sinir bozucuydu.

Ecevit tezgâhtan domates ve salatalığı alırken ben masaya kuruldum. Kahve yapmıştı ama içmek istemiyordum. "Kahve içmeyecek misin?" Başımı iki yana sallayıp sessiz kaldım. Canım bir şey istemiyordu. Bu sefer buzdolabına yöneldi ve bir bardağa portakal suyumdan koyup önüme bıraktı. "Portakal suyu seviyorsun." Sonra da karşıma kuruldu. Öyle... hiçbir şey yokmuş gibi.

Çatalımı elime aldım ama bir şey yapmadım. Belki Ecevit yaptığı içindi, belki de aç olduğumdan menemen çok güzel görünüyordu. Menemenle bakışmaya başladım.

"Afiyet olsun," diyerek ekmeğini menemene bandırıp koca parçayı ağzına atınca bakışlarımı ona çevirdim.

"Sana da," dedim kısık bir sesle. Sonra portakal suyundan bir yudum aldım. Acaba nankör mü davranıyordum? Sonuçta bana kahvaltı hazırlamış, kahve içmiyorum diye portakal suyumu getirmişti. Bu, yapması kolay ama düşünmesi onun için zor bir detaydı.

Yine de bir şeyler hoşuma gitmiyordu. Eskisinden biraz daha yakın ama dün geceye nazaran çok daha uzaktık.

"Yemiyorsun," dedi ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra.

"Canım istemiyor."

Bir süre bana baktı. Bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama vazgeçip yeniden ekmek kopardı. Bu sefer daha küçük bir parçaydı. Bakışlarımı ondan alıp masaya diktim. Dudaklarımı büzüp masaya dalmışken menemene bandığı ekmeği dudaklarıma doğru uzattı.

Şaşkın bakışlarım ona döndü. "Ne ya..." Aralanan dudaklarım arasına ekmeği sıkıştırınca lafım yarıda kesildi. Gözlerim kocaman açıldı. Menemen o kadar lezzetliydi ki! Menemeni yerken Ecevit'e hızlı hızlı kırptığım gözlerimle baktım. Ağzımdakini bitirmiştim ki yine konuşmama izin vermeden ekmeği bana uzattı.

Bu sefer uzanıp ekmeği ağzıma alan ben oldum. Dudaklarım düşünmediğim şekilde parmaklarında oyalandı. Bakışları kararırken sertçe yutkundu. Gözlerime baktığında gülümsedim. "Eline sağlık," dedim boğuk bir sesle. "Menemen güzel olmuş."

Elini yavaşça çekti, sanki parmaklarına dokunan dudaklarım orada hâlâ duruyormuş gibi parmaklarına baktı. Gözlerini bir saniye kapattı, sonra tekrar açtı. Başıyla onayladı iltifatımı, başka bir şey söylemedi.

"Dün gece neredeydin o kadar saat?" diye fısıldadım konuya girerek.

"Birkaç işim vardı."

"Mesela?" diyerek konuşmaya zorladım.

"Seninle konuşan adamla ilgili."

Elim hızla kolyeme gitti. Küçük, kapaklı kolyeyi avucumda sıktım. "Abimin katili o muydu?" diye fısıldadım. "Arabasına çarpan... o muydu?"

Kasıldı. Gözle görülür bir şekilde gerilmesini saklamak ister gibi, "Hayır," dedi sadece. "Katili değil."

"O zaman katilini tanıyor?" diye sorar gibi konuştum.

Gözlerini kaçırmadan, kesin bir sesle konuştu. "Bilmiyorum, Işık," dedi. "Basit bir trafik kazası. Dosya kapatılmış, aradan on yıl geçmiş." Yutkundu, bakışlarını benden çekti ama sonra geri döndü. "Başka bilgi yok."

Bakışlarında yine bir gölge belirdi. Dün gece kolyeye bakarken beliren o tanıdık bakışa benziyordu.

"Hayır! Hayır, trafik kazası değildi. Değildi, tamam mı? Benim abimi öldürdüler," dediğimde duraksadı. Beni dinlerken bakışlarında yalnızca merak değil, tanıdık bir yas da vardı. Bir anlığına, onun da kaybettiği birini hatırladığını düşündüm. "Babamın düşmanları çarptı abime. Çünkü duydum. Babam *düşmanlarımızdan biri,* dedi amcama. Amcamsa trafik kazası süsü verilmiş suikastı açığa çıkaramayacaklarını, bu işi kamuoyuna yansıtmamaları gerektiğini söyledi. Duydum!"

"Hangi amcan?" dedi kaşlarını çatarak.

"Teoman amcam," dedim kısık bir sesle. "Ailenin kamuoyu meseleleri ile o ilgilenir. Milletvekili adayı olmadan önce medyada çok görünürdü. Bu yüzden büyükbabam, aile haberlerini saklamak ya da gerektiği gibi yönlendirmek için onu seçmişti."

"Atilla Atabey hiç röportaj vermedi mi?"

Alaycı bir gülümseme kondurdum dudaklarıma. "Babam evlat acısı yaşarken ne röportajı verecekti? Hepimiz yıkıldık. Oğuz abimin kimseye zararı olmazdı. O... dünyanın en iyi evladı, abisiydi." Gözlerim doldu. "O gitti ve her şey mahvoldu. Annem, eskisi gibi olmadı hiç. Babam, bizden uzaklaştı. Kağan abim, diğer yarısını kaybetti. Bizim ailemiz dağıldı, Ecevit. Medya da umurumuzda değildi, Atabey itibarı da." Dudaklarımda kırık bir gülümseme doğdu. "Her şey bir anda oldu. Biz her şeyimizi bir gece yarısı kaybettik."

Ecevit beni çok dikkatli dinliyordu. Sanki ona anlattıklarım dosyasına yarıyormuş gibi hissetmiştim. Ona yardım edebileceksem ederdim fakat dosya benim saldırım ile ilgiliydi. "Ama bunlar senin işine yaramaz tabii ki," diyerek önüme eğildim ve portakal suyumdan bir yudum aldım. Boğazım çok acıdı, içeceği yutamadım.

Bir zaman sonra, "Işık, sana olanlarla abine olanların ortak noktası var," dediğinde bakışlarımı hemen ona çevirdim. Anlamadım ya da yanlış duydum sandım.

"Anlamadım?" Duraksadım anlamayarak. "Benim saldırımla on yıl önce vefat eden abimin ilgisi ne?"

Ecevit derin bir nefes alarak geriye yaslandı. "Baban, amcaların ve büyükbaban Oğuz abinin ölümü ile ilgili kapsamlı bir araştırma yapmışlar. Baban

sana olan saldırıyı abine olanla bağdaştırdığı için abinin dosyasını da bana verdi."

"Ve?" dedim korku dolu bir nefesle.

"Babanın ve Atabey ailesinin uğraştığı bir çete ailenizi tehdit ediyor," dedi sakin bir şekilde. "Sana kolyeyi veren adam o çetenin eski elebaşı."

"Yani... bana saldırıyı düzenleyen çete bulunmuş mu?"

Başını iki yana salladı. "Sadece babanı tehdit etmişler, saldırı konusunda net bilgi yok. Baban o çeteyle ilişkilendirilebilecek bir yakınınız olduğunu düşünüyor."

"Yakınımız? Ecevit, biz ailemizden başka kimseyle çok yakın değilizdir."

"O zaman ailenizdendir," dedi nabız ölçer gibi.

"Ama bizim ailemiz öyle bir aile değil, Ecevit. Biz saygıdeğer, itibarına değer veren bir aileyiz. Sırf sen babamın verdiği dosyada çalış diye seninle evlendim ben! Ailemi ve beni koru diye!" Bunu söyleme şeklim, dün olanların değersiz olduğunu hissettirecek diye korktum. Hayır, pişman değildim. Özellikle bugün, olanlar yüzünden üzgün değildim. "Artık bu kadar önemsiz bir şey değil," diye fısıldadım. "Seninle olanlar... önemsiz değil. Yani, başta durum buydu diye söylüyorum."

"Bana açıklama yapmana gerek yok," dedi sadece. Bakışları mutfağın yeşil dolapları üzerinde gezindi. "Biz yalnızca her şeyden şüpheleniyoruz. Atabeyler, büyük ve güçlü bir aile."

"Ben, anlamıyorum. Ailemden olduğunu mu düşünüyorsunuz? İyi de... benim yurtdışında olduğumu biliyorlardı yalnızca. Bu kadar. Yerimi kimse bilmiyordu." Kafam iyice karışmıştı. "Belki de Parla ile konuşmalıyız. Babam onun para aldığını söylemişti." Kafamda ışık yandı. "Parla kiminle konuştuğunu biliyordur!"

"Evet, bir de şu kız var," dedi Ecevit gözlerini kısarak. "Üniversitede tanıştığın ve seninle Fransa'ya gelen arkadaşın."

Kırık bir şekilde gülümsedim. "Ve para için bana ihanet eden arkadaşım," dedim kısık bir sesle.

Bunu unutmuş sayılmazdım. Küçüklüğümden beri edindiğim kısa süreli arkadaşlarım bir şekilde benden uzak dururdu. Ailem, onların deyimiyle ne idiği belirsiz insanlarla arkadaşlık etmeme karşıydı. Parla'yla tanıştığım anda onun öyle olmadığını anlamıştım. Parla benim her şeyimdi. Biz iki yarıydık.

Işıl'sız Parla, Parla'sız Işıl parlayamazdı.

Onu çok özlüyordum. Onunla bir kez konuşmak için her şeyi yapardım.

"Ondan şüpheleneceğin davranışları var mıydı?"

"Hayır," dedim hemen. "Parla bana karşı dürüsttü. Bazen bana imrendiğini söylerdi. Bunu bile saklamazdı benden. Arkamdan iş çevirmesi... bilmiyorum, Ecevit. İmkânsız geliyor, anlıyor musun? Parla beni incitecek hiçbir şey yapmazdı. Paraya ihtiyacı olduğunu bana söyleseydi ona yardım edeceğimi bilirdi. Ben bu olanlara, daha doğrusu başıma gelenlere anlam veremiyorum. Babam birden Parla'nın bana ihanet ettiğini söyledi, Oğuz abimin başına gelenlerin Kağan abimin başına gelmesini istemiyorsam dosyada çalışacak askerle evlenmemi söyledi. Ben ne olduğunu o kadar anlamadım ki." Alayla gülümsedim. "Ama ailem ne diyorsa benim için o. Yıllardır değişmedi bu. Onlar ne derse o bizim için doğru olandır."

"En beklemediğin yerden alırsın yarayı," dedi kısık bir sesle. "Ve bir bakarsın kollarınla sardığın, bıçağı sırtına geçirir. Darbenin nereden geleceğini asla bilemezsin."

Başımı iki yana sallayarak reddettim onu. "Parla öyle biri değildi. O bana ihanet etmezdi."

"Geçmiş zamanda konuştuğuna göre ihaneti kabullenmişsin," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Parla denilen kızla konuşacağım. Ondan önce sergiyi basan hırsızların kim olduğuna ulaşmaya çalışıyorum."

Parla'yla konuşmayı telefon üzerinden yapmayacak bir adamdı. Bu da şu demek oluyordu. "Fransa'ya mı gideceksin?" diye sordum sesim titreyerek. "Ben de gelebilir miyim? Babam galeriyi kapattırdığını söyledi ama evime dokunmamış olmalı. Orada unuttuğum bir şeyler var."

"Babanın buna izin vereceğini sanmıyorum," dedikten sonra kahvesinden içti.

"Ama yanımda sen olacaksın," dediğimde gözlerini kaçırdı.

"Dün de yanında ben vardım ama olanı engelleyemedim, Işık. Basit bir ihmalkârlık yaptım. Bige'nin senin yanında olduğuna emindim," dedi fısıldayarak. "Bu asla tekrarlanmayacak."

"Beni burada bırakamazsın," dedim panikle. Hayır, o gidecekse ben de gidecektim. "Ben tek başıma kalamam. Lütfen, Ecevit."

Bakışlarını yüzümde tuttu. Dünkü yalvarışlarıma rağmen beni bırakmıştı ama bu sefer olmazdı. Fransa'ya ben de gitmek istiyordum. "Bir şeyler yapmaya çalışırım."

Neşeyle şakıdım ve ayağa kalkıp ona yaklaştım. Hızla yanağına öpücük kondurdum. "İşte bu! Biliyorum! Beni bırakmayacağını biliyorum." Yerime kurulurken heyecandan kıpır kıpırdım. "Ne zaman gideriz? Haftaya nasıl? Oraları çok özledim. Acaba sergim ne halde? Stajyerlerim, çalışanlarım... onları da özledim. Allah'ım! Onlara veda bile edememiştim ama sen..."

Duraksayarak ona baktım. "Teşekkür ederim. İçimde kalmamasını sağladığın için teşekkür ederim."

Bana yüzündeki donuk ifadeyle bakıyordu. Bir şey söylemiyordu ama öpücüğümün onu şaşırttığını anlayabiliyordum. Aptal kafam! Ona böyle yaklaşmamalıydım. "Şey... kusura bakma. Çok heyecanlandım..." diye fısıldadım suçlulukla. Ellerime baktım. "Bir daha olmaz."

"Olacak."

"Ne?" dedim başımı kaldırarak.

"Bir daha olacak," dedi sadece. Bakışlarını yüzümden ayıramıyordu. "Seni Fransa'ya götüreceğim ama bu bir daha olacak. Bir daha ve bir daha."

Kocaman gülümsedim. İçimdeki karanlık aydınlanmıştı. "Evet, Ecevit. Seni kandırdım. Bir daha olacak."

Başıyla onaylarken bakışlarını benden almadan kahvesini içti. O kadar mutluydum ki! Yemeğime geri döndüm. Şimdi daha iştahlıydım. Menemen soğuk olsa da içim sıcacıktı.

Ecevit beni dikkatle izlerken telefonuna arama düşünce açtı, bakışlarını benden almadı. "Ecevit Demirhan," dedi sert sesiyle. Ona dönerken yanaklarım şişti. Yemekleri ağzıma tıkmaya çalışıyordum. "Evet." Portakal suyumdan içtim ve kocaman gözlerle ona baktım. "Anladım, başkanım. Bu akşam katılacağız." Gözlerini benden ayırmadan telefonu kapattı. "Cengiz Atabey, akşam herkesi evine bekliyormuş."

Birden gerildim. Kaslarım taş gibi oldu. Ağzımdaki lokmayı yutmak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Ağır ağır çiğnerken büyükbabamın bizi çağırma sebebinin dün geceyle ilgili olduğunu anlamıştım. Büyük ihtimalle Ecevit babamı bilgilendirmişti, babam da büyükbabamı...

"Olur," derken gözlerim masaya takıldı.

Ailemle yüzleşmeye hazır değildim.

Hepimiz büyükbabamın odasındaydık. Amcalarım, halam, babam, annem, yengelerim, Korhan, Ufuk, Ecevit ve ben. Kağan abim görevdeydi. Babaannem, büyükbabamın masasının arkasında kalan, camın önündeki koltukta oturuyordu. Babam ve Selçuk amcam büyükbabamın masasının önündeydi. Büyükbabam masanın başında tek tek hepimize bakıyordu.

Kimse konuşmuyordu. Büyükbabamın konuşmasını bekliyorduk.

Ecevit gerildiğimi anlamış gibi sağ elimi avucu içine alıp okşamaya başlayınca ona döndüm. Bana bakmıyordu. Genellikle odadaki ailemin yüzlerini incelemekle meşguldü. Siyah bir takım elbise seçmişti, bu kadar resmi

olmaktan nefret ettiğini düşünüyordum ama giymişti. Ben siyah, uzun kollu bir elbise tercih etmiştim. Elbisenin kolları da üst kısmı gibi dantelliydi. Üst kısmında dantelin geçtiği siyah bir kumaş vardı fakat kollarımdaki dantellerin altından tenim belli oluyordu. Belimi sımsıkı saran kumaş, kalçamı da sımsıkı sararak dizlerimin üstüne uzanıyordu.

"Dün gece Işıl'a Oğuz'un kolyesini veren bir adam ortaya çıktı," diyen büyükbabamla birlikte gerildim. Ecevit'in parmakları bir an daha sıkı kapandı avucumun üzerinde. Gözleri dondu, sonra hızla büyükbabamın yüzüne çevrildi.

Büyükbabamın lafları karşılığında herkes soğukkanlıydı. Herkesin haberdar olduğunu anladım. Annem ne kadar duygusal olsa da büyükbabamın yanında gözyaşı dökmemeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Duvar gibi suratıyla boynumdaki kolyeye baktı. Benimle göz göze gelince onun acı çeken gözlerini gördüm.

Kardeş acısı kötüydü fakat evlat acısı hiçbir acıya benzemiyordu. Bunu birinci gözden izlemiştim.

"Damat, adamların peşine düştüğünü ve onların Atilla'nın adamları olduklarını söylediklerini iletti," dedi büyükbabam.

Gözlerim kocaman oldu. Bunu bilmiyordum. Şaşkınlıkla Ecevit'e döndüm. O, soğuk bir yüzle büyükbabamı izliyordu. Bana hiçbir şey söylememişti. Dün geceki işi buydu demek. Adamların peşine düşmüştü. O adamların şu an ne halde olduğunu düşününce gözümün önünde yalnızca kanlı sahneler oynadı. Midem kasılınca yutkunarak önüme döndüm.

"Adamlarım ismimi sokak arasında kullanacak kadar aşağılık değiller. Onlar benim adamım değil, olamazlar da. Bu benim ve ailemin itibarına yapılan bir saldırı," dedi babam soğukkanlı bir öfkeyle.

Kadir amcam, "Bir bu eksikti," diye homurdandı. "Bu nasıl bir saçmalık?"

Büyükbabam ona sert bir bakış atınca Kadir amcam yerine sindi. "Biliyorsunuz ki yıllardır ailemizle uğraşan çeteler, insanlar ve karanlık güçler oldu. Bunca zaman hiçbirine boyun eğmediğimiz gibi bundan sonra da eğmeyeceğiz. Işıl'a yapılan saldırının ardından Oğuz'un kolyesinin ortaya çıkması apaçık bir tehdit. Işıl, ailemizin çiçeği. Ona yönelen her tehdit, bize yönelmiştir."

Bakışlarımı yere indirdim. Sülaledeki tek kız torun olarak üzerimdeki baskıyı her daim hissettiriyorlardı. Beni istedikleri şekle sokmak, üstüme titrerken bile fanusumu süslemek derdine düşüyorlardı. Fanusun içinde nefes almak giderek zorlaşıyordu.

Sessizlik tekrar çöktü. Herkes büyükbabamı dikkatle dinliyordu. Ecevit hâlâ yanımda oturuyor, soğuk ve mesafeli duruşunu koruyordu ama elimi bırakmamıştı. Onun varlığı, beni bir nebze de olsa sakinleştiriyordu.

Büyükbabam derin bir nefes aldı, masadaki kalemi eline aldı ve parmaklarını masaya vurarak konuşmasına devam etti. "Her birinizin sorumluluğu var. Ailemizi ve Işıl'ı korumak için."

Ecevit, sanki burada çıkarılması gereken mesajlar varmış gibi bakışlarını ailemin üzerinde gezdiriyordu. Yutkunarak parmağımı Ecevit'in eline sardım. Kendi içimdeki korku ve endişe, onun yanında biraz olsun yatışmıştı ama bu, durumun ciddiyetini değiştirmiyordu. Gözlerim bir an Ecevit'in suratına takıldı. O, bu tür tehlikeleri yıllardır göğüslemiş gibi sakin, her hareketi özenle ölçülmüş gibi dikkatliydi.

Halam, "Biz ailemiz için her şeyi yapıyoruz babacığım. Bu konuda araştırma yapacağımızdan şüpheniz olmasın," deyince ona döndüm.

Kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor, ela gözleri dikkatle parlıyordu. Üstüne geçirdiği kahverengi pantolon, yelek takımı vücudunu sarıyordu. Üzerinde görevini bilen ciddiyeti vardı. Ailemin silahlı kuvvetleri mensubu üyeleri asker olduğunu her halükârda hissettirirdi. Işıl halam da öyleydi. Kafası tamamen görev odaklı çalışırdı.

Oğuz abimin havacı olma isteği, halamdan geliyordu. Halamla arası çok iyiydi ve havacı olmaya karar verdiğini söyleyince halam onun sınavlara hazırlanmasına yardım etmişti. Hafifçe gülümsedim. Halam iyi bir insandı. Ta ki ailesini fiyaskoya sürükleyen o evlilikten sonra kendi kabuğuna çekilene kadar...

Ben küçükken bir işadamı ile evlenmişti fakat adam iflas etmiş, işsiz kalmış, tüm borçlarını Işıl halamın üstüne yıkmak istemişti. Ailemizi büyük bir fiyaskoya sürükleyen bu olay maalesef ki yakın çevremiz tarafından duyulmuş ve ayıplanmıştı. Büyükbabam, babam ve amcalarım ailemizin itibarını zedelediği için halamı boşanmaya zorlamıştı. Halam da bir daha asla evlenmemişti. O zamandan beri ailesi için çabalıyordu. İşi ve ailesi dışında hiçbir şeyi umursamazdı.

"Tanıdığınız tüm güçlere haber gönderin. O gece olanları araştırsınlar. Bize düşen, ailemizin itibarını korumak ve bu adamların kim olduğunu ortaya çıkarmak," dedi büyükbabam. "Gerekirse şehirde taş üstünde taş bırakmayacak, onları bulacağız."

Teoman amcam, "Ben de sergi ile ilgili araştırmalara başlayacağım. Sergiye giriş yapan herkesle görüşülecek. Adamın eşkalini araştırıyoruz," dedi.

"Adamın ismi Asım Taner," dedi Ecevit sert bir sesle araya girerek. İlk kez konuştuğu için herkes onun hiddetine baktı. "Ben araştırdım. Atilla Başkan'ı tehdit eden çetenin eski elebaşı."

"Yani çeteyi biliyoruz ve harekete geçmiyor muyuz?" diye sordu büyükbabam ona korkutucu bir şekilde.

"Yıllar önceki tehditlerle ilgili baba," dedi babam araya girerek. "Tehdit eden adam olduğunu bulmuştuk fakat çete adına hareket ettiğini ve çeteden ayrıldığı için haberi olmadığını söylemişti. Adam birkaç ay şantajdan içeride kaldıktan sonra çıkmıştı."

"Bu o adam mı?" diye soran büyükbabam düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. "Onu öylece saldık mı?"

"İzini kaybetmiştik," dedi Selçuk amcam büyük bir sabırla. "Ne kadar uğraşsak da bulamadık."

"Ve bu adam şimdi mi ortaya çıktı?" Büyükbabam duraksadı. "Yani en başa döndük. Adamı yakalamamız gereken zamana."

"Dün gece Işıl'la konuşan Asım'dı fakat o adamın Işıl'a olanlarla bir bağlantısı olduğunu sanmıyorum efendim." Ecevit'i duyunca korkuyla dikleştim. "Aileniz ile ilgili olduğunu da sanmıyorum. Geçmişte verdikleri mesaj da apaçık bir şekilde Atilla Atabey'e yönelikti. Bu insanların derdi Atabeylerle değil, doğrudan Atilla Başkan'la."

Büyükbabam kalemi sertçe masaya bırakınca çıkan tok sesle birlikte titredim. "Ailemizle ilgili olmadığını mı düşünüyorsun damat?" dedi büyükbabam sert bir sesle. "Sözlerimi boşa mı çıkarıyorsun?"

"Sözlerinizi dinliyorum ve fikir belirtiyorum. Işıl'a verilen kolyenin bağlantısı olabilir ama saldırının doğrudan Oğuz'la bir ilgisi yoktu," dedi Ecevit. "Yanlış açıdan bakıyorsunuz."

Büyükbabamın otoritesine kafa mı tutuyordu? Onun elini sıkarak susmasını işaret etmeye çalıştım ama hiç oralı olmadı.

"Peki sen bizim bakmadığımız hangi açıyı görüyorsun?" diye sordu annem ilk kez araya girerek. "Bunca insanın emin olduğu şeyi göz ardı ettiğine göre bildiğin bir şey var."

"Seçil," dedi babaannem sert bir sesle. Büyükbabamın arkasındaki koltuktaydı fakat bakışları o kadar etkiliydi ki titredim. Bakışlarının hedefi olsam, olduğum yerde küçücük kalırdım. Annem de korktu ama burnunu dik tuttu. "Sen karışma."

"Çocuklarımla ilgili her şeye karışırım, Gülbeyaz Hanım. Bir evladını kaybeden, diğer evlatlarını kaybetmemek için uyku uyuyamayan siz değilsiniz."

Annemin sert sesine karşılık babam ona döndü. Susmasını işaret etmedi, sadece anneme baktı. Annem titrek bir şekilde nefesini verdi. "Benim."

"Gelin," dedi büyükbabam sakin ama fırtına yaratan sesiyle. "Baba lafının üstüne laf mı söylüyorsun sen?"

Annem yalnızca babaanneme laf söylüyordu fakat büyükbabam olayı tamamen kendisine çeviriyordu. Her zaman olduğu gibi.

"Hayır babacığım," dedi annem sessizleşerek. Ellerini önünde birleştirip başını öne eğdi. "Son söz sizin."

Büyükbabam yavaşça Ecevit'e döndü. "Sen ne diyorsun damat?"

Ecevit büyükbabama dikkatle baktı. "Oğuz ile ilgili olanın birkaç kişinin işi olduğuna eminim fakat Işıl'la ilgili olan tamamen kişiseldi. Amaç birini öldürmek değil, göz korkutmaktı. Hem ailenin hem de Işıl'ın."

"Öyle mi?" dedi büyükbabam araya girerek. "Ne için gözünü korkutacaklardı ailemin?"

"Sizin ailenizin değil," dedi Ecevit yavaşça babama dönerek. Dikkati yoğunlaştı. "Atilla Atabey'in ailesinin."

"Ne için gözünü korkutacaklardı kızımın?"

"Işıl'ı ailesinin yanına döndürmek için yapılmış bir saldırıydı. Işıl'ın hayır diyemeyeceği türden bir plandı," dedi Ecevit dikkatle. Babamın kaşları çatılırken amcalarım da dikleşti.

Kadir amcam, "Biz her zaman Işıl'ın burada, yakınımızda olmasını istedik ama bu saldırıyı desteklediğimiz anlamına gelmiyor. Sorumluları bulmak istiyoruz. Işıl bizim korumamızda," deyince ona yavaşça gülümsedim. Benim kötülüğümü düşünmezlerdi.

"Işıl sizin değil benim korumamda, Kadir Bey," dedi Ecevit sertçe. "Ailenizle ilgilenebilirsiniz fakat bu saatten sonra kimsenin Işıl'la ilgilenmesine gerek yok. Ben varım."

Büyükbabam dudaklarında titreyen takdir dolu gülümsemeyle yavaşça koltuğuna yaslandı. Gülümsemesi bir saniye sonra silindi. "O halde bu durumu çözeceksin," dedi emreder gibi. Sesi sert ve keskindi.

"Çözeceğim," dedi Ecevit. Odaya kısa bir an göz gezdirdi ve büyükbabama geri döndü. "Sorumluların çok da uzakta olmadığına eminim."

Büyükbabamın kaşları çatıldı. "Yani diyorsun ki ailemizin etrafında olan birisi Atilla ve çocuklarıyla uğraşıyor. Yanlış mı anlıyorum damat?"

Ecevit kısa bir an bana döndüğünde kalbim ağzımdaydı. Ona baktım korkarak. Hayır, bunu söylememeliydi. Ailemizdeki kimse, kimseye zarar vermezdi. Bunu söylediği an ailemin nefretini kazanacaktı. Zaten herkes

bana karşı yeterince sert ve acımasızdı. Daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyordum.

"Tam olarak ailenizin etrafında olanlar değil efendim," dedi Ecevit bakışlarını benden almadan. "Dışarıdan kimse bu aileye zarar veremiyorsa aileniz kendi içinde birbirine zarar veriyor demektir."

Gocunmadı, korkmadı, çekinmedi. Tek bir cümleyle bizi olası bir silahın ucuna koydu.

"Bu nasıl bir hadsizlik?" diye bağırdı Selçuk amcam. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu, Ecevit?"

"Bu bir şaka, değil mi? Biz aileyiz!" diye bağırdı Korhan.

"Sen ne dediğinin farkında değilsin sanırım. Ailemizin birbirine düşman olduğunu mu ima ediyorsun?" dedi Işıl halam.

"Abi, damadına bir şey söyle!" diye kükredi Kadir amcam, babama dönerek. "Böyle bir insanı nasıl ailemize alırsın?"

"Işıl'ın evleneceği adamdan ne bekliyorduk ki zaten!" dedi Teoman amcam zehir zemberek bir nefretle.

Odanın içinde inanılmaz bir uğultu başladı. Suçlamalar, öfkeler, hakaretler havada uçuşuyordu. Herkes bir ağızdan konuşuyor, ayaklanıyor, bağırıyor, Ecevit'e karşı öfkesini kusuyordu. Ecevit tepkisizdi. Söylenenler onu hiç etkilemiyordu. Onun hemen yanı başında olan ben ise sımsıkı elini tutuyordum.

Kimsenin bizimle sorunu yoksa da artık olacaktı. Ecevit, ailemi birbirine düşürüyordu.

Bunca sesin arasında sessiz olan beş kişi vardı. Büyükbabam, babam, annem, Ecevit ve ben.

Babam konuşmuyordu. Hiçbir şey söylemiyordu, sanki Ecevit'in söylediklerine katılıyordu.

Babaannem ayağa kalkarken büyükbabamın omzuna hafifçe dokundu. Bu küçük hareketinden sonra büyükbabam elini sertçe masasına vurdu. Çıkan tok ses, odadaki tüm fırtınayı dindirdi. Herkesin yüzü kıpkırmızıydı ama büyükbabamın tek hareketi yeterli olmuştu.

"Babacığım, bu söylenenler-"

Selçuk amcamın lafını böldü büyükbabam. "Susun! Herkes yerine otursun!"

Herkes eski yerine usulca kurulurken Ecevit ve onun yanındaki ben, öfkeli bakışlardan nasibimizi alıyorduk. Korku dolu bir nefes alırken sol elimle Ecevit'in koluna tutundum. Titriyordum, vücudumdaki korkuyu durduramıyordum.

Babaannem bakışlarını bana çevirdi. Çocukluğumdan beri onun çok konuştuğunu görmezdim. Sıcakkanlı bir kadın da değildi. Anneme karşı olan davranışlarını gördükçe ondan uzaklaşmıştım. Annem, babaannem yüzünden çokça aşağılanmış, bastırılmış ve susturulmuştu. Eğer gelini onun lafını dinlemezse büyükbabama gider, annemi şikâyet ederdi. Babaannemin otoritesi ağırdı, herkesi yola getirebilirdi. Büyükbabama tek hareketiyle çok şey yaptıracağını iyi biliyorduk.

"Şimdi sen diyorsun ki ailemiz dışarıdan göründüğü gibi değil, öyle mi?" diye sordu büyükbabam sert bir sesle. Odadaki suskunluğu yırtan bir siniri vardı.

"Bunu siz daha iyi bilirsiniz efendim," dedi Ecevit duruşunu bozmadan. "Yoksa neden ailenizi kusursuz göstermek için bu kadar uğraşasınız?"

Büyükbabam ne öfkelendi ne de yumuşadı. "Aile içerisinde sorunlar olabilir evlat. Kardeşler arasında kavgalar olur, tartışmalar olur ama bu ailenin birbirine düşman olduğu anlamına gelmez."

Büyükbabam haklıydı. Küçüklüğümden beri ailemizin çekişmelerine şahit olmuştum.

Amcalarım babamı kıskanırlardı. Babam çetin, kararlı, sorumluluk sahibi, gücü kullanacak biriydi. Dedem de babamdaki potansiyeli harcamamak için herkese üç veriyorsa babama beş veriyordu. Babamın hayatı, büyükbabamın emirleriyle oluştuğu için babam da büyükbabama boyun eğmezdi. Aralarındaki bağ kıskanılacak türdendi.

Üstelik babam amaçları uğruna birilerini yakmaktan gocunmayan bir adamdı. Selçuk amcamla uğraştığı için onların büyükbabamın evinde ettiği kavgaya en yakından şahit olmuştum. Selçuk amcam babama yumruk atmıştı, babam da Selçuk amcamı boğmaya başlamıştı. Onu öldüreceğini düşünmüştüm, ta ki benim onları izlediğimi fark edene kadar...

Teoman amcam, Işıl halamla uğraşır, onun yüzüne hatalarını vururdu. Işıl halam, Kadir amcama öfkeliydi çünkü Kadir amcamın bir kez onun hava üssüne gidip komutanıyla konuşup halamı görevinden ettiğini duymuştum. O dönem, halam emekli olmayı bile düşünmüştü. O da Kadir amcamın ayağını kaydırmıştı, hem de defalarca kez.

Yani... evet, ailemiz birbiriyle uğraşırdı. Hem de kirli oynarlardı ama düşman değillerdi. Büyükbabamın evinde buluşulduğunda herkes güler, şakalaşır, birbirlerini sahiplenirdi.

Amcalarım ve halam, büyükbabamı onaylayarak Ecevit'e döndüler. Sanki *al, bak, gör* der gibilerdi. "Atilla," dedi büyükbabam. "Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Annem ellerini ağzının üstüne kapatmıştı ve gözleri doluydu. Ağlamamak için zor duruyor gibi görünüyordu Babam kısa bir an Ecevit'e ve sonra bana baktı. Soğuktu, hatta yüzü buz gibiydi.

"Damadım şüpheleniyorsa araştırma yapar," dedi babam Ecevit'ten bakışlarını çekmeden. "Ama ailemizde kimse kimseye zarar vermez."

Ne Ecevit'e katıldı ne de reddetti. Bakışlarında Ecevit'e hak verdiğini gösteren kırıntılar vardı. Belki de... Ecevit'in bu düşünceleri sadece kendi düşünceleri değildi. Belki de babamdı ona bu düşünceleri aşılayan.

Burnumdan sert bir nefes verirken sessizdim. Ecevit, "Bunu öğrenmenin tek yolu var," dedi bakışlarını büyükbabama çevirerek. Babamı yok saydığı gözümden kaçmadı. "Saldırı hakkında yakından bilgi edinmeliyim. İzniniz olursa Işıl ile kısa bir seyahate çıkmam gerekiyor efendim. Fransa'ya."

"Hayır," dedi annem direkt. "Hayır, Işıl oraya dönemez."

"Haklısınız, Seçil Hanım. Işıl tek başına oraya dönemez. Kocası varken istediği her yere gidebilir." Bakışlarını babama çevirdi. "Değil mi; Atilla Bey?"

Babamın nefes alış verişleri sıklaştı. Bakışlarını Ecevit'ten alamıyordu. "Doğru," dedi babam soğuk bir sesle. Sesindeki buz sarkıtları Ecevit'i hedef aldı. "Sonuçta kocası sensin. Sen ne düşünüyorsun baba?"

Büyükbabam, "Evet," dedi kısık bir onay sesiyle. "Işıl ile Fransa'ya gidip araştırmalarına devam edersen çabuk sonuç alırsın, Ecevit."

Babamın alnındaki damarın şiştiğini, gözlerinin deli gibi baktığını gördüm. Ecevit'in aklından geçen neydi, bilmiyordum. Tek merak ettiğim babama bile kafa tutacak kadar ne düşündüğüydü.

"Sanırım o zamana kadar herkes söylediğim gibi kolye olayının peşine düşecek. Şimdilik bu kadar," dedi büyükbabam. "Yemeğe geçebiliriz."

Amcalarım, halam, kuzenlerim, yengelerim bize ters ters bakarak odadan çıktılar. Geriye annem, babam, büyükbabam, babaannem, Ecevit ve ben kalmıştık. Ecevit kimsenin çıkmayacağını anlayınca ayaklandı ama büyükbabam, "Otur," diye uyardı sertçe.

Oturmadı, üstelik beni de ayağa kaldırdı. Bacaklarım titrediği için ayakta duramıyordum. Ecevit'in koluna yapıştım.

Aileme kafa tutmasa olmuyor muydu? Gerçekten bu öfkeyle baş edemezdi. Annem edememişti, abilerim edememişti, ben hiç edememiştim. O da edemezdi! En azından ben böyle düşünüyordum ama onun duruşunda sarsılmaz bir kararlılık vardı.

Babaannem, bakışlarını Ecevit'e çevirdi ve kafasını yavaşça omzuna doğru eğdi. "Karşındaki aileden korkmadığını gösterme şeklin bu mu damat?"

deyince kanım dondu. Bakışları direkt üzerime saplandı. Saklanmak istedim. "Bir Atabey olarak kocana karşı aileni savunamayacak kadar aciz misin, Işıl?"

Babaannemin radarına takılmıştım. Hayatımı mahvedecek gibi bakıyordu. Önceden annem ve babam, ailemizin zincirlerine dolanmayayım diye benim için prangayı kendi elleriyle hazırlamışlardı, onlar sayesinde en azından hareket edebiliyordum. Eğer büyük ailemin zincirlerine takılırsam kendimi kurtaramayacağımı babam ve annem kadar iyi biliyordum.

Ecevit'in kolundan çıktım. "Babaanne, ben-"

Babaannem elini kaldırıp beni susturdu. Bakışlarını Ecevit'e çevirdi. "Cevabını duyamadım."

Ecevit kaşlarını kaldırdı. "Herhangi bir şeyden korktuğumu mu düşünüyorsunuz?" dedi aynı babaannemin sesindeki soğuklukla. "Işıl bir Demirhan ve ailesi de benim, Gülbeyaz Hanım. Belli ki sizinle de tanışmamız gerekecek."

Babaannem, büyükbabamın omuzlarındaki ellerini sıkınca büyükbabam, "Araştırmalarını benimle ve Atilla'yla paylaşmanı istiyorum, Ecevit," dedi uyarı dolu bir sesle. "Her ne kadar sen de artık ailemizden olsan da aileme karşı davranışlarına dikkat et."

"Öyle yapacağım efendim," dedi Ecevit saygıyla başını eğerek. Önden yürümeye başlayınca arkasında kaldım. Elini arkaya doğru uzatıp açtı, tutmamı işaret etti. Büyük adımlarla koşup elini tuttum. Büyükbabamın odasından çıktığımızda adımları o kadar büyük ve tehditkârdı ki peşinden koşmak zorundaydım.

Koridorun soğuk havası yüzüme çarptı. "Ecevit," dedim sonunda sesimi bulduğumda. "Ecevit, yavaş yürü." Beni duymuyordu. "Ecevit!"

Bir anda beni belimden kavradı, yanından geçeceğimiz odaya soktu ve kapıyı sertçe kapattı. Sırtım kapının yanındaki duvara dayandığında nefes nefese yüzüne döndüm. Ecevit elini benden çekip duvara dayadı ve yüzüme doğru eğildi.

"Bu evdekiler tehlikeli," dedi boğazdan gelen derin bir sesle. "Bir şeyler biliyorlar. Eminim. Sana zarar verecekler."

"Ailem bana zarar vermez!" dedim nefes nefese. "*Vermezdi.* Sözlerinden sonra bunun böyle devam edeceğini sanmıyorum. Ne yaptığının farkında mısın? Benim için bunu yapmana gerek yoktu. Ailemi karşına almana gerek yoktu, Ecevit!"

Elini duvara vurunca çıkan ses havada şakıdı. Korkarım sandım ama hayır. Öfkesinin bana yönelik olmadığını biliyordum. Ne sıçradım ne de ürktüm. Bu hareketi göğsümdeki ateşi yaktı yalnızca.

"Senin için yapamayacağım bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Gün Işığı, konu sensen kimse önümde duramaz. Soyundan tek bir kişi bile."

İçim titredi. Konu bensem, yakmayacağı hiçbir şey yoktu. Konu oysa, yanmayacağım hiçbir şey yoktu. Korksam bile o ailemi karşısına aldıysa onun yanındaydım. Bir şeyden şüpheleniyorsa bunun boşa kuruntu olmadığını iyi biliyordum. O emin olmadığı hiçbir adımı atmazdı.

Bakışlarım dudaklarına kaydı. Evet, o emin olmadığı hiçbir adımı atmazdı.

Konu bensem kimse önünde duramazdı. Ben bile.

"Çok yanlış bir şey yaptın. Senin tehdit olduğunu düşünecekler," dedim göğsüm hızla inip kalkarken.

"Güzel," dedi sert bir sesle. "İstediğim de tam olarak bu. Kimse seni sahipsiz görmeyecek." Yüzüme biraz daha eğildi. "Kimse ben varken sana zarar vermeyecek."

Sözleri boğazımda düğümlendi. Yüzü öyle yakındı ki, onun öfkesiyle birlikte çıkan sıcak hava yanaklarımı kavuruyordu.

"Elini taşın altına koyduğunun farkında mısın?" dedim kısık bir sesle. Sesim titriyordu ama bu korkudan değildi, içimde büyüyen ateştendi.

Gözleri daha da kararadı. "Farkındayım ve geri dönmeyeceğim. Senin ailene karşı çıkmam gerekiyorsa çıkarım. Onların gözünde sen, ellerinde istediği şekle sokabilecekleri bir parça hamurdan ibaretsin ama benim gözümde..." Yüzünü kulağıma yaklaştırdı ve nefesi tenime değdi. "Sen, benimsin."

Kalbim kaburgalarımı parçalayacak gibi çarpmaya başladı. Söyleyecek tek kelime bulamıyordum. Sesindeki kararlılık, yıllardır boyun eğmeye mecbur kaldığım zincirleri paramparça ediyordu.

Yalnızca ailemin fanusuna ait olduğumu düşünmüştüm yıllarca. Ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşayım o fanustan çıkamamıştım. Fanusumun hacmi genişlemişti ama ben asla Atabey soyisminin ağırlığından kurtulamamıştım.

Ecevit fanusu parçalıyor, beni kolları arasına alıyordu.

"Ecevit," dedim fısıltıyla. Nefes alamıyordum. Nefesi bir santim uzağımdayken yaşamak bile zordu.

Yavaşça benden uzaklaştı, çenemi tutup yüzümü kendisine çevirdi. Parmaklarının sertliğiyle yüzümde bıraktığı his hem sarsıcı hem de güven vericiydi.

"Gerekirse tek başıma tüm Atabeylerin karşısına dikilirim ama seni gölgede bırakmam. Bunu aklından çıkarma, Gün Işığı."

Gözlerim yaşla doldu. Ona bakarken içimde bir şey koptu. Ailemle yıllardır verdiğim sessiz savaşta ilk kez yanımda biri vardı. İlk kez yalnız değildim.

O varsa dünyanın en güçlü insanı bendim. Kimse beni yıkamaz, zincire bağlayamaz, istediği şekle sokamazdı.

Ecevit varsa yakamayacağım hiçbir ateş yoktu. Bana potansiyelimi gösteriyordu. Benim önümde duruyor ama arkasına saklanmadığımı hissettiriyordu.

"O zaman birlikte yakacağız," dedim.

Yüzünde vahşi bir ifade belirdi. Onu tek bırakmayacağımı anladı. Bana vahşi ceylan diyorsa o ceylanın cesaretini de görmeliydi. O bir kaya gibi bana hayat suyundan veriyorsa ben de ondan kopamazdım.

Bakışlarımız buluştu. "Benden kaçmaya niyetin yok değil mi, Gün Işığı?" diye sordu kısık ve neredeyse hırıltılı bir sesle.

Geri dönüşü olmayan bir noktadaydım. Göz ardı edemeyeceğim hiçbir şey yoktu. "Varsın ateşte biz de yanalım. Seninle kül olmak sorun değil."

Dudakları birden dudaklarıma kapandı.

Sert değildi. Aksine, içinde yanan öfkenin altına gizlenmiş derin bir sahipleniş vardı. Kalbimi ellerine emanet etmiştim. Kalbime ne yapacağını iyi bildiğini hissediyordum. O değil miydi kalbimin parçalarını yapıştıran? Ne olursa olsun yine onaracağını biliyordum. Teslim olmaktan gocunmuyordum.

Dudaklarını araladı, başını yana eğdi ve tüm ağzıma sahip oldu. Dillerimiz buluştuğunda iki elimle kollarına tutundum. Sağ elim kavrayamasa da ona tutunacak kadar kararlıydı. Ecevit'in öpüşü derinleştikçe nefesim kesildi. Dudaklarımdaki baskı, nefesimdeki ağırlık, göğsümde dolaşan ayaz... Hepsi bir anda beni içine aldı.

Onunla birlikte yanıyor, onunla birlikte tükeniyor ama aynı zamanda yeniden doğuyordum.

Omuzlarına çıktığını fark etmediğim tırnaklarımı geçirdiğimde bana daha da sokuldu. Gövdesinin göğsüme yaslanışıyla duvarla arasında sıkışmıştım. Dudaklarımdan yükselen inilti, boğazımda saklanmaya çalışsa da dudaklarımızın birleşmesinde yankılandı.

Başını geriye çektiğinde alnı benimkine yaslandı, nefesleri dudaklarımın ucunu yakıyordu. Gözleri karanlık bir ateşle parladı. "Bu ateşten nasibini almaman için her şeyi yapacağım."

Kalbim sanki göğsümden taşacaktı. Bu sefer benim dudaklarım onun dudaklarına uzandı. Öpüşümüz daha sert, daha acımasızdı. Sanki ikimiz de yanmayı hızlandırmak istiyorduk.

Parmakları saçlarıma dolandı, başımı geriye çekip gözlerini yüzüme çevirdi. Sızlayan dudaklarıma, gözlerimdeki titreyişe bakarken yüzü tehlikeli bir ifadeye büründü. "Artık istesen de benden kaçamayacaksın."

Biliyordum. Hem de çok iyi biliyordum ve istemiyordum da.

24. BÖLÜM
"GÜNEŞLER ÇİZDİM TENİNE"

Ecevit Demirhan

Atabeylerin olduğu masayı ateşe vermemek için üstün bir çaba harcıyordu.

Kadir Atabey'i tek yumrukta bayıltmanın hayalini zihninde defalarca kez oynatmıştı. Selçuk Atabey'in boynunu sarmak için sabırsızlanan elleri karıncalanıyordu. Hele Işıl'a laf söyleyen Teoman Atabey'i tekmelerken alacağı keyfi düşünmek bile damarlarındaki kanı hızlandırıyordu. Hala olan Işıl Atabey'i süründürecekti. O kuzenler, Ecevit'ten kurtulamayacaktı.

Bir de Gülbeyaz Atabey vardı. En çok da onunla uğraşacaktı. O yaşlı yılan hem kendisini hem de minik karısını hedef almıştı. Hedef olmak Ecevit için sorun değildi fakat işin içine Işıl girince kimsenin yaşı umurunda olmazdı.

Yemek masasında herkes, az önce yaşanan tartışma hiç olmamış gibi keyifle yemeklerini yiyordu. Sanki dakikalar önce öfkeden bayılacak gibi bağıran onlar değillerdi.

Ecevit onlara benzemezdi. Aralarındaki soğuk savaş saman altından devam edebilirdi. Ecevit onlar gibi olmayacak, kartlarını açık oynayacaktı.

"Gaziantep'te de düğün yapmışsınız, Işıl. Biz de gelmek istedik ama baban gerek olmadığını söyledi. Nasıldı, iyi miydi düğününüz?" dedi Teoman etini ustaca bir şekilde kesip ağzına atarken.

"İyiydi amca. Zaten çok kalabalıktı. Size göre değildi," dedi Işıl şarabından içerken. "Babam da sizin hoşlanmayacağınızı bildiğinden çağırmamıştır," diye de son lafını söyledi. Bu hiç Işıl'ın sözleri değildi. Sanki Ecevit'in ağzından söylenmiş gibi çıkmıştı kelimeler. Seçil ve Atilla, kızlarına çatık kaşlarla baktılar ama yorum yapmadılar.

"Aşk olsun!" dedi Kadir. "Yeğenimizin düğününden hoşlanmamak da ne demek?" Alayla güldü. "Gerçi halan kesin durduğu yerde somurtur, *ne bu gürültü* deyip kaçardı."

"Evet, Kadir," dedi Hala Işıl göz devirerek. "Sen de eminim halay başında olurdun."

Güldü Kadir. "Olurdum tabii! Yeğenimin düğününde halay başı olmayacaksam niye amcayım?"

"Düşündüm de çok komik olurdu!" dedi Ufuk kalın sesiyle kahkaha atarak. "Amcamı halay başında hiç görmedik. Ailemize de sürpriz olurdu."

Masanın başında olan Cengiz Atabey, Ecevit'e baktı. "Ailen nasıl, Ecevit? Bedia Hanım'la Ankara'da tanışmıştık. Çok asil bir kadındı," dedi Cengiz Atabey.

"İyiler, selamları var," dedi Ecevit tekdüze bir şekilde.

"Siz de Antep'in büyük ailelerindenmişsiniz. Annen anlattı," dedi Gülbeyaz. "Bir gün aileni de misafir etmek isteriz."

Bu sıcak davranma, aileymiş gibi rol kesme, galiba sadece yemek masalarında ve toplum içinde yaşanıyordu. Ecevit'in gözlemlerine göre, bu insanların kurnaz bakışlarının altında korkutmak için her şeyi yapabilecek ışıltılar dolanıyordu.

Bir iyi, bir kötü haberi vardı Ecevit'in. İyi haber, Atabeyler istedikleri her şeyi yapabilirlerdi. Kötü haber, Ecevit de her şeyi yapardı.

"Evet, büyük bir aileyiz. Annem konağın başında. Akrabalar, ailemize hizmet ediyor," dedi Ecevit soğuk bir sesle.

"Baban?" diye sordu Teoman Atabey.

Ecevit ona döndü. Düz gözlerle adama baktı. Bu adamı tekmeleyecekti. "Öldü."

Başsağlığı dileyen sesler dolaştı masada. Ecevit başını sallayarak dilekleri kabul etti. Masadakiler aralarındaki sohbete geri döndü. Ecevit, Işıl'ın bakışlarının yüzünde olduğunun farkındaydı. Işıl sağ eliyle yemeğini yiyemediği için sadece içkisini yudumluyordu. Aç karna içmeye devam ederse sarhoş olacaktı.

Ecevit, Işıl'ın tabağına döndü, sessizce bıçağı eline aldı ve kızın etini küçük parçalara ayırmaya başladı. Işıl onun çabasını fark edince o kadar kasıldı ki Ecevit kızın kendi kemiklerini kıracağını hissetti. Etleri parçalamayı bitirdi ama uzaklaşmadı. Çatalına taktığı eti Işıl'a uzatınca masadaki sesler kesildi.

Ecevit sol elini Işıl'ın bacağına koyup onun gevşemesini sağlamaya çalıştı. Öyle de oldu. Işıl yavaşça gevşerken Ecevit'in uzattığı eti ağzına aldı ve

çiğnemeye başladı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Utangaç bir şekilde gülümseyip, "Şey... sol elimle yemekte zorlanıyorum," diye açıklama yaptı ailesine.

"Seni senden çok düşünen kocayı bulmuşsun, Işıl. Çok şanslısın," dedi Teoman. "Baksana, yemek yiyemiyorsun diye lokmalarını hazırlıyor."

"Teşekkür ederim," dedi Işıl utangaç bir şekilde. Ecevit, kızın bacağındaki elini sıkınca Işıl oturduğu yerde dikleşti ve daha sert, kararlı bir sesle konuştu. "Çok şanslıyım."

"Herkesin başına konmaz böyle talih kuşu," dedi Selçuk gülerek. "Bak halana... Otuz yedi yaşında ama hâlâ bulamadı doğru erkeği."

Hala Işıl göz devirip, "Allah'tan sen doğru kadını buldun," diyerek Selçuk'un eşine baktı. Samimiyetsizce gülümsedi. "Değil mi yengeciğim?"

Selçuk'un karısı gerilerek başını önüne eğdi ve sessiz kaldı. Ecevit olanı izlerken bu ailenin derdini çözmeye çalışıyordu. Selçuk'un, Teoman'ın ve Kadir'in eşleri çok fazla konuşmuyordu. Hatta öyle ki gölgede duruyorlardı. Sanki tek amaçları bu insanları bekârlıktan kurtarmak ve çocuk doğurmakmış gibi ruhsuzlardı.

Seçil gölgede kalmayan tek kadındı, dik başlıydı, boyun eğmiyordu. O da büyük bir aileden geliyordu ve bu insanlar gibi sönüp gitmiyordu.

Ecevit tam o an Seçil'in ona baktığını fark edip gözlerini kıstı. Atilla'nın yanındaki Seçil, omuzlarını dikleştirdi. Meydan okur gibi bakan gözlerini çekmeden şarabını içti. Sonra da samimiyetsizce güldü. "Çok mutlu ve huzurlu bir ilişkileri var," dedi Seçil iğneleyici bir tonda. Bakışlarını Işıl'ın halasına çevirdi. "Keşke sana da nasip olsaydı ama herkesin başına gelmiyor işte, Işılcığım. Ben ve kızım şanslı olanlarız."

Hala Işıl gerildi. "Zaten Işıl evlenmeseydi kimse benim dulluğumu bu kadar umursamıyordu ama ne olduysa bir Işıl evlendi, diğeri boşandı diye herkes bana laf sokar oldu," diyerek güldü. "Aileye dul kadın lazımdı, ben de rolü üstlendim. Dua edelim de yeğenim ismini benden aldığı gibi kaderini de almasın, Seçil Hanım."

Seçil samimiyetsizce güldü. "Sanmıyorum."

Gülbeyaz ters ters gelinine baktı. Sesi buz gibiydi. "Atilla da sana deli divane âşık olmadı ya, Seçil. Sen de kızın kadar şanslı değildin. O âşık olmuş söylenene göre. Değil mi?"

Seçil, kaynanasına cevap vermemeyi seçince Atilla konuştu. "Karımla birbirimizi seviyoruz anne. Sonuçta aşk biter, sevgi kalır. Babamla sizde olduğu gibi."

Gülbeyaz, Atilla'ya bakarken saygı duruşuna geçer gibi düzeldi. "Evet oğlum," dedi yumuşak bir sesle. "Nazar değmesin."

"Haftaya çiftliğe gideceğiz," dedi Cengiz Atabey. Herkes başıyla onaylarken Ecevit umursamadı. "Ecevit, Gülbeyaz Hanım'ın doğum gününü her sene çiftlikte kutlarız," deyince Ecevit mecburen bakışlarını Cengiz Atabey'e çevirdi. "O zamana kadar işlerinizi halledin. Çiftlikte olun."

Ecevit tam bir şey diyecekti ki Işıl, bacağının üstünde duran elini sağ eliyle tuttu. Sıkamadı ama dokunması bile yetti. Ecevit bakışlarını minik karısına çevirdi, birkaç saniye Işıl'ın gülümseyen güzel yüzünü izledi. Sonra gözlerini büyük Atabey'e kaldırdı. "Tabii efendim. Haftaya orada olacağız."

Atilla Atabey, "Bu tatil çok uzun sürmesin," dedi kesin bir sesle. "Ben jeti sizin için hazırlatırım birkaç güne. Fransa'da işlerinizi halledip hemen dönersiniz."

Ecevit konuşacaktı ki Işıl araya girdi. "Evet babacığım. Öyle olacak. İki günlük bir iş tatili."

Ona dönünce Işıl, sanki masada yalnızlarmış gibi Ecevit'in elinin üstüne bir yuvarlak çizdi. Dokunuşları yavaş ve tahrik ediciydi. Ecevit dudaklarını araladı ama konuşamadı. Bakışları bir anlığına alevlendi.

Işıl gülümseyerek bardağını aldı. Bardaktan bir yudum içti, sonra şarabın izini silmek ister gibi diliyle dudaklarını yavaşça ıslattı. Bu masum hareket, Ecevit'in göğsünde bir düğüm yarattı. Dün gece ve sadece bir saat önce öptüğü dudaklar kurnaz bir şekilde kendisine göz kırpıyordu. Işıl yavaşça dudaklarını bastırıp kısık bir nefes sesi çıkardı.

Ecevit'in çiğnediği lokma boğazına takıldı. Bir kez öksürdü ve sonra şaraptan içti. Ani tıkanıklığı kimse fark etmedi. Işıl hariç.

Masumca gülümseyen Işıl, kocasını susturmanın zaferiyle şarap bardağını masaya bıraktı. Ecevit'in parmakları kızın bacağından yukarı doğru yavaşça ilerlediğinde Işıl'ın kalbi hızlandı. Ecevit'in eli yukarı çıktıkça Işıl'ın nefesi kesiliyordu. Masanın ortasında, herkesin içindeyken Ecevit'in bu cüretkâr tavrı karşısında eli ayağına dolandı.

Kızın bacak arasına elini kaydırınca Işıl ne olduğunu anlayamadı. Ecevit ise kızın daha önce yapmadığı kışkırtıcı davranışlarına karşılık vermenin keyfiyle Işıl'ın kulağına eğildi. "Susturma yöntemin hoşuma gitti." Sesi göğsünden gelen karanlık bir uğultu gibiydi.

Kızın cesaretini tebrik etmeliydi ama Işıl'ın her istediğini yapacağını düşünmesini de istemezdi.

Işıl yerinde rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. Ecevit'in eli ateşini çıkarıyordu. Boğazını temizledi. "Ne yapıyorsun? Ailem burada," diye fısıldadı Işıl.

"Ve?" dedi Ecevit.

"Elini çek."

"Çektir."

Işıl, gözlerini kısıp Ecevit'e baktı. Sonrasında yavaşça öne doğru eğildi, şarap bardağını aldı ve elinden kaymış gibi Ecevit'in gömleğine döktü. Ecevit, "Siktir!" diye boğazdan gelen bir sesle hırıldadı. Ayağa kalkınca elini de çekmiş oldu. Masanın etrafındaki herkesin başı onlara döndü.

Işıl sahte bir şaşkınlıkla ayaklandı. "Ecevit! Elimden kaydı! Gömleğin... Hay Allah!" diyerek gömleği çekiştirdi. Bakışlarını ona çevirip kurnaz bir şekilde gülümseyince Ecevit şok oldu. "Kusura bakma hayatım."

Ecevit başını tehditkâr bir şekilde salladı. Bu, *sen göreceksin* mesajıydı.

"Basit bir şarap, bir şey olmaz," dedi Cengiz Atabey ağır sesiyle. "Çalışanlar bir gömlek getirir şimdi. Elif!" diyerek çalışanlardan birine seslendi.

Ecevit, "Aslında..." dedi karısından bakışlarını çekmeden. "Doyduk biz. Değil mi, Işık?" Işıl titreyerek bir ailesine, bir kocasına baktı. Çaresizce başını salladı. "Başka bir şey yoksa evimize geçelim efendim."

Cengiz Atabey birkaç saniye düşündü, sonra masaya bakarak başını salladı. "Başka bir şey yok. Gidebilirsiniz," dedi.

Atilla Atabey'in çenesindeki kaslar gerilmiş, dişleri sıkılmıştı. Kızıyla damadı arasındaki yakınlık gözüne batıyordu. Ya Ecevit rolünü iyi oynuyordu ya da aralarında gerçekten de bir şeyler vardı. Zaten bu hayvan, nikâhın sonunda kızını öpünce beyninde şimşekler çakmıştı. İmam nikâhını boşuna kıydırmamıştı. Hele o Antep'teki düğünde ettikleri dans sırasında kızını Ecevit'in elinden çekip almamak için zor durmuştu. Şimdi de aynısını hissediyordu. Işıl'ı Ecevit'ten almak istiyordu.

Küçük ve bir tanecik kızının kalbinin kırılmasını istemiyordu. Bu evliliğe karar verdiğinde Ecevit ile bu yakınlığı yaşamayacaklarına emindi fakat artık hiçbir şey düşündüğü gibi gitmiyordu.

Ecevit, karısının elini tutarak masadan uzaklaşacakken, "Ecevit," dedi Atilla araya girerek. "Yarın ofisime uğra. Konuşmamız gereken şeyler var."

Ecevit yavaşça Atilla'ya döndü. "Uğrayacağım, Atilla Bey."

Işıl'ı da peşinde sürükleyerek evden çıktı.

Yol boyunca Ecevit de Işıl da sessizdi. O gerici evden çıktıkları için şükredecek haldelerdi.

Arabayı bırakıp eve yürürken arkasından gelen ince ses kulaklarına çarptı. "Buraya ne oldu?" diye seslendi Işıl. "Ecevit! Buraya ne oldu?"

Ecevit omzunun üzerinden bile bakmadı. "Önemsiz."

Dün gece adamı arabaya vurdurunca olmuştu ama önemi yoktu, sanayiye gidip birkaç saniyede hallettirirdi.

"Göçmüş!" dedi Ecevit'in arkasından koşarken. Korumalar da arabalarını durdurunca Işıl onlara baktı. Resmen sürekli dışarıda nöbet tutuyorlardı. Onlara bir ara ikramlık bir şeyler yapmayı aklına koydu.

Ecevit ve Işıl kapıdan içeri girince Güneş ve Gece üstlerine atladılar. Işıl, Gece'nin başını okşarken, "Birkaç saatliğine gittik. Bizi mi beklediniz?" diye sordu. Gece havladı. "Anneyle babayı özlediniz mi bakayım siz?"

Ecevit, "Şöyle söyleme. Ben babaları değilim," dedi sert bir sesle. O rolü üzerine almak istemiyordu. Güneş sürekli pantolonuna dokununca ayağıyla uzaklaştırıp birkaç adım attı. Güneş yine Ecevit'in paçalarına yapıştı.

Işıl, "Evet, öylesin. Onlar bizim çocuklarımız," diyerek onu umursamadığını belli etti. Ecevit bakışlarını ona çevirdiğinde Işıl'ın masada yaptıklarını hatırladı. Susturmak için yapmıştı ve Ecevit de susmuştu. Bunun bir karşılığı olmayacağını düşünüyorsa minik karısı yanılıyordu. Beyaz gömleğine ve tenine yayılmış kurumuş şarap onun öfkesinin lekesi gibiydi.

Işıl'ın da aklına olanlar gelmiş olmalı ki birden ayaklandı. "Sabahtan yarım bıraktığım bir tuval vardı. Ben ona devam edeyim." Ecevit'in eli koluna kapandığında kızın ince bedeni koca adamın göğsüne çarptı. Onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. "Ecevit, tuval-"

"Kirlettiğin gibi temizle," dedi Ecevit sert bir sesle. "Sonra devam edersin tuvaline."

Şaşkınlık, korku ve utanç kızın yüzüne aynı anda yayıldı. Ecevit onun titreyen dudaklarına değil, gözlerinden kaçmayan cesaretine takıldı. İçindeki sertlik işte o cesaretten besleniyordu. "Ecevit..." dedi Işıl fısıltıyla. "Ben sadece susman için..."

"Sustum," dedi Ecevit de Işıl'ın saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Sıra sende. Temizle beni."

Sesi, yakınlığı ve hareketleri kızı zorlamak için bilerek dikkat ettiği detaylardı. Işıl'ı zorlamayı seviyordu. Kızın utandığı zamanlarda bile gözlerini kaçırmaması onu sertleştiriyordu. Yine... onun ıslak dudakları, kızaran teni Ecevit'in bacak arasını sızlattı.

"Tamam," dedi Işıl titrek bir sesle. Şaraptan dolayı çakırkeyifti ama bilinci yerli yerindeydi. Gözlerini Ecevit'in gözlerinden çekmedi. "O zaman sen odana geç. Ben de mendil alayım, geliyorum," diyerek uzaklaşacaktı ki Ecevit izin vermedi.

Onu kolundan tutup tekrar kendisine çekti. "Atölyende heykellerin için kullandığın su ve sünger var," dedi boğazdan gelen bir sesle. "Onlarla temizle."

Işıl'ın dudaklarından aciz bir nefes döküldü. Ecevit atölyesine sürekli uğramazdı ama her detayı çok iyi hatırlardı. Söyleyeceği cümleyi bakışlarına sakladı.

Senin hakkında her şeyi bilirim, Gün Işığı. Detaylara dikkat eden yalnızca sen değilsin.

Işıl başıyla onayladı ve yutkundu. Ayağındaki topuklu ayakkabıları çıkardığında aralarındaki boy farkı arttı. Dudaklarını ıslatarak başını eğdi ve küçük adımlarla atölyesine yöneldi. Çantasından çıkardığı anahtarla atölyesinin kapısını açarken Ecevit baştan aşağı onu süzdü.

Kapıyı açıp içeri girdikten sonra kürkünü kenara bıraktı. Ecevit de ceketini Işıl'ın kürkünün üstüne koydu. Bu, çocuksu bir sahiplenme, ilkel bir işaretleme gibiydi. İlkokulda hoşlandığı kızın montunun üstüne montunu asan küçük bir çocuktan gelen istekti.

Senin üstüne ne gelecekse önce benim üstümden geçer.

Beyaz gömleğinin kol düğmelerini çözerken Işıl daha bu sabah tazelediği su dolu kâseyi ve hiç açmadığı süngeri aldı. Süngeri paketinden çıkarırken elleri titriyordu. Kâseyi masanın üstüne koydu. Ecevit'e döndüğünde onun öylece durduğunu gördü.

"Şey... düğmelerini açabilirsin," diyerek süngeri suya daldırdı.

"Sen açacaksın," dedi Ecevit sakin bir sesle. "Temizleyeceksen her aşamasını sen yapacaksın."

Işıl yavaşça süngeri suya batırdı. Parmakları titriyordu. Islak süngeri sıktığında kâsenin içine damlalar düştü. Derin bir nefes alıp güç bulmaya çalıştı. Süngeri bıraktı ve adımlarını ağır ağır Ecevit'e doğru attı.

Ecevit kıpırdamadan bekliyordu. Omuzları dikti ve ellerini pantolonunun cebine sokmuştu. Meydan okuyan bir heykel gibi duruyordu. Onun sabrı, kızın titreyen parmaklarıyla daha lezzetli oluyordu.

Işıl yavaşça onun önünde durdu ve titrek parmaklarını gömleğin yakasına götürdü. İlk düğmeyi çözdüğünde kalbinin sesi odada yankılandı. Her düğmede parmaklarının titremesini durduramadı. İkinci düğmede nefesi hızlandı. Üçüncüde dudaklarını ısırdı. Dördüncüde gözlerini kaldırmaya çalıştı ama Ecevit'in bakışlarına takılıp başını eğdi.

Beşinci düğmeyi açamadığı için utandı. Beşinci düğme tam şarabın döküldüğü yerdeydi, Ecevit'in karnının üstünde. Ecevit'in nefesi hafifçe yüzüne vurunca başını eğdi, dudaklarını ısırdı.

Kızın utancıyla birlikte büyüyen arzusu kendi damarlarına işliyordu. Bu, onun için oyunun en eğlenceli kısmıydı.

"Devam et," dedi Ecevit sabırsız bir sesle.

Işıl'ın parmakları çıplak tenine dokunduğu an, Ecevit'in kasları istemsizce gerildi. Göğsündeki damarlar belirginleşti. Hem kızın dudaklarından hem de kendi boğazından kısık bir nefes kaçtı. Işıl gözlerini kaldırıp yüzüne baktığında Ecevit'in bakışları daha da kardı. Beşinci düğme çözüldü. Sonra altıncıya geçti ama parmakları tereddütle yavaşladı.

Ecevit elini onun elinin üstüne koyup, "Bitir," diye fısıldadı. Sabrı taşmak üzereydi.

Son düğme de çözüldüğünde gömlek iki yana açılmıştı. Ecevit kollarını yana bırakarak kendini savunmasız gösterdi. Kızın bakışlarının göğsünden karın kaslarına kaydığını gördü. İşte o gözlerdeki utangaç hayranlık, Ecevit'in damarlarında zehirli bir keyif gibi dolaştı.

Işıl tam arkasını dönüp süngere yönelecekti ki Ecevit onu elinden çekerek kendisine döndürdü. "Önce çıkar," dedi.

Işıl bayılacakmış gibiydi. Bacakları kendisini taşıyamıyordu sanki. Hisleri çok yoğundu. Tam şu an bayılacak gibiydi. Başıyla onaylayarak gömleği çıkarmaya çabaladı. Omuzlarını sıkan gömleği çıkarmak için kumaşı tuttu ama eli Ecevit'in omuzlarındaki yanık izine temas etti. İkisi de aynı anda kasıldı. Bakışları çarpıştı.

"Daha önce de dokundun," diyen Ecevit kızın yüzünde gezdirdi bakışlarını. Kız niye geriliyordu? Acıyor muydu? Rahatsızlık mı duyuyordu? Tiksiniyor muydu? "Sorun ne?"

"Orada olmaya devam etmesi," dedi Işıl yutkunarak. "Hep orada olacak olması."

"Yara görünmese de oradadır," dedi Ecevit gözlerini kısarak. "Buna alıştım."

"Benim de alışmam gerekiyor sanırım."

Işıl gömleği çıkardı ve yere, kurumuş kil kalıntılarının arasına bıraktı. Süngeri tekrar eline aldı, Ecevit'in karnını silmeye başladı. Damlalar Ecevit'in karın kaslarının arasından süzülüp pantolonunun içinde kayboluyordu.

Işıl gözlerini sımsıkı kapatıp derin bir nefes alırken Ecevit'in nefesi boğazına sıkıştı. Gözlerini kısmadan ona baktı. "Kirini temizle," dedi boğuk bir sesle. "Dudaklarını tercih etmemi istemiyorsan, elini hızlı tut."

Kızın, üstündeki etkisi yadsınamazdı. Işıl kurumuş şarap izlerinin silindiğine emindi ama yine de süngerin ıslattığı tende parmaklarını gezdirdi. Ecevit başını hafifçe geriye attı ve dudaklarından boğuk bir nefes çıktı. Kesinlikle dudaklarını tercih ederdi. Orada, hatta belki biraz daha aşağıda.

"Dokunuşların... ateşi körüklüyor." Işıl'ın eli adonislerine değdiğinde kızın elini yakaladı sertçe. Turuncu gözlerine alevlenmiş acı kahve gözleriyle baktı. "Bana kontrolsüzlüğü hatırlatıyorsun, Gün Işığı."

Işıl süngeri Ecevit'in karnına bastırdı ve dudaklarını ıslattı. "Niye kontrollüsün?" diye fısıldadı cesaretle. "Dudaklarımı kullanırsam ne olur?"

Komikti. Onun bu meydan okuyan sözleri, bunca zaman duyduğu her şeyden daha komikti.

Ecevit boğazdan gelen karanlık bir sesle güldü. "Yine konuştun," dedi alayla. *Yine saçmaladın.* Konuşmasından rahatsız değildi, kızın saçma konuşmasından bahsediyordu. "Ne dediğini bilmiyorsun."

"Gayet de biliyorum," dedi Işıl cesurca. Parmaklarını Ecevit'in derisine bastırdı. "Sen biliyor musun?"

Ecevit'in gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. Dudaklarının kenarında küçümseyen ama aynı zamanda karanlık bir gülümseme belirdi. Onun sözleriyle cesaret bulmuş Işıl, bakışlarını kaçırmadı. "Bakışlarına bakılırsa ya çok korkusuzsun ya da kafayı yedin, Atabey Prensesi." Başını yavaşça omzuna yatırdı ve kızın yüzüne baktı. "İlk seçenek değil çünkü korkuyorsun. Sen kafayı yemişsin."

"Korkak olan sensin, unuttun mu?" dedi Işıl sırıtarak. Ecevit, kızın bu cesareti nereden bulduğuna emindi. Bu cesareti ona veren Ecevit'ti. Onu korkusuz, vahşi, savaşçı diye etiketleyen kendisiydi. "Olacaklardan korkan sensin. Reddetmemiştin."

Ecevit, kahkaha atmaktan çok, öfke ile tutku arasında sıkışmış bir ses çıkardı. "Bana meydan mı okuyorsun, vahşi ceylan?"

Işıl bu hitaba bayıldığını belli eder bir şekilde gülümsedi. "Belki de."

Ecevit başını iki yana sallayıp kızı kendisine çekti. Aralarındaki sünger sıkıştığı için su damlaları ayaklarının dibine süzüldü. Sular Işıl'ın çıplak ayaklarına dokunurken Ecevit'in zihninde tek şey vardı, kendi sertliğinin kızın karnına baskısı.

Kızın hissetmesini istedi. İhtimali bile sinirini bozuyordu ama alev tek taraflı olabilirdi. Işıl hangi ateşe yürüdüğünü iyi bilmeliydi. Üstelik Ecevit yıllardır bir kadınla yakın temasta bulunmamıştı. Yıllar önce bu tarz hisleri kilitlediği kutu açılırsa ikisi de nasibini alacaktı.

"Bu tarz şeylere açık değilim," dedi sert bir sesle.

"Kapalı da görünmüyorsun," dedi Işıl bakışlarını ısrarla onun gözlerinde tutarak.

Ecevit eğildi ve kızın boynuna doğru nefesini verdi. En sevdiği yer şüphesiz burasıydı. Kızın kokusunun yoğun olduğu bu nokta... Onun boynu

Ecevit'in zayıf noktasıydı. Bu koku, bu zarafet, bu yumuşak ten zincirlerini tehdit ediyordu.

"Kilitlediğim kutunun anahtarını buldun," dedi Ecevit tok bir tonda. "Açma, Işık."

"Artık kilitli kalmasına gerek yoksa?" dedi Işıl inatla. "Ya kutuyu açmak istiyorsam?"

Ecevit'in damarlarındaki ateş kabardı. Açarsa olacaklardan sorumlu değildi. Bacak arasındaki sızlamayı bitirecek bir fikri vardı ama erkendi. Kendisi için de minik karısı için de... Önce kızın alışması gerekiyordu.

Ecevit onun yanağını okşadı ve bir adım geri gittikten sonra derin bir nefes aldı. Başını iki yana sallayıp kendi sabrını zorlayarak Işıl'ın sabah başladığı tuvale döndü. Tuval de sayılmazdı. Büyük bir tuval boyutunda kesilmiş aynaydı. "Bu muydu tuvalin?"

Işıl dişlerini sıktı. "Yine karanlığına dönüyorsun. Benden kaçıyor musun, Ecevit?"

Ecevit alayla ona baktı ama bir şey demedi. Şövaleyi dikkatle kenara çekti ve Işıl'ın küçük, kirli koltuğunun önüne oturdu, sırtını Işıl'ın olduğu tarafa döndü. Işıl onun ne yaptığını anlamadığı için öylece kalakaldı. "Ne yapıyorsun Allah aşkına?"

"Yarama alışman gerekiyor. Alışman için sana fırsat veriyorum," dedi Ecevit omzunun üzerinden bakarak. "Yeni tuvalin benim."

Işıl heyecandan titredi. "Nasıl yani?"

"Çiz," dedi Ecevit yüzünü duvara dönerek. "Orada olmasına alış."

"Seni kirletmeme göz mü yumacaksın? Sonra temizlememi mi isteyeceksin?"

Ecevit bakışlarını ona çevirmedi. "Hemen temizlemeyeceğim."

"İstediğimi çizebilir miyim?" Ecevit başıyla onayladı ve karşıya baktı. "Şarkı açabilir miyim?"

Ecevit'in karnı taş gibiydi. Ereksiyonu canını yakacak kadar şişmişken kızın ne bok yediği umurunda değildi. İsterse eline jilet alıp tüm sırtını baştan sona çizebilirdi. Acı hissetmeyeceğine yemin edebilirdi.

"Aç."

Işıl süngeri masanın üstüne fırlattı. Koşarak çantasından telefonunu aldı. Boyaları hazırladı, fırçalarını aldı. Tekerlekli düzenleyicisine gerekenleri koyduktan sonra koltuğa bağdaş kurarak oturdu. Telefonundan şarkı seçerken derin bir nefes aldı. Yavaş, yumuşak, Ecevit'in ruhunu bayan şarkılar başlamış oldu.

Yavaşça fırça darbelerini attı. Küçük bir ressam gibi kendini işe verdi. Koltukta oturmasına rağmen Ecevit'le aynı boydalardı. Bu da fırçasını hareket ettirmekte zorluk çekmesine sebep oluyordu.

Koltuğunu kenara ittirdi, elbisesinin eteklerini baldırlarının altına kadar çekti ve Ecevit'in arkasında diz çöktü. Ecevit onun ne yaptığını anladığı için sessizdi. Kızın, yarasının üstünde gezinen parmaklarını hisseder gibiydi. Okşuyor, fırçalarını dokunduruyordu.

Bazen omuzlarında kızın nefesini hissediyordu. Işıl her ne yapıyorsa çok dikkatliydi. Her şeyiyle kendini vermişti. Ecevit onun çabasına gülümsedi ama bunu dudaklarını birbirine bastırarak gizlemeye çalıştı. Kız görmezdi ama yine de...

"Gülümsüyor musun?" diye sordu Işıl birden kafasını Ecevit'in omzunun yanından çıkararak.

Ecevit'in kaşları çatıldı. "Hayır."

"Huylandın mı?"

"Hayır."

"Gıdıklandın mı?" Cevap gelmedi ama anlamıştı. "O zaman niye gülümsedin?"

"Gülümsemedim."

"Hayır, gülümsedin. Hissettim," dedi Işıl kıkırdayarak. Çocuksu bir hevesle üsteledi. "Gülümsedin mi?"

"Hayır."

"O zaman yaran mı acıdı?"

"Hayır," dedi Ecevit. Sabrı daralıyordu. "Nereden çıktı bu şimdi?"

"Sırtın kasıldı," dedi Işıl kafasını geri çekerek. "Canını mı yaktım? Ondan mı kasıldın?"

"İşine dön, Gün Işığı."

Işıl omuz silkerek işine döndü. Ecevit öyle diyorsa... öyleydi. Tam o sırada hiç Işıl'ın tarzı olmayan bir şarkı çaldı. Ecevit'in kaşları çatıldı ve bakışlarını şarkıyı görecekmiş gibi telefona çevirdi.

Sevgilim, sevgilim
Bak yine şafak söküyor
Sevgilim, sevgilim
Bak yine sabah oluyor

Ferdi Tayfur, Sabahçı Kahvesi.

Ecevit hareket edince Işıl, "Kıpırdama, Ecevit. Tuvallerim kıpırdamaz," dedi ama onun neden hareket ettiğini anlayınca gözleri kocaman oldu. *Şarkı!*

"Pardon, araya kaynamış."

Şimdi sen kim bilir ne duygulardasın
Belki de en güzel uykulardasın

Ecevit'in en sevdiği şarkıcı Ferdi Tayfur'du ve bunu bilen Işıl, belli ki kendi tarzının arasına bir adet Ecevit'in sevdiğinden eklemişti.

Işıl şarkıyı değiştirmek için telefonuna uzandı ama Ecevit onu bileğinden tutarak durdurdu. "Çalsın."

"Ben... yani nasıl oldu hiç anlamadım. Dinlemem ben aslında Ferdi Tayfur." Yakalandığı için dudaklarını ısırdı. "Herhalde karışık çalıyor liste. Yoksa bu listede ne arasın? Benim tarzım değil bir kere!"

"Benim tarzım," dedi Ecevit. "Açıklama, Işık. Biliyorum. Bırak, çalsın."

Kızın yaptığı her şeyi görüyordu. Kızın bilerek koyduğunu, onun sevdiği şeyi unutmamış olduğunu biliyordu. Açıklamaya gerek yoktu.

Işıl dudaklarını ısırarak salaklığına yandı. Ecevit ise... bu sefer gerçekten gülümsedi. Biri -ki öylesine biri değildi- sevdiği bir şeye değer veriyordu. Unutmamış, Ecevit'in tarzı olan ağır şarkıyı dinlemeye çalışmıştı kız.

Sevgilim, sevgilim
İnan ki çok özledim seni
Dışarıda hafiften yağmurun sesi
Gözümde aşkımın hasret nöbeti

Şarkılar değişti, birkaç şarkıyı daha birlikte dinlediler ama hiçbiri Ecevit'e Ferdi Tayfur dinledikleri an gibi bir huzur vermedi. Sanki o an gönülleri birbirine daha da yaklaşmıştı.

Işıl tuvalinden memnunmuş gibi son dokunuşlarını parmaklarıyla yaptı. Ecevit'in yarasını okşadı, yavaş yavaş alıştı yaralara. Ecevit yine kasıldı çünkü kızın dokunuşları cidden kaslarını zorluyordu.

Işıl eğildi ve eserine gururla baktı. "Bitti," dedi sonra. Ayağa kalktı ve Ecevit'in önüne geçti. Gözlerinde ışık vardı. Elini uzattı. "Gel, göstereyim!"

Ecevit onun elini tutup ayağa kalktı. Işıl atölyeden çıkmadan önce aynayı aldı. Birlikte yatak odasına geçip aynanın önünde durdular. Işıl atölyeden aldığı aynayı başının üstünde kaldırdı ve Ecevit'in sırtını gösterdi. Sağ elini biraz zorladı ama başardı.

"Görüyor musun?"

Ecevit'in gözleri kızın tuttuğu aynadan sırtını buldu. Sırtında, kızın ellerinden çıkan bir sanat vardı. *Güneşin, rengin, nefesin sanatı.*

Gece vardı ama artık zifiri değildi. Ayın etrafını sarmış, silik ışığını gölgeleyen beş küçük güneş vardı. Dallarında çiçek açmış ağaçlar, toprağa serpilmiş renkli yapraklar, parlak çiçekler...

"Gördüm," dedi Ecevit.

Teninde daha önce hiç bu kadar renk taşımamıştı. Turuncu, sarı, pembe, kırmızı, mavi, yeşil, beyaz... Tenine bahar dokunmuştu sanki.

Işıl kolu ağrıdığı için aynayı indirdi. Gözlerinde hem gurur hem de korku vardı. Sağ elini zorlasa da canı yanmıyordu. Ecevit yavaşça arkasını döndü ve kızın yüzüne baktı. "Ne demek bu şimdi?"

"Karanlıkta kalmış baharın aydınlanmış, Ecevit," dedi Işıl gülümseyerek. Parmak uçlarını Ecevit'in omzuna dokundurdu. "Şimdi çiçekler açıyor. Açsın diye beş güneş. Sabahın beşiymiş. Gün, geceyi yenmiş."

Ecevit'in yüzü taş kesildi. "Karanlık insanın gerçeği."

"Bana da mı karanlık?" Işıl'ın yüzündeki gülümseme düştü. "Güneşler çizdim tenine, çık karanlıktan."

Ecevit bir adım yaklaştı, gözleri Işıl'ın gözlerine çakılıydı. Elini kaldırıp kızın parmaklarını tuttu, yavaşça aşağıya indirdi. Sesindeki ton, fısıltıdan biraz daha güçlüydü. Kapkara bir uyarı vardı. "Hep aydınlatmaktan bahsediyorsun. Benim karanlığım senin güneşlerini söndürürse?"

Yutkundu Işıl. "Olsun," dedi boğazı düğümlenirken. "Taşırım, Ecevit. Yaranı gördüm, hissettim, taşınmayacak bir şey değilmiş. Yaran da sen de varsın işte. Taşırım."

"Benim taşıyamadığımı sen nasıl taşıyacaksın?" dedi burnundan verdiği nefesle.

"O zaman şafakta buluşuruz. Ne sen söndürürsün ne de ben yakarım," dedi Işıl gülümseyerek. Gözünden bir damla süzüldü. "Ben senin karanlığına alışırım, sen benim ışığıma. Olur ya, Ecevit... Olmaz mı? İmkânsız mı ki?"

"Böyle olmamalıydı," dedi Ecevit gözlerini kapatarak. Derin bir nefes aldı. "Böyle olmayacaktı. Bu iş buraya gelmeyecekti aslında." Bu yalnızca hatırlatmaydı. Kendisine hatırlatma.

Atilla'nın sesini zihninde duydu ama kelimeleri yuttu. Artık faydası yoktu.

"Ama oldu," dedi Işıl. "Kaybettik, Ecevit. Kader planını yaptı. Yenildik. Geri dönüşü yok bunun. En azından bir yıl sonra-"

"Bir yıl iptal." Ecevit'in sesi bıçak gibiydi. "Bir yıl diye bir şey yok."

Işıl'ın yüzünde güneş patladı. İstediğini almanın heyecanıyla dikleşti. "Yok mu? Yani bir yıl sonra boşanma-"

"Hayır," dedi Ecevit onu belinden kavrayarak. Kızın boynundaki kolyeye baktı ve gözlerini kapattı. Gözkapaklarının ardından bir ateş geçti. Ateş, uçurumdan yuvarlanmış arabanın içindeydi. Gözlerini tekrar açtığında ateş sönmüştü. "Bir yıl yok. Unut onu."

"Unuttum," dedi Işıl gülümseyerek. "Unuttum bile. Bir yıl yok."

"Güzel," diyen Ecevit başıyla onayladı. "İtlerin yemeğini verip üstümü değiştireceğim." Işıl başıyla onayladığında arkasını dönüp odadan çıktı.

Işıl, Ecevit'in sırtındaki güneşlere bakarak gülümsedi. Karanlığa bahar gelmişti, bu büyük bir gelişmeydi.

Ecevit, yukarı çıkarken yüzünü buruşturdu. Tuvalette işini hallederken haline lanetler etti. Rahatlamazsa bu geceyi bitiremezdi. Odasına geçip altına bir pijama altı geçirdi ve sonrasında sırtını döndü. Boya kurumamıştı ama bozulmamıştı da. Tişörtü eline aldı, üstüne geçirmedi. Geçiremezdi.

Işıl'a karşı koymak gün geçtikçe zorlaşıyordu. Artık ona karşı duvarları yoktu. Yerde molozlar vardı ama duvar namına bir şey kalmamıştı. Yüzünü sertçe sıvazlayıp odadan çıktı.

Salona girip köpeklerin mamalarını verirken düşünceleri ağırlaşıyordu. Güneş ve Gece'nin ağızlarına aldığı mamaların çıkardıkları tıkırtılar, zihninde zaten dönüp duran seslere karışıyordu. "Yavaş çiğneyin şunu," dedi öfkeli bir sesle. "Önünüzden kaçıyor sanki."

Gece ve Güneş hiç oralı olmadılar. Ağızlarındaki mamaları yere düşürünce Ecevit göz devirdi. O itlere temizletecekti oraları. Kafasını koltuğun sırtına yaslayıp kolunu başının altına koydu ve tavana baktı. Sırtının temas etmemesi için özen gösterdi, boya hâlâ kurumamıştı.

Fransa'ya gitmeden ve Atabeyler olayın peşine düşmeden Asım'ı bulmalıydı. Asım'ı bulup faturasını kesmeliydi. Sonrasında da Oğuz meselesi için yardım alacağı birine gidecekti.

O heriften yardım istenmeyeceğini biliyordu ama zorundaydı. Diğer türlü erkenden işi bitiremeyecekti.

Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Işıl'ın kolye konusunu unuttuğunu düşünmüyordu. Bir şekilde tekrar önlerine çıkacaktı bu konu.

Işıl'a Oğuz'u anlatacağı uygun bir zaman seçmeliydi. Abisinin ölürken yalnız olmadığını bilmeliydi kız.

Oğuz'la tanıştığı günü hatırlayınca derin bir nefes aldı. Ecevit, on bir yıl önce Alkan çağırdığı için onun yanına gitmişti.

"Selamünaleyküm," dedi Ecevit, Alkan'ın yanındaki Oğuz'u fark ettiğinde. Sesi tok ve sertti ama duruşu o zamanlar yirmi dört yaşında olan askerin ciddiyetini taşıyordu.

Oğuz ela gözleriyle gülümsedi. Açık kahverengi saçları ile her kızın hayalindeki erkek profilini çiziyordu. Çok uzun boylu bir çocuk değildi ama duruşu netti. Konuşmasının net olduğu gibi. "Aleykümselam. Sen Alkan'ın abisisin sanırım?" dedi Oğuz saçlarını geriye tarayarak.

"Evet kardeş," dedi Ecevit de. "Alkan, hadi çıkalım. Acelem var."

"Abi, ben gelemeyeceğim," dedi Alkan aceleyle. "Komutan çağırdı, onun yanına gideceğim. Oğuz'la halletseniz olmaz mı?"

Ecevit'in kaşları kalktı. "Sana ihtiyacım var dedin, ayağına çağırdın. Şimdi senin işini benimle dostun mu halledecek yani?"

Oğuz gülümsedi. "Alkan'la çok yakın olduğumu söyleyemem. Benim için dost kavramı görecelidir." Alkan'a döndü. "Gocunmak yok."

Alkan alayla sırıttı. "Alınmadım." Oğuz'u severdi, sohbet ederdi ama o da dost olarak görmezdi. Sadece dönem derslerinde karşılaşırlardı. Aceleyle abisine döndü. "Vallahi işim var abi. Benim için yapıverin işte."

"Lan senin evinin işini niye biz yapalım oğlum? Adamın başına da yıkıyorsun işini."

Oğuz bozulmadan devam etti. "Ben boşum. Sorun değil. İş neyse çabuk hallederim."

"Öyle mi diyorsun?" dedi Ecevit alayla. Oğuz'un çelimsiz haline göz gezdirdi. "Alkan'ın evini yerleştireceğiz, bu halinle kaldırabilir misin buzdolabını?"

"Sen bakma bana. Bu dağın bir de görünmeyen kısmı var," dedi Oğuz da omuzlarını dikleştirerek. "Ne dersem yaparım. Lafı dolandırmam. İstersen deneyelim."

"İyi bakalım. Nasıl halledecekmişsin, görelim. Alkan da sana borçlu olmuş olsun," dedi Alkan'ın kafasını koparacakmış gibi bakarak. Alkan kendi işlerini zehir gibi diliyle başkalarına yaptırma konusunda başarılıydı. Şimdi de bu cılız çocuk çıkmıştı başına.

Alkan sırıttı. "Aynen aynen. Hadi görüşürüz. Size kolay gelsin!" Komutanının odasına doğru büyük adımlarla gitmeye başladı.

Oğuz alayla gülerken önden yürüdü. "Ben yardımı borç diye yapmam. Beni tanıyınca anlarsın." Sonra Ecevit'e dönüp baktı. "Ama ben seni tanıyorum. Sen Alkan'ın bahsettiği gibisin. Sert, inatçı, kuralcı bir abi... Severim net insanları. Yarı yolda bırakmazlar genelde."

Ecevit, arabasına yürürken Oğuz da onu takip etti. "Sen de netsin belli ki," dedi Ecevit. "Alkan gibi havacı mısın sen de?"

"Daha teğmenim. Uçuş eğitimlerim devam ediyor ama yakında gökyüzünde olacağım." Gururla gökyüzüne baktı Oğuz. "Sen?"

"Kara," dedi Ecevit tekdüze bir sesle.

"Sen yerde ben gökte," dedikten sonra göz kırptı Oğuz. Cana yakın bir çocuktu. Tanıştığı herkesle saniyesinde samimiyeti yakalayabiliyordu. Herkesin soğuk gördüğü Ecevit'i de yakalamıştı. "Biz doğru yolu seçeniz. Yanlış tercihlerimiz olmaz. Düşsek kalkarız, kalkamayacak olanı da taşırız."

Ecevit kendine güvenen bu çocuğu sevmişti. Ecevit'i tanıyormuş gibi konuşuyordu. Adımlarını durdurdu, Oğuz'a döndü. "Sen hep böyle mi konuşursun? Yaptıklarını ve yapacaklarını kanıtlamak istercesine, insanın kafasına kakar gibi?"

"Bir şeyi söylüyorsam yaparım, yapıyorsam söylerim," dedi Oğuz gülerek. Elini uzattı. "Oğuz ben."

Ecevit kendisine uzanan ele baktı bir süre. Sonra, "Ecevit," dedi tok bir sıkışla. "Memnun oldum."

Ecevit'in bakışları sertleşti ama içinde garip bir sıcaklık dolaştı. Bu çocuğun boş konuşmadığını, boş insan olmadığını, boşluktan nefret ettiğini anladı. Alkan'ın güvendiği biriyse vardır bir bildiği, diye düşündü. O an fark etmeden, karşısındaki gencin hayatında kalıcı olacağını hissetti. Öyle de oldu.

Ölene kadar birlikte kaldılar.

"Ecevit?"

Fısıldayan ince sesi duyunca gözlerini açtı ve uzandığı yerden doğrulup kapıya baktı. Işıl parmaklarını birbirine kenetlemiş, pembe puantiyeli pijamasının kumaşıyla oynuyordu. Makyajsızken daha çıplak, daha savunmasız görünüyordu. Kapının eşiğinde öylece durmuş, gözlerini kaçırıyordu.

"Işık?"

"Şey..." Işıl duraksadı. Ecevit'in tişörtünü giymediğini fark etmişti. Bakışlarını bilerek Ecevit'ten uzak tutuyordu. "Uyuyamıyorum."

Gözleri kızın ürkek haline takılıp kaldı. Yavaşça ayağa kalktı, aralarındaki mesafeyi kısalttı. Kapının hemen önünde durduğunda başını eğip kızın yüzüne bakmaya çalıştı. "Ne düşündün de uyuyamadın?"

"Her şeyi," dedi Işıl dudaklarından nefesini bırakarak. "Dün geceki adamı, kolyeyi, büyükbabamın evinde olanları, abimi... Hepsi kafamda dönüp duruyor. Susmuyorlar."

Ecevit'in bakışları bir anlığına buz gibi oldu. Oğuz ismi içini yakmıştı ama belli etmedi. Başını hafifçe aşağı yukarı salladı. Eğilip kızı birden kucağına aldığında Işıl sessizce kollarını onun ensesine sardı. Artık bu beklenmedik temaslara alışmış sayılırdı. Yatak odasına girdiler. Ecevit onu yatağın sol tarafına yatırdı.

"Onlar susana kadar buradayım," dedi ve yatağın sağ tarafına oturdu. Sırtını bilerek yatak başlığına yaslamadı. "Uyu, Gün Işığı."

Işıl gülümseyerek ona yaklaştı ve başını Ecevit'in kucağına bıraktı, gözlerini kapattı. Nefesleri başta sık ve hızlıydı ama sonra yavaş bir ninniye dönüştü. Ecevit, kızın saçlarından yükselen kokuyu ciğerlerine çekti. Boğazında düğümlenen sözcükler vardı ama sustu. Kızın kalp atışlarını dinlemek bütün cevaplardan daha fazlasını veriyordu.

"Ecevit," diye fısıldadı Işıl dakikalar sonra. Sesi uykulu ve boğuktu. "Oğuz abimi tanıyorsun, değil mi?"

Ecevit'in göğsü sanki demirle kaplanmış gibi sıkıştı. Oğuz ismi Işıl'ın dudaklarından masumca dökülmüş, uykunun bulanıklığıyla yumuşatılmıştı.

Tanıyordu. Hem de fazlasıyla. Oğuz'un nefesi, çığlığı, son anı hâlâ kulaklarındaydı. Ölümün yanında duran bir asker gibi, o anı karnındaki yara izinde taşıyordu.

Kızın aklına bu düşünceyi sokan neydi, bilmiyordu ama kaçmadı. "Sadece sen dağılmadın," diye fısıldadı kızın saçlarını okşarken. "Aynı kişinin acısını çektik. Ben karanlıkta, sen aydınlıkta."

Işıl uykuya kapılmıştı.

"Sen abini bir gecede kaybettin, ben can dostumu. Ve hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

Bakışlarını tavana kaldırdı. İçinde sakladığı sırların ağırlığı göğsünü bastı. Oğuz'un yüzü gözlerinin önüne geldi. O anı tekrar yaşadı. Toz, kan, metalin kokusu... ve onu yalnız bırakmanın acı gerçeği. Gözlerini kapattı. O günü hatırladı, Oğuz'u evinden almaya geldiği günü.

Ecevit, arabasına yaslanmış sigarasını içerken Oğuz evden çıkmaya çalışıyordu. Bu gece arkadaşı ile gecelere akacaklardı. Aslında gecelere akma düşünceleri genellikle bir kahvehanede çay içmekten ve laflamaktan ibaretti. İkisi de bu aktivitelere bayılıyorlardı. Her şeyi konuşabildikleri için ve tanıştıklarından beri dostluklarına sahip çıktıkları için bu tarz günleri iple çekerlerdi.

Oğuz, "Yine ne istiyorsun ya? Ne!" diyerek evin içine seslendi. "Kağan, geç geleceğim. Ulan evet, dostumla olacağım! Kıskanma! Sen de gel diyorum, o tuhaf herifle masaya oturmam diyorsun!" Kısa bir an Ecevit'e döndü. "Arka bahçede ceketim kaldı! Onu alıversene abi! Ben şuna bakayım, bu salağın derdi bitmiyor!" diye bağırdı Oğuz.

Kağan içeriden bağırdı. "İki dakika beklesin. Çürümez!"

Ecevit göz devirerek evin etrafından dolandı ve arka bahçeye gitti: Oğuz'un ceketi arka bahçedeki piknik masasının üstündeydi. Masanın üstündeki ceketi alıp kafasını kaldırdı ve bakışları uzun, boydan boya cama döndü.

Ve onu gördü.

Oğuz ve Kağan'ın bir kardeşi olduğunu biliyordu fakat kızın yaşını, yüzünü, görünüşünü bilmiyordu. Abileri kızı sır gibi saklıyorlardı. Oğuz'dan kardeşinin resim çizdiğini ve içine kapanık bir kız olduğunu dinlemişti. Onun hakkında başka hiçbir şey bilmiyordu. Şu ana kadar...

Turuncu saçlarını salmış, boya bulaşmış beyaz elbisesiyle çizim yapan kızı görünce Ecevit'in kaşları kalktı. Demek o meşhur kız, buydu.

Genç kız, taktığı kulaklıklarıyla tuvaline odaklanmıştı. Gözü hiçbir şey görmüyor gibi duruyordu. Gözleri istemsizce kızın fırçaya hükmeden ince sağ bileğine, boynundaki kısacık saç tellerine, alnına düşen birkaç turuncu kıvrıma takıldı. Onun tuvale kapanmış hali, dışarıdaki gürültüyle hiçbir bağ kurmaması etrafa garip bir huzur yayıyordu.

"Güneş gibiymiş," diye fısıldadı kendi kendine. Kızın dünyaya kapalı hali bile göz alıcı bir ışıltıya sahipti. "Neden sakladıkları belli oldu."

Gelecekte yollarının kesişeceğini hissetti. Bu zamanda değil, başka bir zamanda. Başka şartlarda ve başka durumda.

O sırada ön bahçeden Oğuz'un seslenişi geldi. "Eco, buldun mu lan ceketi? Masanın üstündeydi be oğlum! Ne oyalanıyorsun, hadi!"

Ecevit irkildi. Hemen bakışlarını kızdan çekti, ceketi sıkıca kavradı. Dudaklarındaki belli belirsiz büyüyen gülümsemeyi fark edince gülümsemenin yerini soğuk bir ifadesizliğe bıraktı. Son kez kaçamak bakışlarla kızı inceledi ve ağır adımlarla ön tarafa yöneldi.

Boya bulaşmış beyaz elbisesi, turuncu saçları ve tuvalin başındaki dikkati ile kız, zihninin bir köşesine çoktan kazınmıştı.

"Geldim ulan, çatlama! Sen bekletince iyi de ben bekletince yumurtluyorsun sanki! Al, ceketin!" diyen Ecevit, ceketi Oğuz'un yüzüne attı. "Bu gece farklılık yapıp içsek mi?"

Oğuz kahkaha attı. "Hani sevmiyordun?"

"Yanımda sen varken ölüme kardeşim," dedi Ecevit sırıtarak.

"Ölüme kardeşim," dedi Oğuz da onun omzunu sıkarak.

Ecevit şimdiki zamana döndü. Uyku onu hızla çekerken sırtını yavaşça yatağın başına yasladı. Dudaklarından boğuk bir ses döküldü. "Seni on yıl önce bu evin penceresinde, beyaz elbisenle ilk gördüğüm gün biliyordum," dedi uykulu bir sesle. "Bir hikâyemiz olacağını biliyordum, Gün Işığım."

25. BÖLÜM

"GALİBİN DERDİ KENDİDİR"

Ecevit Demirhan

Tüm hayatını kaybetmek pahasına savaşa girdiğinde kazanan sadece hırsın olur. Hırssız savaş, galibiyetin elinden uçtuğu anlamsız bir yarıştır.

Galibiyet ise hiçbir zaman asıl mesele olmamıştır.

Hırslı ya da hırssız, savaşın sonunda alınan ne zaferdir ne de yenilgi. Sadece ağır, uğultulu ve pis kokulu bir sessizlik duyulur. Alkış da yoktur sevinç de.

Kimse kazananın çabasını konuşmaz, tarih her zaman kazananın acımasızlığını yazar. Acımasızlığa iteni kimse konuşmaz. Kaybedilenler, çoğu zaman bu uğurda feda edilmesi gerekenlerdir.

Gerçek galibiyet, silahı bırakabildiğinde başlar. Elinde silah varken hiçbir zafer tam değildir. Silahını bırakamayan kazanmış sayılmaz. Galip olduğunda bile silahını bırakamadıysa galibin derdi kendidir. Kendisiyle savaşmayı bıraktığında yenilmiş olur zaten.

Ecevit, büyük adımlarla binanın koridorunda ilerlerken kafasının içinde uğuldayan düşünceleri susturacak bir şey arıyordu.

Dün gece minik karısıyla uyumadan önce Oğuz'u düşünmek doğru bir karar değildi. Kâbuslarında Oğuz'un onu suçlayan yüzünü görmek, onu oradan çıkarabilmesi için asla gerçekleşmemiş olan yalvarışlarını duymak içini burkuyordu. Utanç mıydı bu his? Yoksa çaresizlik mi? Adını koyamasa da ruhunun derinliklerinde ağır bir sancı gibi taşıyordu.

Sabah gözlerini birden araladığında Işıl'ın, bacağını üstüne atıp Ecevit'e sımsıkı sarılarak uyuduğunu fark etmişti. Kızın yüzünde onunla evlendiğinden beri görmediği bir huzur vardı, sanki yıllardır beklediği güveni Ecevit'in kollarında bulmuştu.

Ecevit kızın sıcaklığını hissettiği anda irkilmiş, ateşe dokunurmuş gibi gerilmiş, kızdan uzaklaşmış, hızla evden çıkıp koşmuştu. Saatlerce

koşmuştu hem de. Her sabah koşmak zihnini boşaltırdı ama bu sefer daha da dolmuş, patlayacak gibi olmuştu. Eve döndüğünde Işıl hâlâ uyuyordu. Yorgun, masum, habersiz... Onu uyandırmak istemeyerek soğuk duş alırken hem bedenini hem vicdanını susturmaya çalışmıştı.

Kızın sırtına çizdiği beş minik güneşi düşünüp duruyordu. Onu karanlıktan çıkaracak beş güneş, gece beşte önüne şimşek gibi düşen gerçekliği yüzüne vuruyordu. *Şafak Vurgunu.* Işıl'ın ismini öğrendiğinde yaşadığı sahnenin olduğu tablo.

Kafasını meşgul eden düşünceler arasında aldığı Atilla'nın mesajıyla yola koyulmuştu. Fransa'ya gitmeden halletmesi gereken işler vardı.

Atilla Atabey'in odasının önündeki Ali Osman'la karşı karşıya geldiklerinde dik dik baktı. Herif kapalı alanda bile güneş gözlüğü takıyordu. Ecevit'in sinirleri zaten gerginken bu görüntü daha da tırmaladı kafasının içini. Kapıdaki korumaya ters ters baktı. "Çık," dedi tek kelimeyle.

"Kimlik."

Ecevit, elini onun yakasına sardı ve tek eliyle hafifçe yerden kaldırdı. Ali Osman'ın parmak uçları yere zar zor tutundu. Ecevit dişlerini sıkarak konuştu. "Bana bak, çocuk. Seni tam şu an buraya gömer, üstüne tükür, topuğumla ezerim."

Ali Osman gözlüğünün üstünden Ecevit'e baktı sinsi bir sabırla. "Başkanın emri."

"Başkanın, *damadımdan kimlik al* mı dedi?" diye dişleri arasından konuştu. Hem sinirli hem de gergindi. Bu adama sabrı yoktu. Tüm sabrını Atilla Atabey'in yanında harcayacak şekilde kendisini ayarlamıştı.

"*Özellikle damadımdan al,* dedi."

Ecevit burnundan soluyarak onu kenara savurdu. Ali Osman dengesini zar zor sağlayarak kapının önüne geçecekken Ecevit aralık kapının arkasından gelen sesleri duydu. Sesin sahibi onu durdurdu.

"Ecevit'i neden istediğini, neden Işıl'la evlendirdiğini, neden onu bu oyuna soktuğunu biliyorum ama yanlış yapıyorsun. Onun ne kadar karanlık ve kontrolsüz oynayacağını bilmiyorsun. Benim eğittiğim çocuk canavar oldu, Atilla," diyen sesin sahibi Alparslan Aksakallı'dan başkası değildi. Hızlı konuşuyordu, her kelimesi sivriydi.

Ali Osman, Ecevit konuşulanları duymasın diye hızla önüne geçmeye çalışınca Ecevit refleksle onun yüzünün ortasına elini koyup durmasını sağladı.

"Yani?" dedi Atilla Atabey. "Ne yapacakmış canavarın?"

Ali Osman, Ecevit'in elini çekmeye, onun hâkimiyetinden kurtulmaya çalışıyordu fakat mümkün değildi. Ecevit, yaverin yüzüne kapattığı tek eliyle tüm hareketlerini kısıtlamıştı.

"Seçil'le bu yola girerken nasıl bir adam olduğunu unutuyorsun. Babasının zoruyla evlendirilen gözü kör Atilla büyüdü, karısına zarar verilmeyeceğinden emin olan bir Atilla haline geldi. O evlilik gerçek oldu, üç çocuk büyüttünüz. Şimdi Ecevit de evliliği gerçek kılar. Hem de aklını durduracak şekilde gerçek kılar ama onun kafasındaki hikâye farklı," dedi Aksakallı. Sesi uyarı doluydu. "Onun sınırlarını zorlarsan umursamaz. Mesleği, apoleti, silahı... umursamaz, Atilla. Hiçbir şeyle tehdit edemezsin. Onunla oynarken kaybedeceğine emin ol, öyle yap hamlelerini."

Ali Osman, Ecevit'in elini bileğinden tutup kırmaya çalıştı. Ecevit, bakışları hâlâ kapıdayken birden elini çekti ve ani bir hamleyle Ali Osman'ı tam soluk borusunun üstüne vurarak uzaklaştırdı. "Ecevit!" diye kısık sesle koltuklara çöken Ali Osman nefes almaya çalıştı. Ecevit'in gözleri kapı aralığına dikilmişti, yüzünde herhangi bir yumuşama yoktu.

"Bu iki oldu. İsmimi ikinciye söylüyorsun," dedi soğuk gözlerle ona dönerek. "Bundan sonra kimlik istediğin an benden dayak yiyeceksin."

"Gizli bir... toplan... tı," dedi Ali Osman zar zor nefes alarak. Bakışlarını öldürecekmiş gibi Ecevit'e dikti. "Başkanın bundan haberi olacak."

"Selamımı da ilet, amına koyduğumun yavşağı," diyen Ecevit aralık duran kapıyı çaldı. İçeriden gelen komutla birlikte içeri girince Atilla Atabey'i ayakta, Alparslan Aksakallı'yı masanın önündeki ikili koltukta otururken buldu.

"Hoş geldin, Ecevit. Biz de seni bekliyorduk," dedi Atilla koltuğuna kurulurken.

"Hoş buldum. Toplantı önce mi başladı?" diyerek gözlerini kıstı ve iki adamı da süzdü.

Atilla ellerini masaya yasladı. "Sensiz konuşamıyor muyuz biz?"

"Estağfurullah," dedi Ecevit de koltuğa geçerken.

"Otur demedim."

"Oturma da demediniz," dedi Ecevit boş boş bakarak. Ayaklandı. Cengiz Atabey'e saygı duymamıştı çünkü bir damat olarak o evdeydi. Burada, binbaşı olarak bulunuyorsa itaat göstermeliydi. Saygıda kusur, karaktere ihanetti.

Alparslan başını çevirip Atilla'ya ne yaptığını çözmeye çalışır gibi bakınca, Atilla derin bir nefes alıp sabırla, "Otur," dedi. Ecevit sert bir hareketle yerine çöktü. Atilla'nın niye böyle davrandığını iyi biliyordu. Kızının yanında kök söktüremeyen Atabey, gücünü kendi alanında sergilerdi. "Seni dinliyorum, Ecevit. Belli ki benden önce aileme anlatacağın şeyler vardı. Üstelik kararlarını da bana değil, babama belirtiyorsun."

"Söylediklerimi reddetme imkânınız vardı başkanım," dedi Ecevit soğukkanlılıkla. Sesi sert, vücut dili kontrollüydü. "Tabii, neden reddettiğinizi ailenize açıklamak zorunda kalırdınız."

"Ecevit," diye dişleri arasından uyardı Alparslan. "Kapa çeneni."

Ecevit, ona bakıp başını öne eğdi ve sessizleşti. İleri gittiğinin farkındaydı. Onun sessizliğiyle ortam daha da ağırlaştı. "Ailemin emellerini ortaya çıkarman için aldım seni. Sen ne yaptın? Gidip herkesin içinde ailemin birbirine düşman olduğunu ilan ettin! Ne bok düşünüyordun bunu yaparken?"

"Hamle yapmalarını," dedi Ecevit sakince.

Atilla alev gibi parladı. "Kızımın hayatını tehlikeye atmayı!" dedi bağırarak. "Evdeki güvenliği iki katına çıkaracağım. Fransa'ya korumalarla gideceksiniz. Eğer..." dedi bu sefer sesini kısarak. "Kızımın tırnağının ucuna zarar gelsin, senin kafanı koparırım. Duydun mu lan beni!"

"Duydum başkanım," dedi Ecevit dişlerini birbirine bastırarak. Susmazsa herkese zarar verecekti. Hele... Fransa'ya gidince kesinleştireceği durum olmadan konuşmamalıydı. "Ben varken Işıl'a-"

Atilla onun lafını sertçe ağzına tıkadı. "Sana fikrini sormadım, Ecevit." Ecevit, bakışlarını Alparslan'a çevirdi ve dik dik baktı. *Beni neyin içine soktuğunu gör,* der gibiydi bakışları.

Alparslan, askerinin sessiz ama oldukça anlaşılır bakışlarını görünce burnundan soludu. Soğukkanlılığıyla Atilla'ya döndü. "Atilla, sakin olalım. Düşman değilsiniz, hepimiz aynı şeyi istiyoruz. Çeteyi bulmak ve fişlerini çekmek."

İşin aslı baştan farklıydı demek. Olay sadece Işıl'ı korumak değildi. Olay, dosyayı çözmek ve yıllarca aileyi tehdit eden çeteyi açığa çıkarmaktı. Üstelik bu dosya, Alparslan'ın da bir yerde işine yarıyor olmalıydı. Kapsamlı bir kâr mevzusu vardı.

Ecevit sakin dururken Atilla çekmecesinden çıkardığı kâğıdı Ecevit'e fırlattı. "Oku! Dün gece gelen mesajı oku!"

Ecevit masaya düşen kâğıdı aldı ve mesaja baktı.

Sayın Atilla Atabey,

Sanıyoruz ki son mesajımız sizin için yeterince açıklayıcı olmadı. Bir duvarın eğildiğini hissediyorsunuz ama biz duvarı yıkmak yerine mahalleyi ateşe vermeyi göze alırız. Bu tarafa bulaşırsanız karşılığını alacaksınız. Sınırları aşmayın, sonuçlarına katlanmak size pahalıya mâl olur. Eğer operasyonunuz bizim sınırlarımızı tehdit ederse elimizdeki verileri göstermekten sakınmayız. Ailenizin itibarı söz konusu ve bizim itibarımızı çöp ederseniz biz de sizi çöp ederiz. Bunu geçen gün yeterince anlatabildiğimizi düşünüyorduk ama siz devam ediyorsunuz. Damadınızı geri çekmezseniz biz adamlarımızı kızınızın yakınına süreceğiz. Kim olduğumuzu merak etmeyin. Sizinle uğraşacak kadar güçlüyüz. Bu son uyarıdır.

Satırların soğukluğu, odanın havasını anında değiştirdi. Ecevit'in parmakları kâğıdı kavrarken hafifçe kasıldı. Işıl'ın varlığı orada, kâğıdın üstündeki daktilo mürekkebiyle anılıyordu. Cümlenin ortasındaki bağırış Ecevit'in en hassas noktasıydı.

Bunu satırları okurken daha iyi anlamıştı. Işıl, Ecevit'in hayatının tam orta yerine kurulmuştu.

"Benim dosyada olduğumu nereden biliyorlar?" dedi Ecevit burnundan soluyarak. Zihninde tek cümle yankılanıyordu. Işıl'dan ve kendisinden bahsettikleri cümleydi. Işıl'a yaklaşmakla tehdit etmek hangi yürek yemiş burunsuzun laflarıydı?

"Belli ki dün geceyi yakından takip eden biri..." dedi Alparslan. "Çok yakından takip eden biri onlara bilgi veriyor. Seni tehdit olarak görüyorlar ve ailenin itibarını zedeleyeceklerini bastırıyorlar." Atilla ve Ecevit'i aynı anda kontrol etti. "Cengiz Atabey'in bu mesajdan haberi olursa aileyi yine ayaklandırır. Kimsenin bu olanları bilmemesi gerekiyor."

Ecevit elindeki kâğıda bakmayı bırakmadı. İçini kemiren bir his vardı. Bu insanlar direkt Atilla ve çocuklarıyla uğraşıyorlardı. Bir dostunu kaybetmiş olmanın ağırlığı, minik karısının bu denklemde olması damarlarında puslu bir öfke topluyordu.

Işıl'dan bahseden cümleyi zihninde üstünü fosforlu kalemle çizer gibi tekrarladı.

Sokak arasında Atilla'nın ismini verecek kadar ileri gitmişlerdi. Bunu Ecevit'e yapmış olabilirlerdi fakat ileride kimlere Atilla'nın ismini verecekleri şüphe konusuydu. Atilla'nın adamıyız diyerek bulaşılmayacak kişilere bulaşabilirlerdi ve bu direkt Atilla'ya da Atabeylere de saldırı olurdu. Kimlere bulaşacakları belli olmayan bir grup piçin maskarası oluyorlardı resmen.

"Ecevit," dedi Atilla sert bir sesle. "Bu hafta çiftlikte, ailemle ilgili çalışmalarından bir şey çıkmadığını, aileden şüphelenmenin basit bir yanlış olduğunu ilan edeceksin."

Ecevit'in kaşları alayla havalandı. "Neden? Işıl'dan ellerini, ayaklarını çeksinler diye yerime mi sineceğim? Başkanım siz beni niye seçtiğinizi unuttuysanız, hatırlatayım. Ben bu oyunda yakılacak ne varsa yakarım. Aileniz de siz de umurumda olmazsınız," diyen Ecevit'i duyunca odadaki iki koca adam kasıldı.

Alparslan neyden bahsettiğini açıkça gösterir gibi Atilla'ya döndü. Kaşlarını kaldırınca Ecevit'in gözlerini buz bürümüştü. Keskin sarkıtları birilerine batırmaktan çekinmez gibiydi. Onun etik sınırı çoktan aşılmıştı. Bu yolda harcamayacağı kimse yoktu.

Dosyada *Yıkım* varsa dosya zaten bitmiş demekti. Geri adım atmaz, korkmaz, saklanmazdı. Hodri meydan savaş alanına koşardı. Her ne kadar gölgede kalmaya alışık olsa da konu ailesi olduğunda karanlıkta kalmaz, gölgeyi bile ateşe verirdi.

İğne deliği olsa girer, feleğin çemberi olsa geçer ama *Ecevit bu işin hakkından gelemedi* dedirtmezdi.

"Ecevit," dedi Alparslan. "Işıl'ı korumak için seçildiğini sen de unutuyorsun."

"Asıl amacınızın Işık'ı korumak olduğuna kendinizi inandırın, ben inanmıyorum," dedi Ecevit sertçe. Bakışlarını Atilla'ya çevirdi. "Belli ki bu mesajlar on yıl önce de geldi size. Cengiz Bey'in yanında tam olarak bunu söylediniz. Asım'ın on yıl önce sizinle uğraştığını. Şimdi tekrar sizinle uğraşmaya başladıklarında beni seçtiniz, çünkü?" Sesi buz gibiydi. Sözleri yumruk gibi masaya vuruyordu sanki. "Çünkü Oğuz'u kurtaramayan Ecevit'in vicdanına oynayalım, değil mi? Ben sizin neler düşündüğünüzü aylar önce ezberledim."

Atilla sert bir nefes çekti içine. Öfkeyle kabaran göğsü, kalkıp iniyordu. "Oğuz'u kurtaramayan Ecevit?" dedi hislerini taşımayan soğuk bir sesle.

Alparslan araya girdi. "Ecevit, benim emrimde," dedi direkt. "Oğuz'un ölümüyle ilgisi yok." Bakışlarını Ecevit'e çevirdi. Sadece Ecevit'in anlayacağı şekilde uyardı onu. *Çeneni kapat.* "Oğuz'la ilgili bir şey bilse ilk size söylerdi."

Atilla resmen Aksakallı'yı yok saydı. Ayağa kalkıp yumruğunu masaya yasladı ve öne doğru eğildi. Elinin üstündeki damarlar bile kabarmıştı. Ecevit korkusuz gözlerle ona baktı. "Ecevit, oğlum ölürken orada mıydın?"

Alparslan gözlerini kapattı. Atabeylerle bu işe girmek, Ecevit'i bu işe sokmak hataydı. Atilla bu işten bahsedip en iyi adamını getir demişti ve eklemişti. *"Ecevit Demirhan'ı istiyorum, Alparslan. Her neredeyse o askeri bana getir."*

Alparslan keşke karşı çıkabilseydi fakat bu elinde değildi. Atilla'ya karşı çıkamazdı. Şimdi, Ecevit'i Atabeylerin gazabından korumak zorundaydı. O büyük Işıl Atabey'in eski kocasına neler yaptıklarını biliyordu. O adam şu an Allah bilir nerede gömülüydü.

Ecevit soğuk bir sesle, "Değildim," dedi.

Yalan söylüyordu, bariz bir şekilde. Bunu yalnızca Alparslan anladı. Ecevit, dürüst biri değildi belki ama yalan söylemek de onun doğasına ters düşüyordu. O genelde kelime oyunlarıyla doğruların üstünü kapatırdı. Alparslan'ın sözlerini hatırladığı için de yalana sığınıyordu.

Eğer Atabeyler, Oğuz'un kimseye söylemediği sırlarını bilen, o arabada olan diğer askeri kanıtlarsa senin bedenin cesetten ibaret olacak demek. Ama Atabeyler

o askerin hem Oğuz'un hem de kızlarının dosyasını çözecek biri olduğuna inanırlarsa siktiğimin yerinde yaşayacaksın demek.

Ecevit olmazsa Işıl'ı kimse korumazdı. Onu odasına kapatırlardı, Işıl parkta yürüyemezse, köpeklerinden ayrılırsa, markete çıkamazsa delirirdi. Ecevit, kendisinden mahrum Işıl'ı düşünmekten tiksindi. Işıl'ı başkasıyla evlendirirlerse? Hayır. Işıl, Ecevit'indi. Başka bir adamı düşüncesinden bile çıkardı.

"Başkanım, Oğuz sizin evladınızsa benim de arkadaşımdı. Bu dosya hem Oğuz'a hem Işıl'a borcumdur. Çözeceğim ve sizi tehdit eden bu adamlar kimse size getireceğim. Ölü ya da diri," dedi Ecevit keskin bir sesle.

Atilla yerine geri oturdu ve sertçe yüzünü sıvazladı. Oğlunun yalnız öldüğüne inanmak istemez gibiydi. Ecevit'in bir şeyler bilmediğine inanmıyordu. Anlamsız bir çabaydı onunkisi. "Oğuz'la aranızın iyi olduğunu duydum. Hiç mi bir şey söylemedi?"

"Oğuz bana mesleki sıkıntıları dışında bir şey anlatmazdı. Ailesi hakkında bildiklerim Kağan'la ve Işıl'la ilgili birkaç detaydan ibaret. Bunun dışında oğlunuzun neden böyle bir suikasta kurban gittiğini bilmiyorum. Siz bana dosyayı verene kadar trafik kazası olduğundan emindim."

"Benim oğlumun kafasına sıktılar!" diye bağırdı Atilla titrek ellerini yumruk yapmaya çalışarak. Bu cümle odada yankılandı, duvarlara, koltuklara, sessizliğe çarptı. "Kazadan sonra yaşıyordu! Kasten aracın yanına gidip kafasına sıktılar."

Evet, dedi Ecevit içinden. *Oradaydım. Yaşıyordu. Bana son vasiyeti Asım'ı bulmam oldu. Ben de onun vasiyetini yerine getireceğim.*

"Kanı yerde kalmayacak," dedi Ecevit ifadesini bozmadan. İyi ilerletiyordu. Öyle ki Atilla'nın damarını bulmuştu. "Oğlunuzun hep yanındaydım. Katillerini de bulmak görevim." Başını hafifçe omzuna eğdi. "Işıl'ın saldırganlarını bulmanın görevim olduğu gibi."

Atilla'nın titreyen elleri duruldu. Bakışlarını Ecevit'e çevirdi ve damadına baktı. "Sana bir şey söylemiştim."

Kızıma âşık olma.

"Ben de size cevap vermiştim."

Aşkı lügatimde tutmam.

İçinde sakladığı duyguların kelimelere dönüşmesini reddediyordu.

"Öyle durmuyorsun, Ecevit. Kızımı tanıyorum. Sana bakışlarının anlamını biliyorum," dedi Atilla buz gibi bir sesle.

"Bakan göz âşık gözü görecek demiştiniz. Demek ki o kadar iyiyiz başkanım." Ecevit'in sesi soğuk bir alayla çevrelendi. Lafın ucunda hem küçümseme hem de meydan okuma vardı. Odanın içindeki her ses bir an için rahatsız

edici o melodiye döndü. Duvardaki saat tik takları bile azımsanamayacak bir ses gibi zihinlerine tırnaklarını geçirdi.

Atilla'nın yüzünde hem kırgın hem de çaresiz bir ifade belirdi. Dudaklarının kenarı titredi. O sözleri bir baba olarak söylerken içinde taşımadığı yumuşaklığı bastırmaya çalışıyordu. "Ben kızımı gördüm, Ecevit. Gözleri... sana bakışı bir şeyler söylüyordu," dedi, sesi normalden daha alçaktı.

Alparslan, Ecevit'in yüzündeki ifadeyi görüp içinden sövdü. Ecevit lügatinin amına koymuş gibi görünüyordu. Bu aklını götünde taşıyan, nerede ne yapması gerektiğini bilmeyen öküzün inkâr etmeyeceğini hissetti.

Alparslan hızla araya girdi. "Atilla, duygular bir yana, şu an somut bir tehdit var. Önce tehdidin kaynağını bulmalıyız. Işıl'a kimse dokunmayacak, bunu temin ediyorum. Ecevit benim en iyi askerlerimden biri. O dosyaya odaklanacak, aileden kimseyi riske atmayacağız. Hatta geriye dönük hesap soracağız." Sözleri hem yatıştırıcı hem de yönlendiriciydi. Atilla'yı kendine getirmeye çalıştı. Yoksa alayla işi olmayan ama konu Atilla olunca gıcık davranan Ecevit iyice deli edecekti adamı.

Ecevit başıyla onayladı. "Sözlerimde dururum başkanım. Beni gayet iyi tanıyorsunuz. Buna rağmen aile olarak bana karşı yırtıcı olmanızı mantıklı bulmuyorum. Işıl'ın adı karışacaksa, benim adım da karışacak demektir. Kimin ne yaptığına ben bakarım."

Atilla tam konuşacaktı ki Ecevit'in telefonu çaldı. Cebinden telefonu çıkarırken izin ister gibi ayaklandı. "Kusura bakmayın, açmam lazım. Başka bir şey yoksa çıkayım." Cevap beklerken telefondaki arama sonlandı. Ecevit burnundan bir nefes aldı, sabırla baktı. "Var mı?"

Alparslan bir Ecevit'in elinde minicik kalan telefona bir de Atilla'ya baktı. Atilla da telefona kilitlenmişti. Toplantıdan kalkacak kadar önemli ne olduğunu merak ediyor gibi duruyordu. Alparslan ortamı toparlayarak, "Bir şey yok. Olursa haberdar ederim," deyince Ecevit odadan çıktı.

Ali Osman'ın sinirle ona baktığını görünce onun omzuna iki kez vurdu. "Sen çok iyi bir yaversin. Aferin. Başkanı çok güzel koruyorsun."

Ali Osman arkasından öfkeyle, "Bir psikopat damadımız eksikti, anasını satayım," dedi. "Çattık delinin önde gidenine."

Onu duymazdan gelen Ecevit, tekrar çalmaya başlayan telefonuna döndü ve aramayı yanıtladı. "Işık?"

"Ecevit, neredesin?" diyen kısık, uykulu sesi duyunca gerilen tüm kasları rahatladı. "Uyandığımda yoktun. Koşudan geldiğin saat de geçti. Bir sorun mu var?"

"Babanın yanındaydım," dedi Ecevit merdivenlerden inerken. "Beni mi merak ettin?"

"Şey..." Ecevit'in dudakları kıvrıldı. Kız, düşünürken bu *şey...* sesini çıkarıyordu. Onun bu sesine bayılıyordu. Şimdi bir bahane gelecekti. "Aslında hayır. Gece merak etti."

Ecevit arabasına ilerlerken sırıttı. Gerçekten bu kız bambaşka bir şeydi. "Öyle mi? O mu söyledi bunu?"

"Biliyorsun... onların dillerini anlıyorum," diyen Işıl'ın utangaç sesine karşılık gözleri kısıldı. "Ne zaman geleceksin?"

"Gece beni mi özlemiş?" diyen Ecevit arabasına geçti.

"Evet," dedi Işıl kısık bir sesle. O sırada telefondan bir havlama sesi geldi. "Duydun mu? *Babayı özledim,* dedi."

"O zaman söyle Gece'ye..." dedi Ecevit. Bakışlarını, bir gece önce Işıl'ın oturduğu koltuğa çevirdi. Onu orada görür gibi oldu. "Bugün geç geleceğim."

"Peki ne kadar geç? Beş saatten fazla mı?" Işıl duraksadı. "Gece sordu."

"Boşuna saymasın saatleri, geleceğim," dedi Ecevit motoru çalıştırarak. Büyük arabasını otoparktan çıkarırken kontrollüydü. "Birkaç işim var. Uzun sürecek."

"Ama... şey..." Gözlerinin önünde görüntü canlandı. Işıl'ın dudaklarını ısırdığına ve heyecandan kızarmış yanaklarıyla yere baktığına emindi. "Kahvaltı hazırlayamam. Elim ağrıyor."

Yalancı Işık, dedi Ecevit içinden. Işıl'ın ağrıları geçmişti, elin duyusunu kazanmak için gün içinde tek başına egzersizleri bile yapıyordu.

"Hazırlama," dedi Ecevit donuk bir sesle. "Ben halledeceğim."

"Gelecek misin yani?" dedi Işıl heyecanla. "Sen mi hazırlayacaksın? Ne zaman geleceksin?"

"Hayır, kahvaltı etmeni sağlayacağım."

"Ama ben menemen yemek istiyordum," dedi Işıl kısık bir sesle. "O zaman istemiyorum kahvaltı."

Ecevit dişlerini birbirine sürttü. Şu an burada ne bok aradığını sorguladı. Evde, Işıl'a menemen yapıyor da olabilirdi.

Telefonuna başka bir çağrı düştüğünde ekrandaki isme baktı. "Halledeceğim, Işık. Kapatmam lazım," dedi ve kızın cevap vermesini beklemeden telefonu kapattı. Diğer aramayı cevapladı.

"Eco?" dedi bir ses. Geçmişten bir sesti. "Yıllar sonra mesajını alınca şaşırmadım desem yalan olur. Hayırdır? En son *seni gördüğüm yerde yüzünü sikeceğim,* diyordun. Ne oldu da yakışıklı yüzümü görmeye karar verdin?"

"İşim düştü," dedi Ecevit lafı dolandırmadan.

Bu herifle aralarında birkaç seferlik borçlanma olmuştu. Birbirlerine zor anlarında yardım ederler, bir sonrakine borçlandıklarını söylerlerdi. Yedi sekiz yıl kadar birbirlerine yardım etmiş, sonra da aralarında yaşanan olay yüzünden beş yıl konuşmamışlardı.

En son borcunu ödemesi gereken bu kenafir suratlı piçti ve Ecevit ondan yardım almadan istediğine çabucak ulaşamayacaktı.

"En son senden yardım istediğimde cevabın açık ve netti. Şimdi ben niye sana yardım edeyim?"

"Arka arkaya borç takmayacağına söz vermiştin ve takmak istedin. Yardım etmeyeceğimi biliyordun. Senin sikilmiş götüne taktığım borç hâlâ yerinde duruyor, ödeyeceksin."

"Aradan beş yıl geçti, Ecevit," dedi karşıdaki ses gülerek. "Borcunu Kutay'ın haberini vererek ödedim. Yani borcum yok."

Ecevit'in sabrı yavaş yavaş çatırdıyordu. Bu kurnaz orospu çocuğunun diline düştüğüne inanamıyordu. "Sana onun haberini istemediğimi söylemiştim. Ödeme sayılmayacağını da gayet net belirtmiştim."

"Sonra senden yardım istedim."

"Borcunu ödemeden sana yardım etmem."

"Pekâlâ, pekâlâ uzatmayacağım," dedi adam kahkahasını bastıramadan. "Son seferde bana çok zorluk çıkardın. Şimdi bana işin düştüğüne göre... eski aşkımıza devam edeceğiz demek ki. Nerede buluşmak istersin? Romantik masamızı hazırlatayım mı?"

"Bir saate aynı yerde," dedi Ecevit ve telefonu kapattı. Direksiyonun başında yumruklarını sıktı. Bu mazoşiste ne kadar sövse de vursa da herife işlemiyordu. Yüzsüz gibi tekrar götüne takılıyordu. Yine takılacaktı fakat başka türlü istediğini bulamazdı. Tek yapması gereken bu piç bir daha yardım isteyince ona yardım etmek olacaktı.

Telefondan başka numarayı tuşladı. "Oha abim beni aradı! İyiyim abi, sen nasılsın?" diyen Alkan gülüyordu.

"Zevzekliği kes. Aslan'ı da al, Işık'ın yanına git. Bige'ye söz vermiştim, normalde bugün ben alacaktım Aslan'ı ama işim çıktı. Işık evde yalnız, onun yanında dur," dedi direkt.

Alkan sırıttığı belli olan bir sesle, "Peki benim işim var mıymış, yok muymuş? Bu merak konusu mu?" diye sordu.

"İşini ertele," dedi Ecevit yoldan bakışlarını çekmezken.

"Işıl'ın yalnız olmaması gereken bir durum mu var?" diye sordu Alkan ciddileşerek.

"Evet."

"Tehdit mi var?"

Ecevit tek kelimeyle cevap verdi. "Evet."

"Yardım edeceğim bir şey?"

"Işık'ın başında durmak."

"Başka güveneceğin biri olmadığını söyleme yöntemin bu sanırım." Alkan, abisinin dilini iyi biliyordu. "Sen de tehdidi çözeceksin yani?"

"Çok konuşuyorsun."

"Sen konuşmayınca böyle oluyor," dedi Alkan gülerek. "Nasılsın? Aramıyorsun bayağıdır. Işıl'la iyi misiniz?"

"İyi."

"Düğünde çok yakındınız. Atom işe yaradı mı yoksa..."

"Alkan çenenin yayını sikmemi istemiyorsan sus ve dediğimi yap. Karım hakkında da aptalca şeyler düşünmeye kalkma, o kafanı sökerim yerinden," dedi Ecevit öfkeyle. "Sadece Işık'ın yanında olacaksın. Bu! Bu kadar amına koyayım!"

"Tamam ya, sakin ol." Alkan gülmeye çalışsa da abisinin gerginliğini anlamaya çalışıyordu. "Kim gerdi sinirlerini diyeceğim ama belli. Işıl seni zorluyor. Benim çözümüm var da... neyse." Bir kapı kapanma sesi geldi telefondan. "Işıl'la konuşabilir miyim yoksa yok mu? Yine duvar okşama diye soruyorum."

"Alkan, cidden sabrımı zorluyorsun. Cevabını bildiğin sorular sorma," dedi Ecevit sert bir sesle. "Işık kahvaltı yapmamış. Sana öğrettiğim menemeni yap kıza, kahvaltılıkları çıkar. Domates ve salatalık doğra. Kahvaltıda çay ya da kahve içmiyor bu aralar, portakal suyu koy. Aslan'la ikisinin kahvaltı yaptığından emin ol. Ben birkaç saate oradayım."

"Tamam," dedi Alkan gülerek. "Vay be! Benim nasıl kahvaltı yaptığımı bilmiyorsundur, Işıl'ı ezberlemişsin. Sen cidden bu anlaşmalı evlilik, bir yıl meselesini falan atlatmışsın. Düğünden beri çok şey değişmiş. Hiç anlatmıyorsun."

"Geveze olduğun için olabilir mi?" diyen Ecevit bir çiçekçinin önünden geçecekti ki sertçe frene basıp durdu.

"Tabii, o da bir seçenek." Alkan düşünceli bir sesle ekledi. "Söylemeden de geçemeyeceğim. Senin ağzından *karım* lafı çıktığında bile sesin değişiyor abi. Yemin ediyorum var ya, âşık adamın ses tonu diye bir şey var, sende onu duyuyorum."

"Ben aşk ne demek bilmem," dedi Ecevit.

"Aynen abim. Ben de her sabah *Shakespeare* okurum zaten. Sen kimi kandırıyorsun? Kıza baktığında gözlerin yanıyor, ben görüyorum," dedi Alkan dayanamayarak.

"Menemeni soğansız yap. Annemin gönderdiği sosları kullan," dedi Ecevit arabadan inerken. Vitrindeki çiçeklere baktı. "Kahvaltıdan sonra atölyesine geçer normalde ama bugün büyük ihtimalle Aslan'la ilgilenir. Aslan köpeklerden korkuyor ama Gece ile Güneş saldırgan değil. Çabuk alışırlar. Yanlarında dur. Aslan ağlarsa Işık nasıl davranacağını bilmez."

"Eyvah eyvah... abim âşık olmuş," dedi Alkan kıkırdayarak. "Emredersiniz binbaşım. Söylediklerinizi harfiyen yerine getireceğim."

"Bir de kapı çalınca Işık açsın, sen değil," deyince Alkan duraksadı.

"Bir hediye mi gelecek?"

"Dediklerimi yap, yeter," dedi Ecevit ve telefonu kapattı.

Rahat bir tavırla mekâna girdiğinde gerçekten de güller serpiştirilmiş, mumlar yakılmış masayı görünce göz devirmeden duramadı. Mekândaki tek dolu masa oydu ve masanın başında sırıtan tanıdık yüzü görünce dişlerini gıcırdattı.

Bu şerefsizin suratına katlanamıyordu.

"Eco!" diyen adam ayaklandı ve bir kere parmağını şıklattı. Mekânın içinde romantik bir müzik sesi yükselince Ecevit rahat bir tavırla masaya oturdu. "Ama öpüşmeyecek miydik?"

"Otur," dedi sert bir sesle. Sesindeki her an patlayacakmış gibi hissettiren tonla birlikte masanın başındaki adam el işaretiyle müzik sesini durdurdu.

"Sanırım biraz sinirli-" Ecevit parmaklarını uzatıp mumların alevini iki parmağı arasında söndürünce ince bir *tıs* sesi duyuldu. Adam sessizleşti ve sandalyesine oturdu. "Romantizmimizi bozduğun için seni affetmeyeceğim. Beş yıl sonra ilk kez birlikteyiz hayatım."

Ecevit onun sözlerini umursamadan etrafa bakındı. "Sana bir isim vereceğim. Adamın yerini bir saat içinde bulacaksın."

"Bebeğim, önce bir şarap mı içseydik? Eski günlerin hatırına."

Ecevit, "Ercüment, oradan baktığında senin gevşekliğinle uğraşacak gibi mi duruyorum?" diyerek parmaklarını masada oynattı. Her tıklama sesiyle Ercüment gerildi.

"Bana Ercü demiyorsun. Eco ve Ercü olarak ayrılmaz ikiliydik önceden. Dostluğumuza zeval geldi. Önceden ne güzel Kor'u sorardın bana, ben de sana ne yaptığını söylerdim. Sonra bir kere de bir trafik kazasında karnındaki

kocaman demir parçasıyla seni yol kenarından almamı istemiştin. Bak o zaman da dostluğumuz güzeldi. Doktor bulmuştum, kan bulmuştum, seni yaşatmıştım!" diyen Ercüment, karşısındaki adamın bakışlarının karardığını fark etti.

Ecevit yıllarca tavrını bozmamıştı. Hep sert ve kabaydı ama Ercüment sırf birbirlerinin işlerine yaradıkları için onunla bu kadar rahat konuşabiliyordu. Şimdi baktığında onun sabrının tükendiğini fark etmişti. Ecevit'in sabrı tükendiğinde nefes almak bile suç sayılırdı.

"Yaptıklarını başıma kakacaksan konuşmaya başlarım," dedi Ecevit tok bir sesle. "Masadan kalkmana da izin vermem."

Ercüment gergince sırıttı. Ne zaman düşmanlarının eline düşse Ecevit'e yardım çağrısı gönderirdi. Ecevit'in ortadan kaybolmadığı zamandaysa şanslıydı, adamların elinden tırnağının ucu kırılmadan çıkardı. Bir kere baskın sonucu düştüğü karakoldan kurtarmasını istemişti. Ecevit nasıl yapmıştı bilmiyordu fakat karakoldan çıkarmıştı onu. Ecevit'in yaptıkları Ercüment'in yaptıklarının yanında dağı aşardı.

"Pekâlâ, değerli dostum. Söyle bakalım. Kimmiş adam?"

"Asım Taner," dedi Ecevit gözlerini Ercüment'in kurnaz kahverengi gözlerine dikerek. "Bir saat."

"Vov vov vov!" dedi Ercüment ellerini kaldırarak. "Orada dur bebeğim. Onu bir saatte halletmem mümkün değil."

"Ayağına çağır," diyen Ecevit gözlerini kıstı. Ercüment'in o Asım denen sümüğü tanıdığını biliyordu. Bu gevşek herifin çetelerle bir şekilde bağı vardı. Asım'ı tanıması da tesadüf olamazdı.

Ercüment kollarını göğsünde bağladı. "Gelmezse?"

"Bacaklarını kırarım."

Başını iki yana sallayıp masaya baktı. "Neden bu kadar saldırgansın ki?" Sonra derin bir nefes aldı. "Asım, içeriden çıktığı günden beri kimseye güvenmiyor. Onu nasıl bulayım?"

"Bağlantılarını kullan," dedi Ecevit parmaklarının hareketini keserek. "*Onu* bulmuştun."

Ecevit onun ismini kolay kolay ağzına almazdı. Ercüment da bunu en iyi bilen kişiydi.

"Kardeşin bulunmak istemezse kimse bulamaz, yaşlı dostum. Asım'ı bile bulabilirim ama Kor? Kor sana bilgi getirdiğimi anladığı için onu bulmuştum, o zamanlar saklanmamıştı." Başını iki yana sallayıp cıkladı. "Sırf bu yüzden kardeşinden neler çektiğimi unutma," dedi alıngan bir imayla. "Hatta yardım isteyince reddetmiştin, hatırlıyor musun?"

Ecevit ona dik dik baktı ama bir şey demedi. Ercüment'in en son istediği yardım Kor'la ilgiliydi. Ecevit de yardım etmek istemediğini açıkça belirtince Ercüment iletişimi kesmişti. Beş yıl sonra ilk konuşmalarıydı bu.

"İki saatte anlaşalım, Eco. Buna ne dersin? İki saat sonra adamın yerini söylerim," dedi Ercüment ellerini çenesinin altına koyup kenetleyerek. Pazarlık tonunu kullanmaya başlamıştı. "Bu hoşuna gider mi?"

Ecevit gözlerini kıstı. Zihninde tartar gibi bekledi. Parmakları tekrardan masaya vurmaya başladı. En sonunda parmaklarının hareketini durdurunca Ercüment gerilerek ona baktı. "Bir buçuk saat. Adamı ayağıma getireceksin."

Ercüment sırıttı ve ayağa kalkıp elini uzattı. "Anlaştık sevgilim."

Ecevit yavaşça ayağa kalktı, sertçe onun eline vurup savurdu. "Bana da şöyle konuşma, sikerim belanı." Kaşlarını çattı. "Sana yeri atacağım. Bir buçük saat içinde getirmezsen... saklanacak delik ara."

Ercüment kolundaki pırlanta saatine baktı. "Peki şu andan itibaren bir buçuk saat mi... Çünkü buranın ödemesini yapmak, arkadaşlarımla görüşmek falan bir süre alabilir. Acaba sen konumu atınca mı saymaya başlasak?" Kafasını kaldırdığında Ecevit'in çıkışa ulaştığını gördü. "Eco! Hangisi?" Ecevit kapıdan çıkarken Ercüment, "Yalnız bunu unutma. Bir sonraki benim sıram! Bana yardım edeceksin!" diye seslendi.

Ecevit kapıyı sertçe kapatarak mekândan ayrıldı. İşte asıl sorun buydu. Bu sikik keneyi başına musallat etmek.

Ecevit, eski tahta sandalyeye oturmuş, kollarını göğsünde bağlamış halde ayaklarını yere hafif hafif vurarak karşısındaki adama zihinsel işkence uyguluyordu. Dakikalar birbirini kovaladı ve kırk beşinci dakikanın sonunda, adam sinirleri çatlamış gibi, "Yeter!" diye bağırdı.

Ecevit hareketini kesti, başını usulca kaldırdı. İki adam onu, başına çuval geçirilmiş şekilde Ecevit'in gönderdiği konumdaki eski depoya getirmişlerdi. Ercüment de o sinir bozucu mesajını atmıştı.

Adamın paketlenmiş halde ayağına geldi. Bu iyiliğimi unutma hayatım.

Ecevit sabırla çuvalı çekti. Asım öfkeyle gözlerini kırpıştırarak kafasını iki yana salladı, sonrasında gördüğü yüz karşısında kaşları çatıldı. Ecevit, onun suratına bakarken bu piçin kendisini tanımadığına emindi.

Asım ağzından çıkan tükürüklerle, "Sen kimsin lan?" diye sordu.

Alay ettiğin kadının kocasıyım ve senin belanı sikeceğim.

İçinden konuşsa da dışından ifadesizce Asım'ın suratına baktı. Asım onun bu ifadesiz haline daha da öfkelendi. "Konuşsana şerefsiz! Kimsin sen? Nereden çıktın? Hayvan! Pişman olacaksın. Adamlarım seni bulaca-" Yediği tokatla suratı yana çevrildi, sesi kesildi. Dudağının kenarından ince bir kan damlası süzülürken kıpkırmızı gözlerle Ecevit'e döndü.

"Şimdi..." dedi Ecevit kollarını tekrar göğsünde bağlayarak. Yavaşça arkasına yaslandı, bacaklarını öne doğru uzattı. Rahattı çünkü adamı sandalyeye o kadar sıkı bağlamıştı ki Asım ancak bileklerini keserse kurtulabilirdi. "Sakinleşmezsen çuvalla bir kırk beş dakika daha geçireceksin."

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun?" dedi Asım öfkeyle.

"Küçük bir sike benziyorsun. Onun dışında bir şeye benzetemedim," dedi Ecevit aynı sakinlikle.

"Sen kimsin lan?"

Ecevit ayağını hafifçe yere vurmaya başladı. "Öğreneceksin."

Sakince etrafına bakındı. Bu eski depoyu zamanında Oğuz söylemişti. *Ailemize ait ama kimse kullanmaz, genelde depoda çalışıyorum* demişti. Ecevit kayıtlara baktığında yalnızca bir tane deponun Atabeylerin mülklerinde göründüğünü fark etmişti. Bu döküntü depoyu neden ellerinde tuttuklarını öğrenecekti. Belki de Oğuz'un ölümünün ipi burada bir yere bağlanıyordu.

"Polis misin yoksa çeteden mi?" diye sordu Asım sonunda anlaşmaya karar vermiş gibi.

"Hangisindenmiş gibi duruyorum?" diye sordu Ecevit.

"Ne bok olduğun belli değil. Senin gibi ayı bir adamı polis yapmazlar. Çetedekilere de benzemiyorsun... Ne istiyorsun o zaman? Mal mı?" Nefes nefeseydi. Ecevit öne doğru küçük bir hareket yaptığında gözlerini Ecevit'e dikti. "Bak... ben o işleri bıraktım. Peşimde elli tane adam var. Ben, benden ne istenirse onu yaparım. Artık öncülük etmiyorum. Başım yeterince yandı! Anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

Asım birden duraksadı. "Para mı derdin? Param var."

"Paran var, adamların var ama millete köpeklik ediyorsun. Enteresan." Ecevit öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine yaslayıp ellerini kenetledi. "Sen bayağı bayağı bana kolpa sıkıyorsun be oğlum!"

Asım gözlerini kapatıp başını öne eğdi. "Ne istiyorsun?"

"Sadece bilgi."

"Ne hakkında?"

"Oğuz Atabey."

Asım'ın teni bembeyaz oldu. Dudakları mosmor bir hale bürünürken, "Tanımıyorum," dedi bileklerini kurtarmaya çalışarak.

"Geçen gün onun kolyesini Işıl'a verdin ama," dedi Ecevit gözlerini açarak. "Yakışıyor mu Asım sana yalan söylemek?" Biraz daha öne eğildi ve Asım'ı saçlarından yakaladığı gibi sandalyesine tekme attı. Bacağı kırılan sandalyeyle birlikte Asım yere çakıldı. Ecevit onun kafasını kavrayıp bir kez betona vurdu. "Herkesi kandırırsın ama beni zor."

Asım tepinmek ister gibi hareket etmeye çalıştı ama beceremedi. "Bırak lan!" diye inledi.

Ecevit dizleri üzerinde çöktü ama Asım'ın saçlarını bırakmadı. "Şimdi söyle bana. Neden Işıl'a o kolyeyi verdin?" Asım sessizdi. Ecevit onun kafasını bir kez daha yere vurdu. "Oğuz'la ilgisi ne Işıl'ın?"

"Atilla çeteyle uğraşıyor diye küçük bir uyarıydı!" diye bağırdı Asım dişleri arasından. "O orospu çocuğu kimlere bulaşılmaması gerektiğini bilecek. Sen de öyle!"

Ecevit onun ne dediğini anlayamadan deponun kapısı gürültüyle açıldı ve silahlı beş adam göründü. Takım elbiseleri ve yürüyüşleriyle... tanıdık geliyorlardı. İki gün önce dövüp sokakta bıraktığı adamlardı. Ecevit gözlerini kısarak cebindeki silahını çıkardı ve namluyu Asım'ın kafasına dayadı.

"Geri çekilin," dedi tehditkâr bir sesle.

Tam o an adamların arkasından bir kıkırdama sesi yükseldi. Ecevit'in yüzü karardı ve sesin sahibine baktı. "Ecocuğum, karının ailesinin mülkünü böyle pis işlerin için kullanmaya utanmıyor musun? Üstelik Asım gibi değerli bir arkadaşımız uğruna... Ayıp yahu!"

Ercüment Kunter.

Bu şerefsize güvenemeyeceğini biliyordu. Özellikle son olaydan sonra.

Ecevit, Asım'ın kafasına dayadığı silahı bastırınca Asım kısık sesle inledi ve adamların arkasındaki Ercüment'e baktı. "Beni sattığını düşündüm, şerefsiz."

"Aşk olsun," dedi Ercüment dudak büküp gülerken. "Seni satar mıyım, Asım? Sen benim gözbebeğimsin. Alınmak yok, Eco." Sonra kaşlarını çatıp dudaklarını büktü. "Aslında sikimde değilsin, Asım ya. Seni kurtarırsam çok büyük para vereceklerini söylediler. Yoksa valla umursamazdım."

"Kim?" dedi Ecevit dişlerini sıkarak. Biliyordu. Asım'ı neden buraya getirmeyi seçtiğini içinden düşünmemeye çalışsa da gerçek belliydi.

Bir Atabey, Asım'ı tanıyan Atabey, bu depoya Ecevit'in geldiğini öğrenirse bir hamle yapacaktı. Sadece emin olmalıydı. Asım'ı tanıyan kişi aileden biriyse bu gece bir aksilik yaşanırdı ve düşündüğü gibi olmuştu. Ercüment oyuna dahil edilmişti.

Bu piçin para gördüğü yere koşacağı belliydi. Kafasını sikmek istiyordu. Bu şerefsize güvenmemeliydi. Zaten hareketleri, konuşması... önceden böyle değildi Ercüment. Şimdi para gördüğü yere çalışıyordu, güç gördüğü yere değil.

Ercüment tatlı bir şekilde gülümseyip utanmış gibi bir hareket yaptı. "İşte onu söyleyemem hayatım. Kafama sıkarlar."

Ecevit'in sesi kısık ama ölüm çağırır gibiydi. "Sen Asım'ı benden alıp bir de yaşayacağını mı düşünüyorsun? O kafanda delik açmadan seni gezdirir miyim sence, Ercüment?" diye sordu Ecevit, Asım'ı yakasından tutup kaldırırken. "Senin hayatını sikmeden bırakır mıyım, Ercüment!"

"Ya aslında öyle de söylemesen iyi olur çünkü..." dedi Ercüment. İşaret-parmağını birkaç kez çenesine vurup düşündü. "Nasıl desem..." Dudaklarını büzdü. "Bana dediler ki *Asım'ı alıp getir. He, kıymetli dostun vermiyor mu?* Ki bilirsin, seni çok severim, Eco. Gerçekten sana çok değer veririm, onlara da bunu söyledim. Onlar da bana şöyle söylediler... *Kıymetli dostun Asım'ı vermezse ona de ki karısının olduğu evi tarayacağız.*" Dudakları aşağı doğru kıvrılarak gülümsedi. "Üzgünüm, Eco. Onlarla oynamayacakmışsın."

Ecevit'in yüzündeki ifade değişti, kafasının içinde bir çınlama başladı. Karısının... olduğu ev mi taranacak? İşte şimdi işin rengi değişmişti. Ecevit kafasında hızlıca plan yaptı. Zaaflar gösterilmezdi, böyle öğretmişti kendine. Gerektiğinde zaafını yakacak kadar gözü kara görünmeliydin.

Gözüne zifirinin çöktüğünü hissetti.

"Onlarla?" dedi etkilenmemiş gibi merakla. "Onlar kim?"

"Sana karını tarayacaklarını söylüyorum ve merak ettiğin bu mu bitanem? Hiç değişmiyorsun. Yine odunsun." Ercüment ofladı ve etrafa bakındı. "Zaten beni düğününe de çağırmadın. Evlendiğini bile başkasından öğreniyorum." Yani Asım gerçekten bu evliliği bilen biriyle konuşmuştu. Ecevit sabrını bir kutuya koydu, kilitledi. Hesap sorulacaktı.

Ercüment tekrar Ecevit'e döndü. "Bak, şöyle yapalım. Sen yine de bana Asım'ı ver. Boşa mermi falan harcamasın kimse. Hem düğününe çağırmayışını affederim..." Ercüment bir adım attı. Ecevit zihninde hızlıca bir kritik yaptı. "Hem de paramı alırım."

Ecevit'in yüzündeki kaslar titredi. *Sırtına sağlam bir bıçak yemişti.* Elinde tuttuğu Asım'ın bileği kaygıyla kasılırken, Ecevit gözlerini Ercüment'in üzerine dikti. Çok kısa bir an gözlerinin önünden karanlık gölgeler geçti.

"Demek bu kadar düştün," dedi kafasıyla onaylarken.

Ercüment omuz silkti, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme vardı. "Ne yapabilirim, Eco? Para konuşur. Asım için çok güzel bir fiyat verdiler. Senin

gibi birinin bunu anlayacağını düşünmüyorum. Sen paraya önem vermezsin ama biz?" Ercüment umursamazca omuz silkti. "Para için yaşarız."

Ecevit, Asım'ı kavrayışını sıkılaştırdı. "Asım'ı bana getirdin. Şimdi de geri almak için geldin. Doğru mu anlıyorum?" Ercüment gözlerini hızlıca kapatıp açarken Ecevit düşünür gibi başını salladı. "Ve bunu para için yaptın."

"Hay ağzını öpeyim! Nasıl güzel anladın öyle hemen..." dedi Ercüment. Asım'a baktı. Çıkış yolu olmadığını bilen Asım, kapana kısılmış fare gibi etrafı gözlemliyordu.

"Ve eğer Asım'ı vermezsem karımı tarayacaklar?" dedi Ecevit tekrar ederek. "Ve sen de paranı alacaksın."

Para için birilerini satan insanlardan etiyle, kemiğiyle nefret ediyordu.

"Yani bu bir iş, Eco. Sana bir çıkış bırakıyorum. Dostça. Onları kızdırma." Ecevit beklenmedik bir anda gülümsedi. Bu, kimsenin anlam veremeyeceği bir gülümsemeydi. Ercüment'in kaşları çatıldı, tedirgin bir şekilde güldü. "Bu *seni seviyorum* gülümsemen sanırım?"

Ecevit birden Asım'ı yakasından çekti ve arkasına fırlattı. Göz açıp kapama hızında ampule nişan aldı ve depodaki ışığı kesti. "Ne oluyor lan?" diye bağırdı Ercüment. "Flaş açın! Çabuk!"

Adamlar flaşı açıp karanlığın içine baktıklarında Asım yerdeydi. Etrafa flaşla baktılar ama kimse görünmüyordu. En sonunda Asım'a koşup onu çözmeye çalıştılar.

Tam o sırada Ercüment, sırtında bir bıçak hissetti. Küçüktü ama derisini yırtacak kadar keskindi. Acıyla çığlık atacaktı ki Ecevit elini onun ağzına ve burnuna kapatıp kulağına eğildi.

"Sen hâlâ beni tanımamışsın," dedi onun kulağına. Bıçağı yavaşça çevirdi, Ercüment'in gözlerinden yaşlar süzüldü. "Benim sırtıma bıçak saplayamazsın. Neden biliyor musun? Çünkü bıçak hep benim elimde, Ercüment. Ben senin oyunlarını yemem. Seni tekrar bulana kadar... kaç benden."

Ve bıçağı çıkardığı gibi Ercüment'i yere fırlattı. Hızlı adımlarla ilerlerken etrafına bakındı. Başka kimse görünmüyordu.

Ya da... o öyle sanıyordu.

Gözü bir şey görmüyordu çünkü eve gitmeliydi. Işıl'a gitmeliydi. Onun başına bir şey gelmesin diye telefonunu açıp aramalar yaparken aklını kaybetmiş gibiydi.

Olur da Işıl'ın yakınından tek bir kurşun geçerse hem Asım'ın hem Ercüment'in ağzını kurşunla dolduracaktı.

26. BÖLÜM

"UN ÇORBASI"

Işıl Atabey Demirhan

Hayat, durmaya cesaret edemeyenlerin aceleci yanı, beklemeye gücü olmayanların devam etmek için bahanesiydi.

Tüm hayatımı beklemekle geçirmiştim. Rahat bir nefes almayı, Oğuz abimi, özgür olmayı, istediğim hayatı elde etmeyi, babamın beni anlamasını, annemin beni zorlandığım hayattan kurtarmasını... en önemlisi de aşkı beklemiştim. Aslında yıllarca ama doğru kişiyi saatlerce.

Yine beklerken sabah saatlerinde Alkan ve Aslan kapımı çalmıştı. Onları görmek sürpriz olmadı desem yalan olurdu. Beklediğim kişi Ecevit'ti. Hayal kırıklığımı saklamak zor değildi çünkü Aslan'ı görünce tüm neşem geri gelmişti.

Alkan'ın hazırladığı kahvaltıda sohbetler etmiştik, doğrusu Aslan ve ben sohbet etmiştik. Alkan'ın ağzını bıçak açmamıştı. Yaptığı menemen Ecevit'in yaptığı gibi değildi. Güzeldi ama Ecevit'in menemeni daha güzeldi.

Kahvaltıdan sonra Aslan'ın köpeklerden korktuğunu fark etmiştim. Gece ve Güneş'i ona alıştırmaya çalışmıştım ama beceremeyiştim. Aslan elini yalayan Gece'ye karşı birden *kung fu* hareketi yapınca kahkahamı tutamamıştım. Onun yaşında bir çocuğun bunu nereden öğrendiğini sorgulamak istemiyordum ama büyük ihtimalle Bige öğretmişti.

Artık Gece de Aslan'dan korkuyordu.

"Aslan, bu kadar korkacak bir şey yok. Onlar dayınla benim köpeklerimiz. Sana zarar vermezler," dedim gülümseyerek saçını okşarken. Yanında diz çökmüştüm. Aslan ise ters ters Gece'ye bakıyordu.

"O büyük, beni yer," dedi kocaman mavi gözlerini bana çevirerek. Dudaklarını öne doğru uzattı. "Seni bile yer, Işıl."

Kahkaha attım. "İnsan yemiyorlar. Özellikle senin gibi tatlı bir çocuğu, asla," dedim sırıtarak.

"Tatlı mı?" Burun kıvırıp önüne döndü ve boya kalemleriyle çizdiği canavarı boyamaya başladı. Gerçekten yetenekli bir çocuktu. Kâğıda attığı çizgiler başta anlamsız dursa da boyadıkça ne yapmaya çalıştığı belli oluyordu. "Yakışıklı değil miyim?"

Alkan, pencerenin önündeki koltukta tabletine bakarken güldü. Bu bizi dinlediğinin itirafıydı. Geldiğinden beri tek tük cümleler kurmak dışında pek benimle muhatap olmuyordu. Soğuk bir adam değildi, aksine çok cana yakındı ama benden uzak durması kafamı karıştırıyordu.

"Yakışıklısın tabii ki. Büyüyünce can yakacağına eminim," dediğimde Aslan burnunu dikti.

"Kor amcam bana diyor ki sen her kızı kaparsın. O kadar yakışıklıyım ben, Işıl," dedi Aslan yine dudaklarını öne doğru uzata uzata.

Alkan'ın bakışları yavaşça bize döndü ve Aslan'a baktı. Kaşları kısa bir an çatılınca sempatik yüzünün korkutucu göründüğüne emin oldum. Benimle göz göze gelince derin bir nefes alıp tabletine geri döndü.

Kıvırcık saçlarını okşadım ve ben de bir kalem alarak kâğıdı boyamaya, ona yardım etmeye başladım. "Neden ona amca diyorsun, Aslan?" diye fısıldadım Alkan duymasın diye.

"Öyle dememi istiyor," dedi omuz silkerek. "O dayı değilmiş, iki dayı bana yetermiş, amca olurmuş."

Kutay'ın da garip bir adam olduğuna emindim. Sırf dayı olarak anılmamak için çocuğa amca dedirtmesi garip gelse de gülümsedim. "O zaman sen tatlı bir çocuk değilsin."

"Evet, sen bana yakışıklı de. Senin kocan olacağım ben büyüyünce. Ama bana çikolata alırsan hemen olurum. Ama evcilik oynarken. Çünküüü... eee... şey... çünkü dayım kızar," diyerek dilini üstdudağının üstüne kapattı ve önündeki kâğıda odaklandı.

Bakışlarımı Alkan'a çevirdiğimde onun tableti değil, beni izlediğini fark ettim. Göz göze gelince hızla bakışlarını kaçırıp tablete döndü. "Abin seni benimle konuşmaman için mi tembihledi?" diye sorunca beni duymamış gibi yapacağını düşündüm.

O ise beni şaşırtarak sırıttı ve bana döndü. "Konu sen olunca titiz davranıyor."

"Titiz derken? Bir dağ ayısı gibi kaba mı demek istedin?" diye sordum göz devirerek.

Güldü ve saçlarını geriye taradı. "Senin tabirin daha uygun oldu." Tabletinin ekranı kapandı ama dönüp bakmadı. Bana dikkatli gözlerle bakıyordu. "Nasılsın?"

"İyi," diyerek gülümsedim. "Sen nasılsın?"

"Yoğun," diyerek tabletini kenara koydu. "Büyük köpek abimi, küçük olan seni mi teslim ediyor?"

"Değil mi?" Şömine önünde uyuyan Gece ve Güneş'e döndüm. "Ben de benzetiyorum."

"Mutlu musun?" diye sordu gözlerini kısarak. "Abimle."

"Evet," dedim Ecevit'in yüzü gözümün önüne geldiğinde. "Birkaç gün sonra Fransa'ya gideceğiz, biliyor musun? İş tatili."

"İş, abimin olmalı. Sen de sanırım sadece onun tatilini kullanıyorsun," dediğinde utangaç bir şekilde Aslan'ın dikkatle çizdiği canavara döndüm. Biraz öyle oluyordu ama sonuçta Ecevit bu konuda katı değildi. Fransa'ya birlikte gidecektik. "Abimi değiştiriyorsun."

Ona döndüm hızla. "Efendim?"

"Bence beni duydun," diyerek koltukta geriye doğru yaslandı. Kumral saçları, yeşil gözleri, siyah kazağı ve kot pantolonu ile oldukça sempatik duruyordu. Yüzündeki gülümseme de sempatisini artırıyordu. Tehditkâr bir görünüşü yoktu. "Abim eskisi gibi değil."

"Abin çok anlayışlı biri," dediğimde kaşlarının havalandığını gördüm. "Oldukça olgun, iyi bir dinleyici ve çabalayan bir adam."

"Aynı adamdan mı bahsediyoruz?" Kısa bir kahkaha attı. "Öncelikle abim bizi dinlemez. Anlayışlı değildir. Olgun ve çabalayan biri olduğuna katılıyorum ama insan ilişkileri konusunda... Nasıl desem..." Bakışlarını yukarı kaldırıp düşünür gibi yaptı ve sonra yüzüme döndü. "Eksik."

"Bence öyle değil. Ne anlatsam dinliyor. Başta böyle değildi aslında, konuşmamdan rahatsızdı ve beni dinlerken başına silah dayıyormuşum gibiydi. Sonra aslında olduğu adamı tanıdım."

"En azından seni üzmüyor," diyerek Aslan'a baktı. Güneş kuyruğunu salladığı için Aslan'ın odağı köpeklere dönmüştü. "Bu iyi bir şey. Sana alışmış olduğuna eminim."

"Ben de ona alıştım..." diye fısıldayıp yavaşça Güneş'i çağırdım. Güneş ayağa kalkıp bize yaklaşırken gülümsedim. "Aslan, biliyor musun Güneş de senin gibi. Çok meraklı ve heyecanlı."

Aslan, bakışlarını Güneş'ten almadan yavaşça bana yaklaştı. Dokunmak istiyor da çekiniyor gibiydi. O kadar tatlıydı ki! "Beni ısırmaz mı?"

"Sen ısırır mısın?"

"Ben ısırırım," dedi çok ciddi bir şekilde. Elini omzuma koydu. "Ama seni ısırmam, Işıl. Senin canın acır. Ama... eee... Alkan dayımı ve Ecevit dayımı ısırırım."

Alkan kahkahayı bastı. "Ulan dayılarımdır, canımdır, ciğerimdir de demiyor. Geçiriyor da geçiriyor velet!"

Aslan trip atar gibi yandan baktı. "Sen bana *Şişmek Meçkuyin* aldın mı?"

Onu söyleyemeyişine ben de kıkırdadım. Aslan ile çok güzel ilgileniyorlardı. Ecevit de Alkan da o eksik hissetmesin diye çok çabalıyordu, bunu görebiliyordum. Alkan güldü. "Sen şimşeğin kendisini iste, getirmeyen dayının ayıbı oğlum. Söyle, hangi *Meçkuyin* o?"

Aslan, "Bunu sonra konuşacağız dayı. Parayı hazırla," dedi ve sonra tekrar köpeklere döndü. Çekingen bakışlarını tekrar fark edince üzüldüm. Alışması için ne yapabilirdim ki?

"Bir kere sev bakalım Güneş'i. Isırırsa Işıl onları senden uzaklaştıracak," dedi Alkan dikkatli bir sesle.

Aslan mavi gözlerini kocaman açtı. Bana döndü korkarak. "Onlara ceza mı vereceksin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl bir ceza?"

"Şey... eee... annem ben yaramazlık yapınca bana dondurma vermiyor. Sen de onlara dondurma vermeyecek misin?"

Gülümsememi gizleyemedim. "Onlar dondurma yemiyor ama istersen ödül mamalarını vermem."

Aslan'ın dudakları büzüldü. Bir Güneş'e bir Gece'ye baktı. Sonra, "Ben cesur bir çocuk muyum?" diye fısıldadı. Üç yaşındaydı ama ciddiyetinde küçük bir yetişkin gizli gibiydi.

"Bence öylesin. Neden onlara şans vermiyorsun?" deyince başını aşağı yukarı salladı.

"Ama elimi bırakmayacak mısın?" diye mırıldayarak saçlarıma dokundu.

"Hayır, *asla*. Asla elini bırakmayacağım."

Kocaman gülümsedi. Sonra küçük eliyle serçeparmağımı kavrayarak Güneş'e yaklaşmaya başladı. Hafifçe çömelip Güneş'in yüzüne baktı, başını yana doğru eğdi. Güneş de onu taklit edince kahkaha patlattı. "Işıl!" Kahkahası daha da artarken diğer eliyle minik, turuncu köpeğimizi gösterdi. "Beni taklit etti. Benim gibi yaptı!"

Kalbim yumuşacık oldu. "Evet, çünkü seni sevdi," dediğimde kocaman gözlerle yüzüme bakıp Güneş'e döndü.

"Onun saçını okşar mıyım?" diye sordu ve benden cevap beklemeden elini uzatıp Güneş'in başını okşadı. Güneş kafasını kaldırınca Aslan ürkerek elini

çekti ve omuzlarıma sarılarak kahkaha attı. "Dokundum! Onun saçına dokundum!"

Gülerek onun sırtını okşadım. "Evet, Aslan. Sen çok cesur bir çocuksun yakışıklım," deyince yüzüme baktı.

"Işıl ben yakışıklıyım, sen de çok iyisin," diyerek kafasını omzuma yaslayıp kısa bir şekilde sarıldı. Şaşkınca güldüğümde benden ayrılıp Güneş'in yanına eğildi. Onun başını okşadı. Güneş ürkmemesi için beklerken Aslan onun vücudunu okşadı. Güneş kuyruğunu salladığında Aslan alışmış gibi güldü.

"O çok güzel!" dedi, Alkan ve bana dönerek. Önce Güneş'le oynadı, sonra Gece'ye yaklaştı. Onun tüylerini okşarken Gece uyuşuk bir şekilde onu izledi. İkisine de alıştığında sonunda derin bir nefes almıştım. Aslan onların yataklarının üstünde uyuklamaya başlarken Gece ve Güneş onu sardılar.

Elime bir defter alıp kara kalemle bir şeyler çizdim. Kırık fanustan görünen ceylan... *Oğuz abimle Alkan'ın aynı yaşlarda olduğunu düşünüyordum. 'Alkan bir havacıysa belki abimi tanırdı.* Trafik kazası yapmış bir tavşan... *Ecevit, Alkan sayesinde abimle tanışmış olabilir miydi?* Taşın üstünde yatan bir kurt... *Alkan olanları biliyor muydu?*

Kalemin ucunu çok bastırmış olmalıyım ki ucu kırıldı. "Oğuz Atabey'i tanır mıydın?" diye sordum başımı defterimden kaldırmadan. Alkan'ın başının bana döndüğünü fark edince ona döndüm. "O da havacıydı."

"Tanırdım," dedi sadece ve önüne döndü. Bunu bana hiç söylememişti fakat tahmin edilirdi. Onun adını duyduğu gibi başsağlığı dilemesinden belliydi.

"Abin tanır mıydı?" diyerek defterimi kapatınca bakışlarını başta bana çevirmedi.

Bekledi, sustu ve en sonunda bana döndü. "Bunu abime sorman daha doğru olur," dediğinde başımı omzuma doğru eğdim.

"Abinin bana cevap vereceğini mi düşünüyorsun?"

"Onun değiştiğini düşünüyorsan verir." Derin bir nefes aldı. Kelimelerini tartar gibi bir nefesti. "Abin herkesle arkadaştı, Işıl. Cana yakın bir adamdı. Onu sevmeyen kimse yoktu."

"O zaman neden cenazesinde onu seven tek bir arkadaşı bile yoktu?" diye sorunca yutkundu.

"Hepimizin işleri vardı," dediğinde gülümsedim.

İşte hayat bu kadardı. Biri ölüyordu, herkes yoluna devam ediyordu. Ölen öldüğüyle kalıyordu. Yakınını, canını kaybeden ise kaybettiğiyle baş başa bırakılıyordu. Zaman kimseyi beklemiyor, acılar sıraya girmeden geçip gidiyordu.

Cenaze kimsenin eşlik etmediği son yürüyüştü. Abiminkisi de öyle olmuştu. Herkes işinin başına dönerken o sonsuzluğa uğurlanmıştı.

"Öyledir," diyerek başımla onayladım. "Düşünsene Alkan, cenazende kardeşlerin ve ailen dışında kimse yok. Sanki bu hayatta kimseye dokunmamışsın gibi... Ne acı, değil mi?"

"Hepimiz yalnız gireceğiz tabuta," dedi sakin bir sesle. "Cenazemizin kalabalık olmasını değil, içindeki insanların gerçek olmasını isteriz. Boşa kalabalık bizi mezardan çıkarmaz."

"Sen de acımasızsın," dedim sertçe.

Alkan şaşırdı sanki. Kaşları kalktı. "Acımasız olan ben değilim, gerçekler," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Sen cenazende kimlerin olacağını düşünüyorsun mesela?"

Çatık kaşlarımla, "Sen olmayacaksın sanırım. İşin falan çıkar," dedim.

Gülümsedi. "Ben aileden sayılmaz mıyım?"

Ona baktım ve utanarak başımı eğdim. "Sayılırsın. Üzgünüm, kırıcı olmak istemedim. Böyle konuşmamalıyım. Pardon." Derin bir nefes aldım. Konu Oğuz abim olunca acımasız olabiliyordum. Olmak istemesem de oluyordum. Çünkü en başta, bir şekilde kendimi suçluyor ve bu suçluluğu gizlemek için saldırgan oluyordum. Elimde değildi. Bir an sessizlik olunca tekrar konuştum. "Hayatında biri var mı?"

Umurumda değildi aslında. Yine de sordum işte öyle.

"Yok," dedi kısaca. Sonra yumuşak bir sesle ekledi. "İnsanlara sinirleniyorsan sinirini göstermek seni kötü yapmaz." Niye böyle söylemişti birden? "Çok narinsin, Işıl. Fazla düşüncelisin. Anlaman lazım, ne kadar kırılgan görünürsen insanlar o kadar kırar seni."

"Zaten öyle," dedim parmaklarımla oynarken. "Sadece herkesi çok anlıyorum."

"Anlama. Bencil olmak kötü bir şey değil. Bazen bencil olmalısın ki insanların açgözlülüğü seni yiyip bitirmesin. Sert olmalısın," dedikten sonra etrafa bakındı. Ecevit neredeydi acaba? Çok uzun zaman olmuştu. Artık gelmesini istiyordum. "Abime herkes sert diyor," dedi Alkan kısık bir sesle. "Taş gibi, kırılmaz o diyor ama zamanında abimi kıranları kimse görmüyor."

Kalbim sıkıştı laflarıyla. Bana abisini mi anlatacaktı? Heyecanlandığımı hissettim. Aslında Ecevit'i başkasından dinlemezdim fakat Alkan onun kardeşiydi. O, en yakından Ecevit'i gören kişiydi.

"Abini çok kırdıklarını görüyorum," dedim usulca.

Alkan kollarını göğsünde birleştirdi. "İnsanlar fazla acımasızdı," dedi sakin bir sesle. "Babam kumarbaz bir adamdı. Borçları, alacaklıları çok olurdu.

Kapımıza dayanırlardı, para isterlerdi. Annem ne kadar altını, parası varsa babama verirdi. Sonra biz bayat ekmek yer olduk. Elimizde hiçbir şeyimiz kalmadı. Hani böyle fırınların önüne, eski ekmekleri asarlardı ya... Bilir misin?"

Başımı iki yana salladım gözlerim dolarken. Nereden bilirdim ki? Ekmek almaya mı gitmiştim, fırın mı görmüştüm?

Bilmemi beklemiyormuş gibi devam etti. "Öyle yapardı fırıncılar ya da mahalledeki insanlar. İhtiyaç sahipleri alsın diye kuru, bayat, çürük ekmek asarlardı askıya. Abimle ben... fırınları gezerdik onları toplamak için. Kavga ederdik sokak çocuklarıyla. Antep'in tek fakir ailesi biz değildik ama evde iki küçük kardeşimiz, annemiz vardı. Ekmek götürmek zorundaydık. Ekmek bulunca sevinirdik. Annem bize o ekmekleri ıslatır, üstüne tuz dökerdi. En sevdiğimiz yemek oydu birkaç ay boyunca."

Ben babamın evinde sıcak ekmek yerdim. Babam bizim önümüze soğuk ekmek bile koymazdı. Alkan'ın sesinde öyle bir alışmışlık vardı ki utandım. Ben doymayı hak sanmıştım, onlar ekmeğe tuz döküp yemek yapmışlardı. Elimi ağzımın üstüne kapattım yaşlar yanaklarıma düşerken.

"Annem orta halli bir ailenin kızıydı ama babam varlıklı bir aileden geliyordu. Babamın borçları yüzünden iki taraf da yüzümüze kapılarını kapattı. Annemin tarafı kendisine zor yetiyordu, hiçbir şey vermiyordu fakat babamın ailesi?" Güldü alayla. "Biz çok küçüktük, Işıl. Abim dokuz yaşındaydı, ben beş. Abim, yağmurlu havada beni yanına alırdı, yırtık ve ayağımızı sıkan ayakkabılarımızla kilometrelerce yol yürürdük. *Bige ve Kutay çok hasta, en azından ilaç parası verin* diye yalvarırdık. Para yoksa ekmek verin derdik, vermezlerdi. İlaç verin derdik... vermezlerdi."

"Neden..." diye fısıldadım hıçkırırken. "Neden bu kadar acımasızlardı size?"

"Çünkü bize verecekleri her şeyi babam satardı," dedi acıyla gülümseyerek. "Eline beş kuruş geçse kumar masasına koyardı. Beş kuruş, olurdu başımıza yirmi milyon borç. Hiçbir şey vermezlerdi o yüzden bize."

Sıcak gözyaşlarım çok hızlı akıyordu. Anlatmaya başlayalı çok olmamıştı ama hemen sulanıvermişti gözlerim. "Çok zor..." dedim boğazımdan hıçkırıklar kaçmak isterken. "Çok zor, Alkan. En azından ekmek verselerdi. Sizin yaşamamanız gerekiyordu bunu."

"Öyle tabii," dedi omuz silkerek. "Ekmek verseler kapının açıldığını babam hisseder de onlara yanaşır diye ekmek koklatmazlardı bize. Sonra abimin eli iş tutar oldu, sanayiye girdi. Annem para için çocuk bakardı, ev temizlerdi. Elimizdeki paraları bir araya getirir, okula giderdik. Abim sabah okula giderdi, öğleden sonra işe. Babam haftada birkaç kez gelirdi eve, yine bir gün eve geldi. Anladı bizim paramız olduğunu. O gün abimin yediği dayağı

unutmuyorum, Işıl. Sen bana nasıl para vermezsin diye abimi dövdü. On iki yaşındaki çocuğa... para ver dedi ya. Yaşından başından utanır dersin, utanmıyordu."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. On iki yaşındaki çocuğa... bunu nasıl yaşatırdı? Ecevit'e nasıl? Aklım almıyordu! Nasıl bir adamdı ya?

"Çalışmazdı, parası yoktu, eve geldiği zamanlar da döverdi bizi. Fazla iğrenç bir adamdı. Aşağılar, bu bok kokulu evden çıkamazsınız siz derdi bize. Annemse... siz vatanınıza hayırlı çocuklar olacaksınız, çok başarılı olacaksınız diye sarılır, fısıldardı. Sesi gür değildi o zamanlar. Kısıktı, sessizdi, duyulmazdı."

Yaşlarımı sildim sertçe. Öfkeliydim. Bunları çocuk yaşlarında yaşadıkları için öfkeliydim. En çok da Ecevit'in omzundaki yüklere öfkeliydim. On iki yaşında çalışmaması gereken bir çocuğun okuldan çıkıp işe gitmesine sinirliydim. "Bedia Hanım niye sizi alıp gitmedi? Niye sustu?"

"Gitti," dedi gülerek. "Biz çok kaçtık evden. Babam bizi bulurdu hep. Camiye saklanırdık, köylünün ahırına saklanırdık, odunluklara saklanırdık. Bulurdu. Annem de *o ölene kadar bekleyeceğiz* dedi. Bekledik."

"Öldü mü?" diye sordum resmen heyecanla. O adamın öldüğünü duysam... gam yemeyecektim. Sanki omzumdaki tüm yükleri bırakıverecektim.

"Tam olarak öyle olmadı," dedi sırıtarak. "Babamın borçluları kapıya dayanınca sessiz kalırdık, babam ışığı kapatırdı evde yokmuşuz gibi. Hep bizi saklar, sessiz kalmamızı isterdi. Adamlar kapıyı açmayınca gider, sabah gelirdi. Bazen babam bizi alır, dağa çıkarırdı. Soğukta dona dona beklerdik, adamların gittiğini düşününce eve dönerdik."

Ecevit'in neden karanlıktan çıkamadığını, toprağın onu çekeceğini düşündüğünü, sessizliği benimsediğini şimdi daha iyi anlıyordum. Mecburdu. Büyümek zorundaydı çünkü evde onları güçlü tutacak kimse yoktu. O da babasının öğrettiği karanlıkta ve sessizlikte güç olmaya çalışmıştı. Çıkması tabii zor olurdu.

"Sonra bir gece yine geldiler. Babam evde yoktu. Annem bize çorba yapmıştı. *Un çorbası.* Ama nasıl güzel kokuyordu Işıl... Sanki çorba değil, bizim içimiz kaynamıştı. Un dediğin basit şey, ulan çorba da yapmak çok zor değil aslında ama günlerce eski yemekleri yemekten bıkmışız, sıcak bir un çorbasıyla bayram edecek boğazımız. Çok acıkmışız, annem *çok sıcak, biraz bekleyin* dedi diye öyle umutla bekliyoruz odada. Un çorbası ya... Günler sonra boğazımızdan sıcak bir şey geçecek diye heyecanlandığımız un çorbası."

Bakışları dondu. O günü hatırlamanın ağır geldiğini yüzünden anlıyordum. Yine de un çorbası için heyecanlı dört çocuğu düşünmek, dudaklarımda minik bir gülümseme doğurdu. Yaşlar gözümden hızla akıyordu, o çocuklar bana çok sevilesi geldi.

"Kapıyı çalmaya başladıklarında abim Kutay'la Bige'yi bana verdi, saklanın dedi. Evin tavanında gizli bir yer vardı, oraya saklandık. Sonra adamlar kapıyı kırdılar. Evin altını üstüne getirdiler. Babamı sordular. Annem bilmiyorum dedikçe annemi dövdüler, abim karşı çıkınca abimi dövdüler. Bizi sordular, annem bilmiyorum dedi. Annemin başına silah dayadılar, ikizler nerede diye bağırdılar. Tavanın arasından evimizi mahvetmelerini izledik. O gece son gecemiz sandık, öyle bir geceydi işte."

Elimi ağzıma kapattım. Gözlerim kocaman oldu. Kalbim güm güm atıyordu. Evin tavanına saklanmış üç çocuk, başına silah dayanmış Bedia teyze ve Ecevit... Kardeşlerini ve annesini korumak için koca koca adamlardan dayak yiyen küçük Ecevit...

"Elimizde ne varsa aldılar. Abim anneme küçük altınlar yapar, *babadan sakla* derdi. Annemin sakladığı altınları buldular, evimizdeki pirinçten tuza kadar her şeyi dağıtıp aldılar. Kap kacağımızı evden dışarı fırlattılar. Saatlerce olsun diye, sonra da soğusun diye beklediğimiz un çorbasını... döktüler yere. *Un çorbası ya...* Bir tencere çorbayı çok gördüler dört çocuğa."

Burnunu kaşıdı ve yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. Gözlerinin beyazı kızarmıştı ama güçlü duruyordu. Artık kendimi tutamıyordum. Öyle bir ağlıyordum ki içim çıkıyordu. Aslan uyanmasın diye elimi ağzıma kapatsam da hiç işe yaramıyordu. Onların çaresizliği içime işlemişti.

"Ama neden?" dedim acıyla. "Baban yok diye mi hepsi? Babanın yerini söylemediler diye mi bu kadar canileşmişler?"

"Hayır," dedi acıyla gülümseyerek. "Babam *bende bir şey yok, evimi ve çocuklarımı alın* demiş. Bizi satmış babam alacaklılarına. Kendi borcuna karşılık, çocuklarını vermiş."

Şok içerisinde kalakaldım. Titriyordum artık. Onların yaşadıkları gece, beni mahvediyordu. Ecevit'in sırtlandıklarını düşünmek midemi buruşturuyordu. O da çocuktu. Neden kimse çocukluğunu yaşatmamıştı ona? Bir çocuk nasıl yaşardı böyle bir ihanetten sonra? İşte o an, Ecevit'in niye sessizliğe sığındığını, neden her şeyi içinde tuttuğunu anladım.

Antep'te bana verdiği cevabı hatırladım.

"Eğer hayatında yaptığın bir şeyi değiştirme şansın olsaydı ne isterdin?" diye sormuştum.

"Büyümemeyi," demişti düşünmeden.

Büyümeyi istemediği çocukluk hiç yaşanmamıştı ki. Ecevit zorla, mecbur kala kala büyümüştü. Babası tarafından satılmıştı. Ailesi sıcak çorba içsin diye çalışmıştı. Islak ekmeğin üstüne tuz dökmek ne demekti? Ne demekti ya? Onları bu kadar muhtaç bırakan, ilaç için yağmurlu havada kapıyı suratına

kapatan, koca adamlardan dayak yemesine göz yuman herkese düşmandım. Herkese. En başta babasına.

"Sonra... gittiler. Annemin altınlarıyla evdeki erzaklar borcu kapatmaya yetti herhalde. Annem kendini odaya kapatmıştı, ben ne yapacağımı bilemiyordum, Kutay'la Bige açız diye ağlıyorlardı. Evde kap kacak olsa yemek yaparsın, abimin menemeni güzeldir mesela ama evde yok. Hiçbir şey yok! Ne kaşığımız ne tabağımız... Kutay'la Bige'yi aldı abim çorbanın etrafına koydu... Yüzü gözü kanlı olmasına rağmen eğildi, yerdeki çorbayı elleriyle yedirdi onlara."

Gözünden düşen yaşı sertçe sildi ve güldü acıyla. "Bige'yle Kutay çorba sıcak değil diye ağladı, ben abimin kanlı ellerine rağmen onlara çorba yedirmeye çalışmasına ağladım, annem odada bizden utandığı için ağladı. Abim, dimdik durdu. Tek bir yaş görmedim onun gözünde o gece."

Elimi ağzımın üstüne kapattım. Gözlerim şişmişti. Ben de utanıyordum. Onlar öyle zor bir gece yaşarken, Ecevit elleriyle kardeşlerine çorba içirmeye çalışırken sıcak evimde yediğim yemekler dizildi boğazıma. Islak ekmeğin üstüne tuz döküp yemenin ne olduğunu hiç bilmemiştim.

Kendimi zorluk yaşadım diye görüyordum. Ne kadar nankördüm... Bir kaşığa muhtaç aileler varken değersiz dertlerime ağladım.

"Bir tane bile köylü gelmedi kapımıza," dedi Alkan toparlayarak. "O gece en rezil gecemizdi anlayacağın, tüm köylüye rezil olmuştuk. Abim orada kalmamızı istemedi. Eşyalarımızı topladık, annemin babasının evine gittik. Dedem siktir etti. Babamın ailesine gittik. O dedem de siktir çekti. Abimin çalıştığı yerdeki adam, derme çatma bir ev verdi bize ama görsen, çatıdan yağmur suyu akıyor. İçerisi küflü, yerler rutubetten kabarmış. Hayvan koysan yaşamaz, öyle bir evdi ama başımızı sokacağımız bir evdi işte."

Ecevit'in sırtındaki yorgunluğu şimdi anlıyordum. O sadece geçmişten değil, taş gibi örülmüş bir kaderden geliyordu. Babalarının onlar için ördüğü kaderi bozmak için her şeyi yapan küçük bir çocuktu.

"Baban... dönmedi mi?"

"Bizim için yirmi sene öncede kaldı," dedi sadece. Derin bir nefes aldı ve sözlerine devam etti. "Abim daha fazla çalıştı. Annem daha çok yatırım yaptı. Derme çatma evimiz, oldu sana iki katlı müstakil. Neyimiz yoksa tırnaklarımızla aldık biz." Gözleri daldı uzağa. Hafifçe gülümsedi. "Abim reşit olunca askere gitti, dönmek istemedi geri. Sonrasını da biliyorsun işte."

"Ama Bedia Hanım... nasıl?" *Nasıl geçti konağın başına? Siz bunca yokluktan nasıl Antep'in en zenginlerinden oldunuz?*

"Babamın babası ölüm döşeğindeydi," dedi sessizce. "Annem abimi zar zor ikna etti gidelim diye. Toparlandık, Demirhanların kapısını çaldık. Dede

bey, hakkını helal etmesini istedi annemle abimden. Abim de dikti başını, erkek erkeğe konuşacağız dedi. Bizi çıkardılar odadan, abim konuştu. Ne olduysa oldu o odada. Sonra konağı abime verdi dedem. Sanki helalliği beklemiş gibi de gecesinde öldü."

İçim ürperdi. Nasıl yani? "Demirhanlar karşı çıkmadı mı?"

"Abimin çabalarını, gücünü gören sadece biz değildik. Tüm Antep'in ağzında bir Ecevit vardı. Ailesini çekip çevirdi. İki katlı ev yaptı, kardeşlerini okuttu, konak onundur dediler. Abim de her şeyi anneme verdi. Başta annemi kimse ciddiye almadı ama iki yıl sonra kuzenlerim, amcalarım dükkân açtı annem sayesinde. Annem iyi yatırımcıdır. Parayı kontrol etmeyi, insanları büyütmeyi iyi bilir. Bir insana potansiyelini öğretir. Baktılar Bedia Hanım Demirhanları çekip çeviriyor, annemin ailesi de barışmak istedi. Annemin sert durduğuna bakma, affedicidir. Kocaman kalbi vardır."

"Ecevit kurdu tek başına o imparatorluğu," dedim nefes nefese. "Annesine gücü veren Ecevit'ti."

"Tek anneme değil, bize de," dedi gülerek. "Ne istediysek yaptı. Abimin tek hayatı bizdik, Işıl. Bizden başka hiçbir şeyi yoktu. Ne evi vardı ne de yatağı. Hiçbir yere ait değildi, o yüzden gittiği her yerde taş gibi durdu. Kendinden başka hiçbir yere güvenmedi. Yatacağı tek şey kendi kolunun üstü. Bize ev kurdu ama kendisi bir türlü sığamadı. O yüzden... sana Ecevit'i taş gibi anlatırlar. O taşın üstünden ne ayazlar geçtiğini kimse anlatmaz."

Gözyaşlarımı sildim. Omuzlarım ufak ufak sarsılıyordu. Bunları Ecevit bana asla... asla anlatmazdı. Bunu çok iyi biliyordum. O hep susardı, sessizliğin içine gömerdi geçmişini. Bayat ekmek için kavga ettiğini, kardeşlerine kanlı elleriyle çorba içirdiğini, kapılardan kovulduğunu kimseye söylemezdi. Kurduğu gücün meşakkatli yolunu ağzından çıkarmazdı.

Bakışlarım cama takıldı. Acaba ne zaman gelecekti? Saatlerdir yoktu. Uyandığımdan beri toplam altı saat olmuştu. Daha fazla saymak istemiyordum. Bir saat daha geçse kalbim beklemekten yorulacaktı.

"Teşekkür ederim," dedim kısık bir sesle. "Ecevit bana anlatmazdı. Ona nasıl bakarsam bakayım, gözümdeki duruşunu değiştirmeye çalışmazdı," deyince alayla sırıttı.

"Bunları anlattığımı ona söyle," dedi kararlı bir sesle. "Eğer saklarsan sana da kızar. Saklamazsan tek bana kızar."

"Sana da kızmaz," dedim fısıldayarak. "Ben zorladım derim."

"Zorlamadın. Yalan söyleme. Ben abimi bil diye anlattım. Çünkü dediğin gibi, o dışarıdan göründüğü şeklinden memnun. Kimsenin hikâyesini bilmesini istemez ama senin bilmeni ister. Anlatamaz, Işıl. İster ama anlatamaz."

"Anlatamaz," dedim yaşlar yine yanaklarıma dökülürken. "Bana bakar, anlamamı bekler. Onun kelimelerle arası hiç iyi değil."

"Ben de teşekkür ederim," dedi derin bir nefes alarak. "Onun sana bakmasını sağladığın için. Sen anlıyorsun diye sana öyle bakıyor."

"Nasıl bakıyor?" dedim fısıldayarak.

Gülümsedi. "Sonunda yuvasını bulmuş bir adam gibi."

Donakaldım. Yuva... Hiçbir yere sığmayan bir adama yuva olma düşüncesi beni öyle mutlu etti ki havalara uçacaktım.

Cevap verecekken kapı çaldı. Aslan huysuzlanarak gözlerini açınca Alkan ayağa kalktı ve Aslan'ı kucağına aldı. "Sen kapıyı aç, ben onu yatırayım," deyince başımla onayladım. Gözyaşlarımı silip kapıya ilerledim. Kapıyı açtığımda elinde kocaman saksıda, turuncu çiçekli bitkiyi tutan adam, "Işıl Demirhan?" diye sordu.

"Benim."

"Bu size," dedi saksıyı bana uzatarak. Kucağıma aldım hemen. "İyi günler."

Adam arkasını dönüp gidince anlamsızca bitkiye baktım ve kapıyı kapattım. Bu bitkiyi ilk kez görüyordum. Turuncu çiçekler narin, canlı ve utangaç gibiydi. Bitkinin arasına düşmüş küçük sarı kartı görünce çekip aldım.

İsmi kına çiçeğiymiş ama bir ismi daha varmış. Camgüzeli...
Sen anlamlarını seversin diye çiçekçiye sordum. Temizliğin, saflığın ve iyi niyetin simgesiymiş. Fazla kırılganmış, sabır ve emek istermiş.
Bu çiçek kısmet getirirmiş, üstelik seni göremeden duramıyorum demekmiş. Görünce aklıma sen geldin, Camgüzeli.

Kartı göğsüme bastırdım. Gözlerim doldu ama bu kez ağlamadım. Kısık bir kahkaha çıktı ağzımdan.

Onun gibi sert bir adamın bu kadar ince düşünmesi imkânsızdı. İmkânsızlığına rağmen bana imkân yaratıyordu ya... işte bu beni bitiriyordu.

Çiçeğimi yerleştirmiş, Alkan ve Aslan'a yemek hazırlamıştım. Yemekten sonra Alkan, *online* görüşme yapması gerektiğini söyleyince onu Ecevit'in odasına götürmüştüm. Bense yine penceremin önündeki yerime kurulmuş, bacaklarıma sarılmıştım. Elim istemsizce kolyeyi okşuyordu.

Kolyenin her yerini açmış, incelemiş ve abimin kolyesi olduğuna kanaat getirmiştim. Zaten emindim fakat iyice emin olmak, içimi bir parça rahatlatmıştı.

Hava kararmıştı ve Ecevit on iki saattir yoktu. Saymak çok uzundu ve sıkıcı... Her bir saniyeyi hissediyordum artık. Saniyelerin bile yavaş geldiği bir döngüye girmiştim.

Gözlerimi kapatarak dizime başımı yasladım. Karanlık beni çağırınca kendimi bıraktım.

Gözlerimi açtığımda koltukta, dizlerime sarılı değildim. Yatak odamdaydım, kocaman yatakta tek başımaydım. Odanın içi duman altıydı ve çok yoğun bir sigara kokusu vardı. Boğazımı tırmalayan keskin kokuya karşılık hafifçe öksürdüm. Karşımdaki koltukta oturan silueti fark ettim. Görüntüsünden önce kokusunu ayırt ettim.

Onun duş jeli ve parfümünün karışımıydı. Tanıdık, huzurlu ve bir o kadar da akıl bulandırıcı.

Yatakta birden doğrulurken, "Ecevit?" diye sordum.

Koltuğun başındaki abajurun ipini çekerek yüzünü aydınlattı. Üstünde siyah bir tişört ve siyah pantolon vardı. Parmaklarında yeni yakıldığı belli olan bir sigara varlığını koruyordu. Yanındaki fiskosun üstündeki küllüğü gördüm. Yanındaki küllükte biriken izmaritleri fark edince yutkundum.

Kaç saattir oradaydı? Ve Allah aşkına bu kokuya nasıl uyanmamıştım?

"Işık?"

"Gelmişsin," diyerek ayaklandığımda yerinden kıpırdamadı. Sigarasının külünü küllüğe silkeleyip dudaklarına götürdü.

Kalkmayacağını anlayınca kucağına yan oturup bacaklarımı koltuğun kolundan sarkıttım ve yavaşça başımı omzuna koydum. "Çok geç kaldın. En son on iki saat saymıştım. İşin çok uzun sürdü." Sigarayı dudağından uzaklaştırdı ve beni kucağına iyice yerleşmem için hareket ettirdi. Gövdesine sarılıp kucağında küçücük kalana kadar ona sığındım. Şaşırdı ve kasları gerildi. Başta hiçbir tepki vermedi ama ben onun kucağında gözlerimi kapatıp esneyince kollarıyla beni sarıp sıktı. "Çok korktum. Başına bir şey geldi sandım."

Sanki ben hep onun kucağına oturup sığınırmışım, o da sorgulamadan beni sararmış gibi normal karşıladık bu anı. Ben uykuluydum, o da genelde beni sorgulamazdı.

Burnundan derin bir nefes aldı ve çenesini başımın üstüne yasladı. "Güvendeydin."

"Ama sen?" diye fısıldadım.

"Ben de güvendeydim," dedi kısık bir sesle. Duman dudaklarından çıkarken sesi buz gibi soğuktu. "İşim vardı sadece. Hallettim."

"Sigara içiyorsun," dedim göğsüne burnumu sürterek. "Çok fazla içmişsin. Oda çok kötü kokuyor." Sessiz kaldığında burnumu çektim. "Senin kokunu bastırıyor sigara. İçmesen olmaz mı?"

"İyi bir günümde değilim," dediğinde dudaklarımı büzdüm. "İçmem gerekiyordu. Susmaları için."

"Kimlerin susması için?"

"Dün gece senin kafanda dönenlere benzeyen seslerin."

Gözlerimi kapattım ve huzurla derin bir nefes aldım. Yine de sigaradan hoşlanmıyordum. O seslerin susması için dün gece benim yaptığım gibi o da bana sarılıp uyuyabilirdi. "Alkan ile Aslan gitti mi?"

"Evet," dediğinde sigaranın dumanı yüzüme vurdu. Şu iğrenç kokulu şeyi niye bırakmıyordu? Sesler ben gelince susmuyor muydu? Başımı kaldırdım, gözlerinin içine baktım.

"Ya sigarayı bırakırsın ya da beni," dedim çatık kaşlarla.

Gözlerimin içine baktı. Dudağındaki sigaradan aldığı duman burnundan çıkarken, gözlerimden ayrılmadan elini yana uzattı ve küllüğe bastırarak sigarayı söndürdü. Küllükten süzülen dumanlara bakamadım çünkü Ecevit daha dumanlı bakıyordu. Sanki sigarayı bir daha ağzına sürmeyecek gibi duruyordu.

Küllüğü parmaklarının ucuyla biraz uzaklaştırdığında gülümseyerek, "Ama bu her zaman için geçerli," dedim. "Bir daha içmeyeceksin."

Bakışlarını yüzümde gezdirdi. Başını yavaşça aşağı yukarı sallarken zihninden geçenleri çok merak ettim. Ne düşünüyordu yüzüme bakarken? Onaylarken peki? Beni kandırıyor muydu? Ecevit beni asla kandırmazdı.

Gülümsediğimde bakışları dudaklarıma düştü. "Güzel, bunu söz verdin olarak kabul ettim. Haberin olsun," diyerek tekrardan omzuna koydum başımı. Kolları bacaklarımın üzerinden geçip sardı. "Yemin de eder miydin?"

"İçmeyeceğim," dedi burnundan sert bir nefes alarak. "İstemiyorsan içmem."

"İstemiyorum, Ecevit," dedim huysuzca. "Çok çirkin kokuyor. Hem de sana zarar veriyor. Bir daha görmek istemiyorum."

Başıyla onaylayarak kafamın üstüne bir öpücük kondurdu. "Uzun zamandır uyuyorsun," dediğinde derin bir nefes aldım. "Ben geleli çok oldu."

"Keşke uyandırsaydın."

"Uyandırmazdım," dediğinde kıkırdadım.

Biliyordum. Beni yatağa taşıdığında bile uyanmadıysam çok yorgun olmalıydım. Aslında bir şey yapmamıştım. Yemek yapmış, Aslan'la ilgilenmiştim. Aslında beni yoran bunlar değildi. Beni yoran Alkan'ın anlattıklarıydı.

Çok ama çok ağır hissetmiştim. Tüm gün boyunca zihnimi kemirip durmuştu her şey.

"Alkan anlattı," dedim dudaklarımı ısırarak. "Küçüklüğünüzü, babanı..."

O kadar kasıldı ki kucağında sıkıştım. Nefes alış verişleri hızlandı. Burnundan alıp verdiği nefesler yüzünden göğsü havalanıyordu. "Ona kızma," dedim fısıldayarak. "Senin anlatmayacağını bildiğim için dinledim. Antep'te anlatacak gibi olduklarında bile dinlemek istemedim, Şerife abla anlatacakken konuyu değiştirdim. Nazlı ile Esma da anlatacak gibi oldu ama dinlemedim. Alkan anlattı diye dinledim."

"Anlatmamalıydı," dedi öfkeli bir sesle. Sesindeki bir şey beni dürttü sanki. Rahatsız mı olmuştu bilmemden? Bunu hiç düşünmemiştim. Alkan *ister ama anlatamaz* demişti... Belki istemiyordu.

"Bilmemi istemiyor muydun?" diye sorarak başımı kaldırdım ve yüzüne baktım. Gözlerinin içine bakarken bir çocuğun duymak istediği güvenle bekledim. Cevabı sanki neşemi geri verecekti. "Ama iyi ki anlattı."

Her bir noktama bakarken kasları gevşedi. Yüzündeki sert ifade pürüzlendi. Yüzümde gördüğü şey nefesini kesti sanki. Gözlerinin kenarındaki gerginlik yumuşadı. "Ben anlatmazdım," dediğinde istemsizce gülümsedim. "Ben anlatmayı bilmem."

Anlatmayı bilmez. Yaşar ve içine gömer. İstese de çıkaramaz, çıkarsa ezileceğini bilir.

"Biliyorum." Elimi uzatıp yüzünü sevdim. Gözleri kapandı birden. Kirpiklerini okşadım. Çok uzun kirpikleri vardı. Öyle ki yüzüne gölge gibi seriliyorlardı. Kaşları, kendisini ellerime bırakırken bile çatıktı. Onların üstünden geçince onları da serbest bıraktı. Ona yaklaştım ve yanağından öptüm. "Sen çok güçlü bir adamsın," dediğimde gözleri titreşerek açıldı. "Gurur duyulası bir abisin."

Bakışlarını iki gözüm arasında gezdirdi. "Öyle miyim?" diye sordu. Kardeşlerine elleriyle çorba yedirdiği için takdir bekleyen çocuk gibi sordu. İçim cız etti.

"Evet," dedim yanağını okşayarak.

"Gurur duyulası bir abi olduğum için mi öptün beni?" diye sordu kısık bir sesle. Aslında saklandığımız bir şey yoktu, birileri de duymazdı bizi. Evde Güneş ve Gece dışında canlı yoktu. Ecevit fısıldarken kelimelerle barışmaya çalıştığı içindi. Ne zaman kısık konuşsa, kelimelerin kalbinden geldiğini bilirdim.

"Hayır," dedim gülümseyerek. "Öptüm çünkü bir daha olacaktı."

"Bir daha," deyince bir emirmiş gibi eğildim ve yine yanağından öptüm onu. "Bir daha," deyince diğer yanağından öptüm. "Bir daha," deyince bu

sefer hızlıca dudağından öpücük çaldım. Duraksadı, bakışlarıyla gözlerimi yakaladı. "Bu başkaydı," dedi donuk bir sesle.

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Bu, yapabildiğim içindi."

"Bunu istediğin zaman yap," diyerek elini kalçama götürdü ve beni daha da kendisine çekti. "Beni istediğin her an öp." Yine istedim. Eğilip dudaklarından öpüp hızla çekildim. Dudakları kıvrılır gibi oldu. "Bundan hoşlandım, Camgüzeli."

Öyle deyince kalbim kuş olup uçtu. Bu yeni hitabı çok sevmiştim. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Çok yoğun hissediyordum. Dünya tek bir noktaya doğru, onun kucağının tam ortasında daraldı. Doyasıya kucağında durmak, doyasıya öpmek, doyasıya duymak sesini... benim için doyasıya yaşamaktı.

"Ecevit," diye fısıldadım. "Bana anlatır mısın?"

"Neyi?" diye sordu kocaman elini kaldırıp yüzüme parmak uçlarıyla dokunurken. Kaşlarım birden çatıldı.

"Senin..." Parmaklarını tuttum ve burnuma götürdüm. "Barut kokuyor parmakların senin." Kaşlarım daha da çatıldı. Korkuyla yüzüne döndüm. "Ecevit..." Kucağında geri kayarak bedenine baktım. "Ecevit çatışmaya mı girdin?" Ellerim deli gibi vücudunda dolaştı. Karnında bir şey yoktu. Kolunda, omzunda, sırtında bir iz aradım. Hızlı ve aceleci davranıyordum. Her bir noktasına dokundum. "Ecevit silah mı kullandın?"

"Hayır," dedi çatık kaşlarla.

"Ecevit," dedim korkuyla yüzüne dönerken. Boğazıma kocaman bir yumru oturdu. "Vurulmadın değil mi?"

"Hayır," dedi ama ben deli gibi vücudunu kontrol etmek istiyordum. Ellerimi tişörtünün altından geçirip tenine dokununca kasıldı ve elimi tuttu sertçe. "Işık, sakin ol. Bir şeyim yok. Silah tuttum sadece, kullanmadım."

Yalan söylüyordu. Gözlerinden biliyordum. Kullanmasa nasıl buram buram barut kokacaktı?

"Birini mi öldürdün?"

"Hayır," dedi göz devirerek. "Öldürmeliydim ama farklı bir planı kullanmak zorunda kaldım."

"Bir şeyin yok mu?" diye sordum yoğunluktan boğulacak gibi.

"Bana bir şey olmadı. Sana da olmadı. Sakinleş," diyerek çenemi tutup yüzüne bakmamı sağladı. Karnındaki elimi yavaşça çıkardı. "Ne yaptığını fark etmediğin anlarda beni azdırıyorsun. Buna bir son ver."

Birden bu kadar açık konuşması nefesimi kesti, boğazıma yumru oturdu ve öksürdüm. Şaşkınlıktan düşecek gibiydim. Gözlerim kocaman oldu. Deli gibi öksürürken yanaklarımın yandığını hissettim. Öksürüğüm azaldığında

utangaç bir şekilde gözlerine döndüm. Öfke, arzu, istek.... Hepsi aynı anda vardı gözlerinde.

"Sadece dokundum," dedim fısıldar gibi.

"Bunu yapan sen olunca söylediğin kadar masum hissettirmiyor."

Elimi ateşe dokundurmuş gibi çektim. Dün geceki cesaretimi gösterecek gibi hissetmiyordum çünkü Ecevit çok açıktı. O her şekilde bana karşı kapalıyken onu zorlayana kadar cesur olabiliyordum. Yani şu an cesaretim mancınıkla başka kıtaya fırlatılmıştı.

"Şey..." dedim diyecek bir şey bulamayınca. "Özür dilerim."

Boğazından çıkan o beklenmedik gülüş kulaklarıma çarpınca irkildim. Sanki dünyanın tam ortasında dikilmiştim, doğan güneşe bakıyordum. Onu daha önce de gülerken görmüştüm. O zaman sahte gülmüş olsa da şimdi gerçek ve içtendi. Dişleri çok güzeldi. Gülünce yanağındaki ince çizgiler belli oluyordu. Elim istemsizce yanağına tutundu hızla, avucum sıcaklığıyla açıldı. "Haksızlık," dedim içten bir isyanla.

"Ne?" dedi ciddi bir sesle. Gülüşü soldu.

"Bu kadar güzel bir gülüşü saklaman," deyince dişleri yine göründü. Gülmedi ama bu sırıtış bile çok yakıştı ona.

İçimde bir şeyler eridi. Konu o olunca saf ve masum olan tüm isteklerim şekil değiştiriyordu. O kadar yoğun hissettim ki içimden geleni maalesef durduramadım. Eğildim, bir dürtü gibi, düşünmeden, isteği durduramadan gülüşünden öptüm. Ecevit donakalınca alnımı alnına yaslayıp gözlerimi kapattım.

Yanaklarımda hafif bir sıcaklık vardı. "Bunu yaptığım için o kadar utanıyorum ki," diye fısıldadım o sıcaklığı açıklamak ister gibi.

"Işık," derken sesi ağır ve sertti. Çıkmaz bir sokakta kapana kısılmış gibi konuşmuştu.

"Özür dilerim, içimden koptu," deyince şakağımı başparmağıyla okşadığını hissettim.

"Işık!" dedi alnını hafifçe alnıma sürterek. Canımı acıtmadı ama onun canı yanıyor gibiydi. Sesinde daha önce duymadığım bir kırılma vardı. Belki bir kere duymuştum. Düğünümüzde Kutay'dan çelenk geldikten sonra, evde içerken... "Ah, Işık! Tüm sözlerimi yutturacaksın bana." Bir kez hafifçe alınlarımızı çarpıştırdı. "Altımı üstüme getirdin, Işık."

"Ama şair diyor ya..." diye fısıldadım.

"Şairi sikeyim. Kimsenin senden haberi yok," dedi ve burnundan soluyarak sertçe dudağımdan öptü. Sarsıldım. Beklemiyordum. "Şiirleri sikeyim. Kimse görmedi seni. Seni bilmeden yazılan şiirlerin ne anlamı var?"

Sözleri kaba fakat övgü doluydu. Kelimelerle arası iyi değil sanırdım fakat hayır. O gerçekten iyi konuşuyordu, sadece konuşmak istemiyordu. Şu an daha iyi anlıyordum.

"Ecevit..." dedim şok içinde uzaklaşarak. "Şey..." Sustum. Ne diyecektim? O güzel konuşunca benim kelimelerle aram bozuluyordu.

"Korktum," dedi dişleri arasından. Tekrar dudaklarımdan öptü. "Hiçbir şey bilmeden uyuyordun ya, Işık... Öyle koltukta küçücük uyuduğunu gördüm ya. Görmesem ölürdüm." Anlamadığım için bakakaldım ama o elini enseme götürüp kendisine çekti. Tutuşundaki sertlik teslimiyet gibiydi. "Seni görmeseydim kafama sıkardım."

"Ne diyorsun?" dedim korkuyla. "Neden öyle diyorsun?"

"Asım piçini öyle bıraktım çünkü tek bir şey vardı aklımda. Tek bir şey," dedi dişleri arasından.

"Ecevit ne oluyor? Hiçbir şey anlamıyorum."

Dudaklarımı yakalayıp tekrar öptü ama o kadar şaşkındım ki karşılık veremedim. "Sikeyim, mahvettin beni," dedi dudaklarımdan ayrıldığında. "Sakin kalmak ne kadar zordu, bilmiyorsun."

"Ne oldu?" dedim zorlukla konuşarak. Yüzünü tutmaya çalıştım. Asım ne alakaydı? Asım'ı nasıl bırakmıştı? Keşke anlayabilseydim onun her sözünü, her bakışını, her duruşunu. "Bir şey söyle."

"Seni vuracaklardı," dedi alnını alnıma yaslayarak. "Vuracaklardı."

Korkudan nefesim kesildi. Anılar mürekkep gibi kardı. Tekrar o sergide yaşadığımı yaşayacağımı düşündüm ve her şey silindi hafızamdan. Daha kötüsü Ecevit de yoktu yanımda. Bana bir şey olmasa bile Ecevit yoktu. "Korumalar var evin önünde."

"Konu sen olunca akıl mı kalıyor?" dedi öfkeyle. "Korumaları mı düşündüm o an? Evimizi kimse bilmez diye mi düşündüm? Alkan'ın yanında olduğunu mu düşündüm? Hiçbir bok yoktu aklımda, sana gelmekten başka."

Evimiz... Burayı sahiplenmesine, bizim yapmasına sevinemedim bile. Çok keskindi. Kelimeleri ağzından zar zor çıkıyordu ve yıkıcıydı. Sanki tavan başıma yıkılıyordu.

"Seni korkutmaya çalışmışlar," diye mırıldandım yanaklarını okşayarak. "Ben iyiyim. Bir şey olmadı ki."

"Işık," dedi yine yavaşça alnını alnıma vurarak. "Aklımı siktin. Siktin her şeyi."

"Niye böyle konuşuyorsun?" dedim ağlayacak gibi hissederken. Kursağıma oturuyordu onun korkusu. Onu böyle kontrolsüz ilk kez görüyordum. Kontrolsüz olduğunu söylerken bile kontrollüydü hep. Hani böyle bir şeyleri kaybetmeye yakın olunca insan delirirdi ya, ne dediğini, ne yaptığını bilmezdi

ya... öyle görünüyordu. "Kötü bir şey mi yaptım, Ecevit? Ben sana iyi gelmiyor muyum?"

"Nasıl başka anlıyorsun, aklım almıyor," dedi sertçe. "Nasıl beceriyorsun element uydurmayı?"

"Ne?" dedim kısık bir sesle. Hiçbir şey anlamıyordum ki. Kötü bir şey mi diyordu?

Dudağımdan sertçe öptü. "Kötü mü yapıyorsun?" dedi, sonra tekrar öptü. "Sen bana kötü bir şey mi yapıyorsun?" Yine sertçe öptü. "Ulan sen bana nasıl kötülük yapabilirsin? Kötülük yapmayı biliyor musun da soruyorsun?" Yine öptü. "Siktin düzenimi, siktin aklımı, siktin tüm planları diyorum. Sik, kızım. Hayatımı sik. Umurumda değil." Tekrar öptü. "Gözüm bir şey görüyor gibi mi geliyor sana?"

"Benden hiçbir kötülük gelmez sana," dedim yanaklarını okşayarak. Kalbim göğsümde bomba gibi patlayacaktı. Ecevit saydamdı. İlk kez bu kadar saydamdı. Ne kadar korktuysa çekmiyordu kendini, saklanmıyordu benden. "Yeter ki söyle, konuş, anlat. Sen söylemezsen bilmem. Söyle bir şeyleri bana."

"Işık," dedi alnını omzuma yaslayarak. Çocuk gibi omzuma koyunca kafasını, ona olan hislerim çığ gibi üstüme yıkıldı. Yapmazdı ya normalde, yapınca o da benim düzenimi mahvediyordu. "Ben neyin içindeyim bir çözsem, bir anlasam her şeyi... Allah belamı versin içimde tek zehir bırakmadan anlatacağım sana. Bir tek sana anlatacağım."

"Ecevit şu an ben gerçekten anlamıyorum. Neyi çözsen?" diye fısıldadım saçlarına dudaklarımı bastırarak.

"Seni. Olanları. Beni. Bizi," dedi. "Azıcık ucundan çözsem ortalığı yakıp kavuracağım ama ne olduğunu bilmiyorum. Bilmemek de sikiyor kafamı zaten."

"Ama çok küfrediyorsun," dedim çekinerek.

Alnı omzumdayken güldü inanamaz gibi. "Ben neyin derdindeyim, sen neyin derdinde..." Ofladı. "Sabah yola çıkacağız. Baban hazırlamış jeti."

"Tamam," dedim fısıltıyla. "Bir şey sormazsam içimde kalacak."

"Ne?" dedi kafasını kaldırarak.

"Anneni nasıl koydun konağın başına?" dedim titrek bir sesle. "Nasıl yaptın onu?"

Dudağının kenarı kıpırdadı. Gözlerinde bir karanlık belirdi. "O moruk ölüm döşeğindeyken *sadece ben konuşacağım, sen de istediğimi vereceksin* dedim."

"Ne dedin ona?"

"Bizden alacağın helallik bu konaktan geçer. Bedia'nın evlatlarına borcundur bu konak. Şimdi ya konağı bana verirsin ya da bu konağı başınıza

yıkarım. Aklında oğlunun bokları varsa Ahdi'nin alacaklıları mezarda. Konağı bize verirsen senin düşmanlarının ağzına tek bir laf vermem, herkes bilir mezarın tadını ağzında," dedi o zamanda konuşan Ecevit gibi kararlı bir sesle. "O da neyim varsa sizindir dedi. Ölmeye meraklıydı. Annemle hakkımızı helal ettik, gecesine öldü. Allah'ın adaleti."

Ahdi'nin alacaklıları mezarda. Annesinin kafasına silah dayayan, döven, kardeşlerini bir tencere un çorbasının başında ağlatan, kaşığa muhtaç bırakan, paralarını alan herkes mezarda. Peki... babası nerede?

"Sen... masum öldürmezsin. Öldürmezsin değil mi, Ecevit?"

"Ben masumun canını almam, Işık. Onlar masum değil, zalimdi."

O adamlardan intikam aldığı için garip bir şekilde huzurla doldum. Elimi tişörtünün üzerinden yarasına götürdüm, parmak uçlarım eski bir acının izini gezdi. Ölüler, demişti. Yarayı yapan ölülerdi. Büyük ihtimalle o adamlardı. Geçmişten kalan koca bir yanık yarası vardı ama bitmişti. Kan sızmıyordu, sadece iz kalmıştı.

"Peki baban?" diye sordum sözlerinden cesaret alarak. Yine de sesim beni ele verircesine titriyordu. "Çıkmadı mı tekrar karşına?"

"Çıktı," dedi buz gibi bir sesle. "Annem konağın başına geçince köpek gibi geri geldi, yalvardı. Antep'e ibretiâlem olsun diye ben kovdum onu. Gömdü yüzünü ceketine, siktir oldu gitti. O günden sonra karşıma çıkmaya götü yemez."

"Ama çıkarsa?"

"Çıkmaz," dedi sadece. "Çıkamaz."

Kutay'ı sormak istedim ama cesaret edemedim. Nedendir bilmem, sorarsam kızar diye düşündüm. Yüzüne baktım. Yaptığından pişman gibi durmuyordu. Sonra gülümsedim. Ailesi için her şeyi yapan adamı gördüm ve gülümsemem büyüdü. Ona sımsıkı sarıldım.

Onun gibisi yoktu. Onun gibi başka biri olmadığı için benimleydi. Başkası olsa ailemin karşısında eğilir, bükülür, elimi tutmazdı. O olduğu için bana bir şey olmazdı. Çünkü o zamanında geçmişini yakmış, tehlikeleri göğüslemiş, tüm Antep'e adını ezberletmişti.

Aileme de düşmanlara da bizi ezberletecekti.

Evden çıkmadan önce her şeyi kontrol etmiştim. Kapının önünde nöbet tutacak korumalara da tembih etmiştim. Gece ve Güneş'in mamalarını tembihlediğim saatlerde vereceklerdi. Bitkilerimi de çıkmadan önce suladığım

için o konuda içim rahattı. Arada bir evi havalandırmalarını söylemiştim. Gözüm arkada kalmamıştı.

Jete binerken babam da yolcu etmek için bize eşlik etmişti. Ecevit ile kısa bir konuşma yapması gerektiğini söyleyince öylece dikildiğimi gören Ecevit, "Sen geç, geliyorum," diyerek beni jete göndermişti. Küçük camdan onları görmeye çalışsam da görememiştim.

Jetle üç saat süren yolumuzda Ecevit dosyalara bakması gerektiğini söylemişti. Giydiği siyah pantolonu, siyah uzun kollu tişörtü ile ölüm meleği gibiydi. Başı dosyalara gömülmüşken bile tehditkâr ve güven verici duruyordu. O kendi işleriyle ilgilenmeyi seçince ben de elime defterimi almış, sol elimle bir şeyler karalamaya başlamıştım. Ecevit'in dosyalara boğulmuş sureti çizmek için çok uygun bir manzaraydı mesela. Zaten defterimde Ecevit'le ilgili olmayan çizimler bir elin parmak sayısını geçmezdi.

Korumalarımız bir an bile oturmamış, ayakta beklemişti. Bunun yasak olduğunu, oturmaları gerektiğini anlatsam da maalesef kimse beni dinlemiyordu.

Fransa'ya indikten sonra siyah bir araba bizi bekliyordu. Yine korumalarımız eşlik ediyor ve her adımımızı telefonla birine bildiriyorlardı. Babama bildirdiklerine emindim.

Şehir sessiz, gökyüzü griydi. Paris'in havasında bir koku vardı, eski bir evin, küflenmiş bir anının, kaybın, korkunun ve ihanetin pisliği gibi.

Nihayetinde eski evime geldiğimizde korumalarımızdan Salih, Ecevit'e anahtarı uzatmıştı.

Eve girdiğimizde havasız, boğuk bir ev ortamı bizi karşıladı. Bitkilerim solmuş ve yaprakları bükülmüştü. Tablolarımın çoğunun üstünü toz kaplamıştı. Evimdeki eşyaların üstüne beyaz çarşaflar serilmişti. Yaklaşık dört aydır buraya kimsenin gelmediği düşünülürse evin ortamı çok doğaldı. Evdeki o canlılık ölse bile anılarım taptazeydi.

Ecevit kapıyı kapatınca kıkırdayarak ona döndüm. "Evimi özlemişim!" diye bağırarak etrafımda döndüm. "Bak, bu camın önünde kitap okurdum." Elimle koltuğumun üstündeki çarşafı kaldırdım. "Bu koltukta tasarlardım çizimlerimi. Tabletimi alır, satışlara bakardım. Sergiye koymak istemediğim tabloları satardım. Hatta birini sen aldın ya..."

Ecevit laf arasında söylediğim şey yüzünden kaşlarını çatsa da elinden tutarak onu çekiştirdim. Heyecanla kapıları açtım. "Atölyeme bak!" Atölyem boya izleriyle doluydu. Beyaz duvarlarım, beyaz zeminim vardı çünkü onların üstüne kendimden izler sıçratmayı seviyordum. Fırçalarım, tablolarım, heykellerim... Çok geniş bir atölyeydi burası, o yüzden seçmiştim zaten.

Ecevit'e renkli tablolarımı gösterdim. "Bunlar evime özeldi, kimseye göstermedim. Yani Parla bile çalışma alanıma girmezdi, yasaktı. Hepsini kendime sakladım ama sen bak!" dedim kıkırdayarak. "Bak, bunlar da heykellerim. Ellerimi daha titiz kullanırdım o zamanlar, o yüzden bunlar çok detaylı. Şimdi yapamıyorum." Tekrar çekiştirdim. "Bak yatak odam!" diye bağırdım. "Bak neyi görüyor? Eyfel'i!"

Ecevit şaşırarak yüzüme döndü. "Bu evi satın mı aldın sen?"

"Ben almadım, babam aldı aslında. Atabey mülklerinden biri daha," dedim gülümseyerek. "Bu arada dedemin tam bir ticaret adamı olduğunu söylemiş miydim? Alım-satım konusunda çok yeteneklidir. Yani ailemizin varlığı biraz dedemden geliyor."

"Öyle mi?" dedi ama onu camın kenarına çektim.

Şehre doğru elimi uzattım. "Şuna bak! Çok güzel değil mi? Buraları sevmeyeceğim de ne yapacağım? Romantizm, sanat, huzur kokuyor! İşte burası benim hayatımdı!" Ecevit bakışlarını yüzüme çevirip baktı. Başını hafifçe omzuna yatırırken beni birden belimden yakalayıp kendine çekti. Ellerim omuzlarına tutundu. "Ne yapıyorsun?"

"Bu ev Atabey mülklerinden mi?" diye sordu.

"Evet, söyledim ya!" dedim gözlerimi kocaman açarak. "Ecevit sen beni dinlemiyor musun?"

"Dinliyorum, Gün Işığı. Yani burası Atabey mülklerindense ailenin her üyesi evin konumunu görebilir. Yanlış mıyım?" diye sordu tane tane.

Fark ederken bu hızlıca olmadı. Yavaş yavaş oturdu bu gerçek. "Evet," diye fısıldadım. "Ailem nerede olduğumu kolaylıkla öğrenebilirdi. Benim nerede olduğumu... bulabilirdi."

"Babanın senin için galeri açtığını söylemiştin."

"Galeri kiralıktı. Sadece sergi içindi," dedim nefesim kesilirken. Başımı iyice kaldırdım ve onun yüzünden cevabımı almak isteyerek odaklandım. "Galerinin yerini bilemezler, değil mi?"

"Babanın sana verdiği isim Işık Asaf. İnternete Işık Asaf yazdığında direkt sen çıkıyorsun. Sitende galerinin adresi yazıyor." Bir saç tutamını kulağımın arkasına itti. "Baban o kadar da saklayamamış seni, Atabey Prensesi. Bu evde ikameti olan Işık Asaf'ın galerisini bulmak kimseyi zorlamaz."

"İnanmıyorum," dedim bunları asla düşünmediğim için. "Basit bir sanat hırsızlığı değildi yani."

"Işık, sen önemli bir ailenin tek kızısın. Başına gelen hiçbir şey basit olamaz," diye açıkladı tane tane. "Bu hırsızlarla ilgili araştırma yapmam lazım. Sanat hırsızları olduğuna eminsin çünkü tablolarını ve heykellerini çaldılar. Doğru mu?"

"Evet," dedim hızla başımı sallayarak. "Sanat hırsızları olmalılar. Yani... bilmiyorum, Ecevit. Ben elime ve iki yıllık emeklerime üzülmekle meşguldüm."

"Ama detayları seversin," diyerek yavaşça yüzünü yaklaştırdı. "Detaylara dikkat etmiş olmalısın."

"Büyük bir arabaydı," dedim hafızamı zorlayarak. "Gri bir minivanın kapıyı kırarak girdiğini hatırlıyorum. İki tane adam görmüştüm başta. Maskelilerdi. Siyah, kar maskesi takıyorlardı."

"Eldiven?" diye sordu.

"Eldiven yoktu," dedim bakışlarımı ona çevirerek. "İkisinin de elinin üstünde kuru kafa dövmesi gördüm. Sanırım. Yani..."

Etrafa bakındım. Görüntüler bir anda geri döndü. Kurşunlar, heykel parçaları, kolumun üstündeki keskin acı, elime dağılan kan, delinen Şafak Vurgunu... Parla'nın bağırışları, siren sesleri, hastaneye götürülüşüm, çalışanlarımın polislerle konuşması, babamın adamlarının hastane odasına girişi, babamı görüntülü aramaları, babamın sertçe Fransa'daki hayatımın bittiğini söylemesi...

"Ecevit, ben..." Gözlerimi sımsıkı kapatıp alnımı göğsüne yasladım. "Ben hatırlamak istemiyorum," dedim kısık bir sesle. "İyi hissetmiyorum."

Sessiz kaldı ve kafamı göğsüne bastırırken derin bir nefes aldı. Burnundan verdiği nefes saç derime yayıldı. Tam o an kapının çaldığını duydum. Ecevit beni yavaşça bırakırken, "Büyük ihtimalle korumalardır," dedim burnumu çekip. Ağlamıyordum ama garip bir şekilde ağlayasım vardı. "Valizleri getirmişlerdir. Bu güzel evlerin en kötü yanı asansörlerinin olmaması. Yorulmuşlardır kesin."

Ecevit kapıya ilerlerken ben de arkasından yürüdüm. Kapıyı açtığında duraksadı. "Sen kimsin?" dedi sert bir sesle.

"Ben..." diyen sesi tanıyınca kalbim paramparça oldu. Gözlerim açılırken Ecevit'in omzunun yanından kafamı çıkardım ve onu gördüm.

Kumral saçlar, ela gözler, kot tulumun içindeki sıska vücut, tene dağılmış renkli dövmeler... Tanıdık yüzü kıpkırmızı, gözleri yaş doluydu. Onu bıraktığım halinden farklıydı. Sanki bir parçası eksilmişti, mutsuzdu.

Bakışlarını yavaşça bana çevirdiğinde sertçe yutkundum. Boğazım yırtıldı sanki. En sonunda konuşacak gücü bulabildim.

"Parla?"

27. BÖLÜM

"BİR ANLIK"

Işıl Atabey Demirhan

İhanetin tadı kanlı, dikenli ve keskindi. Dilimde hissettiğim binlerce cam kırığı sanki kalbimden kopup gelmişti. Her bir parça, içimdeki güvenin mezar taşına dönüşüyordu.

Hayal kırıklığı ve yalnızlık sırtına yüklendiğinde değil, ruhuna çöktüğünde eziliyordu insan. Benim belim değil, kalbimin direği kırılmıştı. İçimde bir yankı vardı.

İhanete uğradım, en sevdiğim tarafından en sevmediğim duruma düşerek.

Artık ağızda kalan her tat, kanla ve pişmanlıkla karışıktı. Her nefes biraz daha içe doğru batıyordu.

Tanıdığım, yıllarımı geçirdiğim, dost dediğim insan karşımda otururken ona bakıyor ama bir türlü yakın hissedemiyordum. Onunla koyun koyuna uyuduğum gecelerim, birbirimizi boyadığımız eğlenceli anlarım, beni bırakmadığı için teşekkürler ettiğim akşam yemeklerim çok uzakta kalmış anılardı.

Parla benim ilk ve tek arkadaşımdı. Üniversiteye korumalarla gittiğim ve ders çıkışı koştur koştur eve dönmek zorunda olduğum o günlerde okulda bana eşlik ederdi. Ders çıkışı onunla bir kafeye gidip kahve bile içemezdik, bu yüzden kahvelerimizi okula getiren o olurdu. Bahçede kahve içerken sohbet eder, genç kızlar gibi hissederdik.

Ben hayatım boyunca çocuk, genç hissedememiştim ama Parla bana hissedemediklerimi vermek konusunda çok inatçıydı. Ne kadar zor, bağlayıcı bir hayatım olduğunu iyi bilirdi.

Fransa'ya gitme, kendi galerimi açma ve sergimi gerçekleştirme hayalime en büyük destekçi tabii ki Parla olmuştu. Ailesi ekonomik olarak güçlü bir aile olsa da Parla ailesinden asla para almazdı. Kendisi çalışır, tablolarını satar, sergilerde çalışır ve hatta garsonluk yapardı. Kültürlüydü, cesurdu, en önemlisi özgürdü.

Benim gidişim kesinleşince hiç düşünmeden peşimden Fransa'ya gelmiş, ev tutmuş, kendi galerisini açacak durumu olmasına rağmen yalnızca benim mutluluğum için çabalamıştı. Kendisi de iyi bir ressamdı, birkaç galeriye kendi tablolarını satardı. Ona ne kadar tablolarını sergime koyma konusunda ısrar etsem de, "O sergi senin hayalin, iki yıllık emeğin. Senden asla hayalini çalmam, Işıl'ım," demişti.

İlk arkadaş konusundan şanslı, son arkadaş konusunda bahtsızdım. Daha da kötüsü, ilk ve sonum aynı kişiydi.

Karşımda oturmayı sürdürürken Ecevit camın önündeki tekli koltuğa yayılmış, dirseğini koltuğun koluna yaslamış, çenesini sıvazlıyordu. Bakışları Parla ve benim aramda dolaşıyordu. Benim üstümde daha çok dolaşıyordu fakat konumuz bu değildi.

"Nasılsın?" diye başlayan Parla'ya döndüm yavaşça.

"İyiyim, teşekkür ederim. Sen?" derken içim sızlıyordu. Onunla bu kadar uzak olmayı hiç istemezdim.

"İyiyim," dediğinde kıpkırmızı gözlerine, mor göz altlarına, karışık saçlarına ve renkli dövmelerine baktım. Kolunun iç kısmında bir *Stitch** dövmesi vardı. Mavi canavarın etrafından bir gökkuşağı geçiyordu. Tekir kedisinin ismi de *Stitch'ti*. Bir tane de kedisinin elinde renkli balonlar tuttuğu dövme vardı. Küçük, renkli birkaç tane daha dövmesi vardı.

Dövmelerinin hepsini ben tasarlamıştım. Kendi ellerimle. Hatta bir dövmesinin altında imzam bile vardı.

O cesur ve özgür olduğu için istediğini yapabiliyordu. Özgürlüğünde bana da bir yer veriyordu. Dövmelerini benim tasarlamam için çok ısrar ederdi, ona eşlik etmem için de ikna etmeye çalışırdı ama ben ailemden korkardım. Olur da dövme yaptırsam annemin tepkisini tahmin edebiliyordum.

Bu renk cümbüşü nedir? Hem çirkin hem de senlik değil. Rica ediyorum ailemize yakışmayan hareketlerde bulunma ve derhal bu saçmalığı yok et!

Parla kısa bir an Ecevit'e bakıp olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. "Sen gittiğinden beri buralarda çok şey değişti," deyince gülümsedim kırık bir şekilde. Evet, tahmin edebiliyordum. "Galeriye kilit vurdular, aylardır polis açmadı. Gabriel, Beyza, Sera, Raphael, Çiğdem başka galerilerde işe başladılar. Burada sanki hiç var olmamışsın gibi izlerin silindi."

Gözlerindeki kırmızılığa baktım. Hiç normal durmuyordu. "Bir şey mi kullanıyorsun?" diye sordum. Yapabilirdi. Alkol kullanmayı severdi, birkaç

* Aynı zamanda Deney 626 olarak da bilinir, Disney'in Lilo ve Stitch serisinden kurgusal bir karakterdir.

kez girdiği ortamlarda hafif uyuşturucular kullanmıştı. Kullandıktan sonra gözleri böyle görünürdü.

"Ne?"

"Gözlerin kıpkırmızı. Bir şey mi kullanıyorsun?"

"Hayır," dedi şok içinde. "Hayır! Tabii ki hayır. Belki bazen alkol. Bazenden fazla. Belki her gün ama sadece çakırkeyif olacak kadar, o kadar! Abartmıyorum. Gerçekten."

Ayağa kalkıp benim oturduğum koltuğa yaklaşacakken temkinle geriledim. Kalbim hıphızlı çarpmaya başladı. Parla donakaldı. "Işıl... benim. Parla."

"Orada oturur musun?" dedim kısık bir sesle.

"Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bana zaten zarar verdin," dedim gözlerim dolarken. "Neden buradasın şimdi?" Parla ayaktayken elleri iki yanına düştü. "Parla burada olduğumu nasıl öğrendin?" dedim kısık bir sesle.

"Anton seni evin önünde görmüş, hemen bana mesaj attı," deyince Ecevit'in kaşlarının çatıldığını hissederek hemen ona döndüm.

"Kapı komşum," diye açıkladığımda kaşları daha da çatıldı. "Yaşlı bir adam. Sadece gözleri görüyor, onun dışında duyuları kuvvetli değil." Kaşları düzeldi.

Parla güldü, hafif başlayan gülüşü bir an sonra o kadar hızlandı ki Ecevit ile birlikte şaşırarak ona baktık. Gülüşü bir anda parçalandı, yırtıldı, yerini hırıltılı bir ağlamaya bıraktı. Ellerini yüzüne kapatıp hıçkırarak çöktü. Omuzları titriyor, saçları yüzünü örtüyordu. Her hıçkırıkta vücudu sallanıyordu.

"Parla?" diye fısıldayarak tereddütle ayaklandım. Onun yanına doğru küçük adımlar attım ve yanı başında durdum. "Hey... Sakin ol."

"Seni çok özledim, Işıl," dedi kelimeler boğazından taşar gibi. "Çok özür dilerim. Ne yaptım ve neden benimle görüşmek istemiyorsun, bilmiyorum ama seni o kadar özledim ki... Her şey için özür dilerim, lütfen beni affet. Seni çok özlüyorum."

Halihazırda gözpınarlarımda bekleyen yaşlar hızlıca yanaklarıma dökülmeye başladı. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kaçırdım. Ecevit'in ayağa kalktığını hissettim. Bana bir bakış attıktan sonra mutfağa yöneldi. Açtığı musluğun sesi küçük bir arka plan uğultusu gibi geldi.

Parla'nın ağlayışı içime oturunca burnumu çektim. Yine de sırtımdaki bıçağın izi oradaydı. *Arkanı kolla, düşman hep orayı izliyor.* Parla'nın düşman olduğu gerçeğini kabullenemiyordum ama bir yandan da ona güvenemiyordum.

"Seni o kadar merak ettim ki..." dedi patlayacak gibi. "Aradım, açmadın. Mesajlarıma cevap vermedin. Türkiye'ye gelmek istedim ama..."

"Paran mı yoktu?" diye sordum törpülü bir sesle. Ağladığımı gizlemek ister gibi yüzümdeki yaşları sildim. "Beni sattıktan sonra aldığın parayı kullansaydın."

Kafasını kaldırdı ve yaşlı gözleriyle bana baktı. "Ne?" dedi dehşetle fısıldayarak.

"Paranı mı bitirdin yoksa?"

"Işıl sen ne diyorsun? Ne satması?" dedi inanamaz gibi. "Ben... anlamıyorum."

"Her şeyi biliyorum, tamam mı?" dedim omuzlarım titreyerek. "Sana güvenmiştim! Sen benim bu hayattaki tek dostumdun! Benim nasıl bir hayatım olduğunu biliyordun. Ona rağmen bana bunu nasıl yaptın, Parla! Nasıl?"

"Neyden bahsettiğini anlamıyorum!" diye yalvardı.

"Yerimi ifşa etmişsin!" dedim öfkeli bir şekilde. Yaşlarımı silmedim. Yaşattığı hayal kırıklığını yüzümde görmesini istedim. "O saldırı senin yüzünden oldu!"

Parla'nın yüzünde korku dolu bir ifade oluştu. Dehşetini hissedebileceğim kadar buz kesti. Sanki yanına ateşle yaklaşsam ateşimi söndürürdü. Öyle donakalmıştı.

Ecevit yanımıza geldi ve elindeki suyu bana uzattı. "Sakin ol," dediğinde bakışlarımı ona çeviremedim. Parla o kadar kötü görünüyordu ki bayılacak gibiydi.

"Parla," diye fısıldadım.

"Ben yapmadım," diyerek bir adım geri gitti. Koltuğa düştü ve dirseklerini dizlerine yasladı. "Öyle değil!" Başını deli gibi iki yana salladı. "Ben kimseye bir şey söylemedim."

"Parla." Sadece ismini söyleyebildim çünkü düşünemiyordum.

"Ben sana böyle bir şey yapmam. Ben değildim!"

Beni duymuyor gibiydi. Kalbine bir bıçak saplamışım da çevirmişim gibi, o da bir ihanete uğramış gibi duruyordu. Benden daha kötü durumdaydı.

"Parla," diyerek suyu kaptığım gibi yanına oturdum. "Parla sakin ol."

Dizlerini titretmeye başladı. Başını da iki yana sallıyordu. "Sen benim kız kardeşimsin. Sen benim dostumsun. Ben yapmadım." Kelimeleri aynı ritimde savunma tınısıyla tekrarlandı.

"Parla lütfen sakin ol, beni korkutuyorsun," diyerek suyu ona uzatmaya çalıştım. Kafasını birden kaldırıp yüzüme bakınca gülümsedim. Sorun

yokmuş gibi hissettirmeye çalıştım çünkü hali beni korkutuyordu. "Bak, buradayım. Tamam mı? Konuşacağız. Sorun yok."

"Benimle görüşmek istemediğini söylediler bana. Aradım! Ve dediler ki-"

Tam o sırada Ecevit bardağı alıp Parla'nın ağzına dayadı, suyu içirmeye çalıştı. Parmak uçlarıyla kafasını üstten tuttu. Parla boğulacakmış gibi hırıltılar çıkardı. Ecevit'in hareketleri sert, amaca yönelikti. Çığlık atacak gibi hissettim.

"Ecevit!" diye bağırıp koluna yapıştım. "Ne yapıyorsun? Boğacaksın kızı!"

"Kafayı çekmiş," dedi soğukkanlı bir sesle. "İyi değil bu. Kan testi yaptırsın, öyle gelsin."

"Bıraksana!" diyerek kolunu çektim. Parla dudaklarından ayrılan bardakla öksürmeye başladı. Hemen onun sırtına ritmik dokunuşlarla yavaşça vurmaya başladım. "Saçmalıyorsun! Bir şey kullanmadım dedi!"

"Yapmadım da dedi ama kanıtlar var," diyerek yüzüme döndü öfkeyle. "Burada kime güveneceksin şimdi, Gün Işığı?"

Parla'nın sırtını okşarken Ecevit'e son kez öfkeyle bakıp eğildim. "İyi misin? Onun kusuruna bakma."

"Bakabilir," dedi Ecevit umursamazca. "Direnmek yerine içseydi bunu yaşamazdı. Ona iyilik yapıyordum."

"Ecevit!" diye sıkılı dişlerim arasından konuştum. "Rica ediyorum, keser misin şu tavrını?"

"Hayır," dedi ve elindeki bardağı karşı koltuğa fırlattı. Su sıçrayarak koltuğa dökülmüştü. İçimde bir delilik ateşi yandı. Kollarını göğsünde kavuşturup bacaklarını aralayınca duruşuna karşılık gözlerimi istemsizce kırpıştırdım. Yunan heykeli gibi duruyordu. *Yunan heykelini unut, Yunan heykelini unut, Ecevit'i unut!*

Boğazımı temizleyerek Parla'ya döndüm. "İyi misin? Buradayım. Sakin ol." Öksürmeye devam edince onun sırtını sıvazlayarak Ecevit'e döndüm. "Kabasın."

Kaşlarını çattı. "Hain arkadaşının boğazı ıslansın diye uğraştığım için mi kabayım?"

"Sakince içirebilirdin," dedim sitemle.

"Kafasını suya sokmadım. Sik kadar bardakla boğulmayı beceren o," diye karşılık verdi.

"Küfretmesene!" diye atıldım. Bunu aşamıyorduk. Küfretmeden duramıyordu!

O göz devirerek etrafa bakınca Parla'nın saçlarını yüzünden çekip yüzünü okşadım. "İyi misin?"

Kafasını kaldırdığı gibi, "Bu lanet olası hayvan da kim?" diye çığlık attı. "Boğuluyordum, öküz oğullarından baş öküz!"

Ecevit kaşlarını çatıp bağladığı kollarını çözdü ve bir adım attı. Parla'ya karşı beslediği tahammülsüzlüğün ve öfkenin o an içinde kabardığını görür görmez yerimden fırlayıp Parla'nın önüne geçtim ve sırtımı Ecevit'e çevirdim. Vücudumdan oluşan bir savunma duvarı ördüm. "O... O..." diye bağırdım. Düşünememiştim bir an. "Kocam!"

"Ne?" dedi Parla.

"Ecevit benim kocam!" diye çığlık attım, sesim odada yankılandı. Kenara çekildim, Ecevit'in elini tutup yüzüklü parmaklarımızı gösterdim. "Evlendim ben! Bir ay önce evlendim!"

"Ne!" diye çığlık attı Parla.

Ecevit arkamda belirip, "Duydun, kalleş oğullarından baş kalleş," dedi kafamın üstünden.

"Seni var ya!" diye bağıran Parla, birden ayaklanıp Ecevit'e saldıracak gibi oldu. İkisini ayırmak için tekrar araya girdim. "Sen bana kalleş diyemezsin!"

"Para için arkadaşını satana kalleş derler," dedi Ecevit soğukça.

"Ben satmadım arkadaşımı!" diyen Parla küçük yumruğunu savurdu. Onu omuzlarından tutup geri çekmeye çalıştım. Benden kısa olsa da daha güçlüydü. İtiştik resmen. "Seni öldüreceğim!"

"Kalleşler de aynen öyle yapar. Arkadaşlarının kocalarına saldırır," dedi Ecevit.

"Kalleş değilim ben!" diye çığlık atan Parla elimden kurtuldu. Ondan daha atik davranıp Ecevit'in önüne geçtim ve sırtımı göğsüne yaslayıp duvar gibi dikildim. Ecevit'in önündeki kesin duruşumu görünce Parla'nın yumruğu havada donakaldı.

"Geri çekil," dedim nefes nefese. "Yerine geç, Parla. Kocama zarar veremezsin."

"Bana kalleş diyor," dedi Parla çatlak bir sesle.

"Yalan değil," diye kestim lafını. Gözlerinde hem inkâr hem de hayal kırıklığı vardı. Ona karşı bu kadar sert ve kırıcı olduğumu hiç görmemişti çünkü yapmazdım, onu kırmazdım ama içimdeki güven bir şekilde sarsılmıştı.

"Işıl ben yapmadım," dedi kısık bir sesle başını eğerek.

"Üzgünüm," dedim başımı iki yana sallayarak. "Sana güvenmiyorum."

"Işıl..." dedi isyan eder gibi. "Ben değildim."

Ecevit arkamdan alaycı bir fısıltıyla, "Kalleş," diye ekledi.

Parla bir anda toparlandı ve öfkeyle bağırdı. "Arkadaşımla arama girme baş öküz! Senin ağzına sıçarım!" Ben ne kadar narinsem Parla o kadar

terbiyesizdi. Her zaman küfreden ama benim yanımda hareketlerine dikkat eden biriydi. Şimdi beni umursamıyor gibiydi.

Ecevit'in nefesini saçlarımın arasında hissettim. Oda etrafımda dönmeye başladı. "Bu kızı kapı dışarı etmemem için tek bir sebep söyle," dedi kulağıma. Yakınlığıyla kalbim tekler gibi oldu. Derince yutkunduğumda boğuk sesimin kulağına ulaştığına emindim.

"Buraya onunla konuşmak için geldik," dedim.

"Yeterli," dedikten sonra doğruldu. Gözucuyla ona baktım. Sinirliydi, kaşları çatılmıştı ve yüzü sertti. "Bana bak baş kalleş, şu boktan davranışların yüzünden seni Fransa'nın diğer ucuna yollardım da dua et, karımın bende kredisi sonsuz. O yüzden ya laflarına dikkat edersin ya da seni fena halde kırarım."

Parla'nın kaşları çatıldı ve bana döndü. "Işıl," dedi onu yok sayarak. "Konuşalım. Lütfen konuşalım. Hiçbir şey düşündüğün gibi değil. Beni dinlesen hak vereceksin."

Ona baktım. Pekâlâ, ne kadar güvenmiyorum desem de o Parla'ydı. Kötülüğümü istediğine inanmıyordum. Konuşabilirdik.

"Peki," dedim.

"Yalnız," diye ısrar etti Parla hemen.

"Rüyanda," diye kestirip attı Ecevit.

Parla yüzündeki yaşları silip burnunu dikti. Bakışları Ecevit'i delip geçer gibiydi. "Sen varken hiçbir şey anlatmam. Sana güvenmiyorum. Arkadaşımı zorlayıp zorlamadığını nereden bileceğim? Onu yıllardır tanıyorum ve bana senin gibi bir öküzden bahsetmediğine göre yeni çıktın ortaya. Işıl'a zarar verip vermediğini bilmiyorum. Ayrıca belki kızsal şeyler konuşacağım? Belki özel hayatımdan bahsedeceğim? Belki onun özel hayatından konuşacağım?"

Özel hayatım falan yoktu! Kocama nasıl konuşuyordu böyle?

"Bensiz konuşamazsınız," dedi Ecevit onun söylediklerini umursamadığını gayet net bir şekilde belirterek.

"Belki Işıl'ın eski sevgililerinden bahsedeceğim koca öküz. Dinlemeye dayanabilecek misin?"

Ecevit'in burnundan bir nefes aldığını duydum. Eski sevgililerim diye bir şey yoktu. Fransa'da görüştüğüm adamlar olmuştu fakat hiçbiriyle sevgili olmamıştım. Parla da bunu iyi biliyor ve Ecevit'i kışkırtmaya çalışıyordu. Hoşlanmadığı insanların sinirine dokunarak manipüle etmeyi severdi.

Ecevit burnundan uzun bir nefes çekti. "İsimleriyle ve adresleriyle birlikte bahsedersen işime gelir," dedi onun tuzağına düşmeden.

Parla gözlerini yere dikti ve bakışlarını tekrar bana çevirdi. Ecevit'i manipüle edemediğini anladı. "Işıl... sadece beş dakika yalnız kalalım. Ondan sonra istersen bir daha hiç karşına çıkmam ama dinlemeden beni suçlama."

"Dinlemeden suçlamak mı?" Ecevit'e dönünce alnındaki damarın şiştiğini, dişlerini sıktığını gördüm. "Işık'ın neler yaşadığını biliyor musun sen? Bir kez daha yanına yanlış biri yaklaşırsa-"

"Ben yanlış biri değilim!" diye kükredi Parla öfkeli yaşlar gözlerini doldururken. "Ben ona zarar vermem, tamam mı?"

Omuzlarım düştü. Bana yıllarca vermediği zararı bir kerede, tüm iyiliklerini silecek şekilde verebilmişti. Yerimi satmıştı, bir zarf için. Dostluğumuzu satmıştı, para için.

O yoksa hiç arkadaşım yoktu. Tek dostumla beş dakika konuşmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu hissettim. Dertleşmeyi, saldırıdan sonra hayatımda neler olduğunu anlatmayı, onu aramak istediğimi ama yapamadığımı, Ecevit'i, Antep'i, Bedia teyzeyi, Alkan'ı, Bige'yi, Aslan'ı... Her şeyi anlatmak istiyordum.

Arkamı döndüm ve başımı kaldırıp Ecevit'in suratına baktım. Yüzüme döndüğünde dişleri sıkılıydı. Çenesi taş gibiydi. Burnundan soluyarak yüzümün dört bir yanında gezdirdi bakışlarını. Bense çaresizdim. Arkadaşımı dinlemek istiyordum.

Ecevit yüzümde ne gördü bilmiyordum fakat rahatsızdı. Gözlerini kaçırdı, sonra tekrar yüzüme baktı. "Beş dakika," dedi mermer gibi sesiyle. "Sadece beş."

Kocaman gülümsedim. Parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük kondurdum. Ecevit'in çatılı kaşları düzeldi ve iç çekti. Kararını değiştirmeden önce hemen yatak odasına doğru yürümeye başladım. Parla arkamdan gelirken Ecevit'in, "Gözüm üzerinde baş kalleş," dediğini duydum.

Parla öfkeyle homurdandı ama cevap vermedi. Odaya girip kapıyı kapatmadan önce son bir kez bakınca Ecevit'in bana doğru baktığını gördüm. Utangaç bir minnetle gülümsedim, onun suratı ciddi ve kaşları çatıktı. Çok mutluydu yani. Her zamanki gibi.

Kapıyı kapatıp arkamı döndüğümde birden beni kolları arasına alan Parla ile sarsıldım. Parla ise umursamadan kafasını omzuma koydu. "Seni çok özledim arkadaşım!"

Kalbim dayanamadı. Eski bir dosta sarılır gibi kollarımı ona sardım. Burnunu çektiğinde nefesinin sıcaklığı boynuma değdi. "Gerçekten üzgünüm. Her şey için. Keşke yanında olabilseydim. İzin vermediler, Işıl. Senin istemediğini söylediler."

"Kim?" dedim fısıltıyla.

"Ailen," dedi benden ayrılıp yüzüme bakarken. "Işıl'ın yanında olamazsın dediler. Ben bilseydim evlendiğini gelmez miydim? Gelirdim. İki elim kanda olsa bile gelirdim."

"Parla..." dedim elimi yanağına koyarak. Onu çok seviyordum. Ona kırgındım ama para karşılığında beni sattığını söylediğimde delirmesine bakılırsa bilmediğim şeyler vardı. "Bana anlat. Seni bir şeye mi zorladılar?"

Parla'nın gözlerinden yaşlar yanaklarına döküldü, titreyen parmaklarımla onları silmeye çalıştım. "Asıl seni mi zorladılar?" diye fısıldadı panikle. "Zorla mı evlendin onunla? Ailen mi istedi? Sana yardım ederim, kurtarırım. Bak... babamı ararım tamam mı? Bizi bulamayacakları bir yere gideriz."

"Ama sen babandan yardım istemezsin," dedim gözlerim dolarken.

"Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok. Bana de ki... Parla ben uzaya çıkmak istiyorum. Ne yapar eder, seninle gelirim. Bilmiyor musun, Işıl? Artık Hindistan'da yaşayacağım dersen peşinden koşarım. Sen benim bitanemsin."

Güldüm yaşlar gözümden süzülürken. "Çok tatlısın."

"Bu adam seni zorluyor mu?" Ecevit'ten mi bahsediyordu?

"Hayır," dedim gözlerimi açarak. "Hayır, Parla!"

"Zorla mı evlendin?"

"Onu sevdiğim için onunla evlendim," dedim boğazımdan titrek çıkan bir sesle.

Garip olansa, yalan söylüyormuşum gibi hissetmedim. Sanki gerçekten ona deli gibi âşık olarak evlenmiştim. Her şey... tuhaf bir şekilde doğru geliyordu. Sanki hiçbir şey sahte değildi. Baştan beri her şey, gerçekliğin rengine bulanmış bir tabloydu.

"Hiç inandırıcı değil," dedi ela gözleri gözlerimin arasında gezinirken. "Zorla evlenmişsin. Seni biliyorum. Sen aşka inanırsın. Aşkı ararsın ve aşk olduğuna emin olmadan çabalayacak kadar kafayı yemezsin."

"Evet," dedim kabullenerek. "Aşk olduğuna emin olmasam çabalamam."

"Işıl... neler oluyor?"

"Her şey çok korkunçtu," dedim hızlı hızlı. "Her şeyim elimden alındı, Parla. Elim bile. Aylardır tedavi görüyorum. Saldırıya uğradıktan sonra her şey tepetaklak oldu. Sonra onunla tanıştım. Bana dedi ki *ne biliyorsun hayatının altının üstünden daha iyi olmayacağını?*" Gülümsedim. "Hayatımın altı üstünden daha güzelmiş. Bana kendimi tanıttı, öğretti ve hâlâ anlatıyor. Bana vahşi ceylan dedi biliyor musun? Ben güçlüymüşüm. Parla o harika bir adam. Evet, biraz kaba ama sadece beni koruyor."

Parla'nın dudakları aralandı. "O pisliğe âşık oldun," dedi birden. Reddedilecek bir şey yoktu. Bu belliydi zaten. "Deli gibi hem de. Değil mi? Kafayı yemişsin. Onun nasıl biri olduğunu anlamadın mı? Beş dakikada onun tehlikeli biri olduğunu anladım, Işıl."

"Biliyorum," dediğimde gözümden bir yaş düştü. "Bildiğim için kafayı yedim."

"Arkadaşım..." dedi gözlerime bakarken. "Gözlerin parlıyor. Ondan bahsederken ışık saçıyorsun. Bu bir *Stockholm Sendromu** gibi bir şey mi?"

Kaşlarım çatıldı birden. "Onunla zorla evlenmedim, Parla."

"Ama sen onun gibi insanlardan hoşlanmazsın," diye hızlıca ekledi.

"Belli ki hoşlanıyormuşum," dedim. "İnanamadığını anlıyorum ama ben değiştim. Artık eski Işıl değilim."

"Atilla amca mı evlenmeni istedi?"

Bir an duraksasam da ona her şeyi tüm yalınlığıyla anlatamayacağımı anladım. "Hayır tabii ki. Konu ben olunca babamın ne kadar korumacı olduğunu biliyorsun. Onunla evlenmemi istemedi bile."

"Seçil teyze? O ne dedi? Kağan abi? Onlar karşı çıkmadı mı?"

"Çıktılar," dedim evlenmemek için çabalayan tek kişinin ben olduğumu hatırlarken. "Ama dediğin gibi... aşk olmasa çabalamam."

"Seni mutlu ediyor mu?" diye sordu. Hızla ince bileğindeki saatine baktı. "Offf! Çok az vaktimiz kaldı. Işıl! Mutlu musun?"

"Beni bırak artık. Neden bana paraya ihtiyacın olduğunu söylemedin?" dedim fısıldayarak. "Söyleseydin yardım ederdim sana."

Dişlerini sıktı, gözleri paniğe büründü. Saatine tekrar baktı. "Işıl," dedi. "Işıl keşke sana her şeyi en baştan anlatabilsem. Her şeyi... bilsen."

"Anlat," dedim onun kollarına ellerimi koyarak. "Korkma. Lütfen korkma. Ben buradayım. Anlat."

Başını iki yana salladı. "Beni mahvederler," dedi yutkunarak. Kim? Allah'ım, kim? "Bak... çok kötü bir durumun içindesin, tamam mı? Sana her şeyi anlatmamı istiyorsan bu akşam sekizde galeriye gel. Bir yolunu bul ve gel, Işıl. O baş öküzden kurtul, seni takip etmediğinden emin ol."

"Bana zarar vermeyeceğini nereden bileceğim? Beni yeniden satmayacağını?" diye sordum içimdeki korkuyla.

Parla derin bir nefes aldı. Elleri titriyordu, parmaklarını birbirine kenetleyip çözdü, tekrar kenetledi. Gözleri sanki etrafta görünmez birini arıyordu.

---

* Stockholm Sendromu, mağdurun kendisine zarar veren, rehin alan ya da istismarda bulunan kişiye karşı zamanla güven, yakınlık veya duygusal bağlılık geliştirmesi olarak tanımlanan bir psikolojik savunma tepkisidir.

Sonra bana döndü. "Sana zarar vermem. Asla. Anlamıyor musun?" Derin bir nefes aldı. "Akşam gelmezsen bir daha seni görmeme izin vermez."

Gerçekten yeter! Bana onu kötüleyemezdi. Ecevit bana imkânsızlıklar içinde bir şekilde imkân yaratmaya çalışan adamdı. İmkânsızlığa sürükleyen değil! Onu suçlaması, çabalarını görmediği içindi. Ecevit göründüğü gibi bir adam değildi.

"Onu tanımıyorsun bile," diyerek savunmaya geçtim. Sesim ister istemez sertleşti. "Sadece beş dakika gördün ve hemen yargıladın. Onu çözmüş gibi konuşma. O sadece beni koruyor."

"Babanın adamı olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun? Seni korumuyor, her hareketine kendi karar veriyor. Farkında mısın bilmiyorum ama temkinlisin. Seni kontrol ediyor, Işıl. Onun yüzüne bakarken bile çekiniyorsun. Ondan kork-"

Kapı sertçe açıldı. Ecevit içeri dalıp Parla'nın kolundan tutarak sürüklemeye başladı. "Beş dakika doldu," dedi bıçak gibi sesiyle.

Parla çırpınarak onun elinden kurtulmaya çalışırken Ecevit sürüklemeye devam ediyordu. "Bırak! Bırak beni! Dokunma bana!"

"Ecevit!" dedim hızla. Ona karşı çok hoyrattı! "Ecevit kızı bırak! Ne yapıyorsun?"

Ecevit dairenin kapısını açtı ve Parla'yı dışarı çıkardı. Parla öfkeyle ona döndüğünde işaretparmağını kaldıran Ecevit öne doğru bir adım attı. "Onun kafasını karıştırmaya çalışacağını biliyordum. Beş dakikada yılan gibi kıvrandığını anlamadığımı sanıyorsan yanılıyorsun."

Parla, "Ben onun dostuyum!" dedi sinirle saçlarını düzelterek.

"Eski," dedi Ecevit sertçe. "Işık'ın eski dostu olabilirsin ama artık hiçbir boku değilsin. Şeytan aklını da al, siktir ol git. Ne idiği belirsiz tuhaf, her yerine *sticker* yapıştırmış gibi dövmeleri olan keşten başka bir şey değilsin. Üstelik arkadaşını parayla sattın. Senin yılanlığın bana sökmez. Bir daha seni onun yakınında görmeyeceğim!"

Ve kapıyı sertçe yüzüne kapattı. Menteşeler gıcırdadı. Göğsü hızlıca inip kalkarken yüzünü bana dönmedi. Gözlerimi kırpıştırarak onun sırtını izledim. Sırtı yay gibi gerilmiş ve dikleşmişti. Kafasının arkasındaki dalgalı saçları karışıktı. Bir şeylerden rahatsız olmuştu ve biz yatak odasındayken delirmişti. Bunu anlayabiliyordum.

"Bizi mi dinledin?" diye sorunca bana döndü ve sabırlı bir nefes aldı.

"Hayır."

Omuz silktim umursamazca. "Parla fazla paranoyaktır. Herkesin niyetini sorgular. Senin bana zarar vereceğini düşünmesi onun sözlerinin doğru

olduğu anlamına gelmez." Elini yavaşça ensesine götürüp parmaklarını tekrar saçları arasından geçirince gülümsedim. Delirdiği şeyi biliyordum. Engin söyleyince de aynı tepkiyi vermişti. "Senden korkmuyorum."

Yabancılar, onu korkulacak adam gibi görüyor olabilirdi ama ben ona yabancı değil, yancıydım. Kim ne derse desin, ben onun karanlığını görüyordum. Dışarıya zifiri soğuk olan adam bana kamp ateşiydi.

Rahatlamış gibi bir nefes aldı. "Işık..."

"Ama bu ona inanmıyorum anlamına da gelmesin. Parla yerimi ifşa etmediğini söylüyorsa öyledir."

"Kızın para aldığı görünen kapı gibi fotoğrafı var. Onun yüzünden saldırıya uğradığın gerçeği var. Bir şeyler kullandığı da belli. Ona nasıl inanacaksın?"

"Bir şey kullanmadım dedi."

"Gözleri kan çanağıydı."

"Ağlamaktan," dedim kararlılıkla.

"Kafayı çekmekten," diye karşılık verdi. Sesinin yükseldiğini fark eden tek kişi ben olamazdım. Kafasının derisini kaldıracakmış gibi kaşıdı ve elini indirdi. Burnundan soluyarak etrafına bakındı. Bir şeyler onu huzursuz ediyormuş gibi, "Bak keyfine," diyerek kapıyı tekrar açtı.

Hızlı davranıp koluna yapıştım. "Nereye?"

"Korumaların amına koymaya," dedi azap yaşatacak acı kahvelerini yüzüme dikerek. "İstersen gel izle, istersen pencere önünde bekle Camgüzeli. O piçler kızın gelmesine izin verdikleri için ceza çekecek."

"Ecevit, onun arkadaşım olduğunu biliyorlard-"

Kolunun üstündeki elimi tutup yavaşça indirdi ve bir adım geri gitti. "Arkadaşın bir hain. Seni paraya satan hain. Gün Işığı... değer verdiklerimi para için satan babayı da kardeşi de cehennemin dibine yolladım. O kalleşe de onun senin kapına gelmesine izin veren korumalara da cehennemi tattırmak benim için zevk olur."

Cevap vermemi beklemeden kapıdan çıkıp gidince kapalı kapıya baka kaldım.

Parla'dan hiç ama hiç hoşlanmamıştı ve maalesef ki onun haksız olduğunu söyleyemiyordum.

Ecevit'in gelmesi o kadar uzun sürmüştü ki ikinci saati de saydıktan sonra telaşım göğsümde büyümeye başlamıştı. Korumaları dövmüş olabilirdi ya da onları toprağa gömmüş olabilirdi. Onu ve öfkesinin nelere sebep olabileceğini

iyi biliyordum. Artık evden çıkmak isteyerek ceketimi giymiş, kapıyı açmaya yeltenmiştim ki kapıdan anahtar sesi geldi. Hızla kapı koluna uzanıp açtım.

"Ecevit! Sen neredesin? Korumalar ne kadar uza-" Ecevit'i, omzunun üstünden tuttuğu iki askı ve askılara asılmış elbise kılıfıyla görünce duraksadım. "Bunlar ne?"

İçeri girip gözlerini yüzüme dikti. Yüzünde hâlâ öfkenin artıkları vardı. "Seni yemeğe götürüyorum," diyerek beyaz kılıflı askıyı bana uzattı. "Üstünü giyin, çıkıyoruz."

Lanet olası kalbim hızlandı. Az önce o yok diye sinirlenen ben, şimdi heyecandan bayılacaktım. Yemek derken? Romantik bir yemek mi? Zaten Fransa'da romantizm dışında bir şey yoktu. Yol üstünde ekmek de yesek romantik hissettirirdi. "Yemeğe mi? Yani... nasıl bir yemek? Mumlu, gül yapraklı masa falan mı yoksa..."

Yüzüme dümdüz bakarken kaşları çatıktı. Bir süre yüzüme baktıktan sonra, "Yemek," dedi sadece. "Karnın doyacağı bir tabağa yumulmak ve mideyi doldurmak."

O da olurdu!

Neşeyle şakıdım ve parmak uçlarımda zıplayarak yatak odasına koştum. "Harika! Hemen geliyorum!" diyerek kahkaha attım. Odaya girmeden önce birden ona döndüğümde onu, yüzündeki garip ve huzurlu bir ifadeyle yakaladım. "Bu elbiseleri nasıl almaya gittiğini, korumalara ne yaptığını ve bunca saat nerede olduğunu yemekte dinleyeceğim. Kendini hazırla!"

"Bilmesen olmuyor çünkü," diye homurdandı.

"Hayıır!" diye uzatarak odaya girip kapıyı kapattım. Hızla kılıfı açınca aldığı elbiseye şaşırdım ve hatta birkaç saniye donakaldım. Bu kadar güzel bir elbiseyi kendisinin seçtiğine inanmıyordum. Acaba yardım mı almıştı birisinden? Belki Bige'yi aramıştı?

Geç kalmadan elbiseyi üzerime geçirdim ve saçlarıma şekil verirken bir yandan da makyajımı yapmaya çalıştım. Bilekten altın kemerle bağlamalı, zarif, açık bej tonunda ayakkabıları giyerken çoğu işimi halletmiş sayılırdım. Kolyelerimi ve yüzüklerimi özenle taktım.

"Ecevit!" diye bağırıp bej tonlarındaki altın halkalı çantama ihtiyaçlarımı koydum. Ruju tazelerken, "Ecevit hazırım!" diye bağırdım.

Kapı birden açılınca rujumu kapatıp vücudumu yavaşça ona çevirdim. "İtiraf etmeliyim ki böyle bir elbiseyi senden beklemezdim. Drapeli, dar ve şuna bak!" diyerek elbisenin bacak kısmındaki yırtmacı gösterdim.

Ecevit de siyah takım elbise giymiş, beyaz gömleğinin ilk birkaç düğmesini açık bırakmıştı. Saçlarına özenli bir şekil bile vermişti ki genelde saçları

dağınık olurdu. Onu takım elbiseli bir şekilde defalarca kez görmüştüm ama bu sefer, benim evimde, benim ruhumu tamamlayan ülkede böyle görmek kalbimi anlamsızca hızlandırdı.

Bakışları aşağı indi, dudaklarının kenarı gerildi, çenesindeki kaslar sertleşti. "Bu, bu kadar..." dedi sustu. Gözleri yırtmaçta kalmıştı. "Bacakların bu kadar..." Gözlerini kırpıştırırken bacaklarıma bakıyordu. "Sen bu kadar..."

Cümlelerin hiçbiri tamamlanmadığı için ne dediği anlaşılmıyordu. "Ne?" dedim gülerek.

"Bu elbise böyle değildi," dedi çatık kaşlarıyla.

Anlamayarak üstüme baktım. Zeytin yeşiline yakın, yumuşak tonlarda, tek omuzlu ve vücuda oturan bir modeldi. Kumaşı drapeli olduğu için vücudumu harika bir şekilde sarıyordu. Etek kısmından neredeyse kasıklarıma kadar uzanan bir yırtmacı vardı. Yürürken hareket katıyordu fakat çok rahatsız edici değildi.

"Nasıldı?"

"Bacakların..." Yine sustu ve bakışlarını bacaklarımdan alıp etrafa bakındı. "Fazla..."

Anlamayarak gözlerimi kırpıştırdım. "O ne demekse..."

"Fazlasın," dedi bakışlarını birden gözlerime çevirerek. O öyle birden gözlerimin en derinine, ruhuma bakar gibi bakınca... kafamda bir şeyler devrildi sanki. Bakışları bile içimi yerinden eder gibiydi. Ve ayrıca o ne demişti? Fazlasın mı?

"Fazla... mıyım?"

"Fazla parlaksın. Fazla zarifsin, fazla neşelisin, fazla narinsin. Fazla... güzelsin. Her şeyin fazla senin."

Kalbim bir anlığına gerçekten durdu sandım. Sanki o kelimeler, dudaklarından dökülürken havayı ağırlaştırmıştı. Bir şey söyleyemedim. Ne gülümseyebildim ne de bakışlarımı kaçırabildim. Bakakaldım ona. Bakışlarım dudaklarına çevrilince ıslak olduklarını fark ettim. Boğazımı temizlemek istedim ama gözümü kırpacak halim yoktu.

Ecevit suskunluğunu toparladı ve tanıdık duruşuna döndü. "Hazırsan çıkalım," dedi düz bir sesle.

Sanki biraz önce fazla güzelsin dememiş, kalbimi durdurmamış, ona olan sevgimi arşa çıkarmamış gibi, öyle havadan sudan konuşmuş gibi arkasını döndü.

Çantamı alırken bir şey söylememek için dudaklarımı ısırdım. Sessizlik onun var oluşuydu belki, benim için eziyet gibiydi. Söyleyecek çoğu şeyim boğazıma dizilmişti.

Evden çıktığımızda Ecevit korumalara arkamızdan gelmelerini emredip kapının önündeki arabaya yönlendirdi beni. Onun büyük arabasıyla yarışamazdı ama bu da güzeldi. Romantik bir arabaydı.

Ecevit, *yine* kapımı açmadı. Kollarımı göğsümde kavuşturup arabanın önünde durdum. Kendi kapısını açacakken benim binmediğimi fark etti. Kafasını kaldırıp bana baktı. "Tren mi bekliyorsun?"

"Sen de öküz oluyorsun sanırım," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Sabır," dedi nefes alarak. Bacaklarıma baktı ve sonra korumaları gözucuyla kontrol etti. Huysuz bir şekilde kıpırdandı. "Bana hakaret etmeyi kes, yoksa bunun bir yolunu ben bulacağım."

"Yol bulacak kadar zekisin madem..." dedim samimiyetsizce gülümseyerek. "Bir hanımefendiyi yemeğe götürürken kapısını açman gerektiğini de biliyorsundur."

"Elin var, kendin aç."

"Ah evet! Teşekkürler! Allah'a şükür elim var ama ben senin açman gerektiğini düşünüyordum. Tabii sen de haklısın! Senin böyle bir şeyi akıl edip yapacağını düşünmek benim hatam! Kapı açmak falan... senin için çok zor şeyler," diyerek kollarımı çözdüm ve etrafa bakındım. "Senden bir şeyler beklememem gerektiğini bana o kadar iyi hatırlatıyorsun ki her seferinde aptal gibi hissetmekten geri duramıyo-"

Sözlerim bitmeden bir anda kapım açıldı. Şaşırarak döndüğümde onu bu kadar yakınımda bulmayı beklemiyordum. Gözlerim kocaman oldu. Kokusu rüzgârla birlikte burnuma dolduğunda aynı anda koca elini bel oyuntumda hissettim. Sıcak ten kokusunun yanında tüylerimi diken diken eden parfümünü de koklayabiliyordum.

Bir, iki ya da bir asır kadar uzun gelen dakikalar boyunca ona baktım. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki sesini duyacağından korktum. Bilmiyor muydu sanki... biliyordu. Kalbimin onun ismini bağırdığını çok iyi biliyordu.

Parmakları sert, tutuşu ölçülüydü. Sanki beni itip uzaklaştırmak ve çekip yakınına almak arasında kalmış gibiydi. Kısa bir an bakışları bacaklarıma indi, dişlerini sıktığını gördüm.

"Kapın açık artık, vahşi ceylan," dedi alçak, boğuk bir sesle. Nefesinin sıcaklığı yüzümde gezindi. "Bin, üşüyorsun."

Bir daha bakışlarını yüzümde gezdirdi. Sanki bir şey söylemek istiyordu ama yutkundu, geri çekildi. Dokunuşu çekilince üşüdüğümü fark edebildim.

"Baş belasısın," dedi kapıyı tutarken. "Benzeri olmayan bir baş belasısın."

"Pardon?" dedim titrek bir sesle.

"Durduramıyor insan kendini."

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Ne konuda?"

Bir adım atıp dibime girdiğinde geri gidecektim ki kolunu belime sarıp kendine çekti. Gözlerimin ardında, burnumun ucunda, boğazımda, dudaklarımda ve çenemde kalbimin atışını hissettim. Onun hoyratça, uzun uzadıya düşünülmemiş, samimi hareketleri beni uyuşturuyordu.

"Sen söyle," dedi derin bir sesle. "İstediğini yaptırma konusunda özel bir yeteneğin var."

"Kapımı açmak sana zor mu geldi?" dedim yüzünde bakışlarımı gezdirerek. "Eline yapışmazdı ya..."

"Haklısın." Beni süzdü. "Bazen dokunmamak daha zor."

Bir saniyelik sessizlikte nefesim düzensizleşti. O cümlenin içinde dokunma isteği değil, bastırılmış bir şeyin izi vardı. "Sadece kapıyı açacaktın." Göz devirdim. "O kadar söylendin ki..."

"Sana kapıyı açarken elim sadece şu siktiğimin kapı koluna dokunacak sanıyorsun," diye neredeyse fısıltılı bir sesle konuştu. "Yakınında olunca başka şeye dokunmak umurumdaymış gibi."

"Küfretmesene." Konuşurken sesim titremişti.

Yüzünü biraz daha eğdi. Burnunu boynumun çıplaklığında hissettim. Tenim karıncalandı. "Mızmızsın."

"Ne?" dedim şok olarak.

Gözlerini kıstı. Benimle eğlendiğini anladım. Eline resmen koz vermiştim. "Bir şey söyleyince hemen kızıyorsun ama kaçmıyorsun da. Tehlikeyi seviyorsun, değil mi? Zarif Atabey Prensesi, heyecan arıyor."

"Kapımı açmanı istedim, o kadar."

"Gün Işığı, elim sana dokunmadan durmayacak. Dokununca da oradan ayrılmak istemeyecek. Bunu iyi biliyorsun." Sözlerinin ağırlığı içimde yankılandı. "Aklım başka yerlere kaysın istiyorsun. Kışkırtma beni." Bakışları elbisemin yırtmacında gezindi. Yırtmaç oldukça açılmıştı. Yutkundu. "Hele bu, sana bakanı öldürmek isteyeceğim elbisenin içindeyken... beni zorlamayı deneme bile."

Allah'ım! Kaçmıyordu. Hiçbir zaman kaçmıyordu. Aramızdaki çekimin de yoğunluğun da hep farkındaydım fakat o böyle açıkça konuşunca mideme koca bir kaya oturuyordu sanki.

Bu adamın terbiyesizliğinden çok, o terbiyesizlikten hoşlanmaktan korkuyordum ve belli ki korktuğum şey başıma geliyordu.

Sesimi düz tutmaya çalışıp, "Yemeğe geç kalmayalım," diyerek arabaya binmek için hareket ettim. Eli bel boşluğumdan uzaklaşmadı. Parmak uçları

kumaşın üstünden bile beni mahvetti. En sonunda elini ayırmak zorunda kaldı.

Derin bir nefes alıp benden uzaklaştı. Ben koltuğa oturup yüzümü saklayarak kemeri takmaya çalışırken kapıyı sertçe kapattı, yerine geçti.

Arabayı çalıştırıp dikiz aynalarına baktı ve park yerinden çıktı. "Hazırsındır artık," dedi alayla. "Yoksa elini de tutmamı ister misin?"

"Senin eline güven olmaz," dedim bakışlarımı pencereden çekmeden.

"Doğru," dedi düz bir sesle. "Avucuma sığanı kolay kolay bırakmam." Şok içerisinde ona döndüm. Bu adama ne oluyordu? Aklı fikri neye çalışıyordu?

"Böyle konuşma lütfen," diye fısıldadım.

Susmasını istiyordum! Ellerimi birbirine sürtüp uzandım ve radyoyu açtım. Radyodan hafif bir Fransızca caz melodisi yükseldi ama arabada hâlâ onun ağırlığı hüküm sürüyordu.

Bir süre boyunca sadece radyodan gelen kısık müziğin sesi, motor sesi ve arada onun vites değiştirirken çıkardığı sesler duyuldu. Sonunda dayanamayıp ona baktım. Yanak çizgisine düşen şehir ışığı onu olduğundan daha sert gösteriyordu. Çene kasları gergindi.

"Bu elbiseyi niye seçtin?" diye sordum.

"Beğenmedin mi?" derken kısa bir an bana bakıp dikiz aynasına döndü.

Yutkundum. "Beğendim."

"Normal bir elbise," dedi önemsiz bir şey gibi. "Mağazadaki kız verdi."

"Sen beğenmedin yani?"

Bir saniyelik duraksama oldu. Direksiyonu daha sıkı kavradı. "Sen beğendiysen ben de *fazla* beğendim," dedi buz gibi bir sesle.

"Fazla mı?" diye fısıldadım dudaklarım aralanırken. Onun için fazla... rahatsız edici bir şey miydi? Yoksa amacı sadece iltifat etmek miydi?

"Her şeyin çok fazla demedim mi?" Bakışlarını bana çevirdi. "Dokunduğun, baktığın, sevdiğin her şey fazla."

Kafamı hızla cama çevirdim ama yansımada göz göze geldik bu sefer. O sakince önüne dönerken ben başımı ellerime çevirdim ve ellerimle oynamaya başladım. Kalp krizi geçirecektim. Artık bundan emindim.

Beni neden yemeğe çıkarıyordu? Onun böyle elbise almakla, takım elbise giyip beni yemeğe götürmekle işi olmazdı. Bir planı mı vardı? Aklım birden öyle bir yere kaydı ki içimden kendimi tokatlamak istedim. Bu gecenin sonunun, tek başıma uyumakla geçmesini istemiyordum.

Nefeslerim sıklaştı, göğsüm hızlıca inip kalkmaya başladı. Sebebini bilmiyordum. Vücudumdaki elektrik akımı o kadar hızlı geziniyordu ki gecenin sonunu düşünürken kendimi tutamıyordum.

"Ne geldi aklına?" dediğini duyunca ona döndüm.

Şehrin ışıkları altında daha tehlikeli duran yüz hatlarıyla kalp atışlarım arşa çıktı. "Ne?"

"Nefeslerini saydırıyorsun bana." Bakışlarını bana çevirdi. "Bir şey düşündün, sakin değilsin."

Telepatik güçleri falan mı vardı? Nefes alışımdan bile bir şeyleri anlayamazdı! "Gayet sakinim," dedim sinirle karışık savunmaya geçerek.

İnandırıcı olmadığımı yüz ifadesine taşıdı. "Ellerin titriyor."

"Üşüdüm," dedim kaşlarımı çatarak.

"Isıtıcı açık," dediğinde bunu fark etmediğim için utanarak camdan dışarı baktım. Araba yolda kayarken Ecevit'in elini dizimin üstünde hissettim. Teması hafifti ama varlığını hatırlatacak kadar keskindi.

"Yapma," dedim kısık bir sesle. Elini tutup uzaklaştırdım. Gözlerimi kapattım. "Ne yapıyorsan yapma. Böyle hissettirme. Sonunu biliyorum ben bunun, yapma."

"Neymiş sonu?"

"Benden kaçacaksın," diyerek gözlerimi araladım ve ona baktım. "Bir gün, üç gün, beş gün... yüzüme bakmayacaksın. Sonra ben kırık kalbimle senin parçaları yapıştırmanı bekleyeceğim. Yapma."

Ecevit direksiyonu sertçe kırdı ve arabayı kenara çekti fakat araba yolun bir kısmını kapatıyordu. "Ecevit!" dedim arkamızdan gelen korna seslerini duyarken. Hızla arka camdan baktım. Arkamızdaki sürücünün el hareketleriyle bir şeyler yaptığını gördüm. Dişlerimi dudaklarıma geçirip, "Ne yapıyorsun?" diye bağırarak ellerine döndüm.

"El freni," dedi kuru bir sesle. Bir eli direksiyondayken diğer elini dizime koyup sıktı.

"Tamam, bir şey demiyorum." Göğsüm titredi. "Gidelim. Bir türlü gidemedik."

"Gitmeyeceğiz. Önce sen gözüme bakacaksın," dediğinde yutkundum sertçe. Bakmadım, aslında bakamadım. "Gözler, Işık."

Yavaşça ona döndüm. Acı kahve gözleri, gözbebeklerimi kuruttu. Ağlayabilsem ağlardım çünkü baş edemediğim bir histe boğuluyordum. Arabadaki hava ağırlaştı. Bir yanım kaçmak isterken diğer yanım onun sesini biraz daha duymak için dünyayı susturmak istiyordu.

Arkamızda olan araç kornayı daha uzun çaldı. "Anasını siktiğimin beygiri dünyayı kurtaracak sanki. Bekle lan iki dakika," dedi sinirle arabanın arka camına bakıp söylenerek. Nefesimi tuttum. Bakışlarını bana çevirdi ve sesi yumuşadı. "Benden ne istiyorsan onu söylemen lazım."

"Bir şey istemiyorum," dedim titrek bir sesle.

"Yanlış cevap. Seni bu kadar heyecanlandıran neyse onu söyleyeceksin."

"Heyecanlanmadım." Kalbimi tutup göğsümden çıkarmak ve en uzağa fırlatmak istiyordum. Beni ele verecek kadar gürültülü olmasından nefret ediyordum. "Sen öyle konuşunca... hani açık konuşunca... garip hissettim. Sonra içimden bir ses, bu anlar bir anlık dedi. Bizim her şeyimiz bir anlık. Ne yaşarsak yaşayalım sonra hemen kaçıyorsun ya, o yüzden." Utanarak başımı öne eğdim. "Önemli değil. Bir anlık hissettim öyle. Her şey bir anlık, biz de bir anlığız."

"Hayır," dedi tek kelimeyle beni susturarak. Kaşları çatılmıştı, sesi karanlık bir yerden geliyordu. "Bir anlık değil. Artık değil."

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Değil mi?" diye sordum. "Ama sen dün de hemen konuyu kapattın. Sonra zaten... şey... Bilmiyorum. Belki de ben çok anlam yüklüyorum her şeye. Çünkü sen demiştin ya, *duygular karmaşık, mesafe net* diye. Bir de şey demiştin, *inanıyorum ama kendime yakıştırmıyorum* diye. Ben bazen düşünüyorum işte. Sen yalan söylemezsin ya hani..."

Allah aşkına ne diyordum ben? Duygularım karışmış, kelimelerim birbirine dolanmıştı.

"Sen de kurallarımız olacak demiştin," dediğinde gözlerim doldu. "Oldu mu?"

Cevap veremedim. Kurallar gözümün önünden geçti.

Duygu yok, aşk yok; kıskanmak, özlemek yok. Göz önünde el ele tutuşma, temas var ama yalnızken dokunmak yok. Başka kadınlar ya da başka adamlar yok. Bu evlilik sadece kâğıt üstünde.

"Olmadı," diye fısıldadım.

"O zaman?" diyerek yüzümde gezdirdi bakışlarını. "Her dediğimiz oldu mu?"

"Olmadı," dedim yine ve bakışlarımı kaçırdım. Belli ki ben kaybetmiştim, o da kazanmış sayılmazdı. Arkamızdan uzunca bir korna çalınınca bu konuşmayı burada yapmamamız gerektiğini hissederek derin bir nefes aldım. "Sorun yok."

Başka bir anlam yüklememem gerekiyordu. Sadece yemek!

"Sadece yemek," dediğinde başımla onayladım. Arabayı tekrar çalıştırınca yola koyulduk.

Masamıza oturana kadar Ecevit'in gözleri dikkatlice etrafta gezindi. Arada bir yırtmaca bakıp öfkeyle homurdandığını duyuyordum ama ne dediği belli

değildi. Garson bize önce içkileri getirdi. Seine Nehri'ne bakan, manzarası harika bir restorandı fakat maalesef bize verilen masa daha iç taraftaydı. Girişe ve çıkışa en yakın masaydı hatta. Taktiksel bir seçimdi.

Derin bir nefes alıp Ecevit'e döndüm. "Güzel bir restoran," dedim kısık bir sesle. "Paris'te olduğumu hissettim."

Ecevit cevap vermedi. Sırtı dimdik, omuzları genişti. Bakışları masadan çok etrafı izliyordu. Her gireni, her garsonu, her masayı süzüyordu sanki. Bakışlarında bir tetikte olma hali vardı. Huzur değil, sessiz gerginlik taşıyordu.

"Fazla kalabalık," dedi sonunda. "İnsan buraya huzur bulmaya değil, teşhir olmaya gelir."

Gülümsemem yavaşça büyüdü. "Beni şaşırtmıyorsun," dedim gülümseyerek. "Menü getirmediler. Yemeği önceden mi seçtin?"

"Evet," dedi sakin bir sesle. Sanki her şeyi zaten planlamış gibiydi. Onunla birlikteyken hep öyle hissediyordum. Sürprizlere yer yoktu, rastlantılara da. Ecevit'in dünyasında her şeyin bir nedeni, herkesin bir sınırı vardı.

"Fransız mutfağını sevdiğini bilmiyordum. Buralardan bir Türk lokantası bulup kuru fasulye pilav yedirecekmişsin gibi hissetmiştim," dedim takılarak.

"Kuru fasulye pilav olan mekân bulmuştum."

Kaşlarım hafifçe kalktı. "O zaman neden buradayız?"

"Sana uygun olur diye düşündüm."

Bir an durdum. Cevabı sertti ama altında belli belirsiz bir özen vardı. Garip bir şekilde içimi ısıttı. "Teşekkür ederim," dedim ince bir sesle. "Çok düşüncelisin. Senden beklenmeyen hareketler."

"Eyvallah," dediğinde heyecanla kıpırdandım.

"Eyvallah alındı," diye fısıldayınca kaşları kalktı ve bakışları yüzümde fazla yoğun, fazla uzun süre takılı kaldı. Bakışlarının derinliği artınca mekândaki müzik sesini yüreğimde hissettim. Parmaklarımdaki yüzüklerimle oynarken başımı önüme eğdim. Utanç yanaklarıma hücum etti.

"Parla ile konuşmam lazım," dediğinde başımı tekrar kaldırdım.

"Ne?"

"Bu akşam sekizde," deyince sırtımdan aşağı ürperti indi. "Eski galerinde."

Gerçekten her şey planlıydı, değil mi? "Ecevit... her şeyi duydun mu?"

Ona olan âşkımı itiraf edişimi duymuş olmalıydı. Bu yüzden mi beni yemeğe çıkarmıştı? Buluşmaya gitmemek için beni ikna etmesi hiç zor olmayacaktı.

Bu plandan nefret ettim. Beni ve hislerimi kullandığını hissettim. Zavallı kalbim bir kez daha oyunun parçası olmuştu. Aciz hissederek sol elimle sağ

elimin bileğini okşadım. Bakışlarımı ondan almasam da gerginliğim kursağımda taş gibi duruyordu.

"O kıza güvenmiyorum," diyerek kaşlarını çattı. "Sadece beş dakikada düşüncelerini değiştirmeye çalıştı."

Kırgın bir şekilde gülümseyerek etrafa bakındım. "Beni yemeğe bu yüzden mi çıkardın? Düşüncelerimi değiştirmesinin önüne geçmek için?"

"Işık-"

"İstersen onunla yalnız konuşmanı sağlayabilirim. Bunun için yemeğe gerek yoktu."

Ecevit başını hafifçe yana eğdi, gözleri kısıldı. Masanın üzerindeki bıçağı düzeltir gibi yaptı. Bu hareket bile ölçülü, neredeyse hesaplıydı. "Benim izin vermediğim hiçbir şey senin başına gelmemeli," dedi sessizce. "O kızın da ağzından çıkan hiçbir kelime senin aklında kalmamalı."

Sesinde tehdit yoktu ama hüküm vardı. Böyle konuştuğunda insan ister istemez susuyordu. Oysa ben susmak istemiyordum.

"Beni koruduğunu söylüyorsun ama her seferinde nefes almama bile izin vermiyorsun. Etrafımda kimse olmasın istiyorsun, ailem bile."

Ecevit'in bakışları bana döndü. Sanki bir anlık şaşkınlık geçti gözlerinden, sonra yine o taş gibi ifadeye geri döndü. "Koruma dediğin şey özgürlükten uzaktır, Işık," dedi. Özgürlüğün benim ulaşamayacağım uzak bir tatil yeri olduğunu iyi anladım. Ben o tatil yerinde iki yıl kalabilmiş ve sonra gerçekliğime dönmüştüm. Ecevit de benim gerçekliğimdi. "Birini koruyorsan onun yerini, zamanını, çevresini kontrol etmek zorundasın."

O an onu anlamaya çalışmaktan yorulduğumu fark ettim. Yine de gözlerimi ondan alamadım. Çünkü her cümlesi öfke kadar korumayla, mesafe kadar çekimle doluydu.

"Beni yemeğe çıkarman bir bahane miydi yani?" diye sordum içimdeki kırgınlığı bastıramadan. "Sadece Parla'dan uzak tutmak için mi?"

Ecevit masanın üzerindeki kadehi eline aldı. Şarabı bir yudum içti, ardından bardağı biraz sertçe masaya bıraktı. "Seni buraya sen istedin diye getirdim. Buraları özlediğin için," dedi sert bir sesle. Buraya geliş sebebimi unutmama sinirli gibiydi. "Hatırlatacak şeyler yaşansın diye getirmedim. Bu ülkeye gelme sebebim asla tatil değil, Işık. Sen mutlu ol diye babanı karşıma aldım, hatırla diye değil."

"Neyi hatırlayayım diye değil?"

Bakışlarını bana dikti. "O günü, saldırıyı, olanları, Parla'yı ve ihanetini."

Kalbim sıkıştı, nefesim boğazıma düğümlendi. Bir an için kelime bulamadım. "Unutmak istemiyorum," dedim sonunda, kısık bir sesle. "Çünkü hâlâ

neden olduğunu ve bunu bana kimin yaşattığını bilmiyorum. Eğer ailemden biriyse bunu öylece silip hayatımın bir köşesinde travma olarak bırakamam."

Ecevit'in parmakları masanın kenarına vurdu sert ve kısa vuruşlarla. "Ben görüyorum," dedi. Olanları o da bilmiyordu ama sanki bazı şeyleri görüyordu. "Ve bu yüzden unutmalısın."

O an, garson ellerinde iki tabakla geri geldi. Buharı tüten yemeklerin kokusu masaya yayıldı, tereyağı ve etin karışık kokusu ağır ama etkileyiciydi. Garson tabakları yavaşça masaya koymaya çalıştı. Onun yüzüne baktığımda direkt benim yüzüme, rahatsız edici gülümsemeyle baktığını gördüm.

"Bon appétit," dedi Fransız aksanıyla gülümseyerek. Tabağı bırakırken bakışlarımı kısa bir an Ecevit'ten çektim ve garsonun ellerine baktım. Elinin üstündeki o siyah, keskin hatlı kuru kafa dövmesi göründü. Işık altında net, canlı, tehditkâr duruyordu.

İkimiz de aynı anda baktık. Ecevit'in nefesi yavaşladı. Benimse kalbim göğsümden çıkacak gibiydi.

Yaşadığım her şey zihnimin köşesinden, sinsi bir düşman gibi saklandığı yerden uyandı. Bir an için restoranın uğultusu kayboldu. Çığlıklarım, gözyaşlarım, kolumdaki acı, doktorumun elimi kullanamayacağımı söylemesi, özgürlüğüme veda edişim içimde yankılandı.

"Kusura bakmayın. Ne yapıyorsunuz?" diye sorduğumda arkalarını dönen iki adamın yüzlerindeki maskeyi fark edince geriye doğru bir adım atıp, "Siz kimsiniz?" demiştim. Tablolarıma uzanan ellerinin üstündeki dövmeleri çok netti. Kuru kafa.

"Polis çağırmak zorunda bırakmayın beni. Lütfen gidin!" Halsiz kalbim hızla ve korkuyla çarpmaya başlamıştı. "Rica ediyorum, gidin!"

Adamlar maskeleriyle korkutucu şekilde bakarken birden galerinin kapısını kırarak içeri giren büyük araç ile çığlık atmıştım. Silah sesleri, bağırışlar, etrafa uçuşan heykellerimin parçaları, tablolarıma isabet eden kurşunlar, başımın hemen üstünde duran ve beni korumaya yemin etmiş gibi tek kurşunla kurtulan Şafak Vurgunu tablosu...

Ellerim titredi, etrafta yemeklerini yemek için çatal bıçağını tabağa sürten insanların çıkardıkları sesler bile bana silah sesini hatırlattı. Nefes alamadım. Fırçalarımı, boyalarımı, özgürlüğümü kaybetmiştim. Şimdi o dövmeyi görünce bütün o kâbuslar yeniden başlamıştı. Garsonun elinin üstündeki kuru kafa, hatırlamak istemediğim o anıyı tekrar yaşatıyordu.

Birden masaya sertçe çarpan yumruk sesiyle sıçradım. Masadaki bardaklar titriyordu. Ecevit'in gözlerindeki endişe, zihnimdeki kara bulutu dağıtmak ister gibi yoğundu.

"Işık," dedi ağır bir sesle. Geçmiş ve şimdinin birleşip tek bir anın içinde sıkıştığı kısacık zaman diliminde kaybolduğumu, garsonun gittiğini o an anlayabildim. Gözlerim kocamandı ve gözpınarlarıma biriken yaşlar Ecevit'in acı kahve gözleriyle karşılaştığımda yanaklarıma döküldü. "Bende kal."

Biliyordu. O da dövmeyi fark etmişti. İçine girdiğim korkunç kâbusu anlamıştı.

Beni vuran adamlardan biri buradaydı. Önüme yemek koyup *afiyet olsun* demişti.

"Buradalar," dedim nefes nefese. "Yarım bıraktıkları işi tamamlamaya geldiler."

"Hayır," dedi masanın kenarında yumruk olan elini saklamadan. "Ölüm fermanlarını imzalatmaya geldiler."

Etrafa baktım hızla. Garsonu bulmak için çabaladım ama çabam boşaydı belli ki. Gülen, sohbet eden, yemeklerinin tadını çıkaran bir avuç insan, burada ne olduğunun farkında değildi.

"Gitmemiz lazım," derken titredim birden. "Beni öldürecekler." Kafamı iki yana salladım. "Beni öldürecekler... İntikam alacaklar. Gidelim. Ecevit, gidelim." Ayağa kalktığımda dizlerim birbirine çarpacak kadar titriyordu. Gözlerim aceleyle etrafta gezindi. O garson ortalıkta görünmüyordu.

"Otur," dedi Ecevit. Sesi emreder gibiydi. Masanın kenarına vurduğu yumruk hâlâ masanın üstündeydi. "Halledeceğim, otur."

Kendi içimde bir direnç başladı. Gitme, sakınma, kaçma isteği başladı fakat Ecevit'in gözleri başka bir şeyi emrediyordu. *Bende kal.* Onun eminliği ve korkusuzluğu beni sardı. Sertliğin içinde barınan o keskin kararlılık, tıpkı bir duvar gibi örülmüştü. Duvarın arkasında güvenli hissettim. Önümde, yanımda, arkamda olduğu sürece tehlikede olmam mümkün değildi, buna inanıyordum.

Düşünmeden oturdum. Ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım, parmak uçlarım derime bastıkça bacaklarım ürperdi. "Ne yapacağız?"

"Yemeği yemeyeceğiz," dedi ilk önce. Doğrudan yüzüme bakıyordu. "Ve sakin olacaksın."

"O adamlardan biriydi," dedim nefes nefese. "Sakin olamıyorum."

Gözleri durumumu test eder gibi baktı. "Olacaksın."

"Olamıyorum!" diye birden bağırınca etraftaki çatal bıçak sesleri kesildi, birkaç baş bize çevrildi. Şok olarak, utanç ve mahcubiyet karışımı bir ifadeyle bize dönen insanlara baktım.

"Regardez devant vous!" dedi Ecevit sertçe. İnsanlar itaat eder gibi önlerine döndüler ama kaçak kaçak bize bakmaya devam ettiler.

Ecevit derin bir nefes aldı. "Parla gittikten sonra korumaların yanına gittiğimde karşı kaldırımda evi izlediklerini gördüm," deyince göğsüm sıkıştı. Gözlerimi kocaman açıp ona döndüm. "Beni takip edip etmeyeceklerini anlamak için birkaç sokak gezindiğimde kimse peşimden gelmedi."

"Benim peşimdelerdi," dedim titreyerek. Kelimeler ağzımdan zor çıkıyordu. "Yemeğe bu yüzden geldik. Kimin peşinde olduklarını anlaman gerekiyordu. Beni yem olarak kullandın."

Salak kafam... Salak kafam! Ben de bana değer verdiğini düşünmüştüm.

"Seni tehlikeye atmadım, Işık," dedi burnundan soluyarak. "Kontrol elimde."

"Kontrol..." dedim gülerek. "Kontrol elinde. Beni yem yaparken bile elinde!"

Dirseklerimi masaya yaslayıp iki elimi, saçlarımın arasına geçirdim. Kafayı yiyecektim. Beynimde birilerinin çıldırttığı bir saat bağırıyordu. Ecevit beni bir tehlikeye sürüklemişti fakat bana bu tehlikede zarar görmeyeceğimin teminatını veremeyecek olsa asla bu işe girişmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Onun bu kontrol manyaklığının bir nedeni vardı. Emin olmadığı işe girişmiyor, beni korumak için yollar üretiyordu. Ürettiği yolu çok düşünmeme gerek yoktu.

"Yem olmaktan bahsedip sinirlerimi oynatma," dedi sinirle. "Onların peşinde olduğumu anlasalar kaçar, saklanırlardı." O da beni göstermişti. İstedikleri şeyi... Onların peşinden gitmemiş, ayağına getirmişti. "Korumalar kapının önünde. Seni teslim edeceğim ve eve gideceksin." Dudaklarımı aralayınca, "Bana karşı çıkmayacaksın," diye ekledi sert, itiraz istemez bir sesle. "Eve gidip beni bekleyeceksin."

Hayır. Hayır!

Başımın içinde küçük kırmızı bir alarm çalıyordu. Burada tek başıma kalıp pencere kenarında saatleri sayamazdım. *Başına bir şey gelirse?* Benim başıma gelmişti, ben kurtulamamıştım. Burada tek başınaydı, bilmediği bir ülkedeydik. *Zarar görürse?* Korku beni ele geçirmek üzereydi.

"Beni korumalara teslim edersen evden kaçarım," dedim ben de itiraz istemeyen bir şekilde. Onun yanından ayrılmayacaktım.

"Işık," diye dişleri arasından tısladığında başımı iki yana salladım.

"Beni bırakırsan ortalıktan kaybolacağım."

---

* Önünüze bakın. (Fr.)

"Işık!" Neredeyse bağıracakmış gibi bir sesle konuşup masanın üstüne parmaklarını vurmaya başladı. "Sabrımı zorlama."

"Beni yanında götürmezsen, bana yine saatleri saydırırsan seni affetmeyeceğim," dedim inatla.

Dişlerini sıktığını gördüm. Yüzüme, tenimi kazıyan derin ve keskin bakışlarıyla bakıyordu. Bu sefer bacaklarını titretme sırası ondaymış gibi görünüyordu çünkü masanın üstündeki içkilerimiz bardağın içinde dalgalanıyordu. Kafasının içinden beş yüz tane fikir geçtiğini, hesaplama yaptığını anlayabileceğim kadar deli bakıyordu.

En sonunda dudaklarını ısırdı ve başını iki yana sallayarak ayaklandı. Masaya bir tomar para bırakırken beni kolumdan tutup ayağa kaldırdı. Çantamı son anda eline aldığını gördüm. "Ecevit, hayır! Hayır!" diye bağırsam da beni umursamadı.

Direndim; durmaya, geri gitmeye çalıştım. Onun gücü karşısında çabam nafileydi.

Kapının önüne çıktığımızda yağmur yağıyordu. Saçlarım yüzüme yapışırken tepinmeye devam ettim. Topuklularla yürümek zorluyordu. Korumalar koşarak bize yaklaşmaya başladı. Ecevit'in elinden kurtulmaya çalıştım. "Tepinmeyi kes," dedi sinirle.

"Bırak dedim!"

Sırtım sertçe soğuk duvara yaslanınca nefes nefese kafamı kenara çevirdim. "Bana bak," dedi, bakmayı reddettim. "Bana bak!" Bağırışı içimde bir şeyleri daha da kırdı. Başımı iki yana sallayınca çenemden sertçe tutup yüzüne çevirdi. "Seni bu siktiğimin ülkesine başın belaya girsin diye getirmedim," dediğinde dişlerimi sıktım.

"Beni yem olarak ortaya atmadan önce düşünecektin bunu."

"Yem olmaktan bahsedip durma!"

Umurumda değildi. "Bensiz gidersen seni affetmeyeceğim."

Ona zarar gelecek düşüncesi, Asım'ın bana ulaştığı gece gibi ayrı düşme düşüncesi, ona tekrar ulaşamama düşüncesi ve onu kaybetme düşüncesi dört bir yanımdan kuşatmıştı beni. Zaten her şeyimi kaybetmiştim, galeri saldırısı tekrardan hafızamın derinliklerinden çıkmış ve çirkin bir kaset gibi oynamaya başlamıştı. Her şey üstüme geliyordu. Saldırı, kolumdan yaralanışım, emeklerimin gidişi, Türkiye'ye dönüşüm, ailemin sözleri, saldırıyı yapanların yakınımda oluşu ve tekrar o adamlardan biriyle karşılaşmam... Korkuyordum ve yalnız kalmak istemiyordum. Onunla gitmek istiyordum!

"Affetme, Gün Işığı. Seni daha önce olduğu gibi koruyamadığım bir duruma sokmayacağım. Bana istediğin kadar küs."

"Senden kaçarım," dedim inatla. "Kaçarım senden."

"Nah kaçarsın," dedi burnundan soluyarak. Küçümseyen tonu ciğerlerime bıçak gibi saplandı, nefesim yine kesildi. "Hem de benden? Nah kaçarsın!"

"Benim elimden her şeyi aldılar!" dedim çığlık atar gibi. Sesim de dizlerim kadar titriyordu. "Görmem lazım, tamam mı? Onlara yapacaklarını görmem lazım! Seninle geleyim..."

Bakışları iki gözüm arasında hızlıca gezindi. Aklı başında gibi durmuyordu. "Riske girmeyeceğim. Başına bir şey gelirse kendimi affetmem."

Başına bir şey gelirse ben de kendimi affetmezdim. Gitmesini istemiyordum. O adamlar kimse, neyse, ne için peşimizdelerse öylece kalmasını istiyordum. Bir kez daha yaşadığım korkunç anlarla yalnız kalırsam asla toparlanamazdım.

"Benimle gel," dedim fısıltıyla. Yaşlar çakıl taşları gibi yanaklarıma dökülmeye başladı. "Gitme, benimle gel! Bırak, gitsinler. Babamlara bulamadığını söylersin."

Güldü. Lanet olası, aylardır beceremediği boktan eylemi şu iki günde yapabiliyordu. İkisinde de benimle alay eder gibi gülüyordu! "Çok beklersin," dedi.

Ağlamaya başladım. Gerçek anlamda, içim boşalır gibi ağlamaya başladım. Yağmur değil, yaşlarım ıslatsın şehri istedim.

Ona bir şey olacaktı, yanında olamayacaktım. Tıpkı abimde olduğu gibi. Oğuz abimi bir gecede kaybetmiştim, onu kaybettiğim gece bu gece olacaktı. Fransa'nın hangi sokağında kanlar içinde yatakaldığını düşünerek saatler geçirecek, travmalarımla yalnız kalarak kafayı yiyecek ve en sonunda onun ölüm haberini alacaktım. Alacağım tek telefonla hayatım bitecekti. İlk aşkını yabancı bir ülkede kaybeden, kitaplara ve filmlere konu olacak trajik hikâyenin başrolü olacaktım.

"Bırak beni, pislik!" diye bağırıp iki elimle onu göğsünden ittim. "Bırak!" Yerinden kıpırdamadı ama bileğim onun taş kadar sert göğsü yüzünden acıdı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. "Bırak," diye fısıldadım ve yine, güçsüz düşerek alnımı göğsüne yasladım. Omuzlarım sarsılırken hıçkırıklarım arasından, "Bırak, git," dedim acı içinde. Ecevit kollarını etrafıma sararken sadece ağlıyordum.

Ben sarsılırken korumaların ayakta durduğunu, bizi izlediğini fark ettim. Ecevit'in soğukkanlı bir şekilde, "Onu götürün," dediğini duydum. "Kapılarda, pencerelerde ve siktiğimin bacasında bile nöbet tutun. O evden çıktığı an hepinizi bir daha çıkamayacağınız deliklere göndereceğim."

"Tamam, Ecevit Bey," dediler.

Başımın üstüne öpücük kondurduğunda kollarından kurtuldum ve uzaklaştım. Bakışlarımı yüzüne çevirince elinin birini uzatıp yaşımı silmek istedi ama yine ondan kurtuldum. Ceketini çıkardığında onu izlemenin eziyetiyle baş başaydım. Ceketi kollarımdan geçirmeye çalıştığında da direndim.

"Hasta olacaksın," dedi dişlerini sıkarak. Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Yağmur ikimizi de ıslatmıştı. Saçları yüzüne dökülmüştü. Benim saçlarım da ağır bir kütle gibiydi, onları taşımakta zorlanıyordum. "Giy şunu!"

Çok üşüyordum. Bu yüzden daha fazla direnmedim. Ceketi giydirip yakalarından tuttu ve beni kendisine çekti. Tek eliyle çenemden tutup kafamı kaldırdı. "Tek istediğim güvende olman."

"Yanımda değilsen güvende olmak umurumda değil."

"Bugün benimle olamazsın. Seni güvende tutamayacağım durumlar yaşanabilir."

Başımı iki yana salladım. O ise eğilip alnımdan öpmeyi seçti. Derin aldığı nefes, yağmur sesinden daha net ulaştı kulaklarıma. Bir adım geri gittim ve ona baktım.

"Senden nefret ediyorum."

"Güzel," dedi teslim olmuş bir sesle. Ellerini ceplerine soktu ve kaşlarını kaldırdı. "Tehlikede olmandansa nefretini tercih ederim."

Başımı iki yana salladım. Kollarımı bedenime sararak ceketine sımsıkı sarıldım. "Vücudunun tek bir yerinde kan görürsem seni mahvedeceğim."

"Bu kaçmayacağım mı demek oluyor?" dedi alayla.

Başımı iki yana salladım. Yağmur altında bir adım daha geri gidince başımın üstünde şemsiye hissettim. Kafamı çevirip bakınca Uğur isimli korumamızın şemsiyeyi tuttuğunu gördüm.

Ecevit yağmurun altında sırılsıklam olmuştu. Yüzündeki çizgiler daha keskin, bakışları daha sertti. Göz devirerek arkamı dönüp yürüdüm.

Arabayı getiren Cem, tam önümde durunca gözyaşlarım yeniden taşmaya başladı. Arkama baktım. Ecevit'i ellerini ceplerine sokmuş, bacaklarını hafifçe aralamış bir şekilde görünce yaşlarımı elimin tersiyle sertçe sildim.

Başıyla selam verir gibi bir hareket yaptığında ona karşılık vermeden benim için açılan kapıdan arabaya bindim. Korumalarımızdan biri ön koltuğa, diğer ikisi iki yanıma bindi. Yola çıktığımızda son kez arka camdan baktım.

Ecevit yoktu.

28. BÖLÜM

"BENİM İÇİN MAHVOLUŞSUN VE SENİN İÇİN MAHVEDİŞİM"

Ecevit Demirhan

Her şeyi siktir edip onun ağlayan gözlerinin peşinden koşmak istiyordu.

Yağmurun altında ıslandığı için koyulaşan turuncu saçları, kıpkırmızı burnu, kıpkırmızı gözleri ile korkuyla kendisini tehdit edişini, ağlayışını, çaresizce gitmemesini isteyişini aklından çıkaramıyordu. O anın her detayı kandillenmiş gibi üstüne yapışmıştı.

İlk defa birisi Ecevit'i kaybetme korkusuyla bu kadar çıldırıyordu. İlk defa birisi gitmemesi için yalvarıyordu.

Hayatı boyunca herkes, *Ecevit halleder* demişti. Bir yolunu bulur, altından girer, üstünden çıkar ama işi bitirmeden gün yüzüne çıkmazdı.

Işıl'ın ona güvenmediğini düşünmüyordu fakat insan bilirdi ya... sevdiğin birini kaybetme düşüncesi insanı azaba sürükler, orada cayır cayır yalnız bırakırdı.

Bir gün önce, Ecevit de Ercüment piçi yüzünden Işıl'ı kaybetme düşüncesiyle delirmişti. Şimdi Işıl'ın kafayı yiyişine bu yüzden çok da şaşırmıyordu. Hele hayatında en sevdiği insanı bir gecede kaybeden minik karısı, ailesinden gördüğü biri için çıldırıyorsa pekâlâ... Ecevit bu gece kuru kafa dövmesi olan herkesin hayatını sikecekti.

Köprünün ayağında bekleyen, ellerinin üstünde kuru kafa dövmesi olan üç adamdan birini öldürmüş, birini yaralamış, garson olanı da ensesinden tuttuğu gibi yola koyulmuştu.

Işıl'ın dövmeyi fark ettikten sonraki korkusunu düşündükçe sabrı zorlanıyordu. Ona o korkuyu yaşatan, her şeyi kaybettiğini hissettiren o çeteye ulaşmalıydı. Birkaç dakika önceki konuşmayı hatırladı.

"Kim gönderdi sizi?" diye sormuştu Ecevit.

"Biz emir kuluyuz," demişti garson titreye titreye.

"Kimin?"

"*Morte* çetesi." *Ölüm* çetesi... Kuru kafa dövmesi anlamlıydı.

"Kiminle anlaştınız?"

"Bizi bir kadına yönlendirdiler! Ela gözlü, kumral... dövmeleri vardı. Renkli dövmeli bir kadın!"

Parla. O yılanın işin içinde olduğuna emindi.

"Kadın mı saldırıyı yapın dedi?"

"Aracıydı! Patron bizi kadına yönlendirdi. Seni patrona götüreyim, onunla konuş. Asıl emri kim verdi, bilmiyorum!"

"Asıl emir neydi?"

"Tabloları çalın ve kadını vurun! Öldürmeyin, vurun dedi patron. Bu kadar!"

"Bu gece niye buradaydın?"

"Kızı zehirlememizi istediler. Patron isim vermedi. Sadece *geçenki kız şehre döndü, icabına bakın* dedi."

Patron denen sikle işi vardı. O piçin burnunu ona yedirecekti. Kimdi, kime çalışıyordu... hiç önemi yoktu. Burnunu sokmaması gereken meseleye daldığı için burnunu yedirecekti.

Garsonu yakasından tuttuğu gibi patronuna götürmesini istemişti ve işte buradalardı. Ecevit elinin altında titreyen ıslak garsonla yürürken binaya bakındı. Binanın içi rutubet kokusuyla doluydu. Yağmur sesi dışarıda kalmıştı, artık sadece ayakkabıların çıkardığı ıslak adım sesleri duyuluyordu.

Üst kattaki koridorun sonunda bir kapı vardı, kapının önündeki iki adam Ecevit'i ve garsonu görünce Ecevit silahları kaldırdı. Birini garsonun kafasına, diğerini iki adama doğrulttu. "Takas olacak!" diye Fransızca bağırınca adamlar kaşlarını çattılar. "Patronunuza söyleyin yoksa adamınız ölür!"

Tam o sırada telsiz cızırtısı duyuldu. Ecevit garsonun kafasını iterek onlara doğru yürürken telsizdeki cızırtı, boğuk bir sesle değişti. "Bırakın gelsin."

Adamlar sessizce kenara çekilince Ecevit garsonun kafasının arkasını silahıyla dürttü. Garson kapıyı açarken Ecevit de diğer iki korumaya silahını doğrulttu ve geri geri yürüyerek odaya girdi.

İçeride sigara dumanı ağır, hava yoğundu. Masanın başında koyu renk bir takım giymiş, orta yaşlı bir adam oturuyordu. Yüzünü sadece masasındaki lambanın sarı ışığı aydınlatıyordu. Kalın parmaklarıyla tuttuğu puroyu gören Ecevit göz devirdi. *Vito Corleone** çakması piçe bakarken bu işleri ne kadar saçma bulduğunu bir kez daha hatırladı.

* Vito Corleone, The Godfather filminde Corleone Mafya Ailesi'nin kurucusu olan kurgusal karakterdir.

Bir silahı garsondan ayırmazken diğer silahı indirdi. Masanın önündeki koltuğa kurulup ayak bileğini dizinin üstüne yasladı ve indirdiği silahı parmağında çevirmeye başladı. Çakma *Godfather* kafasını kaldırdı. Gözleri derin ve donuktu ama keskin zekâsı hissediliyordu.

Garson, "Felix öldü patron," dedi utanarak.

Patron önce garsona, sonra Ecevit'e baktı. "Sen kimsin?" dedi pürüzlü bir sesle.

"Aralık 7," dedi Ecevit soğukkanlı bir şekilde. "Sergi saldırısını siz yaptınız. Bugün, yemeğe zehir katılmasını siz istediniz. Biliyorum."

Çakma *Godfather*, sertçe garsona dönüp öfkeyle bakınca garson başını öne eğip ellerini önünde birleştirdi. Korkusu hissediliyordu. "Ve?" dedi adam reddetmeyerek.

"Emri niye verdiğini söyle, takas gerçekleşsin."

Garsona baktı kısaca. "Bu adam umurumda değil."

"Sen ve kapının önündeki iki adamın da benim umurumda değil," dedi Ecevit rahat bir tavırla. "Büyük ihtimalle ikiden fazla oldular ama... umurumda değil."

Çakma *Godfather*, bu özgüvenli, korkutucu derecede büyük ve kararlı adamın neler yapabileceğini düşündü. Bu binada bir sürü adamı vardı ama adamın rahatlığına bakılırsa kendine güveniyordu.

Patron, "Kız zehirlendi mi?" diye sordu.

Ecevit, "Hayır," deyince adam göz devirdi.

"Biz iş alırız, genç adam. O genç kızı korkutmak için iş aldık ve işimizi yerine getirdik," dedi rahat bir tavırla.

"Detaylarla ilgilenmiyorum ihtiyar. İşi kimden aldığını söyle, kimse zarar görmeden gideyim," dedi Ecevit derin bir nefes alarak. Başı ağrımış gibi şakaklarına dokundu ve bilerek silahın namlusunu patrona çevirdi. "Başım ağrıyor artık."

"Türk bir adam," dedi ve korkuyla yutkundu. "Ona Atabey Bey diye seslenmemi istedi."

Ecevit o an, bulmacanın eksik parçasını yerine oturtur gibi sustu. Gözleri bir an dondu, dudakları arasından çıkan nefes kararlıydı.

Hangi Atabey? Amca mı, dede mi yoksa... İçinde bir sıcaklık değil, midede oturan soğuk bir taş vardı. Damarlarındaki kan ağırlaştı. Eğer doğruysa, Işıl'a yapılan saldırı, zehirli yemek, o galeri günü, hepsi aileden birinin eliyle olmuş demekti.

Gözlerinde ani bir kıvılcım oluştu. "İsmi neydi?"

"A ile başlıyordu," dedi adam ağır bir aksanla.

"Atilla mı?" dedi Ecevit yumruklarını sıkarken.

"Evet," dedi adam. "Aynen, o isim. Atilla Atabey."

Ecevit'in zihni, bu ismi duyduğu anda çatırdadı. İçinde aylardır bastırdığı bütün sesler konuşmaya başladı. Atilla Atabey mi? Bu iki oluyordu! Işıl'a zarar vermeye çalışan insanlardan Atilla'nın ismini duyduğu ikinci seferdi!

Ecevit ilk seferde inanmamıştı çünkü sokak arasındalardı. Şimdi de inanmak istemiyordu, Atilla'nın isminin kullanıldığını düşünmek istiyordu fakat şüphe sinsi düşmandı.

Tabloları çalın. Öldürmeyin, vurun.

Ecevit'in zihni bulandı. Parmaklarını birbirine kenetledi. Eklem kemikleri çıtırdadığında rahatlamaya çalıştı, sonra hemen bıraktı. "Ne istedi sizden?" dedi dalgın bir sesle.

"Bir kıza ulaşmamızı istedi. Numarasını verdi. Kıza parasını verdik, adamları yolladık. Bu kadar."

Öldürmeyin, vurun. Öldürmeyin, vurun.

Kendi kızına bunu yapmış olabilir miydi? Bir süre düşüncelerini tutamadı Ecevit. Kendisini bile şaşırtan bir şey hissetti... *iğrenme.*

"İsmi Parla mı kızın?"

Çakma *Godfather* elini öylesine havada salladı. "Ne bileyim? Paraya ihtiyacı olan, değişik dövmeleri olan bir kız."

Ecevit sessizce başını salladı. Belli ki tüm cevap Parla'daydı. Parla ve çete arasındaki kilit ismin de Atabey soyismine sahip olması kaderin cilvesi olmalıydı. Parla'nın nasıl bir boka bulaştığını merak ediyordu Ecevit.

Ayağa kalktı ve derin bir nefes alıp adamın arkasındaki saate baktı. Saat yedi buçuktu. Başını iki yana yatırdı. "Eğer bana yalan söylüyorsan..." dedi yavaşça. "Bugün son sigaranı içtin." Adam elindeki puroya bakıp tekrar Ecevit'e döndü. "Ve eğer o adamla bir daha çalışırsan tüm adamlarını tek tek bulup gömeceğim. Mezarlarını sen de bulamayacaksın."

Yaşlı adam dişlerini sıktı. "Beni tehdit etme, genç."

"Bir daha o kuru kafayı bir yerde görürsem tehdit mi gerçek mi anlayacaksın."

"Kiminle uğraştığının farkında değilsin," dedi adam.

Ecevit sinsice gülümsedi. Bir adım attı, kimsenin beklemediği kadar hızlı ve sert bir hareketle yaşlı adamın kafasını tuttuğu gibi masaya savurdu. Adamın yüzü masaya çarpınca purosu masaya düştü, adam acıyla sızlandı.

O kafasını kaldıramadan Ecevit öne eğildi. "Seni ilgilendirmeyen işlere burnunu soktuğun için burnunu yedirecektim ama kırmayı tercih ettim. Şükret."

Çakma *Godfather*, kafasını kaldırdığında burnundan sıcak bir şey akıyordu. Gözleri kocaman olmuştu. Garson bir adım atacakken patron elini kaldırıp onu durdurdu. Elini burnunun önüne götürüp acıyla sızlanırken Ecevit'e baktı fakat Ecevit çoktan kapıya yürümüştü.

Kapı kolunu tutup son kez adama baktı. "Beni sınama," dedi ve kapıyı açıp çıktı. Ecevit haklıydı; kapı önündeki adamlar artmıştı, artık beş kişilerdi. Durdu, bakışlarını tek tek beş adamın yüzünde gezdirdi. Köprü altından çaldığı silahı kaldırdı ve onların ayağının dibine bıraktı.

"Alın, sizindir."

Arkasını dönüp ilerlerken tetikteydi fakat hiçbir adam ona yaklaşmadı. Patronları telsizden bırakmasını emrettiği için Ecevit'in kararlı, korkusuz ve cesur adımlarla merdivenlere yönelişini izlediler.

Patronlarına kafa tutan bu adamın elini kolunu sallaya sallaya çıkmasına sinirlenseler de emir netti. *Adama dokunmayın ve peşinden gitmeyin.*

Galeri kapısında olay yeri bandı vardı ve kapı kapalıydı fakat kilitli değildi. Ecevit bantları tutup kopardı ve yere fırlattı. Ağır adımlarla galeriden içeri girerken ışıkların kapalı olduğunu gördü. Sakince etrafına bakındığında birden ışıkların açılmasıyla galerinin ortasına doğru yürüyen Parla göründü.

"Senin geleceğini o kadar iyi biliyordum ki," dedi Parla tuhaf bir şekilde gülerek. "Beni o kadar şaşırtmadın ki."

Ecevit kollarını göğsünde bağlayıp boş gözlerle kıza baktı. Kızın burada tek olduğuna emindi. Işıl'ın geleceğini düşünerek mi yanına kimseyi almamıştı yoksa Ecevit'in geleceğini düşünerek mi?

"Işıl'ın yerini söylemediğini bağırıyordun fakat işe bak ki kime gitsem yol sana çıkıyor, kalleş. Arkadaşını sattığını söylüyor herkes. Bu öğlen girdiğin duygusal kriz de şovun parçası mıydı, merak ediyorum."

"Yalan söylemedim!" dedi Parla bağırarak. "Işıl'ın yerini söylemedim çünkü zaten yerini biliyorlardı! Benden tek istenen sergi günü aradıklarında Işıl'ı ön tarafa yönlendirmemdi!"

"Nasıl?" dedi Ecevit gözlerini kısarak. "Senden sadece Işıl'ı sergi alanına yönlendirmeni mi istediler?"

"Evet, geri zekâlı! Işıl'ın tablolarını ve heykellerini çalacaklardı. Silah olmayacaktı, galerinin kapısı kırılmayacaktı, Işıl vurulmayacaktı. Işıl tablolarının alındığını görecekti, o kadar! Arkadaşımı tehlikeye sokacak bir şey yapar mıydım sence?"

Ecevit sakin kalmaya çabaladı. Bir şeylerin birbirine dolaştığı açıktı. "Kim istedi senden bunu?"

"Kim olacak? Çalıştığın kişi!" diye patladı Parla.

"Ne?"

"Sanki her şeyi bilmiyormuş gibi konuşma!" Burnunu çekip etrafa bakındı. "Atilla amca işte!"

Ecevit'in suratı sertleşti. "Ne dedin sen?"

"Ona çalışmıyor musun?" diyen Parla şok içindeydi. "Siktir, sen gerçekten Işıl'ı koruyorsun!" Gözleri doldu. Birkaç adım attı çaresizce. "Sikeyim, bana yardım et! Çok yoruldum bu yükten!" diye bağırdı çığlık atar gibi. Ellerini yüzüne kapattı, omuzları sarsıldı. "Kimseye anlatamıyorum. Çok kötüyüm. Bana yardım et. Arkadaşımı kaybediyorum!"

Ecevit ona bakakalırken kafası karışıktı. "Ne saçmalıyorsun lan sen?" dedi sinirle. "Doğru düzgün anlat şunu."

Parla sinirle kafasını kaldırdı. Gözyaşlarını sildi. "Geçen seneye kadar getirisi fazla oluyor diye çizdiğim tabloları karaborsaya satıyordum. Sonra bir senedir hiçbir şey çizemeyince karaborsadan borçla tablo alıp daha pahalıya satmaya başladım. Bir yerden sonra üstesinden gelemedim. Adamlar beni tehdit etmeye başladı. Paraya ihtiyacım vardı ve ailemden isteyemezdim çünkü Türkiye'ye dönmemi isterlerdi. Tek başıma ayaklarımın üstünde duramayacağımdan eminlerdi!" Nefes nefese etrafa bakındı. "Işıl da karaborsa batağına düştüğümü öğrenseydi hiç düşünmeden tehlikeye atlardı. Çünkü lanet olası herif, ben onun için bunu yapardım. Yaparım, yaptım!"

"Atilla ne alaka?" diye sordu Ecevit bu detaylarla ilgilenmediği için.

"Atilla amca bir şekilde borcu öğrendi ve tek bir şartla tüm borcumu kapatacağını söyledi."

"Işıl'ı saldırıya yönlendirmek," dedi Ecevit sertçe çenesini sıvazlarken. "Işıl'ı korkutup Türkiye'ye döndüreceklerdi."

"Böyle olmayacaktı, tamam mı? Zaten her şey karıştı birden." Birden ağlamaya başladı. Ellerini yüzüne kapattı.

Ecevit dişlerini sıktı. Aylardır bastırdığı sesler, birbirine karıştı. Atilla Atabey mi? Bu üçüncüydü. Atilla'nın ismiyle karşılaştığı üçüncü seferdi bu. Üstelik Parla, Atilla'yı sesinden, yüzünden tanıyacak tek kişiydi. Atilla'yla konuştuğu kesindi, tabii yalan söylemiyorsa.

"Ne demek karıştı?" dedi Ecevit. "Ağlayıp durma da konuş artık! Bıktım duygu mastürbasyonundan. Şu piyasa oyununu bitir!"

Parla korkuyla kafasını kaldırdı. "Saldırı öncesinde adamlar geldi yanıma, planı tekrar ettirip paranın yarısını verdiler. Biz Atilla amcayla ödemeyi

hırsızlığın sonrasında alacağım konusunda anlaşmıştık. Saldırı olduktan sonra... hiçbir şey düşündüğüm gibi olmadı. Atilla amca kendi kızını vurdurdu! Sikeyim! Işıl'ı öyle görünce kafamdan vurulmuşa döndüm!"

Ecevit alnını sıvazlarken düşünmeye çalışıyordu ama en basit tabirle kafası sikilmişti. Ne oluyordu? Neyin içine düşmüştü?

"Saldırıdan sonra Işıl acilen babasının jetiyle Türkiye'ye dönünce paranın tümünü tekrar getirdiler. Anlayamadım. Atilla amcayı aradığımda bana Işıl'ın artık benimle görüşmek istemediğini, paramı alıp çenemi kapalı tutmam gerektiğini söyledi. Ecevit... bak hata yaptım, tamam mı? Para için böyle bir şey yapmamalıydım, arkadaşımı satmamalıydım ama ben nereden bilebilirdim arkadaşımın sikik babasının kızına zarar vereceğini!"

Ecevit bakışlarını ondan alıp çenesini sıvazladı. Atilla'nın, Ecevit'le konuşurken dikkatini dosyaya ve Oğuz'a yönlendirmesi, Seçil'in şüpheli davranışları, Fransa'ya gitmelerini istemez gibi gerilmeleri, peşlerine korumaları takmaları... Her şey mantıklıydı fakat neden? Kızını Türkiye'ye döndürmek için miydi her şey?

Parla birkaç adım daha atıp Ecevit'in önünde dikildi. "Türkiye'ye dönmeme izin vermiyorlar. Defalarca kez havalimanına gittim, Türkiye'ye girişimin yasaklandığını söylediler. Işıl'ın bilmesi lazım, anlamıyor musun?"

"Hayır!" dedi Ecevit sertçe ona dönerek. Parla şokla dikleşti. "Işıl bilmeyecek."

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı Parla ve Ecevit'in göğsüne sertçe vurdu. "O herife çalıştığını biliyordum! Allah belanı versin senin! Işıl'ı mahvedeceksini-"

Ecevit onun kolunu sertçe tutup sarsınca Parla ağlamaya başladı. Ecevit bu kızın duygu pornosundan sıkılmıştı. "Işıl'a yaklaşmayacaksın. Bu işi çözeceğim. Gerçekten Atilla Atabey mi yoksa onun ismini kullanan başka biri mi diye çözmeden Işıl'a bir şey anlatmayacaksın. Atilla yaptırmamış da olabilir!"

"Atilla amcayla konuştum diyorum sana!" diye çığlık attı Parla. "Ona çalıştığın için böyle düşünüyorsun! O piç, öz kızına zarar verdi. Sen de Işıl'a zarar vereceksin! Orospu çocuğu! Arkadaşımı sizin elinize bırakmayacağım!"

"Ulan sus!" diye kükredi Ecevit kaba sesiyle. "Bana küfredip durma, elimden kaza çıkacak. Beni dinle!" Normalde bu kıza hiçbir şey anlatmazdı ama bu kaçığın gidip Işıl'a *baban yaptı* dememesi için tane tane konuştu. "Parayı iki kere aldım diyorsun!" derken sinirle onu sarstı. Aklını başına toplamasını istiyordu. "Atilla Atabey'le konuştuğunuz saldırı saati kaçtı?"

"Dörtte olması gerekiyordu."

"Kaçta oldu?" diye bastırdı Ecevit.

"İki," dedi Parla. Sesi kısık çıktı. Bir şeyleri anlamış gibiydi. "Saldırı ikide oldu."

"Yani," dedi Ecevit dişlerini sıkarak. "Atilla Atabey'in kızını Türkiye'ye döndürme planından birinin haberi oldu ve önce davrandı."

"İnanmıyorum! Arkadaşım neyin içinde?" Parla elini hafifçe dudakları üstüne kapatırken gözleri dehşetle büyüdü. "Ecevit..."

"Şimdi, kahpe yılan... Beni iyi dinle. Işıl'a gidip hiçbir şey anlatmayacaksın, anlatırsan biricik arkadaşının neler hissedeceğini iyi düşün." Sesi emir verir gibiydi. "Her şeyi yoluna soktuğumda Atilla Atabey'le konuşacağım ve Türkiye'ye dönmeni sağlayacağım."

İğrenerek baktı Parla'ya. Bu kızdan hiç ama hiç hoşlanmamıştı. Elinde olsa Parla'yı mahvederdi.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı Ecevit. "Aslında seni burada bırakmak en mantıklısı ama Işıl'ın bir arkadaşa ihtiyacı var. Bu yüzden yarın sizi buluşturacağım. Ona aldığın paranın, sattığın tablolardan geldiğini söyleyeceksin. Ona ihanet etmediğini söyleyeceksin. Babasından asla bahsetmeyeceksin. Arkadaşınla aranı düzelteceksin ve Işıl kalbi kırıkken dönmeyecek Türkiye'ye. Tamam mı?" Parla bu koca adamın planı kısa sürede yapmasına ve söz verir gibi konuşmasına karşılık şaşırsa da başını aşağı yukarı salladı. "Ses, baş kahpe. Ses!"

"Tamam!" dedi Parla. "Bana da kahpe demeyi bırak, baş öküz! Ben sadece arkadaşımın babasına güvendim!"

"Kes sesini. Ses tonun midemi bulandırıyor," dedi Ecevit öfkeyle. Kızın kolunu bıraktı. "Şimdi git evine, benden haber bekle. Yarın sizi buluşturacağım. Unutma, Işıl'a babası hakkında hiçbir şey söylemeyeceksin, ondan şüphelenmemesini sağlayacaksın. Tamam mı? Işıl babasına gard almayacak. Sonrasında ben her şeyi yoluna sokup senin Türkiye'ye dönme işine çözüm arayacağım. Arkadaşlığınıza da Işıl karar verecek. Tamam de."

"Tamam be!" dedi Parla öfkeyle. "Tamam!" Bir adım atıp işaretparmağını Ecevit'in göğsüne bastırdı. "Eğer sözlerini tutmazsan ve arkadaşıma zarar verirsen sen de benden kaçacak delik ara."

Ecevit onun parmağına sertçe bir tokat atıp indirdi. "Bana dokunma, asabımı bozma. Bir şey yapabilecek sanki, laflara bak. Sen önce git kan tahlili ver de uyuşturucudan kurtul. Keş kahpe," deyip arkasını döndü.

"Ben uyuşturucu kullanmıyorum!" diye çığlık attı Parla. Doğru söylediğini düşünmüyordu Ecevit, doğru olsa bile yine de bu kızı sevmemişti.

"Türkiye'ye dönünce AMATEM'e yatman için elimden gelen her şeyi yapacağım," diyerek galeriden çıktı.

Parla'nın çığlığını duysa da umursamadı. Minik karısını yeterince bekletmişti. Kızın ne durumda olduğunu düşünmek bile istemiyordu ama sinirden kıpkırmızı olduğunu, sırılsıklam Ecevit'in dönmesini titreye titreye beklediğini tahmin edebiliyordu.

Kapının önüne geldiğinde korumalardan Cem, "Ecevit Bey," diye söze başladı. "Işıl Hanım bu gece iyi değil. Onu daha önce hiç böyle görmedik."

Ecevit bunun farkındaydı. Ayrılalı çok uzun bir süre olmamıştı ama şüphesiz Işıl'ı delirtecek kadar vakit geçmişti. Üstelik geçenki beş saatte Bige'yleydi, diğer ayrı kaldıkları zaman fazla sürse de Alkan'ı onun yanına göndermişti. Şimdi, yabancı bir ülkede saatlerdir olmayışı ve Işıl'ın yalnızlığı birleşince onu tahmin dahi edemeyeceği bir halde bulacağına emindi.

"Ne oldu?" diye sordu Ecevit kaşlarını çatarak.

"İki kere yangın merdiveninden kaçmaya çalıştı. Bir kere kapıyı açtı, bizi görünce geri kapattı. Bir kere balkona çıkıp etrafa bakındı ama sonra içeri girdi."

Pekâlâ, işte bunların hiçbiri Ecevit'in ışığının yapacağı şeyler değildi. Kızın ne kadar korktuğunu ve delirdiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Gülmemek için kendini sıktı. Onun delirişinden keyif aldığı için suçlu bile hissetmiyordu.

"Ve?"

"Türkiye'ye dönünce hepimizi işten attırmakla tehdit etti çünkü sizin peşinizden gitmeliymişiz, onun değil," diyen Cem gergindi.

Ecevit kaşlarını çattı. "Bunu Parla kaçığının eve gelmesine izin verdiğinizde ben de düşündüm," dediğinde Cem boğazını temizledi. Evet, o Parla denen kız Işıl'ın arkadaşıyım deyince izin vermişlerdi. Korumanın korkulu bakışlarını gören Ecevit kaşlarını çattı. "Gitmenizi isterse gidersiniz."

"Umarım istemez," diyerek gergince gülümsedi fakat Ecevit'in yüzündeki sert ifadeyi görünce hemen cebinden anahtarı çıkardı. "Kusura bakmayın," dedi ve anahtarla kapıyı açtı.

Ecevit içeri girmeden önce uzanıp Cem'in elinden anahtarı aldı. "Bu gece dikkatli olun. Kimsenin binaya girmediğinden emin olun. Parla kaçığının bile."

Cem cevap veremeden sertçe kapıyı kapattı. Kapıyı kilitledikten sonra salona göz gezdirdi. Her şey yerli yerinde görünüyordu. Işıl ortalıkta görünmüyordu. Yatak odasına gitti, orada değildi. Bavulu en son nasıl bırakıldıysa o şekildeydi. Ecevit küçük adımlarla atölyeye gidip kapı kolunu indirdi.

Kilitliydi.

"Işık," dedi ve kapı kolunu bir daha indirdi. İçeriden hiçbir ses gelmiyordu. "Işık, geldim." Yine ses yoktu. Kapı kolunu zorlayarak birkaç kez daha indirdi ama açılmıyordu. "Işık... en azından ses ver." Hiçbir ses yoktu. Başına bir şey gelmiş olabilir miydi? "Işık, konuşmak istemiyorsan bile söyle," dedi ama ses yoktu.

Kapıdan uzaklaştı ve salondaki koltuğa otururken dizlerini titretmeye başladı. Dirseğini koltuğun koluna yaslayıp parmaklarını dudaklarının üstünde oynattı. Tamam, haklıydı. Kızı sürekli işi olduğunu söyleyip evde bırakıyor ve haberdar etmiyordu ama böyle olması gerekiyordu!

Işıl'ın güvende olmasını sağlamak için evlenmemiş miydi? Görevi buydu. Görevini yapıyor diye trip mi yiyordu?

Bacaklarını o kadar sert titretiyordu ki koltuk zeminde sert sesler çıkarıyordu. Dayanamayıp tekrar ayağa kalktı. Kapının önünde durdu. "Işık... kapıyı açmayacak mısın?"

Cevap yoktu. Kafayı yemesine ramak kalmıştı. Bir kez daha kapı kolunu sertçe indirdi. Açılmayınca, "Bu siktiğimin kapısı niye kilitli!" diye bağırıp yumruk attı kapıya. Ses yoktu. "Yeter," dedi burnundan soluyarak. Bir adım geri çekildi. "Kırıyorum. Kapının arkasındaysan çekil!"

Yine cevap gelmeyince kapıya omzuyla yüklendi. Fazla bir kuvvet uygulamasına gerek kalmadan kapı kolayca açıldığında odanın içine baktı. Siyah boyayla karalanmış neredeyse otuz tane kâğıdı gördü başta. Kâğıtlarda anlamsız çizgiler vardı ve hepsi buruşturularak yere atılmıştı.

"Ne yapıyorsun be!" diye bağıran sesi duyunca kafasını hemen kıza çevirdi. Işıl kulaklığını kulaklarından çekerken korkuyla gerilmişti. Ecevit'in verdiği ceket üstünde değildi. Ayaktaydı ve üstündeki yeşil elbisenin bel kısmı yukarı çekildiği için bacağındaki yırtmaç fazlasıyla açılmıştı. Elbise de parmakları gibi siyah boyayla kaplıydı. "Hayvan mısın? Kapı çalmayı bilmiyor musun?"

Ecevit bir süre kıza sadece baktı. Boğazına kadar dolan kelimeler vardı ama hiçbirini söylemedi. Kızın yüzündeki öfke, göz altlarındaki morluklar, kanlanmış gözler, parmaklarına bulaşmış siyah boya tek tek zihnine kazındı.

"Korkuttun beni! Kalbim çıkacak şimdi!" diyen Işıl huysuzdu.

Ecevit'in çenesindeki kaslar sıkıldı. "Kapıyı çaldım," dedi soğuk bir sesle.

Işıl elindeki kulaklığı gösterdi. "Şarkı dinliyordum!"

Odanın ortasına ilerledi. "Kapıyı niye kilitledin?"

"Girme diye!" dedi Işıl nefes nefese. Elleri titriyordu fakat korkudan değil de daha çok öfkeden gibiydi. Odaya saçılmış çizimler de bunu söylüyordu zaten.

Işıl'ın başında durduğu tuvalde çizili olan vücuda baktı. Ellerini kafasıyla sıkan bir kadın görünüyordu. Etrafında siyah gölgeler, gölgelerin arasında noktalar vardı. Sanki kurşun izleri gibiydi. Kadın gölgeler ve kurşunlar arasında kalmıştı. Çizim değil, kusmaydı bu. Ruhun içindeki kâbusu tuvale dökmek gibiydi.

Kadının gözleri ve ağzı yoktu. Kaçılan gerçekler ve yutulmuş çığlıklar... Bastırılmış bir ses... Işıl'dı bu.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Ecevit tok ama öfkeye yenilmemeye çalışan bir sesle.

"Ruh sağlığımı korumaya çalışıyorum!"

"Neyden?"

"Senden, senin gibilerden, hayatımı mahvedenlerden!" diye çığlık attı Işıl. Ellerini birbirine çarptı. "Çıkar mısın? Çalışıyorum."

Ecevit yavaşça odanın ortasına kadar geldi, yere dağılmış kâğıtlardan birkaçını eline aldı. Kâğıtlar ellerinin arasında bükülürken üzerindeki siyah boya parmaklarına bulaştı.

Işıl öne atıldı. "Elini çek onlardan! Dokunma!" Kâğıtlara uzanmaya çalıştı, Ecevit kafasının üstüne kaldırarak bu çabasını boşa çıkardı. "Bırak onları!"

"Sensin bunlar," dedi istifini bozmadan. Genç kız tırnaklarını Ecevit'in koluna geçirerek kâğıtları almaya çalıştı. "Çığlık atamamış, susmuş, kaybolmuş, korkmuş..."

Işıl'ın nefesleri hızlandı ve kolunun arkasını gösterdi. Kurşun yarası izini koruyordu, soluk ve buruşuktu ama silinmemişti.

"Çünkü emeklerimi çalan, heykellerimi parçalayan, beni vuran adamlardan biri önüme yemek koydu. Beni öldürecek bir yemekti belki de! Yaşadığım her şeyle tekrar yüzleştim!" Işıl'ın gözleri doluydu ama dişlerini sıkıyordu. "Ve pislik kocam bana bunu yapan insanların yüzüne bakıp tükürmeme bile izin vermedi! Hayatımı mahveden insanların peşinden gitti ama benim ne hissettiğimle ilgilenmedi. O an birini daha kaybetmekten korktuğumu, çaresiz hissettiğimi, yaralı hissettiğimi, travma yaşadığımı ve yalnız kalmamam gerektiğini düşünemedi!" Öfkeyle kolunu indirdi ve Ecevit'i göğsünden itti. "Yapması gereken tek şeyi yapmadı!"

Onu yalnız bıraktığı gerçeği tekrar yüzüne vurulunca Ecevit dişlerini sıktı. *Siktir,* dedi içinden. İşte bu olmamıştı. Işıl'ın ne halde olduğunu görse de önemli olanın onu güvende tutmak olduğunu düşünmüştü. Farkında değildi.

Kızın ne halde olduğunu düşünemeyen mankafalı öküzün tekiydi. Kız korkmuştu ve tekrar travma yaşıyordu. Ecevit kendisini kaybetmekten korktuğunu düşünse de Işıl birçok korkunç duyguyla baş etmeye çalışıyordu.

Gitme, benimle gel...

İçindeki o karanlık dalga duruldu, yerini pişmanlığa yakın bir duyguya bıraktı. "Yapmam gereken tek şey seni korumaktı."

"Bana yaşattığın hislerden de koruyabilir misin beni?" dedi Işıl. Sol gözünden bir yaş kirpiklerinden kurtulup yanağına süzüldü. "Hayal kırıklığından, öfkeden, üzüntüden, delilikten!"

"Yaşadığın sürece bunlar önemli değil," diyen Ecevit kolunu indirip resimlere bakacaktı ki Işıl bir an düşünmeden sertçe çekti kâğıtları. Sonra yere eğildi ve yerdeki buruşuk kâğıtları toplamaya başladı. "Geçmiş geçmişte kaldı. Yaşıyorsun."

Işıl'ın topladığı kâğıtlara gözyaşlarının düştüğünü fark etti Ecevit. Minik karısının omuzları titriyordu.

"Herkes sadece bununla ilgileniyor," dedi ve dizlerinin üstüne çöküp ellerini yüzüne kapattı. "Nasıl yaşadığımla değil, canlı oluşumla ilgileniyor. Kimsenin umurunda değilim."

Omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başlayınca Ecevit kafasından vurulmuş gibi donakaldı. Ne yapacağını bilemediği andaydı. Dövüşseydi, kan dökseydi, yaralansaydı bu kadar sarsılmazdı.

"Sizin istediğiniz şekilde yaşamak istemiyorum ben." İç çekti. "Yaşamak dediğiniz şey buysa, keşke o saldırıda ölseydim."

Ecevit'in bedeni gerildi. Gözbebekleri küçüldü, nefesi sıklaştı. Olduğu yere çöküp Işıl'ın yanaklarına ellerini sardı. Parmağındaki siyah boyalar kızın yüzünü boyadı. "Bir daha onu deme," dedi buz kesmiş bir sesle. Işıl'sız bir hayat düşünmek bile istemiyordu.

"Ölmeyi mi?" dedi Işıl alayla gülerek. "Doğru ya... herkes sadece bunu umursuyor! Ölmedim ve ailemin ismini rezil etmedim. *Yaşasın Atabeyler!* Kızları elini kaybetti, emeklerini kaybetti, ihanete uğradı, özgürlüğünü kaybetti, tanımadığı bir adamla evlendirildi ama neyse ki yaşıyor. Ailemizin şerefi kurtuldu! Çok şükür yaşıyorum ve kimse ne hissettiğimle ilgilenmiyor."

Gözyaşlarını sildi sertçe. "Kocamın benim ne kadar korktuğumla işi yok. Tek düşündüğü babama, görevini yerine getirdiğini söyleyebilmek! *Yaşasın Ecevit Demirhan!* Görevini yerine getirdi ve ailenin gözdesi oldu." Işıl'ın omuzları sarsıldı. "Bana yalan söyledin. Ben güçlü değilim."

Işıl, babasının isminin bu olaylarda geçtiğini ve babasının kendisine yaptıklarını öğrenirse yıkılacaktı. Öyle bir yıkılacaktı ki kimse onu toplayamayacaktı. Ecevit'in zihnindeki çarklar bağırarak gıcırdamaya, tüm planları altüst etmeye başladı.

Başını iki yana sallarken ne yapacağını bilmiyordu. "Sen güçlü bir kızsın," dedi fakat Işıl duymadı bile.

"Keşke kurşun koluma değil, kalbime isabet etseydi. Keşke... ölseydim," dedi Işıl titrek bir sesle.

Ecevit onun yüzünü sertçe kendisine çevirdi. Dişlerini sıktı. Göğsü daralıyordu. Işıl'ın sesi, tırnaklarıyla ruhunun en derin yerini kazıyor gibiydi. O kelimeyi söyledikçe Ecevit'in içinden bir şeyler kopuyordu. "Bir daha ağzından o kelimeyi duyarsam..."

Işıl kan çanağı gözleriyle doğrudan onun yüzüne baktı. Yaşlarını sertçe sildi ve ellerini Ecevit'in göğsüne yerleştirip sertçe itti. "Ne yaparsın?" dedi inattan sesi titrerken. Bir daha itti. "Yine mi koruma bahanesiyle beni bir yere kilitlersin?" Tekrar itti. "Ne yapacağımı mı söylersin?" Bu kez daha sert itti. "Beni kontrol mü eders-"

Sözleri, dudaklarını harap etmek isteyen sert ağız tarafından yarım bırakıldı. Ecevit onu daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir öfkeyle öpmeye başladı. Vahşi, susamış, bastırılmış bir öpücüktü. Işıl onu yine itmek istedi ama parmakları Ecevit'in gömleğine kenetlendi. Geri çekilmek yerine o anın içine gömüldü.

Ecevit'in nefesi kesik kesikti, sanki içindeki bütün kelimeler boğazına tıkanmıştı da konuşamamanın acısını bu öpücükle çıkarıyordu. Elleri Işıl'ın yanaklarını kavrarken parmak uçları titredi, dokunduğu her yer yanıyordu.

Işıl dizleri üstünde doğruldu ve Ecevit'in gömleğini çekiştirerek öpüşmenin girdabına teslim oldu. Ellerindeki siyah boyalar Ecevit'in gömleğine bulaşırken ikisinin de umurunda değildi. Dünya, o daracık mesafeye, birbirlerini ezen dudakların arasındaki yakınlığa kadar daralmıştı.

Sol eliyle Ecevit'in ensesine tutundu. Ecevit kafasını yana eğip Işıl'ın ağzının içini tahrip ederken bir kolunu kızın beline sardı.

İradeyi de kontrolü de sikerdi. Işıl'ı üzen her şeyi, en başta Atilla'yı mahvedecekti fakat önce... bu mahvolmuşluğu düzeltmeliydi.

Işıl tüm mantığına sarılmış gibi birden geri çekildi ve Ecevit'i itti. "Bunu yapma. Yanımda olmayıp şimdi beni öpme," diyerek ayağa kalkmaya çalıştı. Ecevit onu belinden tutarak kucağına aldı. Kızın bacaklarını iki yanından uzatıp ensesinden tutarak ağzına çekti. Tekrar öpmeye başladığında öfkesinin içindeki yakıcı arzu hissedilmeyecek gibi değildi.

Işıl, iki eliyle onun omuzlarına tutunup öpüşüne aynı sertlikte karşılık vermeye çalıştı. Onun hızına ve kabalığına yetişmesi mümkün değildi.

Ecevit, karnından başlayıp bacak arasına uzanan isteği kontrol edemiyordu. Öfke beraberinde durduramadığı tutkuyu getirmişti. Önüne geçemiyordu. Dudaklarını ayırıp kızın başını yana eğdi ve dudaklarını boynuna yasladı.

Öptükten sonra bu güzel kokunun kaynağını dilinde hissetmek ister gibi emdi.

Işıl boğazdan gelen bir sesle inledi. Damarlarında gezinen arzuya engel olmaya çalışsa da başarısız görünüyordu. "Beni susturmaya çalışıyorsun. Gerçekleri duymak yine zoruna gidiyor!" dedi meydan okuyarak.

Kızın boynundan kafasını kaldırıp parlak, ışık saçan güzel yüzün önünde durdu. "Gerçek ne biliyor musun?" dedi arzudan kararmış sesiyle. "Biz. Tüm zayıflıkların ve tüm karamsarlığım. Benim için mahvoluşun ve senin için mahvedişim. Gerçek bu." Başparmağını Işıl'ın altdudağına yasladı ve sertçe bastırdı. "Benim için titreyişin ve senin için sarsılışım."

"Bu da bir anlık," dedi Işıl. Göz rengi belli olmayacak kadar gözbebekleri büyümüştü. Az önceki duygusallığının yerini koyu bir arzu almıştı. "Biz bir anlığız."

Ecevit'in yüzü gerildi. Kontrolü bırakmak ona göre değildi ama Işıl karşısında direnci eriyordu.

"Anı sikmişim, bana bak." Bakışları çarpıştı. Gece ve güneşin doğurduğu şafak, bakışları arasında söktü. "Sana bu elbiseyi aldım, seni yemeğe götürdüm. Hiçbir şey için değil, senin için." Sözlerinin ağırlığı odadaki nefes seslerini kesecek kadar yüklüydü. "Peşimizde olan adamların sana yaklaşması planda yoktu, sadece takip edilip edilmeyeceğimizi görmem lazımdı. Ben zaten çaresine bakacaktım."

"Beni neden yemeğe çıkardın?" dedi Işıl titreyen sesiyle.

Ecevit dişlerini sıktı. "Bu elbiseyi gece sonunda üstünden çıkarabilmek için romantik olmaya çalışıyordum."

Işıl'ın nefesi boğazına düğümlendi. Ecevit'in sözleri, kulağının hemen yanında yankılandı. Sıcak, tehditkâr ama aynı anda bir tür itiraf gibiydi. Kontrollü, bir anın sonunda kaçacak adam gibi görünmüyordu.

Sadece yemek değildi ve Ecevit, Işıl'ın bunun farkına vardığını anlayınca kızın beklentilerini düşürmek istemişti. Çünkü adamlar peşlerindeyken Işıl'la olacaklar plana uygun gitmeyebilirdi, kızı eve gönderebilirdi, başı belaya girebilirdi; bu yüzden kızı ümitlendirmek istememişti.

Planı da sikerdi. Işıl hakkında neyi planlasa kız planın amına koyuyor, Ecevit'i ne yapacağını bilemediği durumda bırakıyordu.

"Sadece yemek dedin," diyen Işıl'ın bakışları acı kahve gözler arasında gidip geldi. "Yol mu yapıyordun?"

"Düşündüğün tek şey romantizm değil miydi?" dedi Ecevit boğazdan gelen pürüzlü sesle. "Benden istediğin şey romantizm değil miydi? Kapını açmam, romantik yemeğe götürmem ve gece sonunda seninle eve dönüp

istediğini vermem..." Dudaklarını kızın çenesine sürttü. "Senin hislerini, duygularını düşünmediğimi söylüyorsun ama bir süredir senden başka düşünebildiğim bir şey olmadığını bilmiyorsun."

"Ecevit..." dedi Işıl fısıldayarak.

"Bu gece kaç kez elinden tutup seninle eve gelmek istediğimi bilmiyorsun." Işıl'ın dili lal olmuş gibi duruyordu. Ecevit ise saklanmıyordu. İpini kopardığı, kalemini kırdığı an Işıl'ın bir bakışından ibaretti. "Seni yatağa yatırıp inlemelerini dinlemek istediğimi bilmiyorsun."

Işıl ne istiyordu?

"Yemek umurumda değildi," dedi Işıl içi titreyerek.

"Senden başka hiçbir şey umurumda değil," dedi Ecevit içi sarsılarak.

Işıl anın yoğunluğuyla kıpırdanınca Ecevit'in ereksiyonu ikisini de inletti. Ecevit onun beline kolunu sarıp kucağına aldı ve yürümeye başladı. Kızı, yatağın ortasına bıraktığında saçları etrafa dağılan bir altın gibi parladı. Ecevit baş ucunda dikilirken onu izledi; her anı, her nefesi kaydetmek ister gibi.

"Gerçeği mi istiyorsun?" dedi boğuk sesiyle. "Gözlerime bak."

Işıl güçsüz fakat heyecanlı bakışlarla ona baktı. Ecevit'in kursağında bir şeyler parçalandı. O kadar güzel görünüyordu ki. Şişmiş dudakları, uzun turuncu saçları, göğüslerini saran elbisesi, ince beli, çıplak ve davetkâr bacakları, arzu dolu gözleri... Her şeyiyle çok güzeldi.

Uzun süre karanlıkta yürüdükten sonra gün doğardı; yolu aydınlanan kayıp yalnız, ışıkla birlikte suyun kaynağını bulur, hem gün ışığının hem suyun tadını doyasıya çıkarırdı ya... Işıl, Ecevit'in hem ışığı hem su kaynağıydı. Tüm ihtiyacıydı.

"Ne görüyorsun?" dedi Ecevit, dayanma gücü tükenirken.

"Beni gören bir adam."

"Güzel." Gömleğinin düğmelerini yavaş bir eminlikle açmaya başladı. "Başka?"

Işıl bacaklarını birbirine bastırınca ıslak bir ses yükseldi bacak arasından. Utangaç bir şekilde dudaklarını ısırdı. "Beni koruyan bir adam."

"Başka?" dedi Ecevit duyduğu istek dolu, ıslak sesi unutmaya çalışarak. Gömleği çıkardıktan sonra kenara fırlattı.

"Beni anlayan bir adam."

"Doğru," dedi Ecevit kemerini çözerken. Kanında dolaşan sabırsızlık ve istek onu bitiriyordu. "Başka?"

"Beni arzulayan bir adam."

Ecevit'in dudaklarında zalim bir gülümseme oluştu. Tehlikeli bir panter gibi yavaşça yere, dizleri üstüne çöktü. Işıl'ı bacaklarının arkasından tutarak

hızla kendisine doğru çekince Işıl'dan çığlık yükseldi. Elleri bir avcının avını sahiplenişi gibi güçlü ve acımasızdı.

Elbise iyice yukarı sıyrılınca yırtmaca baktı. "Bu elbiseden nefret ettim." Açılan yırtmacı birden iki yandan tutup çekiştirdi. Kumaş yüksek bir ses çıkararak yırtıldığını ilan etti.

Işıl şokla dirseklerini yatağa yaslayıp doğruldu. "Ama beğenmiştin!"

"Elbiseyi değil, giyeni."

Burnunu kızın uyluklarına sürtüşü hem işkence hem de vaatti. Süt beyazı, pürüzsüz teni, otuz beş yıllık hayatında daha önce yaşamadığı türden kafayı yedirtecekti. Temiz tende yukarı çıktı ve Işıl'ın ince iç çamaşırının üstünden öpücük kondurdu. Işıl inleyerek kafasını geriye yatırdığında boynu harika bir görsel şölen yaşattı.

Ecevit elini pantolonunun üstünden aletine götürüp bastırdı. Tüm ilkelliğiyle Işıl'ı ilk gördüğü andan beri bu istekle savaştığını söylemek istese de göstermek asıl tercihiydi.

Işıl'ın iç çamaşırını kenara çekişi bir zafer anıydı. Onun hazır olduğunu görünce doğan gülümsemesi saygısızca keyifliydi. Kızın temiz, şişmiş kadınlığı sırılsıklamdı. Işıl bakışlarını ondan çekemezken utançla bacaklarını birbirine bastırmak istedi ama Ecevit engel oldu.

"Utanıyorum," dedi kısık bir sesle. Başını yana çevirdi ve o an Eyfel Kulesi'nin sarı, görkemli ışıklarıyla göz göze geldi. Ecevit onu çenesinden tutarak kendisine çevirince Işıl bakmak istemedi.

"Benim için mi bu?" diye sordu Ecevit çelik gibi bir sesle. Cevabını bildiği soruları sormak en sevdiğiydi. Onun içindi, kızdan duymalıydı.

Işıl bakışlarını ona çevirdi. Ecevit karışmış saçları, kızarmış çenesi ve ağzı, kararmış gözleri, şişmiş kasları ile normalden daha çekici, daha karanlık görünüyordu. Onu bu halde görmek heyecanını katbekat artırmıştı.

İşaretparmağıyla hafifçe kızın şişmiş tepesine dokununca Işıl'ın beli yataktan fırlayacak gibi havalandı. Çığlığını boğazında tutmaya çalışırken dudaklarını ısırdı. Burnundan hızlı hızlı soluyordu.

Ecevit onun bu kadar hassas olacağını tahmin edemezdi, daha ilk dokunuşa bile dayanmakta zorlanıyordu kız. Parmağını kızın hassas noktasına bastırınca Işıl elini nefes nefese çarşafa götürüp avucunda sıktı. Gözlerini tavana diktikten sonra göğsü hızla inip kalkmaya başladı.

"Benim için mi diye sordum."

"Evet!" diye çığlık atar gibi konuştu Işıl. "Senin için. Senin için!"

Ecevit'in eli yırtık elbisenin altından kayarak memelerine ulaştı. Işıl'ın eli hemen Ecevit'in bileğine yapıştı. Uzaklaştırmak için değil, orada tutmak için

yapılmış bir refleks gibiydi. Kızın şişmiş meme ucunu parmağı arasında sıkınca Işıl'ın gözleri kocaman oldu ve çığlık attı.

Ecevit dudaklarını Işıl'ın hassas noktasına götürdü. Emerken sesi boğuk çıkıyordu. "Seni siktiğimin her günü düşündüm." Tane tane konuşuyor, her duraksamasından sonra bir kez kızın hassas noktasını emiyordu. "Tadını. Çıkaracağın sesleri. Aletimin içinde oluşunu. Altımda terleyişini. Her. Bir. Siktiğimin. Günü." O noktayı derince öpüp devam etti. Işıl dudaklarını dişleyerek inlememeye çalışıyordu. "Bunu bir saniye aklımdan çıkaramadım. Her bakışında, her dokunuşunda istedim."

Işıl titreyerek bacaklarını kapatmaya çalıştı, Ecevit onu durdurdu. "Hayır, Gün Işığım. Kaçmak yok. Artık yok. Cesaret mi istiyorsun? Al sana cesaret."

Kızın bacaklarının arasına kafasını sokup öpüşür gibi sesler çıkarmaya başlayınca Işıl ince bir sesle inledi. "Ecevit bu çok... fazla. Her şey çok fazla."

"Sen fazlasın çünkü," diyen Ecevit hafifçe doğruldu. Işıl nefes nefese onun yüzüne dönünce Ecevit, elbiseyi yırtık kenarından tutarak ani bir hareketle tamamen yırttı. Işıl'ın göğüsleri serbest kalır kalmaz iki elini onların üzerine kapattı. Elbise artık önemsizmişçesine dudakları buluştu.

Kızın memelerini ovarken bir yandan bacak arasında artık canını acıtacak raddeye gelmiş sertliğini kızın bacağına sürttü. Işıl dizinde hissettiği sertlikle aklı başından gitmiş gibi narin sesiyle inledi. Kapattığının farkında bile olmadığı gözlerini açıp Ecevit'in yüzüne baktı.

"Senden kaçsam da çok fena çekiliyorum," diyen Ecevit boynuna yöneldi. "Tenin beni çağırıyor. Kendimi tutmak çok zor."

Işıl başını iki yana sallarken yoğurulan memeleri yüzünden ancak inleyebiliyordu. Kelimeleri çıkmıyordu, ellerini nereye koyacağını bilemiyordu. Olduğu yere kök salmış gibiydi. Ecevit, onun iki uçurumun kenarında, hangisine düşeceğini bilemeden çaresizce beklediğini fark etti. Elini kızın memelerinin birinden çekip pantolonunun düğmesini ve fermuarını açtı.

Dudaklarını kızın teninden çekemeden kızın sol elini tuttu. Işıl nefes nefese onun yüzüne bakınca yavaşça kızın elini pantolonunun içine soktu. "Burada." Işıl avucundaki sıcaklıkla nefes nefese onun gözlerine baktı. Ne kadar büyük ve şişmiş olduğunu fark etti. "Seni ne kadar istediğimi hisset."

Işıl'ın gözleri karardı, dudakları aralandı. Bir şey söylemek istedi ama kelimeler o sıcaklığın içinde eridi gitti. Elini hafifçe Ecevit'in aletine bastırınca Ecevit inledi.

Buna azmayanı siksinlerdi.

"Devam et," dedi kısık ve ince sesiyle Işıl. Islak dudaklar, anın yoğunluğundan terleyen bedenler, odanın havasını ağırlaştıran istek ikisini de ele geçirmişti. "Ecevit... istiyorum."

"Nazik olmam," diyen Ecevit de kaçar gibi değil, açıklama yapar gibiydi. Kızın göğsünü sertçe avucunda sıkıp, "Tutmaya çalışıyorum, olmuyor," dedi.

Işıl bu hoyratlıktan, bu sertlikten, bu kabalıktan ötürü ismini bile unutmuş gibi inledi. "Umurumda değil," dedi nefes nefese. Beyni zonkluyordu. Öyle ki bin bir renkli havai fişekler gözlerinin önünde patlıyordu. Elinin altında Ecevit'in aletinin daha da büyümesini hissederken avucu alev almıştı. Ecevit hiç durmadan büyüyor, Işıl'ın avucundan taşıyordu. "Prezervatifin var mı?"

Ecevit onu boynundan sertçe öpüp pantolonunun arkasındaki cüzdanını çıkardı. İçinden ambalajı aldıktan sonra cüzdanı duvara fırlattı. Çıkan sesi ikisi de duymamış gibiydi, bakışlarını birbirlerinden alamadılar.

"Seni sikmeye bir adım uzak olduğum için cüzdanımda yeri hazırdı," dedi nefes nefese. Dişiyle ambalajı yırtarken bakışları Işıl'ın hayranlıkla bakan gözlerindeydi. "Küfretme demeyecek misin?"

Kızarmış yanaklarıyla masum fakat ateşli duran Işıl, dişlerini dudaklarına geçirdi ve başını iki yana salladı.

Ecevit boğuk bir homurdanmayla, "Sen de haklısın, eylemi bizzat gerçekleştiriyorum," dedi.

Işıl cevap vermedi. O kadar utanıyor, yoğun hissediyor ve düşünemiyordu ki ne olduğuyla mantıken ilgilenemiyordu. Ecevit bunu görebiliyordu. Işıl da arzularına teslim olmuştu. Onun utangaçlığı, isteklerini yenemiyordu. Işıl, tahmin edilenden daha çok kapılmış görünüyordu.

Ecevit en sonunda prezervatifi çıkardığında Işıl elini pantolonun içinden çekmek istedi ama Ecevit izin vermedi. "Pantolonu çıkar," deyince Işıl, "Ama-" diyecekti ki tekrar, "Pantolonu çıkar," dedi, bu sefer sesi emir verir gibiydi.

Işıl sertçe yutkunarak iki elini Ecevit'in pantolonunun kemer kısmına koydu ve indirmeye çalıştı ama olmadı. Yatakta doğruldu, yırtık elbiseyi üstünden atıp altında sadece iç çamaşırı varken Ecevit'in önünde diz çöktü.

Onu, ayaklarını kalçasının altına zarifçe toplamış, uslu ve istediğini alma konusunda heyecanlı gören Ecevit burnundan sert bir nefes verdi.

Saçları, omuzlarına dökülen ateşten şelale gibiydi. Teni süt beyazı gibi parlıyordu. Omuzlarındaki çiller gökyüzüne dağılmış yıldızlar sürüsüydü. Masum iri, turuncu gözlerinde ateşli bir arzu yanıp sönüyordu. Utangaçtı ama bir o kadar da istekliydi. Titreyen parmaklarıyla Ecevit'in pantolonunu indirmekle uğraşırken altdudağını dişleriyle hafifçe ısırıyordu.

Gün ışığının vücudu bir heykeltıraşın en özenli eseri gibiydi. Kusursuz oranlar, her kıvrımı doğru yerde, her eğri bir sanat harikası...

Tanrı, Işıl'ı yaratırken bütün güzellikleri bir araya getirmiş olmalıydı. Işıl sadece güzel değildi, güzelliğin tanımıydı.

Işıl Atabey Demirhan, tam bir güneşti. Ecevit'in önünde diz çöken, benzersiz bir güneş... Ecevit'in güneşi... İnsana bildiğini de unutturacak kadar harikaydı.

Işıl, Ecevit'in *boxerının* üstünden aletinin dikliğini ve *boxerın* önündeki ıslaklığı fark edince bakışlarını, şimdi ne yapması gerektiğini bilmediğini belli edercesine Ecevit'e kaldırdı. Bir avcının tuzağına düşmüş ceylanınki gibi masum ve davetkâr bir şekilde sonunu bekleyişi, koca adamı daha da azdırdı.

"İndir," dedi Ecevit boğuk, boğazdan gelen bir sesle.

"Ecevit ben..."

Elini Işıl'ın saçlarına sardığında Işıl dikleşti ve heyecanla titredi. "İndir."

Boxerı aşağı çekişiyle birlikte Ecevit'in taş gibi sertleşmiş aleti önüne serildi. Işıl nefesi kesilmiş bir halde, bu kadar büyük ve heybetli bir şeyle nasıl başa çıkacağını bilemedi. Ecevit'in aletinin ucundaki ıslaklık, onun da kendisi kadar istekli olduğunun kanıtı gibiydi. Merakla parmağıyla aletin ucundaki ıslaklığı sıyırıp dudaklarına götürdü ve bakışlarını Ecevit'e çevirdi. Gözlerini kırpıştırıp parmağını emerken yanakları daha da kızardı.

Bu cesaretten doğan utangaçlık, Ecevit'in sabrını tamamen tüketti. "Sen beni öldüreceksin!"

Boğazından kopan sert inlemeyle Işıl'ın dudaklarına yapıştı. Küçük eller omzuna tutunurken dudaklarını ayırmadan prezervatifi alelacele taktı, Işıl'ı belinden kavrayıp yatağa yatırdı. Artık bekleyecek, oyalanacak hali yoktu. İhtiyacı, ruhunu tüketiyordu.

Aletini eline alıp sıvazladı ve kızın girişine sürtmeye başladı. Işıl birden gözlerini kapatıp titredi, tüyleri diken diken olmuştu. "Eziyete çevirme," dedi kısık bir sesle.

"Sikimi istiyorsun ama eziyet olmamasını diliyorsun." Parmağını birden kızın içine sokunca Işıl çığlık attı. Bu bile fazlaymış gibi dudakları kocaman açıldı, gözleri kocaman oldu. Parmaklar, henüz hiçbir şeyin başlamadığı bu aşamada onun için fazlaydı. "Burada sana eziyet etmeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hadi, yap," dedi Işıl nefesi kesilirken.

"Açıkça söyle. Utanma," diye emir verdi Ecevit.

Işıl bir anlık cesaretle kalçalarını hareket ettirerek sızlandı. "İçime girmeni istiyorum."

Ecevit boğazından kopan bir iniltiyle kızın nemli girişine aletini dayadı. "Durmamı istersen duramam." Nefes nefeseydi. Alnı, göğsü ve kasıkları ter içindeydi. "Şimdi söyle ya da hiç konuşma."

"Yap şunu," dedi Işıl başı dönerken. Heyecandan bile bayılabilirdi. Ecevit onun kızarık yanaklarına baktı. Aletini sıvazlarken burnundan sert bir nefes aldı.

Bu kadardı. Minik karısı istiyorsa daha fazlasını sorgulamayacaktı.

"Benim minik, uslu karım," diyen Ecevit aletini kızın şişmiş kadınlığına vurunca Işıl çığlık attı. Ecevit, onun bacaklarını tutup omuzlarına yasladı. Işıl, tüm kadınlığını ve kalçasını ona açtı. Ecevit yırtıcı bir hayvan gibi gülümsedi. "Benim ne istediğini bilen karım."

Aniden içine girdiğinde Işıl'ın ağzından kesik bir nefes çıktı ve bedeni şok içinde kasıldı. Ecevit yavaşça geri çekilince Işıl gözleri kocaman olmuş bir şekilde ona baktı.

Ecevit onun gözlerinin içine bakarak tekrar içine girdi. Işıl ellerini onun kollarına yasladı ama Ecevit kızın ellerini tutup başının üstünde sabitledi. Tekrar çekildiğinde Işıl nefes nefese, terden saçları yüzüne yapışmış halde bakakaldı.

"Dönüyor..." Sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısıktı fakat Ecevit duymuştu. "Oda..." Nefes nefese gözlerini kapattı. Ecevit tekrardan aletini kadınlığına sokunca inledi.

Kasları gergin, vücudu ter içinde parlıyor, her kıvrımı mükemmel bir sanatçının elinden çıkmış gibi duruyordu. Işıl onun kollarında küçük, neredeyse kırılgan bir biblo gibi hissediyordu kendini.

Ecevit onun içinde yavaş yavaş kaymaya çalışsa da beceremiyordu. Kız alışamadığı için kendisini sıkıyor, onu sıkıca kavrıyordu. Ecevit tek eliyle onun bileklerini tutarken diğer eliyle aletini bastırdı, kızın derinliklerine doğru itti kendini. Işıl bacaklarını aralayınca yavaşça hareket etmeye başladı, kendini itebildiği kadar itti.

"Ah..." diye inledi Işıl. "Yavaş."

Ecevit, "Yavaş mı?" diye hırıldadı onun kulaklarının dibine. "Bu daracık yere sığmam mucizeyken yavaşlamamı mı istiyorsun?"

Işıl titreyerek dudaklarını ıslattı. Her hareketle daha da doluyordu. "Çok büyüksün," dedi gözleri kapanmak üzereymiş gibi.

"Daha her santimini hissetmedin bile," dedikten sonra kalçalarını sertçe itince tenleri birbirine yapıştı. Işıl'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, elleri yatak çarşafını parçalarcasına kavradı. Sahip olduğunu bilmediği tiz bir çığlık attı, Ecevit'se derince inledi.

Büyük mü demişti? Büyük demek eksik kalırdı. Ecevit kocamandı. Işıl her yerinde onu hissedebiliyordu. Ecevit ise bu kuytunun kendisine ait olduğunu bilmenin zevkiyle hırıldayarak başını eğdi.

"Mükemmel," dedi nefes nefese. "Alış, Gün Işığım. Alışmazsan canın yanacak."

Işıl nefes nefese ona bakarken Ecevit eğildi ve sertçe ağzını onunkine dayadı. Islak sesler artarken Ecevit hareket etmedi. Ederse kendisini tutamazdı, önce biraz toparlanmalıydı.

Işıl birkaç saniye sonra sızlanarak kalçasını oynattı ve onun dudaklarından ayrıldı. "Hareket et. Lütfen..." Ecevit kalçasını hareket ettirerek içinde kayınca Işıl derince inledi. "Ah! Ecevit..."

"Hissediyor musun, Gün Işığım?" dedi Ecevit ritmini artırarak. Her hareketi, sahiplenici bir hırsla hızlanıyordu. Işıl'ın inlemeleri odanın duvarlarında yankılanırken Ecevit onun kulaklarının dibinde fısıldadı. "Bu derin amcığı kimin keşfettiğini, bu alevi kimin yaktığını..."

"Evet... ben hiç böyle hissetmedim... Ah!"

"Hissetmeyeceksin de," diyen Ecevit delirmiş gibi onun göğüslerini sırayla yoğurdu. Hâlâ Işıl'ın bileklerini bırakmamıştı. "Benden başka kimsede hissetmeyeceksin. Çünkü bana aitsin."

Işıl kendisini saran arzuda kaybolmuş gibi, "Evet," diye inledi.

"Tekrar et," dedi Ecevit.

"Evet!" diye çığlık attı Işıl.

"Sana aitim de."

"Sana aitim."

"Benimsin."

"Seninim!"

Ecevit onun bu haline zafer dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi. Daha önce hiçbir şeye sahip olmayı bu kadar sevdiğini hatırlamıyordu. "Evet... aynen böyle. Bana tamamen teslim ol."

Sertçe, merhametsizce hareket ederken sabrının son damlalarını kullandığını hissetti. Boğazdan gelen sesleri, Işıl'ın seslerine karışıyordu. Işıl artık durmadan inliyor, nefes sesleri çıkarıyordu. Tenleri arasından çıkan ıslak ve yapışkan sesler de baş döndürücüydü.

"Ecevit! Bu... ah! Tam orası! Çok derin... patlayacak gibiyim! Kasıklarımda... Her yerimde..."

Ecevit ne yapacağını merak ettiği için onun ellerini bırakınca Işıl elleriyle direkt onun omuzlarına tutundu. Gözleri kapalıydı. Ecevit hızlandıkça vücudu ve yatak sallanıyordu. Ecevit bir kolunu onun beline sarıp birden kucağına

aldı. Işıl ona sımsıkı sarıldı. Ecevit'in hayaları Işıl'ın kalçasına her çarptığında, Işıl'ın gözleri seğiriyordu. Ecevit bir an duraksadı, sonra ayağa kalktı. Sırtını pencereye verdi. Işıl'ın Eyfel Kulesi'ne parlayan, halsiz gözleriyle baktığını görünce tehlikeli bir şekilde gülümsedi.

Onu kalçasından tutup çok hafif bir şeymiş gibi aletinin üstünde hareket ettirdi, odanın içindeki çarpıcı sesleri kulaklarını sağır edecek kadar yoğundu. Işıl, onun elleri arasında, aletine oturdukça ve doldukça çığlık attı. Her bir yerinde Ecevit'i hissediyordu.

Kollarındaki bedenin bu kadar minik ve kendisine ait oluşu Ecevit'e göğsünü patlatacak gibi hissettirdi. Avuçlarının içine sığıyor, onun için yaratılmış gibi görünüyordu.

Kızın kalçasını kolaylıkla aleti üstünde kaldırıp indirirken Işıl onun gücüyle sarhoş olmuş gibi inliyordu. Ellerini onun saçlarına geçirip çekiştirirken kendinden geçmişti. Ecevit onu sertçe pencerenin yanındaki duvara yasladı ve tek bacağını açtırarak içinde hareket etmeye başladı.

"Evet, sikeyim. Harika hissettireceğini biliyordum. Şuna bak, siktir... nasıl alıyorsun beni!" diye seslendi arka arkaya, çıldırmış gibiydi.

Kontrolü bırakmıştı, bu noktadan sonra hiçbir şeyin önemi yoktu. Işıl ince ince çığlık atarak titrerken Ecevit elini onun boğazına sardı ve daha fazla direnemedi. Boşalırken haykırdı, Işıl'ın tenine sertçe yapıştırdı kendini. Işıl nefes nefese sakinleşmeye çalışırken Ecevit onu kucağından ayırmadan banyoya yürümeye başladı.

"Hayatımda yaşadığım en iyi şeydi," dedi Işıl mırıldanarak. Sarhoş gibiydi. "Hayatımda yaşadığım en iyi şeysin."

Dudaklarını çenesine dokundurunca Ecevit ona döndü. "Şu an bunu yapmak istemezsin," dedi iniltiyle. "Boğazıma kadar seninle doluyum. Şimdi değil."

Banyodan içeri girdiklerinde Ecevit önce Işıl'ı temizledi, sonra kendini. Işıl kaymak gibi teni, turuncu saçları, arzudan kararmış gözleriyle öyle dururken, Ecevit dayanamadı. Öpücükleri dudaklarından boynuna, boynundan göğüslerine indi.

"Ecevit..." diye fısıldayan Işıl'ın sesini duyduğu gibi parmaklarını kızın bacak arasına götürdü. "Ah!"

"Yine ıslanmışsın," dedi Ecevit boğuk bir sesle. "Işık... tüm laflarımı yutturuyorsun, Işık." Alnını alnına vurdu hafifçe. "Tüm irademi sikiyorsun. Sana o kutuyu açma demiştim."

"Ben kapalı kutulardan hep nefret ederim zaten," dedi Işıl gözlerini kırpıştırarak.

"Böyle olmaya devam edersen ben duramayacağım ve yeni nefret edeceğin şey sikimle ben olacağız."

Işıl utangaç bir şekilde ona dönüp bakınca Ecevit onu kucağına aldı ve dudaklarına yapıştı. Sırtı soğuk fayansa dayanan Işıl anın yoğunluğuna kapılıp onun ensesine elini götürdü, saçlarını sertçe çekti. Ecevit onu tek eliyle tuttu ve yana uzanıp duş başlığını aldı. Akan tazyikli suyu Işıl'ın kadınlığına doğrultunca Işıl'ın çığlığı camları sarsacak gibiydi.

Parmakları Ecevit'in omuzlarını beyazlaşana kadar kavradı. "Ecevit... dur!"

"Sanmam."

Duş başlığından gelen keskin su, Işıl'ın kadınlığına çarparken Ecevit parmağını onun içine soktu. Işıl'ın her bir zerresi titriyor, sarsılıyordu. Çığlıkları banyonun fayanslarında patlıyordu. Ecevit'in gözleri, Işıl'ın yüzündeki her tepkiyi kaydediyor, her kıvranışı hafızasına kazıyordu.

Duş başlığını biraz daha yakınlaştırınca Işıl kontrol edilmez bir şekilde titredi. "Dayanamayacağım!" diye bağırdı. "Ah! Ecevit..." Daha sıkı sarıldı adamın ensesine.

Suyun basıncı Işıl'ın en hassas noktasına odaklandı. Işıl nefes nefese kafasını mermere vuracakken Ecevit onu tuttuğu eliyle kafasını korudu. Işıl sadece bacaklarıyla sardığı Ecevit'in beline tutunur halde kaldı. "Hoşuna gitti mi?"

Işıl gözlerini sımsıkı kapattı. "Boşalacağım..."

"Duş başlığıyla mı?" diyen Ecevit'in sesinde hem alay hem de gurur vardı. Duş başlığını yerine takıp başlarından aşağı suyun dökülmesini sağladı. "İzin vermem," diye ekledi sahiplenircesine.

Tekrardan onun içine girdiğinde Işıl soğuk fayansa tutundu. Turuncu saçları yüzüne yapışmış, gözleri sudan ve duygulardan kızarmıştı. Ecevit'in yüzü ise daha önce hiç görünmediği kadar canlıydı.

Ecevit bu sefer daha sert ve daha iddialı hareket etti. Kızın göğüsleri hareket ettikçe, içindeki ağırlık büyüdükçe tiz çığlıklar banyoda şakıdı. Kafasını eğip onun memelerini emerken dişlerini daha sık kullanmaya başladı.

Işıl, tırnaklarını Ecevit'in tenine gömdü. Kaçıncı olduğunu saymadığı hassasiyeti yüzünden tekrar boşalırken bitap düşerek Ecevit'in omzuna yaslandı. Ecevit birkaç kez daha onun içinde gidip geldikten sonra kendini çekerek boşaldı.

Kaç saat banyoda durdular, kaç saat yatak odasının her bir santiminde, Eyfel Kulesi'ne bakan camın önünde, yerde seviştiler; saymadılar. Ecevit hiç durmadı, Işıl da ona hiç dur demedi.

Güneş ışıkları gökyüzünü yavaşça sahiplenirken odanın içi turuncu ve altın tonlarla doldu. Pencereden süzülen loş ışık huzmesi iki çıplak bedeni aydınlatıyordu. Işıl, Ecevit'in göğsüne yatmış, parmak uçlarıyla yara izlerini usulca takip ediyordu. Her dokunuşuyla imzasını atıyordu.

"Bu da mı beni korumak içindi?" dedi Işıl yorgunluktan bitap düşmüş bir sesle. Bacak arası sızlıyordu ve gün içinde hiçbir şekilde hareket edebileceğini sanmıyordu fakat yine de mutluydu. Hayatında hiç mutlu olmadığı kadar hem de...

"Bu benim olduğunu ezberletmek içindi," dedi Ecevit de onun saçlarının ucuyla oynayarak.

"Zaten seninim." Uykusu geldiği için dokunuşları yavaşlamıştı. "Her zerremle."

Ecevit bunu artık ezberletmiş olmanın keyfiyle göğsünü kabarttı. Göğsü, sırtı, kolları, karnı tırnak izleriyle doluydu. Saçları karmakarışıktı ve dudakları daha önce hiç olmadığı kadar ilgi çekici duruyordu. Vücudu hâlâ sevişmenin izlerini taşıyordu. Işıl ona hayranlıkla bakmaktan geri duramadı.

"Uyu, Gün Işığı. Dayanamıyorsun."

Vücudu yorgundu fakat zihni de yorulmuş gibiydi. "Ya uyandığımda her şeyin rüya olduğunu görürsem?"

"Buradayım," dedi Ecevit onun sağ eliyle fark etmeden oynarken. "Gerçekti her şey."

"Ama bırakmıştın," dedi Işıl mırıldanarak. "Beni eve tek başıma yolladın. Ya aslında hiç gelmemişsen? Ya aslında hâlâ benden kaçıyorsan? Ya hâlâ karanlıksa?"

"Buradayım. Karanlık yok," dedi Ecevit düşünceli bir sesle. Babasının sesi yankılandı içinde. *Karanlıkta kalın, kimse sesini çıkarmasın. Görmesinler.* "Işığa layık mıyım?" diye fısıldadı içindeki babasının sesine.

Ona cevap veren Işıl oldu. "Karanlıkta ne kadar kaybolursan kaybol, sana hep ışığı göstereceğim. Ne karanlığı bırakacaksın ne de ışığı. Şafak kaçsan da sana gelir..." Işıl burnunu onun göğsüne sürttü. Uykuluydu, ne dediğini biliyor gibi de durmuyordu fakat söylediği her bir harf Ecevit'in midesini oyuyordu. "Kaçsan da sana geleceğim, Ecevit. Işığın seni bulacak."

"Işığım olmadan gecemin derinliklerinde kaybolmuş olurdum," diye fısıldadı Ecevit. Onu alnından öptü. "Sen, benim güzel ışığım, bu hayatta parlayacak tek şey olacaksın. Senin ışığını asla çalamayacaklar."

29. BÖLÜM
"SOKAĞIN TAVANI KADAR"

Ecevit Demirhan

Daha önce uyuyan insanları izlemenin saçmalık olduğunu düşünürdü.

Teröristleri konuşturmak için bayıltır, düşmanlarının uyanmasını bekler ama beklerken onları izlemeye tenezzül bile etmezdi. Birkaç saniye sonra sızlanmalarını duyar, sorgusunu yapar, işini bitirir ve mermiyi kafalarına sıkar geçerdi. Bu dünyanın uykusu da uyanışı da onun için aynı değersiz çizginin üzerinde dururdu.

Birinin uyurken neler hissettiğini ya da rüya görüp görmediğini merak etmezdi. Aslında insanların birçoğu umurunda değildi.

Ama şimdi... tam kalbinin üstüne kulağını dayamış, güneş kadar parlak, ateş kadar yakıcı bu kadının, uykusunda bir ömürlük huzur taşıyan yüzünü izliyor ve her detayı merak ediyordu.

Onu daha önce de uyurken izlemişti, hem de defalarca kez. Hiçbirinde bu yüz, bu ifade, bu ışık, Ecevit'i böylesine altüst etmemişti.

Işıl'ın dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Ecevit'in ruhunu çıplak bırakan bir gülümsemeydi.

Tenindeki kızarıklık uyuyor olmasına rağmen yerini koruyordu. Dudakları şişti, saçları darmadağındı, parmakları sığındığı limanın göğsüne tutunmuştu. *Yerini biliyor, yerinde dinleniyordu.* Uzun kirpikleri yanağına gölge gibi serilmişti. Arkasından vuran güneş ışığı, saçlarını daha parlak gösteriyordu.

Ecevit, derin bir nefes alıp bakışlarını tavana çevirdi. Dün gecenin izleri vücudunun her bir yerindeydi. En çok da kalbinde. *Olmadığına inandırılan kalbinde. Hiçbir hissi taşımayacağına inandığı kalbinde.*

Işıl Atabey Demirhan; Ecevit'in unuttuğu, gömdüğü, öldürdüğünü sandığı her şeydi.

Elini uzattı, kızın saçlarını yavaşça okşadı ve saçlarından derin bir nefes çekti. Kızın saf kokusu burnuna dolduğu gibi göğsü hafifledi.

Bu koku ona, çocukken içtiği sıcak çay, eve gidince kardeşlerinin gününü dinlerken yüzünde oluşan küçük gülümseme, annesinin güldüğünü görünce hissettiği huzur, sıcak yemek yedikten sonra evdeki neşe gibi hissettiriyordu.

Kızın alnından öptüğünde Işıl'ın kirpikleri titreşti. Gözlerini açıp Ecevit'in suratına bakmak için kafasını hafifçe kaldırması gerekmişti.

Göz göze geldikleri gibi Ecevit'in içinde şafak söktü. Işıl gülümsedi, Ecevit'in içinde gün aydınlandı. Işıl, "Günaydın," diye fısıldadı, sabah oldu.

Dudakları kendi iradesi dışında kıvrıldı. "Günaydın, Gün Işığım," dediğinde Işıl'ın yüzündeki gülümseme kocaman oldu. Ecevit'in gözlerini ışık aldı. *Işıl ışığı. Ecevit'in ışığı...*

"Ne zaman uyandın?" diyen Işıl, Ecevit'in göğsünde tembelce parmaklarını oynattı.

"Çok olmadı," dedi saatlerdir yüzünü, nefesini, ışığını izlemesine rağmen.

"Beni de uyandırsaydın."

Ecevit, kızın alnındaki saçları çekip yüzünde gezdirdi bakışlarını. Sanki uyandırabilirmiş gibi konuşuyordu. "Ağrın var mı?" diye sordu kızın sözlerini boş verip.

Işıl, utangaç bir şekilde gülümseyerek gözlerini kaçırdı. Yanakları kızarmaya başlayınca Ecevit gülümsemesini saklamaya çalıştı. Kızı daha da utandırmak istemiyordu. Zaten dün gece kendini tutamamış, kızın sınırlarını aşmış, hırçınlığının bedelini kıza ödetmişti. Işıl, onun hayvanlığından yeterince nasibini almıştı. Daha da zorlamak istemiyordu.

"Yani..." dedi Işıl yutkunarak. "Biraz."

Canının ne kadar acıdığını tahmin edebiliyordu. Işıl yine kendi acısını küçültüyordu.

Her ne kadar Işıl'ın pikenin altından görünen göğüsleri sertleşmesine sebep olsa da aklını dağıtmaya çalıştı. "Kahvaltı hazırlayacağım," dediğinde Işıl bakışlarını hızla ona çevirdi. "Sonra bir ağrı kesici bulacağım."

"Hıhı," dedi Işıl. Aklına bir şey gelmiş gibi gülümsemesi soldu. "Ama menemeninden yapamazsın ki... Burada malzemelerin yok."

"Sen onu dert etme," dedi Ecevit alnından öperek. "Sıcak suyla banyo yap, zımbırtılarını sür..." Kızın banyo sonrasında yüzüne ne sürdüğünü bilmiyordu. "Ben halledeceğim."

Işıl kıkırdayarak yüzünü Ecevit'in göğsüne sakladı. Ecevit anlamak ister gibi kaşlarını kaldırıp onun yüzünü görmeye çalıştı. Yüzünü, gözünü, gülüşünü, dudaklarını göremeyince bir şeyler eksikmiş gibi geliyordu. "Hayırdır, Gün Işığı? Hoşuna mı gitti?"

Işıl elini dişlerinin üstüne götürüp gülüşünü büyüttü. "Hayır, hayır... Şey..." Neşeyle şakıdı. Bir kör sabahta kuşlar neşeyle şakır ve insan yaşadığını hisseder ya... öyle şakıdı Işıl. Ecevit yaşadığını hissetti. "Nazik olmaya çalışıyorsun."

"Beceremiyor muyum?" Ecevit, onun çenesinden tutup yüzünü çevirdi. Işıl'ın gülümsemesini görünce dudakları kıvrıldı. Bulaşıcı bir gülümsemesi vardı kızın. "Komik geldim demek sana..."

"Kendi tarzındasın," dedi Işıl sırıtarak. Yanakları kızarıklığını koruyordu. Gözlerinin, Ecevit'in acı kahvelerini güneş gören topraklara çevirmek için çaba harcamasına gerek yoktu. Bakıyordu ve beceriyordu. "Ona gülüyorum."

"Güzel," dedi Ecevit. "Hep gül."

"Hep gülerim," dedi Işıl ve yattığı yerden doğrulup Ecevit'in yanağına öpücük kondurdu. Ecevit'in yüzündeki gülümseme, yanağında hissettiği ıslaklıkla söndü. Sol yanında bir fırtına koptu, başına bulaştı fırtına. Tüm düzeni sarsıldı. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Kendin olurken bile benim için çabaladığın için. Sanırım en sevdiğim huyun bu..."

Işıl, kaçar gibi pikeyi çekti ve yataktan hızla kalktı. Ayağı pikeye takılınca düşecek gibi oldu, Ecevit ona uzanacakken kendini toparladı. Koşarak odadaki banyoya girip kapıyı kilitleyince Ecevit arkasından bakakaldı. Neden kaçmıştı?

Sanırım en sevdiğim huyun bu...

Söz Ecevit'in zihninde döndü, durdu. En sevdiği...

Başını iki yana sallayarak yatağın ortasında oturdu. Yüzündeki gülümseme tekrar büyüdü. En sevdiği huyu... Ecevit ona daha önce ***benimle ilgili şeyler sevme*** demesine rağmen minik karısının sevecek şeyler bulmasına şaşırmıyordu. Kendisinde sevilecek ne var, asla çözemiyordu.

Gülümsemesi dondu. O genelde insanlardan uzak duran, herkese karşı duvarlarını koruyan, karanlığını kalınlaştıran biriydi. Işıl'dı duvarlarını yıkan, onu karanlıkta bulan. İlk defa yaşadığı bu çıplaklıkla ne yapacağını bilemiyordu.

Üzerini değiştirdikten sonra korumalardan birine alınacak malzemeleri mesaj olarak attı. Sonrasında telefonundaki mesajları kontrol etti.

Atilla Atabey'den bir, Alparslan Aksakallı'dan beş, Bige'den on, Alkan'dan iki mesajı vardı. Kardeşlerinin mesajlarını okumadan sohbetleri sildi. Kafası o iki gereksizi kaldıracak durumda değildi. Önce Atilla Atabey'in mesajını açtı.

Durum ne?

Korumalardan haberleri
aldığınız gibi, başkanım.

Alparslan'ın mesajlarını açtı. Daha ilk mesajı okurken göğsündeki hava indi, derin bir nefes aldı.

Fransa'ya tatil yapmaya gitmedin.
Aklını başına topla.

Atilla sinirli. Fransa'da olmanızdan
memnun değil. Her saat başı rapor alıyor.

Kızın arkadaşı gelmiş eve. Ne diyor?

Kızı yemeğe mi çıkardın? Ulan romantizm
yaşaman için mi özel jetini çıkardı adam?

Kızı eve gönderip nereye gittin? Ne halt
yiyorsun amcık? Aç şu telefonları.

Mesajlara bakmayı kesip Alparslan'ı aradı. Balkona ilerleyip kapıyı kapattıktan sonra hızla içeriyi kontrol etti, sonrasında da balkonun yüksekliğini. Işıl'ın buradan kaçamama sebebini anladı. Kızın cesaret edemeyeceği kadar yüksekteydi.

"Seni öldüreceğim," diyerek açılan telefonla bakışlarını Fransa'nın sokaklarından aldı.

"Ben de sizi özledim, Alparslan Komutan'ım."

"Mesajlarıma cevap vermiyorsun, aramalarımı açmıyorsun, sikine takmıyorsun! Seni oraya göt gezdir diye mi gönderdik ulan?" diye çıldırır gibi bağırdı Alparslan. "Ne bok yiyorsun sen orada?"

"Karımı yemeğe çıkardım. Bunun da mı hesabını veriyorum?" dedi Ecevit rahat bir tavırla.

Elini cebine atınca sigara paketi olduğunu fark etti. Kaşlarını çatıp paketi çıkardı, bir süre pakete baktı, sonrasında avucunda buruşturup balkondan aşağı fırlattı.

"Sen neyin içinde olduğunu karıştırdın herhalde, Ecevit! Gerçekten evli değilsin, kızı korumak ve dosyayı çözmek için evlisin. Balayına çıkmış gibi davranmayı kes!" diye bağırdı Alparslan.

Ecevit'in zihni bir anlığına dün geceye kaydı. Kızın pürüzsüz teni, elinin dokunduğu her noktanın ürpermesi, nefesi, inlemeleri... Dün gece yaşadıkları çoğu an, görev değildi. Gerçek evlilikten ibaretti. Işıl, Ecevit için artık görevden çok daha fazlasıydı. Kim ne derse desin, Işıl ile anlaştıkları her şeyi

yıkıp geçmişlerdi. Bunu Alparslan'a söylemek için erken olduğunu fark edince cevapsız bıraktı.

"Gerçekten balayı yapıyorsun, değil mi? Kafanı gövdenden ayıracağım senin!" diye hırlayarak konuştu Alparslan.

"Dün gece kızın arkadaşıyla da konuştum, Işık'ın peşindeki çeteyle de," dedi çelik gibi soğuk bir sesle.

Alparslan duraksadı. "Ne?" dedi sinirle. "İlk günden çözdün mü? Ulan tas kafa, ulan salak herif, ulan geri zekâlı çocuk! Ne diye aramıyorsun lan?"

"Atilla'nın ismi dönüyor. Çete de kızın arkadaşı da aynı şeyi söylüyor. Saldırıyı düzenleyen Atilla diyorlar," dedi Ecevit sakin bir sesle. "Ortalık karışık. Buradakiler de emir kulu."

Alparslan uzun bir süre sessiz kaldı. Sıkıntılı nefesi duyuldu. "Atilla mı diyorlar?" diye sordu.

"Evet," dedi Ecevit. "Çetenin yönlendirildiğine eminim. Atilla Atabey, ismini çete ağzına da meze etmez ama kız? Kız, Atilla'yı tanıyor, konuştuğuna emin. Parayı iki kere aldığını söylüyor, Atilla ile anlaştıkları saatin dört olduğunu ama saldırının ikide gerçekleştiğini söylüyor. Alparslan Komutanım, bir şeyler yanlış."

"Ne düşünüyorsun?"

"Atilla Atabey'in kızını ülkeye döndürmek için bir oyun oynadığını..."

"Ama biri oynamak için ondan önce davranmış olmalı." Ofladı Alparslan. "İşte bundan bahsediyordum sana! Atilla pis oynayabilecek bir adam ama kendi kızını tehlikeye atacak kadar kafayı yemiş olamaz. Bir şeyler ters, Ecevit. Çok ters."

"Buradan ekmek çıkmayacak," dedi Ecevit saçlarını geriye tarayarak. "Biraz daha Işık'la burada kalıp saldırıyı çözemediğimi söyleyeceğim."

"Saçmalama!" diye bağırdı Alparslan. Sesi çatırdadı. "Geri dön. Hemen! Atilla'ya ne duyduysan anlat. Beni dinle, çocuk. Eğer senin ondan bir şeyler sakladığını öğrenirse Işıl'ı senden almak için her şeyi yapar. Aranızdakilerin farkında. Ecevit! Beni dinliyor musun?"

Dinlemiyordu.

İçeriden ince bir şekilde, "Ecevit?" diye seslenen sesi duyunca bakışları hızla içeri döndü. "Ecevit neredesin?"

Alparslan'ın sesi uzaktan boğuk bir uğultu gibi geldi. "Ecevit, ne duyduysan, ne öğrendiysen Atilla ile paylaş! Atabeyleri hafife alma. Benim dediklerimi duymuyor musun? Ecevit! Kızı senden alır diyorum!"

"Kapatmam lazım," dedi Ecevit bakışlarını Işıl'dan alamadan. Kaşları çatıldı. "Ayrıca alabiliyorsa alsın da göreyim."

Telefonu kapatıp içeri geçtiğinde Işıl'ı *Tweety* desenli bir takımın içinde buldu. Komik, savunmasız ve masum bir görüntüydü. Az kalsın gülecekti.

Işıl onu görünce derin bir nefes aldı. "Gittin sandım," dedi kırık bir sesle.

Yüzünde göz gezdirdi ve o bakım malzemelerinden sürmediğini anladı. "Ben sana zımbırtılarını sür demedim mi?"

"Sürecektim ama seni duymayınca..." Işıl sessizleşti. "Tamam. Şey... ben gideyim, bakım yapayım." Arkasını dönüp yalpalayarak yürüdü ama hemen Ecevit'e geri döndü. "Evde malzeme yok. Neyle kahvaltı hazırlayacaksın?"

"Sen dert etme demedim mi?" dedi Ecevit gözlerini kısarak.

Işıl kocaman sırıttı. "Tamam. Tamam." Arkasını dönüp gidecekken tekrar Ecevit'e baktı. "Gidiyorum." Başını eğip gözlerini Ecevit'e dikti. Ecevit ellerini ceplerine sokup gözlerini kıstı. "Güldün!" diyen Işıl kahkaha attı. "Tamam, gittim!" Yavaş yavaş yürürken Ecevit onun yürüyüşünde bir gariplik fark edince kaşları çatıldı.

Gerçekten kıza öküz gibi davranmıştı. Bir süre kıza dokunmamak üzere kendine söz verdi. Bu sözü tutması ne kadar zor olacaksa olsun... başarmalıydı. Işıl'ın canını yakmaktan keyif almaması gerekiyordu ama hastalıklı zihni kıza bunu yaşatan tek adam olmanın keyfini yaşıyordu.

O benim, bana ait.

Sıkıntıyla alnını ovalayıp telefonunu çıkardı. Korumanın numarasını tuşladı. "Gelmedin," dedi telefon açıldığı gibi.

"Kapının önündeyim, Ecevit Bey."

"Hızlı," dedikten sonra telefonu kapattı. Koruma eşyaları getirince hızla kahvaltı hazırlamaya koyuldu. Sandviçleri hazırlarken hızlı ve sabırsızdı. Bu yüzden sandviçler parçalanmış, karışık görünmüştü. İki tabağa dağıttıktan sonra kıza portakal suyu, kendisine de su hazırlayıp hepsini tepsiye koydu.

Salona tepsiyi bıraktıktan sonra yatak odasına gittiğinde Işıl'ın yatağı topladığını ve yüzüne o garip şeylerden sürdüğünü gördü. Kapı kirişine yaslandıktan sonra kollarını göğsünde bağladı. "Ben orduya yetecek kahvaltıyı hazırladım, sen zımbırtılarını bitiremedin."

Işıl gülümseyerek ona döndü. "Bitti ki," dedikten sonra kremi yüzüne yedirip ayağa kalktı. Bir adım attığı anda Ecevit onun yüzündeki o minik kasılmayı, dişlerini sıktığını fark etti. Bir an tereddüt etmeden öne doğru atılıp kızı birden kucağına aldı.

"Ecevit! Ben yürürüm!" dese de onu umursamadan odadan çıktı. "Gerçekten..." diyen Işıl, Ecevit'in kucağında küçüldü. Sesi utançtan kırık kırıktı. "Çok utanıyorum. Gerçekten..."

"Benden mi?" Ecevit birden durdu ve onun yüzüne baktı. Dün gece konuşulmalı mıydı, bilmiyordu. Her şey içgüdüsel gerçekleşmişti. Işıl, utanıyor ve kaçıyordu ama bir şey demiyordu. Kendisinden mi bir adım bekliyordu? Bilmiyordu.

Işıl gözlerini kapatıp onun göğsüne yüzünü kapattı. Kaçıyor gibi dursa da kollarıyla Ecevit'e sarıldı. "Işık..." dedi Ecevit yumuşak bir sesle.

"Ecevit, bilmiyorum." Işıl boğuk bir sesle konuştu. Sesi içine kaçmış gibiydi. "Sadece... Şey..." Yine o *şey* sesi...

"Pişman mısın?" diye sordu Ecevit kızı kucağından bırakmadan. Hareket edemiyordu. Sanki cevaba göre nefes alacak ya da tutacaktı. Eğer kızı bir şeye zorladıysa ömür boyu kendini affetmezdi.

"Hayır!" diyen Işıl birden başını kaldırdı ve ona baktı. Göz göze geldiklerinde Ecevit onun gözlerindeki ateşi fark etti. Işıl'ın da mı aklına dün gece gelmişti? Ecevit'in aklından hiç çıkmıyordu. "Hayır... Gerçekten hayır." Küçük, zarif ellerini Ecevit'in yanaklarına sardı. "Sadece..." Bakışlarını hızla Ecevit'in yüzünde gezdirdi. Dudakları titredi. "Bir anlık mıydı?"

"Hayır." Ecevit'in kaşları çatıldı. "Gün Işığı... bana ne yaptığını bilmiyorsun. Beni neyin içine soktuğunu bilmiyorsun. Hâlâ bilmiyorsun." Işıl'ın gözleri doldu. "Ben bu kadarım," dedi Ecevit kendini zorlayarak. "Kelimelerle aram iyi değil. Ben söylesem sana yetmez, sana yetecek olan benim ağzımdan çıkmaz."

"Benden hoşlanıyor musun?" diye sordu Işıl, sol yanağına bir yaş süzülürken.

Ecevit'in içinden bir duman geçti. Hoşlantı neydi? Bir çocuk kalp taşısa ergen gibi ondan hoşlanırdı, hatta bu onu ilk gördüğünde olurdu fakat Ecevit'in kalbi olgunlaşalı çok olmuştu. Ona ışığı gösteren kadından hoşlanmak, onun duvarlarını asla yumuşatmazdı.

"O kadar basit değil," dedi Ecevit de keskin bir tonla. Işıl'ı bırakamazmış gibi daha sıkı kavradı.

"Ne o zaman?"

"Daha fazlası."

"Ne kadar?" diye sordu Işıl ısrarla. Duymalıydı, bilmeliydi... Ecevit anlıyordu ama tanımlayacak kelimeleri yoktu. Elle tutulur, adı olan şeyler Ecevit için çok karışıktı.

Ecevit başını iki yana sallayıp yürümeye devam etti. Salona girip kızı koltuğa bıraktığında Işıl derin bir nefes aldı. "Sandviçler çok güzel görünüyor," dedi sabırlı bir nefes alarak.

Ecevit, yine olumlu şeylere odaklandığını anlayacak kadar tanımıştı onu. Sandviçler parçalanmıştı, içindeki malzemeler tabağa dağılmıştı ama biraz da olsa sandviçe benziyordu. Ecevit onun ifadelerini izlerken düşünceli bir tavırla koltuğa oturdu. "Portakal suyu içiyorsun diye bundan aldırdım. Türkiye'dekine benzer mi bilmem," dedi ve suyundan bir yudum aldı. Bakışları yere takılmıştı.

Ne kadar?

"Evet, güzel buradakiler de," dedi Işıl sandviçlerine uzanarak. Ecevit iki tane sandviçi ona koymuştu ama Işıl birini bile bitirebileceğini düşünmüyordu. "Teşekkür ederim." Burnunu çekip gülümsedi ve sandviçlerin birinden ısırık aldı. Ecevit, kızın zorlanarak yediği sandviçlerden birinin yarısını tek ısırıkta aldı.

"Dün ne yaptın?" diye sordu Işıl dolu ağzıyla merakını susturamayarak.

"Adamları buldum."

"Sonra?"

"Dövdüm," dedi, hava durumu bildirir gibi bir sesle.

"Dövdün?" Işıl bakışlarını ona çevirdi. "Bu kadar mı?"

Birinin burnunu kırdım, birini öldürdüm, birini vurdum, diğerlerini tehdit ettim diyemedi tabii.

"Evet."

Bir sessizlik oldu aralarında. Işıl bu sessizliğe kapılmamak için hızla konuştu. "Fransa'da yaşarken gittiğim bir pastane vardı. Kruvasan sandviçleri çok güzeldi. Yarın da oradan kahvaltı yaparız. Burada bir tane makarnacı var ama... parmaklarını yersin. Bir tane de kahveci var. Kahveleri çok iyi. Alırız kahveleri, Eyfel Kulesi'ne yürürüz. Daha önce Fransa'ya gelmiş miydin? Aslında gezilecek çok güzel müzeler var ama sen sevmezsin müze falan. İçin sıkılır. Sen tarih yazmayı seçersin. Yine üstten üstten konuşur, *fırçayla tarih yazılmaz* dersin. Senin silahın var ya..."

Kıkırdadı Işıl. Portakal suyundan bir yudum aldı. İçindeki sıkıntıyı yok saydı. Ecevit kelimelerini bulunca konuşurdu.

"Bugün alışverişe çıkar mıyız? Hatta makarna yeriz alışverişten önce! Gece ile Güneş'e de kıyafet alırız. Ben buradayken köpek sahipleneceğim için araştırma yapmıştım ama..." Yutkundu. Sesinin kırıldığı fark edilmesin diye hemen toparladı. "Ama buradayken olmadı işte. Şimdi iki tane bebeğim var. Onlara oyuncak da alırız. Senin aldıkların güzel değil." Gülümsedi. "Ayyy! Ecevit, buradan annemlere de hediye alırım. Babaannemin doğum günü ya... ona da hediye alırım."

Ne kadar?

Ecevit dirseklerini dizlerine yasladı, avuçlarını birbirine sürttü. "Sokağın tavanı kadar."

Işıl ısırdığı sandviçin üstünden bakışlarını ona çevirdi. "Efendim?" diye sordu ısırdığı lokmayı çiğnemeye çalışarak.

"Sordun ya... ne kadar?" dedi Ecevit bakışlarını ona çevirerek. Bakışları uzakta duruyordu. Sanki başka bir yerdeymiş gibi... O anda değilmiş gibi... "Sokağın tavanı kadar."

Işıl ağzındaki lokmayı yutamadı önce. Çiğneme hareketi yarıda kaldı. Sandviçin yarısı parmaklarının arasında kaldı ama düşüncelerinin dokunamayacağı kadar uzakta olduğu belliydi.

Ecevit'in zihninde ise yıllar öncesinden yankılanan melodi hüküm sürüyordu. Bir gün görevden dönmüş, evine gidiyordu. Ne kadar ev denirse... o dört duvara gidiyordu arabası. Kafasının içindeki boşluk, düşünmeme hissi rahatsız edici gelince radyoya uzanıp açmıştı.

"Bir sıkıntı var içimde, sokağın tavanı kadar,'" demişti tok ses. "İçim sığmıyor içime, sokağın tavanı kadar."

Göğsünde sıkıntıyı büyüten, sıkıntıyı kucaklayan, sıkıntıyı göz gibi, ses gibi sahiplenen Ecevit o şarkıyı derinlerine gömmüştü. Sokağın tavanı kadar sıkıntı içindeydi, artık onu bir kalıba sığdıramıyordu.

O an anlamıştı. *Bu işte. Bir yere sığdıramadığım bu boşluk, bir zamanlar doluydu. Şimdi sokağın tavanı kadar... Ne kadar yoksa o kadar çok.*

Sonra şarkı devam etmişti. "Desen ki beni ne kadar... Sokağın tavanı kadar."

Sokağın tavanı... Ölçülemeyen ama orada duran bir yükseklik.

Başını hafifçe yana eğdi. Işıl'a hissettiklerini de bir kalıba sığdıramıyordu. Aylardır onunlaydı, aylardır uzak durmaya çalışıyordu ama yok... Sırtını dönse içi Işıl'a gidiyordu. Işıl bir kez arkasını dönse onun bakışlarını arıyordu. Işıl'ın gözü yere değse niye bana bakmıyor diye düşünerek bakışlarını çekmeye çalışıyordu.

Eğer bir cevap gerekirse Işıl'a... buydu. *Sokağın tavanı kadar.*

"Ne demek o?" diye sordu Işıl çekingen bir merakla.

Ecevit ellerini birbirine kenetledi. Parmak eklemleri beyazlayana kadar sıktı. Gözleri hâlâ yerdeydi. *Biraz düşünürsem çıkış bulurum* diyordu ama çıkışı kaybetmişti. Aklı sürekli aynı sorudaydı.

Ne kadar?

---

* Mazlum Çimen & Edip Bülbül - Sokağın Tavanı Kadar.

"Sokağın tavanı ne kadar yüksekse..." dedi sonunda kendini zorlayarak. "O kadar. Yukarı bakınca göğsünün sıkıştığı kadar. Bir yere kadar görebildiğin, geri kalanının karanlığa karıştığı kadar."

Sesi yükselmiyor, içine gömülüyordu. Bulduğu kelimeleri hemen Işıl'a sunmak istemişti. Kardeşleri çocukken resim çizince abilerine gösterip nasıl olduğunu sorardı. Aynı o şekilde kelimelerini beğendirmek istedi Işıl'a.

Işıl nefesini tuttu. Gözleri doldu ama bu kez yaş akmadı. Sadece çenesinin çizgisi titredi. Başını aşağı yukarı sallarken yavaşça yutkundu lokmasını. "Anladım, Ecevit," dedi titrek bir sesle. Gerçekten anlamış gibi duruyordu.

Yavaşça tabağına baktı. Tabağındaki diğer sandviçi yiyemeyecekti, onu Ecevit'in tabağına bıraktı. Sonra başını kaldırıp ona baktı. Kelimesiz, yalın, açık bir bakış attı.

Ecevit onun yapmaya çalıştığı şeyi anladı. *Senin bana kelimelerin varsa benim elimdeki senin. Elimde ne varsa senin.*

Onun dilini çözmüştü. İlk zamanlar Ecevit ona kelimelerle gitti diye şemsiyesini uzatan, onu yağmurda bırakmaya kıyamayan gözlerle kendisine bakıyordu. Kırılgan, ürkek ama karşılık vermeyi bilen bir kızdı o.

Ecevit hayatı boyunca bir şeyler alabilmek için hırsla, nefretle, intikamla çabalamıştı. Kimse onun için elindeki her şeyi vermezdi. Kimse elindekinden bir lokma bile vermezdi ama Işıl, zamanında Ecevit'in kavgalar ettiği ekmeği birkaç kelime için feda ediyordu.

Karnı aç değildi ama ruhu bu harekete o kadar açtı ki içi titredi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Işıl dolu gözleriyle gülümsedi, elini Ecevit'in eline uzattı. Tutmak için değil, dokunmak için. Parmak uçları Ecevit'in eline dokunduğu gibi Ecevit'in sıkmaktan bembeyaz kesilmiş parmakları çözüldü. Keskin nefesini bırakırken bakışları kızdan bir an bile kopmadı.

Işıl yükselip onun kucağına kurulduğunda geriye yaslandı ve kızın oturması için alan açtı. Işıl kendini sığdırdıktan sonra Ecevit'in boynuna sarılıp omzuna başını koydu.

"Anladım seni. Anlarım," dedi burnunu çekerek. "Sorun değil, tamam mı? Sorun değil. Ben seni dinliyorum, Ecevit. Sen anlatmasan da dinliyorum." Boynundan öptü. "Pişman değilim. Bir anlık da değil. Gerçekten değil."

"Bir daha bir anlık deme," dedi onun sırtında kollarını birleştirerek. Sıkıca sardı. Sanki bıraksa kız düşerdi, öyle sıkı sardı. "Benim hayatım bir anlık ama sen bundan böyle ömürlüksün. Bu evliliğin nasıl başladığıyla ilgilenmiyorum, Gün Işığı. Sen benim karımsın."

Işıl, parmaklarını Ecevit'in boynunun arkasına doladı. Hareketi çekingen değildi, iddia taşıyan bir sahiplenişte de değildi. Bir *buradayım* edasıydı sadece. Ve bu, Ecevit'in hayatında en değerli şeydi.

"Ben de öyle hissediyorum," dedi Işıl gülümseyerek. "Senin karınım." Burnunun ucundan süzülen yaş Ecevit'in omzuna damladı. "Ayrıca bir yıl sonra boşanmak yok."

"Yok," dedi Ecevit sinirle. "Kim ne derse desin, yok. Beni duy, bana bak, bana sarıl; gerisini düşünme, duyma, görme." Saçlarını okşadı Işıl'ın. Her bir telinde izi kalsın istedi. "Tamam mı?"

Alparslan'ın laflarını hatırladı. *Atilla'ya ne duyduysan anlat. Beni dinle, çocuk. Eğer senin ondan bir şeyler sakladığını öğrenirse Işıl'ı senden almak için her şeyi yapar.*

"Sanki yapabilirmişim gibi," dedi Işıl kıkırdayarak. "Kabul. Sen de gitmeyeceksin."

"Git demezsen gitmem."

"Ben sana git demem ki..."

Ecevit için o cümle, bir şeyi temsil etse evi taşıyan kolon olurdu. Çünkü bir evden kovulmanın ne demek olduğunu iyi bilirdi. Bir yerde istenmemenin, bir kapının yüzüne kapanmasının, bir evin seni dışarı kusmasının nasıl bir duygu olduğunu çok iyi bilirdi.

Ama *git demem* cümlesinin sıcaklığını ilk kez tadıyordu. Bir yere ait olmayı öğrenmeliydi. Işıl'a ait olmayı, ezberlemeliydi.

Ecevit, elindeki poşetleri sımsıkı tutarken Işıl'ın arkasından neredeyse koşar adımlarla ilerliyordu. *Adımları kısadır, kendisi miniktir, yavaştır, ağrısı vardır* dediği kadın konu alışveriş olunca tazı gibiydi. Işıl evden çıkmadan ağrı kesicisini almış ve kendisine evdeki malzemelerden bir şeyler hazırlamıştı.

Ne demişti? *Shot hazırlıyorum Ecevit. O kadar da ağrılı değilim. Biraz ağrım var, bunu alınca geçer.*

Ecevit'in bildiği tek *shot* vardı. *Headshot...* Işıl'ın bahsettiğine benzemediğine emindi.

Bir an gözünün önünde olan Işıl, Ecevit gözünü kapatıp açtığında başka reyona koşmuş oluyordu. Korumaların da elleri poşetlerle doluydu. Işıl'ın peşinde herkes sürünüyordu.

Makarna yeme, kahve içme, yürüyüş yapma derken Ecevit, kendini Kağan'ın bahsettiği pantolonu götünü sıkan Fransız dangalaklarına döndürmeye çalışan Işıl'ın oryantasyon programında gibi hissetmişti. En sonunda

alışverişi hatırlatınca Işıl onun elinden tuttuğu gibi Fransa sokaklarında koşturmuştu. Ecevit büyük adımlar atsa da Işıl'ın koşması için bu bile yeterliydi.

Işıl neşeyle şakıyıp askıdaki köpek kıyafetiyle koşarak reyonları gezdi. Sabahtan beri kıyafet, bakım malzemesi, makyaj malzemesi alarak peşindeki dört adamı parmağının ucunda döndürmüştü. Korumalar bile rahatsızdı.

Güneş'e bir kucak dolusu elbise almıştı ve Ecevit köpekler için bu kadar fazla kıyafet seçeneği olmasından rahatsızdı. Onlara bir sürü oyuncak da seçerken her şeyi Ecevit'e soruyordu.

"Bu nasıl? Bu Güneş'e yakışır mı? Bunu beğenirler mi? Bu sence Gece'nin seveceği bir şey mi..." gibi tonla sorusu vardı. Ecevit her birine sabırla cevap veriyordu.

En sonunda itlere alışveriş yapmayı bitirebilmişlerdi. Eve gidebilirlerdi diye düşünürken, "Ecevit sıra sende!" diye şakıdı Işıl.

"Ne?" dedi Ecevit kaşlarını çatarak.

"Sıra sende! Sana kıyafet alacağız."

Işıl hızla onun eline uzanınca Ecevit direnmedi fakat içinden gelmiyordu. "Benim kıyafetim var."

"Evet siyah, gri ve beyaz dışında renk olmayan kıyafetlerin var!" dedi Işıl gülerek. Birden durup Ecevit'e döndü. "Bana güvenmiyor musun?"

Ecevit onun gözlerindeki yavru köpek bakışını görünce ofladı. İsteyip de yaptıramayacağı hiçbir şey yoktu ve bunun çok iyi farkındaydı. "Baş belasısın," dedi burnundan soluyarak.

"Bu sana güvenmiyorum mu demek?" dedi Işıl kocaman turuncu gözleriyle.

"Yürü demek, vahşi ceylan. Yürü demek," deyince Işıl ellerini çırpıp koşmaya başladı.

Ecevit onun peşinden başka bir mağazaya girerken Işıl, "Bu sana çok yakışır! Bu tam senlik! Ecevit bunu da alalım! Bunu dene bakalım, sana olacak mı?" diye diye bir sürü kıyafet seçmişti.

Ecevit kabine girip çıkarken kendini annesinin önünde bayramlıklarını sergileyen utangaç bir çocuk gibi hissediyordu. Işıl'ın seçtiği koyu renkli kıyafetleri tek tek deniyor, her defasında aynanın karşısında çaresizce duruyordu.

Bu moda defilesinin derhal bitmesi tek dileğiydi.

Giydiği krem rengi pantolonun ceplerine ellerini sokup aynadan kendisine bakarken Işıl parlak gözlerle sırıtarak onu izledi. "Harika oldu! Bunları da alalım!"

"Işık... elli tane kıyafet aldık. Yeter," dedi derin bir nefesle ona dönerek.

"Ama çoook yakıştılar..." dedi Işıl gözlerini kırpıştırarak. Elindeki şeftali rengi, polo yakalı tişörtü kaldırdı. "Bunu da deneyemez misin?"

"Hayır." Sesi bu kez sertti. "Yeter. Eve gidiyoruz!"

"Ama lütfen..." Işıl gülümseyerek elindeki tişörtü biraz daha yukarı kaldırıp kafasını yana eğdi, tişörtün arkasından Ecevit'e masum gözlerle baktı. "Çok yakışır."

"Şirinsin," diye homurdandı Ecevit onun yüzündeki bakışlarını çekmeden. "Ama bana o maymun götü rengindeki tişörtü giydiremezsin."

Arkasını dönecekti ki Işıl onun koluna girip önüne geçti. "Tamam almayız. Vallahi almayız. Sadece dene."

Ecevit, Işıl'ın gözlerindeki kurnaz bakışların farkındaydı. Kız eğlence peşindeydi. Gözlerini kısarak öne eğildi ve kızın kulağının dibinde durup fısıldadı. "Asla." Sonra kızı bırakıp kabine girdi. Kapıyı kapatacakken Işıl ayağını kapının arasına koydu.

"Ya Ecevit lütfen! Sadece ben göreyim. Lütfen!" Ecevit kapıyı açıp sabırla onun yüzüne baktı. Işıl gülümsedi. "Maymun şeyi renginde değil ki... Pembeye yakın, tatlı bir şeftali rengi. Şeftali..."

"Hayır."

"Ama lütfeen!" dedi Işıl uzatarak. "Hem bak... almayacağız. Ben bir kere dünya gözüyle göreceğim, sonra olmamış gibi davranacağız. Sadece bir kez bu renkle görmüş olacağım. Karın değil miyim ben senin? Her halini görmeyecek miyim?"

"Hayır," dedi Ecevit yine.

Işıl kaşlarını çatıp gülüşünü sildi. Gözleri bir anda karardı. Ecevit onun bu haline bakarken şaşkınlığını durduramadı. "Hayır mı?" derken sesi birden sert çıkmıştı. "Karın değil miyim yani?"

"Karımsın ama bu renge hayır," dedi Ecevit ama Işıl çoktan yanlış yerden anlamıştı.

"Karın değilim. Anladım," dedi ve tişörtü usulca kabindeki askılığa asıp çekildi. Ecevit onun bu tavrını anlayamazken Işıl başıyla onayladı. "Tamam. Giyme. Ben dışarıdayım." Ecevit dumur oldu. Trip mi atıyordu?

Gerçek bir baş belasıydı.

Işıl kabinden çıkmak için adım atmıştı ki Ecevit aniden kolundan yakaladı, onu şaşkın bir çığlık atmasına rağmen kabinin içine çekti. Kapı sertçe kapandı, kilit döndü, Işıl'ın sırtı duvara yaslandı. Her şey o kadar hızlıydı ki Işıl, elini duvara yaslayıp onun üstüne doğru eğilen Ecevit'i birkaç saniye sonra fark edebildi.

"Sen bana trip mi attın?" dedi kendisine bakmayı reddeden kızı süzerek. Işıl ısrarla gözlerini yerdeki fayanslarda tuttu. Ecevit biraz daha eğildiğinde nefesi kızın burnuna çarptı. "Hım?"

Boğazdan gelen meraklı tonuyla Işıl gözlerini kırpıştırdı. Ecevit biraz daha eğildi, Işıl'ın saçlarının bir tutamını iki parmağı arasında tutarak kulağının arkasına sıkıştırdı. "Atabey Prensesi mızmızlanıyor..."

"Mızmız değilim!" dedi Işıl boğuk bir sesle. "Sadece ben görecektim, hayır dedin. Karın da değilmişim zaten."

"Çirkin bir renk," dedi Ecevit ve hafifçe kızın çenesini parmakları arasına alıp yüzünü kaldırdı. "Bana bakmıyorsun. Mızmızsın işte."

Işıl çivi saplar gibi bakışlarını Ecevit'in gözlerine sapladı. "Mızmız değilim." Ecevit'in gözlerinde bir ışık yandı. Işıl fark ettiği gibi gözlerini kaçırdı çünkü Ecevit oldukça yoğun ve keyifli bakıyordu.

"Öylesin. Mızmızlanıyorsun. İstediğin olmadı diye küsüyorsun."

"Küsmüyorum!" dedi Işıl yan gözle ona bakarak. Tatlı bir meydan okumaydı bakışları. *Hadi...* diyordu. *İstediğimi ver bana.*

Ecevit onun çenesini yavaşça okşadı. "Mızmızlan bana. İstediğim tek şey bu. Senin bir şey istemen, trip atman, sırt dönmen ama yan gözle bana bakman. Yap işte. Benim olduğunu hissettirecek her şeyi yap."

Işıl gözlerini kırpıştırarak ona döndüğünde kalbinin tüm yansıması gözlerinde belirdi. Saf, temiz, parlak ve güzel... Kaşları düzeldi ve iç çekti. "İzin vermiyorsun ki," diye fısıldadı elini Ecevit'in göğsüne koyarak. "Sana kızmama izin vermiyorsun ki..."

Ecevit usulca eğildi ve ilk defa, Işıl'ı yanağından öptü. Yumuşak teni dudaklarının altında hissettiği en güzel ziyafetti. Bu yanağa da izini bırakmanın keyfiyle derin bir nefes aldı. Işıl heyecandan elinin altındaki tişörtü sıktığında Ecevit yavaşça uzaklaşıp onun yüzüne baktı, kız tek bakışla erir gibi ürperdi.

Ecevit birden, hiçbir şey söylemeden tişörtünü ensesinden çekti, çıkardı. Tişörtü kenara fırlatıp bakışlarını Işıl'ın yüzünden almadan elini yana uzattı, şeftali rengi tişörtü eline aldı.

Işıl'ın gözleri kocaman oldu, nefesi hızlandı. Ecevit'in kolunun kalktığı boşluktan aynayı, aynadan da koca adamın yaralı sırtını görüyordu. Yarası yine içini sızlattı. Omurgasını takip eden kılıç dövmesini lezzetli bir yemeği inceler gibi inceledi.

Ecevit hiç beğenmediği *maymun götü* rengindeki tişörtü başından geçirerek manzarayı kapattığında Işıl bakışlarını ona çevirdi. Kalıplı vücudunu sıkan bir tişörttü. Ecevit bunu giydiğine inanamıyor olsa da karısı istiyorsa yapacaktı. Kızın isteği onun için hüküm gibiydi.

"Oldu mu?" diye sordu kollarını iyi yana kaldırarak. "Gördün mü? İçin rahat etti mi?"

Işıl elini dudaklarının üstüne götürüp nazikçe kıkırdadı. "Evet," dedi. Ecevit, şeftali rengi tişört ile o kadar aykırı duruyordu ki gülmeyi sürdürdü. "Çok yakışıklı oldun!" Kızarmış yanaklarıyla yüzüne döndüğünde Ecevit'in yüzündeki ifade yutkunmasına sebep oldu.

Sanki her an...

Ecevit birden eğilip onu öpmeye başladığında Işıl hızla ensesine tutundu. Dudakları keşfetmenin ilerisinde, bölgelerini işaretler gibi birbirlerini ezerken Işıl inledi. Ecevit onu kucağına alıp sırtını duvara yasladığında Işıl tişörtün üstünden onun göğsünü okşadı.

Sol yanını... sokağın tavanı kadar, uçsuz bucaksız olan hissin bulunduğu bölgeyi işaretledi.

Ecevit kendini ona bastırarak nefes nefese dudaklarından ayrıldı. "Siktir, bu asla bitmeyecek." Sesi karanlıktı. İlletli bir ihtiyaç doluydu.

Işıl onun saçlarını çekerek kendinden uzaklaştırdı. Bakışları birbirine tutunduğunda ikisi de cayır cayır yanıyordu. "Ne bitmeyecek?" diye sordu ince sesiyle.

Ecevit onun boynunu öperken, "Sana olan ihtiyacım," dedi dayanamaz gibi. Tekrar, sertçe dudaklarına yapışınca gözlerini kapattı. Ecevit kafasını yana eğip en derinine ulaşmak ister gibi dilini hareket ettirince Işıl inledi.

Öpüşmek gibi öpüşmek değildi o an. İşgaldi, talan etmekti, teslim almaktı, sahiplenmekti. Ecevit, Işıl'ı tüketir gibi ama ona onu hatırlatır gibi öpüyordu. Kızın tüm arzularını, isteğini ve karanlık yanlarını ortaya çıkarıyordu.

Işıl kendini Ecevit'e bastırarak ihtiyaçla kıpırdandı. Ecevit onun kalçasını sıkarak teninde izini bıraktı. Dudakları kızın boynunu sahiplenmiş, darmaduman etmişti.

Işıl dudaklarını birbirine bastırıp boynundaki Ecevit'in dudaklarının tadını çıkarıyordu ki... "Ecevit Bey?" Kapı çalındı.

Ecevit hızla elini Işıl'ın dudaklarının üstüne kapattığında Işıl kocaman gözlerle ona baktı. Burada olduğunu bilmemeleri gerekiyordu. Bilirlerse ilk haber Atilla Atabey'e uçacaktı. Şu an, bu durumda Işıl'la ilgili herhangi bir sorunla uğraşamazdı. Kızın yıpranacağı hiçbir durumun yaşanmasına göz yumamazdı.

Işıl sert bir nefes alırken Ecevit, "Evet?" dedi sabırsız bir şekilde. Bacak arasındaki aleti bağımsız titriyordu. Yerini, yuvasını, sıcaklığını isteyen vahşi bir sırtlan gibi delirmiş haldeydi.

"Işıl Hanım'ın arkadaşı evin önünde sizi bekliyormuş. Işıl Hanım'ı mağazada bulamadık. Sizinle mi?"

Parla... Haber tam zamanında gelmişti! Kabinde minik karısına fantezilerini yaşatmak üzereyken!

"Hayır. Işık'ı kayıp mı ettiniz?" dedi Ecevit, Işıl'ın gözlerine derince bakarken. Dudaklarını daha iyi hissetmek için elini bastırdı. Işıl nefes bile alamıyordu. Kızın gözlerine bakarak bakışlarıyla konuştu.

Ses çıkarma.

"Biz sizin yanınızdadır diye düşünmüştük."

"Kadın bölümüne bakın. Işık'ı nasıl kaybedersiniz? Şimdi geliyorum! Ne yapın, edin, onu bulun!" dediğinde adam, "Tamam, Ecevit Bey," diyerek uzaklaştı. Ayak sesleri azaldı.

Ecevit alnını Işıl'ın alnına yaslayıp elini çekti. "Parla mı gelmiş? Şey... o dün benimle konuşmak istemişti ama gidememiştim. Sen gittin mi konuşmaya?"

Ecevit, "Sen dün gidemeyince o gelmiş," diyerek gözlerini kapattı. *Ben dün gittim, işi hallettim, o kıza kırgın kalma diye senaryoyu bile yazdım* diyemedi.

Işıl etrafa bakınırken az önce olan şey aklına gelmiş gibi nefeslendi. "Neden burada olduğumu söylemedin?" diye sordu kısık bir sesle.

"Babanın zorla evlendirdiği askerle bir kabinde olduğunun duyulmasını istiyorsan söylerim," derken gözleri kapalıydı.

"Hayır! Ben çok utanırım," dedi Işıl nefes nefese. "Babam olmaz. Hayatta olmaz!"

"Güzel." Gözlerini aralayıp kızın bal rengi gözlerine baktı. Işıl heyecanla titreyerek gözlerini kırpıştırdı. "O zaman kimsenin haberinin olmaması lazım."

"Ama sonuçta sen benim... kocamsın." Bakışları buğuluydu. "Bunu hep saklayacak mıyım?"

"Bunu kimseden saklamana gerek yok. Zaten herkes bizi karı koca olarak biliyor." Kızın yanağını okşadı. Parmaklarıyla tenine işaretler bıraktı sanki. "Sadece bir süre bunun gerçek olduğunu baban duymasın. Tamam mı, Gün Işığım?"

"Hıhı," dedi Işıl hızla başını aşağı yukarı sallayarak. Sonra Ecevit'in üstündeki şeftali renkli tişörte gözü takıldı ve kıkırdadı. Ecevit sert, çatık kaşlı haliyle bu şeftali rengi tişörtün içinde... huysuz bir tatlı goril gibiydi. "Bu tişörtü alsak m-"

"Hayır."

Işıl güldü kısık bir sesle. "Ama çok yakış-"

"Hayır."

"Sadece evde giyersi-"

"Hayır."

"Gece ile Güneş babalarını böyle görmesin m-"

"Hayır."

Işıl yanaklarını şişirip dudaklarını büzdü. "Ama çok güzel!"

Ecevit dayanamadı yine. Hızlıca onun dudaklarına sert öpücük konduruncа Işıl'ın yanaklarındaki hava söndü. Ecevit gözlerini kıstı. "Şirinsin." Yanağından öptü. "Ama hayır." Işıl'ı kucağından indirdi. "Sen mağazanın içine gidip bir şeylere bak. Geliyorum."

Işıl onun dediğini yaptı. Kabinden çıkarken nefesini düzeltmeye, yanaklarındaki sıcaklığı bastırmaya çalıştı. Kıyafet reyonlarından birinin önünde durup öylesine askılara bakmaya başladı. Sanki hiç kabine sürüklenmemiş, duvara yaslanmamış, dudaklarının arasından az önce o iniltiler kaçmamış gibi rahat davranıyordu.

Ecevit ise şeftali rengi tişörtü kabin sepetinin içine buruşturup atarak elindeki kıyafetleri satın aldı. Korumalar Işıl'ı raflara dalmış halde bulduktan sonra hep birlikte oradan ayrıldılar.

Ellerini bacakları arasına sıkıştırmış Parla, onun konuşmasını sabırsızlıkla bekleyen Işıl, Parla'ya düşmanca bakan Ecevit evin salonunda oturuyorlardı. Parla, sessizce Ecevit ve Işıl'ın arkasından eve girdiğinden beri bekliyordu. Dakikalar geçmişti, kimseden çıt çıkmıyordu.

Ecevit onun susmaya devam edeceğini anlayınca sabrını kaybetti. "İşimiz gücümüz var. Seni bekleyemeyiz. Ya konuş ya da git," diye sinirle söylendi.

Parla dudakları arasından, "Baş öküz," diye söylendi. Ecevit aynı onun gibi, "Baş kalleş," diye fısıldadı.

Işıl ikisine de sabırla baktı. Cidden bu nefreti taşıyamayacak kadar sıkılmıştı. "Evet, Parla," dedi. Ona hâlâ sinir olduğu sesinden belliydi. "Seni dinliyorum. Bana söyleyeceklerin mi var?"

"Hangi paradan bahsettiğini dün gece çok düşündüm ve anladım," diye başladı Parla boğazını temizleyerek. "Saldırıdan sonra, önceden sattığım tabloların ücretini almıştım. Baban... ondan bahsediyor olmalı. Işıl, ben senin yerini bu zamana kadar kimseye söylemedim. Yine söylemem. Belki Atilla amca yanlış anlamıştır beni. Çünkü ben aradığımda Işıl seninle görüşmek istemiyor demişti."

Işıl duraksadı. Ecevit elini yüzüne götürüp sıvazlarken, "Aptal," diye fısıldadı.

Parla'nın yapması gereken, şüpheleri Atilla'dan uzaklaştırmak ve Işıl'ın babasına gard almamasını sağlamaktı. Parla'yı kurnaz sanmıştı, şimdi görüyordu ki bu kız düpedüz salaktı.

"Sen..." dedi Işıl kaşlarını çatarak. "Babamın bana senin para aldığını söylediğini nereden biliyorsun ve..." Anlamaz gibi güldü. "Seninle görüşmek istemediğimi söyleyen babam mıydı?"

Parla'nın gözleri kocaman oldu. Derince yutkundu. Bir Ecevit'e bir de Işıl'a baktı. Ecevit'in tam olarak bahsettiği buydu. Işıl, babasına gard almasın diye özellikle uyarmıştı ve Parla'nın söylediği ilk şey Işıl'ın babasına gard alabileceği tek şeydi.

"Yani... başka kimi arayacaktım ki sana ne olduğunu öğrenmek için?" diye sordu Parla gözlerini kırpıştırarak. "Babanı aradım, seninle konuşmak istediğimi söyledim. Atilla amca da Işıl seninle görüşmek istemiyor deyince ben... babanın yanlış anladığını düşündüm."

Ecevit derin bir nefes aldı. Gözlerini duvara dikti. "Salak," diyerek ağzının içinden homurdandı. Işıl babasından şüphelenmesin diye ona ne diyeceğini bire bir anlatmasına rağmen Parla ısrarla Atilla'dan bahsediyordu.

"Ailen derken... babam mıydı bahsettiğin? Sen babamla mı konuştun?" dedi Işıl boğazını temizleyerek. "Babamla konuştuğunu neden bana söylemedin ki?"

Parla, Işıl'ı salak sanıyordu.

Ecevit en sonunda araya girdi. "Parla başka kimi tanıyor?" diyerek Işıl'a döndü. "Kim arayabilir onu başka?" Işıl yavaşça Ecevit'e dönerken mantıklı bulmuş gibi dudaklarını büzdü ve başıyla onayladı.

"Yani... annem, babam ve abim sadece," dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Babam, Parla'nın para aldığını öğrenince onun beni ifşaladığını düşünüp onu benden uzaklaştırmış olabilir. Keşke bana da öyle düşündürmeseydi ama sonuçta o... beni korumaya çalışıyordu sadece." Işıl, Parla'ya geri döndü. "Ama sen bana *kötü bir durumun içindesin, her şeyi sana anlatacağım* demiştin. Nasıl bir durumdan bahsediyordun? Beni mahvederler falan dedin... Neyden bahsediyordun? Babamdan mı?"

Ecevit kollarını göğsünde bağladı. Parla'ya dönüp bakarken bakışlarında *sen bir beyin özürlüsün* diyen bir ifade vardı.

Parla yutkundu ve gözlerini kırpıştırarak, "Ben öyle bir şey demedim," dedi birden. "Sen yanlış anlamışsın. Ben sana atölyeye gel, konuşalım dedim."

Işıl hafızasını zorlayarak Parla'ya bakarken rahatsızca kıpırdandı. Yüzünde bir hayal kırıklığı belirginleşti. "Hayır, ne söylediğini çok net hatırlıyorum. Bana anlat dediğimde, beni mahvederler dedin. Kimden bahsettiğini anlamadım, Parla."

Ecevit'e baktı Işıl yavaşça. Ecevit, yine aynı surat ifadesiyle bakıyordu. Sert, soğuk ve bıkmış. Işıl, Ecevit'in de o konuşmayı duyduğunu biliyordu. Aklı oyun oynamıyorsa Parla korkmuş ve çaresiz bir durumdaydı. Şimdi niye sanki Işıl akıl hastasıymış gibi, o anın yaşanmadığını söylüyordu?

"Hayır," dedi Parla. "Ben sana öyle bir şey demedim."

Ecevit sabırla bir nefes aldı, dramatiklikten midesi bulanmıştı.

Işıl kaşlarını çatarak, "Demedin mi?" derken sinirlendiğini hissettirdi. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Parla? Söyledin. Beni mahvederler anlatırsam dedin!" Parla'nın gözleri doldu, dudaklarını birbirine bastırdı. Işıl en sonunda, "Burada ne oluyor?" dedi öfkeyle. "Aklımla mı oynamaya çalışıyorsun?"

"Hayır. Işıl... hayır," diyen Parla çaresizce kafasını eğdi.

"Bu kız ne dediğini bilmiyor," diyen Ecevit ayaklandı. Işıl biraz daha Parla'nın üstüne giderse Parla her şeyi anlatacak gibi duruyordu. "Ne istiyorsun, Işıl?"

"Bana şu an babamla konuştuğunu söylememe sebebini ve kimin onu mahvedeceğini söylemesini istiyorum!" Işıl ayaklandı. "Niye susuyorsun Parla? Birini mi koruyorsun?"

"Ben sadece seni koruyorum!" diye bağırdı Parla. "Ben yapmadım, ben söylemedim, parayı başkasından aldım diyorum!"

Ecevit, onları izlerken sakindi. Kız konuşursa onun Türkiye yasağı işini asla çözmeyecekti.

"Dün niye söylemedin o zaman bunu? Beni niye dışarıya çağırdın? Neden?" Işıl saçlarına parmaklarını geçirip geri itti. Kafayı yiyor gibiydi. "Bana hemen, her şeyi anlatır mısın, Parla?"

"Anlattım," dedi Parla. "Parayı tablo sattığım insanlardan aldım. Bunu anlatacaktım."

"Kim seni mahvedecek?" diye sordu Işıl.

"Para aldığım insanlar güvenilir değiller!" diye bağırdı Parla en sonunda. "Tamam mı? Normal sergilere değil, karaborsaya sattım tablolarımı! Hatta bazen onlardan tablo alıp kendi eserlerim gibi davrandım. Onun parasıydı işte! Anladın mı? Bunu sana söylemek istemedim çünkü paraya ihtiyacım vardı, senden alamayacak kadar gururluydum. Sen benim arkadaşımsın ve başın belaya girer diye korktum! Bu yüzden beni mahvederler dedim, tamam mı!"

Ecevit bu gösteri karşısında onu alkışlayacaktı ki gerçekleri hatırladı. Parla, Işıl'ı para karşılığı satmıştı ve şimdi gözyaşlarıyla kendini kahraman gibi gösteriyordu. O kadar sinsi o kadar kurnazdı ki... Bir şekilde olayı çevirmişti.

Işıl buna inanmış ve hatta üzülmüş duruyordu. Ecevit ona bakarken dişlerini sıktı. Kızı kandırıyormuş gibi hissediyordu fakat zorundaydı. Eğer Parla gerçekleri söylerse Işıl ailesine gard alırdı ve Ecevit'in Işıl'a dair istediği son şey, kalbinin böyle bir yıkımla parçalanmasıydı.

"Sanat kaçakçılarına mı bulaştın?" diye sordu Işıl elini gerdanına koyarak. Sesi kırılgandı. "Parla... bunu neden bana söylemedin?" Hızla arkadaşına ilerledi. "Hâlâ mı onlarla çalışıyorsun? Bunu nasıl yaparsın? Bana söyleseydin sana parayı verirdim arkadaşım."

"Hayır. Senden sonra çalışmadım," diyen Parla ağlıyordu. Ecevit çenesini sıvazlarken yerine geri kuruldu ve baktı. Öylece Işıl ile Parla'ya baktı.

Susma, Ecevit. Konuş. Anlat. Işık sana da gard alacak.

Söyleyemezdi.

"Çok üzgünüm," dedi Işıl bir saniye sonra. Paramparça olmuş gibi duruyordu. "Babamın bundan haberi var mı? Bu yüzden mi benimle görüşmeni istemedi?"

"Büyük ihtimalle," dedi Parla burnunu çekerek. "Beni affedecek misin? Ben sadece başın belaya girmesin istedim arkadaşım. Gerçekten."

Gözyaşları yanaklarını ıslatırken Ecevit ona yine tiksinerek baktı. Eninde sonunda Işıl gerçekleri öğrenecekti.

Işıl, Parla'nın kolunu tutup sıktı. "Sana kızgın değilim," dedi sessiz ve yumuşak bir tonda. Gözlerindeki kırgınlık öfkeden değil, incinmişliktendi. "Sadece... keşke bana söylemiş olsaydın. Ben senin arkadaşınım. Böyle şeyleri tek başına çekmene gerek yoktu."

Parla'nın omuzları titredi ama bu titreme ağlamaktan mı yoksa suçlulukla yüzleşmekten korktuğundan mı belli değildi. Sadece başını salladı, dudaklarını birbirine bastırdı. Ağzından çıkacak tek kelime her şeyi berbat ederdi. Ecevit, o tekrar Atilla ile ilgili konuşmasın diye kızı kapı dışarı etmeye hazırdı.

"Bir daha böyle bir şey yapma," dedi Işıl. Sesi uyarı doluydu ama içi hâlâ şefkatliydi. Kimseye kıyamayan o kızın sesini duyan Ecevit, gözlerini kapatıp sabırla geri açtı. "Eğer biri seni tehdit ediyorsa, eğer gerçekten tehlikedeysen... bana gel. Tamam mı?"

Parla boğazındaki düğümü yutmaya çalışarak, "Tamam," diyebildi.

Ecevit başını geriye yasladı. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. İçinden bir lanet okudu. *Hâlâ inanıyor, hâlâ güveniyor. Böyle mi olmalıydı?* Böyle olmalıydı. En azından Ecevit her şeyi çözene kadar.

Işıl, Parla'yı biraz daha kendine yaklaştırdı. "Bak, eğer hâlâ seninle irtibat kuran biri varsa ya da seni rahatsız eden, bana söyleyeceksin. Yoksa babama söylerim. O böyle şeyleri halledebilir."

Parla'nın yüzü bir an soldu. Ecevit bunu fark etti. Parla'nın bakışları yavaşça Ecevit'e döndü. Ecevit gözlerini kısarak ona baksa da yüzünde hiçbir ifade yoktu. İfadesiz bir maskenin ardında bekleyen bir tetikçi gibiydi.

Parla'nın şansı yoktu. "Hayır!" dedi hızlı bir nefesle. "Hayır, gerek yok. Onlarla hiçbir bağlantım yok artık. Yemin ederim."

Işıl derin bir nefes aldı sakinleşmeye çalışarak. "Peki."

Bir sessizlik çöktü. Ağır, gergin, nefes kesen bir sessizlikti. Işıl'ın içine düşen şüphe tohumlarının hissedileceği kadar yoğundu.

En sonunda Ecevit, ayağını yere hafifçe vurarak lafa girdi. "Madem mesele çözüldü, Parla gitsin. Sabaha kadar düşünmekten yoruldun. İkiniz de yoruldunuz."

Ecevit'in sesinde bir sertlik vardı, aynı zamanda bir koruyuculuk da hissediliyordu. Onun her zamanki tutumu buydu ama bu sefer daha gergindi. Ecevit gerginliğini saklamaya çalışsa da Işıl'ın gözüne battığının farkındaydı.

Parla'nın güvenilmeyecek bir kız olduğu belliydi, en azından Ecevit'in bu tablonun içinde olduğunu göstermemişti. Göstermeye karar vermesin diye de bu kız hemen gitmeliydi.

"Haklısın," dedi Işıl. Sonra Parla'ya döndü. "Bunu çözmene sevindim. Onlara tekrar bulaşmayacağına inanıyorum. Seni affediyorum. Sadece... lütfen bir daha bana yalan söyleme."

Parla gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Söz." Işıl'a sarıldığında Işıl onu kollarının arasına aldı. Tek dostuna sımsıkı sarıldı.

O an Ecevit'in dudakları istemsizce bir an gerildi. Gülümsemekle küçümsemek arasında bir ifadeydi. *Söz mü?* Bu kızın sözü neye değerdi ki? Yalan söylerken bile yalan söylememek için söz veriyordu.

Işıl arkadaşına sarılmakla meşguldü. İçindeki korkunç hissi yok saymaya çalışsa da o tohum içine çoktan ekilmişti.

Ecevit ise sadece bir şey düşünüyordu. Bir yalana daha ortak olmuştu. *Oğuz'un yalanı ve Parla'nın yalanı.* Her ikisi de Atabeylerden nasibini alan iki gençti ve Ecevit bu tabloda görünmekten son derece rahatsızdı.

30. BÖLÜM

"ASLALARA SAPLI KOCA BIÇAK"

Işıl Atabey Demirhan

Ankara

Bilmek istemediğim şeyler var hayatta. Hissettiğim ama söylenmesin diye dua ettiklerim. Bir yalanı görürsen, bir haksızlığa uğrarsan susarsın çünkü evren sana onun doğrusunu bir gün gösterir, herkese doğruyu anlatır.

Parla'nın yüzüne sinmiş o tuhaf ifade, Ecevit'in sessiz ama temkinli bakışları, babamın söylediği yalanlar... hepsi günlerce beynimin içinde dönüp durdu.

Sanki herkes bir şeyler biliyordu, ben hariç.

Parla *asla* bana yalan söylemez. Babam *asla* beni yanıltmaz. Ecevit *asla*...

Asla.

Bu kelimeyi ne zaman kullansam, o *aslanın* tam ortasına bir bıçak saplanıyor gibi hissediyordum.

Asla özgürlüğümden vazgeçmem, *asla* Ecevit'le evlenmem, *asla* sülalemden şüphelenmem, *asla* elimden yaralanmam, *asla* ressamlığa küsmem.

Aslalarıma saplı koca bıçak, *asla* canımı yakmaz.

Ankara'ya döneli birkaç gün olmuştu ve yarın babaannemin doğum gününü kutlamak için çiftliğe gidecektik. Günlerdir kafam karışıktı ve bu da ister istemez bedenime yansıyordu. Halsizdim, keyifsizdim, canım bir şey yapmak istemiyordu.

Fransa benim için özel bir yerdi. Sığınak gibiydi. Anılarla, emekle, başarıyla, yeni hayatımla doluydu. Mutlu olurum sandığım, benim için çokça özel olan Fransa gezimin bu şekilde bitmesi üzücüydü.

Ecevit sağ olsun, eski çalışanlarımı, stajyerlerimi görmemi sağlamıştı ama o bile iyi gelmemişti.

İçimde bir huzursuzluk vardı. Paris'teki evimde hiçbir şey bilmeyen tek kişi olduğumu iliklerime kadar hissetmiştim. Parla bana söz vermiş olsa da bir şeyler yanlış hissettiriyordu. *Yanlış,* sesi yankılıydı. Koca bir *yanlış.*

Rahat hissettiğim zamanlar atölyemde geçirdiğim vakitler ve Ecevit ile çıktığımız sabah koşularıydı. Ecevit de çok yoğundu. Son birkaç gündür sabah benimle koşuyor, kahvaltı yapıyor, evden çıkıyor ve çok geç saatlerde dönüyordu.

Günlerdir, birlikte uyumadığımızı sabah uyandığımda fark ediyordum fakat bunu dert edemiyordum. Gerçekten hem mental olarak hem de fiziksel olarak yorgundum.

Sabahın erken saatinde Gece ve Güneş'in peşinden koşarken Ecevit benimle birlikte koşuyordu. O yavaş koşmasın diye ben hızlı koşuyordum, ben hızlı koşmayayım diye o yavaş koşuyordu. İkimizin de adımları farklı ama ritmimiz aynıydı.

Benim üstümde lila rengi spor takım ve kalın, beyaz montum varken o gri eşofman, beyaz tişört ve gri kapüşonlu hırka ile duruyordu. Yine zıtlıklarımızı belli ediyorduk.

"Sana bir şey soracağım," dedim nefeslerimi düzenlemeye çalışırken.

"Evet," dedi dikkatli bir sesle.

Bakışlarımı ona çevirirken yavaşladım ve durdum. Ellerimi dizlerime yaslayıp toparlamaya çalıştım. Gece ve Güneş bizim durduğumuzu fark edip geri döndüler. "Şey..." Öksürdüm ve başımı eğip nefeslerimi düzenlemeye çalıştım. "Her sabah ben eşlik etsem de etmesem de erkenden kalkıp koşuyorsun. Neden?"

"Spor," dedi hiç yorulmamış gibi başımda dikilirken.

"Sadece spor mu?" diye sordum doğrulup.

"Zihnimi boşaltmama yardım ediyor." Bakışları yüzümün her noktasını taradı. "Düşünmememi sağlıyor. Unutmamı sağlıyor."

Yaşadıklarını unutmasını sağlıyor. İhanetleri, yalanları ve hatta kaybettiklerini belki... Kendini mesela.

Parla'nın meşgul ettiği zihnimi ben de bu şekilde boşaltabilir miydim?

"Kutay ve babanın ihanetini mi?" diye sorarken dilimin kemiği olmadığını fark edip yutkundum. "Özür dilerim. Özür dilerim, böyle söylemek istemedim."

Bir adım bana yaklaştı. Saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra yavaşça eğildi ve alnımdan öptü. Kızmış gibi durmuyordu -ki

bu şükrettiğim bir detaydı- daha çok merakımı anlar gibiydi. Kolunu omzuma atıp yürütmeye başladığında yavaşça ona eşlik ettim.

"Evet," dedi alçak bir sesle. "İhanetleri unutmamı sağlıyor. Yaşadıklarımı... yaşattıklarımı..."

"Suçlu mu hissediyorsun kendini?" diye sordum içim parçalanırken.

Bakışlarını bana çevirdi. Derin bir nefes aldığında göğsündeki yükün ne kadar ağır olduğunu fark ettim. "Hayır," dedi kısık bir sesle.

"Ailenden birilerini silmek hiç mi zorlamadı seni? Sonuçta baban ve kardeşindi. Sana ne kadar zarar verseler de kanındılar. Nasıl vazgeçtin ki ailendekilerden?"

"Kolay değildi," diyerek bakışlarını ileri çevirdi. Gözünün önünden koca bir geçmiş geçiyor gibiydi. Eğer yolumuz bir duvarsa, Ecevit'in gözleri geçmişi yansıtan koca bir projeksiyondu. İzleyebilirdim, bakabilirdim ama ben onun gözlerinden kopamadım. Asıl sinema gözlerindeydi, yansıttıklarında değil.

"Biri zaten şerefsizdi, diğeri de on yedisinde bir çocuktu. Kaderlerini değiştirmeye çabaladım. Doğduğun ev kaderindir derler ama doğduğun ailedir kader. Sana dört duvar bir çatı verebilirlerse ev olur. Ben onlara bir aile kurmak için çok uğraştım ve benim yaptığım her şeyi mahvettiler."

"Sana ihanet ettiler... sırtından vurdular," dedim onun adımlarına eşlik etmeye çalışırken. Kutay'dan bahsederken öfkeyle karışık bir suçluluğu vardı. "Nasıl hissettiriyor?"

"Yalnız," dedi sadece. Sonra dudaklarını birbirine bastırdı. "Ailenden biri tarafından ihanete uğramak yalnız hissettiriyor."

Yalnız. Parla benim ikinci ailem gibiydi ve onun tarafından ihanete uğramış olmak da bana öyle hissettirmişti ama sonra Ecevit gelmişti. Kendini kolayca ailem yapmıştı. Şimdi yalnız değil, tamdım.

"Senin onlar için uğraştığın her şeyi sana ihanet ederek boşa çıkardılar ama sen onlar için uğraşmaktan vazgeçmedin."

"Bige, Alkan ve annem öyle değildi," dedikten sonra bakışlarını yukarı çevirdi. Onunla ilerlerken bana dönmesini bekledim. "Birimiz babaya çekti işte. Önemli değil. Diğerleri için her şeyi yapmaya devam ederim."

"Bazen sana şaşırıyorum. Ben olsam ailemi silemem. Babam ve annem beni gerçekten prenses gibi büyüttü. Büyük bir soyisme sahip olmak, korkunç bir sorumluluk getirdiği için benden istedikleri her şeyi hep anladım. Ama onlar bana şahsen zarar vermediler hiç. Abim desen, bana ne yapabilir ki?" dedim omuz silkerek. Ecevit'in adımları durdu, bakışları bana çevrildi. Ben de durdum hemen. "En az senin kadar kızgınım kardeşin ve babana.

Sana bunu yaşattıkları için, seni erkenden hayatın acımasızlığına ittikleri için. Sen de çocuktun, Ecevit. Sana yaşatmamışlar çocukluğunu, gençliğini."

"Ben yaşadım yaşayacağımı," dedi kısık bir sesle. "Sen yaşama."

Sen yaşama.

Sonuçta sülalemden biri bana ihanet etti, saldırıya uğramamı sağladı. Yani... Ecevit'in bahsettiği şeyi hemen anlamak biraz kırıcıydı ama gerçek buydu.

"Açıkçası amcalarım, yengelerim, halam ya da kuzenlerim bir şey yapsa şaşırmam. Biz yine gün sonunda bir arada oluyoruz büyükbabam istediği için." Gülümsedim ve ona yaklaştım. "Babamı seviyorum. Benim zararım için hiçbir karar vermez. Belki de bundan çok uzun süre direnmedim evliliğe. Şimdi görüyorum, babam beni kaderime götürmüş. Amacı belki beni korumaktı ama..." Ona yaklaşıp beline sarıldım, başımı göğsüne yasladım. "Kaderimmiş şafak, ben vurgunum sanıyordum."

Vurgunum olan değil, kaderim olan şafak. Ecevit Demirhan'dı işte. Bana karanlığın bile gerekli olduğunu, insanın içinde bir yerlerde saklandığını öğretmiş sayılırdı. Belki benim içimde de vardı o karanlıktan, onun içinde ışık olduğu gibi.

Ecevit'in çenesini kafamın üstünde hissettim. Kafamın üstünden öperken derin bir nefes aldı ve göğsü büyüdü. İçim burkuldu onun bu hareketine. Nedendir bilmem... sanki onun içinde burkulan bir şeyler vardı. Hani insan hisseder ya bazen sevdiğinin hislerini kursağında, aynen öyle hissettim hayal kırıklığını.

"Parla konusunda kafan karışık," dedi yine bir analiz yapmış gibi.

"Evet. Sözleri çok tutarsızdı ama onu silecek kadar da kararlı mıyım, bilemedim. Şimdi de sen silmekten bahsediyorsun. İster istemez aklımı karıştırıyor senin tavrın. Garipsiyorum, Ecevit. Nasıl o kadar sert durdun ki? Ben Parla'yı ihanet ettiğini düşünürken bile affettim, sen kendi öz kanını... nasıl?"

"Bazen insan sevdiğinden gördüğü ihaneti affedemiyor. İhanet diye değil, bunu sevdiği yaptı diye."

"Ben olursam..." diye fısıldarken buldum kendimi. İçim titredi. Benden uzaklaştı ve bakışları direkt bana döndü. Bakışları yoğun ve sorgu doluydu. Sağ kolumu sol elimin arasına alıp sıvazladım. "Ben olursam sana aynısını yapan? Ben olursam senin emeklerini mahveden?"

Hani sokağın tavanı kadar ya Ecevit... oldu da bir gün ihanet ettim sana... affeder misin beni?

Gözlerinin feri çekilirken yutkundu. Bir şey geldi aklına ve hatta belki aklına uğramasından çok... ağır bir şekilde yaşadı o anı. "Sen olursan mı?"

"Hıhı," dedim gözlerimi kırpıştırıp başımla onaylayarak. "Ben olursam sana ihanet eden?"

"Kıyamam."

Boş bulundum. "Ne?"

"Sana kıyamam."

"Bana... kıyamazsın?" dedim kalbim yere devrilecek gibi olurken. Sağ kolum yaralıydı ama sol kolum, sanki kalbimin hızına yetişemiyormuş gibi karıncalandı. Kendimi taşıyamaz gibi hissettim.

Ecevit'in gözleri iki gözüm arasında gezindi. Şafak göğsüme doldu.

İnsanlar vardır. Şafak vakti doğar, akşam ezanında ölürler. İnsanlar vardır. İlk bakışmada şafağı söktürür, sonraki bakışmada geceyi yenerler.

Ben varım, şafak vakti kaybettiğime inanırım. Bir geceye yenilir, ışığımı feda ederim.

Ecevit var. Şafak vakti ışığını kaybeder, gecenin içinde ışığına kavuşur. Ve o tek ışığına kaza kurşunu bile gelmesini sağlamaz. Işığın hatasıysa bile kıyamaz.

Göğsümde taşıdığımın aşk kadar basit olmadığına inanıyordum. Göğsümde taşıdığımın sevdadan da ağır olduğuna inanıyordum. Ecevit benim taşıyabileceğimden daha ağır bir yük uzatmıştı üstüme ama bana sorsalar yorulur musun diye... *hayır.* Ecevit'in bana uzatacağı hiçbir yük beni yormaz.

O an öyleydi işte. Bir yük uzattı bana, ben de seve seve onun altında olduğu yükün altına girdim.

"Konu sen olduğunda her şey bir tuhaf oluyor. Öğrendiklerimi bilmiyorum, bildiklerimi unutuyorum. Bir kapı gibiydin, Işık. İçeri girdim, çıkışı bilmiyorum. Çıkmak mı istiyorsun dersen... kapıyı üstüme kilitlesen bile kapı koluna uzanmam. Öyle bil." Gözlerini benden alamayarak yaklaştı. "Sana kıyamam, sensin diye."

"Ecevit," dedim altına girdiğim yüke razı olsam bile, yük diye gözlerimi dolduran hisse. Ben... ona asla ihanet etmezdim. İçten içe onun da bana ihanet etmeyeceğine çok kuvvetli bir şekilde inanıyordum. Sözleri ise bu inancımı doğruluyordu.

"Ya sen?" diye sordu bakışlarını iki gözüm arasında hızla gezdirerek. "Ben olursam sana ihanet eden?" Nefesim kesildi sandım ama dik durmaya çalıştım. "Ne yaparsın?"

"Kıyamam," dedim hiç düşünmeden. "Kimseye kıyamam ama en çok sana kıyamam."

Ona uzandım, kollarımı beline sardım ve göğsüne saklandım. Gözlerimden akan yaş değil, ona olan sevgimin dışavurumuydu. Beni hiçbir şeye

pişman etmeyişiydi. Kendinden vazgeçmeden ben olduğum için kendini değiştirmesiydi.

Kolunu, enseme usulca sararken yükselen sıcak nefesi tenime dokundu. Başımı okşar gibi hafifçe öptü. Beni susturmadan, durdurmadan, sanki o tek dokunuşa bütün günün yorgunluğunu bırakıyormuş gibi bir öpücüktü.

"Şimdi..." diye mırıldandı. Sesi göğsünün derinliklerinde sıkışan gölgesinden mi bilmem, yoğundu. "Zihnini boşaltmak için koşmazsan boşuna vakit geçirmiş olacaksın. Parla'yı unutmak istiyorsan... koş."

Kıkırdayarak burnumu çektim. "Zihnimizi boşaltmak için koşalım." Ondan uzaklaştım ve etrafa bakınıp yaşlarımı koluma sildim. Ona sokulmuş olmanın verdiği güvenden uzaklaşmak kursağıma dokundu. Gece ve Güneş'in bizi beklediğini görünce gülümsedim. İçimde çocukça bir kıpırdanma belirdi. "Parka ilk varan kazanır," diye bağırdığım gibi fırladım.

Gece ve Güneş coşkuyla havlayarak peşime takıldılar. Attığım her adımda kuyruğu heyecanla sallanan köpeklerimin sesini duyuyor, içimdeki neşeyi onların enerjisiyle çoğaltıyordum.

"Mızıkçı Atabey Prensesi!" diye bağırdı arkamdan.

"Çok konuşma da koş, Demirhan Ağası!"

"Demirhan Ağası, he?"

Sesi yaklaştıkça omurgamdan yukarı ince bir heyecan tırmandı. Parkın girişine birkaç metre kalmıştı ki bir anda kolumdan yakalandım. "Hayır!" diyerek kahkaha attım. "Hayır, bu hile!" desem de Ecevit çoktan beni omzuna atmıştı. Baş aşağı omzundan sarkarken nefesim kesile kesile güldüm.

Beni böyle kolayca taşıyabilmesindeki rahatlığı, güven ve huzur veriyordu. Kıkırdamalarımı susturamadım. Benimle çocuk gibi eğlenmesi, çocuk gibi eğlendiriyordu işte beni de!

"Diyorsun ki ikimiz de kazanalım öyle mi, Demirhan Ağası?" diye çığlık attım. Köpeklerimiz etrafımızda çemberler çiziyor, üzerlerindeki siyah ve turuncu kıyafetlerle adeta küçük birer gölge ve güneş parçası gibi parlıyorlardı.

İçimde öyle bir şükür vardı ki kelimelere oturtmaya çalışsam ortalık darmadağın olurdu. Bir zamanlar sadece hayal ettiğim bir sahnenin içindeydim. Küçüklük hayalim olan iki köpeğim yanımda, sevdiğim ve sevildiğim adam yanımda... Kalbim göğsüme sığmıyordu.

"Ben göstereceğim sana Demirhan Ağasını!" diye homurdandı ve sonra ansızın elini kaldırıp kalçama şaplak indirdi.

Şok oldum. O benim... o... ne yapmıştı o!

Yanaklarıma hücum eden ısıyla ellerimi yüzüme kapattım. "Ecevit," diye soludum. Utançtan toprağa gömülsem beni çıkarmalarını istemezdim.

Parmaklarım arasından etrafa baktım. Baharın gelişiyle yürüyüş yapan insanlar, bisiklete binen çocuklar, oturan yaşlılar... Park doluydu. Bütün parkın bize baktığını hisseder gibi olunca huzursuzca çırpındım. Her şeyi geçtim, çocuklar vardı bir kere!

"Ne yapıyorsun sen? İnsanlar var. Çok utandım!"

"Bana ne?" dedi kayıtsız bir ciddiyetle.

Sanki biri avucuna ateş doldurmuş da yanaklarıma basmıştı. Cayır cayır yanıyordum. "Sen elini öyle..." diye mırıldanarak ellerimi yanaklarımdan çektim. "Sen... Sana inanmıyorum!" Huysuzca çırpınarak inmeye çalıştığımda bırakmadı hatta daha sıkı tuttu. "Bırak beni!"

"Asla."

"Sapık goril!" dedim çaresizce. "Bırak beni! Çok utanıyorum. Gerçekten..." Bizi umursamadan etraflarında dönen köpeklerimizi gördüm. Hiçbir şeyden haberleri yoktu yavrucakların. "Bırak!"

"Olmaz."

"Ya neden?"

"Sana ne?" Ecevit beni birden omzundan indirdi ama kucağından bırakmadı. Kollarını bacaklarımın altından geçirip yüzüme bakındığında yüzümü ellerimle kapattım. "Camgüzeli," dediğinde bile ona bakmadım. "Kızardın mı sen?"

"Senin yüzünden," dedim kısık bir sesle, ellerimin arasından. "Sen bir öküzsün. Sana inanmıyorum. İnsanlar var..."

"İnsanlar hiçbir şeyin farkında değil," diyerek hafifçe başını eğdi. "Utancının sebebi insanlar mı, kıçında elimin hissini özlediğinden mi?"

"Hiih!" diye bağırarak ellerimi yüzümden çektim ve birden onun omuzlarına yumruklar atıp çırpınmaya başladım. "Bırak beni hemen! Seni pislik! İğrenç! Neler diyorsun?" Etrafa bakındım hızla. Ya biri duyduysa? Rezil olmuştuk! "Kaba ağızlı! Korkunçsun! Bırak!"

Beni bir anda yere bıraktığında dengemi zar zor sağlayarak ayaklarımın üstünde durdum. O sırada Ecevit dik durmam için elini koluma koydu ama eline tokat atarak uzaklaştırdım. "Bırak! Allah seni kahretmesin! Bırak, dokunma bana! Biri duyduysa rezil olduk! Rezil!"

Saçlarımı hınçla yüzümden çekerek, öfkeyle dudaklarımı büzdüm ve utana sıkıla etrafa bakındım. Birkaç yaşlı teyze ve amca dışında kimse bize bakmıyordu.

Ecevit ellerini ceplerine sokarak yüzüme bakmaya başladı. "Duyan olursa duysun. Karımla nasıl konuşacağımı millete mi açıklayacağım?"

"Ne?" dedim ateşler çıkan gözlerimle ona dönerek. "Ne diyorsun sen!"

"Karıma diyorum..." Sözleri beni rahatlatacakmış gibi bir adım atıp üstüme geldi. "Sahip diyorum..." Tam önümde durdu. "Çıkıyorum diyorum..." Kafasını yüzüme doğru eğdi. "Ne varmış bunda? Hanım benim, laf benim, istediğimi derim."

"Sen..." Ne diyeceğimi bilemedim. Gözlerimi kırpıştırdım. "Sen uslanmazsın!"

"Şuraların..." diyerek parmağını uzattı ve yanağımda tüy gibi gezdirdi. İçim karıncalandı, heyecanlandım ve kahretsin, onu özlediğimi fark ettim! Parmağının ucu bile beni ne hallere getiriyordu! Yutkunarak yüzüne kocaman gözlerle baktım. "Yanmışlar."

"Elbette yanar!" dedim ondan uzaklaşmasam da öfkeyle bakarak. "Sen insan içinde-"

"Ben insan içinde karımı omzumda taşımışım, karıma dokunmuşum, iki kelam etmişim... Var mı utanacak bir şey?"

"Var! Terbiyesizce konuşman!" dedim titreyerek.

Ecevit derin bir nefes aldı ve bana doğru eğildi. Bakışları yumuşamıştı. O az önceki alaycı halin yerini daha dikkatli, daha sahiplenen bir ifade almıştı.

Yüzünü bana doğru eğip gözlerini yumdu. Burnunu benimkine sürttü. Bunu daha önce de yapmıştı fakat bu an, öyle beklenmedik ve hassas, karakterine öyle ters bir hareketti ki kalbimde bir şefkat uyandırdı. Beni içimden rahatlatan sıcak bir kucaklaşma gibiydi. Samimiydi, içtendi ve bize özeldi.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde yavaşça gözlerini araladı. Bakışlarımız buluşunca ikimiz de derince yutkunduk. Özlem, ağır bir şekilde aramızda gezindi.

Ecevit, Fransa'dan geldiğimizden beri bana dokunmuyordu. Pekâlâ, çok uyuyordum, bu asıl sebep olabilirdi ama onun dışında da özellikle dikkat ediyordu. Hiç onluk bir hareket gibi gelmese de Fransa'dan beri kasık ağrısı çektiğim düşünülürse bunu göz önünde bulunduruyor olmalıydı.

Bense özlemiştim. Ecevit'i özlemiştim. Gerçekten... bana dokunduğu anlar çok azdı. Küçük temaslar vardı, yanımdan geçerken kokumu içine çektiğini fark ediyordum, hatta bazı geceler uyurken parmaklarının hissiyle arada uyanır gibi oluyordum ve o sesi duyuyordum.

Uyu, Gün Işığım.

Çok fazla çalıştığının farkındaydım. Ne hakkında çalıştığını bilmiyordum ama sürekli olarak dışardaydı. Bu sefer benden kaçmadığına emindim. Gerçekten işleri vardı ve bu anlaşılırdı. Bunu kafaya takmıyordum. Sonuç olarak bir yıl gibi kısa bir zamanımız da yoktu. Tüm zamanlar bizimdi.

"Yine mızmızlandın." Sesi o kadar derin ve yürekten geldi ki dudaklarımı ıslatmak zorunda kaldım. "İşin gerçeği şu..." Yüzü bir nefes ötemdeydi.

Aradaki mesafeyi kapatmak ve dudaklarını tatmak istememe sebep oluyordu. "Utanman hoşuma gidiyor."

Güneş birden üstüne atladı. Hırlayarak Ecevit'e bağırdı ve paçasını dişleriyle çekiştirdi. Sonunda biri halimi anlamıştı! Minik köpeğim beni bu andan kurtarmaya çalışıyordu.

"Beni kızdırmayı seviyorsun," dedim dudaklarım titrerken. "Değil mi?"

Ecevit gözlerini kıstı. "Seviyorum," dedi hiç tereddüt etmeden. Bu kelimeyi bana başka şekilde, başka bir halde kullandığını düşündüm. Heyecandan kafayı yiyeceğim sandım. Duymayı ne kadar çok istediğim gerçeğiyle yüzleştim. "Kızınca yanakların canlanıyor. Daha çok bakıyorsun gözlerime. Daha çok duyuyorum sesini." Kalbim göğsümde sertçe çarptı. "Daha çok işliyorsun... içime."

Kafamı hemen eğdim ve dudaklarımın arasından titrek bir şekilde ofladım. Sonra ben nasıl... tutabilirdim ki kalbimi elimde? Dursun diye, sussun diye, ona bu kadar çıldırmasın diye... Hislerini saklamayan bir adamdan nasıl saklayabilirdim ki aciz kalbimi?

"Ben seni-" Cümleyi tamamlayamadım, boğazıma bir şey oturdu. "Ben seni gerçekten-"

Anlayamıyorum.

Ecevit çeneme parmaklarını dokundurdu. Yine yüzümü kendine çevirecekti, biliyordum. O dokunmadan, kendi isteğimle yüzüne baktım. "Biliyorum," dedi nefes alır gibi. "Sokağın tavanı kadar, Gün Işığı. Değil mi?"

Bir şey diyemeden Gece birden benim montumun kolunu dişleriyle çekiştirdi. "Gece!" desem de çoktan beni kendisiyle birlikte yürütmeye başladı. Büyük ve inatçıydı. Beni sürüklerken komik bir şekilde onunla birlikte çekiliyordum. Ecevit'e dönüp baktığımda elleri cebinde, içimi yakan acı kahveleriyle beni izlediğini gördüm. Sanki oyun oynamak için köpeğinin çekiştirdiği sahibi değil, hayatının merkezindeki insanı seyrediyordu.

Hayatının merkezindeki insanı...

Ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki Güneş havlayarak yanımda zıpladı, dikkatimi tamamen ele geçirdiler. "Oyun mu istiyorsunuz siz bakayım?" dedim gülerek.

Havlayarak dillerini çıkarmalarıyla cebimdeki minik topu çıkardım. İkisi de beni rahat bırakınca topu ileri attım. Havlayarak topun peşine koştuklarında Ecevit'e döndüm. Beni izliyordu. Beni okur gibi, bana anlatır gibi, beni sahiplenir gibi...

Gülümsedim, öyle içimden geldi ona gülümsemek. Ona gülümsemek, onu aydınlatmak, onunla aydınlanmak geliyordu hep içimden zaten, yine

geldi. Ben gülümseyince Ecevit işaret ve ortaparmağını alnına götürüp bana selam verir gibi hareket yaptı.

Kıkırdayarak biricik yavrularımın peşinden koşmaya başladım. Güneş, topu bana geri getirdiğinde Gece de onunla geldi. Üçümüz parkın içinde koşturmaya başladık. Uzun bir oyun ve koşu maratonundan sonra nihayet Ecevit'e dönebildim. Telefonla konuşuyordu ve sırtı bana dönüktü. Ona arkadan yavaş yavaş yaklaştım.

"Hallederim. Sorun yok. Ne olacağını yarın öğreneceğim," diyordu ki birden sırtına atladım. Omzuna asılıp ayaklarımı yerden kesince Ecevit dimdik durmaya devam etti. Ona hiç mi ağırlık yapmıyordum yahu! "O işle sonra ilgileneceğim. Şu an daha önemli meselelerim var."

Çocuk gibi hissettim. Omuzlarına biraz daha sarılıp sallanarak kıkırdamaya başladım.

Küçükken babam ne zaman sırtı dönük telefonla konuşsa, fırsat bulduğum an omzuna atlar, minik kollarımla sımsıkı sarılır ve sallanırdım. Babam da ben sallanırken kahkahalarımı dinlerdi. Beni daha da güldürmek için iki yana sallayıp, konuşmasına ara vermeden bir yandan, "Düştün, düşeceksin ha!" diye takılırdı.

Sonra ben öne eğilirdim, babam bacaklarımın arasından ellerimi tutar bana ters takla attırırdı. O an yaşadığım iki saniyelik heyecan çocuksu, tiz kahkahalarımla evimizde çınlardı. Babam *kedi gibi takla atıyorsun* dediğinden bu hareket kedi taklası olarak kalmıştı aramızda. Utanmasam, bu yaşımda bile babamdan kedi taklası attırmasını isterdim.

Babamın benimle ilgilendiği her an çok özeldi. Babasını tüm kalbiyle seven minik Işıl, o günden bu yana hiç büyümemişti. Babam değişmişti ama ben değişmemiştim. Hiç söylemesem de minik Işıl'ın hâlâ o taklayı attırması için sallanacağı bir sırt aradığını biliyordum.

Ecevit'in sırtından sallanan o kız da tüm kalbiyle sevdiği adama bunu yaparken çekinmedi işte. Çünkü hâlâ babasının sırtından sallanıp kedi taklası için can atan minik Işıl'dım içten içe.

Bu yönümü herkese gösteremezdim. Belki uzun yıllar hiç kimseye gösteremedim. Büyümek zorunda kaldım, gülerken bile az gülmem için uyarılarak büyüdüm. Şimdi ise Ecevit'e garip gelmeyeceğini, beni yadırgamayacağını biliyordum. Babasına güven duyan minik Işıl, şimdi bu geniş omuzlu adama da aynı hisleri besliyordu.

Telefonu kapattıktan sonra başını yavaşça omzuna doğru çevirdi. "Hayırdır, beni mi düşüreceksin, Gün Işığı?"

"Hayır, nasıl düşüreyim ki?" Ellerimi omzundan çekip ayaklarımın üzerine indiğimde bana döndü, bakışlarımız buluştu. Bakışlarında, sanki sırtında ne kadar durursam durayım inmemi istemeyeceği bir ifade vardı ve hatta inmemden rahatsız gibi görünen bir ifade... Topuklarım üzerinde ileri gidip geldim. "Kiminle konuşuyordun?"

"Alparslan Komutan."

"Ne diyor?"

"Senin anlayacağın şeyler değil," diyerek yüzümde bakışlarını gezdirdi. Sonra başını hafifçe yana eğdi. "Oynadın mı itlerle?"

"Onlara it demesene," diyerek birden uzandım ve dudaklarının üstüne elimi kapattım. Gece ile Güneş yanımızda durmuş, masum gözleriyle bize bakıyorlardı. "Alınacaklar."

Tekrar ona döndüğümde bakışlarının derinleştiğini, büyüdüğünü, içime doğru usul usul aktığını fark ettim. Elimi hemen geri çektim. Nefesim hızlanınca istemsizce başparmağımla avuç içimi okşadım. Dudaklarının dokunduğu her santim değerliydi, dudaklarının hissini avucumda besledim.

"Şey... kusura bakma," diye fısıldadım. Sesim hafifçe titredi. İçimdeki çocuk, yetişkin halime girip dudaklarımı sarsıyordu adeta.

Okşadığım elime bakmayı kesip bakışlarını bana çevirdi ve göğsünü yükseltecek kadar büyük bir nefes çekti içine. Başını iki yana sallayarak köpeklerimizin tasmalarına kancaları taktı.

"Eve mi gidiyoruz?" diye fısıldadım.

"Yoruldun," dedi sadece. Kayışları bana uzattı ve ben tuttuğum gibi eğilerek beni kucağına aldı.

"Ecevit!" diye soludum.

"Ben taşırım. Sen itlerin arkamızdan gelmesini sağla."

"Beni kucaklamaya çok alıştın," dedim ama sesimdeki neşe duyulmayacak gibi değildi. "Ve sanırım ben de alıştım." Köpeklerimizi çekiştirdiğimde itiraz etmeden gelmeye başladılar.

Eve dönüşün değil, evi ev yapan adamın kollarının tadını çıkardım.

Masaya dirseklerimi koyup avuçlarıma çenemi yasladım ve onu izlerken hafifçe gülümsedim. Ecevit bugünkü yorgunluğumu anlayarak yemeği kendisinin yapacağını söylemişti. Dolabı açışı, mutfağın içinde yerini bilmediği malzemeleri ararkenki öfkesi, soğanları tezgâha koyuşu, biberleri doğrayışı... Her hareketinde bir kesinlik vardı. Biraz sert, biraz aceleci ama bir o kadar düzgündü.

"Görmüyorum sanıyorsan yanılıyorsun," dedi yüzünü çevirmeden. Sesi hem soğuk hem de tuhaf bir şekilde sıcacık geliyordu. Onun gibi soğuk bir adamın içimi ısıtmasına bazen şaşırıyordum.

"Neyi?" diye sordum tatlı bir tavırla. "Yemek yapan bir goril izlediğimi mi?"

Başını bana çevirdi, kaşının tekini kaldırdı. Ben de kaşlarımı kaldırıp ona baktım gülümseyerek. Bir şey demeden usulca işine geri döndüğünde kıkırdadım. Bana kızamıyordu bile!

"Ne yapıyorsun?"

"Yemek."

"Onu görebiliyorum. Ne yemeği?"

"Ne varsa."

Birden masadan uzaklaştım, tezgâha ilerleyip zıpladım ve oturdum. Ayaklarımı sallarken onu izlemeye devam ettim. Bu işi daha önce çok kez yaptığı belli oluyordu. Ocaktaki tavayı ileri geri hareket ettirdiğinde kolunun kasları gerildi, pazılarını daha net görünce gözlerimi kıstım.

"Yemek yapmayı biliyorsun," dedim yüzüne dikkatle bakarken. "Alışkanlık mı yoksa tek yaşadığından mı? Mesela dağda falan yemekler yapar mıydın kendine?"

"Bildiğim tek yemek bu," dediğinde dudaklarımı büzdüm.

"Yalan söyleme."

"Var birkaç tane daha," dedi göz devirerek. Tavayı sallamayı bırakıp ocağın altını biraz kıstı. Dolapları tekrar açıp kapatmaya başladı. Ağzının içinden, "Nerede şu pirinç?" diye huysuzca homurdandığını görünce tezgâhtan inmeden bacaklarımı araladım ve ayaklarımın altında kalan dolaptan pirinç kutusunu çıkarıp salladım. Ecevit bana döndüğünde öfkeyle nefes aldı. "Bu mutfakta niye bu kadar dolap var ki?" diyerek kutuyu elimden aldı.

"Ben küçükken bu evde yaşıyorduk," dedim omuz silkerek. "Erzaklar normalde karşıdaki dolapta olurdu ama eski düzeni burada tutmak istemedim. Sonuçta bu benim yeni hayatım ve düzenim olmalı, değil mi? Annemin tencereleri koyduğu dolaba erzakları, erzak koyduğu yerlere tencere koydum." Dudaklarımı ıslattım. "*Madem bir şeye zorlandım... kendi düzenimi kendim kurarım*, dedim."

Ecevit bana bakmayı kesmeden, ne diyeceğini bilemez gibi, "Burası senin evin," deyince kıkırdadım.

"Bizim evimiz." Kaşlarımı kaldırdım. "Televizyonda izlediği dizilerden hayaller kuran küçük kızın, hayallerindeki her şeyin gerçekleştiği evi."

İçeride uyuyan iki köpeğim, bitkilerle dolu odalarım, atölyem, tablolarım, vazolarım, masamın üstünde taze kurabiyeler... âşık bir koca ve onu izleyen ben.

Ecevit de ona anlattığım hayallerimi hatırlamış olacak ki öylece suratıma bakakaldı. Şapşalca bir dalma değildi. Hayallerimde bana bakan koca gibiydi işte. *Her güzellikten daha güzelmişim gibi bakan koca.*

"Çocukken..." dedi sonunda bakışlarını benden çekebildiğinde. "Annem çok yorgun olduğunda... kardeşlerime yemek yapabileyim diye... annemi izlerdim. Nasıl yemek yaptığını, nasıl... hareket ettiğini... Bir kere gördüğümü unutmam. O yüzden var bildiğim birkaç yemek."

Duraksaya duraksaya konuşuyordu. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gerilme vardı. Sanki bu konuları anlatmak, tavanın ortasına çıplak elini basmaktan daha zordu.

"Kaç yaşındaydın?" diye sordum kısa bir şekilde. Onu zorlasam kaçardı, zorlamasam da kaçardı. İkisinin ortasındaydım.

"Bilmiyorum." Omuzlarını önemsiz bir şeymiş gibi silkti. "İlk öğrendiğimde altı falandım."

Göğsümde ince bir sızı oluştu. Ben sustum ama yüreğimdeki sızı susmadı işte. Konuşmak istedim, dudaklarım birbirine yapışmış gibiydi.

"Neyse," dedi o da beni anlamış gibi.

"Ocak başında altı yaşında bir çocuk... ne yapabilir ki?"

"Soba başında," dedi ve bakışlarını bana çevirdi. "Boyum sobaya yetiyordu, ocağa değil." Pirinçleri iyice yıkamaya başladı. "Yemek yapmayı erken öğrendim. Kutay'la Bige doğduktan sonra daha çok şey biliyordum. On yaşındayken çoğu yemeği yapabiliyordum."

"Onlara bakıyordun kimse bakmazken bile. Küçücük yaşında bile bu sorumluluğu yüklenmek zorundaydın." Onu anlamaya, empati kurmaya çalıştım. Ben olsam yapamazdım sanırım. Öyle büyümemiştim ki. Annem yemek yaparken ona ettiğim yardımlar bile sandalyeyi ocak yanına çekip iki saniye yemeği karıştırmaktan ibaretti.

"Her abi bunu yapar."

Her abi annesi yorulmasın diye altı yaşında yemek yapmayı öğrenmezdi, on yaşında kardeşlerine yemek yapmazdı, hayatını kardeşlerine adamazdı, ilaç için yalvarmazdı, ekmek için dayak yemezdi, vücuduna yaralar almazdı. Bunu normal görüyordu. Kardeşlerine abilik değil, babalık yaptığını kabullenmiyordu. Ki o da babaya ihtiyacı olan küçük bir çocuktu, bunu yok sayıyordu.

"Sen kendini hiç tanımıyorsun," dedim dudaklarımı şişirerek.

"Tanıyorum."

"Asıl kendini tanımıyorsun."

"Birilerinin aslı bilmesine çok da gerek yok," dedi işini yapmayı sürdürürken.

"Gerek var."

"Gerek yok, Işık."

"Ama sen..."

"Konuyu kapat," diyerek birden bana dönünce sustum. Rahatsız olduğundan değil de benim sözlerime cevap bulamamasından susmamı istediğinin farkındaydım. Elimi dudaklarımın üstüne fermuar çeker gibi hareket ettirince işine geri döndü.

Anlatmak ister de anlatamaz... Alkan'ın sözleri kulağımda yankılandı. Ecevit konuşsa rahatlardı ama bir türlü konuşmuyordu.

"Baharatları koyar mıydın?" dedim onu yumuşatmak için gülümseyerek. "On yaşındayken yani? Mesela en çok kim tuz severdi? Sen mi?"

"Tuzu sevmem ama Kutay sever, onun için hep ayrı tabak hazırlarım," dedi ağzından kaçırarak. Geçmiş zamanda konuşmadı, geniş zamanda konuştu. O an onun içinde nasıl bir cehennemle yaşadığını gördüm.

Silememişti. Sabah koşuları da işe yaramıyordu. Ecevit bu yükle devam ediyordu.

Yaptığı işi bırakıp bir süre tezgâha baktı. Her şeyi hatırlamış olduğunu görebiliyordum. Gözlerini öfkeyle kapattı. "Söylediklerimi unuttun."

"Unutmadım."

"Işık," diyerek bana döndüğünde gülümsedim.

"Onu hâlâ içten içe seviyorsun," dedim anlayışla. "Neden kendine bu kadar acımasızsın? Neden ondan nefret ediyormuş gibi konuşuyorsun?"

"Ondan nefret ediyorum," dedi kaşlarını çatarak.

"Sana inanmıyorum, üzgünüm," diyerek ıslık çalmaya başladım ve etrafa bakındım. Konuştuğumuz konu ağır gelmesin diye konuyu dağıtmış gibi davrandım. "Onu merak ediyorsun, hatta bana kalırsa ondan haberdarsın."

"Hayır," dedi ama öyle bir hayır dedi ki emin oldum.

"Ne yaptığını biliyorsun, nerede olduğunu, ne halde olduğunu, nasıl olduğunu..." dedim ısrarla.

"Babam gibi kumarbaz olup ailemin canını tehlikeye atan yavşağı sileli uzun zaman oluyor, Gün Işığı," dediğinde bakışlarım yavaşça ona döndü.

Ne? Kutay bu konuda mı babasına çekmişti?

"Kutay... kumarbaz mı oldu?" dedim şokla duraksayarak. Göz devirdi ve sessiz kaldı. "Sen ciddisin! O yüzden para için sattığını söyledin! Yani

gerçekten... size aynı şeyleri mi yaşattı?" Elimi göğsüme koydum ve inanamaz gibi donakaldım. "Babanın yaşattıklarını..."

"Hayır," diye kestirip attı laflarımı. "Ben çocuk değildim, asla babanın yaşattığı şeyler yaşanmazdı."

"Onu bu yüzden kovdun..." Parçalar zihnimde birleşiyordu. Kutay babası gibi kumarbaz olmuştu, aileye borç getirmişti ve belki de birilerinin hayatını tehlikeye atmıştı. Ama kovulduğunda on yedi yaşında olan bir çocuğun kumarbazlığı ne olurdu ki? Ne kadar tehlikeli olabilirdi ki? "Ama küçükmüş, nasıl bir zararı olabilir?"

"Oldu işte," dedi yine kısa keserek. "Fazla zekiydi pezevenk. Peşine taktığı adamlar en tehlikeli piçlerdendi. Onu ne kadar koparmaya çalışsam da dönüp dolaşıyor, milleti dolandırıp kapıya dikiyordu. Bir gün Bige'nin canını tehlikeye attı, ben de siktir ettim."

Bige'nin canını mı tehlikeye atmıştı? Şok üstüne şok yaşıyordum.

"İnanmıyorum," dedim elimi ağzıma kapatarak. Kutay cidden ailesine bunu nasıl yapabilmişti ki? Ona en çok değer veren kişi Ecevit'ti belki de. Nasıl bu kadar nankör olabiliyordu? Bir de düğünümüzde çelenk gönderecek kadar utanmazdı!

Bige'nin konuşmayı bırakmadığı, Bedia teyzenin Kutay'ım diye bahsettiği, Aslan'ın amca diye benimsediği adamın nasıl iyi olduğunu ve bu insanların onu nasıl sevdiğini anlamaya çalışıyordum. Belki de Ecevit bir şeyleri yanlış anlamıştı ama Bige'nin canını tehlikeye attı diyordu! Anlamıyordum.

"İnandın artık," dedi önemsiz bir şeyden bahseder gibi fakat içten içe nasıl yandığını görebiliyordum. Ne kadar zorlandığının farkındaydım. "Ben silmeseydim o benim yapmaya çalıştığım her şeyi piç edecekti. O yüzden sildim işte."

"Nasıl tek başına taşıdın ki?"

"Taşıyorum," dedi işine devam ederek. Bakışları bir yerde dondu ve sonra gözlerini art arda kapatıp açarak dikkatini topladı. "Taşıdım, bitti. Artık taşımam gereken bir şey yok."

"Peki... seni aradı mı hiç?" diye sordum kısık bir sesle. "Af diledi mi? Konuşmak istedi mi?"

"Hayır."

Sesi taş gibiydi. Yaşadıklarına karşılık nasıl bu kadar kolay ilişkiyi koparmıştı Kutay? Abisinin yokluk içindeyken bile ona hazırladığı ayrı tabağı, onun sırtında kırmıştı.

Ecevit pirinçleri tavaya koyup kavururken onu izledim. Omuzları gergindi. Bu konuyu konuşurken eskiyi hatırladığını ve zorlandığını anlıyordum.

Sanki odağını kaybediyordu. Onun duvarlarına sağlam balyozlar indiriyordum, o da farkındaydı.

"Para istedi mi?" dedim birden. Öyle... içimden geldi. Merak ettim. Çünkü karşımdaki adam koca bir kayaydı, içinde ne olduğunu onu kırmadan anlayamazdınız ve bir kayayı kırmak ne kadar zorsa Ecevit'ten laf almak da o kadar zordu.

Bakışlarını bana çevirdiğinde yüzündeki ifadeden anlamıştım bile. "İstedi," dedim nefesimle birlikte çıkan sesimle. "Verdin. Senden af dilemedi ama para istedi." Elim sımsıkı tezgâhı kavradı. "Babam gibi kumarbaz olup ailemin canını tehlikeye atan şey dedin..."

"Dedim." Gözleri benimkine kenetlendi. "Çünkü öyle."

"Ama neden? Ona neden para verdin?"

O an, yüzündeki her kas bir saniyeliğine gevşedi. Savaşın ortasında ne kadar yıpranmış olduğunu gördüm. Sadece bir an kendini koyuverip kollarıma sığınmasını istedim ama hemen toparlandı.

"Köpek gibi milleti dolandırmasın, başımızı belaya sokmasın diye," dedi dişleri arasından. "Evsiz, ailesiz insanları dolandırıp paralarını almasın diye..." Çenesi gerildi ve tüm laflarından sonra asıl sebebini en son söylediğini hissettim. "Aç, açıkta kalmasın diye."

Çünkü en iyi o biliyordu açıkta kalmayı.

"Kimseye söylemedin mi?" diye fısıldadım.

"Söylemeye gerek yoktu," dedi sert bir sesle. "O kararını vermişti. Ben de son kez benden istediğini yaptım, parasını verdim siktir olup gitmesi için. Benim verdiğim parayı da üçe beşe katlayıp milleti dolandırmaya devam etti zaten. Paraya para demedi, milleti peşine takıp takıp kaçtı. Sonra bir de utanmadan benim ona verdiğim parayı gönderip *borçtu, ödedim say* dedi yavşak. Öldürmediğime dua etsin." Öfkeyle başını iki yana yatırdı. "Kardeş değil, yedi başlı yılan amına koyduğumun çocuğu."

"Hiçbir şey senin suçun değil, Ecevit," dedim tezgâhtan inip ona ilerlerken. "Sen ne kadar inkâr etsen de onu hâlâ koruyorsun, düşünüyorsun." Ellerimi çenesine uzatıp kendime çevirdim. Yaşanmışlık dolu bakışlarını bana çevirdi. "Sen hâlâ kardeşine ayrı tabak hazırlayan Ecevit'sin. Onun haberini alan, onu düşünen, onun için çabalayan Ecevit'sin." Başını iki yana salladı. "Sadece o yolunu çoktan seçmiş."

"Öyle," dedi bakışlarını benden kaçırıp ısrarla bakmazken.

Dudaklarımı büzdüm. Ben küçükken kuzenlerimle kavga edince, küsünce, ihanete uğradım deyince... "Oğuz abim hep derdi ki..." diye fısıldadım.

Ecevit dalgın bir şekilde, neredeyse ezbere konuştu. "Kimse seni yarı yolda bırakmaz..." dedi ve tam kelimenin ortasında, tıpkı Oğuz abimin yaptığı gibi iç çekti. "Herkes kendi yolunu çoktan seçmiştir."

Dondum.

Kelimenin tam anlamıyla her bir kasım, kanım, damarım dondu. Kulaklarımın ucuna kadar ürperdim. Mutfaktaki tüm sesler bir anda darbuka misali zihnimin içinde çalar gibi oldu. Ellerim Ecevit'in çenesindeki yerini unuttu. Zemin ayaklarımın altından kaygan bir toprak gibi çekiliyor sandım. Gözlerim onun zihnine ulaşmak istercesine bir inatla Ecevit'in yüzüne kilitlendi.

Bu cümleyi, bu nefes alışı, bu tonlamayı... abimden ve benden başka kimse bilmezdi.

O cümleyi tekrar duymak değil, abimin soluk alışına kadar aynı şekilde Ecevit'ten duymak yıktı birden beni.

Elim usulca onun çenesinden indiğinde Ecevit'in dudakları aralandı ve gözlerimin tam içine baktı. Kaçamayacağı bir hakikatle çarpışıyormuş gibi bakışında iki şey gördüm. Yıllardır gizlediği bir sır ile artık taşımak istemediği bir yük.

"Ne?" Gülmeye çalıştım ama gülüşüm göğsümdeki boşluğa çarpıp paramparça oldu. "Sen... bunu nereden..."

Ecevit bakışlarını kaçırmak istedi ama kaçacak yer bulamamış gibi elini tezgâha yasladı. Parmaklarını sıktığını hissetmedim, duydum. O kadar sert ve çaresizdi. "Birinden duydum."

Yüreğim biraz daha hızla, daha net bir korkuyla çarptı. Ecevit kaçıyordu. Benden ilk kez kaçıyordu.

"Kimden?" dedim dudaklarımı birkaç kez açıp kapatmayı bıraktıktan sonra. "Bir yerden mi duydu acaba abim de? Kitaptan mesela? Acaba kitapta mı gördün sen? Okur muydun kitap? Radyodan dinlersin ya şiirler. Öyle b-belki. Ondan yani... şey... Nereden duydun ki bu şekilde söylemeyi yani? Hadi cümleyi duydun nasıl aynı onun gibi..." Gözlerim deli gibi yüzünde gezindi. "Ecevit..."

Tavadan bir cızırtı sesi gelince Ecevit hızla ocağa döndü ve pirinçleri karıştırdı. Ocaktaki çaydanlıkta kaynayan suyu tavaya döktüğünde bir adım geri gittim.

"Işık..." dedi bana dönerken.

"Ecevit," diyerek bir adım daha geri gittim. "Sana geçen hafta, uyumadan önce bir soru sormuştum."

Oğuz abimi tanıyor muydun?

Elini tezgâha yaslayıp yüzüme bakarken derin bir nefes aldı. "Ben de cevabını vermiştim."

"Cevap neydi, Ecevit?" diye fısıldadım. Bir şeyler hatırlıyor gibiydim ama ses net değildi. Bana cevap vermişti, sesini hatırlıyordum.

"Abini tanırdım," dedi sadece. "Atabeylerin çoğunu tanırım, Işık. Seni de tanıyordum." Gözlerimin içine baka baka konuştu. "Aileniz büyük bir aile. Tanınmama ihtimaliniz yok."

"Ama söyleme şekline kadar aynı yaptın," dedim burnumun ucu sızlarken. "Aynı... sanki onunla çok uzun zamandır tanışıyormuşsun, abimle dertleşirken sana bunu söylemiş gibi... Çünkü o dertleşirken öyle yapar. Senin yaptığın gibi. Cümlenin ortasında nefes alır, o cümleyi söyler. Sen..."

"Bir kere gördüğümü de bir kere duyduğumu da unutmam," dedi tok bir sesle. "Bu kadar." Altdudağını ağzının içine yuvarladı. "Bu kadar, Gün Işığım."

Dudaklarımı birbirine bastırıp ağlamamaya çalıştım. Oğuz abimi çok özlemiştim. Kokusunu, sözünü, nefesini, bakışını, sarılışını... ona sarılmayı, dertleşmeyi, onun sözlerini dinlemeyi, *onu* çok özlemiştim.

"Ben sanırım..." dedim burnumu çekerek. Gülümsedim ama çok zorlanıyordum. Gözlerim dolmuştu, içim sızlıyordu ve abime dair en ufak bir şeyi duyunca bile mahvoluyordum. Elimi kolyeme götürüp avucumda sıktım. Omuzlarımı kaldırdım ve dayanamadım. "Sanırım abimi çok özledim."

"Işık..." diye fısıldadı sonunda. Sesi alışık olmadığım kadar tuhaftı. Ecevit konu ben olduğumda benden kaçmazdı normalde ama o an kaçıyordu. Gözleri, elleri, bedeni kaçacak yer arıyor gibiydi. Yine de kaçamıyordu, ben oradaydım çünkü.

Başımı kaldırdım. "Ben..." dedim bir nefeslik boşlukla. "Gerçekten, neden böyle oldum, bilmiyorum. Abimi böyle bir anda duymak... sesini... nefesini..." Kelimeler boğazımda düğüm düğüm oldu. Bir an sustum, yaşlar yanaklarıma değmesin diye gözlerimi kırptım. "Çok canımı acıttı."

Ecevit bakışlarını kaçırdığı yerden bana çevirdi. Yüzünde sertliğin, inatçılığın, ketumluğun altına gizlenmiş bir sarsıntı vardı. "Ağlama," dedi ama bu bir emir değildi. Rica da değildi. Daha çok *dayanamam* der gibiydi. "Işık, ağlama."

"Ağlamıyorum," dedim burnumu çekerek. Gözlerim yanıyordu, ağlamamak için savaşıyordum. "Sadece bir saniye yetti. Bir cümlen, bir nefesin... Ne bileyim..."

Ecevit daha fazla dayanamadı sanki. Tezgâha yasladığı elini gevşetti, kendini toplamak ister gibi bir nefes aldı ve bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. "Ben hatırla diye değil-"

"Hıhı," dedim gülümseyerek. Onun suçu yoktu. Abimi, ailemi ve beni tanıyordu zaten. Yani... bu cümleyi de illa bir kez abimden duymuş olabilirdi. "Ben bir yüzümü yıkayıp gelsem olur mu?"

"Işık..."

"Hatta banyoya girmeliyim. Biraz daha iyi toparlarım. Sonra hemen gelip masayı kurarız, olur mu?"

Derin bir nefes aldı. Yüzündeki ifadeye baktıkça yerle bir oluyordum. Gözlerimi yüzünden kaçırdım. Keşke bir şeyleri gören biri olmasaydım çünkü o an Ecevit'in yüzünde saf bir empati ifadesi vardı. Bu acıyı yaşamış birinin ifadesi gibiydi.

Sonuçta o da kardeşini kaybetmişti, değil mi? Teorik olarak olmasa da kaybetmişti. Ya da belki de... o da benimle aynı kişiyi kaybetmişti. Abimi...

Kafamı toplamalıydım! Bir şeyleri yanlış anlıyordum belli ki. Ecevit abimi tanıyordu ama uzaktan. O kadar. *O kadar!*

"Olur," dediğinde gülümseyerek arkamı döndüm. Yaşlar yanaklarıma dökülürken derin bir nefes aldım ve koşarak yatak odasına girdim. Kendimi banyoya attığım gibi yere çöküp bacaklarıma sarılırken bakışlarım ileriye takıldı. Geçmiş sanki gözlerimin ucunda oynayan sahneymiş gibi bakışlarım fayanslarda donakaldı.

Lisede olmalıydım o zamanlarda. Okuldan gelmiştim. Sinirliydim, hem de öyle böyle değil. Sinirli olduğum nadir anlardan biriydi. Elimden gelse cam kapıyı kırardım, öyle sinirliydim. Çünkü arkadaş olduğumu sandığım, masalarımız yan yana olan kişi bana arkadaşı olmadığımı, sadece dedemin çiftliğine gidip orada fotoğraf çekilmek istediğini söylemişti.

Ona arkadaş olduğumuzu sandığımı söyleyince de peşimde sürekli takım elbiseli adamların olduğunu ve benimle arkadaşlık eden insanın deli olması gerektiğini çünkü benim zaten başlı başına bir deliliğin içinde olduğumu resmen yüzüme vurmuştu.

Arkadaş... Ne komik kelimeydi!

Çantamı omzumdan çıkarıp yere fırlatmak istemiştim ama elimden bırakamamıştım. Sinirli bir şekilde ayaklarımı yere vura vura merdivenleri çıkarken bir ıslık sesi duyunca hemen arkama dönmüştüm.

Oğuz abim, omzunu duvara yaslamış, beni izliyordu. Açık kahverengi saçları, parlak ela gözleri, pürüzsüz cildi ve haylaz suratıyla onu görünce bile sinirim

söner gibi olmuştu. Abim çok sempatik ve yakışıklıydı. İnsanın içini rahatlatan bir yüzü vardı.

"Ne oldu minik şimşek? Ese gürleye geldin, belli canın sıkkın."

"Sorma," demiştim hışımla. "Gerçekten, sorma abi! İnsan sandığım birine güvendim, bir utanmadığım kaldı."

"Demek biri minik şimşeğimin kalbini kırdı," diyerek dudaklarını büzmüştü. "Kimmiş o hadsiz?"

"Kalbimi kırmadı," diye çıkışmıştım. "Sadece... bana deli iması yaptı. Sanki bana biri yaklaşırsa başına bir iş gelecekmiş gibi saçma şeyler söyledi. Bir de benimle konuşma sebebi de dedemin çiftliğine gelmekmiş! Kendimi çok kötü hissettim. Ben sadece arkadaş olmak istemiştim. Benim hiç arkadaşım olmayacak mı ya!"

Oğuz abim hafifçe gülmüş ve çantamı omzuna asmıştı. Kolunu omzuma atıp odama yürütürken, "Ben yetmiyor muyum sana? Ayıp, Işıl Atabey, ayıp. Beni saymıyor musunuz?" diyerek takılmıştı.

Onun parlak gözlerine bakarken gülümsediğimi hatırlıyordum. "Sen benim abimsin. Abi dediğinden arkadaş olmaz ki..."

"Kalbim iki katı kırıldı ama neyse," diye gülmüştü abim. "Arkadaş edinmeye çalışıyorsun ama bence önemli olan kuru kalabalık değil, hakiki dost."

"Önce arkadaş edinmeliyim ki onu dost yapabileyim abi."

"Dost olduğunu zaten arkadaş olarak tanışmadığında anlayacaksın. Kendine hakiki dost bul, arkana yaslan. Seninle gülsün, seninle ağlasın, seninle olsun hatta gerekirse seninle ölsün."

Kıkırdamıştım. "Öyle bir konuştun ki sanki senin hakiki dostun var abi!"

"Vardır belki. Ne biliyorsun?"

"Var mı cidden?"

"Var," demişti. "Biri var. Sen de bul."

Ama abimin cenazesine katılan bizden başka kimse yoktu. *Hiç kimse.*

O sahne, bugün bile içimi lime lime eden bir yara gibi duruyordu zihnimde. Oğuz abimin söylediği biri kimdi? Varsa, neredeydi? Neden cenazesine gelmemişti? Yoksa ben mi bilmiyordum? Yoksa o dost dediği kişi hiç var olmamış mıydı?

Boğazım düğümlendi. Yüzümü sertçe sıvazlarken başımı iki yana salladım ve derin bir nefes aldım. Sol elim yine usulca boynumdaki kolyeyi sardı. Detaylara fazla takılıyordum. Ben sadece en yakın arkadaşımı özlüyordum çünkü ondan sonra tanıştığım hiç kimse bana arkadaş gibi hissettirmemişti.

Abi... yanlış biliyormuşum. Abiden arkadaş olurmuş. Sen benim en yakın arkadaşımdın ve ben bugün çok yalnızım. Seni çok özledim. Abi, seni her şeyden çok özledim.

Banyodan çıktığımda, Ecevit'e masayı kurmasında yardım ettiğimde, yemek yediğimizde, masayı topladığımızda, köpeklerimizle vakit geçirdiğimde her şeyi unutup gülümsemeye ve neşeli olmaya çalıştım.

İçimde bir yerlerde bir şeyler hissediyordum.

Hissediyorum ama... bilmek istemediğim şeyler var hayatta. Hissettiğim ama söylenmesin diye dua ettiklerim.

Çiftliğin önüne park edilen arabadan inerken dikkatli davrandım. Ecevit'in bu ağır ve büyük arabasından her indiğimde uçaktan iniyormuşum gibi hissediyordum.

Üstümde klasik bir belden oturan, altın düğmeli, siyah binici ceketi, ceketimin altında beyaz bluz, altımda açık bej rengi binici pantolonu, dizime kadar uzanan deri binici çizmeleri ve siyah eldivenler ile büyük güneş gözlüklerim vardı.

Ecevit arabanın etrafından dolanırken gözüm ister istemez ona kaydı. Fransa'da onun için seçtiğim yeleğin ona bu kadar yakışacağını bilseydim, seçerken o kadar uğraşmazdım. Siyah uzun kollu tişörtü, siyah kargo pantolonu, botlarının ağırlığı...

Tam soyismi gibiydi. Demir gibi! O kadar yakışıklı görünüyordu ki! Kalbim zaten zahmetsizce ona teslim oluyordu, bir de bu kadar iyi görünmesine gerek var mıydı?

Bakışlarımı ondan kaçırıp karşımdaki çiftliğe döndüm ve derin bir nefes aldım ya da... almaya çabaladım. Eski anılar, eski yüzler, bana ihanet eden ve hatta beni öldürmek isteyen kişiler belki, eski acılar, hepsi bu çiftliğin ardındaydı.

Ecevit yanımda durdu ve sol elimi tuttu ama bakışlarımı çiftlikten alamadım. Gri kesme taşlardan yapılı duvarları, yılları devirdiğini belli eden ahşap pencereleri, kaç kez tamir edildiğini saymadığım kahverengi çatısı, geniş verandası ile çocukluğumu anımsatıyordu.

Arka tarafta kaç dönümlük olduğunu bilmediğim, meyve ve sebze ekili bir tarla vardı. Küçükken silahlarla atışlar yaptığımız bir geniş alan, onun hemen yanında da atlara ayrılmış bir at ahırı ve koşabilecekleri geniş arazi.

Bu çiftliğin büyükbabama kendi ailesinden miras kaldığını biliyordum. Burayı çok severdi. Genelde şehirdeki evinde olduğundan buraya bir aile bakıyordu. Ayda bir kez büyükbabamın buraya geldiğini biliyordum.

Her yıl onun ve babaannemin doğum günlerini burada kutlardık. Son iki yıldır babaannemin doğum günlerine katılmazdım fakat bu geleneğin sürdüğünü biliyordum. Gelmediğim için memnundum çünkü hep aynı şeyler yaşanıyordu.

Gergin aile ortamı, her köşede fısıldaşan başka kişiler, yemek masasındayken samimiyetsiz gülümsemelerle iğneleyici konuşmalar ve kahkahalar, her şey mükemmelmiş gibi devam etmeler...

Daha öncesinde onların bu hallerini benimsediğimden mi yoksa garipsemediğimden mi bilmem, umursamazdım. Ne zaman ki Ecevit onlar için düşman etiketi yapıştırmıştı, işte o zamandan sonra ailemin her hareketi gözümün önüne geldikçe rahatsız edici olmaya başlamıştı.

"Nefes al," dedi elimi hafifçe sıkarak.

"Alıyorum," dedim ama alıyor gibi hissetmiyordum açıkçası. "Onlarla son karşılaşmamızda konuştuklarımız aklıma geliyor. Sonuçta aralarından biri potansiyel..."

"Katilin," diye tamamladı Ecevit lafımı. "Aralarından biri potansiyel katilin."

Bakışlarımı ona çevirdim ve göğsüme nefes doldurup ofladım. Bu gerçekle yüzleşmek zordu. Ne olursa olsun aile dediğim insanlara bu gözle bakmak beni parçalasa da gerçek açıktı. Aralarından biri kötülüğümü istemişti. Tüm kanıtlar bunu işaret ediyordu.

Ecevit, yürümeye başladığında adımlarına uydum. Çiftlikten girerken bize kapıyı açan korumaların arasından geçtim. Tam o sırada karşıdan gelen halamı gördüm. Onun da üzerinde kahverengi bir binici takımı vardı. Saçlarını tepeden atkuyruğu yapmıştı.

"Işılcığım!" diyerek bana yaklaştı. Bana yaklaşıp yanaklarımdan öper gibi yaptı. Tipik nezaketti, bunu hemen karşıladım. "Seni görmek ne güzel! Hoş geldiniz. Sona siz kalmıştınız."

"Merhaba hala," dedim kısık bir sesle. "Olabildiğince hızlı gelmeye çalıştık."

"Tabii," dedi ve gözucuyla Ecevit'e baktı. "Sen de hoş geldin." Ecevit başını eğip soğukkanlı bir selam verdikten sonra sıkılmış gibi etrafa baktı. Halam tekrar bana döndü. "Fransa nasıldı? Bir şeyler öğrendiniz mi?"

"Maalesef hayır," dedim gülümseyerek. "Arkadaşlarımla görüştüm, bu bana yetti."

"Sana yetmiş, evet. Işık saçıyorsun resmen. Daha da güzelleşmişsin," diyen halam imalı bir şekilde gülümsedi. "Balayı iyi gelmiş sana belli ki."

Utanarak bakışlarımı kaçırdım. Aman Allah'ım! Neyi ima ediyordu? Yerin dibine girmek mümkün değilse bile kenarda duran kolonun arkasına saklanmak istememe sebep oldu bu tavrı.

"Balayı için gitmemiştik," diye fısıldadım içime içime.

Halam alayla güldü. "Ama balayından çıktığın belli oluyor. Cildine renk gelmiş!" Ecevit'e ve bana sırayla bakıp başını iki yana sallayarak güldü. "Utanma hiç. Anladım ben anlayacağımı."

Seviştiğim alnımda falan mı yazıyordu? Gerçekten yüzümden belli olan bir şey miydi? Daha da utandım ve birkaç kez dudaklarımı aralayıp konuşmaya çalıştım.

"Aynen, Işıl Hanım. Sağ olun. Siz de bir ara temiz hava için Ankara'dan uzaklaşın. Aynı havayı solumaktan ne dediğinizi bilmiyorsunuz," dedi Ecevit araya girerek. "Herkes nerede?"

"Bahçedeler," dedi halam huysuzca ona bakıp. Ecevit, ailede düşmanlık olduğunu belirttikten sonra halamın ona kucak açmasını beklemiyordum elbette. Halam bana dönüp kaşlarını çattı. "Işıl sen de maşallah, kocan konuşuyor diye iyice sessizleştin. Dilini mi yuttun? Konuşsana."

Normalde resmi ve nizami olan halamın aile içerisinde bu kadar farklı kişilikte olmasını yüz yıl geçse de anlayamayacaktım.

"İltifatların için teşekkür ederim hala. Kocama katılıyorum, tatile ihtiyacın var," dedim dikkati benden uzaklaşsın diye. Sert olmaya çalışsam da sesim kedi mırlaması gibi çıkmıştı. "Babam da mı bahçede?"

Doğum günü karmaşasından önce babamla Parla konusunu konuşmalıydım. Parla doğru mu diyordu, babam onun para aldığı kişileri yanlış mı anlamıştı, bilmiyordum, her şeyi öğrenmeliydim.

Halam elini arkaya doğru rastgele salladı. "Annenle babanı dedenin odasına girerken gördüm az önce."

"Teşekkürler, görüşürüz dışarıda," diyerek Ecevit'i çekiştirdim. Derhal halamdan uzaklaşmak ve mümkünse bir daha yüz yüze gelmek istemiyordum. Beni utandırmak için elinden geleni yapmıştı resmen!

"Çok patavatsız bir kadın," dedi Ecevit tekdüze bir sesle. "İsmini almışsın ama huyunu almamışsın. Resmen yatak muhabbeti yapacaktı. Hayatımda daha sinsi birini görmedim."

"Sorma," dedim utanarak. Ecevit de kötü bir duruma düşmüştü. Ayrıca yeni evli çifte de çat diye anladım anlayacağımı denir miydi? "Dobra olduğunu savunur. Ailenin tek kızı olmanın ekmeğini fazlasıyla yediğinden kime ne

derse desin o haklıdır. Babamın da en sevdiği kardeşidir," diye mırıldandım. "Babam bana bu yüzden onun ismini vermek istemiş."

"Şaşırtıcı," dedi, başka yorum yapmadı.

Dedemin odasına yaklaştığımızda kapının aralık olduğunu fark ettim. İçeriden sızan güneş ışığı, koridorun duvarlarına titrek bir gölge gibi yansıyordu. Tuhaf bir sıkışma sardı içimi. Babamdan utanıyor muydum, yoksa hislerine alışamadığım Ecevit'in dokunuşundan mı kaçıyordum, bilmiyordum ama parmaklarım, Ecevit'in elinden kayıp gitti.

Kapıyı itmek üzere elimi uzatmıştım ki annemin keskin, çaresiz, yırtıcı sesi sessizliği paramparça etti. "Atilla biz ne yaptık? Kızımızı neyin içine soktuk, Atilla!" diye bağırdı.

Elim kapıda dondu. Kaşlarım çatılırken bakışlarım kapı aralığından babama ilişti. Babam masaya oturmuş, dirseklerini masaya yaslamış, başını iki eli arasına almıştı. Sanki başını kaldırırsa dünya üzerine çökecekmiş gibi bir ağırlık vardı omuzlarında.

"Tuttuğun adamlar Işıl'ı vurmayacaktı," diye devam etti annem. "Göz korkutup tablolarını çalacaklardı. Bu! Sadece bu! Bana söz vermiştin!"

Göğsümün ortasına saplanan sivri acıyla nefesim tamamen kesildi. Elim istemsizce kalbime gitti. Dizlerimin bağı çözülmüş gibi hissettim. Ayakta kalmam tamamen inatla, belki de alışkanlıkla mümkündü.

Ecevit'in bir şeyler fısıldadığını duydum ama ne dediğini anlayamadım. Dünya üzerinde ne dediğini anlamak istemeyeceğim ama maalesef ki anladığım iki kişi vardı.

Annem ve babam.

Beni koruduğunu düşündüğüm iki kişi vardı.

Annem ve babam.

Ecevit koluma dokunduğunda tenime ateş değiyormuş gibi kolumu ondan kurtardım. Kulaklarımdaki uğultu giderek büyüyordu. Duymam gerekiyordu. Çünkü sıkışan kalbim günlerdir yaşadığı yorgunluğu üzerinden atacağı anın bu olduğunu hissediyordu.

"Bu işe bulaştığım günün Allah belasını versin!" diye gürledi babam bir anda. Yumruğunu masaya vurdu, yumruğunun sesi göğsümde çınladı. Ayağa kalkıp anneme döndü. "Bilmiyorum! Ne olduğunu bilmiyorum! O Parla denilen kız karşılarına çıktıysa ne bok yiyeceğimizi bilmiyorum!"

Annem hıçkırıkları arasından zor konuştu. "Eğer Parla parayı ona verenin, adamları ayarlayanın sen olduğunu ona söylediyse, Işıl bir daha asla bize güvenmez. Hele kızımızı vuranları..."

Babamın suskunluğu koridorun duvarlarını bile çatlatacak bir ağırlığa sahipti. Ellerimin titremesini durdurmaya çalıştım ama ihanetin sıcak, metalik tadı çoktan dilimi yakıyordu.

"Atilla!" diye bağırdı annem çığlık atar gibi. "Bir şey söyle! Işıl'ımızı, kızımızı sen mi vurdurdun?"

Babam yavaşça başını kaldırdı. Gözleri kalbimi yerinden sökebilecek kadar yorgun, çaresiz, karanlıktı. En kötüsü de suçluydu. Babam suçluydu. Baştan beri kim olduğunu düşündüğüm düşman, kollarında huzurlu hissettiğim adamdı.

Babamdı.

Olmaması için yalvarabilirdim ama babam beni yıkacak o cümleyi söyledi.

"Ben yaptım." Dünya durdu, zaman çöktü, gün gece oldu, şafak kana bulandı. "Saldırıyı ben planladım."

İçimde ne varsa babamın üç kelimesi altında ezildi. Güvenim, çocukluğum, babama olan aşkım, kırılganlığım, geçmişim, kaybettiklerim ayaklarımın altına düştü. Tam o an babamla göz göze geldik.

Ben babasının sırtından sallanan, kedi taklası için can atan kız değildim, babam da ben daha çok güleyim diye uğraşan adam.

Ben kırmızı elbisesi, siyah rugan ayakkabılarıyla babasının peşinden koşturan minik kız değildim, o da görevden geldiğinde kızını kucaklayan adam.

Beni gördüğü an korkuyla dikleşti. Dudakları titredi. Baktığım, yıllardır tanıdığım ve ne dese benim için yapılması gereken şeymiş gibi hissettiğim babamın yüzündeki tüm çizgiler yabancılaştı.

Baktığım kişi babam değildi. Baktığım kişi benim katilimdi.

Yavaşça arkamı döndüğümde Ecevit'le göz göze geldim. Gözlerindeki ifade... Duyduğum her şeyin yeni bir şey olmadığı gerçeği...

Ben yaşadım, sen yaşama.

Biliyordu. Saldırıyı babamın düzenlediğini biliyordu.

"Işık, yemin ederim yeni öğrendim. Emin olunca sana söyleyecektim," dediği an elimi dudaklarımın üstüne kapattım. Gözlerimden yaşlar düşerken ona inandım.

Ona inandım çünkü bu dünyada inanabileceğim kimse kalmamıştı. Babam yalancıydı, annem biliyordu, Parla beni kandırmıştı, ailemde düşmanlar vardı.

Benim yalnızca Ecevit'im vardı. Başka hiç kimsem yoktu. Bana doğruyu söyleyecek tek kişi oydu. Ona güveniyordum. Ona güvenmekten başka bir şey yapamazdım.

"Beni götür," diye fısıldadım ona sarılarak. Başımı göğsüne yasladım. Ağlayacak başka yerim de yoktu. Yaşlarım tişörtünü ıslatırken ellerim titriyordu. "Lütfen... beni buradan götür. Nefes alamıyorum. Beni çıkar buradan."

Ecevit beni kollarıyla sarıp yürütmeye başladı. "Sorun yok. Bana tutun. Sorun yok, Gün Işığım."

Var.

O sırada arkamızdan bir ses yükseldi. Ses, sırtımda babamın geçirdiği hain bıçağa çarptı önce, sonra kulaklarıma ulaştı. "Işıl! Işıl... *kızım*!"

Hayır, *baba.*

Kızını göz göre göre tehlikeye attın. Babasının gölgesinde büyüyen, onun için özgürlüğünden vazgeçen o saf kızını sen öldürdün.

Eğer asıl düşman sensen... ben de olmalıyım. Asıl düşman nasıl olunur, onu öğrenmeliyim. Silahın ucuna beni koyan el seninse, o silahı çevirmeyi de bilmeliyim. İnandığım her şeyi başıma yıktıysan, ben de yıkmalıyım.

Ben Işıl Atabey. Atabey soyunun yükünü yıllarca omzumda taşıdım, babamın tek sözü için hayallerimi sattım, onu korumak için her şeyimi feda ettim.

Artık o yükü sırtımdan atıyorum.

"Ailenden biri tarafından ihanete uğramak yalnız hissettiriyor."

"Bazen insan sevdiğinden gördüğü ihaneti affedemiyor. İhanet diye değil, bunu sevdiği yaptı diye."

Ben Işıl Demirhan. Sevdiğim adamın sözlerini şimdi anladım. Demir kadar sert, hançer gibi keskin karanlığı gördüm. Işığımı ilk aşkımın, babamın, koruyucu gücümün, güvendiğim ilk adamın ihanetiyle kaybettim.

Ve artık biliyorum, hiçbir sabah bu ihanetin getirdiği karanlığı aydınlatamaz.

DEVAM EDECEK...

Ayışığı Kitaplığı

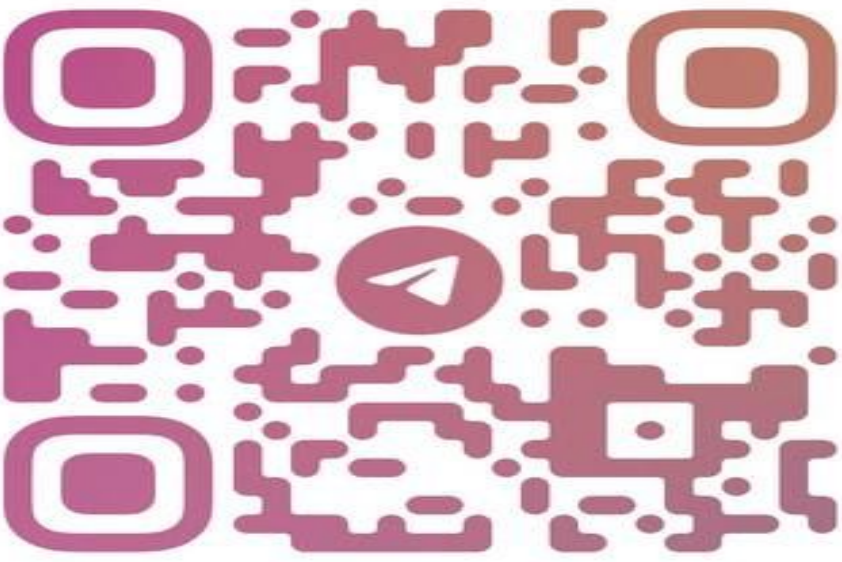

@AYISIGIKITAP